Theobald. W. Church.
From. A. W.
Nov: 7th 1870

LGr
H766Bo

HOMERI

CARMINA.

RECOGNOVIT ET EXPLICUIT

FRIDERICUS HENRICUS BOTHE.

ILIADIS

VOLUMEN ALTERUM

LIB. IX—XVI.

LIPSIAE

SUMTIBUS LIBRARIAE HAHNIANAE

MDCCCXXXIII.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Μ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Μ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Ἀποβάντες οἱ Τρῶες τῶν ἵππων διαβαίνουσι τὴν τάφρον, καίτοι ἀπαισίου αὐτοῖς φανέντος οἰωνοῦ, καὶ εἰς πέντε τάξεις διαιρεθέντες προσβάλλουσι τῷ τείχει τῶν Ἑλλήνων, ἔνθα (ἔνθεν) Σαρπηδὼν ἔπαλξιν κατασπᾷ, Ἕκτωρ δὲ λίθῳ βαλὼν τὰς πύλας ἐπέβη ταῖς ναυσὶ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πάντες Τρῶες.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Μ.

Τ Ε Ι Χ Ο Μ Α Χ Ι Α.

Achivi, intra murum compulsi, quod invisum sibi opus dii statim post expugnationem ipsius urbis deleverunt, Trojanos jam navibus imminentes vident, fossamque transgressuros.

Ὣς ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς
ἰᾶτ᾽ Εὐρύπυλον βεβλημένον, οἱ δ᾽ ἐμάχοντο
Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν· οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔμελλεν
τάφρος ἔτι σχήσειν Δαναῶν καὶ τεῖχος ὕπερθεν
εὐρὺ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
ἤλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας,
ὄφρα σφιν νῆάς τε θοὰς καὶ ληΐδα πολλὴν
ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο, θεῶν δ᾽ ἀέκητι τέτυκτο
ἀθανάτων· τὸ καὶ οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν.

Annotationes. Vers. 1. *ὦ ς — υ ἱ ό ς.* *Πάτροκλος, ὁ Μενοιτίου, τρεφόμενος ἐν Ὀποῦντι τῆς Λοκρίδος, περιέπεσεν ἀκουσίῳ πταίσματι. παῖδα γὰρ ἡλικιώτην Ἀμφιδάμαντος οὐκ ἄσημον Κλησώνυμον* (Apollod. 3, 13 extremo: *Κλυσώνυμον.* alii *Κλυτώνυμον, Κλειτώνυμον, Κλεισώνυμον, Κλεώνυμον.* v. Barnes., H.), *ἢ, ὥσπερ τινὲς, Αἰάνην, περὶ ἀστραγάλων ὀργισθεὶς, ἀπέκτεινεν· ἐπὶ τούτῳ δὲ φυγὼν εἰς Φθίαν ἀφίκετο, κἀκεῖ, κατὰ συγγένειαν Πηλέως, Ἀχιλλεῖ συνῆν. φιλίαν δ᾽ ὑπερβάλλουσαν πρὸς ἀλλήλους φυλάξαντες ὁμοῦ ἐπὶ Ἴλιον ἐστράτευσαν. ἡ ἱστορία παρὰ Ἑλλανίκῳ.* Sch. similiter A Schol. cf. *ψ′*, 83—90, *λ′*, 764—788, Apollod. l. c.

3—9. *ὁ μ ι λ α δ ὸ ν*, *una*, *simul.* v. ann. ad *δ′*, 209. — Sch.: *σ χ ή σ ε ι ν. ἀνθέξειν, κωλύσειν. ν ε ῶ ν ὕ π ε ρ. ἀντὶ τοῦ πρὸ τῶν νεῶν, ἢ ὑπὲρ ἀσφαλείας.* (intell. *τῶν νεῶν.* recte *πρὸ τ. ν.*, *supra naves*, *oberhalb der Schiffe*, sive *trans naves*, ultra naves, a mari venientibus, ut *ὑπὲρ ποταμοῖο ψ′*, 73. cf. *η′*, 449., quo pertinet Hesych. in *νεῶν ὕπερ.* notavit H.) *ἀ μ φ ὶ — ἤ λ α σ α ν. πέριξ δὲ τοῦ τείχους ὤρυξαν τάφρον.* (cf. *η′*, 450., Ap. v. *ἤλασαν*, qui tamen affectus locus est.) *λ η ΐ δ α.* (*ι′*, 138 etc.) *λείαν, λάφυρα. ῥ ύ ο ι τ ο.* (*ι′*, 396.) *φυλάσσοι.* (*ἀέκ. λ′*, 666.) *τ έ τ. κατεσκεύαστο. ἔ μ π ε δ ο ν. ἑδραῖον, βέβαιον.* (vallum *superstes*, etsi passim perruptum; quod mox Neptunus atque Apollo penitus deleverunt. v. *η′*, 336—344, 435—463. in suspicionem haec de vallo Graecorum destruendo dicta adduxere Popeus et H, Knightius expunxit; quorum ab sententia non prorsus quidem alienus elegantissimus Homeri interpres Dugas Montbel recte tamen respondet, recisis versibus 5 et iis, qui sequuntur usque ad 40., male cohaerere orationem. fallitur autem Knightius, ad vivum resecans vocab. *ἡμιθέων*, h. e. *ἡρώων*, 23., quod vocab. usurpavit Hesiodus in loco classico, O. et D. 160.; nec foedae atque impiae adulationis notam subit is, qui eximios istos bellatores vocat *ἡμι-*

ὄφρα μὲν Ἕκτωρ ζωὸς ἔην καὶ μήνι' Ἀχιλλεὺς,
καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλε,
τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν·
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνον ὅσσοι ἄριστοι,
πολλοὶ δ' Ἀργείων οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο,
πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν,
δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
τεῖχος ἀμαλδῦναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
ὅσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἅλαδε προρέουσιν,
Ῥῆσός θ', Ἑπτάπορός τε, Κάρησός τε, Ῥοδίος τε,
Γρήνικός τε, καὶ Αἴσηπος, δῖός τε Σκάμανδρος,
καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλειαι
κάππεσον ἐν κονίῃσι καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν.
τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων,
ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἵει ῥόον· ὗε δ' ἄρα Ζεὺς
ξυνεχὲς, ὄφρα κε θᾶσσον ἁλίπλοα τείχεα θείη·
αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος, ἔχων χείρεσσι τρίαιναν,
ἡγεῖτ', ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμείλια κύμασι πέμπε
φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοὶ,

θέους, qui vulgo *θείων* sive *δίων*, *diorum*, appellatione honorarentur.

12—14. *τόφρα δέ.* *τόφρα δή.* — *δάμεν*, *ἐδάμησαν.* — *ἐλίποντο*, *relicti* sive *superstites erant.*

15. recitat hunc versum Strabo 13. p. 897 B inter argumenta excidii Trojae antiquae, cui successit alio loco novum Ilium. H.

17—23. *μητ.* (η', 45 etc.) *ἐβουλεύοντο.* *ἀμαλδ.* (32, η', 463.) *ἀφανίσαι.* *ποτ. μένος.* *περιφραστικῶς*, *ποταμούς.* (*ὀρέων.* *ἀκρῶν*, Lecti, Gargari, Phalacrae, de quibus promontoriis saepe mentionem faciunt grammatici. Sigeum addit E. v. θ', 47. annotavit H, neque ex uno omnes loco profluere hos amnes, neque ex summo vertice *πολυπίδακος* Idae, sed ex inferioribus quoque collibus ac jugis. de quibus amnibus accurate egit Strabo 13. p. 898. et sequ., ex quo fere sua petiit E. cf. p. 874 B. Plinius H. N. 5, 30. segm. 33.: *Scamander, amnis navigabilis, et in promontorio quondam Sigeum oppidum. dein portus Achaeorum, in quem influit Xanthus Simoënti junctus; stagnumque prius faciens Palaescamander. ceteri Homero celebrati, Rhesus, Heptaporus, Caresus, Rhodius, vestigia non habent. Granicus diverso tractu in Propontida fluit.* cf. Cellar. 2. p. 58 seqq. nobilissimus horum fluviorum est Aesepus, de quo v. β', 824, 5. Granicus maxime inclaruit Alexandri M. victoria, quam ex Persis reportavit Olymp. 111, 3., sive ante Chr. natum 334.) *βοάγρια.* *τὰ τῶν βοῶν ἀγρεύματα, τουτέστι τὰς ἐκ βυρσῶν κατεσκευασμένας ἀσπίδας.* (imo: *τουτέστιν αἱ ἐκ β. κατ—μέναι ἀσπίδες.* „sunt clipei [*ἀσπίδες* simpliciter Ap. et Hesych.] e bovino corio facti, quasi boum spolia.“ H. semel dictum. — *τρυφ.* γ', 372. — *ἡμιθέων.* v. annotata supra ad 4 seqq , et de tota sententia Virg. Aen. 1, 104, 5; 8, 538 seqq.) Sch.

24—33. *ὁμόσε.* *ὁμοῦ, εἰς τὸ αὐτό.* (in unum confluere fecit fluvios.) — *συνεχές.* *συνεχῶς, ἐπιμόνως.* *ἁλίπλοα.* *τῇ θαλάσσῃ ἐπιπλέοντα.* (similiter Ap. sed melius alii interpretantur *τὰ ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐπιπλεόμενα.* *aqua superfusa mersa.* Ex H.) *θείη.* *ποιήσῃ.* (*αὐτὸς*, *ipse*, non alio misso: tam ei res cordi erat. terrae motum his verbis significari putant E, Schol B et Porphyrius. de *τριαίνᾳ* haec E inter alia non nauci: *τρίαιναν ὁ μῦθος οἰκειοῖ τῷ ἐννοσιγαίῳ Ποσειδῶνι — δῆλον δὲ ὡς ἐξαίρετός τις ἡ ῥηθεῖσα τοῦ μύθου τρίαινα, καὶ οὐ κατὰ τὴν κοινὴν, ἣν ἰχθύκεντρον* [jaculum cetarium, *harpune.*] *ἑρμηνεύουσιν οἱ παλαιοί.* — *ἐκ — πέμπεν*, emisit, *emovit*, excussit.) *θεμείλια.* (ψ', 255. h. in Apoll. 254, 294. *ὀφθαλμοῖο* ... *στομάχοιο θέμεθλα* dixit ξ', 493, ρ', 47. *θεμέλια. Ἰὰς ἡ διάλεκτος.* *φιτρῶν* (φ', 314, ψ', 123, Odyss. μ', 11.) *κορμῶν.* (a *φίτω*, *φύω.* v. Ap. etc. cai

λεῖα δ' ἐποίησεν, παρ' ἀγάῤῥοον Ἑλλήσποντον,
αὖτις δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψε,
τεῖχος ἀμαλδύνας, ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
*καῤῥόον, ᾗπερ πρόσθεν ἷεν καλλίῤῥοον ὕδωρ.
*Ὣς ἄρ' ἔμελλον ὄπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχη ἐνοπή τε δεδήει
τεῖχος ἐΰδμητον, κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
βαλλόμεν'· Ἀργεῖοι δὲ Διὸς μάστιγι δαμέντες
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐελμένοι ἰσχανόωντο,
Ἕκτορα δειδιότες, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο.
αὐτὰρ ὅγ', ὡς τοπρόσθεν, ἐμάρνατο ἶσος ἀέλλῃ·
ὡς δ' ὅταν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσι
κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται, σθένεϊ βλεμεαίνων,
(οἵ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες
ἀντίοι ἵστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς

dicum, truncorum. „Apoll. Rhod. 1, 405.: φιτροὺς ἀζαλέης στόρεσαν καθύπερθεν ἐλαίης." *Ex H.* — λεῖα ἐποίησεν, levigavit, *complanavit, solo aequavit.*) ἀγάῤῥοον. ἄγαν ῥοώδη, ὅ ἐστι σφοδρὰ ῥεύματα ἔχοντα. (cf. β', 845.) ἠϊόνα. (β', 92, η', 462 etc.) αἰγιαλόν. οὕτω δὲ καλεῖται ὁ παραθαλάσσιος κ. ὁ δεύσιμος τόπος, παρὰ τὸ ἰέναι. (? v. Schn. h. v.) καῤῥόον. (sic ille perperam: v. θ', 83, λ', 351 etc.) κατὰ τὸν ῥοῦν. ἷεν. ἀφίεσαν. Sch. cf. H et Matth. §. 207, 7. fuisse videntur olim exemplaria, in quibus scriptum esset ἴεν, ut νέεσθαι. E: τὸ ιεν ἢ ψιλοῦται, κείμενον ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο ὕδωρ, ἐκ τοῦ ἴον, οὗ καὶ μετοχὴ τὸ ἰών, ἢ δασυνόμενον ἀντὶ τοῦ ἔπεμπον οἱ ποταμοὶ νοεῖται. blanditur ἴεν simplicitate quadam nativa. Ludovicus Tieck, poëta nobilis Germanus Genoveva, *Romant. Dichtungen von L. Tieck*, vol. 2. p. 315.: *Dicht von Felsen eingeschlossen — Wo die stillen Bächlein gehn.*

34. versus paulo insuavior concursu duorum amphibrachorum (ἔμελλον ὄπισθε), quod genus metri debile vitari solet, quantum potest. libens igitur hoc posuerim: ὣς ἄρα μέλλον.

35 — 39. θησ. θήσειν, ποιήσειν. ἐνοπή. γ', 2, ι', 150 etc. — Sch.: δεδήει. (β', 93.) ἐξῆπτο, διεγήγερτο. καναχ. ἤχει. δούρατα π. βαλλ. ἤτοι τὰ δόρατα ἤχει τὰ ἐπὶ τοὺς πύργους ἀκοντιζόμενα. ἢ τὰ ἐνῳκοδομημένα τοῖς πύργοις ξύλα ἤχει τοῖς δόρασι βαλλόμενα. (priorem rationem sequuntur 2 Veneti, ut πύργων significet ἐπὶ πύργους, quod genus dicendi cum alias explicuimus, tum ann. ad δ', 400.; sed alteram interpretationem recte praetulit H., observato more Homeri, βάλλεσθαι dicentis percussa, non percutientia. v. ι', 569, 584, π', 105, infra 151, 331. constructum erat vallum ex lapidibus *stipitibusque*, qui percussi jaculis resonabant.) Διὸς μάστιγι. τῇ Διὸς γνώμῃ (θεομηνίαν Διὸς dicit E.) τὰς ψυχὰς κεκακωμένοι. (terrore panico in fugam acti. minus procedit, quod hisce subjectum est ab alio explicatore: μάστιγι δὲ, τῷ κεραυνῷ. sic tamen etiam Scholiastae 2 Veneti et h. l. et ν', 812.; nec defuerunt recentiores, in quibus Lowthius libro de poësi Hebr. p. 167, 8., qui compararent laqueum fulminis Arabum et Hebraeorum. sed vim quamvis calamitatemque insuperabilem indicant verba *flagellum* et *flagellare*, estque satis frequens ejus metaphorae usus ap. omnes populos; quemadmodum hic quidem Hom. dixit flagellum Jovis, Junonis autem Aeschylus Prom. 661., Suadae Pindarus Pyth. 4, 390. cf. K, H, Dugas Montbel *Observations sur l'Iliade* vol. 1. p. 460. et sequ.) ἐελμένοι. (ab ἔλω, ἔλλω, εἴλω, εἰλέω. v. Buttmann. *Lexil.* 88, 2.) συγκεκλεισμένοι. (sic prior Ap., item Hesych. atque Etym.) Ap.: ἰσχανόωντο. (τ', 234.) κατείχοντο, ἐκωλύοντο. — μήστ. φόβοιο. θ', 108, δ', 328.

42 — 59. στρέφεται. στρέφηται. — σθένεϊ βλ. θ', 337. — Sch: πυργηδόν. (ν', 152, ο', 618.) πύργον δίκην, ἐν τάξει. (idem ad ο', 618.: κατὰ τάξιν, δίκην τείχους. v. ann. ad δ', 251.) ἀρτ. (86 etc.) παρασκευάσαντες, ἑτοιμάσαντες. (E: ἀντὶ τοῦ δίκην πύργου συν-

αἰχμὰς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὔποτε κυδάλιμον κῆρ
ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται· ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα·
ταρφέα τε στρέφεται, στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων·
ὅππῃ τ' ἰθύσῃ, τῇτ' εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν·)
ὣς Ἕκτωρ ἀν' ὅμιλον ἰὼν εἰλίσσεθ', ἑταίρους
τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν. οὐδέ οἱ ἵπποι
τόλμων ὠκύποδες, μάλα δὲ χρεμέτιζον, ἐπ' ἄκρῳ
χείλει ἐφεσταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος
εὐρεῖ', οὔτ' ἄρ' ὑπερθορέειν σχεδὸν, οὔτε περῆσαι
ῥηϊδίη· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν
ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν, ὕπερθεν δὲ σκολόπεσσιν
ὀξέσιν ἠρήρει, τοὺς ἕστασαν υἷες Ἀχαιῶν
πυκνοὺς καὶ μεγάλους, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν.
ἔνθ' οὔ κεν ῥέα ἵππος εὔτροχον ἅρμα τιταίνων
ἐσβαίη, πεζοὶ δὲ μενοίνεον, εἰ τελέουσιν.

Trojani, primum difficultate rei attoniti, mox, Polydamantis monitu, de curribus desiliunt, et in 5 agmina divisi Graecis incurrunt.

δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς·
„Ἕκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἠδ' ἐπικούρων,
ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκέας ἵππους.
ἡ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ
ὀξέες ἑστᾶσιν, ποτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος Ἀχαιῶν,
ἔνθ' οὔπως ἔστιν καταβήμεναι οὐδὲ μάχεσθαι
ἱππεῦσι· στεῖνος γὰρ, ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω.

τάξαντες etc. cf. H.) — ἀγην. (ι', 696.) ἡ ἄγαν προθυμία, ἀνδρεία. (ἔκτα, occidere solet. v. ζ', 205, Od. α', 300 etc. „ζ', 407.: φθίσει σε τὸ σὸν μένος. π', 753.: ἐή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή." *Ex H.*) ταρφεα. (ν', 718, χ', 142, Od. θ', 379. cf. inferius 158.) πυκνά. (h. e. πυκνῶς, *crebro.*) ὅππη τ' ἰθ. ὅπου δ' ἂν ἐνορμήσῃ. τῇτ' εἴκ. κατὰ τοῦτο εἴκουσιν, ὅ ἐστιν ὑποχωροῦσιν. (Virg. Aen. 9, 551.: *ut fera, quae densa venantum septa corona Contra tela furit, seseque haud nescia morti Injicit*, et *saltu supra venabula fertur* etc. *Cl.* et *Eichh.* comparant etiam ejus libri 65—68. et Ariostum *Orl. fur.* 14, 120. — ἀν' ὅμιλον ἰὼν, *concurrens.* v. ann. ad 3.) εἰλίσσετο. ἐστρέφετο. (χρεμ. *hinniebant*, pugnae cupidi. Virg. Georg. 3, 85.: *collectumque fremens volvit sub naribus ignem.* — χείλει. ὄχθῃ, margini fossae.) ἀπὸ γὰρ δειδ. (semel dixit ἀποδειδίσσετο.) ἀντὶ τοῦ εἰς δέος ἦγε καὶ φόβον. ὑπερθ. ὑπερπηδῆσαι. κρημνοί. αἱ ὄχθαι. (ἐπηρεφέες, *protegentes*, *cingentes*, fossam. alias passive vox significat, velut Apoll. Rhod. dixit 2, 735.: ἵνα τε σπέος ἔστ' Ἀΐδαο Ὕλῃ καὶ πέτρῃσιν ἐπηρεφές. cf. K, H. — ἕστασαν — ἕστασαν, *stabant*, *statuerant*. sic W. H: ἕστασαν, ἕστασαν. alii ἕστασαν vel ἕστασαν utroque loco. rectum ἕστασαν, *stabant*, ut ἀφέστασαν, ἐφέστασαν. v. Th. p. 316, 7.) — ἠρήρει. (γ', 338 etc.) ἐπεπύκνωτο, ἥρμοστο. ἀλεωρήν. (ο', 533, ω', 216.) φυλακὴν, ἔκκλισιν, ἀποφυγήν. (ῥέα, ῥᾳδίως. cf. ε', 304 etc. — εὔτροχον, *rotis bene instructum*, *volubilem*. — τιτ., *trahens.* β', 390.) μενοίνεον. προεθυμοῦντο, ἐνήργουν. (male. μεν. est *deliberare* atque *dubitare solent*, cum ad ejusmodi locum periculosum pervenerunt.) εἰ τελ. εἰ τελέσουσιν, (ita scribendum est, ut H scripsit, non τελέουσιν, quod legitur in libris.) ὅ ἐστι παρέλθοιεν. (E: τὸ δὲ εἰ τελέουσιν οἱ μεθ' Ὅμηρον εἴ πως τελέσουσί φασι.

60. Ἕκτορα εἶπε. ε', 170 etc.

62—66. ἀφραδέως (γ', 436, ψ', 320 etc.) ἀπρονοήτως, ἀπείρως. (ἐλαύνομεν, *agitamus*, impellimus. actio coepta, nec perfecta. v. Schäfer. ann. ad Eurip. Phoen. 81., Aeschyl. Theb. 943 etc.) στεῖνος. (ο', 426, ψ', 419 etc. cf. η', 143.) στένωμα. (locum inter fossam et vallum dicit, angustiorem illum

*εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάζει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν,
ἦ τ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι,
νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς·
εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται
ἐκ νηῶν, καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ,
οὐκέτ' ἔπειτ' ὀΐω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι
ἄψοῤῥον προτὶ ἄστυ, ἑλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
ἵππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
αὐτοὶ δὲ πρυλέες ξὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
Ἕκτορι πάντες ἑπώμεθ' ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
οὐ μενέουσ', εἰ δή σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται."
Ὣς φάτο Πουλυδάμας, ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων·
αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων ξὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε.
οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἠγερέθοντο,
ἀλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορα δῖον.
ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος*

quidem curribus explicandis. v. H.) *τρώσεσθαι. ἡττηθήσεσθαι. τρῶμα γὰρ ἡ ἧττα.* (Schol. B: *ἐλαττωθήσεσθαι καὶ τραπήσεσθαι. Ἴωνες γὰρ τὰς τροπὰς τρώματα καλοῦσι. καί·* [fort. *ὡς*.] *οἶνός σε τρώει* [Od. *φ'*, 293.], *ἀντὶ τοῦ παρατρέπει.* cf. Etym. v. *στεῖνος. τρώειν* E interpretatur *βλάπτειν* in loco isto Odysseae. cf. *ψ'*, 341. Herod. 4, 160.: *μετὰ δὲ τὸ τρῶμα τοῦτο, post hanc cladem*, etc. *Ex H.*) Sch.

67. *εἰ — ἀλαπάζει.* dure ex sequentibus intellexeris *Ἀχαιούς*. quod Aristophanes sentiens haud male scribebat *εἰ μὲν γὰρ τοὺς πάγχυ κ. φ. ἀ. Ζ. ὑ., Τρώεσσιν δ' ἵετ' ἀρήγειν.* unus Vindob.: *Τρώεσσι δὲ ἵετ' ἀρήγειν.* suspicor hanc esse genuinam scripturam: *εἴ μιν γὰρ δὴ πάγχυ* etc. *μὶν, τάφρον.* permixtae sunt voculae *μὶν* et *μὲν*, ut *α'*, 427, *β'*, 703. et alias. requirit Polydamas id, quod fieri non videtur posse, ut Jovis irati fulminibus percellatur complaneturque fossa, quo tuti Trojani transeant, Graecosque obtruncent. quod quoniam non est sperandum, pedites illos rem gerere jubet, curribus relictis. — Sch.: *ἀλαπ. κενοῖ, πορθεῖ.*

69 — 79. *τοῦτο. τὸ ἡμᾶς ἐλαύνειν ἵππους διὰ τάφρον.* — *νωνύμνους —Ἀχ.* consequens: *ὥστε νων.* etc. Sch.: *νων. ἀνωνύμους.* (*ἀπ. ἀπ' Ἄργεος, perire longe ab Argis.* similiter Plautus Capt. 3, 4, 5.: *periisti e patria tua.* — *εἰ δέ χ' ὑπ. sin se convertant*, freti fossa et vallo, quae Jupiter non deleverit.) *παλίωξις. παλινδίωξις. οὕτω γὰρ καλεῖται ἡ τῶν διωκόντων φυγή.* (Ap.: *παλίωξις. ἡ ἐξ ὑποστροφῆς παλινδίωξις, ὅταν οἱ πρότερον φεύγοντες διώκωσιν.*) *ἐνιπλ.* (*ο'*, 344, Od. *χ'*. 469.) *ἐμπέσωμεν. ἄψοῤῥον.* (*γ'*, 313, *δ'*, 152 etc.) *εἰς τοὐπίσω ὁρμήσαντα. ἑλιχθ.* (*ὑφελιχθέντων.*) *ὑποστραφέντων. ἐρυκ.* (85, *ε'*, 262 etc.) *ἀντὶ τοῦ ἐρυκέτωσαν, ὅ ἐστι κατεχέτωσαν. πρυλέες.* (*ε'*, 744.) *πεζοὶ ὁπλῖται.* — *ἀολλέες. ε'*, 498 etc. — *ὀλέθρου πείρατα. ὄλεθρος. ζ*, 143. *si quidem exitium illis impendet;* si revera in fatis est, eos nunc perire. vox subdubitantis cautique, de quo hic noster *σ'*, 250.: *ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω· Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος. ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο, Ἀλλ' ὁ μὲν ἂρ μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα.* cedit nunc ille Hectori impetuique Trojanorum; inferius 211. obsistit, sed frustra, ut saepe alias; cujus rei ipsum Hectorem poenitet *χ'*, 99 seqq. cf. Sch. infra ad 231.

80 — 83. *ἅδε. γ'*, 173. repetitur hic versus *ν'*, 748. — „*ἀπήμων. ἀβλαβὴς, λυσιτελὴς*, sermo innoxius, salubris. dictum per *μείωσιν*, ut *ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε ξ'*, 164., *οὖρον ἀπήμονά τε λιαρόν τε* Od. *ε'*, 268, *non sordidus auctor Naturae verique*, h. e. illustris, ap. Horat. Od. 1, 28, 14." *E K. et H. illaudatum* Busiridem eadem figura dixit Maro Georg. 3, 5. *οὐδὲ μέν. οὐδὲ μήν.* — *ἴδον ἀπορνύμενον ἵππων*, quod intelligas ex verbis *ἀπὸ ὄρουσαν.*

ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖϑ' ἐπὶ τάφρῳ·
οἱ δὲ διαστάντες, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
πένταχα κοσμηϑέντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο.
Οἱ μὲν ἅμ' Ἕκτορ' ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
τεῖχος ῥηξάμενοι κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχεσϑαι·
καί σφιν Κεβριόνης τρίτος εἵπετο· πὰρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν
ἄλλον, Κεβριόναο χερείονα, κάλλιπεν Ἕκτωρ.
τῶν δ' ἑτέρων Πάρις ἦρχε, καὶ Ἀλκάϑοος, καὶ Ἀγήνωρ·
τῶν δὲ τρίτων Ἕλενος καὶ Δηΐφοβος ϑεοειδής,
υἷε δύω Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἥρως,
Ἄσιος Ὑρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηϑεν φέρον ἵπποι
αἴϑωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
τῶν δὲ τετάρτων ἦρχεν ἐῢς πάϊς Ἀγχίσαο,
Αἰνείας· ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος υἷε,
Ἀρχέλοχός τ', Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
Σαρπηδὼν δ' ἡγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων,
πρὸς δ' ἕλετο Γλαῦκον καὶ ἀρήϊον Ἀστεροπαῖον·
οἱ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
τῶν ἄλλων μετά γ' αὐτόν· ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῇσι βόεσσιν,

86, 7. *ἀρτ.* 43. — *πένταχα*, ut *τρίχα*, *τέτραχα*, quod Hom. *τετραχϑὰ* dicit, uti et *τριχϑὰ*, metri gratia. Sch.: *πένταχα. εἰς πέντε τάξεις.* referunt hoc Schol. A et E ad 5 *ἡγεμονίας* Trojanorum, quae *ἡγεμονίαι* recensentur β', 816—839. v. ann. ad 101. minus probabile est, quod addit Schol. A: *ἢ ἐπεὶ πέντε ἦσαν πύλαι.* dicit autem portas castrorum graecorum, quorum unam tantummodo Hom. commemorare solet. v. η', 438, 9. nam suspecti sunt hujus libri, quem tractamus, versus 175—181 et 339—341, in quibus plures dicuntur castrorum portae; quod tamen arripuisse videtur Graeculus ad imitationem Aeschyli, qui 7 Argivorum duces totidem portas Thebarum impugnare fingit Thebaïde. η' autem 339. et 438. vox *πύλαι* unam portam significat, more Homeri, ut observavit H excursu 1. ad hunc librum. nec, si pluribus locis pugnetur, ubique ad portam pugnatum esse ait, verum ad vallum et turres. ita se rem habere cum Hectore inferius 256 seqq., et cum Sarpedone 308, 332, 397, 416, 430., donec ad portam Hector accedens saxo fores diffringat 445. seqq., aliis interea vallum escendentibus.

88—92. *Ἕκτορ'. Ἕκτορι.* ε', 5 etc. — *Κεβριόναο χερείονα*, *Cebrione inferiorem*, h. e. magis aptum ad aurigandum quam ad pugnandum. fortiores fere erant *παραιβάται* quam aurigae, qui *ϑεράποντες* vocari solent (111.); nec tamen despectum fuit horum munus, quo vel nobilissimi fungerentur. v. κ', 479—481, Köpke *Kriegsw. d. Gr.* p. 141—143.

93. *τῶν δ' ἑτέρων. τῶν δευτέρων, τῆς δευτέρας τάξεως.* Schol. A. notandus hic usus verbi *ἕτερος*, ubi et tertium, quartum, quintum denique agmen memoratur.

95—100. *Ἄσιος ἥρως, Ἄσιος Ὑρτακίδης.* epanalepsis. v. ann. ad β', 671, 837—839. — *Ἀρίσβηϑεν.* β', 836. — *Ἀρχέλοχος.* Barn. temere: *Ἀρχίλοχος.* v. ann. ad β', 823.

101. igitur Trojanorum nonnisi 4 *ἡγεμονίας* sive agmina hic numerat Hom., quintam vero manum sociorum, secus ac visum est grammaticis ann. ad 87. — *ἀγακλ. ἀγακλυτῶν.* appellatio honorifica, ut *τηλέκλειτοι* 109. et passim.

102—104. *πρὸς δ' ἕλετο. προσέλαβε δέ.* (*γάρ οἱ.* κ', 232 etc.) *εἴσαντο. ἔδοξαν, κατεφάνησαν. διακριδόν. ὥστε διακεκρίσϑαι καὶ φανερὸν εἶναι πᾶσιν.* (*ἐξόχως. διακρ.* — *τῶν ἄλλων*, *fortissimi prae ceteris.* — *ὁ δ' ἔπρ. κ. δ. π.* *ipse vero vel omnes* ['Trojanos sociosque; non solum hos, qui nunc cum sequebantur] *antecellebat.*) Sch.

105—107. *ἄραρον. ἠσφαλίσαντο, ἥρμοσαν.* (Schol. B: *ἔφραξαν, ἐπύκνω-*

βὰν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι, οὐδέ τ' ἔφαντο
σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.

Asius, portam castrorum ex curru aggredi ausus, a duobus Lapithis magna cum clade suorum rejicitur.

Ἔνθ' ἄλλοι Τρῶες τηλέκλειτοί τ' ἐπίκουροι
βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο·
ἀλλ' οὐχ Ὑρτακίδης ἔθελ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
αὖθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα,
ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νήεσσι θοῇσι,
νήπιος, οὐδ' ἄρ' ἔμελλε, κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας,
ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος παρὰ νηῶν
ἂψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
πρόσθεν γάρ μιν Μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν
ἔγχει Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ Δευκαλίδαο.
εἴσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῇπερ Ἀχαιοὶ
ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
τῇ ῥ' ἵππους τε καὶ ἅρμα διήλασεν, οὐδὲ πύλῃσιν
εὗρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα,
ἀλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἀνέρες, εἴ τιν' ἑταίρων
ἐκ πολέμου φεύγοντα σαώσειαν μετὰ νῆας.

σαν, ὥπλισαν. postquam junctis clipeis συνασπισμὸν fecerant. cf. ν', 130. et infra 137. sequ. *E K et Π.*) τυκτ. βόεσσι. ταῖς εἰργασμέναις βύρσαις. λέγει δὲ ταῖς ἀσπίσιν. οὐδέποτε δὲ βοῦν ἁπλῶς λέγει τὴν ἀσπίδα, ἀλλὰ μετά τινος. ἐξ οὗ γνωρίζεται βῶν ἀζαλέην. (η', 238, ubi v. ann. τυκτ. εὐτύκτοισιν, ut 470. ποιητὰς πύλας pro εὖ ποιητάς. cf. ψ', 340, 718 etc., K, H. — ἰθὺς Δαναῶν, *recta in Danaos.* cf. inferius 453, Matth. §. 328. Herod. 1, 207.: ἰθὺ τῆς ἀρχῆς τῆς Τομύριος. —) λελιημ. (δ', 465 etc.) παρωρμημένοι, ἔνθερμοι. (ἔφαντο, *putabant*, sperabant. 125, 165, γ', 366, ζ', 501 etc.) σχήσεσθ'. σχεθῆναι, κωλυθῆναι. Sch. ἀμωμήτοιο semel dixit; frequens autem est vocab. ἀμύμων, quod idem significat.

114—116. ἵππ. κ. ὄ. ἀγ., *equis et curru gaudens* seu *fruens.* β', 462, ν', 222 etc. — παρὰ ν. ἀπὸ νηῶν. E et alii. — δυσώνυμος. κακώνυμος, κακή. Sch.: χαλεπή. v. ann. ad ζ', 255.

117. Δευκ. quasi a Δεύκαλος, quemadmodum *Μόλον* et *Μολίωνα* dixerunt, et Plautus *Dolum*, *Electrum*, *Tranium*, pro Dolonem, Electryonem, Tranionem. v. ν', 307, ρ', 608., H ann. ad δ', 488., λ', 708. Apollod. 3, 3, 1.: Δευκαλίωνι δὲ ἐγένοντο Ἰδομενεύς τε, καὶ Κρήτη, καὶ νόθος ὁ Μόλος.

118—123. εἴσατο tria significare dicit Sch., hic quidem ὥρμησεν, ab εἶμι: Odysseae autem ε', 281. (εἴσατο δ' ὡς ὅτε ῥινὸν) ἐφάνη, et ἔγνω in verbis εἴσομαι, αἴκε μ' ὁ Τυδείδης (per oscitationem scripsit εἴ κέ μ' Ὀδυσσεὺς) etc. ϑ', 532. similiter Ap. v. ἐείσατο et alii. v., si tanti est, H, Matth. p. 284. — νηῶν ἐπ' ἀριστερά, *in sinistram partem navium* graecarum, quae pars Troja venientibus, ut veniebat Asius, obversa erat in campum Scamandrium, dextra vero in Hellespontum. v. Knightii tabulam de Troade Homerica. — σανίδας, tabulas, h. e. *valvas*, *fores.* cf. ι', 579, σ', 275 etc. — Sch.: ὀχῆα. τὸν συνεκτικὸν τῆς θύρας μοχλόν. (v. ann. ad γ', 372. proprie duos ὀχῆας ἐπημοιβοὺς fuisse ait Schol. A. v. inferius 455, 6. — idem notavit, ἔχον versu proximo esse κατεῖχον, *servarunt*, ut Priamus φ', 531.: πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετε. — εἴ τιν' ἑτ. — νῆας, *si quem commilitonum ex proelio fugientem salvum reciperent ad naves.* modestius consilium quam Pandari et Bitiae ap. Maronem Aen. 9, 672 seqq., qui portam castrorum Trojanorum recludunt, *freti armis*, *ultroque invitant moenibus hostem.* sic etiam in carmine germanico de Nibelungis heroës Hagene et Volcher satis habent excubare ante portam domus, in qua dormiunt Burgundi, nec Hunnos ad pugnam provocant: *do gar-*

τῇ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο,
ὀξέα κεκλήγοντες· ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς
σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι,
νήπιοι. ἐν δὲ πύλῃσι δύ' ἀνέρας εὗρον ἀρίστους,
υἷας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητάων,
τὸν μὲν Πειριθόου υἷα, κρατερὸν Πολυποίτην,
τὸν δὲ Λεοντῆα, βροτολοιγῷ ἶσον Ἄρηϊ·
τὼ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων
ἕστασαν, ὡς ὅτε τε δρύες οὔρεσιν ὑψικάρηνοι,
αἵτ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα,
ῥίζῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι·
ὣς ἄρα τὼ χείρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν
μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, οὐδ' ἐφέβοντο.
οἳ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἐΰδμητον, βόας αὔας
ὑψόσ' ἀνασχόμενοι, ἔκιον μεγάλῳ ἀλαλητῷ
Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα, καὶ Ἰαμενὸν, καὶ Ὀρέστην,
Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θόωνά τε, Οἰνόμαόν τε.
*οἳ δ' ἤτοι εἵως μὲν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς

ten si sich beide in liehtes ir gewant, Do nam ir ictewedere den schilt an sinu hant, Und giengen us dem huse fur du ture stan; Do huten si der degene; das was mit truwen getan.

124,5. ἰθὺς ἔχε, *recta immisit equos.* v. γ', 263, ε', 242 etc. — φρονέων, *μέγα φρονέων.* v. ρ', 23. Eurip. Herc. fur. 702.: ὁ χρυσὸς, ἅ τ' εὐτυχία, φρονεῖν βροτοὺς ἐξάγεται. Comicus Eccles. 630.: ἡ Λυσικράτους ἄρα νυνὶ ῥὶς ἴσα τοῖσι καλοῖσι φρονήσει. cf. Lobeck. ann. ad Soph. Aj. p. 294. et Schn. v. φρονεῖν. — τοὶ δὲ, Trojani, quibus imperabat Asius. — κεκλήγοντες, a κεκλήγειν. simile πεπλήγειν, cujus verbi meminit E.

128. ὑπερθύμους, *animosos.* v. β', 746 etc. — Sch.: Λαπ. Λαπίθαι ἥρωες Ἀχαιοὶ, ἀπὸ Λαπίθου τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Στίλβης νύμφης τὸ γένος ἔχοντες. Diod. Sic. 4, 69.: οὗτος (Peneus) μιγεὶς νύμφῃ τῇ προσαγορευομένῃ Κρεούσῃ παῖδας ἐγέννησεν Ὑψέα καὶ Στίλβην, ᾗ μιγεὶς Ἀπόλλων Λαπίθην κ. Κένταυρον ἐγέννησε. καὶ τούτων Λαπίθης μὲν κατοικῶν περὶ τὸν Πηνειὸν ποταμὸν ἐβασίλευσε τῶν τόπων τούτων· γήμας δὲ Ὀρσινόμην τὴν Εὐρυνόμου ἐγέννησεν υἱοὺς δύο, Φόρβαντα καὶ Περίφαντα. οὗτοι μὲν οὖν ἐνταῦθα ἐβασίλευσαν, οἱ δὲ σύμπαντες λαοὶ ἀπὸ Λαπίθου Λαπίθαι προσηγορεύθησαν. cf. Schol. Apoll. Rhod. ad 1, 41. et H Obss. ad Apollod. p. 275. — de *Pirithoo*, *Polypoete*, *Leonteo*, v. β', 741, 745. et ibi annotata.

132—134. Virg. Aen. 9, 677.: *ipsi intus dextra ac laeva pro turribus adstant, Armati ferro, et cristis capita alta corusci; Quales aëriae liquentia flumina circum, Sive Padi ripis, Athesim seu propter amoenum, Consurgunt geminae quercus, intonsaque coelo Attollunt capita, et sublimi vertice nutant.* quam arborum similitudinem *uberius pulcriusque descriptam* a poëta latino putat Macrob. Sat. 5, 11. sed vere vir humanissimus, Dugas Montbel, quem honoris causa nomino: „Ces sortes de parallèles," inquit, „devaient être faites, non pour faire ressortir la superiorité de l'un ou de l'autre poète, mais pour faire apprécier et sentir l'esprit même de leur poésie. adscripsit hisce Eichh. etiam Virg. Georg. 2, 291—297., laudavitque Voltaireum, qui similitudinem istam egregie explicavit disputatione de invidia („dans son discours sur l'Envie"). — ὑψικάρηνοι semel dixit. scriptor hymni Hom. in Ven. 265. de Oreadibus: τῇσι δ' ἅμ' ἢ ἐλάται ἠὲ δρύες ὑψικάρηνοι Γεινομένῃσιν ἔφυσαν ἐπὶ χθονὶ βωτιανείρῃ, Καλαὶ, τηλεθάουσαι, ἐν οὔρεσιν ὑψηλοῖσιν. — Sch.: διην. (297, η', 321 etc.) ἐπιμήκεσιν. ἀραρ. (γ', 331 etc.) ἡρμοσμέναι, βέβαιαι.

137—140. βόας αὔας. βύρσας ξηρὰς, τουτέστιν ἀσπίδας. Sch. v. ann. ad 105. — Ἀσιάδην, *Asii filium*, commemoratum praeterea ν', 560 seqq., 759, 771. fratris Phaenopis mentio fit ρ', 583.

141. εἵως. Sch.: ἕως, πρὶν ἐλθεῖν τοὺς βαρβάρους. Schol. A εἵως expo-

ὄρνυον ἔνδον ἐόντες ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·
αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε,
ἐκ δὲ τὼ ἀΐξαντε πυλάων πρόσθε μαχέσθην,
ἀγροτέροισι σύεσσιν ἐοικότε, τώτ' ἐν ὄρεσσιν
ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα,
δοχμώ τ' ἀΐσσοντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην,
πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
γίγνεται, εἰσόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἕληται·
ὣς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς,
ἄντην βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
λαοῖσιν καθύπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν.
οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισιν ἐϋδμήτων ἀπὸ πύργων
βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων,
νηῶν τ' ὠκυπόρων. νιφάδες δ' ὥς πίπτον ἔραζε,
ἅστ' ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας,
*ταρφειὰς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
ὣς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον, ἠμὲν Ἀχαιῶν,
ἠδὲ καὶ ἐκ Τρώων· κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἄϋτευν,
βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.

nit *τείως*, *μέχρι τινὸς*, nec interpungendum aut apodosin expectandam esse ait. E quoque: *ἐν τούτοις δὲ χρᾶται, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ* (?), *τῷ ἕως ἀντὶ τοῦ τέως καὶ πρὸς τὸ παρὸν* etc. vellem et hi, et, qui eos sequuntur, recentiores, id quomodo fieri posset, docuissent. ceterum recte apodosin desiderari negat Schol. A; non item, interpungendum esse: nam certe verba *εἴως μὲν* virgulis includenda sunt, quo intelligamus, ellipsi usitatissima, *εἴως μὲν ὄρνυον: hortabantur*, *quamdiu* hortabantur, *intus Lapithae duo Graecos*, *ut naves defenderent;* tum, irruentibus Trojanis, porta eruperunt. h. e. *hortabantur aliquamdiu*, donec conversio rerum fieret.

147 — 159. *δέχαται.* (Matth. §. 164.) *ἐκδέχονται.* (*excipere solent.* Matth. §. 503, 2.) *κολοσ. παρὰ τὸ τὰ κῶλα ἐπισύρειν* (?), *ἢ τὸν κολῳὸν*, *ἤγουν τὸν συριγμόν.* (? similiter alii. incerta est notatio hujus vocis, quae turbam et strepitum tumultuantium significat.) *ἰόντα. ἐπερχόμενον. δοχμώ. εἰς πλάγιον ὁρμῶντες.* (*δόχμια* dixit ψ', 116.) *ἄγνυτον. κατακλῶσι*, *κατάσσουσι. πρυμνήν. ἐκ ῥιζῶν*, *ἐσχάτην. ὑπαὶ δέ. ὑπὸ δὲ τῶν ὀδόντων. κόμπος. ψόφος.* (*τῶν ἐπὶ στήθεσσι*, Lapitharum in pectoribus, non *τῶν χαλκός*: sequitur enim *ἄντην βαλλ.*, cujus *βάλλεσθαι* consequens est *τὸ κομπεῖν.*) *λαοῖσιν κ. π. τοῖς ἀπὸ τοῦ τείχους ὄχλοις θαῤῥοῦντες. ἔραζε.* (π', 459 etc.) *εἰς τὴν γῆν. ζαής.* (Od. ε', 368, μ', 313.) *μεγάλως πνέων*, *βίαιος.* (*ταρφειὰς*, a *ταρφειὸς*, quod idem *τῷ ταρφὴς*, *creber.* cf. τ', 357, 359. sic quidem Aristarchus, ut auctor est A Schol.; at Dionysius Thrax haud male: *ταρφείας*, ut *ταχείας*, a *ταρφὺς*, quam formam habent Aeschylus Theb. 502. et Hesych. — *κατέχευεν*, *ῥέον.* metaphora ab imbre. „*βέλεα ῥέον*, pro *ῥέεν*, Homerica figura.“ E Schol. A. v. η', 102.

160 — 163. *ἀμφ' α. ἄϋτευν. ἀμφαΰτευν αὖον*, h. e. *αὖόν τι*, *αὔως.* Sch.: *αἱ περικεφαλαῖαι δὲ αὐτῶν ξηρὸν ἦχον ἀπετέλουν*, *περιήχουν. αὔτευν* pro *ἤχουν*, ut *καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν Ἔγχεος*, velut personificatis galeis. cf. ν', 441. et H. E: *αὖον δὲ βοᾷν διαστέλλεται τῆς τοῖν ὑγρῶν βοῆς* etc. K: „*αὖον ἀ.*, *sie erklangen trocken*, d. i. wie trockne Dinge zu klingen pflegen: denn diese Helme sind ja aus *αὔαις βοείαις* gemacht. κ', 258, 262. Virg. Georg. 1, 357.: *aridus altis Montibus audiri fragor*, h. e. aridorum lignorum.“ nostrates id dicere solent *hohl klingen.* Voss.: *und dumpf rings krachten die helme.* — Ap.: *μυλάκεσσι. μυλοειδέσι λίθοις.* semel dixit. η', 270.: *μυλοειδέϊ πέτρῳ. ἀσπ. ὀμφ.* δ', 448. — comparant cum

δή ῥα τότ' ᾤμωξέν τε καὶ ὢ πεπλήγετο μηρὼ
Ἄσιος Ὑρτακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα·
„Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο
πάγχυ μάλ'! οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας Ἀχαιοὺς
σχήσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους·
οἱ δ', ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἠὲ μέλισσαι
οἰκία ποιήσωνται ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ,
οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες

hisce viri docti Virg. Aen. 2, 438—450; 8, 250.; 9, 509 seqq., 666 seqq.; 11, 610, Ariost. *Orl. fur.* 17, 10. — „καὶ ὢ π. μηρώ. pectus, lacertos femoraque percutere et subsilire prae gaudio, luctu, indignatione, solent rudiores homines. v. ο', 113, 397, π', 125, Od. ν', 198., Xenoph. Cyrop. 7, 3, 6., ibique Zeun., Virg. Aen. 7, 503 etc.“ *E Cl et K.* ἀλαστήσας. δεινοπαθήσας, χαλεπήνας, στενάξας. ἄλαστα γὰρ (v. c. ω', 105. H.) τὰ χαλεπὰ, διὰ τὴν χαλεπότητα ἀνεπίληστα ὄντα. Ap., et similiter Sch. aliique. iterum vox legitur ο', 21.

164—172. φιλοψευδής. ψεύστης. Sch. — χεῖρας ἀάπτους. α', 567 etc. — μέσον αἰόλοι. ποικίλοι τὰ μέσα τοῦ σώματος. sic Sch., idque tenendum puto, nec probandum illud, quod subjicit: ἄμεινον δὲ ἀκούειν τοὺς εὐκινήτους, quamvis etiam A Scholiastae et Heyneo aliisque placeat ista vocabuli αἰόλος significatio. Ap. p. 61.: τὸ δὲ αἰόλον ποικίλον· οἱ δ' ὥστε σφῆκες etc. Aristot. H. A. 9, 28, 1.: τῶν δὲ σφηκῶν ἐστι δύο γένη. τούτων δ' οἱ μὲν ἄγριοι σπάνιοι· γίγνονται δ' ἐν τοῖς ὄρεσι, κ. τίκτουσιν οὐ κατὰ γῆς, ἀλλ' ἐν ταῖς δρυσὶ, τὴν μὲν μορφὴν μείζους κ. προμηκέστεροι κ. μελαγχρῶτες τῶν ἑτέρων μᾶλλον, ποικίλοι δὲ κ. ἔγκεντροι πάντες, κ. ἀλκιμώτεροι etc. eo loco usus K: „κατὰ μέσον αἰόλοι,“ inquit, „*bunt in der Mitte.* — Andre nehmen αἰόλοι für beweglich, weil sie den geringelten Hinterleib bewegen können, also αἰόλοι διὰ τὰ ἔντομα τοῦ σώματος. Allein ausserdem, dass die *vespa vulgaris* die ἔντομα gelb mit schwarzen Punkten hat; dass Dieses sie charakterisirt, da sie die Beweglichkeit mit vielen Insekten gemein hat: so gebraucht Hom. αἰόλος nur in der Bedeutung von *bunt*, einige Composita ausgenommen. — Auch den *Oestrus* nennt er αἰόλον Odyss. χ', 300, u. fast offenbar wegen seiner bunten Zeichnung.“ cf. 208. Hesych.: μέσον αἰόλοι. ἐπὶ τῶν σφηκῶν, οἱ μέσον στεφόμενοι, h. e. *gebändert, geringelt.* sane vox μέσον locum indicat propriumque aliquid ejus loci, velut colorem varium, nec medii tantum, μέσον, agiles dicendi erant crabrones, sed toto corpore, id si indicare poëta voluisset: medii enim crabrones non tam agiles sunt quam graciles, λεπτοὶ κατὰ τὸ μέσον, ut ait Schol. Aristoph. Plut. 557. sunt autem σφῆκες *vespae crabrones* Linn., *Hornisse*, francogallice *frelons*, non *vespae vulgares*, quas Graeci vocant ἀνθρήνας, Francogalli *guêpes*, secus ac videtur Schneidero v. σφήξ. illos ita descripsit Wilmsen *Handb. der Naturgesch.* 2. p. 803.: Diese Wespenart ist unter den inländischen die grösste: denn ihre Länge übersteigt einen Zoll. Der Vorderkopf ist gelb, zwischen den Augen steht ein schwarzer Fleck, worauf die kleinen glatten Ozellen liegen. Der Brustschild ist schwarz, mit 2 braunröthlichen an einander hängenden Flecken. Der Hinterleib ist dunkelgelb; *der erste Ring hat eine gewölbte braunröthliche Binde, u. einen breiten schwarzen Queerstreif; der 2. Ring ist halb schwarz, halb gelb;* das schwarze Stück ist am Hinterrande 3mal gezackt. *Die übrigen Ringe sind gelb, mit unbeständigen schwarzen Flekken.*“ has igitur propter taenias recte crabrones dicuntur μέσον αἰόλοι, μέσον στεφόμενοι, ποικίλοι. — rursum Sch.: οἰκία. νῦν φωλεούς. (*nidos, cellas.* v. Plin. H. N. 11, 21. et cf. inferius 221.) καὶ κοῖλον δόμον τὴν σφηκίαν φησί. ὁδῷ ἔπι. ἀντὶ τοῦ παρὰ τὴν ὁδόν. παιπ. τῇ πολλὰς ἐκτομὰς ἐχούσῃ, τῇ τραχείᾳ. (Ap.: παιπαλόεντος. τραχέος κ. σκολιώδους. θηλυκῶς· Σάμοιό τε παιπαλοέσσης. [Od. λ', 671.] ν', 17., annotante ibi Tollio: ἐξ ὄρεος κατεβήσατο παιπαλόεντος, h. e. τραχέος, ut interpretantur Sch. et Hesych. „a παιπάλη sive παίπαλον, *lapillus.*“ H. cf. Schn. v. παιπαλόεις. Plin. l. c.: *vespae in sublimi e luto nidos faciunt, et in his ceras;*

ἄνδρας θηρητῆρας ἀμύνονται περὶ τέκνων,
ὣς οἵγ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων, καὶ δύ' ἐόντε,
χάσσασθαι, πρίν γ' ἠὲ κατακτάμεν, ἠὲ ἁλῶναι."
Ὣς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων·
Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
[Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν.
ἀργαλέον δέ με ταῦτα, θεὸν ὥς, πάντ' ἀγορεῦσαι.
πάντῃ γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαὲς πῦρ
λάϊνον· Ἀργεῖοι δὲ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκῃ
νηῶν ἠμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχείατο θυμὸν
πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάῤῥοθοι ἦσαν.
ξὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα.]
Ἔνθ' αὖ Πειριθόου υἱὸς, κρατερὸς Πολυποίτης,
δουρὶ βάλεν Δάμασον κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου·
οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ διαπρὸ
αἰχμὴ ἱεμένη ῥῆξ' ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ
ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα·
αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὄρμενον ἐξενάριξεν.

crabrones in cavernis, *aut sub terra.* — „οὐδ' ἀπολείπουσιν. (non *ἀπολείπωσιν*, ut *ποιήσωνται.*) potest sane hoc absolute interjectum videri: *neque vero illi recedunt.* verum permutatio ista temporum *ἀφελείᾳ* poëtae convenit, et exemplis firmatur." H. ἀλλὰ — τέκνων. adscripsit Dacieria ista Mosis Deuteron. 1, 44: *egressi enim Emoraei, qui inhabitant montem illum, obviam vobis* (facti), *persecuti sunt vos, ut facere solent apes.* — Ap.: χάσσασθαι. (δ', 535, ε', 626 etc.) *χωρῆσαι* etc. — „ἠὲ κατ., ἠὲ ἁλῶναι, *aut occidere, aut capi*„ et a consequente *occidi;* aut vincere, aut mori. φ', 281.: *νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι.*" *Ex H.*

175 — 181. versus *ἀθετούμενοι* ab Aristophane atque Aristarcho, quos cancellavere Zenodotus et nostra memoria Payneus Knightius, W uncis infixis damnavit. insunt autem in hisce versibus partim pugnantia, velut plures dicuntur portae castrorum, non una, ut alias (v. ann. ad 87.), 175., qui versus sublectus videtur ο', 414.; partim praepostera, cum ipso initio hujus pugnae conjectus in propugnacula ignis commemoretur Trojanorum, quem ignem inferius demum 441., progressu pugnae, clamat Hector, ut Parthenopaeus ap. Euripidem Phoen. 1085.; inepta quoque, scriptore horum, quisquis fuit, tanquam novi aliquid narrante 181., proelium commisisse Lapithas, quorum fortia facta jam pluribus poëta celebravit in superioribus. nolo plura excerpere, nec sane dubito, alienum hunc esse pannum; quem tamen Bentlejus tuebatur, solo versu 175. deleto, sed scopis dissolutis. — singula horum perlustrantibus annotandum est, λάϊνον pertinere ad τεῖχος, non ad πῦρ, quod nonnullis in mentem venit. θεσπ. πῦρ Sch. exponit *θεῖον, τὸ ὑπὸ θεῶν ἀναπτόμενον,* h. e. deorum, Trojae faventium, inprimis Jovis, consilio accensum. cf. 198, ο', 718, θ', 181, 2. recurrit vox infra 441, ο', 597 etc. ἀκαχείατο nonnisi h. l. legitur, quam scripturam habent cum parte codicum Homericorum, in quibus Veneto, E, Etym., Suid., ceteris offerentibus *ἀκαχήατο.* Hesych.: *ἀκαχέατο, λελυπημένοι εἶεν.* (*ἦσαν.* H.) v. Th. §. 166, 8, c., Matth. §. 26 etc. — ἐπιτάῤῥοθοι. ε', 808. — συνέβαλον πόλεμον, ut Eurip. Bacch. 731.: *ξυμβαλὼν Βάκχαις μάχην.* cf. inferius 377.

183, 4. χαλκ. *χαλκᾶς παραγναθίδας ἐχούσης.* (h. e. *χαλκῆς, ἀπὸ μέρους,* ut ait Ap. v. *κυνέη.*) ἔσχεθεν. (υ', 398, Od. δ', 284 etc.) *ἐπέσχεν, ἐκώλυσε.* — διαπρό. δ', 138 etc.

185, 6. ἱεμένη, *missa*, Barocc. e Townl. Vindobb.: *ἰεμένη, ἰαμένη.* vulgo *χαλκείη*, quod modo lectum vocab haud immerito displicebat Clarkeo. iterum haec posuit hic noster, paucis mutatis, υ', 397 — 400. cf. ο', 543, υ' 280, φ', 70., et de verbo *πεπάλ.* λ', 98

187 — 200. *Ormenus* hic alius est e illo, quem dixit θ', 274.: alioqui mor

υἱὸν δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεὺς, ὄζος Ἄρηος,
Ἱππόμαχον βάλε δουρὶ, κατὰ ζωστῆρα τυχήσας.
αὖτις δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ
Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαΐξας δι' ὁμίλου,
πλῆξ' αὐτοσχεδίην· ὁ δ' ἄρ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη·
αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα, καὶ Ἰαμενὸν, καὶ Ὀρέστην,
πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

infaustum augurium, quod Polydamas interpretatus tamen Hectorem a persequendis hostibus non deterret.

Ὄφρ' οἳ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα,
τόφρ' οἳ Πουλυδάμαντι καὶ Ἕκτορι κοῦροι ἕποντο,
οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
τεῖχός τε ῥήξειν, καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας.
οἵ ῥ' ἔτι μερμήριζον, ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ·
ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε περησέμεναι μεμαῶσιν,
αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ, λαὸν ἐέργων,
φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
ζωὸν, ἔτ' ἀσπαίροντα, καὶ οὔπω λήθετο χάρμης·
κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος παρὰ δειρὴν,
ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ἧκε χαμᾶζε,

tuum interfecisset Polypoetes. nec magis permiscendus est hic *Antiphates* cum Laestrygonum rege cognomini in Odyssea. de *Iameno* et *Oreste* cf., si tanti est, 129. — Sch.: *αὐτοσχ.* (ρ', 294, Od. λ', 536. *αὐτοσχεδίῃ*, *αὐτοσχεδὸν*, *αὐτοσχεδὰ*, eodem sensu dixit η', 273, ο', 510, π', 319 etc.) *ἐκ τοῦ πλησίον*, *ἐκ χειρός.* (*cominus.*) — *ὁ δ' ἄρ' ὕ. ο. ἐ.* η', 145, λ', 144. — *πάντας — πουλ.* θ', 276, α', 383.

195 — 199. *ἐνάρ. ἀπ'. ἀπενάριζον.* ο', 343. — *μαρμ.* γ', 397, ν', 22 etc. — *μερμ.* α', 189 etc.

200 — 207. expresserunt haec Cic. de Div. 1, 47., Virg. 11, 751; 12, 247 seqq., Ariost. *Orl. fur.* 11, 20., Voltair. *Préface de Rome sauvée* t. 4. p. 173. edit. de Kehl. cf. Aelian. Hist. an. 17, 37. acute Dugas Montbel: „Il faut observer que tous les imitateurs d'Homère font l'aigle vainqueur du serpent, tandis que, dans Hom., l'aigle vaincu par la douleur est forcé de lâcher sa proie, ce qui est plus conforme à l' idée que Pline (Hist. nat. 10, 4.) donne du combat de l'aigle et du serpent" etc. en verba Plinii: *acrior est* (aquilae) *cum dracone pugna multoque magis anceps, etiamsi in aëre. ova hic consectatur aquilae aviditate malefica;* (Aristot. H. A. 8, 6, 2. de serpente: *ἐσθίει ὀρνίθια κ. θηρία, κ. καταπίνει ᾠά.*) *at illa ob hoc rapit ubicunque visum.* Aristot. l. c. 9, 2, 3.: *ἔστι δ' ἀετὸς κ. δράκων πολέμια· τροφὴν γὰρ ποιεῖται τοὺς ὄφεις ὁ ἀετός.* cf. 221 sequ. — Sch.: *ὑψιπέτης. εἰς ὕψος πετόμενος. τῷ δὲ τόνῳ ἀναγνωστέον, ὡς νεφεληγερέτης.* (et *ὠκυπέτα* θ', 42, ν', 24. v. H.) *ὑψιπετὴς δὲ ἀπὸ ὕψους πεπτωκώς.* — verba *ἐπ' ἀριστ.* per se vel ad *ἐπῆλθε* vel ad *περησ. μεμ.* referri possunt; huc quidem propter 118.; illuc autem propter ea, quae Polydamanti reponit Hector inferius 237 — 240. eaque praestat ratio. Macrob. Sat. 5, 13.: *Virgilius* (Aen. 11, 751.) *solam aquilae praedam refert, nec Homericae aquilae omen advertit, quae et sinistra veniens vincentium prohibebat accessum, et, accepto a captivo serpente morsu, praedam dolore dejecit* etc. fuerunt autem in arte augurali dextrae partes faustae, sinistrae infaustae, habitae Graecis, septentrionem spectantibus, non meridiem, Romanorum more augurum, quibus sinistra fausta videbantur ob locum solis orientis. v. Sch., Bos. p. 63., Köpke *Beschreib.* etc. 1. p. 694 etc. — *λαὸν ἐέργων*, *copias arcens* aditu. — rursum Sch.: *φοινήεντα. φονευτικόν. ἢ πυῤῥόν.* (hoc recte. v. K, Schn. h. v. β', 308.: *δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός.*) — *ἰδνωθείς. συνειλήσας ἑαυτὸν, καμφθείς.* (β', 266. Voltair. l. c.: *le monstre en expirant se débat, se replie* etc.) *ἀπὸ ἕθεν.* (ζ, 62 etc.) *ἀπὸ ἑαυτοῦ. κλάγ-*

ἀλγήσας ὀδύνῃσι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ,
αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο.
Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν
κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς·
„Ἕκτορ, ἀεὶ μέν πώς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν,
ἐσθλὰ φραζομένῳ, ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικε,
δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν,
νῦν δ' αὖτ' ἐξερέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν·
ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὀΐομαι, εἰ ἐτεόν γε
Τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἦλθε περησέμεναι μεμαῶσιν,
αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ, λαὸν ἐέργων,
φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
ζωόν· ἄφαρ δ' ἀφέηκε, πάρος φίλα οἰκί' ἱκέσθαι,
οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἑοῖσιν.
ὣς ἡμεῖς, εἴπερ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
ῥηξόμεθα σθένεϊ μεγάλῳ, εἴξωσι δ' Ἀχαιοὶ,
οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα·

ξας. βοήσας. αἰόλον (167.) ὄφιν. τὸν ποικίλον κ. πολύστικτον. πέπονθε δὲ (scrib. πέπ. δέ τι. offecerit τῷ τι praepositio ἐπὶ, quae sequitur.) ἐπὶ τέλους ὁ στίχος, ἔχων τὸν ἐκ δύο βραχειῶν πυῤῥίχιον. κ. καλεῖται μείουρος. hoc πάθος μετρικὸν varie vel curare vel explicare studuerunt. etiam Hipponax ap. Schol. Lycophronis 234. et 424.: ἣν αὐτὸν ὄφις τὠντικνήμιον δάκνῃ, h. e. ὄπφις geminata consona. sic et h. l. fuerunt qui ὄπφιν scribendum existimarent, ut σκύπφος pro σκύφος ap. Hesiodum et Anacreontem. v. E, Athen. 11. p. 498, 9., Hermann. El. d. m. pag. 57. argutius quam verius illi, de quibus E: εἰσὶ δὲ, inquit (dicit autem procul dubio Demetrium l. de Elocut. s. 257.), οἳ καὶ ἔμφασίν τινα ἔχειν εἶπον τὸ τοῦ στίχου τοιοῦτον πάθος. καὶ γὰρ ἐγχωροῦν εἰπεῖν Τρῶες δ' ἐ. ὅπως ὄφιν αἰόλον εἶδον, ὅμως Ὅμ. τὸν Ἑλληνικὸν ἐμφαίνει φόβον [καὶ τὴν συστολὴν] κ. τὴν εἰς τὸ ταχὺ φεύγειν ῥοπὴν τῇ συστολῇ τοῦ μέτρου κ. τῷ τάχει τοῦ ἔπους εἰς βραχείας τελευτῶντος συλλαβάς. ceterum hoc tantum loco Hom. usurpavit vocem ὄφις. ipsius ostenti hujus consilium Sch. perquirens: ζητεῖται δὲ, inquit, πῶς ὁ Ζεὺς, ἐπικρατεστέρους θέλων ποιῆσαι τοὺς Τρῶας, σημεῖον αὐτοῖς κωλυτικὸν ἀποπέμπει. — καὶ ῥητέον, ὅτι νίκην μὲν ἐβούλετο τοῖς Τρωσὶν, ἐξελεῖν δὲ τὸ δέος τῶν Ἑλλήνων. οὐ γὰρ κατὰ προαίρεσιν αὐτοὺς ἐμίσει, ἀλλὰ χαριζόμενος Θέτιδι. H manere ait consilium illud Jovis, sed erigi hisce animos auditorum ad alterum, quod futurum erat, ut diu victores Trojani, nave incensa, Patrocli virtute fugarentur.

211—213. ἀγορῇσιν, *in concionibus.* Sch.: ἐσθλὰ φραζ. τὰ ἀγαθὰ συμβουλεύοντι. (imo: bona sive *utilia cogitanti.* v. 232, α', 554, ε', 440 etc. — οὐδὲ — οὐδέ. ε', 22, ζ', 130.) δῆμον. νῦν τὸν δημότην. (Ap.: τὸν δημοτικὸν ἄνδρα etc. Horat. Epist. 1, 1, 59.: *plebs eris.* praeter necessitatem Bentlejus poni jussit δῆμον ὄντα, ut ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι β', 198.) παρὲξ ἀγ. ἔξω τοῦ δέοντος δημηγορεῖν.

216—218. ἴομεν. ἴωμεν. — εἰ ἐτεόν γε — *quandoquidem revera* etc. — ὄρνις ἦλθε. sic Aristarchus, producta posteriore verbi ὄρνις, ut fieri consentaneum est, a quo derivetur ὄρνῖθος etc. hymni Hom. in Pana 17.: ὄρνῖς, ἥτ' ἔαρος —. Pindarus, notante H, Pyth. 4, 32.: κεῖνος ὄρνῖς ἐκτελευτάσει —. Eurip. Phoen. 1432.: τίς ἄρ' ὄρνῖς ἢ δρυὸς, ἢ ἐλάτας —. Aristoph. Av. 73.: ὄρνῖν, ἵν' ἀκόλουθον διάκονόν τ' ἔχοι etc. vulgo: ἐπῆλθε, ut 200.

221—229. ἄφαρ. α', 349 etc. — οἰκία, dixit nidum ἀνθρωποειδῶς. cf. superius 168, 9. — Sch.: ῥηξ. διαῤῥήξωμεν. οὐ κόσμῳ. οὐ κατὰ τὸ δέον. (*non rite atque ordine*, sed per

πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, οὕς κεν Ἀχαιοὶ
χαλκῷ δῃώσουσιν, ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν.
ὧδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ
εἰδείη τεράων, καί οἱ πειθοίατο λαοί.“
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις.
οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι·
εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
ὃς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθέσθαι
βουλέων, ἅστε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις
πείθεσθαι. τῶν οὔτι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω,
εἴτ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε,
εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.
ἡμεῖς δὲ μεγάλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλῇ,
ὃς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
τίπτε σὺ δείδοικας πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα;
εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περὶ κτεινώμεθα πάντες
νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔστ' ἀπολέσθαι·

tumultum. *οὐ κατὰ κόσμον* idem dixit β', 214. et saepius. cf. Od. ν', 77 etc. — *ναῦφι*. Ap., hoc versu laudato: *τῶν νεῶν*. v. β', 363, λ', 44.) *αὐτὰ κέλ. τὰς αὐτὰς ὁδούς.* — *οὕς κεν Ἀ. χ. δῃώσουσιν.* aliquot codd.: *δῃώσωσιν*, quod placuit Heyneo. sed v. ann. ad δ', 176. — *ὑποκρ.* proprie vates dicuntur *ὑποκρίνεσθαι*. v. Schn. h. v. — *θεοπρόπος*. α', 85. — *εἰδείη τεράων*, pro *τέρατα*. v. K, Aristoph. Nub. 789, Matth. §. 327, 1. — *καί οἱ π. λαοί*, *et ei pareret populus.* juncta haec sunt antiqua simplicitate superioribus, poëta recentior dixisset *καὶ ᾧ π. λ.*, *et cui pareret populus.*

231. *Ἡρακλέους πορθήσαντος Ἴλιον, Πρίαμος ὁ Λαομέδοντος, παραλαβὼν τὴν βασιλείαν, ἔπεμψεν εἰς Δελφοὺς, μαντευσόμενος περὶ τῶν ἐνεστώτων. οἱ δὲ πορευθέντες χρησμόν τε λαμβάνουσι, καὶ Πάνθουν, ἕνα τῶν Δελφῶν, ἄγουσιν, ὅπως κατὰ τὸ συνεχὲς μαντεύηται Πριάμῳ. γήμας δὲ οὗτος θυγατέρα Κλυτίου Προνόμην, Πολυδάμαντα γεννᾷ, τήν τε μαντικὴν ἀναδιδάσκει. λέγεται δὲ, μιᾷ νυκτὶ τοῦτόν τε κ. τὸν Ἕκτορα γεννηθῆναι.* Sch. cf. ann. ad 79. et γ', 146. — *Πουλυδάμα*, quae Aristarchi scriptura est, ut *Ἀκάμα, Ἄτλα*. cf. ν', 751, E p. 902, 7., Matth. §. 74. etc. Zenodotus et Chamaeleon: *Πουλυδάμαν*, ut *Αἶαν*. — *οὐκέτι*, *non amplius; jam non*, ut antea, velut 61. cf. sequentem versum.

233, 4. *ἀπὸ σπουδῆς. ἀπὸ κρίσεως.* Sch. E: *ἀπὸ σκέψεως κ. κρίσεως.* serio, *σπουδαίως*. cf. η', 559. *Ex H.* — *ἐξ — ὤλεσαν.* tmesis. *prorsus ademerunt* seu *perdiderunt.*

235—240. *Ζηνὸς βουλέων.* v. θ', 130, 175 seqq. Sch.: *τανυπτ. ἐπιμήκεις πτέρυγας ἔχουσι.* (descriptio magnarum avium, quae eaedem sunt augurales. — *τῶν — ἀλεγίζω.* α', 160.) *εἴτ' — ἠέλιόν τε. δεξιὰ τὰ ἀνατολικὰ καλεῖ, ἀριστερὰ δὲ τὰ δυτικά. πρὸς ἠῶ. πρὸς ἀνατολήν. ποτὶ ζόφον. πρὸς δυσμάς.* (recte; nec de eo quisquam hodie dubitaverit. v. Völcker *Hom. Geogr.* §. 27. verba *ἠῶ τ' ἠέλιόν τε* significant *solem orientem* figura *τοῦ ἑνὸς διὰ δυοῖν*.) Sch. *τοίγε*, *illi*, adjectum est *ἐκ περισσοῦ* more utriusque populi. v. α', 65 etc.

243. versus celeberrimus, saepeque a viris gravissimis usurpatus. v. H et, quos laudavit, Aristot. Rhet. 2, 21., Diod. Sic. 15, 52., Plut. Pyrrho p. 402 E, Stob. Serm. 38, 39., Cic. ad Att. 2, 3. etc. — totam Hectoris orationem cum Turni ap. Virg. Aen. 9, 128—158. comparavit Eichh. „Racin. Iphig. Act. 3. sc. 7.: *Cet oracle est plus sûr que celui de Calchas.*“ Dugas Montbel.

οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχήμων.
εἰ δὲ σὺ δηϊοτῆτος ἀφέξεαι, ἠέ τιν' ἄλλον
παρφάμενος ἐπέεσσιν ἀποστρέψεις πολέμοιο,
**αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις."*

Graeci, quamvis procella impediti, munimenta sua acriter defendunt, inprimis Ajaces.

Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο, τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
ἠχῇ θεσπεσίῃ. ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
ὦρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν,
ἥ ῥ' ἰθὺς νηῶν κονίην φέρεν, αὐτὰρ Ἀχαιῶν
θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν·
τοῦπερ δὴ τεράεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι
ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρήτιζον.
κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις,
στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ
πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
τὰς οἵγ' αὐέρυον, ἔλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
ῥήξειν. οὐδέ νύ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου,
ἀλλ' οἵγε ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις
βάλλον ἀπ' αὐτάων δηΐους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.
Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων
πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν·
ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι
νείκεον, ὅντινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδοιεν·
„Ὦ φίλοι, Ἀργείων ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεσήεις,

247—250. *μενεδ.* hoc vocab. praeterea *ν'*, 228. legitur, ubi Sch.: *ὁ μένων τοὺς δηΐους, τοὺς πολεμίους, ἐν τῇ μάχῃ, πολεμικός.* cf. Hesych. idem est ac *μενεχάρμης, μενεπτόλεμος.* — *ἀφέξεαι. ἀποστήσῃ, ἢ ἀποκωλύῃ, ἢ ἀποσχήσῃ.* Hesych. *Ex H.* — *παρφ.* (*λ'*, 792.) *παραλογισάμενος, πείσας.* — *ἀποστρέψεις* MSS., in quibus ipse Ven., E, H. vulgo edd.: *ἀποτρέψεις.* — *τυπείς.* Sch.: *δαμείς. πληγείς.* vereor ne *τυπεὶς* sit interpretatio *τοῦ δαμείς.* certe fieri non potest, ut hoc illi verbo adscripserit aliquis explicandi gratia.

251. adscripsit hisce Eichh. Virg. Aen. 9, 505—520, Tass. *Gerus. lib.* 11, 33. — *τοὶ — θεσπεσίῃ.* Virg. ib., 54.: *clamore excipiunt socii, fremituque sequuntur Horrisono.*" Cl.

255. *θέλγε.* *mulcebat, molliebat, enervabat.* saepe haec vox in deteriorem partem inflectitur, ut Ern. annotavit, velut cum ad declarandam vim carminum et succorum magicorum transfertur. hinc Sch.: *ἠπάτα, ἔβλαπτε.* cf. *ο'*, 594, *φ'*, 604.

256—263. *τεράεσσι.* procellae, quam dixit 253. etiam de tonitru illo *θ'*, 170. cogitabat K. — *κρόσσας* (444) *πύργων*, *pinnas turrium.* — *ἔρυον*, *convellebant*, convellere studebant. — Sch.: *ἐπάλξεις. τὰς προμαχῶνας τῶν τειχῶν.* „similiter Hesych. et Etym. sunt *αἱ ἐξοχαὶ ἐπάνω τῶν πύργων.*" *Ex H.* — *στήλας προβλῆτας*, h. e. secundum Ap. *τὰς ἔξω προβεβλημένας, ὡς τὰς Αἰγυπτιακὰς οἰκοδομὰς* („quae in templorum ruinis adhuc visuntur." H.), *ἕνεκεν ἀσφαλείας:* sive *τὰς ἀντηρίδας* (*στήλας*), *ἢ τοὺς προμαχῶνας*, *Strebepfeiler.* cf. seqq. et H. rursum Sch.: *ἐμόχλευον.* (sic et alii, male.) *διὰ μοχλῶν ἐκίνουν.* (Voss: *und umwühlten mit hebeln des walls vorragende pfeiler.*) *ἔχματα. ἐρείσματα.* cf. *ν'*, 139, *ξ'*, 410. — Schol. A: *αὐέρυον. εἰς τοὐπίσω εἷλκον.* cf. *α'*, 459. — *ῥινοῖσι βοῶν*, *pellibus bovinis*, scutis, testudine. v. Schn. v. *χελώνη.*

265. *κελ.*, *hortantes.* perperam Sch.: *παρεκελεύοντο.*

267, 8. *στερεοῖς. ἐπιτεταμένοις, σκληροῖς.* Sch. *νείκεον* ad verbum *μειλιχίοις* per zeugma. vidit hoc E, non viderunt Veneti Scholiastae, qui multa inepte moliuntur, quo *ἀσύστατον* sibi visum explicent.

269—276. *μεσήεις.* (semel dictum.)

ὅς τε χερειότερος, ἐπεὶ οὔπω πάντες ὁμοῖοι
ἀνέρες ἐν πολέμῳ, νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασι!
καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γιγνώσκετε. μήτις ὀπίσσω
τετράφθω προτὶ νῆας, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας,
ἀλλὰ πρόσσω ἵεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
αἴ κε Ζεὺς δώῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς,
νεῖκος ἀπωσαμένους δηΐους προτὶ ἄστυ δίεσθαι!"
Ὣς τώγε προβοῶντε μάχην ὤτρυνον Ἀχαιῶν.
τῶν δ', ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαὶ
ἤματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς
νιφέμεν, ἀνθρώποισι πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα,
(κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπεδον, ὄφρα καλύψῃ
ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρώονας ἄκρους,
καὶ πεδία λωτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
καί τ' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς,
*κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα
εἰλύαται καθύπερθ', ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·
ὣς τῶν ἀμφοτέρωσε λίθοι πωτῶντο θαμειαὶ,
αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς,
βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὕπερ πᾶν δοῦπος ὀρώρει.

ab alia parte Sarpedon et Glaucus irruunt; quibus obviam eunt Menestheus ab eoque arcessiti Ajax Telamonius et Teucer.

Οὐδ' ἄν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ

μέσος κατὰ δύναμιν. τετρ. τραπέσθω. ὁμοκλ. (ψ', 452.) τοῦ ἐγκελευομένου, τοῦ ἀπειλοῦντος. (dicit τὸν ἀποστρέφοντα πολέμου τοὺς ἄνδρας. 249. *Ex H.*) Sch. ἀπωσ. intell. ἡμᾶς: *impetum hostilem cum repulerimus.* — δίεσθαι (304, π', 246 etc.), *rejicere.*

277—289. προβοῶντε. ἔμπροσθεν τῶν λοιπῶν βοῶντες. ἢ προμαχόμενοι. βοὴ γὰρ ἡ μάχη, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. (vera est prior interpretatio: neque enim βοάω dixerunt pro βάω propter ambiguum, quamvis ita cum alii existimaverint, tum Apion. Ap.: προβοῶντε. ὁ μὲν Ἀπίων προβαίνοντες. ἢ φωνοῦντες. Hesych.: προβοῶντες. προφωνοῦντες, ἐγκελευόμενοι. προβαίνοντες. similis significationis verba commemoravit K προκηρύττειν, προειπεῖν etc. Herod. 9, 98.: ὑπὸ κήρυκος προηγόρευε τοῖσι Ἴωσι. — ὥστε νιφάδες. eodem simili supra usus est 156., sed ibi πρὸς πλῆξιν, („tela feriebant ut nives seu grandines vento acti." H.) hic autem πρὸς τὴν συνεχῆ φορὰν, a densitate nivium cadentium, ut Scholl. Veneti annotarunt. — ὤρετο. ὁρμᾷ. cf. H.) πιφαυσκ. (κ', 478 etc.) φανεροποιῶν, ἐμφανιζόμενος. τὰ ἃ κῆλα. τὰ αὑτοῦ σημεῖα κ. βέλη, ἃ ἐπιπέμπει κατὰ χόλον. βέλος δὲ νῦν εἴρηκε τὸν χειμῶνα. (χιόνα καὶ ὑετὸν interpretantur Veneti. vulgo κῆλα Διὸς significant *fulmina*, velut ap. Hesiodum Theog. 707. quae dicta omnia sunt a parte tempestatis. — κοιμήσας ἀνέμους. bene Dugas Montbel: „en effet souvent la neige tombe à gros flocons dans les tems calmes. Toujours Homère est un peintre fidèle" etc. — πρώονας. (θ', 553, π', 299, hymn. in Apoll. 22, 144.) προβολὰς ὀρῶν, ἐξοχάς. λωτεῦντα. ἀνθοῦντα. (Ap.: λωτεῦντα. ἔνιοι μὲν ἓν ἀνθ' ἑνὸς ἀπέδοσαν, ἀνθοῦντα· δεῖ δὲ νοιεῖν ὥς ἐστι λωτόεντα, λωτὸν ἔχοντα, ὡσεὶ ἔλεγον πυροῦντα, πυρὸν ἔχοντα. similiter alii. Aristarchus, vulgaria sectatus, scripserat λωτοῦντα. ap. Ap. fuit cum scriptum olim putarem λωτέοντα. sed nihil muto. idem Ap.: πίονα ἔργα τὰ γεωργικὰ λέγει κατ' ἐξοχὴν etc. cf. Odyss. δ', 318, h. in Merc. 127.) — προσπλάζον. προσερχόμενον, προσρηγνύμενον. ἐρύκεται. ἀντὶ τοῦ ἐρύκει, κατέχει. (ἄλλα τε corruptum est; sed malim ἄλλα γε quam ἄ. δὲ cum Heyneo. — εἰλύαται. εἴλυνται, operta sunt, operiuntur. υ longum sequente vocali corripitur. de usu pluralis, ubi singularem usurpaturus erat scriptor Atticus, v. Matth. §. 299.) ἐπιβρίσῃ. (η', 343.) ἐπιβαρήσῃ, πολὺς κ. μέγας ἐπέλθῃ. Διὸς ὄμβρος. ἡ χιὼν νῦν. (imber congelatus. frustra id ferendum esse negat Knightius. — βαλλομένων, *percus-*

τείχεος ἐῤῥήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα,
εἰ μὴ ἄρ' υἱὸν ἑὸν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς
ὦρσεν ἐπ' Ἀργείοισι, λέονθ' ὣς βουσὶν ἕλιξιν.
αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' ἐΐσην,
καλὴν, χαλκείην, ἐξήλατον, ἣν ἄρα χαλκεὺς
ἤλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θαμειὰς,
χρυσείῃς ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον·
*τὴν ἄρ' ὅγε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων,
βῆ ῥ' ἴμεν, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ὅστ' ἐπιδευὴς
δηρὸν ἔῃ κρειῶν, κέλεται δέ ἑ θυμὸς ἀγήνωρ
μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
εἴπερ γάρ χ' εὕρῃσι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας
ξὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
οὔ ῥά τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο δίεσθαι,
ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἢ ἥρπαξε μετάλμενος, ἠὲ καὶ αὐτὸς
ἔβλητ' ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι·
ὣς ῥα τότ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκε
τεῖχος ἐπαΐξαι, διά τε ῥήξασθαι ἐπάλξεις.
αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἱππολόχοιο·
„Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα
ἕδρῃ τε κρέασίν τ' ἠδὲ πλείοις δεπάεσσιν
ἐν Λυκίῃ, πάντες δὲ θεοὺς ὣς εἰσορόωσιν,
καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ' ὄχθας,
καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο;
τῷ νῦν χρὴ Λυκίοισι μέτα πρώτοισιν ἐόντας

sorum. male interpres: *a Trojanis jaculantibus.* v. H.)

291—306. *ὀχῆα.* *ὀχῆας.* cf. 455, 460. Ex A Schol. — *ἕλιξιν.* *ι΄*, 462. Sch. *ἐξήλατον.* *ἐξ ἐλασμάτων κατασκευασθεῖσαν.* *ἐξάπτυχον.* (hoc quidem spectat ad Aristarcheam scripturam *ἑξήλατον*, *6 coriis sive laminis inductam*, quam scripturam ostendit liber Venetus. sed coria Hom. dicit in proximis; hic opificium significat, explicaturque *ἐξήλατον* verbis *ἣν ἄρα χαλκεὺς ἤλασεν.* *τὸ ἐξ* est *αὐξητικὸν*, ut passim. — *χρυσείῃς.* h. e. *σὺν χρυσ.*, cum virgis seu laminis aureis, quae exteriorem oram clipei in orbem ambiebant. sic H. aliter K: „befestigt hatte er inwärts der metallenen Platte mehrere Lagen von Rindsfellen (*η΄*, 220.) mit ganz durchgehenden (134.) goldenen Stäbchen (*ῥάβδοις*, weil sie grösser als die Nägel waren); und zwar rundherum an des Schildes Rande, damit sich das Leder nicht werfen könnte.“ — *δύο δοῦρε*, ut *γ΄*, 18, ubi v. ann., *φ΄*, 145, Odyss. *α΄*, 256. et alias. nec tamen male Mori liber: *δοῦρα*, quo recepto vocabulorum *ὁμοιοτελεύτων* numerus minuitur.) *πειρήσοντα.* *πεῖραν ληψόμενον.* (*ἐπιχειρήσοντα*, *aggressurum.* v. H. et Sophoclis interpp. ad Ajac. 2., collato 304.) *πυκινόν.* *ἀσφαλῆ.* *λέγει δὲ τὴν ἔπαυλιν.* (*καὶ ἐς π. δ.*, *vel in munitam domum*, non modo in greges sub dio pascentes. *παρ' αὐτόφι.* *παρ' αὐτοῖς.* *βώτορας.* *βοσκήτορας, βουκόλους.* (Ap.: *βώτορας.* *νομεῖς·* *βώτορας ἄνδρας.*) *δούρεσσι.* *δόρασιν.* — (iterum haec forma legitur Odyss. *θ΄*, 528., saepiusque similes *κτεάτεσσι, πάντεσσιν*, et ap. Nicandrum *ὑδάτεσσι.* v. E, H et grammaticos.) *ἀπείρητος.* *ἄνευ ἐπιβολῆς, ἄπειρος.* (301.) *μέμονε.* *προεθυμεῖτο.* (*ε΄*, 482 etc. *οὐ μέμονε*, *non vult*, non adducitur, *er hat nicht Lust.*) *δίεσθαι.* *διωχθῆναι.* (*abigi.* — *ἀλλ'* — *ἄκοντι.* hoc est illud, quod vulgo dici solet, *aut vincere, aut mori.* — *ἐν πρώτοισι.* quasi *πρόμαχος.* [315, *λ΄*, 674.] ad vivum haec resecans, cum solus sit leo, nec pluribus pastores ordinibus dimicent, oscitationem, si diis placet, Homeri excusat K.)

310—328. locus praeclarus propter generosam indolem, sententiaeque gravitatem; cujus loci postremam partem inde a versu 322. inter alios laudat auctor libri de poësi Homerica segm. 19., verbis suis reddit Demosth. or. pro Corona c. 28., *παραφράζουσι* Theopom-

ἑστάμεν, ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι,
ὄφρα τις ὧδ' εἴπῃ Λυκίων πύκα θωρηκτάων·
„„οὐ μὰν ἀκληεῖς Λυκίην κατακοιρανέουσιν
ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πίονα μῆλα,
οἶνόν τ' ἔξαιτον, μελιηδέα, ἀλλ' ἄρα καὶ ἶς
ἐσθλὴ, ἐπεὶ Λυκίοισι μέτα πρώτοισι μάχονται.““
ὦ πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε
αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε
ἔσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην,
οὔτε κε σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν·
νῦν δ' (ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο
μυρίαι, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν, οὐδ' ὑπαλύξαι)
ἴομεν, ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν.“
Ὣς ἔφατ', οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετ', οὐδ' ἀπίθησε·
τὼ δ' ἰθὺς βήτην, Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε.
Τοὺς δὲ ἰδὼν ῥίγησ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς·
τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν, κακότητα φέροντες.
πάπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἴ τιν' ἴδοιτο
ἡγεμόνων, ὅστις οἱ ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύναι·
ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύω, πολέμου ἀκορήτω,
ἑσταότας, Τεῦκρόν τε, νέον κλισίηθεν ἰόντα,
ἐγγύθεν. ἀλλ' οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν·
τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἷκεν,

pus ap. Clem. Alex. Strom. 6. p. 748., Cic. Philipp. 10, 10, segm. 20., Virg. Aen. 10, 467. *E Cl. et H.* — ἕδρῃ. προεδρίᾳ, τιμῇ. Sch. malim προεδρίας τιμῇ. de re ipsa v. η', 321., de τεμένει et φυταλιῇ ζ, 194, 5. — μάχης καυστ. ἀντ. δ', 342. — rursum Sch.: πύκα (ε', 70.) θωρηκτ. (ο', 689 etc.) ἐπιμελῶς τεθωρακισμένων, πολεμικῶν. (κατακοιρ. ε', 332. W: κάτα κοιρανέουσιν.) ἔξαιτον. (semel dictum.) ἐξαίρετον. Sch. cf. Hesych. h. v., cujus eadem stirps est quae verbi αἰτέω, sicut similium ἐπαίτης, μεταίτης. *Ex H.* μελιηδέα, ἀλλ' etc. hiatus. tolerabilis propter interpunctionem et comma, quod vocatur. quanquam omnino magna est Homeri in hoc genere libertas, ne dicam licentia. v. ann. ad α', 85, λ', 461, Odyss. γ', 290 etc. — ὦ πέπον. ε', 109, ζ', 55 etc. — ἔμπης. *tamen*, *nihilominus*; vel *prorsus*. v. Schn. h. v. „Ap.: ἔμπης ποτὲ μὲν ὅμως· σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης. (Odyss. ε', 205.) ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως ἢ ἐπίσης· τοῦ κ. κινυμένοιο Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ Ἔμπης ἐς γαῖάν τε κ. οὐρανὸν ἵκετ' ἀϋτμή. καί· ἔμπης μοι τοῖχοι μεγάρων, καλαί τε μεσόδμαι. (Odyss. τ', 37.)“ *Ex Il.* cf. α', 562, β', 297, ε', 191 etc. — ἴομεν. ἴωμεν.

331—334. τοὺς δὲ ἰδὼν sine elisione, ut δ', 255. et saepe alias. cf. ibidem 279. adscripta ad ε', 596 nunc minus probo. — Πετεῶο. β', 552. — Sch.: πάπτηνεν. (δ', 200 etc.) περιεβλέψατο. (ἀνὰ π. Ἀχ., *per agmen Graecorum*. neque enim hic *turris* cogitanda est. cf. δ', 334.) ἀρήν. (ο', 598, π', 512 etc.) βλάβην, ὀξυτόνως. (non ἄρην, *bellum* seu *pugnam*.)

336, 7. νέον. νεωστί. scil. Teucer die pristino vulneratus erat ab Hectore (θ', 323 seqq.); prodit tamen nunc, denuo pugnaturus, ne suis desit in tanto discrimine. Ex A Schol. et H. — Sch.: οὔπως οἱ ἔην. οὐδέπω ἦν αὐτῷ δυνατόν. (ἔην, ἦν, ἐξῆν.) βώσαντι γεγ. βώσαντι ἀκουσθῆναι. similiter Schol. B. E: ὅτι τὸ γέγωνα κ. γεγωνεῖν [κ. γεγωνέναι] κ. ὅσα τούτοις σύστοιχα οὐχ ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ βοᾷν Ὅμ. τάσσει, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀκούεσθαι, ἢ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ μέγα κ. ἐξάκουστον βοᾷν κ. ὡς εἰπεῖν γνωστὸν, ὡς μυριαχοῦ φαίνεται. ἀπὸ γὰρ τοῦ γνώω τὰ τοιαῦτα ῥήματα γίνεται. (?) — Ap.: γέγωνεν. (ξ', 469.) ἐφώνει. ἐνίοτε δὲ τάσσει τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μεγάλου (fort. μεγαλάλου sive μεγαλολάλου.) κ. δυναμένου μέχρι πολλοῦ ἐξακούεσθαι. τόσσον γὰρ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν.

βαλλομένων σακέων τε καὶ ἱπποκόμων τρυφαλειῶν,
καὶ πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο, τοὶ δὲ κατ' αὐτὰς
ἱστάμενοι πειρῶντο βίῃ ῥήξαντες ἐσελθεῖν.
αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντα προΐει κήρυκα Θοώτην·
„Ἔρχεο, δῖε Θοῶτα, θέων Αἴαντα κάλεσσον·
ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἁπάντων
εἴη, ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος.
ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοὶ, οἳ τοπάρος περ
ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
εἰ δέ σφιν καὶ κεῖθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
ἀλλά περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἑσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς."
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἄρα οἱ κῆρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας,
βῆ δὲ θέειν παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιὼν, εἶθαρ δὲ προσηύδα·
„Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
ἠνώγει Πετεῶο διοτρεφέος φίλος υἱὸς
κεῖσ' ἴμεν, ὄφρα πόνοιο μίνυνθά περ ἀντιάσητον·
ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἁπάντων
εἴη, ἐπεὶ τάχα κεῖθι τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος.
ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοὶ, οἳ τοπάρος περ
ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
ἀλλά περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἑσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς."
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
αὐτίκ' Ὀϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Αἶαν, σφῶϊ μὲν αὖθι, σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης,
ἑσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἶφι μάχεσθαι.

339 seqq. *ἱππ. τρυφ.* Ap.: τῶν ἐξ ἱππείων τριχῶν κομῶντας τοὺς λόφους ἐχουσῶν. idem vocem obsoletam dubiaeque notationis *ἐπώχατο* ab ἐπόχω, verbo inusitato, ducens ita interpretatur: τοῖς ὀχεῦσι λεγομένοις, ὅπερ ἐστὶ μοχλοῖς, ἐπικεκλεισμέναι (perperam libri: ἐπεὶ κεκλιμένοι. emendavit Toll. excursu de hoc vocabulo, p. 754. Hesych.: ἐπώχατο· ἐπικεκλεισμέναι ἦσαν.) ἦσαν, ἐπωχλισμέναι, ὅ ἐστιν ἠσφαλισμέναι, πᾶσαι. τὸ γὰρ *πᾶσαι* ἀντὶ τοῦ ὅλαι· *πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο*. explicationem hanc τοῦ πᾶσαι ab Aristarcho haud dubie mutuatus est. Etym. p. 657.: *πᾶσαι* — ἐπὶ τοῦ ὅλαι. — *πᾶσαι ὤϊγνυντο πύλαι*. (β', 809.) οὐ γὰρ πολλαὶ ὑπέκειντο (malim ἐπέκ.) πύλαι κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον, καὶ . . . *πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο* — ἀντὶ τοῦ κεκλεισμέναι ἦσαν. minus probabiliter alii, in quibus A Venetus, scripserunt ἐπῴχατο ab ἐποίγω vel ἐποίχομαι, quod Barnes. somniabat; vel: πάσας γὰρ ἐπώχετο, sive ἐπῴχετο, ut primae edd. cf. H et Schn. v. ἐποίγω. sic igitur haec reddamus licet: *occlusae enim erant portae totae; illi vero*, h. e. Lycii, *aggressi perrumpere eas studebant*. mire Voss.: *denn rings prallt' an die schild' und die flatternden helme geschoss her, Und an die thor'*; all' alle bestürmte man, *und die daraussen Stehenden strebten mit macht sich durchzubrechen den eingang.*

345 — 353. „*τετεύξεται*. κατασκευασθήσεται. Ap., Hesych." H. cf. φ', 322, 585. — Sch.: *ἔβρισαν*. (ε', 91, η', 343, ρ', 233, Odyss. ω', 344.) ἐπεβάρησαν. *ζαχρηεῖς*. (ε', 525.) ἄγαν βίαιοι κ. μεγάλοι. *τελ.* διατελοῦσι. (*πόνος κ. νεῖκος*. hendiadys. cf. 361.) *εἶθαρ*. (ε', 337 etc) εὐθέως.

356 sequ. *μίν. περ*, *vel pauxillum*. adscripsit K locum similem, qui est λ', 800. — Sch.: *ἀντιάσητον*. ἀπαντήσητε, μετάσχητε. cf. 368.

366 — 372. *Λυκομήδης*. Creontis fil. v. ι', 84, ρ', 345, τ', 240. *Ex II.* *αὖθι ἑσταότες*, *hic stantes*, nec ce-

αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι, καὶ ἀντιόω πολέμοιο·
αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω."
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος·
τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα.
εὖ τε Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἵκοντο,
τείχεος ἐντὸς ἰόντες· ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο.
οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσοι,
ἴφθιμοι Λυκίων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
ξὺν δ' ἔβαλον μαχέσασθαι ἐναντίον, ὦρτο δ' ἀϋτή.

Sauciatur ab Ajace Epicles, Sarpedonis socius, et a Teucro Glaucus; tandem Sarpedon pinnam muri revellit.

Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
Σαρπήδοντος ἑταῖρον, Ἐπικλῆα μεγάθυμον,
μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλών, ὅ ῥα τείχεος ἐντὸς
κεῖτο μέγας παρ' ἔπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδέ κέ μιν ῥέα
χείρεσσ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἀνὴρ, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας,
θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, ξὺν δ' ὀστέ' ἄραξε
πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς

dentes aut fugientes, ut multi tum alii Graecorum. cf. ϱ', 355, Odyss. ϑ', 380 etc. Tyrtaeus 2, 21.: *ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω, ποσὶν ἀμφοτέροισι Στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακὼν* etc. — Sch.: *ἀντιόω.* *ἀπαντήσω, μετάσχω.* (cf. 356, α', 31 etc.) — *ὄπατρος.* (λ', 257.) *ὁμόπατρος.* — *Πανδίων.* vir cetera ignotus.

373. *feliciterque*, h. e. sine impedimento nec vulnerati, *ad Menestheum pervenerunt.* certa emendatione posuisse mihi videor *εὖ τε* pro *εὖτε*, quod ostendunt libri, alienius illud quidem ab indole Homericae orationis. contra frequentissimus est usus *τοῦ εὖ* ap. vett. poëtas graecos. de copula *τὲ* v., si tanti est. Matth. §. 607.

374, 5. *ἐπειγ.*, quos Lycii urgerent, laborantibus, afflictis. cf. κ', 361. — *ἐρ. λαίλαπι ἶσοι.* λ', 746.

377. sic Townl. parum accommodatum ad usum loquendi cum hujus nostri, tum generatim scriptorum classicorum, est id, quod vulgo legitur in libris, *σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι.* *ξυνέβαλον μαχ.*, h. e. *τὸ μαχ.* seu *μάχην*, ut *ξυνέβαλον πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα* in superioribus 181. praeterea H adscripsit π',565.

379. *Σαρπήδοντος.* v. 392.

380 — 385. *ὀκρ.* δ', 518 etc. ab *ὄκρις*, *ἐξοχὴ προμήκης*, ut Galenus exponit. Ap. v. *ὀκριόωντο: — κυρίως δὲ λίθον ὀκριόωντα.* (Villois.: *ὀκριόεντα*) *λέγει τὴν τραχὺν, οἷον ἀκριόεντα· ὁ γὰρ τραχὺς ἄκρα πέφυκεν ἔχειν πολλά.* cf. Schn. v. *ὄκρις* et ann. ad Liv. Andron. fragm. incert. 2. — *ὑπέρτατος.* *ἀνώτατος.* Sch. „in summa muri parte. at Schol. B Mosc.: *ὑπερμεγέθης.*" H. — *ῥέα μονοσυλλάβως* legendum est, ut ϱ', 461. et ap. Hesiodum O. et D. 5. — *χείρεσσ' — ἀνήρ.* Aristarchea scriptura, qua quam antiquiorem fuisse dicunt, hanc, *χειρί γε τῇ ἑτέρῃ φέροι ἀνὴρ*, eam infra 452. sublectam esse sensit H, hic quidem ineptissimam. — *οἷοι ν. βρ. εἰσ'*, *quales nunc sunt homines*, nequiores scil., ut ait Horatius, nec generosis avis comparandi. sic Homerus saepius, velut infra 449 et υ', 287, spectatque huc fabula de 4 hominum aetatibus ap. Hesiodum O. et D. 108 seqq. — *θλάσσε.* ε', 307. — *τετράφαλον.* ε', 743. — *ἄμυδις.* ι', 6 etc.

385. *ἀρνευτῆρι.* *κυβιστῇ, ἢ δύτῃ. καὶ οὗτοι γὰρ ἐπὶ κεφαλὴν ἑαυτοὺς ῥίπτουσι. παρὰ τοὺς ἄρνας* etc. Schol. Ap.: *ἀρνευτῆρι. κυβιστῆρι. μεταφέρεται δὲ ἀπὸ τῶν ἀρνείων· οὗτοι γὰρ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τρέχουσιν· ὁ δ' ἀρν. ἐοικώς.* Hesych.: *ἀρνευτῆρες. οἱ δῦται, οἱ δύνοντες.* sed idem rectius, ab emendatione Bentleji: *ἀρνευτῆρι. κυβιστῆρι.* quanquam et urinator praecipitem se dejicit in caput. adhibuit ad haec H ε', 586 et π', 745 — 750. „Virg. Aen. 1, 115.: *excutitur pronusque magister Volvitur in caput.*" Cl.

κάπεσσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὀστέα θυμός.
Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον, κρατερὸν παῖδ' Ἱππολόχοιο,
ἰῷ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
ᾗ ῥ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα, παῦσε δὲ χάρμης.
ἂψ δ' ἀπὸ τείχεος ἆλτο λαθὼν, ἵνα μήτις Ἀχαιῶν
βλήμενον ἀθρήσειε, καὶ εὐχετοῷτ' ἐπέεσσιν.
Σαρπήδοντι δ' ἄχος γένετο Γλαύκου ἀπιόντος,
αὐτίκ' ἐπεί τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης,
ἀλλ' ὅγε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας
νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' ἑσπόμενος πέσε δουρὶ
πρηνὴς, ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἔπαλξιν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν
ἕλχ'· ἡ δ' ἕσπετο πᾶσα διαμπερὲς, αὐτὰρ ὕπερθεν
τεῖχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.

Lyciis, qui in eo erant, ut murum perrumperent, repulsis, Hector portam ingesto saxo discutit, suisque viam aperit ad naves Graecorum.

Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ', ὁ μὲν ἰῷ
βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φαεινὸν
ἀσπίδος ἀμφιβρότης (ἀλλὰ Ζεὺς Κῆρας ἄμυνεν
παιδὸς ἑοῦ, μὴ νηυσὶν ἔπι πρύμνῃσι δαμείη)·
Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἡ δὲ διαπρὸ
ἤλυθεν ἐγχείη, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα.
χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος, οὐδ' ὅγε πάμπαν
χάζετ', ἐπεί οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρέσθαι,
κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἑλιξάμενος Λυκίοισιν·

388. ἰῷ βάλεν ἐπεσσύμενον τείχεος, ἐπὶ τεῖχος. Schol. A. — Sch.: ἀθρήσειε. (κ', 11.) θεάσοιτο. εὐχ. (θ', 347 etc.) καυχῷτο.

392—398. dixerunt poëtae Σαρπήδοντος et Σαρπηδόνος (v. π', 533, ρ', 162 etc.), oratores semper Σαρπηδόνος, velut Herod. 1, 173., item Latini. cf. Schol. A. ad 379. — Ἀλκμάονα. Calchantis fratrem, ut videtur, quidquid dicit idem Schol. — ἀμφὶ — χαλκῷ. sic etiam ν', 181. et ξ', 420. Ap.: βράχε. ἰδίωμα φωνῆς. φ', 9.: βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα, Ὄχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἴαχον. et ibidem 387.: ξὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, βράχε δ' εὐρεῖα χθών. Sch. l. c. libri 13.: ὠνοματοπεποίηκεν. ἐντεῦθεν δὲ ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν ὑδάτων καὶ τὸ βρέχειν ὠνόμασται. (contra Buttmannus *Lexil.* II. p. 121. diversae originis esse docuit βρέχειν et aoristum Homericum βραχεῖν, „ein dem deutschen *krachen*, *prasseln*, entsprechendes Schallwort.") ὁ δὲ λόγος· τὰ περὶ αὐτὸν τεύχεα ἔβραχεν. cf. δ', 455, 504, β', 210, et Cl. annotatis ad ista loca, praesertim ad primum. Virg. Aen. 10, 488.: *corruit in volnus; sonitum super arma dedere.* — διαμπερές. (ε', 112 etc.) διηνεκῶς. „Virg. Aen. 9, 561.: *simul arripit ipsum Pendentem et magna muri cum parte revellit.*" Eichh. est hoc fere id, quod nostrates dicunt, *eine Bresche machen.*

400—408. ὁμαρτήσανθ', ὁμαρτήσαντε. idem ε', 656. dixit καὶ τῶν μὲν ὁμαρτῇ δούρατα μακρὰ Ἐκ χειρῶν ἤϊξαν, siquidem, ut ait H, ὁμαρτεῖν est facere aliquid ὁμαρτῇ, ἅμα. Sch.: ὁμοῦ κ. ὑπὸ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀφιέντες τὰ δόρατα, κ. ἐπιτυχόντες. — ἀμφιβρότης. β', 389. — 404, 5. legimus hos versus jam supra η', 260. Sch. h. l.: στυφ. ἀπετίναξεν. — ἐπάλξιος. ἀπὸ ἐπ. 420, Matth. §. 331. — ἀντιθέοισιν, *divinis*, divino robore praeditis. epitheton, qualia heroum esse solent, non gentium, ap. illos poëtas, eoque magis honorificum Lyciis. cf. 359 et 360., quo loco οἱ et Λύκιοι intelligi possunt, et ἀγοὶ Λυκίων, 417 etc. v. et ann. ad β', 876. Herod. 1, 176., p. 385. ed. Bähr.: Λύκιοι δὲ, ὡς ἐς τὸ Ξάνθιον πεδίον ἤλασε ὁ Ἅρπαγος τὸν στρατὸν, ὑπεξιόντες, κ. μαχόμενοι ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς, ἀρετὰς ἀπεδείκνυντο· ἑσσωθέντες δὲ, κ. κατειληθέντες ἐς τὸ ἄστυ, συνήλισαν ἐς τὴν

„Ὦ Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὧδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς;
ἀργαλέον δέ μοί ἐστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
μούνῳ ῥηξαμένῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον.
ἀλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον."
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ, ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν,
μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
τείχεος ἔντοσθεν, μέγα δέ σφισι φαίνετο ἔργον.
οὔτε γὰρ ἴφθιμοι Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
τεῖχος ῥηξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον,
οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο
τείχεος ἂψ ὤσασθαι, ἐπεὶ ταπρῶτα πέλασθεν,
ἀλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον,
μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ,
ὥτ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσης,
ὣς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξιες, οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
δῄουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.
πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χρόα νηλέϊ χαλκῷ,
ἠμὲν ὅτεῳ στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθείη
μαρναμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς.
πάντη δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν
ἐῤῥάδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.
ἀλλ' οὐδ' ὣς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν,
ἀλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθὴς,

ἀκρόπολιν τάς τε γυναῖκας κ. τὰ τέκνα κ. τὰ χρήματα κ. τοὺς οἰκέτας, κ. ἔπειτα ὑφῆψαν τὴν ἀκρόπολιν πᾶσαν ταύτην (*hanc*, Xanthi, urbis Lyciorum) καίεσθαι. ταῦτα δὲ ποιήσαντες κ. συνομόσαντες ὅρκους δεινοὺς, ὑπεξελθόντες ἀπέθανον πάντες Ξάνθιοι μαχόμενοι. — ἐλιξάμενος. v. infra 467. — θούριδος ἀλκῆς. δ', 234.

412. πλεόνων — ἄμεινον. proverbii loco dici solitum, ni fallor, sicut in Germania *Viel händ schaffen end*

413 — 439. ὁμοκλὴν, *acclamationem*. Ap.: ὁμοκλή. ἀπειλή. καὶ ὁμοκλητῆρος. (273.) σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὁμοῦ ἐκκελεύσασθαι. — ἐπέβρισαν. 346. Sch.: βαρεῖς ἐπῆλθον τοῖς Ἀχαιοῖς. — βουληφόρον ἄνακτα. β', 24, 25, α', 144 etc. — ἐκαρτύναντο. λ', 215. Sch.: ἰσχυροποίησαν, γενναίως συνετάξαντο. — Schol. B: φαίνετο. ἀνεφαίνετο. Schol. A: μέγα τῆς μάχης ἔργον ἀνεδείκνυτο, h. e. *acris pugna exorta est*, non *acris illis visa est*. v. H, qui laudat loca haec similia, π', 207, Odyss. φ', 73, 106, χ', 149. — Sch.: ἂψ ὤσασθαι. (ο', 418.) εἰς τοὐπίσω ἀπώσασθαι. πέλασθεν. προσεπελάσθησαν, προσῆλθον. ἀμφ' οὔροισι. περὶ ὅρων γῆς. δηρ. (ρ', 734, φ', 467.) φιλονεικοῦσιν. ἐπιξύνῳ. ἐπικοίνῳ κ. ὁμόρῳ χωρίῳ. περὶ ἴσης. (intell. μοίρης vel quiddam simile.) περὶ τοῦ ἴσου. διέεργον. διεχώριζον, διΐστων. (425, 6. ε', 452, 3. — νηλέϊ χ. γ', 292 etc.) — ἐῤῥάδατο. (Odyss. υ', 354.) ἐῤῥασμένοι ἦσαν. a ῥάζω, quod idem τῷ ῥαίνω. φόβον. πανταχοῦ ὁ π. τὴν φυγὴν φόβον φησί. (mutuatus hoc est ab Apollonio, qui sic: φόβος. Ἀρίσταρχος σεσημείωται, ὅτι συνήθως φόβος ἐπὶ τῆς φυγῆς, φύζα (ι', 2.) δὲ ἐπὶ τῆς μετὰ δειλίας φυγῆς. rectius itaque dixisset hic noster Graeculus: πανταχοῦ ὁ π. φόβον τὴν φυγήν φησι, vereorque ne ita scribendum sit: vix enim credas, usum vocabuli φυγὴ ap. Homerum ignorasse hominem; verum solet poëta fugam dicere φόβον, *metum*, a causa. θ', 139.: φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους etc. cf. 470. — ἀλλ' ἔχον. interpres: *sed se ita habebant*, quo sensu hic noster paulo rarius usurpat verbum ἔχειν. sic tamen ν', 557.: οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, nec quidquam melius reperio. — χερνῆτις. (semel dixit.) Ap.: ἡ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶσα. similiter Sch. „Virg. Aen. 8, 408.: *cum femina primum, Cui to-*

ἥ τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει
ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται·
ὣς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε,
πρίν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἕκτορι δῶκε
Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν,
ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Τρώεσσι γεγωνώς·
„Ὄρνυσθ', ἱππόδαμοι Τρῶες, ῥήγνυσθε δὲ τεῖχος
Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ!"
Ὣς φάτ' ἐποτρύνων, οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουον,
ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες. οἱ μὲν ἔπειτα
κροσσάων ἐπέβαινον, ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες·
Ἕκτωρ δ' ἁρπάξας λᾶαν φέρεν, ὅς ῥα πυλάων
ἑστήκει πρόσθε, πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὕπερθεν
ὀξὺς ἔην· τὸν δ' οὔ κε δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστω
ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν,
οἷοι νῦν βροτοί εἰσ', ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
[τόν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.]
ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἰός,
χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει,
ὣς Ἕκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν ἀείρας,
αἵ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα, στιβαρῶς ἀραρυίας,

lerare colo vitam tenuique Minerva *Impositum, cinerem et sopitos suscitat ignes.* Cl. — Sch.: ἀληθής. δικαία κ. ἀκριβής. (Schol. B. Mosc. τὸ ἰσοπαλὲς τῶν μαχομένων παρέβαλε ζυγῷ· οὐδὲν γὰρ οὕτως ἀκριβὲς πρὸς ἰσότητα.) ἀμφίς. ἑκατέρωθεν. (ἀμφὶς ἰσάζουσα, ἀμφοτέρωθεν ἰσάζουσα. Ex A Schol. *utrimque exaequans lanam et pondus.* — ἀνέλκει, *pendit*, Voss.: *abwägt.* ἅπαξ εἰρημένον. — ἀεικέα. recte, opinor, Sch.: τὸν εὐτελῆ καὶ οἰκτρὸν, *parvam miseramque mercedem*, qualem accipere *indignum* sit libera. servarum fere opus lanificium; quo spectat Virgilii vox l. c. in superioribus *impositum.* nauci non est aliquot exemplarium scriptura ἀνεικέα, ἔξω νείκους, quae commemoratur ap. Schol. A.) ἄρηται. κτήσηται, λάβῃ. ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο. ἰσόρροπος κ. ὁμοία ἦν ἡ μάχη αὐτοῖς. „iteratur hic versus ο', 413. cf. λ', 336." *Ex H.* — διαπρύσιον. θ', 226.

441 — 444. θεσπ. πῦρ. 177. — οὔασιν ἄκουον antiqua simplicitate dictum est, ut ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. v. E et K. — ἀολλέες. ε', 498 etc. — κροσσάων. 258. perperam Sch.: ὑποτρόχων κλιμάκων, πρὸς τειχομαχίαν ἐπιτηδείων. Ap.: κρόσσας. ἔνιοι μὲν τὰς κλίμακας. [ἔνιοι δὲ τὰς κεφαλίδας.] ἔνιοι δὲ τῶν πύργων τὰς στεφάνας, ὃ καὶ μᾶλλον ἄν τις εἴποι etc. v. ibi interpp. — ἀκαχμένα, *acuta.* κ', 135.: ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ.

446 — 449. πρυμνὸς παχύς. παχὺς κατὰ τὸ ἔσχατον μέρος. Sch. et similiter Schol. A: πρυμνός. κατὰ τὰ πρυμνὰ, κατὰ τὸ ἔσχατον, κάτωθεν. — κατὰ τὸ ἕτερον ὀξύς. cf. Hesych., Ap. v. πρυμνὸν, H. — τὸν δ' οὔ κε — καὶ οἶος. cf. ε', 302 — 304. ὑπερβολικῶς, ne dicam inepte, Maro Aen. 12, 899.: *vix illud* (saxum) *lecti* bis sex *cervice subirent Qualia nunc hominum producit corpora tellus; Ille manu raptum trepida torquebat in hostem.* — Sch.: ἀπ' ο. ὀχλίσσειαν. (Odyss. ι', 242.) ἀποκινήσειαν τοῦ ἐδάφους.

450. versiculus male junctus superioribus, cui haec adscripsit Schol. A: >— ἡ διπλῆ, ὅτι ἐκλύει τὴν τοῦ βαστάζοντος δύναμιν. (quasi vero minui laudem viri fortis putaverit aetas heroïca numine adjuvante, cum contra sit, eoque ipso augeatur miratio virtutis, ut H annotavit.) καὶ Ἀριστοφάνης ἠθέτει, Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ γράφει. uncinis haec inclusit W.

451. φέρει. Schol. A: οὕτως, διὰ τοῦ ε. suspicatur igitur H, scriptum fuisse in nonnullis exemplaribus φέρῃ, quemadmodum ὡς ὅτε subjunctivo jungi solet ap. Homerum. Townl.: φέροι. — οἰός. λ', 677.

452 — 471. ὀλίγον. ὀλίγως. — Sch.: ἐπείγει. βαρεῖ. — ἰθὺς σαν. (121.) 106. — εἴρυντο, ἐφύλασσον, ab ἐρύεσθαι sive εἴρυσθαι. α', 239 etc. — πύκα. 317. — Sch.: δικλίδας. (Od.

δικλίδας, ὑψηλάς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες
εἶχον ἐπημοιβοὶ, μία δὲ κληῒς ἐπαρήρει.
στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν καὶ ἐρεισάμενος βάλε μέσσας,
εὖ διαβὰς, ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη,
ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσε δὲ λίθος εἴσω
βριθοσύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον, οὐδ' ἄρ' ὀχῆες
ἐσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς· ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ,
νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια, λάμπε δὲ χαλκῷ
σμερδαλέῳ, τὸν ἕεστο περὶ χροῒ, δοιὰ δὲ χερσὶ
δοῦρ' ἔχεν. οὐκ ἄν τίς μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας
νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας· πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει.
κέκλετο δὲ Τρώεσσιν, ἑλιξάμενος καθ' ὅμιλον,
τεῖχος ὑπερβαίνειν. τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο·
αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς
ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη.

β', 345, ϱ', 268.) διθύρους. ὀχῆες. (121 etc.) οἱ μοχλοί. ἀπὸ τοῦ συνέχειν τὰς θύρας. εἶχον. κατεῖχον. ἐπημοιβοί. ἐπ' ἀμοιβῆς ἀλλήλοις ἐπικείμενοι. εἷς ἐφ' ἕνα. („duo vectes, utrinque ex postibus januae seu portae protensi, seque excipientes in medio, uno pessulo continebantur, qui pessulus, κλεὶς, ab ingressuris, loro per foramen immisso, removebatur. ξ', 156, Odyss. φ', 47. seqq.“ *Ex H.* secundum Schol. A et Damminium lexico Hom. v. κλείς.) ἐπαρήρει. ἐφήρμοστο, ἐπέκειτο. ἐρεισάμενος. μετὰ πολλῆς δυνάμεως ἐπερεισθείς. εὖ διαβάς. ἰσχυρῶς στάς. (verbum militare. Tyrtaeus 2, 21.: ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω. et 3, 15.: ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε παντί τε δήμῳ, Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ Νωλεμέως. sonat autem διαβὰς *divaricatis pedibus ingressum.* v. Weiske ann. ad Xenoph. Anab. 4, 3, 8.) ἀφαυρ. ἀντὶ τοῦ ἄφαυρον κ. ἀσθενές. ἔστι δὲ ὑπερθετικὸν ἀντὶ τοῦ ἀπολύτου. θαιρούς. τοὺς στρόφιγγας. (Scholl. A et B: τοὺς ἄνω κ. κάτω στρόφιγγας. Ap.: θαιρὸς, ὁ διήκων ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω στροφεύς. K: „θαιροὺς, die *Thürangeln*, die an der Thür selbst, nicht, wie bei uns, an dem Thürpfeiler, befestigt waren. Hesych.: θαιρὸς, στροφεύς.“ Schn. v. στρόφιγξ: Man stelle sich Thüren vor, die unten u. oben einen Zapfen, u. in einem Loch oder einer Schwelie oben u. unten gehn. Dieser Zapfen heisst στροφεὺς, die Löcher στρόφιγγες.“ plura de hac re v. ap. ipsum virum doctissimum.) βριθοσύνῃ. τῷ βάρει. (πύλαι μύκον, ut ε', 749. H.) ἐσχεθέτην. ἐπέσχον. διέτμαγον. (imo: διέτμαγεν. sic etiam η', 302 erratum est.) διεσχίσθησαν, διεχωρίσθησαν. λᾶος ὑπαὶ (E: ὑπὸ ἢ ὑπαί. sed probi omnes codd. MSS. habent ὑπὸ, idque W Heyneusque restituerunt; alterum, quod Metricis male feriatis debetur, occupavit edd. vett., inde a Florentina.) ῥιπῆς. ὑπὸ τῆς τοῦ λίθου φορᾶς. ἔσθορεν. εἰσεπήδησε. (νυκτὶ θοῇ. κ', 394.) ὑπώπια. (semel dictum.) τὴν πρόσοψιν. ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον. (similiter E, Hesych., Etym., qui recte distinguunt pugilum πελιδνώματα. hic tamen τὸ ὑπώπια proprie dictum malim: ad truculentum adspectum faciunt haud dubie loca sub oculis et fronte cava nigricantia. *Ex H.* ἐπέχω.) τὸν ἕεστο. ὃν ἠμφίεστο. (ἐρυκάκοι. ε', 262, η', 342 etc.) ἑλιξάμενος. (408, ν', 204, ϱ', 283.) ἐπιστραφείς. (ποιητὰς, *manu hominum exstructas.* v. ann. ad ε', 198.) — ἐφόβ. εἰς φυγὴν ἐτράπησαν. (cf. 432. — γλαφυράς. β', 455.) ἀλίαστος. (β', 797.) ἀμετάτρεπτος, ἄπαυστος. (ὅμαδος. β', 96.) ἐτύχθη. ἐγένετο. Sch.

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΙΔΙΑ Ν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Ν ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Ποσειδῶν νικωμένους ἐλεῶν τοὺς Ἕλληνας ὁμοιοῦται Κάλχαντι, καὶ ἀμφοτέρους τοὺς Αἴαντας παρορμᾷ, ἔπειτα δὲ καὶ τοὺς ἄλλους. μετὰ ταῦτα Ἰδομενεὺς ἀριστεύει, καὶ ἀναιρεῖ Ὀθρυονέα καί τινας ἄλλους. πολλοὶ δὲ αὐτῶν ἀναιροῦνται, τιτρώσκονται δὲ Δηΐφοβος καὶ Ἕλενος. τοὺς δὲ ὑπηκόους συναγαγὼν Ἕκτωρ ἐπάγει τοῖς πολεμίοις, καὶ μεγάλως ἀμφοτέρωθεν ἀναιροῦνται.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Ν.

ΜΑΧΗ ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΝΑΥΣΙ.

Jupiter, neminem deorum his rebus interventurum esse putans, aliud agit, nec Graecos respicit, quos miseratur Neptunus.

Ζεὺς δ᾽ ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα νηυσὶ πέλασσε,
τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῇσι πόνον τ᾽ ἐχέμεν καὶ ὀϊζὺν
νωλεμέως, αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ,
νόσφιν ἐφ᾽ ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
Μυσῶν τ᾽ ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν,
γλακτοφάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

Annotationes. Vers. 2—6. *π ό ν ο ν*, *laborem* bellicum. Sch.: *ὀ ϊ ζ ύ ν.* (ζ', 285. etc.) *ταλαιπωρίαν.* *ν ω λ ε μ έ ω ς.* (δ', 428 etc.) *ἀδιαλείπτως.* (*π ά λ ι ν τ ρ έ π ε ν.* *avertit oculos*, non *retro vertit*. sic *ὄσσε πάλιν κλίνασα* γ', 427. cf. φ', 415. nec alio sensu dictum est *δόρυ πάλιν ἔτραπε* υ', 439., et *πάλιν ἰέναι* est *discedere*, nihil amplius. alias tamen *πάλιν* significat *retro, rursus, contra*. v. H et interpp. cum h. l., tum ad β', 276. — „*ὄ σ σ ε φ α ε ι ν ώ*, *fulgentes oculos*, quales describi solent deorum. v. α', 200, γ', 397.“ *E K.*) *ἱ π π ο π ό λ ω ν.* *περὶ ἵππους πολούντων, ἐξ οὗ πολεμικῶν.* „cf. ξ', 227. *φίλιππον λαὸν* Thraces vocat Euripides Hecuba 9., et seriore etiam aevo innotuerunt eorum *ἱπποτοξόται*. v. Thuc. 2, 96.“ *E K.* — („*Μ υ σ ῶ ν*, Mysorum Europaeorum, ut docet Posidonius ap. Strab. 7. p. 453., sive 72. vol. 2. ed. Tauchn. cf. ann. ad β', 858. fuere Mysi origine Thraces, et cum iis habitarunt in Europa. iidem Asiae partem occupaverant, Mysiam dictam, et Thyni e Thracibus Bithyniam.“ *Ex H.*) *ἀ γ χ ε μ ά χ ω ν.* (π', 248, 272, ρ', 165. etc.) *τῶν συστάδην κ. ἐκ τοῦ πλησίον μαχομένων.* (Vratisl. A. et alii quidam codd.: *ἀγχιμάχων.* *ἀγχιμαχητὰς* dixit β', 604, ϑ', 173. et alias. η', 241.: *οἶδα δ᾽ ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι ἄρηϊ*, ubi v. ann. fortissima pars exercituum erant milites gravis armaturae; qua de re K evolvi iussit Tyrtaeum 2. carmine extremo.) *ἀ γ α υ ῶ ν.* *λαμπρῶν κ. ἐνδόξων.* (v. ann. ad γ', 268. — Ap.: *Ἱ π π η μ ο λ γ ῶ ν.* *τῶν τοὺς ἵππους ἀμελγόντων πρὸς τὸ τροφῇ ταύτῃ χρήσασθαι· διὸ ἐπιφέρει γ λ α κ τ ο φ ά γ ω ν.* Scytharum, sive Sarmatarum, gens *Hippomolgi*, uti et *Abii*, quos Gabios adjecto digammate dixit Aeschylus Prometheo soluto: v. E et Steph. Byz. v. *Ἄβιοι*, Schwenk. *etym. Andeut.* p. 99. sequ. Plinius H. N. 18, 10.: *Sarmatarum quoque gentes hac maxime pulte* (e milio facta) *aluntur, et cruda etiam farina, equino lacte vel sanguine e cruris venis admixto.* Hesiodus ap. Strab. 7, 3., vol. 2. p. 80. ed. Tauchn.: *Σκύθας ἱππημολγούς.* Scythas h. l. intelligi nolit H propterea quod, simili quidem vitae genere usi, tamen feri atque immites habiti fuerint, non justissimi, *δικαιότατοι ἀνθρώπων.* sed inaequales dissimilesque fuerunt barbarorum istorum mores. Strabo l. c. p. 83.: *Ἔφορος δ᾽ ἐν τῇ*

ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὄσσε φαεινώ·
οὐ γὰρ ὅγ' ἀθανάτων τιν' ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν
ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηξέμεν ἢ Δαναοῖσιν.

describitur Neptuni specula in insula Samothrace; unde Trojam proficiscitur.

Οὐ δ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων·
καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἧστο πτόλεμόν τε μάχην τε
ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτη κορυφῇ Σάμου ὑληέσσης

τετάρτη μὲν τῆς ἱστορίας, Εὐρώπῃ δ' ἐπιγραφομένῃ βίβλῳ, περιοδεύσας τὴν Εὐρώπην μέχρι Σκυθῶν, ἐπὶ τέλει φησὶν εἶναι τῶν τε ἄλλων Σκυθῶν κ. τῶν Σαυροματῶν τοὺς βίους ἀνομοίους. τοὺς μὲν γὰρ εἶναι χαλεποὺς, ὥστε καὶ ἀνθρωποφαγεῖν· τοὺς δὲ καὶ τῶν ἄλλων ζώων ἀπέχεσθαι. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, φησὶ, τὰ περὶ τῆς ὠμότητος αὐτῶν λέγουσιν, εἰδότες τὸ δεινὸν κ. τὸ θαυμαστὸν ἐκπληκτικὸν ὂν, δέον τἀναντία καὶ (malim *καὶ τάν.*) *λέγειν, καὶ παραδείγματα ποιεῖσθαι· καὶ αὐτὸς οὖν περὶ τῶν δικαιοτάτοις ἤθεσι χρωμένων ποιήσεσθαι τοὺς λόγους. εἶναι γάρ τινας τῶν νομάδων Σκυθῶν γάλακτι τρεφομένους ἵππων, τῇ δὲ δικαιοσύνῃ πάντων διαφέρειν· μεμνῆσθαι δ' αὐτῶν τοὺς ποιητὰς, Ὅμηρον μὲν Γλακτοφάγων Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων, φήσαντα τὴν γῆν καθορᾶν* (exciderunt haud dubie verba *τὸν Δία*), *τὸν Ἡσίοδον δὲ, ἐν τῇ καλουμένῃ γῆς περιόδῳ, τὸν Φινέα ὑπὸ τῶν Ἁρπυιῶν ἄγεσθαι Γλακτοφάγων εἰς γαῖαν, ἀπήναις οἰκί' ἐχόντων* etc. cf. Aeschyl. et ejus interpp. Prom. 687. seqq. et generatim de Scythis Bredovii *Handb. der alt. Gesch.* p. 196 seqq. de *Abiis* Curtius 7, 6.: *legati deinde Abiorum Scytharum superveniunt; liberi, ex quo decesserat Cyrus; tum imperata facturi. justissimos barbarorum constabat.* Ammianus 23. c. 25.: *contra hanc gentem* (Hyrcanos ad Oxum fluvium) *sub aquilone dicuntur Abii versari, genus piissimum* etc., quae loca protulit Cellar. 2. p. 887., nimium ille tribuens Ptolemaeo. addam Aeschyli locum supra citatum e Prometheo soluto, qui locus sic habet: *ἔπειτα δ' ἥξεις δῆμον ἐνδικώτατον Θνητῶν ἁπάντων καὶ φιλοξενώτατον, Γαβίους, ἵν' οὔτ' ἄροτρον οὔτε γητόμος Τέμνει δίκελλ' ἄρουραν, ἀλλ' αὐτοσπόροι Γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.* sed haec hactenus de gentibus istis, de quibus nonnisi obscura fama ad Homerum et Graecos pervenerat: neque enim animus est excutere errores Criticorum atque interpretum, qui vel nomina *ἀγαυῶν* et *γλακτοφάγων* propria esse existimant, vel *ἀβίων* pro appellativo habent, quod variis modis explicant, velut caelibes interpretatur Posidonius ap. Strabonem l. c. p. 73., et quae sunt hujusmodi alia commenta.

8, 9. neminem deorum id ausurum esse sperabat propter minas suas gravissimas principio 8. libri. cf. ibid. 397—432, *λ'*, 73—83. *E K.* v. etiam *ϑ'*, 205—211.

10. *ἀλαοσκ.* (*κ'*, 515.) *ματαίαν τὴν κατασκοπήν. ὃ ἐστιν ἐπιμελῶς ἐσκόπει. ἀλαὸς γὰρ ὁ τυφλός.* Sch. dictum hoc a *λάειν, βλέπειν*, quod male negat Ap. v. *ἀλαὸς*, ab *ἀλᾶσθαι* vocem ductam esse putans, cum tamen hunc ipsum versum ita interpretetur: *οὐ τυφλὴν τὴν σκοπιὰν εἶχεν. ὡς ἂν εἴποι τις· οὐδ' ὡς ἀλαὸς ἐσκόπευσεν*, ut priorem istam notationem ab aliena manu inculcatam esse suspiceris. — consentaneum vero est, Neptunum miserari Graecos, a quibus eximie coleretur, sicut Apollo a Trojanis. v., monstrante K, *ϑ'*, 201—204.

12. sic Townl., et similiter Vrat. b., recte probante H, cum inelegans sit et *κακόφωνος* vulgata scriptura *ἀκροτάτης κορυφῆς Σ. ὑληέσσης Θρηϊκίης.* nota res est, *ι* adscriptum et *σ* litteram finalem permisceri solere in codicibus. — Sch.: *Σάμου Θρηϊκίης. τῆς Σαμοθράκης. τὸ μέντοι ἐν αὐτῇ ὄρος Σαώκη καλεῖται.* etiam Plin. 4. segm. 23.: *Samothrace attollitur monte Saoce X mill. passuum altitudinis.* antiquum ejus montis nomen fuisse *Σάος*, e Schol. Nicandri Ther. 472. docere conatus est Schellenberg. ann. ad Antimachi fragm. p. 74., quo nomine et ipsa insula olim appellata esse dicitur. cui tamen illud repugnare videtur, quod *σάμος*, priscum vocab., declarat locum editum (*τὰ ὕψη.* Strab. 10, 2., vol. 2. p. 341. ed. Tauchn.), qualis est Samothrace. ceterum hoc nomen ap. Homerum haud legitur. Strabo l. c. p. 340.: *καλεῖ δ' ὁ π. Σάμον καὶ τὴν Θρακίαν, ἣν νῦν Σαμοθράκην καλοῦ-*

Θρηϊκίης· ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
ἔνθ' ἄρ' ὅγ' ἐξ ἁλὸς ἕζετ' ἰών· ἐλέαιρε δ' Ἀχαιοὺς,
Τρωσὶν δαμναμένους, Διῒ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσετο παιπαλόεντος,
κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰὼν, τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμωρ,
Αἰγὰς, ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης,
χρύσεα, μαρμαίροντα, τετεύχαται, ἄφθιτα αἰεί.
ἔνθ' ἐλθὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω,

μεν. et Excerpt. libri 7., 24.: *ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Σαμοθράκη Σάμος πρίν.* cf. Hesych. et Suidas emendatus. habuit haec Samus et nomina *Λευκωνία* sive *Λευκανία*, Melite et alia: v. E ad *ω'*, 78, Heraclid. in fragm. Polit., Strabo l. c. etc. de tempore, quo Samothrace sive Samothracia (Virg. Aen. 7, 208.) dici coeperit, Sch.: *Σάμιοι οἱ ἐν Ἰωνίᾳ μετὰ διακοσιοστὸν κ. ἔνατον ἔτος τῶν Τρωϊκῶν χρησμὸν ἔλαβον παρὰ τοῦ Πυθίου, εἰς τὴν ἐν Τρωάδι* (h. e. prope Troadem) *Θράκην μετοικῆσαι. ἀφ' ὧν ἡ Σαμοθράκη προσηγορεύθη. ἡ ἱστορία παρὰ Ἀπολλοδώρῳ.* cf. Schol. A et E. ante Samios Thraces Pelasgis admixtos hanc insulam incoluisse, tradit H. Dionysius Perieg. 524.: *Ἴμβρος, Θρηϊκίη τε Σάμος, Κορυβάντιον ἄστυ.* Cellar. 2. p. 1330.: „Corybantes ad religionem loci pertinent, quia venerabile ibi templum fuit, cujus etiam Plut. meminit Pompejo p. 631. ibi *τὰ ἐν Σαμοθράκῃ μυστήρια*, *initiationis mysteria*, ut Strabo in Excerptis libri 7. vocat, tradebantur, non minoris aestimata quam Eleusinia" etc. Plin. 4. l. c.: — *insula Samothrace, quae libera, ante Hebrum* etc.

16—18. *ἐνεμέσσα.* (*δ'*, 507, *κ'*, 145 etc.) *ἐμέμφετο.* *παιπ.* (*μ'*, 168.) *τραχέος.* *κραιπνά.* (*ε'*, 223 etc.) *κραιπνῶς, ταχέως.* Sch. — „*τρέμε* etc. contremunt montes et silvae gravitate incedentis dei. v. *α'*, 530, *ε'*, 839, *ϑ'*, 199, 443." K. cf. *α'*, 46, 47. et de homine Virg. Aen. 6, 411—414.

20. *ὀρέξατ'.* *ἐξέτεινε, διέβη.* Sch. de incessu deorum ita disserit J. H. Vossius *Mythol. Br.*, 22. *Br.*, vol. 1. p. 144. 2. ed.: „Durch die Zauberkraft der goldenen ambrosischen Solen werden Homers Götter hoch über Wasser und Land getragen. Aber wie? Schwebend mit geschlossenen Füssen, wie unsere Engel und Gespenster hingleiten; oder in weit geschwungenen Schritten wandelnd? Für das letzte erklären sich fast einhellig die alten Ausleger. — (p. 147.) *Und* kein Zweifel, dass *sie* richtig sahn. Nicht in gleitendem Zug streichen die Gottheiten auf ihren Solen durch die Lüfte; sondern mit Leichtigkeit u. Kraft ansezend auf festes Land, auf Wasser oder Dunst, fahren sie in Schritten von staunenswürdiger Ausdehnung einher. — (p. 149.) Diese übermenschlichen Schwünge des magisch erhobenen Fusstrittes malt Homer an mehreren Stellen (Il. 13, 16.; 14, 225; Odyss. 5, 49. etc.) so augenscheinlich, dass es schwer zu begreifen ist, wie man von dem grillenhaften Heliodor (Aethiop. 3. p. 148.) sich einen schrittlos gleitenden Zug hat können aufheften lassen." cf. ann. ad 44. sublimitatem hujus loci praedicat Longinus 9. s. 8., ubi partem horum versuum adscripsit, decimo octavo subjectis, sive ab ipso, sive ab interpolatore, istis ex *ν'*, 60.: *καὶ κορυφαὶ, Τρώων τε πόλις, κ. νῆες Ἀχαιῶν.*

21. *Αἰγάς.* incertum est, utrum Aegas, Achajae oppidum, an Euboeae cognomine, dicat, utrumque Neptuni templo et sacro clarum. illud significari putant Sch., Scholl. Veneti, Leid. ap. Valck. ad Phoen. p. 639, E.; hoc Strabo 8. p. 592 C et 9. p. 621 A, Steph. Byz. et Etym. v. *Αἰγαὶ*, K et H; idque vel propterea verosimilius videtur Köppenio, quod etiam Nereï et ceterorum maris deorum domus in mari Aegaeo esse fingantur. v. *α'*, Apollon. Arg. 4, 771. sequ. contra Aegae Achaïcae intelligendae sunt *ϑ'*, 202., ubi v. ann. ab Euboïcis nomen Aegaei maris ducit geographus 8. p. 592; quae tamen res valde controversa est: v. Cellar. 1. p. 1282., Mannert. 8, p. 254. — *ἔνθα δέ.* *ἔνθα δή.*

23—31. *ὑπ. ὄχ. τιτύσκετο.* *ὑπεζεύγνυε τῷ ὀχήματι τοὺς ἵππους.* (lo-

ὠκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε·
χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ, γέντο δ' ἱμάσθλην
χρυσείην, εὔτυκτον, ἑοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου.
βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'. ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ
πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα,
γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διΐστατο· τοὶ δ' ἐπέτοντο
ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων·
τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας ἐΰσκαρθμοι φέρον ἵπποι.

ris jugo alligavit equos. cf. ψ', 130 etc. *E K.* de versibus 23—26 v. ϑ', 41—44. *ἵππω.* equos veros, majores quidem, fortasse et celeriores quam hominum, sed non hippocampos, quos descripsisset, ne erraremus. etiam Virg. Aen. 1, 158.: *sic cunctus pelagi cecidit fragor, aequora postquam Prospiciens genitor, coeloque invectus aperto, Flectit* equos etc. sed Statius Theb. 2, 45.: *illic Aegaeo Neptunus gurgite fessos In portum deducit equos;* prior haurit arenas Ungula, postremi solvuntur in aequora pisces. cf. Achill. 1, 59, 60, Hederich. *mythol. Lex.* p. 1716., et de artibus, quae hippocampos currui Neptunio junctos ostendere solent, cum alios, tum Hirtium *Bilderb.* 1. p. 26. Voss. *Myth. Br.* 20., vol. 1. p. 127.: „So oft ein homerischer Gott einen etwas weiteren Weg vorhat, bindet er entweder goldene Fusssolen unter, deren geheime Kraft ihn windschnell über Land und Gewässer hinträgt (ξ', 186, ω', 340, Odyss. α', 96, ε', 44.); oder er fährt, wenn ungewöhnliche Weite oder Gefährlichkeit oder Pracht es erfordern, in einem schwebenden Wagen, welchen luftwandelnde Rosse mit übernatürlicher Geschwindigkeit ziehn. — Bei der Fussreise wird, wo dem Dichter Umständlichkeit oblag, (?) das Anfügen der Solen, als eine ohne Veränderung wiederkehrende Sitte, in unverändert wiederkehrenden Versen ausgemalt; *wo die Erzählung eilt, wird es für bekannt angenommen.* — Als Werkmeister köstlicher Solen wird der lemnische Feuergott noch von Nonnus *Dionys.* 2, 598 gerühmt" u. s. w. — *ἄταλλε.* *ἐν νεότητι κατὰ διάθεσιν ἐγίγνετο, ὅ ἐστιν ἐσκίρτα κ. ἔχαιρεν.* (Ap.: *ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος* [Fragm. p. 443. ed. Heyn.], *ἔσαινε κ. ἐσκίρτα. ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ παιδὸς παίζειν, οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀταλοῦ ἀτάλλειν. ἀταλὸν δὲ τὸ ἁπαλὸν κ. νήπιον λέγεται οὐκ ἀπιθανῶς. ὁ δὲ Κόμανός φησιν· ἀτάλλειν κυρίως ἐστὶν τὸ ἐκ νηπίου τρέφειν, νῦν δ' ἐν ἴσῳ τὸ* (*τῷ* H.) *ἔχαιρεν, ἐπεὶ πᾶς ὁ ἐκ τροφῆς ἀξιούμενος χαίρει κ. παίζει. τὸ δὲ ἀτιτάλλειν* (ε', 271.) [*καὶ ἀτάλλειν*] *οὐ διαφέρει, κατ' ἐπέκτασιν εἰρημένον* (male libri *εἰρημένων*), *ὡς τὸ ἕρπειν ἑρπύζειν κ. ἑρπυστάζειν.* cf. H et Schn. v. *ἀτάλλειν.* — *κήτεα, cete.* v. β', 581., ν', 147, Odyss. δ', 443 etc. — *ὑπ' αὐτοῦ.* h. e. *ὑπὲρ αὐτοῦ, unter ihm hervor.* Matth. §. 592, β. — *κευθμῶν.* a *κευθμὸς*, quae forma nonnisi h. l. legitur ap. Hom., saepius autem *κευθμών.* Sch.: *ἐκ τῶν καταδύσεων κ. φωλεῶν.* qui scriptor in lemmate male habet *κευθμώνων.* Ap.: *κευθμῶνες.* [Odyss. κ', 283, ν', 367.] *αἱ καταδύσεις, παρὰ τὸ κεύθειν, ὅ ἐστι κρύπτειν.* nauci non est hoc, quod subjicit: *ὅταν ουν λέγει· πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τῶν κευθμώνων λέγει.* eandem cantilenam canunt nonnulli ap. Scholl. Venetos. — Sch.: *γηθοσύνῃ. τῇ χαρᾷ.* (similia nomina sunt *κερδοσύνη, ξεινοσύνη, πλαγκτοσύνη.* v. H. — *διΐστατο, discedebat*, quo liberum esset iter dei. — K: „Sobald ein Gott in seinem Gebiet erscheint, so huldigt ihm die ganze Natur, deren Regent u. Fürsorger er ist. So hüpfen um die Venus alle Thiere, die sie zur Liebe beseelt. Hom. hymn. in Ven. 70. (cf. principium Lucretiani carminis.) So fliesst der Wein in Bächen, und Honig traüfelt von den Baümen, wenn Bacchus erscheint. Eurip. Bacch. 141. (112.) So huldigt die Erde der Ceres durch frisch aufblühende Pflanzen. Claudian de raptu Proserp. 1, 186." cf. Voss. ann. ad Virg. Eclog. 4, 50.) *διαίνετο.* (φ', 202.) *διάβροχος ἐγίγνετο. ἐΰσκαρθμοι. εὐσκάριστοι, ὅ ἐστιν εὐκίνητοι, ταχεῖς. σκαρθμὸς γὰρ κατὰ διάλεκτον ὁ ποῦς.* (?) v. ann. ad β', 814, γ', 293. σ', 572.: *ποσὶ σκαίροντες ἕποντο.* „qui pedes Aegas se contulit Neptunus, inde curru invehitur, quem tamen mox relinquit, utrumque more heroum et ipsorum deorum: v. ε', 356, 775, ϑ', 49 etc." *E K.*, qui similia de celeritate equorum atque ipsorum hominum profert ex ν', 226—229, Apoll. Rhod. 1, 182—184, Virg. Aen. 7, 807—811.

Ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης,
μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης,
ἔνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
ἔδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας,
ἀῤῥήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν
νοστήσαντα ἄνακτα· ὁ δ' ἐς στρατὸν ᾤχετ' Ἀχαιῶν.
Τρῶες δὲ, φλογὶ ἶσοι ἀολλέες ἠὲ θυέλλῃ,
Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἕποντο,
ἄβρομοι, αὐΐαχοι· ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
αἱρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντας Ἀχαιούς.

32. numina coelestia currus equosque suos nebulis involvunt, quo adspectui hominum subtrahantur (v. loca modo citata libri 5.); Neptunus autem suos, ut par est, fundo maris abscondit. K.

33—36. Τενέδοιο. α', 38. de *Imbro* insula, quam etiam ξ', 281. et ω', 78, 753. commemorat poëta, quaeque ἐϋκτιμένη vocatur hymno Hom. in Apoll. 36., Steph. Byz.: Ἴμβρος νῆσός ἐστι Θρᾴκης, ἱερὰ Καβείρων καὶ Ἑρμοῦ. cf. Cellar. 1. p. 1331. Sch.: Τεν. καὶ Ἴμβρου. νῆσοι πλησίον Τροίας κείμεναι. καὶ ἡ μὲν Τένεδος κεῖται μέση τριῶν πελάγων, Αἰγαίου, Ἑλλησπόντου, Μέλανος κόλπου· διὸ καὶ τρίοδος ὑπ' ἐνίων καλεῖται. ἡ δὲ Ἴμβρος ἐστὶν ἐν τῷ Μέλανι κόλπῳ. — παιπ. 17. — ἀμβρ. εἶδαρ. ε', 369. — Sch.: πέδας. δεσμούς. — mos nec postea desuetus, quem tamen improbat Xenophon Cyrop. 3, 3, 27. cf. Anab. 3, 4, 35., quo loco domi tantum ita facere solitos esse Graecos narrat Schn., non in bello, ut Persas. sic hodieque impediri solent equi pascentes. de vaccis ligatis ad mulctram stantibus v. Theocr. 25, 103.

40—42. φλογὶ — ἶσοι. fortius Germani: *feurig.* cf. 53, 330 etc. — ἄμοτον μεμ. δ', 440. Sch.: ἄμ. ἀντὶ τοῦ ἀμότως κ. ἀπληρώτως. (cf. 80.) ἄβρομοι, αὐΐαχοι. (semel dicta.) ἀντὶ τοῦ πολύβρομοι κ. πολύηχοι. ἑκάστοτε θορυβώδεις τοὺς Τρῶας παρίστησι. (recte: v. ann. ad γ', 2. Ap. quoque, iratis Buttmanni (*Lexil.* I. p. 167.) Manibus, qui tollit α intensivum: ἄβρομοι, οἱ σὺν βρόμῳ πολλῷ. ἄβρομοι — Αἱρήσειν. αὐΐαχοι. μετὰ μεγάλης ἰαχῆς. aliter Porphyrius Quaest. Hom. 26.: δηλοῖ γὰρ, φασὶ, τὸ α καὶ ὁμοῦ. — καὶ (fort. ὡς) ἄβρομοι, ἅμα βρόμῳ, καὶ αὐΐαχοι, ἅμα ἰαχῇ. v. λ', 155. audiendi non sunt, qui αὐΐάχους h. l. interpretantur τοὺς ἄνευ ἰαχῆς, ut Quintus 13, 70. de Graecis noctu Trojam proficiscentibus per silentium: ὥς οἵγ' ἀνίαχοι [sic illius codd., uti et hic Mori MS.] Τρώων ποτὶ ἄστυ νέοντο.) — Χρύσιππος δὲ ὁ Στωϊκὸς κ. Διονύσιος ὁ Θρᾷξ ψιλοῖ τὸ ἴαχοι, ἵν' ἢ ξηρόφωνοι. est procul dubio scribendum ψιλοῖ τὸ ανιαχοι. cogitabant illi αὔϊαχοι, ab αὖος, *siccus.* μ', 160: κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν βαλλόμεναι μυλάκεσσι. A tamen Schol. de iisdem: δασύνουσι τὸ ἴαχοι [ανιαχοι], ἵν' ᾖ ξηρόφωνοι, quasi scripserint αὔϊαχοι ab Attico αὗος. utut hoc est, praestare videtur illorum ratio, qui αὐΐαχοι, digammate immisso, dictum putant pro αἴαχοι, quod et ipsum ferri posset, ut ἄϊδρις, ἀΐδηλος, et ponendum fortasse videretur Bastio, si viveret, qui ita scribat Appendice Epistolae crit. p. 20.: „α in libris MSS. passim caudam tam prolixam trahit, ut non α, sed αυ legere tibi videaris," cum praesertim haec vox sit ἅπαξ εἰρημένη. sed nihil temere mutaverim. v. H, Th. p. 202., Valck. ad Theocriti Adoniaz., Musgrav. ad Soph. Ajac. 1126, Trach. 104 etc. — παρ' αὐτόφι. παρ' αὐτοῖς, Τρωσὶ, *apud ipsos*, Trojanos, vel παρ' αὐτῷ, Ἕκτορι, *apud illum*, Hectorem, Hectorem aggressos; quo sensu nonnunquam usurpatur παρά. Soph. Oed. Col. 858.: ἄγεις θ', ἃ χρῄζεις, καὶ παρίστασαι βίᾳ, et ibidem 934.: εἴ τις σὲ, τὸν δίκαιον, αὐτίκ' ἐνθάδε Κτείνοι παραστὰς, quibus in locis v. interpp. perperam metaphrastes latinus: *ad ipsas*, naves, quasi αὐτόφι significaret παρ' αὐταῖς, νηυσί: neque usitatum est, quidquid dicit Ern., παρ' αὐτόθι, quod habent Ven. aliique nonnulli codd. MSS., ortum illud, opinor, ex similitudine θ et φ litterarum in libris, de qua dixerunt Schäfer. ann. ad Gregor. Cor. p. 525., Welcker. *Aeschyl. Tril.* p. 479. ann., aliique.

Neptunus clam, sub Calchantis persona, venit ad Ajaces, eosque exhortatus, ut strenue pugnent, insolito implet robore.

Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος, ἐννοσίγαιος,
Ἀργείους ὤτρυνε, βαθείης ἐξ ἁλὸς ἐλθών,
εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν.
Αἴαντε πρώτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτώ·
„Αἴαντε, σφὼ μέν τε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
ἀλκῆς μνησαμένω, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο!
ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δείδια χεῖρας ἀάπτους
Τρώων, οἳ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ·
ἕξουσιν γὰρ ἅπαντας ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί·
τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μήτι πάθωμεν,
ᾗ ῥ' ὅγ' ὁ λυσσώδης φλογὶ εἴκελος ἡγεμονεύει,
Ἕκτωρ, ὃς Διὸς εὔχετ' ἐρισθενέος πάϊς εἶναι.
σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
αὐτώ θ' ἑστάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·
τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν

43. *γαιήοχος, ἐνν. ι', 183.* „*γαιήοχος*, der Herr, der Beschützer, des Landes. So ist *θεὸς πολιοῦχος* der Schutzgott oder Patron der Burg; so *δημοῦχος* der Regent eines Volkes (Soph. Oed. Col. 1258.), und *γηουχεῖν* heisst der Besitzer eines Landes sein. Herodot. 7, 190. Wahrscheinlich war also *γαιήοχος* ursprünglich ein lokaler Beiname Neptuns unter den Ioniern, deren Nazionalgott er in Achaja und nachher in Ionien war (Herod. 1, 148.); sowie in gleicher Rücksicht Minerva *πολιοῦχος* von den Atheniensern genannt wurde. Soph. Oed. Tyr. 159.: *Ἄρτεμιν γαιάοχον, die Beschützerin von Theben* (Herrin des Landes, Boeotiens.). Falsch der Sch.: *ὁ τὴν γῆν συνέχων, der Erdumgränzende.* (Auch E: *ὁ γὰρ αὐτὸς καὶ συνέχει τὴν γῆν ὡς ἀσφάλιος, καὶ διασείει ὡς ἐννοσίγαιος.*) Das thut nicht Neptunus, sondern der Ocean.“ sic fere K.

45—52. Calchantem assimulat et auctoritatis causa, et propter vocem fortissimam, qua opus erat vati pariter atque hic Neptuno, Graecos appellaturo in turba maxima. cf. ϱ', 555, χ', 227. ceterum *ἀτειρὴς* fere *χαλκὸς* appellatur ap. hunc nostrum; unde Virg. Aen. 6, 626.: *ferrea vox.* — Ajaces compellat, quia pugnabant cum Hectore: μ', 370 seqq.

47—52. *σαώσετε*, *servabitis*, h. e. volo seu jubeo vos servare; quam notionem, imperativi similem, saepe inesse futuro, etiam sine negatione, perperam inepti quidam negant. Lips.: *σαώσατε*, quod minus modestum convenit imperatori Hectori ο', 427., non item vati, heroas adhortanti, in quos ipsi jus nullum. — *κρυεροῖο φ.* ι', 2. Sch.: *φρικτοῦ, φοβεροῦ.* idem: *ἄλλῃ. ἀλλαχοῦ, κατ' ἄλλο μέρος.* (*χεῖρας ἀάπτους.* α', 567 etc.) — *ἕξουσιν. ἐφέξουσι, κωλύσουσι.* (*αἰνότατον, δεινότατον, vehementissime.*)

54. *ὃς — εἶναι, qui se Jovis filium esse gloriatur*, qui se putat esse Jovis filium; qui se gerit pro Jovis filio, Marte, non pro mortali. saepius Hector et heroës cum Marte comparantur: v. β', 651, λ', 295, μ', 130, infra 802, ν', 46 etc. putide E, ad vivum haec resecans: *δῆλον ὡς διαβάλλει τοῖς ἐχθροῖς τὸν Ἕκτορα ὁ Ποσειδῶν, λυσσώδη αὐτὸν καὶ φλογερὸν προσειπών*, (fort.: *φλογερόν πως εἰπών.* de his voculis permixtis v. ann. ad Aeschyl. Eum. 225.) *ἐπαγαγὼν (δὲ) καὶ τὸ ὃς Δ. εὔχεται ἐ. π. ε. ψεύδεται οὖν, ἡγεμονικῶς καὶ οἰκονομικῶς ἐρεθίζων τοὺς Ἀχαιούς, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἀντιστάντες εἶεν οὕτω φῶτες ἰσόθεοι. ὥρμηται δὲ ἡ διαβολὴ ἐκ τοῦ τιοίμην ὡς τίεται Ἀθηναίη κ. Ἀπόλλων, ὅπερ ηὔξατό που* (θ', 539.) *Ἕκτωρ.*

55—57. *ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν.* — *θήσοι εἰς νοῦν. ταὐτὸν γὰρ ἐν πολλοῖς τὸ θεῖναι κ. τὸ ποιῆσαι.* — *δῆλον δ' ὅτι ἀρετὴν ἀγαθοῦ στρατηγοῦ ὑπογράφει τὸ αὐτόν τέ τινα ἑστάμεναι κρατερῶς, κ. κελεύειν ἄλλοις.* E. — Sch. *ἐρ. ἀπὸ ν. ἀποστρέψοιτε κ. ἀπελάσοιτε τῶν νηῶν.* „*ἐρωεῖν* activum hoc uno loco legitur ap. Hom. (cf. Callim. h. in

ὠκυπόρων, εἴ καί μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.
Ἦ, καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
ἀμφοτέρω κεκοπὼς πλῆσεν μένεος κρατεροῖο,
γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας, καὶ χεῖρας ὕπερθεν·
αὐτὸς δ' ὥστ' ἴρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι,
ὅς ῥά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἀρθεὶς
ὁρμήσῃ πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο,
ὣς ἀπὸ τῶν ἤϊξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
τοῖϊν δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσέφη Τελαμώνιον υἱόν·

sentiunt Ajaces, fuisse deum.

„Αἶαν, ἐπεί τις νῶϊ θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν,
μάντεϊ εἰδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι,
οὐδ' ὅγε Κάλχας ἐστὶ, θεοπρόπος οἰωνιστής·
ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημάων
ῥεῖ' ἔγνων ἀπιόντος (ἀρίγνωτοι δὲ θεοί περ),
καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν."
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
„οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι
μαιμῶσιν, καί μοι μένος ὤρορε, νέρθε δὲ ποσσὶν
ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι, μενοινώω δὲ καὶ οἶος

Del. 133.) neutrum usurpavit α', 303. et alias." *Ex H.*

59 — 64. σκηπανίῳ, sceptro seu baculo, quem gestabant augures et vates. v. α', 14, 15. hic manu dei, qua tenetur, baculus ille accipit vim magicam, similem virgae Mercurii (Virg. Aen. 4, 242.), vel Circes (Odyss. κ', 238, 293.), thyrsi Bacchici, quo furorem deus incutit hominibus (Horat. Od. 2, 19, 8.), scipionisque illius, cujus tactu faciem Ulyssis mutat Minerva Odyss. ν', 429, π', 172., ut H annotavit. cf. E. — ἴρηξ. ἱέραξ. Sch. cf. 819, ο', 237, 238 etc. ὦρτο π., *volare solet.* — αἰγίλιπος π. ι', 15. — περιμήκεος, *altissimae.* — πεδίοιο. Sch.: διὰ τοῦ πεδίου. cf. β', 785.

68. anantapodoton facile supplendum: siquidem id ipsum, quod fratrem nomine appellat, fortasse cum gestu δεικτικῷ, minor Ajax, eam vim habet, ut illum adhortetur ad pugnandum, quemadmodum fieri solet in proeliis; quasi dicat: Αἶαν, μαχώμεθα, ἐπεὶ etc., *Ajax, pugnemus, quoniam ita nos facere jubet aliquis deorum* etc. adscripsit H similem locum, qui est γ', 59.

70—75. θεοπρόπος. μ', 228, α', 85. οἰωνιστής. β', 858. — Sch.: ἴχνια. (σ', 321, ψ', 764 etc.) ἴχνη, πατήματα. (ad κνημάων relata vox ἴχνια significat σημεῖα vel quiddam simile ἀπὸ κοινοῦ. ipsa ποδῶν ἴχνια non sunt, quae vulgo dici solent, *vestigia pedum, die Fusstapfen*, sed incessus haud vulgaris, nec hominum, *der übermenschliche Gang des Gottes*, ἢ μηδὲ ἴχνη ἐντυποῦντος, inquit E, ἢ καὶ πλατὺ διαβαίνοντος, ὡς πολὺ διϊστάναι ἀλλήλων τὰ ἴχνη (20.), καὶ μὴ κατὰ βῆμα ἀνθρώπου, ἢ καὶ ὡς λίαν ταχὺ κ. ἀχρόνως ἴχνος ἐπὶ ἴχνει ποιοῦντος. cf. ε', 778, Odyss. α', 320, H excursu 8. ad illud Virgilii Aen. 1, 405. *et vera incessu patuit dea.* — Suidas: ῥεῖα. ῥαδίως etc. ῥεῖ' ἀπιόντος, ut ῥεῖα μετεισάμενος 90.) ἀρίγνωτοι. (ο', 490, Odyss. δ', 207 etc.) εὐδιάγνωστοι. — καὶ δὲ (h. e. καὶ δή) — ὕπερθεν. alacrior factus ad bellandum, etiam ex eo intelligit, deum fuisse. Sch.: μαιμόωσι. μετὰ προθυμίας ὁρμῶσιν. Hesych.: ἐνθουσιῶσιν, ὀρέγονται, προθυμοῦνται. Ap.: μαιμόωσιν, ἐνθουσιῶσι. cf. ε', 661.

79 — 84. ἔσσυμαι. (ζ', 518 etc.) ὥρμηκα, ἐσπούδακα. (καὶ οἶος, *vel solus.* „sic Camilla ap. Virg. Aen. 11, 502.: *Turne, sui merito si qua est fidu-*

"Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι."
Ὣς οἵ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
χάρμῃ γηθόσυνοι, τήν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ.

jam ceteros quoque Graecorum principes singulatim incitat Neptunus.

Τόφρα δὲ τοὺς ὄπιθεν Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιοὺς,
οἳ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ,
τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο,
καί σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίγνετο, δερκομένοισι
Τρῶας, τοὶ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ.
τοὺς οἵγ' εἰσορόωντες ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον·
οὐ γὰρ ἔφαν φεύξεσθαι ὑπὲκ κακοῦ. ἀλλ' Ἐνοσίχθων
ῥεῖα μετεισάμενος κρατερὰς ὤτρυνε φάλαγγας.
Τεῦκρον ἔπι πρῶτον καὶ Λήϊτον ἦλθε κελεύων,
Πηνέλεών θ' ἥρωα, Θόαντά τε, Δηΐπυρόν τε,
Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας ἀϋτῆς·
τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Αἰδὼς, Ἀργεῖοι, κοῦροι νέοι! ὔμμιν ἔγωγε
μαρναμένοισι πέποιθα σαωσέμεναι νέας ἁμάς·
εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο,
νῦν δὴ εἴδεται ἦμαρ ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.
ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι,
δεινὸν, ὃ οὔποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον,
Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νέας, οἳ τοπάρος περ
φυζακινῇς ἐλάφοισιν ἐοίκεσαν, αἵτε καθ' ὕλην
θώων πορδαλίων τε λύκων τ' ἤϊα πέλονται,

cia forti, Audeo et Aeneadum promitto occurrere turmae, Solaque Tyrrhenos equites ire obvia contra." Cl., Eichh. ἄμοτον. 40. χάρμῃ. δ', 222. γηθ. ibid. 272, 326 etc.) ἀνέψυχον. (κ', 575.) ἀνεκτῶντο, ἀνέπαυον.

88. „ὑπ' ὀφρύσι per amplificationem adjectum est, ut ξ', 236.: κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινώ. Pind. Pyth. 9, 66.: Κένταυρος ζαμενὴς, ἀγανᾷ χλαρὸν γελάσσαις ὀφρύϊ. cf. Odyss. θ', 86. dicunt etiam ὑπ' ὀφρύσι μειδιᾶν et μειδιᾶν ὀφρύσιν." *Ex Il.* sic ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι 99 etc.

89. vulgo: ὑπ' ἐκ κακοῦ. piget, putidam hanc me scripturam reliquisse in superioribus, δ', 465, ε', 854, cum notum sit atque elegans ὑπὲκ, vel per se dictum, vel cum verbis compositum. Ipse Venetus codex ubique habet ὑπὲκ, teste H ann. ad ο', 700.

90—93. ῥεῖα. v. ann. ad 72. Sch.: μετ. (ρ', 285.) πρὸς αὐτοὺς ἀφικόμενος, μετελθών. ἢ μεταβληθείς. (recte Hesych.: μετεισάμενος, μετελθών: est enim ab εἶμι, non ab εἴδομαι. v. Matth. §. 213. — Θόαντα. β', 638. Δηΐπυρον. ι', 83. Μηριόνην. β', 651. — μήστωρας ἀϋτῆς. δ', 328.

95—106. αἰδώς. αἰδώς ἐστι, *pudendum est*, turpe est. minus recte Schol. A supplet ἔστω. Sch.: αἰδέσθητε, a consequente. idem: ἁμάς. (ζ', 414, λ', 448. sic Dores. vulgo ἁμὰς, sed W: ἀμὰς, ut Vrat. d. v. H.) ἡμετέρας. λευγ. (ι', 119.) ὀλεθρίου. εἴδεται. φαίνεται. νῦν ἀνεφάνη ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ ὑπὸ τῶν Τρώων ἀναιρεθήσεσθε. (intelligunt ὥστε in δαμῆναι. v. Matth. §. 535, d. — τελευτ. E: οἷον ἀποτελεσθῆναι, *eventurum esse*.) ἔφασκον. ὑπελάμβανον, ἔλεγον. (notiones cognatae ap. priscos illos homines, qui dicere solent, quidquid cogitant. cf. Od. ε', 135 etc. etiam φημὶ sensu putandi usurpatur. v. ann. ad ε', 184, Schäfer. Melet. crit. p. 136) φυζανικῇς. (semel dictum.) φευκτικαῖς, δειλαῖς. (θώων. λ', 474. — πορδ. [ρ', 20, φ', 573, Odyss. δ', 457.] Ap.: τοῦ ποιητοῦ λέγοντος ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ο στοιχείου· πόρδαλις, ἠδὲ μέγας σῦς· [Odyss. δ', 457.] ποτὲ δὲ διὰ τοῦ α· παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων [γ',

αὔτως ἠλάσκουσαι ἀνάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρμη.
ὣς Τρῶες τοπρίν γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, οὐδ' ἠβαιόν·
* νῦν δ' ἕκαθεν πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται
ἡγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνῃσί τε λαῶν,
οἳ κείνῳ ἐρίσαντες ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσι
νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἀν' αὐτάς.
ἀλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἴτιός ἐστιν
ἥρως Ἀτρείδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
οὕνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλείωνα,
ἡμέας γ' οὔπως ἔστι μεθιέμεναι πολέμοιο,
ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν.

17.] Ἀπίων δέ φησι διαφέρειν· πόρδαλιν μὲν γὰρ τὸ ἀρσενικὸν, πάρδαλιν δὲ τὴν θήλειαν. καὶ τὸν μὲν ἀπὸ τοῦ προάλλεσθαι, τὴν δὲ ἀπὸ τοῦ παράλλεσθαι. [priscis interpretibus, τοῖς παλαιοῖς, discriminis istius subtilitatem tribuit E aliquot locis, nec tamen sibi constat. v. Toll. h. l. Apollonii.] ῥητέον δὲ ὅτι κοινῶς φαίνεται λέγων· θώων, πορδαλίων τε κ. τ. λ. ὥστε ἐπὶ τοῦ ζώου διὰ τὸ ο, ἐπὶ δὲ τοῦ δορᾶς διὰ τοῦ α. πάρδαλιν tamen hoc animal vocare solent recentiores, Aristophanes Nubibus πάρδαλιν appellat, sed Lysistrata πόρδαλιν, Aristoteles πάρδαλιν H. A. 9, 1, 3. et alias, 6. autem 29, 3. πανθῆρα, si quidem eadem illa fera est, de quo dubitat Schn. vv. πάρδαλις et πάρδος. quod h. l. habent nonnulli codd., παρθαλίων, cave pro Aristarchi scriptura habeas, cum sit nihili vox merusque error, δ et θ litteris confusis, ut alias factum scimus. Harduinus ann. ad Plin. 8, 17, sect. 23.: „Pardos," inquit, „Galli *leopards* appellamus; pantheras *panteres*. glossae: *Varia*, ποικίλη, πάρδαλις: Graecis autem πάρδαλις et πανθὴρ voces utrique sexui promiscue communes. v. Bochart. parte 1. libri 3. de animal. c. 8. pag. 800. et 801." *pardos* generali nomine haec animalia nuncupavit Linn., Germani vocant *Panther*, *Pardel* sive *Parder*, *Leoparden*, *Unzen* etc., magnitudine illa et colore corporum, formaque macularum, quibus distinguuntur, diversa. v. Wilmsen. *Handb. der Naturgesch.* 1. p. 359. — ἤϊα. [Odyss. β', 289, 410, δ', 363 etc.] βρώματα, οὐ τὰ ἐν οἴκῳ, ἀλλὰ τὰ ἐν ὁδῷ, τὰ ἐφόδια. sic 2 Veneti, et similiter Sch., E, Etym., Hesych. praeterea Sch.: καὶ τὰ ἄχυρα δὲ ἤϊα λέγεται, ὡς τό· ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ· [Odyss. ε', 368.] τάχα δὲ τὰ φερόμενα, παρὰ τὸ ἰέναι· γεννηθέντος γὰρ ἀνέμου δεῦρο κἀκεῖσε φέρονται. cf. Ap., apud quem ultimo loco ponenda est haec observatio de paleis.) ἠλάσκουσαι. (β', 470.) ἐκκλίνουσαι, πλανώμεναι. (οὐδ' ἠβαιὸν, *ne tantillum quidem.* cf. inferius 702, β', 380 etc.)

107. scholion Venetum: Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης· νῦν δὲ ἑκὰς πόλιος. sic quidem codd. ε', 791., fierique potest ut id h. l. Metrici mutaverint.

108—110. ἡγεμόνος. *imperatoris*, Agamemnonis. κακότητι, *pravitate*, *invidia*, qui Achillem praemio suo spoliaverit. cf. 111 seqq. — Sch.: μεθημ. ταῖς ἀμελείαις. (socordia segnitieque militum, qui ducis fortissimi ignominiam aegre ferunt. — κείνῳ, Agamemnoni. — ἀν' αὐτάς. *in illis*, vel apud naves, ad eas repulsi. Voss.: *vielmehr hinbluten bei ihnen.* cf. 117 etc.

111 — 113. πάμπαν (α', 422.) ἐτήτυμον, h. e. ἐτητύμως, *verissime*, vel maxime. — ἀπητίμησε nonnisi h. l. legitur; in quo verbo αὐξητικὴ est praepositio ἀπὸ, non otiosa, ut putant grammatici ann. ad ἀποσκίδνασθαι ψ', 4. simili sensu Tragicus dixit ἀπελωβήθη Ajace 214., ubi v. Herm.

115. ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον, *sed medeamur ocius.* recte Veneti: ἀκεώμεθα τὴν ἑαυτῶν ἀμέλειαν, *ignaviam ex animo ejiciamus.* Sch.: ἀλλ' ἰασώμεθα διὰ τάχους τὸ γεγονὸς ἁμάρτημα. idem: ἀκεσταί. εὐθεράπευτοι, εὐίατοι. ὁ δὲ λόγος· αἱ τῶν ἀγαθῶν φρένες ῥᾳδίως πρὸς τὸ κρεῖττον μετατίθενται, εὐθεράπευτοι οὖσαι. viros bonos, h. e. fortes, facile ad frugem corrigi dicit, nec diu immemores esse pristinae virtutis. proverbii loco dictum, estque τοὶ usitatum in sententiis: v. indices scriptorum scenicorum.

ὑμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεθίετε θούριδος ἀλκῆς,
πάντες ἄριστοι ἐόντες ἀνὰ στρατόν. οὐ δ' ἂν ἔγωγε
ἀνδρὶ μαχησαίμην, ὅστις πολέμοιο μεθείη,
λυγρὸς ἐών· ὑμῖν δὲ νεμεσσῶμαι περὶ κῆρι.
ὦ πέπονες, τάχα δή τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον
τῇδε μεθημοσύνῃ. ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος
αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν.
Ἕκτωρ δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴν ἀγαθὸς πολεμίζει
καρτερὸς, ἔῤῥηξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα."

Ajaces cum manu fortissima Hectori resistunt.

Ὣς ῥα κελευτιόων Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς.
ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἵσταντο φάλαγγες
καρτεραὶ, ἃς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθὼν,
οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος· οἳ γὰρ ἄριστοι
κρινθέντες Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα δῖον ἔμιμνον,
φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ.
ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι

116—124. καλά. καλῶς. οὐκέτι κ., *non amplius honeste.* jam non decore facere illos ait, qui Agamemnoni succensentes a bello abstineant, cum sint fortissimi Graecorum, Hectorque ipsis navibus immineat. — οὐ δ' ἂν —. οὐ δὴ ἂν —. vulgo: οὐδ', *nec*, quod alienum. οὐ δ' ἂν ἀ. — ἐών, *haud sane ego virum ignavum objurgaverim, qui pugnam detrectet.* λυγρός, *miser*, ignavus. „cf. inferius 237, Odyss. σ', 106." *E K et H.* — περὶ κῆρι. δ', 46. — ὦ πέπονες. β', 235. — μεῖζον. μέγα. in eo esse dicit illos, ut segnitie sua gravissime plectantur. — ἀλλ', *enimvero* (Viger. 8, 1, 2.), non sed. — αἰδῶ κ. ν. gloss. cod. Harl.: αἰδῶ, οἰκείαν· νέμεσιν, τὴν τῶν ἐκτός. corrigendus est Schol. B: τήν τε κοινὴν (imo τὴν τ' ἐκείνων, vel τήν τ' οἰκείαν) αἰσχύνην, καὶ τὴν ἐξ ἄλλων προσγινομένην μέμψιν. v. de his vocabulis γ', 156, ε', 530 seqq. — Hesych.: δὴ γάρ. ἤδη γάρ. (*nunc enim.*) v. Zeun. ann. ad Viger. p. 501. — ὀχῆα. μ', 290, 291, 445 seqq.

125—135. κελευτ. μ', 265. — „versus 126—133 et 339—344 recitasse dicitur Hom. in certamine cum Hesiodo, tanquam praestantissimos, itaque illum superasse. aliter Philostr. Heroïc. c. 2. s. 19." *Ex H.* — ἄν κεν. cf. λ', 187, Odyss. ι', 334, Herm. ann. ad Viger. p. 923. sequ. etc. Sch.: ὀνόσαιτο. μέμψαιτο. (cf. δ', 539.) — Ap.: λαοσσόος. ἡ τοὺς λαοὺς σοοῦσα (σόουσα), ὅ ἐστι σοβοῦσα, καὶ ἐπὶ πόλεμον ὁρμῶσα. ὁ δὲ Ἀπίων ἡ τοὺς λαοὺς σώζουσα. praestat prior interpretatio, quemadmodum Iolaus ἱπποσόας dicitur ν', 40. et Diana ἱπποσόα ap. Pind. Ol. 3, 47. praeterea Mars quoque et Discordia vocantur λαοσσόοι ρ', 398. et υ', 48., quae numina certe non servant gentes. Soph. Oed. Col. 1223.: δορυσσοῦς Ἀμφιάρεως, h. e. Amphiaraus, qui hastam vibrat. Herod., notante H., 1, 200.: σῶσι διὰ σινδόνος. minus probabiliter Sch.: ἡ τοὺς λαοὺς σεύουσα, τουτέστιν εἰς φυγὴν ἄγουσα. cf. K, H, Schn. h. v. — φράξαντες. μ', 263. προθελ. ι', 537. Voss.: *lanz' an lanz' eindrängend, und schild auf schild mit einander.* hunc postea συνασπισμὸν appellatum esse, notavit K. — „ἀσπὶς — ἀνήρ. Furius Antias Annal. lib. 4.: *pressatur pede pes, mucro mucrone, viro vir.* Virg. Aen. 10, 360.: *haud aliter Trojanae acies, aciesque Latinae Concurrunt; haeret pede pes, densusque viro vir.* Scaliger de versibus 130. et 131.: „Fatemur," inquit, „ex graecae linguae commoditate nobis esse aptiores ad laudandum quam ad imitandum." cf. Macrob. Sat. 5, 13." *E Cl. et Eichh.* expresserunt haec etiam Tyrtaeus carm. 2. et Statius, quorum verba adscripsit vir elegantissimus, Dugas Montbel. Voltaire *la Pucelle* l. 15. extremo: *pied contre pied, aigrette contre aigrette, Main contre main, oeil contre oeil, corps à corps, En jurant dieu, l'un sur l'autre se jette.* — ψαῦον νευ-

νευόντων, ὣς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν·
ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο, θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
σειόμεν'· οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι.
Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ,
ἀντικρὺ μεμαὼς, ὀλοοίτροχος ὣς ἀπὸ πέτρης,
ὅντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάῤῥοος ὤσῃ,
ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης.
ὕψι δ' ἀναθρώσκων πέτεται, κτυπέει δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ
ὕλη, ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ὄφρ' ἂν ἵκηται
ἰσόπεδον· τότε δ' οὔτι κυλίνδεται, ἐσσύμενός περ.
ὣς Ἕκτωρ εἵως μὲν ἀπείλει, μέχρι θαλάσσης
ῥέα διελεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
κτείνων· ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῇς ἐνέκυρσε φάλαγξι,
στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθείς. οἱ δ' ἀντίοι υἷες Ἀχαιῶν,

ὀντων, *attingebant nutantes*, h. e. galeas nutantium. — *φάλοισι.* ζ, 9 etc. — Sch.: *ἐπτύσσοντο.* *εἰς τὸ αὐτὸ συνήγετο καὶ ἐκάμπτετο κραδαινόμενα.* inepta mihi videtur vox *ἐκάμπτετο*, nec aliud significare poëtam arbitror, quam hastam super hastam protensam fuisse, alteramque alteri velut incubuisse, densis stantibus militum ordinibus. Hesych.: *πτύσσει. κραδαίνει* (?), *ἢ τὰ δόρατα διπλοῖ.* E, verbum *πτύσσω* explicans: *ἐξ οὗ δὴ*, inquit, *πίπτειν δοκεῖ εἶναι τὸ πτύσσειν κατὰ παραγωγὴν, ἵνα ᾖ ὡς ὄρω ὀρύσσω, ἀμῶ ἀμύσσω, οὕτω καὶ πτῶ πτύσσω. ἐπιπίπτει γὰρ ἀλλήλοις τὰ διπλούμενα· ὅθεν καὶ πτύχες ὀστρέων, καὶ πτύγμα πέπλου, καὶ πτυχίον ἐπὶ βίβλου, καὶ ὅσα τοιαῦτα.* simili sensu η', 247 *πτύχας* clipei dixit. v. ibi ann. et cf. 130. male Ap.: *ἐπτύσσοντο. ἐκραδαίνοντο· ἔγχεα δ' ἐπτ.* — *ἰθύς.* E: *ἀντικρὺ* (137.) *καὶ πρὸς εὐθύ.* cf. μ', 124. germ. id dicas: *sie dachten vorwärts.*

136 — 154. *προὔτυψαν.* *προέβαλον, προέκρουσαν.* *ὀλοοίτροχος.* (semel dixit.) *λίθος περιφερὴς, στρογγύλος, ὁ ἐν τῷ τρέχειν ὀλοὸς, τουτέστιν ὀλέθριος, ἐπεὶ καταφερόμενος πᾶν τὸ ἐμπίπτον βλάπτει.* (similiter alii Scholiastae, Ap., Etym., Hesych. perperam Comanus ap. Ap.: *ὅλος τρέχων, ἐπεὶ στρογγύλος κ. παντὶ μέρει ἐφαπτόμενος τῆς γῆς. ὁ μὲν γὰρ τετράγωνος ἑνὶ μέρει ἐφάπτεται.* Xenoph. tamen Anab. 4, 2, 3.: *τηνικαῦτα ἐκυλίνδουν οἱ βάρβαροι ὁλοιτρόχους ἁμαξιαίους*, cum eandem notationem sequeretur. v. ibi Bornemann. „simile *ὀλοόφρων.* iota euphoniae gratia insertum est, ut *ὁδοιπόρος, ὁδοιδόκος*, quae vocabb. E comparavit.“ *Ex H.* — *στεφάνης.* recte Sch. inter alia: *ὄρους ἐξοχῆς*, et Aristarchus ap. Ap. p. 613.: *ἀπ' ἄκρου τοῦ ὄρους.* Virg., haec imitatus, Aen. 8, 684.: *ac veluti* montis *saxum* de vertice *praeceps Cum ruit avulsum vento, seu turbidus imber Proluit, aut annis solvit sublapsa vetustas* etc.) *ἀσπέτῳ. πολλῷ.* *ἀναιδέος. τραχείας.* (Ap.: *ἀναιδὴς μεταφορικῶς ὁ βίαιος καὶ σκληρός.* tropus ab impudentibus atque immodestis. cf. δ', 521, Odyss. λ', 598. — *ἔχματα*, *retinacula.* Schol. B.: *τὰ ἐξέχοντα κ. μὴ ἐῶντα κυλισθῆναι αὐτόν.* v. μ', 260. — *ἀσφαλέως.* Schol. A: *ἀνεμποδίστως, μὴ σφαλλόμενος τῆς τοῦ θεῖν σφοδρότητος.* — *ἔμπεδον.* *continuo*, sine intermissione. v. μ', 281. — *ὄφρ' ἂν ἵκηται.* ita codd. praeter Venetum et unum Vindob., in quibus scriptum est *ἕως ἵκηται*, quod habet W. Lips.: *ἕως ἂν ἵκ.*, sed superscriptum *ὄφρ' ἄν*: idque verum puto, alterum autem ab interprete profectum. Ap.: *ὄφρα. ἀντὶ τοῦ ἵνα, ἢ ὅπως· ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον.* (δ', 195.) *ἐπὶ δὲ τοῦ ἕως· ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν.* (θ', 66.) primum aliquis adscripserit *ἕως ἵκ.*, dein Metricus *ἕως ἂν ἵκ.* contra *ἕως ἂν* haud facile quisquam sibi explicandum sumsisset, cum sit minime obscurum.) *ἰσόπεδον. ἰσώμαλον τόπον.* *ἐσσ. περ. καίπερ ὁρμῇ πολλῇ χρώμενος.* (*ῥέα διελ.* sic H et W secundum cod. Townl., in quo legitur *ῥεῖα διελ.* male vulgati olim libri: *ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι.* fons hujus erroris est mos pravus librariorum, δ' δι et *διὰ* simili modo scribentium, ut docuerunt Damm. lexico Hom., quem Payneus laudavit, et Bast. App. Epist. crit. p. 19. *ῥέα μονοσυλλάβως* pronuntiandum est, ut μ', 381.) — *ἐνέκυρσεν. ἐνέτυχεν.* *ἐγχριμφθείς.* (ε', 662.)

νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη,
ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνώς·

Hector animos addit suis; instaurata pugna feritur Deïphobus.

„Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
παρμένετ'! οὔτοι δηρὸν ἐμὲ σχήσουσιν Ἀχαιοί,
καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
ἀλλ', ὀΐω, χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἐτεόν με
ὦρσε θεῶν ὤριστος, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης."
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Δηΐφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
*κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.
Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ.
καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
ταυρείην, τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ. Δηΐφοβος δὲ
ἀσπίδα ταυρείην σχέθ' ἀπὸ ἕο, δεῖσε δὲ θυμῷ
ἔγχος Μηριόναο δαΐφρονος· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χώσατο δ' αἰνῶς
ἀμφότερον νίκης τε καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαξε·

ἐνερείσας. (Voss.: *stand er, wie nah' er gestrebt.* — νύσσοντες. λ', 564.) ἀμφιγύοισιν. ἑκατέρωθεν ἠκονημένοις καὶ βλάπτειν δυναμένοις. (velut *bipedibus.* Hesych.: ἔγχεσιν ἀμφ. γύον [usitatius γυῖον], ποῦς. ἐξ ἑκατέρου δὲ μέρους κατεπήσσετο τὰ δόρατα. Schol. A.: ἀπὸ τῶν γυίων, ὅτι ἑκατέρωθεν ἄκρον ἔχει. γυῖα γὰρ τὰ ἄκρα. minus probabiliter Ap.: τοῖς ἐξ ἑκατέρου μέρους γυῶσαι [γυιῶσαι] δυναμένοις, οἷον βλάψαι, quibus similia dat Etym., verbum sic interpretatus: χωλῶσαι καὶ πλῆξαι, διὰ τῆς ἐπιδορατίδος καὶ τοῦ σαυρωτῆρος. [κ', 153.] cf. H et Heinrichii ann. ad K. sic poëta etiam ξ', 26, ο', 278. et alias, item Apoll. Rhod. 3, 1355. — ὦσαν — πελεμίχθη. δ', 535. — ἤϋσεν δὲ διαπρ. θ', 226. Sch.: διαπρύσιον. διὰ παντὸς τοῦ πέρατος ἀκουσθῆναι δυνάμενον. ἢ διεπεράσιμον εἰς ἀκοάς. ἢ [διαπρύσιον] διαφανὲς κ. σημαντικόν. idem: πυργηδόν. (μ', 43.) δίκην πύργου, ἐν τάξει etc. ἀρτύναντες. v. μ', l. c. — ὤριστος. λ', 288. θεῶν ὤρ. (433.) ipse de se Jupiter θ', 17.: γνώσετ' ἔπειτ', ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἁπάντων.

157 — 159. ἀσπίδα π. ἐ. γ', 347. „κοῦφα, *expedite, alacri gradu.* Sch.: μετέωρα κ. ὑψηλὰ προβαίνων, ἢ ἐπ' ἄκρων τῶν ποδῶν βαδίζων, οἱονεὶ ἀκροβηματίζων: quorum hoc quidem alienum est. cf. 371. idem: ὑπασπ. πρ. ὑπὸ τῇ ἀσπίδι ἠρέμα κ. εὐρύθμως βαίνων. Ap. p. 669.: ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τιθεὶς τοὺς πόδας, κ. οὕτως προβαίνων· ποδήρεις γὰρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες. nec alia horum potest esse sententia; sed offendor tautologia, quae inest in verbis ποσὶ προβιβὰς et προποδίζων, vereorque ne hic quoque, ut γ', 287. et alias, commutatae inter se fuerint μ et π litterae, cum hoc scriptum esset in autographo καὶ ὑπ. προμαχίζων. v. γ', 16. — α. τιτύσκετο. Sch.: κατ' αὐτοῦ ἐστοχάζετο. cf. inferius 159, 370, γ', 80. etc. similiter 183.: Ἕκτωρ δ' ὁρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. de hoc usu genitivi v. ann. ad δ', 100, ε', 281, ι', 219, λ', 290 etc.

162 — 168. ἐν καυλῷ. (608, π', 115 etc.) καυλὸς τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, τὸ ἐμβαλλόμενον εἰς τὴν ἐπιδορατίδα. (proprie καυλὸς est caulis seu scapus. v. H et lexica. — σχέθ' ἀπὸ ἕο, *abstinuit*, procul ab se tenuit, ne cuspide hastae immissae laederetur. — ἀπὸ ἕο. unus Vindob.: ἀπαὶ ἕο, quod haud dubie est a Metrico male curioso. — Sch.: χώσατο δ' α. ἐλυπήθη γὰρ κατ' ἀμφότερα, ἐπί τε τῷ τὴν νίκην ἀφῃρῆ-

βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
οἰσόμενος δόρυ μακρὸν, ὅ οἱ κλισίηφι λέλειπτο.

Imbrium Teucer, Amphimachum Hector, interficit.

Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
Ἴμβριον αἰχμητὴν, πολυΐππου Μέντορος υἱόν.
ναῖε δὲ Πήδαιον, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν,
κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε, Μηδεσικάστην·
αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
ἂψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν·
ναῖε δὲ πὰρ Πριάμῳ, ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσιν.
τόν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ' οὔατος ἔγχεϊ μακρῷ
νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' αὖτ' ἔπεσεν μελίη ὣς,
ἥτ' ὄρεος κορυφῇ ἕκαθεν περιφαινομένοιο
χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσσῃ·
ὣς πέσεν, ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Τεῦκρος δ' ὡρμήθη, μεμαὼς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
Ἕκτωρ δ' ὁρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
τυτθὸν, ὁ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἱ' Ἀκτορίωνος,
νισσόμενον πόλεμόνδε, κατὰ στῆθος βάλε δουρί·

σθαι, καὶ ἐπὶ τῷ κεκλᾶσθαι τὸ δόρυ. — οἰσόμενος. (248, 257, Odyss. τ', 504.) hoc tandem loco vim propriam verbi medii inculcant grammatici. Sch.: οἰσ. κομίσων, οἴσων. (addendum fuit ἑαυτῷ.) διαφέρει δὲ τὸ οἴσων κ. τὸ οἰσόμενος. οἴσων μὲν γὰρ ἑτέρῳ· οἴσετε θεῖον γρηΐ, κακῶν ἄκος, οἴσετε δ' ἄρνα Λευκόν· (recte is, qui Homeri editionem Cantabr. a. 1689. curavit: οἶσε θέειον, γρηῦ, κακῶν ἄκος [Odyss. χ', 481.], καί· οἴσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκὸν κ. τ. λ. [γ', 103.]) οἰσόμενος δὲ ἑαυτῷ.

172. *Πήδαιον.* insulae Cypri fluvium praecipuum, seu potius unicum, quem Pediaeum appellat Ptolemaeus. v. Cellar. 2. p. 271., Mannert. 6, 1. p. 424. et 443. eo commigraverat Imbrius Trojanus, sed metu Graecorum rediit in patriam. E nescio quo auctore: *Πήδαιον τόπος οὐκ ἐπίσημος περί που τὰ κατὰ Τροίαν.* pejore lapsu Sch.: *Πήδασον.* (sic etiam ed. Flor. v. ζ', 35.) *Πήδασος πόλις Καρίας.* — πρὶν ἐλθεῖν. metro subtimens H malebat scribi *πρίν γ' ἐλθεῖν.* bene quidem et hoc haberet, si libri adjuvarent, et *πρὶν ἢ ἐλθεῖν:* sed nihil mutandum est; quod et ipse sensit vir doctissimus. v. ε', 288.

173. *Μηδ.* v. Apollod. 3, 12, 5. haec picta erat inter captivas in Polygnoti tabula. Paus. 10, 25. p. 861. extrema, ubi h. l. respicit. *Ex H.*

174 — 185. ἀμφιελ. β', 165. — μετέπρεπε. ibidem 579. — ὁ δ' αὖτ' ἔπεσεν. idem propemodum dixisset ὁ δ' ἔπεσεν, sed versus requirebat αὖτε vel αὖ. v. α', 540, β', 43, δ', 10, 238 etc. — μελίη. *fraxinus excelsior*, vel *fraxinus ornus* Linn. v. Billerbeck. Flor. class. p. 247. Virg. Aen. 2, 626.: *ac veluti summis antiquam in montibus ornum, Cum ferro accisam crebrisque bipennibus instant Eruere agricolae certatim; illa usque minatur* etc. idem Bucol. 7, 65.: *fraxinus in silvis pulcherrima, pinus in hortis.* ibi Voss. vol. 2. p. 83. alterius ed.: „*Die Esche, fraxinus excelsior L.*, steigt mit geradem und bis ins 30. Jahr glattem Stamm, und einer schönen Krone von zierlichem, länglich geründetem u. paarweis hangendem Laube, oft zur Höhe von 130 Fuss. Im *Walde* erhält sie ihre natürliche Schönheit; auf den Aeckern wird sie, wie die Ulme, für Baumreben geschneitelt, und zu Viehfutter geschoren. Landbau 2, 446." de usu fraxini ad jacula facienda v. β'. 543. — ἀμφὶ — χαλκῷ. μ', 396. — τυτθόν. α', 354. etc. de *Amphimacho*, Cteati filio, v. β', 620. — υἷα, a recto υἷς, qui tamen casus inusitatus, ut μ', 129, ο', 419. etc. v. Matth. §. 89.

186 — 204. νισσόμενον. μ', 119.

δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἕκτωρ δ' ὡρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν
κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο·
Αἴας δ' ὁρμηθέντος ὀρέξατο δουρὶ φαεινῷ
Ἕκτορος, ἀλλ' οὔπῃ χροὸς εἴσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'· ὁ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὖτα,
ὦσε δέ μιν σθένεϊ μεγάλῳ, ὁ δὲ χάσσατ' ὀπίσσω
νεκρῶν ἀμφοτέρων· τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.
Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος δῖός τε Μενεσθεὺς,
ἀρχοὶ Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν·
Ἴμβριον αὖτ' Αἴαντε, μεμαότε θούριδος ἀλκῆς,
ὥστε δύ' αἶγα λέοντε κυνῶν ὕπο καρχαροδόντων
ἁρπάξαντε φέρητον ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνὰ,
ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῇσιν ἔχοντε,
ὥς ῥα τὸν ὑψοῦ ἔχοντε δύω Αἴαντε κορυστὰ
τεύχεα συλήτην· κεφαλὴν δ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
κόψεν Ὀϊλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο,
ἧκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος δι' ὁμίλου,
Ἕκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσι.

Amphimachi mortem aegerrime Neptunus ferens denuo in arma instigat Graecos, inprimis Idomeneum;

Καὶ τότε δὴ πέρι κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,
υἱωνοῖο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι·
βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
ὀτρυνέων Δαναοὺς, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἔτευχεν.

— ἀλλ' — εἴσατο, *sed nusquam* hasta *pervenit* seu penetravit *ad corpus* Hectoris. v. δ', 133, ε', 538, μ', 118 etc., de hoc autem usu genitivi superius annotata ad 159. — Στιχίος. cf. 691. et ο', 329., quo loco interfectus esse dicitur ab Hectore. — μεμ. θ. ἀλκῆς, ut μεμαυῖ' ἔριδος κ. ἀϋτῆς ε', 732. — καρχαροδόντων. κ', 360. „duo leones una praedatum exeuntes etiam ε', 554. memorantur." *Ex H.* Aeschylus incerta fabula ap. Eustathium (ed. nostrae 1. p. 601.): εἷλκον (δ') ἄνω λυκηδὸν, ὥστε διπλόοι Λύκοι νεβρὸν φέρουσι: cujus fragmenti initium, ε. ἄ. λυκ., laudavit etiam Schol. A. — ῥωπήϊα. (φ', 559, ψ', 122, Odyss. ξ', 473, hymn. Hom. 18, 8.) οἱ τόποι, ἐν οἷς ῥῶπες φύονται. ῥῶπες δὲ πολύφυλλα κ. ἱμαντώδη φυτὰ δρυῶν. Sch. et similiter alii. δρυμῶν malit H. E: δρυμοῦ φρύγανα, παρὰ τὸ ῥέπειν etc. interpres lat.: *per virgulta densa.* Germani ῥωπ. dicunt *Gebüsch*, *Gestraüch*, *Dickicht.* Voss.: *durch dichtverwachsenes reisig.* — ὑψοῦ — ἔχοντε. graphica descriptio et vera: nam sublimem ore ferre praedam solet genus felium, quo liberius ungulis uti possit adversus persequentes. Sch.: γαμφ. γαμφαῖς, σιαγόσι. παρὰ τὸ κεκάμφθαι. λ', 416., notante Schn. in lexico gr. v. γαμφαί· (κάπριος) θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν. — κορυστά. δ', 457, θ', 256 etc. — „συλήτην. a συλέω, unde συλεύω. — Ὀϊλιάδης dictum pro Ὀιλειάδης, Ὀιλείδης, ab Ὀιλέως. — immane factum frustra excusant grammatici. sane id alienum est a generosa Telamonii virtute, sed dignissimum persona ejus, qui Cassandram ab ara abstrahere sustinuit, ipsosque deos conviciis lacessivit. v. Odyss. δ', 504., Paus. 10, 26., Virg. Aen. 2, 403 seqq." *E K. et H.* — Sch.: σφαιρηδόν. δίκην σφαίρας, *instar pilae.* Nausicaa, pila ludens cum puellis Odyss. ζ', 115.: σφαῖραν — ἔῤῥιψε μετ' ἀμφίπολον· Ἀμφιπόλου μὲν ἅμαρτε, βαθείῃ δ' ἔμβαλε δίνῃ etc. Odyss. θ', 372. de Phaeacibus: οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἕλοντο, Πορφυρέην, τήν σφιν Πόλυβος ποίησε δαΐφρων, Τὴν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα, Ἰδνωθεὶς ὀπίσω. cf. Apoll. Rhod. 3, 135—141. Feith. 4, 5, 3.

207. υἱωνοῖο, *nepotis.* λ', 749 seqq.

Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
ἐρχόμενος παρ' ἑταίρου, ὅ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
ἦλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ.
τὸν μὲν ἑταῖροι ἔνεικαν, ὁ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας
ἤϊεν ἐκ κλισίης· ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα
ἀντιάαν. τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,
εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἷϊ Θόαντι,
ὃς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ·
„Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἷες Ἀχαιῶν;"
Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγὸς, ἀντίον ηὔδα·
„ὦ Θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν γ' αἴτιος, ὅσσον ἔγωγε
γιγνώσκω (πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν),
οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνῳ
εἴκων ἀνδύεται πόλεμον κακόν· ἀλλά που οὕτω
μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενέϊ Κρονίωνι,

211. sequ. ὅ οἱ. ὅς οἱ. γ', 351. — Schol. B: ἦλθεν. ἀντὶ τοῦ ἀπηνέχθη εἰς τὴν σκηνήν. — Sch.: ἰγνύην. ἀγκύλην. ἢ τὸ ὄπισθεν τοῦ γόνατος. E: ἰγνύη δὲ τὸ κατόπιν ἤτοι ὀπίσω μέρος τοῦ γόνατος, ὅπερ καὶ ἀγκύλη λέγεται. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἰκνεῖσθαι, ἰκνύη τις οὖσα, ἐπεὶ καμπτομένης αὐτῆς ἰκνούμεθα. Hesych.: ἰγνύη. τὸ ἀντικνήμιον: quae interpretatio convenit huic loco: nam cubito, non poplite, vulneratum sodales non portassent. ceterum nonnulli quaesiverunt nomen illius hominis; quod si addidisset Hom., fecisset sane suo more: v. δ', 491 etc. nec tamen male E: ὁ δέ γε ποιητὴς, inquit, ἐξωμολογήσατο ἤδη φανερῶς χαλεπὸν εἶναι πάντα φράζειν αὐτόν. vellem indicasset Homeri locum. vix enim credibile est, significari illud β', 486.: ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν. magis putem, Graeculum dicere sententiam istam hymno in Merc., quem hymnum pro genuino habuerit, 205. χαλεπὸν δὲ δαήμεναί ἐστιν ἕκαστον. certe negotium fuisset reperire nomina omnium, quibus stipati erant heroes, ἑταίρων, sive comitum ac ministrorum (246, 249, α', 179, 183, γ', 259.), qui in his carminibus commemorantur.

213 — 217. τὸν — ἔνεικαν. non deterius foret hoc: τὸν ἕτεροι μὲν ἔνεικαν, cui adscriptum pro interpretatione ἑταῖροι in versum immigrasse et germanam vocem expulisse videatur, ut solet fieri. fuerint autem ἕτεροι intelligendi alii quam ipse Idomeneus, sodales vel ministri. αι et ε, ipsaque verba ἕτερος et ἑταῖρος, permisceri solere in codd., nemo nescit. v. Jacobs. Anthol. Palat. 3. p. 560 etc. — ἤϊεν ἐκ κ. sic meliores libri. Cantabr. et alii nonnulli codd.: ἤ. ἐς κλισίην, quam puto esse correctionem ejus, qui abuteretur versu 240., quo loco Idomeneus tentorium suum intrasse dicitur ad arma capienda. contra hic ἐκ παραλλήλου dicta sunt verba ἐρχόμενος παρ' ἑταίρου et ἤϊεν ἐκ κλισίης, intelligendumque est tentorium, in quo cubabat minister ille regis. — Sch.: μενοίνα. (κ', 101 etc.) ἐνεθυμεῖτο. ἀντιάαν. (v. ann. ad α', 31.) μεταλαμβάνειν, ἐφάπτεσθαι. — Πλευρῶνι — Καλυδῶνι. β', 639. sequ. de homoeoteleuto dictum ann. ad ejusdem libri 87.

219 sequ. „ποῦ τ. ἀ. οἴχονται, ut πῇ ἔβαν εὐχωλαὶ etc. ϑ', 229. cf. β', 286 — 288, ν', 83." *E Cl.*, *K*, *H*.

222 — 233. νῦν γ' αἴτιος. sic Aristarchus, teste A Schol., et vulgati libri usque ad Wolfii, qui Venetum et alios nonnullos codd. bonae notae secutus omisit γὲ particulam, minime inelegantem. — Sch.: ἴσχει. ἐπέχει. (ἀκήριον. ε', 812.) ἀνδύεται. ἀναδύεται. (dictum, ut ὑποτρέσαι οὐδ' ἀναδῦναι η', 217. et μή τίς μοι ὑποδείσας ἀναδύῃ. duplex enim est hujus verbi significatio, altera emergendi, altera refugiendi seu recusandi, tropo a bubus jugum detrectantibus. Hesych.: ἀνδύεται, ἀναβαίνει. ἀνδύεται, ὑπεγκλίνει, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀφηνιαζόντων ὑποζυγίων καὶ οὐ θελόντων. *Ex H.*) μέλλει. (v. α', 564, β', 116. et inpri-

νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
ἀλλά, Θόαν, καὶ γὰρ τοπάρος μενεδήϊος ἦσθα,
ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα ἴδηαι,
τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ ἑκάστῳ."
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
„Ἰδομενεῦ, μὴ κεῖνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν
ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο,
ὅστις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίῃσι μάχεσθαι.
ἀλλ' ἄγε τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἅμα χρὴ
σπεύδειν, αἴ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, καὶ δύ' ἐόντε.
ξυμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν,
νῶϊ δὲ καί κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθα μάχεσθαι."

qui, assumto Merione, ad sinistrum cornu exercitus se convertit, Ajacibus aliisque media in acie dimicantibus.

Ὣς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἀμπόνον ἀνδρῶν·
Ἰδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὔτυκτον ἵκανε,
δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροΐ, γέντο δὲ δοῦρε,
βῆ δ' ἴμεν ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἥντε Κρονίων
χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν, ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί·
ὣς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.
Μηριόνης δ' ἄρα οἱ, θεράπων ἐΰς, ἀντεβόλησεν,

mis ξ', 69.) ἔοικε. — νων. — Ἀχαιούς. μ', 70. μενεδήϊος. ibid. 247. μέλπηθρα. (ρ', 255, σ', 179.) ἐμπαίγματα, παίγνια. εἰώθασι γὰρ οἱ κύνες κορεσθέντες τοῖς λειψάνοις ἐμπαίζειν· λέων δὲ τὸ πᾶν ἐσθίει. Sch. a μέλπειν, μέλπεσθαι, παίζειν. Ap: μέλπηθρα. τὰ σπαράγματα τῶν κυνῶν κ. ἑλκύσματα· μολπὴ γὰρ ἡ παιγνία, οἱ δὲ κύνες οἷον ἐμπαίζοντες ἐσθίουσιν. E: — σκιαμαχίαν, inquit, ταύτην θήρας ὑπεμφαίνοντες. similiter Scholl. Ven. et Hesych.

235 – 238. ταῦτα — σπεύδειν, *nam hoc nos simul oportet accelerare*, in hoc incumbere, in hoc elaborare, nos oportet. Sch.: σπ. κακοπαθεῖν, ἐνεργεῖν. Veneti negant, σπ. hic esse ταχύνειν, sed ἐνεργεῖν μετὰ κακοπαθείας καὶ ταλαιπωρίας. similiter Hesych. v. σπεῦσεν. sunt tamen hae notiones eodem fonte derivatae. cf. ann. ad 245. — καὶ δύ' ἐόντε, h. e. καίπερ δ. ἐ., *quamvis duo tantum sumus.* — ξυμφερτὴ — λυγρῶν. (119.) vel ignavorum, si multi convenerint, vim quandam virtutis esse ait; quidni ipsorum, qui cum fortissimis pugnare sustineant? Sch.: — οὐδεμία πρόφασις λείπει τοῖς ἀνδρείοις, εἴγε καὶ δειλοὶ ἀλλήλοις συνιόντες ἐνάρετα δρῶσι etc. — ἐπισταίμεσθα. δυναίμεθα. v. Sch.

239—244. ἀμπόνον. ἐπὶ τὸν πόλεμον. (γέντο. θ', 43.) ἐναλίγκ. ὅμοιος. αἰγλ. (α', 532.) λαμπροῦ. ἀρίζηλοι. (σ', 219, χ', 27, ann. ad β', 318 etc.) μεγάλως ἔκδηλοι.

245. θέοντος. male interpres: *currentis.* servorum est currere; unde Terentius Heaut. prol. 37.: *servus currens.* contra Pylades, curriculo adveniens ap. Eurip. Or. 710.: θᾶσσον ἤ μ' ἐχρῆν προβαίνων, inquit, ἱκόμην δι' ἄστεως. citius quam opus fuerit libero se per urbem advenisse dicit. praeterea jam senior Idomeneus ne potuit quidem currere, etiamsi voluisset: v. inferius 361 et inprimis 509—516, qui praeclarus locus est. nec Ulysses β', 183. aliique alias heroes currere putandi sunt, ubi dicuntur θέειν, sed σπεύδειν, *festinare, satagere;* et inde derivatum (pace Buttmanni dixerim *Lexil.* II. p. 64. annot. 3.) θοὸς *acrem alacremque* sonat potius quam *celerem;* θεὸς autem (nam id quoque verbum eodem referendum puto) proprie significat τὸ θέον, seu quidquid valet vigetque in rerum natura. v. ipse Buttm. ann. ad δοάσσατο inferius 458. Herod. 8, 139.: μὴ ὦν βούλεσθε παρισεύμενοι βασιλέϊ στέρεσθαι μὲν τῆς χώρης, θέειν δὲ αἰεὶ περὶ ὑμέων αὐτῶν, ἀλλὰ καταλύσασθε.

ἐγγὺς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ᾔει
οἰσόμενος. τὸν δὲ προσέφη σθένος Ἰδομενῆος·
„Μηριόνη, Μόλου υἱὲ, πόδας ταχὺ, φίλταθ' ἑταίρων,
τίπτ' ἦλθες, πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτῆτα;
ἠέ τι βέβληαι, βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή;
ἠέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες; οὐδέ τοι αὐτὸς
ἧσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
„Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
ἔρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λέλειπται,
οἰσόμενος· τό νυ γὰρ κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον,
ἀσπίδα Δηϊφόβοιο βαλὼν ὑπερηνορέοντος."
Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγὸς, ἀντίον ηὔδα·
„δούρατα δ', αἴ κ' ἐθέλῃσθα, καὶ ἓν καὶ εἴκοσι δήεις,
ἑσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι. οὐ γὰρ ὀΐω
ἀνδρῶν δυσμενέων ἑκὰς ἱστάμενος πολεμίζειν·
τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
καὶ κόρυθες, καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες."
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
„καί τοι ἐμοὶ παρά τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ
πόλλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδόν ἐστιν ἑλέσθαι.
οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
ἀλλὰ μετὰ πρώτοισι μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν
ἵσταμαι, ὁππότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο.
ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
λήθω μαρνάμενος, σὲ δὲ ἴδμεναι αὐτὸν ὀΐω."
Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγὸς, ἀντίον ηὔδα·
„οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι· τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι;

251—253. *ἀκωκή*. ε', 16 etc. — *ἀγγελίης*. *jussi*, seu nuntii missi ab Agamemnone vel aliquo heroum, qui jubeat eum arma capere et in pugnam redire. cf. ξ', 355, ο', 174 sqq., quo loco etiam minae adjiciuntur, etc. hinc Idomeneus: *οὐδέ τοι αὐτὸς — μάχεσθαι*, quasi dicat: jusso non opus est: mea sponte pugnabo. — *ἧσθαι*, *sedere*, desidere. α', 134 etc.

255. abest hic versus a Veneto, nec Townl. eum habet nisi in margine scriptum ab alia manu. uncinis inclusit W.

257 sequ. *κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον*. pluralis verbi simul illatus cum singulari, ut Eurip. Ione 352.: *εἰ πρὸς τοῦ θεοῦ Κωλυόμεσθα μὴ μαθεῖν ἃ βούλομαι*, quae Schol. A laudavit. cf. Matth. §. 292. *ὑπερην.*, *ferocientis*. δ', 176.

260—265. *δούρατα δέ*. δ. δή. — *δήεις*. Matth. §. 228. — *ἐνώπια*. θ', 435. — *ἀποαίνυμαι*. (Odyss. μ', 419, ξ', 309. etc. contra λ', 581. et alias elisa est praepositio, ut fieri solet in hoc genere: v. α', 515, τ', 75.; λ', 705, Odyss. δ', 215.; infra 277 etc. — Sch.: *γανόωντες*, (τ', 359, Odyss. η', 128.) *λαμπρυνόμενοι, στίλβοντες*. tropus a gaudendo, quemadmodum et *μειδιᾷν* dicitur. similiter Latini. v. H.

269—271. *λελασμένον*. λ', 313. — *κυδ*. α', 490. — *νεῖκος πολέμοιο*. idem *ἔριδα ἄρηος* dixit ξ', 149. Ap.: *νεῖκος. ποτὲ μὲν ἡ διὰ τῶν λόγων διαφορά· ποτὲ δὲ τὴν ἔριν σημαίνει*.

275. *οἷος* priore brevi, ut σ', 105, Odyss. η', 312. cf. Jacobs. Anthol. Palat. 3. p. 120., nos ann. ad Soph. Oed. R. 1335. *τί — λέγεσθαι;* Sch.: *οἷον, οὐ χρή σε περὶ τούτων λέγειν τι.* imo *λέγεσθαι* h. l. est *διαλέγεσθαι*, ut 292.; quod H intellexit. affectate E: *τουτέστι μετρεῖν κ. ἀπαριθμεῖσθαι τὰ οἰκεῖα καλά*.

εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι
ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν,
ἔνθ' ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη
(τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ·
οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἧσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμὸς,
ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει,
ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει,
κῆρας ὀϊομένῳ, πάταγος δέ τε γίγνετ' ὀδόντων·
τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἂρ τρέπεται χρὼς, οὔτε τι λίην
ταρβεῖ, ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν,
ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαῒ λυγρῇ),
οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο.
εἴπερ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἠὲ τυπείης,
οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὄπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,
ἀλλά κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειε
πρόσσω ἱεμένοιο μετὰ προμάχων ὀαριστύν.
ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὣς,
ἑσταότες, μή πού τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ,

276—283. *λεγοίμεθα.* Ap.: *διαλεγοίμεθα.* (h. e. *ἐκλεγοίμεθα.* v. H.) Hesych.: *λεγοίμεθα. οἷον εἴ τις τοὺς ἀρίστους εἰς μάχην διαλέγοι, συλλέγοι.* — Sch.: *διαείδεται.* (θ', 534.) *δείκνυται, φαίνεται.* (velut *διαφαίνεται*, *perlucet*, ab *εἴδεσθαι*. — *ἐξεφαάνθη*, *apparere solet.*) *τρέπεται. μετατρέπεται, μεταβάλλεται. ἄλλυδις ἄλλῃ. ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλο κατάστημα.* (Voss.: *denn dem Zagenden wandelt die farbe sich anders u. anders.* „expressit haec Arrianus Diss. 2, 13, 13. opus erat iis, qui in insidiis collocarentur, ut et diu perdurare possent in molesto statu corporis, et animo firmo essent instante discrimine.“ *Ex H.* illud praecipuum est; hoc ad bellatores generatim omnes pertinet.) *ἐρητύεται.* (α', 192.) *κατέχεται.* (*οὐδέ οἱ ἐρητ. θυμὸς, ὥστε ἀτρ. ἧσθαι.*) *μετοκλάζει. μετακαθίζει ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας. ὀκλὰξ γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ γόνυ.* (velut Apoll. Rhod. 3, 1307. H.) *ὅ ἐστιν ἐγκλίνει τὰ γόνατα, διὰ δειλίαν μετακαθίζων.* (*locum mutans.* Hesych.: *μετ. γονατίζει. — καὶ τὸ μετοκλάζειν παρὰ τὸ ἐγκλᾶν κ. κάμπτειν τὸ γόνυ.* Suidas: *μετοκλάζειν. μετακαθίζειν.* cogitandus homo flexis poplitibus sedens, calcibus subnixus; quales οἱ *λοχῶντες* conspici solent in vasis pictis. sed idem status est ignavorum, qui tela vitant. verbum *ἅπαξ εἰρημένον. Ex H.*) — *κῆρας ὀϊομ. θάνατον προσδοκῶντι.*

285. *ἐπειδὰν* nonnisi h. l. legitur ap. Hom., quod *παρὰ τοῖς ὕστερον* pro *ἐπεὶ ἂν* frequentari dicit E ad ζ', 412. *Ex H.*

286—294. *δαῒ* (ξ', 387, ω', 739. v. Schn. h. v.) *λυγρῇ. τῇ χαλεπῇ μάχῃ. οὐδέ κεν — ὄνοιτο. οὐδ' ἂν ἐνταῦθά τις* (de hoc pronomine intelligendo monent etiam alii grammatici. cf. Matth. §. 294, 2.) *καταμέμψοιτό σου τὴν δύναμιν κ. τὴν προθυμίαν. βλεῖο.* (semel dixit. v. Matth. §. 226.) *βληθείης. πον.* (δ', 374, hymn. in Merc. 436.) *ἐνεργῶν, πολεμῶν. τυπ. ἐκ χειρὸς τρωθείης.* (*αὐχέν'. αὐχένι.* ε', 5.) — *ἀντ. ἀπαντήσοι, ἔλθοι. πρόσσω ἱεμ. ἔμπροσθεν ὁρμῶντος. μετὰ πρ. ὀαρ. ἐν τῇ τῶν πρωταγωνιστῶν ὁμιλίᾳ καὶ συναναστροφῇ.* (cf. ζ', 516. ρ', 228.: *ἢ γὰρ πολέμου ὀαριστύς.* ibi Sch.: *αὕτη γάρ ἐστιν ἡ τοῦ πολέμου ὁμιλία, ὅ ἐστιν, οὕτως δεῖ ἀναστρέφεσθαι ἐν τῷ πολέμῳ κ. ἀριστεύειν· αὕτη γὰρ ἀρετὴ πολεμούντων.* de amantium colloquiis dictum *ὀαρίζειν* v. χ', 127, 8. *Διὸς ὀαριστὴς* audit Minos Odyss. τ', 179.) *λεγώμεθα.* (276.) *διαλεγώμεθα, ὁμιλῶμεν. νηπ.* (ν', 200, φ', 410 etc.) *ὥς. ὡς νήπιοι κ. ἄφρονες. ὑπερφιάλως. ὑπερηφάνως, μεγάλως.* (*ὑπὲρ τὸ δέον*, inquit E, *supra modum, vehementer.* cf., jubente H, σ', 300., Odyss. ρ', 481, φ', 285, etiam ο', 94. et Etym. v. *ὑπερφίαλος*, inprimis autem Buttmannum *Lexil.* 99., qui *τὸν ὑπερφίαλον* proprio sensu esse dicit eum, qui omnia prae se contemnit et pro nihilo ducit, „einen Menschen, der sich über vieles oder alles wegsetzen zu kön-

ἀλλὰ σύγε κλισίηνδε κιὼν ἕλευ ὄβριμον ἔγχος."
Ὣς φάτο· Μηριόνης δὲ, θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
καρπαλίμως κλισίηθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος,
βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισι,
τῷ δὲ Φόβος, φίλος υἱὸς, ἅμα, κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς,
ἕσπετο, ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστὴν,
(τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον,
ἠὲ μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας, οὐδ' ἄρα τώγε
ἔκλυον ἀμφοτέρων, ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν),
τοῖοι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς, ἀγοὶ ἀνδρῶν,
ἤϊσαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
„Δευκαλίδη, πῆ τὰρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον;
ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους,
ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ οὔ ποθι ἔλπομαι οὕτω
δεύεσθαι πολέμοιο καρηκομόωντας Ἀχαιούς.
Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγὸς, ἀντίον ηὔδα·

nen glaubt." cf. ann. ad γ', 106. tropum esse volunt grammatici vel *ἀπὸ τοῦ παραβαίνειν τοὺς διὰ φιαλῶν γενομένους ὅρκους*, vel *ἀπὸ τῆς φιάλης ἀμέτρου οὔσης*. — *ἕλευ. ἕλου.*) Sch.

297 — 302. *μέγα πτ. μεμ.* (469, ε', 708.) *μεγάλως τοῦ πολέμου ἐπιμέλειαν κ. φροντίδα ποιούμενος. πόλ. μέτεισιν. εἰς τὸν πόλεμον παραγίνεται.* (cf. 305. — *Φόβος.* δ', 440. Virg. Aen. 12, 335.: *atrae Formidinis ora.*) *ἀταρβής. ἄφοβος.* (γ', 63.: *ἀτάρβητος νόος.* — *ὅστ' ἐφ.*, *qui terrere solet.*) *ταλάφρ. καρτερικὸν κ. ὑπομονητικὸν φρόνημα ἔχοντα, ἀνδρεῖον.* (Ap.: *τλητικὸν κατὰ φρένας* etc. semel hoc, saepius dixit *ταλασίφρων:* v. δ', 421 etc. — *ἐκ Θρήκης.* in qua terra habitare fingitur Mars ferox inter feroces ac bellicosos populos. cf. Odyss. θ', 361.) *Ἐφύρους. ἐπὶ τοὺς Ἐφυραίους πάλαι καλουμένους, νῦν δὲ Κραννωνίους.* (sic Strabo; sed Herod. et alii *Κρανὼν, Κρανώνιοι.* v. Cellar. vol. 1. p. 1066. et G. Ch. Crusii *gr. d. Wörterb. der Eigennamen* p. 348.) *ἰστέον δὲ, ὅτι Ἐφύραι εἰσὶ τέσσαρες, μία μὲν ἡ κατὰ Θεσσαλίαν, δευτέρα δὲ ἡ κατὰ τὴν Ἤπειρον, τρίτη δὲ ἡ τῆς Ἤλιδος, καὶ τετάρτη ἡ νῦν καλουμένη Κόρινθος.* (rationem hujus nominis significavi ann. ad ζ', 152.) *νῦν οὖν λέγει τοὺς καλουμένους Κραννωνίους ἐν Θεσσαλίᾳ, ὡς Ἀπολλόδωρος* (ed. Heyn. p. 429.) *ἱστορεῖ.* (Steph. Byz.: *Κρανὼν, πόλις Θεσσαλίας τῆς Πελασγιώτιδος ἐν τοῖς Τέμπεσιν, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.* — Pind. Pyth. 10, 85.: *ἔλπομαι δ' Ἐφυραίων ὄπ' ἀμφὶ Πηνεϊὸν γλυκεῖαν προχεόντων ἐμὰν* etc., ubi v. Thiersch. — *Φλεγύας.* post Gyrtonios dictos, teste geographo. v. ann. ad β', 738. finitimas hasce gentes intelligendas esse, nemo facile dubitaverit. errant igitur Sch. et alii, qui Phlegyas Boeotiae, in Orchomeniorum finibus, dici putant; de quibus v. Paus. 9, 36. et Heynei Obss. ad Apollod. p. 235. et 242. — *θωρήσσεσθον. πόλεμόνδε μετῄϊσαν.* 298. Voss.: *beid' aus Thrakia gehn sie zu Efyrerschaaren gewapnet, Oder zum Flegyervolke, dem mutigen; aber zugleich nicht Hören sie beider gebet, Ein volk nur verherlichet siegsruhm.*

307. *Δευκαλίδη.* Matth. §. 100, ann. 2. — *πῆ τὰρ. πῆ τοι ἄρα.* vulgo: *πῆ τ' ἄρ.* v. ann. ad α', 8. — *μέμονας.* ε', 482.

309, 310. nusquam Graecos tam laborare et Trojanis inferiores esse ait quam sinistro cornu exercitus, *ἐπ' ἀριστερόφιν.* itaque illuc se conferunt 327. Ap.: *δεύεσθαι. βόσκεσθαι.* (recte Villois.: *βρέχεσθαι:* v. β', 471, π', 643, Odyss. ε', 53, ζ', 44.) *καὶ τὸ ἐπιδεῖσθαί τινος· θυμοῦ δευομένους.* (γ', 294.) *καὶ τὸ λείπεσθαι κ. τὸ ἐλαττοῦσθαι· ἐπεὶ — πολέμοιο.* ibi Toll.: „eadem virtute et constructione cum simplex recurrit *δεύεσθαι* ρ', 142., tum vero frequentissimum est compositum *ἐπιδεύεσθαι.* v. ε', 636, ψ', 670, ω', 385." dictum *δεύεσθαι πολέμοιο* quo sensu dixisset *δ. πόλεμον*, *inferiores esse quod ad bellum attinet.* v. η', 409. etc.

„νηυσὶ μὲν ἐν μέσσῃσιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
Αἴαντές τε δύω, Τεῦκρός θ', ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν
τοξοσύνῃ, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ,
οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι, καὶ ἐσσύμενον, πολέμοιο,
Ἕκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
αἰπύ οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν.
ἀνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
ὃς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν,
χαλκῷ τε ῥηκτὸς μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν,
οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν
ἔν γ' αὐτοσταδίῃ, ποσὶ δ' οὔπως ἔστιν ἐρίζειν.
νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ, ὄφρα τάχιστα
εἴδομεν, ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν."
  Ὣς φάτο· Μηριόνης δὲ, θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
ἦρχ' ἴμεν, ὄφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατὸν, ᾗ μιν ἀνώγει.

proelium atrox, alteri parti Jove, alteri Neptuno, faventibus.

  Οἱ δ' ὡς Ἰδομενῆα ἴδον, φλογὶ εἴκελον ἀλκὴν,
αὐτὸν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι,
κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν·
τῶν δ' ὁμὸν ἵστατο νεῖκος ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν.

314—327. ἐν σταδ. ὑσμ. η', 240. — Sch.: ἄδην ἐλόωσιν. εἰς κόρον ἐλῶσιν, ὅ ἐστι πολέμου κορεσθῆναι ποιήσωσιν. similiter A Schol.: ἔστι τὸ ἄδην ἐλόωσι ἀντὶ τοῦ κορεσθῆναι ποιήσουσι (ποιήσωσι) τοῦ πολέμου, καίπερ προθυμίαν ἔχοντα. Hesych.: ἄδην ἐλόωσιν. εἰς κόρον ἄξουσι. τ', 423.: οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο. Odyss. ε', 290.: ἀλλ' ἔτι μέν μίν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος. Tyrtaeus 2, 9.: πρὸς φευγόντων τε διωκόντων τ' ἐγένεσθε, Ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἠλάσατε. quae loca indicavit K. at E: ὅτι καὶ ἐνταῦθα, inquit, κεῖται τὸ ἄδην ἀντὶ τοῦ δαψιλῶς —. φησὶ γάρ· οἵ μ. ἄδην ἐλ., ἤγουν δαψιλῶς καὶ εἰς κόρον οἱ Αἴαντες κ. Τεῦκρος διώξουσι καὶ ἐσσ. πολ. Ἕκτορα. nec alteram interpretationem probat Buttmannus, cujus haec sunt verba *Lexil.* II. p. 132. et 133: „Man nimt ein Subst. ἄδη an, wovon jenes Adverb. (ἄδην) der Akkus. sein soll. Allein δην ist ohne Zweifel gewöhnliche Adverbialendung wie in βάδην. — Mir scheint ἄδην ἐλαύνειν zu heissen *probe exercitare*, und der Genitiv diesen Gedanken auf homerische Art zu bestimmen wie λούεσθαι ποταμοῖο, πρῆσαι πυρός." cui assentitur Nitzsch. ann. ad Odyss. ε', 290.; nec de veritate hujus interpretationis dubitandum est. — αἰπύ. δυσπρόσβατον, δυσχερὲς, ut explicat A Schol. — δαλόν. (ο', 421 etc.) δαυλὸν, κεκαυμένον ξύλον. ἔδοι. ἐσθίοι. Δημ. ἀκτήν. (λ', 630.) τὸν σῖτον, ἐπεὶ κατασσόμενος κ. ἀλούμενος ἄρτος γίνεται. χαλκῷ τε τρ. σιδηρότρωτος. (χερμ. ε', 302, λ', 265 etc. — ῥηξήνορι. η', 228.) — χωρήσειεν. παραχωρήσειεν. ἔν γ' αὐτ. ἐν τῇ συστάδην μάχῃ. (ἅπαξ λεγόμενον. eadem notio est τοῦ αὐτοσχεδίῃ μ', 192. et alias. cf. π', 319. — ποσὶ — ἐρίζειν, *pedibus autem*, h. e. pedum celeritate, *nequaquam contendere licet* Ajaci cum Achille. v. ann. ad α', 121. — Schol. B: ἔχε. πορεύου, βάδιζε. v. ann. ad γ', 263.) εἴδομεν. ἀντὶ τοῦ ἴδωμεν (εἴδωμεν), θεασώμεθα. ἠέ τῳ. ἤ τινι. (cf. μ', 328.)

329—334. ᾗ μιν ἀν. *qua cum ire jusserat* Idomeneus. — καθ' ὅμιλον, *simul*. v. ann. ad δ', 209. καθ' ὅμ. ἔβησαν ἐπ. αὐτῷ, *una illum adorti sunt*, non κεκλ. καθ' ὅμ., *cohortantes per turbam*, ut interpres. cf. 338. — E priore loco: ὁμὸν νεῖκος, ὁμοῦ ποιοῦν εἶναι αὐτούς. minus recte Sch.: ὁμόν. ὅμοιον, ἰσοῤῥεπές. significatur commis-

ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι
ἤματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους,
οἵτ' ἄμυδις κονίης μεγάλην ἱστᾶσιν ὁμίχλην,
ὣς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ.
ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι
μακρῇς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας· ὄσσε δ' ἄμερδεν
αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἄπο λαμπομενάων,
θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακέων τε φαεινῶν,
ἐρχομένων ἄμυδις. μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη,
ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο.
Τὼ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δύω Κρόνου υἷε κραταιὼ
ἀνδράσιν ἡρώεσσι τετεύχετον ἄλγεα λυγρά.
Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἕκτορι βούλετο νίκην,
κυδαίνων Ἀχιλῆα πόδας ταχὺν, οὐδέ τι πάμπαν
ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαϊκὸν Ἰλιόθι πρὸ,
ἀλλὰ Θέτιν κύδαινε καὶ υἱέα καρτερόθυμον·

sum proelium. cf. 354. — idem Sch.: *λιγέων ἀν. τῶν κατὰ τὸν ἦχον ὀξέων.* — *σπέρχωσιν*, *incitantur.* τ', 317. et alias usurpavit medium. sed similiter hymno in Dioscuros 7.: *ὅτε τε σπέρχωσιν ἄελλαι Χειμέριαι κατὰ πόντον ἀμείλιχον.*

335—338. *ὅτε — κελ.*, *cum plurimus pulvis est in viis:* aestate, quam *pulverulentam* dixit Virg. Georg. 1, 66., ut K annotavit. — *ἄμυδις ἱστᾶσιν*, *συνιστᾶσι.* Sch.: *ἄμυδις. ὁμόσε, ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.* notavit E, etiam alio loco Homerum pulverem comparasse cum spissa nebula, *ὁμίχλῃ βαθείᾳ.* dicit autem γ', 10 seqq. — *ὁμ. ἦλθε*, *concurrit*, vox postea translata ad forum. v. E, H. — *ἀλλήλους κ. ὅ. ἐναιρέμεν*, *alteri alteros una interficere.* v. 332.

339—344. Sch.: *ἔφριξεν δὲ μ. ἐπυκνώθη δὲ ἡ μάχη τῇ τῶν δοράτων ἀνατάσει. φρίσσειν γὰρ τὸ ὀρθοῦσθαι πυκνῶς.* Schol. A.: *ὀρθώθη τῆς μάχης τὰ δόρατα.* Virg. Aen. 11, 601.: *ferreus hastis Horret ager.* et ib. 7, 525.: *atraque late Horrescit strictis seges ensibus, aeraque fulgent Sole lacessita, et lucem sub nubila jactant.* praeterea Eichh. comparavit Tass. *Gerus. lib.* 1, 73., Milton. *Par. lost* 4, 977, Klopstock. *Mess.* 8, 498. cf. δ', 282, ε', 63. — *φθισ.* Ap.: *τὴν ἐπὶ φθορᾷ βροτῶν.* *Suidas*: *φθισίμβροτος. διαφθείρουσα τοὺς ἄνδρας.* Palladis *φθισίμβροτον αἰγίδα* dixit Od. χ', 297. *φθισίμβροτος*, ut *τερψίμβροτος* etc. v. Buttm. *Lexil.* I. p. 136. — *ταμεσ.* (δ', 511.) Sch.: *τμητικὰς τοῦ χρωτός. παρὰ τὸ ταμῶ* (imo *τάμω*) *ῥῆμα, οὗ ὁ μέλλων ταμέσω.* — *ἄμερδεν.* Ap.: *ἠμαύρου.* Hesych.: *ἠμαύρου, ἔβλαπτεν.* a *μέρος, μείρειν, ἀμείρειν.* v. Etym. Buttmann. *Lexil.* I. p. 137. ann. 4.: „Aus dieser Wurzel (*μέρος, μείρειν*) bildete eine Analogie, die in der gewöhnlichen griech. Sprache nicht weiter sichtbar, hier aber unzweifelhaft ist, ein negatives Verbum *ἀμέρδειν*, *untheilhaft machen*, d. h. berauben.“ — *αὐγὴ ἀπὸ κορ.* pro *α. κορ.*, ut *fulgor ab auro* pro *auri* ap. Lucret. 2, 50. v. K. E: *τὸ δὲ αὐγὴ χαλκείη τολμηρόν φασιν ἐνταῦθα εἶναι οἱ παλαιοί. οὐ γὰρ παραβολικῶς εἶπεν, ὡς ἐν ἄλλοις, χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ πυρὸς, ἤ τι τοιοῦτον, ἀλλὰ μονονουχὶ ἐφλόγωσε τὰ ὅπλα, ἡλίου ἤ τινα τοιαύτην λαμπηδόνα προσπλάττων αὐτοῖς.* — *νεοσμήκτων*, *recens extersorum*, a *νέος* et *σμήχω.* semel dixit. — *θρασυκάρδιος*, *audax*, durus, immanis. temerarium significat vox κ', 41., saepiusque vocabula *θρασὺς* et *audax* in malam partem accipienda sunt; quemadmodum *πόλεμον θρασὺν* dicere solet poëta. Odyss. κ', 436.: *ξὺν δ' ὁ θρασὺς εἵπετ' Ὀδυσσεύς· Τούτου γὰρ καὶ κεῖνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.* Horat. Od. 1, 3, 25.: *audax omnia perpeti Gens humana ruit per vetitum nefas. Audax Iapeti genus Ignem fraude mala gentibus intulit* etc. — *πόνον*, laborem studiumque concurrentium exercituum. — Sch.: *οὐδ' ἀκάχοιτο.* (θ', 206. etc.) *οὐδὲ λυπηθείη ἄν.*

345—360. *ἀμφὶς φρον.* (β', 13. etc.) *διάφορα κ. κεχωρισμένα φρονοῦντες, δυϊκῶς.* *τετεύχ.* *ἔτευχον, κατεσκεύαζον.* (*κυδαίνων.* ε', 448. Ἰλ.

Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθών,
λάθρη ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλός· ἤχθετο γάρ ῥα
Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἠδ' ἴα πάτρη,
ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ᾔδη·
τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι ἀλέεινε,
λάθρῃ δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατὸν, ἀνδρὶ ἐοικώς.
τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο
πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν
ἄῤῥηκτόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.

πρό. θ',560.) ὀρόθυνε. (κ',332 etc.) εἰς ὁρμὴν ἤγαγε. ἤχθετο. ἐβαρεῖτο, ἐλυπεῖτο. (ἤχθ. δαμναμένους [Ἀχαιοὺς] pro δαμναμένοις, ut ἄχθομαι ἕλκος ε', 361., τίς ἂν τάδε γηθήσειε; ι',77., quod E adscripsit, etc. — Διὶ δὲ κρ. ἐν. 16.) ἦ μάν. (β', 370, δ', 512 etc.) ὄντως δὴ, ἀληθῶς δή. — (ὁμὸν γένος. Hesych.: ὁμόν. ἓν, τὸ αὐτὸ, ὅμοιον· [perperam libri: ἐν τῷ αὐτῷ· ὅμοιον, nec recte H: τῷ αὐτῷ ὅμοιον.] ἦ μὰν ἀμφ. ὁμόν. cf. 333. θ', 290.: ἠὲ γυναῖχ', ἥ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι.) γένος. ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός. πάτρη. ἡ πατρίς. (confuse libri: πάτρη. ἐκ τ. α. πατρός. γένος, ἡ πατρίς. putide autem E: φιλοσόφως ὁ π. γένος μὲν ὁμὸν τῷ Διὶ κ. τῷ Ποσειδῶνι φησὶ διὰ τὸ κατ' ἀλληγορίαν ἐν αὐτοῖς ὁμογενὲς εἴτουν ὁμοειδὲς, μίαν δὲ πάτρην τὴν ἀρχέγονον ὕλην, ἧς ἐξώρμηνται. imo de diis tanquam de hominibus loquitur poëta, similisque usitata illa hospitum vox: τίς; πόθεν εἷς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες; B quidem Sch.: ἠδ' ἴα πάτρη. ἀντὶ τοῦ μία πατρία. h. e. φατρία, ut ap. Pind. Pyth. 8, 53., ubi v. Th., item H. h. l. et Schn. vv. πάτρα et φατρία: sed haec ad vivum resecari nolim, patriamque potius communem horum deorum intellexerim, quam sumserit poëta, secus atque Callimachus et recentiores, qui seorsim natum tradidere Jovem in insula Creta, ne Phrygum Boeotorum aliorumque fabulas commemorem. v. Hederich. *mythol. Lex.* p. 1402. — πλείονα ᾔδη, *plura sciebat*, ὅτι οἱ πρεσβύτεροι πλείω οἴδασιν, ὡς πολυπειρότεροι, inquit E.) ἀμφαδίην. (η', 196.) φανερῶς. (ἀλεξ. α', 590, ε', 779 etc. — ἀλέεινε. γ', 32 etc. — ἔγειρε. intell. τινὰ, ellipsi satis usitata: v. H ann. ad ξ', 58, Matth. §. 294, 2 etc.) τῶ (sic, uti et alii.) δ' ἔριδος — τάνυσσαν. ὁ δὲ Ζεὺς κ. ὁ Ποσειδῶν τὰ πέρατα τῆς μάχης κ. τοῦ πολέμου τείναντες κατὰ ἀμφοτέρων τῶν στρατῶν ἔδησαν ἰσχυρῷ δεσμῷ, ὃς δεσμὸς πολλοῖς αἴτιος ἀπωλείας ἐγένετο. τέλος γὰρ ἀποτίθεται ἀλληγορικῶς τὰς ἑκατέρωθεν ἐξοχὰς ἐπιπεπλεγμένας, μίαν μὲν Τρώων, μίαν δὲ Ἑλλήνων, κατὰ Ποσειδῶνος κ. Διὸς γνώμην, τῶν ἐγκαταπεπλεγμένων κτεινομένων ἀπὸ τῶν ἐξοχῶν τῶν μὴ δυναμένων μήτε ῥαγῆναι, μήτε λυθῆναι. ταῦτα οὖν ἀλληγορεῖ εἰς τὸ ἰσόῤῥοπον αὐτῶν τὴν ἰσχὺν συστῆναι διὰ τὰς τῶν θεῶν βοηθείας. haec quam contorta sint, ne dicam inepta, nemo non intelligat. similiter tamen E aliique Scholiastae et recentiores, in quibus Ern. et H. quorum E: ἡ δὲ μεταφορὰ γέγονεν εἰς τὴν μάχην ἀπὸ τῶν ἐν (?) τοῖς σχοίνοις ἢ τοῖς ἱμᾶσι δεσμῶν, ἃ δήσαντές τινες ἐξ ἄκρων, εἶτα διαστάντες, τανύουσιν ὡς ἂν ὁ δεσμὸς πυκνωθεὶς κ. σφιγχθεὶς ἀσφαλισθῇ. παλαιὸς δέ τίς φησιν οὕτω· πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἀντὶ τοῦ μάχην τείναντες, ἀπὸ τῶν ἐπιπλεκομένων σχοινίων κατὰ τὰ πέρατα. probabiliter sane vetus ille interpres ἔριδος καὶ πολέμου πεῖραρ intellexit ipsam pugnam sive bellum, quod alternis duo illi, Jupiter et Neptunus, in utramque partem Graecorum ac Trojanorum velut tenderent sive dirigerent, ita ut modo hi modo illi superiores essent. idem sensit K, qui πεῖραρ πολέμου interpretatur finem, exitum, eventum pugnae, et ἐπαλλάξαντα τανύειν ἐπί τινι πεῖραρ πολ. nihil aliud esse dicit quam alternis alicui dare victoriam, velut lance suspensam. quae metaphora, si quidem metaphora hic opus est, de quo dubitare licet, longe aptior mihi videtur quam illa de fune; quemadmodum λ', 336. haec dicere Homerum putat vir doctissimus: ἔνθα σφὶν κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων, et similia ξ', 389, π', 662, ρ', 401, υ', 101, quibus explicandis adhibet locum illum notissimum de duabus Jovis lancibus aureis θ', 69—74.— ὁμοιΐου πολ. ι', 440. — ἄῤῥηκτόν τ' ἄλυτόν τε ab effectu dictum

Occidit Idomeneus Othryoneum Asiumque cujus equos, auriga caeso, abigit Antilochus.

Ἔνθα, μεσαιπόλιός περ ἐών, Δαναοῖσι κελεύσας
Ἰδομενεὺς Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὦρσεν.
πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα, Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα,
ὅς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει,
ᾔτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
*Κασσάνδρην, ἀνάεδνον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπωσέμεν υἷας Ἀχαιῶν.
τῷ δ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπό τ' ἔσχετο καὶ κατένευσε
δωσέμεναι· ὁ δὲ μάρναθ', ὑποσχεσίῃσι πιθήσας.
Ἰδομενεὺς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχών· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο, φώνησέν τε·
„Ὀθρυονεῦ, πέρι δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων,
εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅσ' ὑπέστης
Δαρδανίδῃ Πριάμῳ, ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἥν.
καί κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν,
δοῖμεν δ' Ἀτρεΐδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην
Ἄργεος ἐξαγαγόντες ὀπυιέμεν, εἴ κε σὺν ἄμμιν
Ἰλίου ἐκπέρσῃς εὐναιόμενον πτολίεθρον.
ἀλλ' ἕπευ, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν

est. ordinabant numina illa eventus belli foedere certo ac velut indissolubili. — *γούν. ἔλυσεν.* ε', 176.

361. *μεσαιπόλιος.* (semel dixit.) *ὁ λεγόμενος σπαρτοπόλιος, ᾧ διεσπαρμέναι εἰσὶν αἱ πολιαὶ, ὁ μεσῆλιξ.* Sch. similiter Hesych. et alii. *μεσαιπ.* dictum pro *μεσοπόλιος*, ut *Πυλαιμένης*, *Κλυταιμνήστρα*. genus verborum affine illi, quod o mutat in η, velut *ἱππημολγός*. v. H.

363—365. *Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα.* *ἀπὸ Καβήσου πόλεως ἐνδεδημηκότα. ἔστι δὲ πόλις Θρᾴκης.* Sch. sic etiam Etym. at Schol. B: *Κάβησα δὲ πόλις Ἑλλησποντίς.* E: *Κάβησος δὲ πόλις Ἑλλησποντὶς ἢ Θρᾴκης τῆς κατὰ τὸν Αἷμον· οἱ δὲ Καππαδοκίας φασὶ τὰ λεγόμενα Κάβησα, τινὲς δὲ Λυκίας, οἳ καὶ Λύκον τὸν Ὀθρυονέα φασὶ, καὶ Σαρπηδόνος ἀδελφόν.* Steph. Byz. hoc oppidum vocat *Καβησσὸν*, nec aliud esse puto Cabassum ap. Ptolemaeum. Cellar. in descriptione Cappadociae, vol. 2. p. 351.: „Reliqua," inquit, „Ptolemaei in Cataonia sunt occasum versus post Cybistra et Claudiopolin *Tynna*, *Cabassus*, *Tirallis*, *Dalisandus* — ; sed ignota et obscura omnia." — *ἔνδον*, *intus domum*, ap. Priamum, non intra Cabesum, oppositis illis, qui in agro isto habitabant; quae est interpretatio Eusthatii. v., monstrante H, κ', 378, λ', 766, Odyss. ξ', 407. ο', 438: *Κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα Ἶσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισι.* — *νέον*, *nuper.* α', 391 etc. —" *πολ. μετὰ κλέος*, ut λ', 227.: *ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν.* cf. Odyss. γ', 83, ν', 415. Sch.: *ἐπὶ τὴν τοῦ πολέμου δόξαν παρεγεγόνει.* de Coroebo hoc narrat Virg. Aen. 349 seqq." *Ex H.* *εἶδος ἀρίστην*, *pulcherrimam*, *Priamos' reizende Tochter*, nihil amplius: nam et Laodicen hac laude ornat γ', 124, ζ', 252., male calumniante Scholiasta Veneto. cf. 378.

366. malim *ἀνέεδνον.* v. ι', 146.

371—384. *ὕψι βιβ.* 158. — *πέρι*, *vehementer.* v. ann. ad δ', 46. et ejusdem libri 375. scribe *πέρι δ' ἄλλων.* — *βροτῶν*, *mortalium*, h. e. inter mortales, prae omnibus mortalibus. — *αἰνίζομαι. ἐπαινῶ.* Sch. haud male nonnulli ap. Schol. A.: *αἰνίζομ', ἀντὶ τοῦ ἐπαινέσομαι.* — *ὑπέστης.* β', 286, ε', 715 etc. — *συνώμεθα*, *paciscamur.* semel dictum. male Sch.: *συνθώμεθα. συνθήκην ποιησώμεθα.* Schol. A.: *συνώμεθα. οὕτως ἀντὶ (τοῦ) συνθώμεθα, συμβόλαια καὶ συνθήκας ποιησόμεθα (π—ώμεθα).* Ap., hoc versu citato: *Ἀρίσταρχος τὸ συνώμεθα, συμβόλαια ποιησώμεθα κ. συναλλάγμα-*

ἀμφὶ γάμῳ, ἐπεὶ οὔτοι ἐεδνωταὶ κακοί εἰμεν.“
῝Ως εἰπὼν ποδὸς ἕλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
ἥρως Ἰδομενεύς· τῷ δ᾽ Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
πεζὸς πρόσθ᾽ ἵππων, τὼ δὲ πνείοντε κατ᾽ ὤμων
αἰὲν ἔχ᾽ ἡνίοχος θεράπων· ὁ δὲ ἵετο θυμῷ
Ἰδομενῆα βαλεῖν· ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ
λαιμὸν ὑπ᾽ ἀνθερεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.
ἤριπε δ᾽, ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς,
ἠὲ πίτυς βλωθρή, τήντ᾽ οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι·
ὣς ὁ πρόσθ᾽ ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς,
βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.

τα. ταῦτα γὰρ Ὅμ. *συνημοσύνας* καλεῖ· Ἕκτορ, μή μοι, *ἄλαστε*, *συνημοσύνας ἀγόρευε*. v. Schn. v. συνώμεθα. — Sch.: *ἐεδνωταί*. (semel dixit.) προικοδόται. — *Ἄσιος*. β΄, 837, 8. — *ἀμύντωρ*. (ξ΄, 449, Odyss. β΄, 326 etc.) βοηθός.

386—394. *ἵετο*. (β΄, 589, ε΄, 434 etc.) προεθυμεῖτο. (*φθάμενος*. ε΄, 119 etc. — *λαιμὸν*, *jugulum*. Hesych.: λαιμός. ὁ φάρυγξ, ὁ τράχηλος, ὁ λάρυγξ, ὁ βρόγχος. cf. 542 etc. — *ἀνθερ*. α΄, 501. — *δρῦς*, *arbor*; quo refertur ἀχερωΐς, δρῦς ἀχ. Hesych.: δρῦς, πᾶν ξύλον καὶ δένδρον. v. Eurip. Cycl. 588.) *ἀχερωΐς*. (π΄, 482., ubi versus 389 — 393 iterum leguntur.) ἡ λεύκη. (intell. δρῦς, *arbor*, vel αἴγειρος, quod tamen nomen proprium esse videtur populi nigrae. v. δ΄, 482. haec quidem est *populus alba* Linn., *Weisspappel*, *Silberpappel*. Billerbeck. Flor. class. p. 241.) παρὰ τὸ ἐκ τοῦ Ἀχέροντος, ποταμοῦ τῶν καταχθονίων, κομισθῆναι αὐτὴν ὑπὸ Ἡρακλέους, στεψαμένου αὐτῇ ἐπὶ τῇ τοῦ Κερβέρου νίκῃ. (similiter ceteri Scholl. et lexicographi. Paus. autem 5, 14. Acheronta, Thesprotiae fluvium, intelligit. τῆς δὲ λεύκης μόνης τοῖς ξύλοις, inquit, ἐς τοῦ Διὸς τὰς θυσίας, κ. ἀπ᾽ οὐδενὸς δένδρου τῶν ἄλλων, οἱ Ἠλεῖοι χρῆσθαι νομίζουσι, κατ᾽ ἄλλο μὲν οὐδὲν προτιμῶντες, ἐμοὶ δοκεῖν, τὴν λεύκην, ὅτι δὲ Ἡράκλῆς ἐκόμισεν αὐτὴν ἐς Ἕλληνας ἐκ τῆς Θεσπρώτιδος χώρας. — τὴν δὲ λεύκην ὁ Ἡρακλῆς πεφυκυῖαν παρὰ τὸν Ἀχέροντα εὗρε, τὸν ἐν Θεσπρωτίᾳ ποταμον· καὶ τοῦδε εἵνεκά φασιν αὐτὴν αχερωΐδα ὑπὸ Ὁμήρου καλεῖσθαι.) *βλωθρή*. (π΄, 483, Odyss. ω΄, 233, Apoll. Rhod. 4, 1476 etc.) μακρά. παρὰ τὸ βλώσκειν, ὅ ἐστι βαίνειν. εὐαυξὴς γάρ. (ducitur verbum βλώσκειν a μολεῖν, ut θρώσκειν a θορεῖν. v. Buttm. *Lexil.* II. p. 258 seqq., Schn. v. μόλω. Etym.: βλώσκω, τὸ αὐξάνω. — ἀπὸ τοῦ μολῶ, μολίσκω. [μλοΐσκω, μλώσκω, βλώσκω.] Hesych.: βλωθρή. εὐαυξὴς, ἡ προβαίνουσα κ. ἄνω θρώσκουσα. Ap. emendatus: βλώσκειν. μολίσκειν, πορεύεσθαι. idem: βλωθρήν. (Odyss. ω΄, 233.) μολοθρὴν etc. „καταβλώσκειν pro κατατρέχειν dixit π΄, 466, item Apoll. Rhod. 1, 322. et 4, 227.; προβλώσκειν Odyss. τ΄, 25, φ΄, 239.“ *Ex H.* πίτυν h. l. intelligam ἐλάτην ἄῤῥενα, *pinum abietem* Linn., *die Tannenfichte*, *Rothtanne*, *Fichte*. v. Billerbeck. Flor. class. p. 233., Voss. ann. ad Virg. Eclog. 7, 66. Plin. H. N. 16, 10, 18.: *piceae rami paene statim ab radice modici, velut brachia, lateribus inhaerent. similiter abieti, expetitae navigiis. situs in excelso montium, ceu maria fugeret; nec forma alia.* materies vero praecipua trabibus et plurimis vitae operibus etc.) *νεήκεσι*. νεωστὶ ἠκονημένοις. (ὀξέσι addidit Hesych.) *βεβρυχώς*. βρυχόμενος (βρυχώμενος), σπώμενος. (ἢ) συντρίβων τοὺς ὀδόντας, ἢ δάκνων. μεμίμηται δὲ τὸ γινόμενον πάθος περὶ τοὺς βιοθανοῦντας· εἰώθασι γὰρ τοὺς ὀδόντας βρύχειν. (*frendens*, seu potius *rugiens* vel *mugiens*, βρυχώμενος. Buttm. *Lexil.* II. p. 122.: „Das poëtische Perf. βέβρῡχα kann der Form nach zu βρύχω gehören (quo id retulit Schn. h. v.); aber zu βρυχάομαι *brülle* (vom Löwen, s. Ammon. v. φωνεῖν, Aristoph. Ran. 823.; vom Stiere, Soph. Aj. 322.) wird es schon durch die einleuchtende Analogie von μυκάομαι u. μηκάομαι gezogen, deren jedes in der altdichterischen Sprache eben ein solches gleichbedeutendes Perfekt hat, μέμυκα, μέμηκα. Beide Verba, βρύχω u. βρυχάομαι, sind Schallwörter, die, wie die Bedeutungen zeigen, jedes

ἐκ δέ οἱ ἡνίοχος πλήγη φρένας, ἃς πάρος εἶχεν,
οὐδ' ὅγ' ἐτόλμησεν, δηΐων ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας,
ἂψ ἵππους στρέψαι· τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
δουρὶ μέσον περόνησε τυχών, οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
αὐτὰρ ὅγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου·
ἵππους δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς,
ἐξέλασε Τρώων μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.

Asium ulturus Deïphobus, Idomeneum quidem haud consecutus, percutit Hypsenorem, spoliare non potest.

Δηΐφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενῆος,
Ἀσίου ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
Ἰδομενεύς· κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσ' ἐΐσῃ,
τὴν ἄρ' ὅγε ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ
δινωτὴν φορέεσκε, δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν·
τῇ ὕπο πᾶς ἐάλη, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος·
καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν

von einem andern Schall ausgehend, in der Sprache zu gleichem Wortstamm *BPYX-* sich gebildet haben. — Hom. hat keines jener Praesentia, sondern nur das Perf. *βέβρυχα*, u. zwar, ganz wie *μέμυκα* u. *μέμηκα*, in präsentischem Sinn nach der in der ausf. Sprachl. §. 113. Anm. 13. dargelegten Analogie. Dreimal braucht er es vom *Flutengetöse* Il. ρ, 264. Od. ε, 412, μ, 242. — Dann hat er *βεβρυχὼς* Il. ν, 393., π, 486. von dem Laut, den ein tödtlich verwundet hinstürzender hören lässt. Dies nimmt nun der Scholiast, u. die ihm folgen, für Zähnknirschen, u. wissen dies empirisch zu unterstützen. Aber man darf nur die Stellen selbst nachsehn, um zu fühlen, wie schlecht dies in die Schilderung passen würde, u. wie natürlich ein Schrei des Schmerzes. Denn ausser jenem eigentlichen Brüllen drückt *βρυχᾶσθαι* jedes heftige Aufschreien aus, wie *βρυχηθεὶς* bei Soph. Oed. T. 1265.; sogar das Lautaufweinen des Weibes, wie bei demselben Dichter Trach. 904. u. 1072., wo *ἐβρυχᾶτο* u. *βέβρυχε* so gebraucht sind. Hiedurch wird also die Einheit des Gebrauchs nicht allein für Hom., sondern auch überhaupt bewährt. *βέβρυχα gehört dem Sinne nach bloss zu βρυχᾶσθαι*; im Sinne des Zähnknirschens aber ward nur Praes. und Impf. *βρύχω*, *ἔβρυχον* gebraucht; wiewohl auch dies, wie es scheint, nicht in der epischen Sprache." — *κόνιος δ. αἱμ. pulverem sanguinolentum prehendens*, quemadmodum moribundi quidvis proximum corripere solent et velut extremas in eo vires suas exercere; quo pertinet *τὸ ὀδὰξ λάζεσθαι γαῖαν* β', 418, ε', 75., ut K annotavit. „laudat Dionys. Halic. libro *περὶ συνθέσεως* versus 392. et 393. tanquam exemplum doctae compositionis. cf. Hermog. de formis orat. 1, 6. p. 290." *E Cl. et H.*) *ἐκ — φρένας.* *ἐξεπλάγη δὲ κ. ἔκφρων ἐγένετο ὁ αὐτοῦ ἡνίοχος.* Sch.

396 — 399. *μενεχάρμης.* ι', 525 etc. — *περόνησε.* η', 145. proprie dixit *περονήσατο* κ', 133. — *εὐεργέος.* v. ε', 585, ubi eadem leguntur.

403 — 413. *Ἀσίου ἀχν.* *ὑπὲρ Ἀσίου λελυπημένος.* (genit. causae. v. θ', 124, 5 etc. — *νώροπι.* β', 578, η', 206.) Sch.: *δινωτήν.* (γ', 391, Odyss. τ', 56.) *εὖ περιδεδινημένην κ. κυκλοτερῆ.* (*κανόν.* θ', 192. — *ἐάλη.* (v. ann. ad ε', 823.) Schol. B: *συνειλήθη καὶ συνεκρύβη.* Sch.: *συνεστάλη.* Ap.: *συνεστράφη.* cf. ν', 168, 278. „dicitur de eo, qui *se colligit*, corpus inflectit, ut lateat. Virg. Aen. 12, 491.: *substitit Aeneas et se collegit in arma, Poplite subsidens.* cf. ibid. 10, 412." *Ex H.* — Sch.: *καρφαλέον.* (Odyss. ε', 369. et Iliad. φ', 541. et Apollonii interpp. v. *καρχαλέοι.*) *ξηρόν. ὅθεν καὶ ὁ καρπὸς, καὶ τὸ κάρφος.* similiter 441.: *δὴ τότε γ' αὖον ἄϋσεν.* cf. μ', 160. — *ἐπιθρέξαντος.* *ἐπιψαύσαντος, ἢ ἐπελθόντος.* Ap.: *ἐπιδραμόντος* etc. Hesych.: *ἐπιδραμόντος, ἐπιξύσαντος.* proprie: *incursantis clipeum.* v. *Heinrich.* in Köppenii libro, vol. 4. p. 54. —

ἔγχεος· οἰδ' ἅλιόν ῥα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν,
ἀλλ' ἔβαλ' Ἱππασίδην Ὑψήνορα, ποιμένα λαῶν,
ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε.
Δηΐφοβος δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας·
„Οὐ μὰν αὖτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος, ἀλλά ἕ φημι,
εἰς Ἄϊδός περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο,
γηθήσειν κατὰ θυμὸν, ἐπεί ῥά οἱ ὤπασα πομπόν.“
Ὣς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο.
Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
ἀλλ' οὐδ', ἀχνύμενός περ, ἑοῦ ἀμέλησεν ἑταίρου,
ἀλλὰ θέων περίβη, καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε.
τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἑταῖροι,
Μηκιστεὺς, Ἐχίοιο πάϊς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
νῆας ἔπι γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα.

Alcathoo caeso gloriatur Idomeneus;

Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα, ἵετο δ' αἰεὶ
ἠέ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι,
ἢ αὐτὸς δουπῆσαι, ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς.
ἔνθ' Αἰσυήταο διοτρεφέος φίλον υἱὸν,
ἥρω' Ἀλκάθοον (γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχίσαο,
πρεσβυτάτην δ' ὤπυιε θυγατρῶν, Ἱπποδάμειαν,
τὴν πέρι κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην ἐκέκαστο
κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσί· τοὔνεκα καί μιν
γῆμεν ἀνὴρ ὤριστος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ),
τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσε,
θέλξας ὄσσε φαεινὰ, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα.

εἶθαρ. ε', 337 etc. — ἔκπαγλον. ἐκπάλως, *supra modum, vehementer.* cf. inferius 445, ξ', 453, α', 268 etc.

414. ἄτιτος. ἀτιμώρητος. Sch. sic item Ap., hisce adjectis: ἐπὶ δὲ τοῦ οὐ μὰν — Ἄσιος οἷον, ὑπὲρ οὗ οὐδεὶς εἰσεπράξατο, intell. δίκην, ut ap. Plat. et in marmore Sandwicensi. v. Zeun. ann. ad Viger. p. 273. verum id ipsum τὸ ἀτιμώρητος intelligi potest. — πυλάρταο. θ', 367.

419—423. cf. θ', 329—333. alius hic Echius est atque ille, quem Polites Trojanus interimit ο', 339.; alius item Trojanus Echius π', 416.

424—435. λῆγε sensu activo dictum est, ut φ', 305. cf. Schn. h. v. — ἐρεβεννῇ νυκτὶ, *obscura nocte mortis.* — δουπῆσαι. Ap.: ψοφῆσαι, ἐκ δὲ τοῦ παρακολουθοῦντος ἀποθανεῖν πεσόντα ἐν πολέμῳ. ὅθεν καὶ τὸ δεδουπότος Οἰδιπόδαο. (ψ', 679.) „frequens ap. Hom. phrasis δούπησεν δὲ πεσὼν, ex qua haec derivata est. Odyss. μ', 443.: μέσσῳ δ' ἐνδούπησα, *rauschend stürzte ich in die Mitte.*“ E K. — Αἰσυήταο. β', 793. — πέρι κ. φίλησε. E: ἤγουν περισσῶς ἐφίλησε — πατὴρ κ. μήτηρ, ἡ κατὰ τοὺς παλαιοὺς Ἐριῶπις. cf. Hesych. hoc nomine. Eriopidem, Oïleï uxorem, Homerus commemorat inferius 697., Jasonis et Medeae filiam Paus. 2, 3. alioqui hoc nomen pro appellativo haberi posset, ut Hom. epigrammate 1.: πόλιν αἰπεινὴν, Κύμης ἐριώπιδα κούρην. — πᾶσαν — ἐκέκαστο. πασῶν γὰρ τῶν ὁμηλίκων τῷ κάλλει διέφερε. Sch. Hesych.: ἐκέκαστο. ἐνίκα, ἐδοξάζετο, ἐκεκόσμητο. cf. ann. ad β', 530. — ὤριστος. λ', 288. cf. 154, π', 521, Odyss. ρ', 416 etc. — θέλξας. Sch.: ἀπατήσας, ἀμαυρώσας. „v. μ', 255. intelligenda est vertigo. π', 792.: στρεφεδίνηθέν τε οἱ ὄσσε.“ *Ex H.* — ὄσσε φαεινὰ, ut ὄσσε αἱματόεντα inferius 616, δοῦρε — κεκορυθμένα χαλκῷ γ', 18, ἄλκιμα δοῦρε λ', 43 etc. ὄσσε φαεινὼ, quod in superioribus 3, 7. et alias legerant, etiam hic ponendum esse putarunt librarii, de metro securi. — φαίδιμα γυῖα. δ', 505.

οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατ', οὔτ' ἀλέασθαι,
ἀλλ', ὥστε στήλην ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον,
ἀτρέμας ἑσταότα στῆθος μέσον οὔτασε δουρὶ
ἥρως Ἰδομενεύς, ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον.
δὴ τότε γ' αὖον ἄϋσεν ἐρεικόμενος περὶ δουρί,
δούπησεν δὲ πεσών, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει,
ἥ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν
ἔγχεος. ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος ἄρης·
Ἰδομενεὺς δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας·

tum Deïphobum provocat.

„Δηΐφοβ', ἦ ἄρα δή τι ἐΐσκομεν ἄξιον εἶναι,
τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι; ἐπεὶ σύ περ εὔχεαι αὔτως.
δαιμόνι', ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἵστασ' ἐμεῖο,
ὄφρα ἴδῃ, οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἱκάνω,
ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε, Κρήτῃ ἐπίουρον,

436—444. οὔτ' ἀλέασθαι. (513, ν', 302 etc.) οὔτε ἐκκλῖναι. Sch. alienum est, quod his subjectum legitur in libris, καὶ φυγεῖν. E: — ἀλέασθαι, τῇ εἰς πλάγιόν τι δηλαδὴ ἐκκλίσει. — αὖον ἄϋσεν. 409. — ἐρεικ. σχιζόμενος, διακοπτόμενος, ὁ χιτών. Sch. semel dixit. „ἐρ. περὶ δουρὶ, ut περὶ δουρὶ ἤσπαιρε 570. et similia. Hesiodus Scut. H. 286.: οἱ δ' ἀροτῆρες Ἤρεικον χθόνα δῖαν. Apoll. Rhod. 3, 1331.: ὀκριόεσσα δ' ἐρείκετο νειὸς ὀπίσσω, Σχιζομένη ταύρων τε βίῃ κρατερῷ τ' ἀροτῆρι." *Ex H.* — ἥ ῥα — Ἔγχεος. vim cordis tantam fuisse dicit, ut palpitatione sua hastam infixam usque ad partem ejus infimam, τὸν σαυρωτῆρα, tremefaceret. quod quia non videtur posse fieri, insimularunt haec viri docti, vel mutarunt. sed neutro opus est, sive id miraculum finxerit Homerus, sive fama veteri acceperit. amant mira poëtae, estque iis et pictoribus, ut ait Flaccus, potestas quidlibet audendi. eidem, h. e. judici peridoneo, si credimus (Art. p. 359.), dormitat aliquando bonus Homerus: *verum operi longo*, inquit, *fas est obrepere somnum.* accedit quod vertigine correpti captique membris Alcathoi, ita ut statuae vel arboris instar adstaret, vis omnis repressa atque interclusa colligi in corde augerique modo insolito videbatur. utut est, non intendam ego litem Homero de hoc loco, nec similia hic requiro illis, quae de hastis solo infixis, tremente οὐριάχῳ, leguntur π', 611. et ϱ', 527 seqq. — Sch.: ἀσπαίρουσα. (γ', 293, κ', 521 etc.) κινουμένη, πάλλουσα. οὐρίαχον. τὸν σαυρωτῆρα (κ', 153.) τοῦ δόρατος, τουτέστι τὸ ὄπισθεν μέρος, ὃ καὶ γρόσφον καὶ στόρθυγγά φασι. πελέμιξεν. (scriptura vetus. sed Venet.: πελέμιζεν, secundum Aristophanem et Aristarchum. ceterum cf. δ', 535, θ', 442 etc.) ἐδόνησε, διέσεισεν. ἔνθα — ἄρης. καθ' ὃ μέρος ἐκλύεται (malim ἐλύετο) ἡ τοῦ δόρατος κίνησις. similiter π', 613. et ϱ', 529. πολυσήμαντος vox ἄρης quidvis hostile ac perniciosum significat, bellum seu pugnam vel caedem, arma, pestem, lapidationem, furorem, aliaque ejusmodi. vid. inferius 569, Aeschyl. Prom. 839, Soph. Ajace 242, 655, Oed. R. 183 etc. Schol. B: τὴν εἰς τοὔμπροσθεν ὁρμὴν ὁ σίδηρος ἠφίει: similiterque Ap., E, Etym.

446—453. ἐΐσκομεν (γ', 197, Odyss. ι', 321 etc.), εἰκάζομεν. *num conjicimus, num vere judicamus, operae pretium esse, quod tres pro uno occisi sunt?* Sch.: ἆρα ἀξίως καὶ δεόντως δοκοῦμέν σοι αὐχεῖν, τρεῖς ἀνθ' ἑνὸς πεφονευκότες; — πεφάσθαι. ε', 531, ω', 254, Odyss. χ', 54, infra 829 etc. — αὔτως, *temere*, qui nonnisi unum interfeceris. — δαιμόνι'. α', 561, β', 190 etc. — πρῶτον. ν', 215. — ἐπίουρον. Sch.: φύλακα. — sic item Aristarchus et Tryphon ap. Scholl. Ven., Zenodotus βασιλέα καὶ φύλακα. „et οὖρος (θ', 80.) et ἐπίουρος est φύλαξ, *inspector*, *rex*. Odyss. ν', 405. et ο', 39.: ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος. Theocr. 8, 6.: ἐπίουρε βοῶν, ubi v. Schol. Apoll. Rhod. 1. 87.: Οἰχαλίης ἐπίουροι, reges Thessaliae, et 3, 1179. de dracone, quem Cadmus occidit: Ἀρητιάδι κρήνῃ

Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα,
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, πολέσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακτα
Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ, νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν
σοί τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν."

aggreditur eum Deïphobus una cum Aenea.

Ὣς φάτο· Δηΐφοβος δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
ἤ τινά που Τρώων ἑταρίσσαιτο μεγαθύμων,
ἂψ ἀναχωρήσας, ἢ πειρήσαιτο καὶ οἶος.
ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
βῆναι ἐπ' Αἰνείαν. τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὁμίλου
ἑσταότ'· αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ,
οὕνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν οὔτι τίεσκεν.
ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ
γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἱκάνει.

ἐπίουρον ἐόντα. τὸν ξύλινον ἐπίουρον, h. e. *paxillum*, qui velut custodit coagmentata, commemorant Ap. et Hesych. h. v." *Ex H.* — *εὐρείῃ.* Schol. B: *μεγάλῃ.* — Mela 2, 7.: *super eas* (Cycladas), *jam in medio mari, ingens et centum quondam urbibus habitata Crete* etc. Anchises ap. Virg. Aen. 3, 104.: *Creta Jovis magni medio jacet insula ponto, Mons Idaeus ubi et gentis cunabula nostrae; Centum urbes habitant magnas, uberrima regna.* cf. ann. ad β', 645—649., librisque ibi laudatis adde Vossii *Alte Weltkunde* p. 268, 9.

455—460. *διάνδιχα μερμ.* α', 189.—Sch.: *ἑταρίσσαιτο.* (ω', 335.) *ἑταῖρον κ. συνεργὸν λάβοι. δοάσσατο.* (ξ', 23, π', 652, Odyss. ε', 474, ψ, 339 etc.) *ἔδοξε.* (E: *τὸ δοάσσ. ἀποβολὴν ἔπαθε τοῦ κ ἐκ τοῦ δοκῶ δοκάζω, καθὰ κ. ῥοδαλὸν* [*ῥοδανόν.*] *ἐρεῖ που* [σ', 576.] *ποταμὸν δονακῆα, ἤτοι κραδαλὸν, ὅ ἐστιν εὐκράδαντον διὰ τοὺς ἐκεῖ δόνακας. καὶ αὐτόθι γὰρ κατά τινας τὸ κ ἐκλέλοιπε.* [Schol. B: *δοάσσατο. ἐδοκάσατο, ἀποβολῇ τοῦ κ.* sic et alii.] *τινὲς δὲ δοάσασθαί φασι τὸ μετὰ δοιὴν, ὅ ἐστιν ἀμφιβολίαν καὶ ἐνδοιασμὸν, κρῖναί τι κ. τυπῶσαι, ὡς ἂν εἴη δοιάσασθαι, κ. ἀποβολῇ τοῦ ι δοάσασθαι.* [vocem paulo obscurioris originis etiam Etym. ducit a *δοιάζειν*, quemadmodum *διστάζειν* dicitur is, qui ambigit, *διάνδιχα μερμηρίζει.* quod non displicet Valckenaerio. ann. ad Ammon. 1, 16. et Heyneo. cf. Hesych. sane Apoll. Rhod. de incerto sententiae dixit *δοιάζεσκε βουλὰς* 3, 819. et *δοιάζοντο λεύσσειν*, *putabant videre*, 4, 576., ut annotavit Buttm. *Lexil.* II. p. 102. sed idem, cum Odyss. ζ', 242. in melioribus libris legatur *ἀεικέλιος δέατ' εἶναι*, non *δόατ'*, ut vulgo, ad eam stirpem revocat hoc verbum, ε et ο litteras alternasse ratus, ut solet fieri, „da ε und ο gewöhnlicher Umlaut ist." Hesych.: *δέαται. φαίνεται, δοκεῖ. δεάμην. ἐδοκίμαζον, ἐδόξαζον.* derivat Etym. *τὸ δέαται* a *δάω δέδαμαι*, quam notationem probat Buttm. „das Verbum *δέδαα, δαῆναι*," inquit, „wird ohne Zweifel, wie *εἰδέναι*, von dem Begriffe *sehn, erkennen*, ausgehn. Dies angenommen, ist ein altes Verbum *δάαται videtur*, woraus der Analogie gemäss (z. B. *μνάα μνέα, ῥέα* für *ῥάα, θεάομαι* aus *θάω*), *δέαται* ward, sehr wahrscheinlich, und ebenso natürlich, dass bei noch mehr wachsendem Worte der Stammvokal in ο sich verdunkelte." quam rem illustrat similis notionis verbis *θαάσσειν, θεάζειν, θοάζειν* p. 105—111. cf. ann. ad *θέοντος* 245. — *τὸν — ἑσταότ'.* in extremo agmine stetisse dicit Aeneam, non inter *προμάχους*, quamvis fortissimum, quia invitus militabat. — *αἰεὶ — δίῳ.* de simultate, quam cum Priamo habuit Aeneas, Strabo 13, 1. vol. 3. p. 122. ed. Tauchniz.: *περιγενέσθαι γὰρ δή*, inquit, *τοῦτόν φασιν ἐκ τοῦ πολέμου διὰ τὴν πρὸς Πρίαμον δυσμένειαν· αἰεὶ γὰρ — τίεσκε· τοὺς δὲ συνάρχοντας Ἀντηνορίδας κ. αὐτὸν τὸν Ἀντήνορα διὰ τὴν Μενελάου παρ' αὐτῷ ξενίαν.* cf. ann. ad λ', 58. post Priamidarum interitum Aeneam ejusque posteros Trojae regnaturos esse praedicit Neptunus υ', 306—308. — *ἐπεμήνιε.* significatum verbi auget praepositio, ut saepe.

ἀλλ' ἕπευ, Ἀλκαθόῳ ἐπαμύνομεν, ὅς σε πάρος γε
γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἔνι, τυτθὸν ἐόντα·
τὸν δέ τοι Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάριξεν."
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε·
βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς,
ἀλλ' ἔμεν', ὡς ὅτε τις σῦς οὔρεσιν ἀλκὶ πεποιθὼς,
ὅστε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν,
ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον, αὐτὰρ ὀδόντας
θήγει, ἀλέξασθαι μεμαὼς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας·
ὣς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς, οὐδ' ὑπεχώρει,
Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθόον, αὖε δ' ἑταίρους,
Ἀσκάλαφόν τ' ἐσορῶν, Ἀφαρῆά τε, Δηΐπυρόν τε,
Μηριόνην τε, καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας ἀϋτῆς·
τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Δεῦτε, φίλοι, καί μ' οἴῳ ἀμύνετε! δείδια δ' αἰνῶς
* Αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχὺν, ὅς μοι ἔπεισιν,
ὃς μάλα καρτερός ἐστι μάχῃ ἔνι φῶτας ἐναίρειν,
*καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
εἰ γὰρ ὁμηλικίη γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
αἶψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος, ἠὲ φεροίμην."

464—466. *γαμβρῷ.* *τῷ τῆς ἀδελφῆς ἀνδρί· οἷος σὺν γαμβροῖσι κ.τ.λ.* (ε', 474, ubi v. ann.) — „*εἴπερ — ἱκάνει*, *si te tangit affinitas.* τ', 307.: *ἐπεί μ' ἄχος αἰνὸν ἱκάνει.* γ', 97.: *μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει Θυμὸν ἐμόν.*" *E K.* altero sensu dictum est *κῆδος ἱκάνειν* ο', 245. et π', 516. — *ἐπαμ.* *ἐπαμύνωμεν.* — *δόμοις ἔνι*, *apud se domi.* educatus est Aeneas, certe in tempus, ap. Alcathoum, sororis maritum. — *τυτθὸν* (ζ, 222 etc.), *parvulum.*

470 — 479. *τηλύγετον*, *mollem, ignavum.* dictum *τροπικῶς*: v. ann. ad γ', 175. — *ἀλκί.* ε', 299. — *κολοσυρτόν.* μ', 147. — *οἰοπόλῳ.* (ρ', 54 etc.) Sch.: *ἤτοι, ἐν ᾧ οἶες ἀναστρέφονται, ὅ ἐστι πρόβατα· πολεῖν (πολεῖσθαι) γὰρ τὸ ἀναστρέφεσθαι. ἢ, ἐν ᾧ οἷός τις κ. μόνος πολεῖται. ἐξ οὗ δηλοῖ τῷ (τὸ) ἐρήμῳ.* (similiter Hesych. et Etym. Ap.: *οἰοπ.* *Ἀπολλόδωρος, ἐν ᾧ ὄϊες πολοῦνται.* hymn. Hom. in Merc. 314.: *Ἑρμῆς τ' οἰοπόλος*, *oves pascens.* — *βοηθόον.* Ap.: *ἐν μάχῃ θοὺν, ἀγαθὸν βοηθεῖν.* v. ibi Villois. quod ρ', 481. legitur, *βοηθόον ἅρμα*, Sch. recte interpretatur *ἐν πολέμῳ ταχύ.* — *αὖε.* λ', 461. — de *Ascalapho* v. β', 512, de *Aphareo*, *Deïpyro*, *Merione*, infra 541. et ι', 83, de *Antilocho* δ', 457. — *μηστ. ἀϋτῆς.* δ', 328.

482. *ἐπιόντα, ὅς μοι ἔπεισιν.* putida tautologia, nec simile illud *ἵππους ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο* ι', 123., siquidem et aliis artibus quam velocitate praemia reportare poterant equi. praeterea ὃς sequitur in proximis. scribamus *ὥς μοι ἔπεισιν*, *nam me aggreditur.* — *καὶ δὲ*, *καὶ δή.*

484. *ὅ τε.* malim sane *ὅτε*, *quando*, quam scripturam memorat Schol. B. nam quid hoc sibi vult: *juventae florem, quod est robur maximum?* imo: *cum robur maximum est* hominis.

485—487. *ὁμηλικίη.* ita W secundum E, qui sic: *ὁμηλικίη δὲ καὶ νῦν ἡ ὁμοία ἡλικία.* etiam ap. Sch. scribendum est: *ὁμηλικίη, ἀντὶ τοῦ ὁμήλικες*, non *ὁμηλικίῃ*, ut vulgo. ε', 325.: *ἑτάρῳ φίλῳ, ὃν περὶ πάσης Τῖεν ὁμηλικίης*: et Odyss. ζ', 22.: *εἰδομένη κούρῃ ναυσικλειτοῖο Δύμαντος, Ἣ οἱ ὁμηλικίη μὲν ἔην, κεχάριστο δὲ θυμῷ*: et Odyss. χ', 209: *ὁμηλικίη δέ μοί ἐσσι.* cf. ibid. γ', 49. — *τῷδ' ἐπὶ θυμῷ.* E: *ἀντὶ τοῦ ἐν ταύτῃ τῇ προθυμίᾳ, ἣν δηλαδὴ ἄρτι ἔχω.* „Odyss. π', 99: *εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἴην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ.*" H. v. Matth. §. 585, β. — *κράτος*, robur, *victoriam*, a conse-

advocati utrinque concurrunt commilitones.

Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες, ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,
πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
Αἰνείας δ' ἑτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισι,
Δηΐφοβόν τε Πάριν τ' ἐσορῶν καὶ Ἀγήνορα δῖον,
οἵ οἱ ἅμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
λαοὶ ἕπονθ', ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα
πιόμεν' ἐκ βοτάνης, γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν.
ὣς Αἰνείᾳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει,
ὡς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ.

variae variorum caedes.

Οἱ δ' ἀμφ' Ἀλκαθόῳ αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν
μακροῖσι ξυστοῖσι, περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
σμερδαλέον κονάβιζε, τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον
ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες ἀρήϊοι ἔξοχον ἄλλων,
Αἰνείας τε καὶ Ἰδομενεὺς, ἀτάλαντοι Ἄρηϊ,
ἵεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ.
Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης
ᾤχετ', ἐπεί ῥ' ἅλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην,
ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
ἤφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Ἰδομενεὺς δ' ἐκ μὲν νέκυος δολιχόσκιον ἔγχος
ἐσπάσατ', οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
ὤμοιϊν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι,

quente. — Sch.: ἕνα — ἔχοντες. ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φρονοῦντες.

488. λ', 592.

492. κτίλον. γ', 196. μεταφορικῶς adjectivum κτίλος significat *mansuetum*, *domesticum*, tanquam vervecem sive ovem; quemadmodum Pind. Pyth. 2, 31. Cinyram, regem Cypri eundemque Veneris sacerdotem, vocat ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας. — Sch.: πιόμενα. πιούμενα. (Hesych.: πιόμενα, ποτιζόμενα. v. Matth. §. 180. — E: ἐκ βοτάνης. ἀντὶ τοῦ μετὰ βόσκησιν, καί ἐστι, φασὶν, ὅμοιον τῷ ἐξ ἀρίστου παρέσομαι, ἀντὶ τοῦ μεθὸ ἀριστήσω, καὶ τῷ ἐκ νυκτῶν ἄνεμοι χαλεποὶ (Odyss. μ', 286.), ἀντὶ τοῦ μετὰ τὰς νύκτας. „Virg. Eclog. 9, 23: *pasce capellas*, *Et potum pastas age*, *Tityre*.“ Ex H.). — γάνυται. (ξ', 504, ν', 405.) διαχεῖται, χαίρει. — ἑοῖ αὐτῷ, ut Odyss. δ', 38. οἷ αὐτῷ dixit ε', 64. v. Matth. §. 147, ann. 2 etc. comparavit K Apoll. Rhod. 1, 575 — 579.

497, 8. ξυστοῖσι. δ', 469. — κονάβιζε. β', 466, φ', 255 etc.

504, 5. π', 614, 5. — ἅλιον. δ', 26. videtur ἅλιον, cum *irritum* significat, ad notionem τοῦ θαλασσίου revocari posse, ita ut proprie sonet *in mare*, in quod projecta perire solent; quae metaphora convenit Graecis, mare accolentibus. — στιβαρῆς. γ', 335 etc.

507, 8. θώρηκος γύαλον. ε', 99. „cf. inferius 587, collato 591.“ *Ex H.* — διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς Ἤφυσε. διήντλησε δὲ κ. διέκοψε τὰ ἔντερα αὐτοῦ τὸ δόρυ. Sch. — ἀγοστῷ. λ', 425.

512 — 525. ἔμπεδα γυῖα. ψ', 627, δ', 314, ζ', 352 etc. Ap.: ἔμπεδον. ποτὲ μὲν τὸ ἰσχυρόν· ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον. (π', 107.) ποτὲ δὲ ἐν τῷ πέδῳ, οἷον τῷ ἐδάφει· τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαι-

οὔτ' ἄρ' ἐπαΐξαι μεθ' ἑὸν βέλος, οὔτ' ἀλέασθαι.
τῷ ῥα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ,
τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Δηΐφοβος· δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί.
ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἅμαρτεν, ὁ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δουρὶ,
υἱὸν Ἐνυαλίοιο, δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
οὐδ' ἄρα πώ τι πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἄρης
υἷος ἑοῖο πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσιν
ἧστο, Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος, ἔνθα περ ἄλλοι
ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν, ἐεργόμενοι πολέμοιο.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀσκαλάφῳ αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν.
Δηΐφοβος μὲν ἀπ' Ἀσκαλάφου πήληκα φαεινὴν
ἥρπασε· Μηριόνης δὲ, θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
δουρὶ βραχίονα τύψεν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
αὐλῶπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα.
Μηριόνης δ' ἐξαῦτις ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὣς,
ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος,
ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο. τὸν δὲ Πολίτης,
αὐτοκασίγνητος, περὶ μέσσῳ χεῖρε τιτήνας,
ἐξῆγεν πολέμοιο δυσηχέος, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους
ὠκέας, οἵ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
ἕστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἅρματα ποικίλ' ἔχοντες·
οἳ τόνγε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα,
τειρόμενον, κατὰ δ' αἷμα νεουτάτου ἔῤῥεε χειρός.

Antilochum servat Neptunus.

Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
ἔνθ' Αἰνέας Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας

ὢν ἔμπεδον ἦεν. (μ', 12.) — ἐπαΐξαι. ε', 263. — Sch.: μεθ' ἑόν. ἐπὶ τὸ ἴδιον. τρέσσαι. (ε', 256, λ', 554.) διαφυγεῖν μετὰ δέους. βάδην (semel dictum.) ἀπ. ἠρέμα ἀπερχομένου. δὴ — αἰεί. ἐπιμόνως γὰρ αὐτῷ ὠργίζετο. (καὶ τόθ'. *etiam tum*, ut antea 402. — Ἀσκάλαφον. β', 512.) ἔσχε. (ε', 100.) διέσχε, διῆλθεν. οὐδ' ἄρα — πέπ. οὐδέ πω ἐμεμαθήκει. ἐζήτηται δὲ, πῶς θεὸς ὢν ὁ Ἄρης οὐκ εἴδει περὶ τοῦ υἱοῦ; ῥητέον οὖν, ὅτι παρὰ τῷ ποιητῇ οἱ θεοὶ, σωματικῶς λαμβανόμενοι, ἀνθρωποειδῶς ἐπίστανται, καὶ, ἀθανασίᾳ μόνον διαφέροντες ἀνθρώπων, τοῖς αὐτοῖς ἐνέχονται πάθεσι. βριήπυος. μέγα κ. βαρὺ βοῶν, παρὰ τὸ ἠπύειν, ὅ ἐστι φωνεῖν. (Ap. p. 198.: μεγαλόφωνος. cf. p. 334. v. ἠπύει. „ὁ ἠπύων βρὶ, μεγάλως. cf. ε', 860.“ *Ex H.* (ὑπὸ — νέφεσσιν. *sub nubibus*, sub coelo. Voss. Mythol. Briefe, 27., Völcker *über hom. Geogr.* §. 10 etc. „χρυσ., ut ξ', 344., quemadmodum deorum aurea esse omnia dicuntur.“ *E K.*) ἐελμένος. (μ', 38. ab ἔλω. v. Schn. h. v.) συγκεκλεισμένος. ἐεργόμενοι. (μ', 201. cf. ε', 89.) εἰργόμενοι, κωλυόμενοι. — πολ. ἀπὸ πολέμου. Matth. §. 331, c.

527 — 539. πήληκα. θ', 307. — αὐλ. τρυφάλεια. ε', 182, λ', 353, π', 795. — Sch.: βόμβησεν. (π', 118, Odyss. θ', 190 etc.) — πρυμνοῖο. ἄκρου, τοῦ πρὸς τὸν ὦμον. Schol. B. — περὶ — τιτήνας. περὶ τὰ μέσα αὐτοῦ τὰς χεῖρας διατείνας, κ. συλλαβών. Sch., Schol. B. — ὄφρ' — ἔχοντες. ξ', 429 — 431. cf. ann. ad ε', 327. — τειρόμενον, *lassum*, laborantem. ε', 391, θ', 363 etc. — Sch.: νεουτάτου. (σ', 536.) νεοτρώτου.

541. Αἰνέας Ven., Lips., Harl., Vatic. etc., auctore Aristarcho, ut Ἑρμέας,

λαιμὸν τύψ', ἐπὶ οἷ τετραμμένον, ὀξέϊ δουρί·
ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε κάρη (ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἑάφθη
καὶ κόρυς), ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα, μεταστρεφθέντα δοκεύσας,
οὔτασ' ἐπαΐξας, ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,
ἥτ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς αὐχέν' ἱκάνει,
τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσσας.
Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἴνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων,
παπταίνων· Τρῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος

quod Herodianum probasse dicit Schol. A. cf. Scholl. B et Lips. vulgo: *Αἰνείας δ' Ἀφαρ.*, quae videtur esse correctio timentis metro. certe Schol. Harl. annotavit, omnes libros habere *ἔνθ' Αἰνείας* vel *Αἰνέας*.

543. *ἐπὶ — ἑάφθη*, (Ionice pro *ἑάφθη*, *ἥφθη*. v. Heinrich. h. l. ap. K. et Matth. §. 161.) *apta erat*, ab *ἐφάπτω*, *alligo*. apta e collo, more veteri, clipeum galeamque, collo percusso, magis etiam onere suo caput Apharei praegravasse significat, ita ut in alteram partem inclinaretur. pariter ξ', 419.: *ὣς ἔπεσ' Ἕκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσι, Χειρὸς δ' ἔκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπὶς ἑάφθη Καὶ κορὺς, ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ. ἐπ' αὐτῷ ἑάφθη*, *ex ipso*, Hectore, h. e. collo ejus, *aptus erat* clipeus et galea. sententia praeclara, quam male obscuraverunt interpretes, cum Homeri modum dicendi simplicem minimeque *περιοδικὸν* haud animadverterent. si poëta dixisset: *ἐκλίνθη δ' ἑτ. κάρη, ἀσπίδος καὶ κόρυθος ἐφαπτομένων τῷ λαιμῷ*, nihil mirati essent viri boni; nunc ineptiunt, alii aliter explicantes *τὸ ἑάφθη*: velut Aristarchus *ἐπεκατήχθη*, *ἐπικατηνέχθη*: *παρὰ τὸ ἕπεσθαι*, inquit Sch., quid *α* sibi velit, non dicens.; Ap.: *ἐπηκολούθησεν. ἔνιοι δὲ κατηνέχθη*; Hesych.: *ἐκάμφθη*, *ἐβλάβη* etc. solus priscorum Tyrannio ap. Schol. A perspexisse videtur verum; cui proxime inter recentiores H: „quis non videat," inquit, „poëtam hoc declarare velle: hominem vulnere in gutture accepto prostratum capite reclinato retinuisse galeam et clipeum, *quia et illa et hic alligati erant?*" quibus quanto rectius aurem Buttmannus commodasset *Lexil.* 87., quam titubanti critico Alexandrino! — de alligatis collo galea et clipeo v. γ', 369 — 372, Feith. 4, 8, 1. et 6., Köpke *Ueber das Kriegsw. d. Gr.* p. 95. et 114. Herod. de Caribus 1, 171., vol. 1. p. 376. ed. Bähr.: *καί σφι τριξὰ ἐξευρήματα ἐγένετο, τοῖσι οἱ Ἕλληνες ἐχρήσαντο. καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέεσθαι Κᾶρές εἰσι οἱ καταδέξαντες, καὶ ἐπὶ τὰς ἀσπίδας τὰ σημήϊα ποιέεσθαι, καὶ ὄχανα ἀσπίσι οὗτοί εἰσι οἱ ποιησάμενοι πρῶτοι· τέως δὲ ἄνευ ὀχάνων ἐφόρεον τὰς ἀσπίδας πάντες, οἵπερ ἐώθεσαν ἀσπίσι χρέεσθαι, τελαμῶσι σκυτίνοισι οἰηκίζοντες, περὶ τοῖσι αὐχέσι τε κ. τοῖσι ἀριστεροῖσι ὤμοισι περικείμενοι.*

544 — 547. *θυμοραϊστής*, *θυμοφθόρος*, *letifer*. Ap.: *διαφθαρτικὸς τῆς ψυχῆς· ῥαῖσαι* (Odyss. ν', 151.) *γὰρ τὸ διαφθεῖραι.* similiter alii. iterum haec infert π', 414. et 580; ejusdem vero libri 591. et σ', 220. habetur *δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων.* itidem a *ῥαίειν*, *frangere*, ductum est vocab. *ῥαιστὴρ*, *malleus*. (σ', 477.) — *ἀπὸ — ἔκερσεν.* Sch.: *ὅλην δὲ ἀπέτεμε τὴν νωτιαίαν φλέβα.* („Schol. B.: *φλέβα. τὴν καλουμένην κοίλην φλέβα* (venam cavam, *die Hohlader*), *τὴν ἐκ δεξιῶν τῆς ῥάχεως ἀνερχομένην ἀπὸ τοῦ ἥπατος, καὶ κατὰ τὸ διάφραγμα χωροῦσαν ἐπὶ τὴν καρδίαν, καὶ ἀπὸ ταύτης ἐπὶ τὸν τράχηλον.* memorat eam venam, laudato hoc Homeri loco, Aristot. Hist. anim. 3, 3, 5. cf. Galen. ann. ad Hippocr. de nat. hom. lib. 2., tom. 3. p. 138. ed. Charter., et Pollux 2., 204., quem ante oculos habuit E. inter specimina anatomes Homer. haec retulit Haller. Biblioth. anatom. p. 7." *Ex H.*) *ἔκερσεν.* (ψ', 141.) *ἔτεμεν*, *ἔκειρεν.* — *διαμπερές.* ε', 112 etc. „Virg. Aen. 10, 381.: *hunc — Intorto figit telo, discrimina costis Per medium qua spina dabat.*" Eichh.

548. *ὁ δ' ὕπτιος — πετάσσας.* δ', 522. cf. ξ', 495, Odyss. ε', 374, ι', 417.

550 — 553. λ', 580. — *παπταίνων.* δ', 200. cf. inferius 649, ρ', 115 etc. — *περισταδόν.* Sch.: *περιϊστάμενοι.* semel dixit, ut *ἀποσταδὸν*, *παρασταδὸν*,

οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον, οὐδ' ἐδύναντο
εἴσω ἐπιγράψαι τέρενα χρόα νηλέϊ χαλκῷ
'Αντιλόχου· πέρι γάρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Νέστορος υἱὸν ἔρυτο, καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν.
οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δηΐων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς
στρωφᾶτ', οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
σειόμενον ἐλέλικτο· τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ᾗσιν,
ἤ τευ ἀκοντίσσαι, ἠὲ σχεδὸν ὁρμηθῆναι.

Adamantis Trojani mors.

'Αλλ' οὐ λῆθ' 'Αδάμαντα τιτυσκόμενος καθ' ὅμιλον,
'Ασιάδην, ὅς οἱ οὖτα μέσον σάκος ὀξέϊ χαλκῷ,
ἐγγύθεν ὁρμηθείς· ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν
κυανοχαῖτα Ποσειδάων, βιότοιο μεγήρας.
καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μεῖν', ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος,
ἐν σάκει 'Αντιλόχοιο, τὸ δ' ἥμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίης,
ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων·
Μηριόνης δ' ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ
αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα
γίγνετ' ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν,

quae similia commemoravit. E. — ἐπιγράψαι, *stringere*, germ. *streifen, ritzen.* δ', 139, λ', 388.

554. servat Antilochum Neptunus progenitor, cui propter cognationem sacrum fit in domo Nestoris Odyss. γ', 43. E Schol. B. cf. Nitzsch. ann. ad Odyss. γ', 6.

556—559. ἄνευ. ἄνευθε, χωρὶς, ἑκάς. Sch.: στρωφᾶτο. (ι', 459, ν', 422 etc.) ἀνεστρέφετο. — τιτύσκετο dictum est μεταφορικῶς. Ap.: τιτύσκετο. ἐπὶ μὲν τοῦ ἡτοιμάζετο· ὑπ' ὄχεσφι τιτ. (θ', 41, supra 23.) ἐπὶ δὲ τοῦ στοχασμῷ χρῆσθαι· Μηριόνης κ. τ. λ. (159.), καί· ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι (γ', 80.). καὶ ἐπὶ τοῦ ψυχικῶς κατεστοχάζετο· (h. e. *meditabatur, studebat.*) ἤ τευ ἀκοντίσσαι — ὁρμηθῆναι. — ἤ τευ. (β', 388 etc.) ἤ τινος.

560—562. 'Αδάμαντα. μ', 140. — οὖτα. δ', 525, ε', 376 etc. — ἀμενήνωσεν. semel dictum. v. ε', 887, Odyss. κ', 521, λ', 29 etc. Ap.: ἀσθενῆ ἐποίησε κατὰ στέρησιν τοῦ μένους, ὅ ἐστι τῆς ἰσχύος. E: ἠχρείωσε, *inutilem reddidit.* —

563. κυανοχαῖτα casu recto praeterea legitur ξ', 390, κυανοχαίτης autem ν', 144. et Odyss. ι', 536., quibus in locis eo nomine Neptunus appellatur κατ' ἐξοχὴν a colore maris, ut ap. Hesiodum Theog. 278. cf. K et ann. ad λ', 24. Voss.: *der schwarzlockige herrscher des meers.* — Schol. B: βιότοιο μεγ. φθονήσας 'Αδάμαντι, μὴ τὸν βίον 'Αντιλόχου ἀφέληται. (recte. v. δ', 54 etc. interfici ab Adamante noluit Neptunus Antilochum.) ἢ φθονήσας 'Αδάμαντι τοῦ βίου κ. ποιήσας αὐτὸν ἀναιρεθῆναι.

564. αὐτοῦ. τοῦ χαλκοῦ, τοῦ δόρατος. ὥστε. h. e. *tam firme ut.* Heinr. σκῶλος. σκόλοψ· ὥστε σκῶλον πυρίκαυστον (σκῶλος π—ος). ὁ δὲ 'Απίων, ῥάβδος πεπυρακτωμένη. ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐν Βοιωτίᾳ· Σχοῖνόν τε, Σκῶλόν τε. (β', 497.) ὁ δὲ 'Αρίσταρχος, ἀκάνθης τι γένος. ταύτας δ' εἰώθασι πυρπολεῖν. Ap. Aristarchum secutus Sch.: σκῶλος, inquit, ἀκάνθης εἶδος, ἣ πυρωθεῖσα εὐτονωτέρα γίνεται. sed quodnam genus illud spinae sit, nemo dixit, nec dubitant Schn. et viri docti, σκῶλον πυρίκαυστον dici stipitem igne praeustum ac duratum, qua parte terrae infigitur.

566. γ', 32, λ', 584, infra 596 etc.

567—569. μετασπ. ἐπιδιώξας, ἐπακολουθήσας. ἔνθα — ἀλεγεινός. ὅπου ἀλεγεινὴ καὶ δεινὴ γίνεται ἡ τρῶσις. (Schol. A: ἄρης. ὁ πόλεμος, δι' ὃν ἡ τρῶσις. E: τουτέστι πληγὴ κ. τραῦμα. cf. 444. — ὀϊζυροῖσι, *miseris.* Ap.: ὀϊζυρός. ἐπίπονος. καὶ ὀϊζὺς, ἡ κακοπάθεια. „Virg. Aen. 2, 268.: *mortalibus aegris.*" Cl.

ἔνθα οἱ ἔγχος ἔπηξεν· ὁ δὲ σχόμενος περὶ δουρὶ
ἤσπαιρ', ὡς ὅτε βοῦς, τόντ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν,
ὣς ὁ τυπεὶς ἤσπαιρε μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δήν,
ὄφρα οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσατ' ἐγγύθεν ἐλθὼν
ἥρως Μηριόνης· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Δηΐπυρον δ' Ἕλενος ξίφεϊ σχεδὸν ἤλασε κόρσην
Θρηϊκίῳ, μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν.
ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πέσε, καί τις Ἀχαιῶν
μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισσε·
τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν.

Heleni pugna cum Menelao;

Ἀτρεΐδην δ' ἄχος εἷλε, βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένῳ ἥρωϊ ἄνακτι,

570. *ἔπηξεν* (β', 664.), *infixit.* — *ὁ δὲ σχόμενος περὶ δουρί.* sic Ap., h. e. ipso interprete: *κατασχεθεὶς ἐπὶ τῷ δόρατι, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ (ὑπό. H.) τοῦ δόρατος*: et similiter Hesych., illum secutus: *σχόμενος περὶ δουρί. κατασχεθεὶς κ. συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ δόρατος.* quae utriusque scriptoris verba huc pertinere vidit Tollius ann. ad Ap.; commemorantque hanc scripturam Scholl. B et Lips.; nec aliam explicare existimandus est scriptor scholiorum brevium hisce verbis *κατασχεθεὶς, περιπαρεὶς τῷ δόρατι.* quae tamen scholia nunc ostendunt in lemmate vulgatum *ἑσπόμενος*, quod ferri nullo modo potest; nec simile est, ut nonnullis visum, illis μ', 395.: *νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος, ὁ δ' ἑσπόμενος πέσε δουρὶ Πρηνὴς*, aut Virgilianis Aen. 12, 301.: *super ipse secutus Caesariem laeva turbati corripit hostis*, siquidem utroque isto loco dicuntur cominus pugnantes, quos jam percussos insequuntur hostes, hic autem eminus conjecta hasta vulneratus titubat paulum ac vacillat Adamas, mox, hastili extracto a Merione, animam efflat. est igitur *σχόμενος retentus*, *praepeditus*, ut *ᾧ ἄχεϊ σχομένη* Odyss. λ', 279. lemmata scholiorum subinde falsa esse, librariis veteri veteris vocis interpretationi recens vulgatum verbum praescribentibus, significavi ann. ad Soph. Phil. 148. — *περὶ δ. ἤσπαιρε*, *circa hastam palpitabat.* cf. 441 etc.

571. *ὡς ὅτε.* reliquimus scripturam librorum et hic et δ', 462. aliisque locis; sed vereor ne scribendum sit sine ellipsi *ὡς ὁτὲ*, *ut olim*, quemadmodum Horat. Sat. 1, 1, 25.: *ut pueris olim dant crustula blandi Doctores.* particulas *ὅτε* et *ὁτὲ* permisceri solere, nemo nescit. v. Viger. p. 437, 919, inferius 588 etc.

572. *ἰλλάσιν.* Sch.: *τοῖς ἐξ ἱμάντων πεπλεγμένοις δεσμοῖς.* Ap. h. v. *ταῖς ἐξ ἱμάντων σειραῖς. εἴρηται δ παρὰ τὴν εἴλησιν τῶν σχοινίων ἢ ἱμάντων.* ab *εἴλω, ἐλλέω, ἴλλω.* cf. ε', 203, ϑ', 214, H et, quem laudavit, Ruhnken. ann. ad Timaeum p. 71, etc. — *μίνυνθά περ — δήν.* α', 416.

576—585. *ξίφεϊ — Θρηϊκίῳ.* E: *μεγάλῳ.* — *φασὶν οἱ παλαιοί, ὡς μόνοι ἐν βαρβάροις οἱ Θρᾷκες μεγάλοις ξίφεσι χρῶνται.* (h. e. gladiis rectis, non *μαχαίραις* seu *Medo acinace*, ut ait Flaccus Od. 1, 27, 5.) *τινὲς δὲ ῥομφαίαν τὸ τοιοῦτον ξίφος ἐνόησαν.* (eo nomine appellari gladium majorem, etiam Schol. B annotavit. Liv. 31, 39.: *Thracas quoque* romphaeae, ingentis et ipsae longitudinis, *inter objectos undique ramos impediebant.*) *καλῶς δὲ παρεσημήνατο, μέγα εἶναι τὸ ξίφος, ἵνα πιθανὸν δόξῃ τὸ δι' αὐτοῦ ἀπαραχθῆναι σὺν τῇ κόρσῃ κ. αὐτὴν τὴν τρυφάλειαν.* hospitale munus (Acamantis fortasse vel Piroi β', 844.) gladium eum fuisse suspicatur K, ut galeam insignem κ', 261. qui sic itidem interpretatur *Threïcias sagittas* ap. Virg. Aen. 5, 311. est autem satis frequens ap. Hom. mentio magnorum ensium, quales conveniebant heroum proceris corporibus et *βαρείαις χερσί*: v. α', 194, ε', 146 etc. — *κόρσην.* δ', 502, ε', 584. — Sch.: *ἀπὸ — ἄραξεν. ἀπέκοψε δὲ τὴν περικεφαλαίαν.* *ἀποπλαγχθεῖσα.* (592. proprie hoc verbum usurpavit Odyss. ι', 259, μ', 285.)

ὀξὺ δόρυ κραδάων· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν.
τὼ δ' ἄρ' ὁμαρτήτην, ὁ μὲν ἔγχεϊ ὀξυόεντι
ἵετ' ἀκοντίσσαι, ὁ δ' ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ.
Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ
θώρηκος γύαλον, ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός·
*ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλωὴν
θρώσκωσιν κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι
πνοιῇ ὕπο λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ,
ὣς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς ἑκὰς ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός.
Ἀτρείδης δ' ἄρα χεῖρα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
τὴν βάλεν, ᾗ ῥ' ἔχε τόξον ἐΰξοον· ἐν δ' ἄρα τόξῳ
*ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος.
ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων,
χεῖρα παρακρεμάσας, τὸ δ' ἐφέλκετο μείλινον ἔγχος.
καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μεγάθυμος Ἀγήνωρ,
αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ,

ἀποκρουσθεῖσα. — κραδάων. η', 213. — τόξου πῆχυν. λ', 375. et isto loco et hic libri fere: ἀνεῖλκε. secuti sumus Wolfium. — ὁμαρτ. μ', 400. — ὀξυόεντι. ε', 50. — νευρῆφιν. θ', 299 etc.

588. ὡς δ' ὅτ' etc. importunum δὲ male insertum a librariis arbitror, ut tot aliis in locis, et sic potius scribendum, longe concinniore atque efficaciore oratione: — ὀϊστός, Ὡς ὅτ' ἀπὸ etc. cf. 136—143, 178—181, 389—392, 471—476 etc. — Sch.: πτυόφιν. (semel dictum.) πτύον. πτύον δέ ἐστιν, ἐν ᾧ τὰ ἠλοημένα γεννήματα ἀναβάλλουσι, χωρίζοντες τοῦ ἀχύρου. (*ventilabrum, die Wurfschaufel.*) ὁ δὲ τύπος (τὸ φιν adjectum dicit) παραγωγή. cf. ε', 499—501.

589. κύαμοι, *fabae*, παρὰ τὸ κύειν αἷμα, inquit E. idem: σημείωσαι δὲ καὶ, ὅτι Ὁμήρου εἰπόντος κύαμοι μελανόχροες, γράφουσιν οἱ παλαιοὶ, ὅτι τοὺς κυάμους ὡς μέλανας οὐκ ἐσθίουσιν οἱ ἱερεῖς, οἷς καὶ λόγον φασὶν εἶναι ἱερὸν τοιοῦτον Ἶσόν τοι κυάμους τε φαγεῖν κεφαλάς τε τοκήων διὰ τὸ ψυχῆς αἰζηῶν βάσιν ἔμμεναι ἠδ' ἀνάβαθμον Ἐξ Ἀΐδαο, (excidisse videtur vox δόμων, siquidem hic quoque versus est hexameter heroïcus.) ὅταν αὐγὰς εἰσανίωσιν. — ἰστέον δὲ ὡς, εἴπερ διὰ τὸ περὶ κύαμον βραχὺ μέλαν (?) ἐπιθετικῶς οἱ κύαμοι καλοῦνται μέλανες, ἔστι καὶ τοῦτο παράδειγμα σαφὲς τοῦ ἀπὸ μέρους καλεῖσθαι τὸ πᾶν. intelligunt fere κυάμους illud genus fabarum, quod Germani appellant *Saubohne, Pferdebohne, grosse Bohne.* v. Billerbeck. Flor. class. p. 189. Voss.: *der bohnen frucht, der gesprenkelten.* Virg. Georg. 1, 227.: *si vero viciamque seres vilemque* faselum, ubi v. interpp. — ἐρέβινθοι, *cicera.* dicere videtur *cicer arietinum* Linn., *gemeine Kicher, Kichererbse,* quo legumine et homines et jumenta vescuntur in Europa meridiana. v. Billerbeck. p. 190. Voss. reddidit *erbsen.*

590. λιγυρῇ. ὀξέως πνεούσῃ αὔρᾳ. Sch. — λικμητῆρος, *ventilatoris,* germ. *des Worflers.* ε', 500. Columella de re rust. 2, 10.: *cum acervus paleis granisque mixtus in unum fuerit conjectus, paulatim ex eo ventilabris per longius spatium jactetur. quo facto palea, quae levior est, citra decidet; faba, quae longius emittetur, pura eo perveniet, quo ventilator eam jaculabitur.* — ἐρωῇ. δ', 542 etc.

595. malim cum Bentlejo et P. Knightio ἀντικρύς. v. ann. ad γ', 359. „Virg 9, 576. de Priverno: *hunc primo levis hasta Themillae Strinxerat; ille manum projecto tegmine demens Ad volnus tulit: ergo alis allapsa sagitta Et laevo affixa est lateri manus.*" Eichh.

596. ἐχάζετο. paulo durius, sed suo more (v. α', 116, 162, λ', 584 etc.), omisit pronomen, quo significaretur Helenus: nam eum dicit. — παρακρεμάσας, *suspendens,* h. e. sustollens. semel dictum. — „ἐφέλκετο. cf. ε', 664, 5." H. — μείλινον. 715, ε', 655 etc. — Ἀγήνωρ. filius Antenoris. δ', 467, φ', 579. — Sch.: εὔστ. ο. ἀώτῳ.

σφενδόνῃ, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.

quicum deinde Pisander congressus misere occiditur et spoliatur.

Πείσανδρος δ' ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
ἤϊε· τὸν δ' ἄγε Μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε,
σοί, Μενέλαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἀτρείδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος,
Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
οὔτασεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
ἔσχεθε γὰρ σάκος εὐρὺ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ
ἔγχος, ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσι χάρη, καὶ ἐέλπετο νίκην.
Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον
ἆλτ' ἐπὶ Πεισάνδρῳ· ὁ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο καλὴν
ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ,
μακρῷ, ἐϋξέστῳ· ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
ἤτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδασείης
ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν· ὁ δὲ προσιόντα μέτωπον,
ῥινὸς ὕπερ πυμάτης. λάκε δ' ὀστέα, τὼ δέ οἱ ὄσσε
πὰρ ποσὶν αἱματόεντα χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν·
ἰδνώθη δὲ πεσών. ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων

(716.) *καλῶς περιεστεμμένῳ ἐρίῳ*, (opponitur *τὸ ἀκατέργαστον ἔριον*. v. E.) *τουτέστιν ἐρίᾳ σφενδόνῃ. οἰὸς γὰρ ἀώτῳ, προβάτου ἄνθει, ὅ ἐστιν ἐρίῳ.* (imo *ἄωτον* nihil aliud esse quam *villum*, *Flocke*, *Zotte*, pulcre ostendit Buttmannus. v. ann. ad ι', 657. — „*σφενδόνῃ*. (semel dictum.) fiebant olim fundae ex fasciis laneis, non ex nervis seu chordis, ut auctores sunt Scholl. B et Lips. E: *λέγει ἐνταῦθα ὁ Σχολιαστὴς, ὅτι ἐρίοις πάλαι τὰ κῶλα τῆς σφενδόνης συνέπλεκον, καὶ οὐ νεύροις, ὡς ὕστερον, ἵνα τοῦ ἐρίου ἐπενδιδόντος διατείνοιντο αὐτὰ ἐν τῇ ἀποῤῥίψει.* de *σφενδόνῃ* pro fascia adhibita a medicis v. Foësii Oecon. Hippocr. h. v." *Ex Ernest. et H.* cf. Feith. p. 479. et ad eum Stoeberi animadvv., Köpkei *Kriegsw, d. Gr.* p. 123—125., Bosii Antiqu. gr. descr. brev. p. 174. — *θεράπων. ὢν θεράπων αὐτοῦ.*

608. *ἔσχεθε*, *impediebat*. „cf. μ', 184, ν', 398, Odyss. δ', 284, π', 430." *Ex H.* — *ἐνὶ καυλῷ.* 162, π', 115 etc.

609. *ὁ δὲ — νίκην.* simplex oratio, nec *περιοδικὴ*, et parum distinctis temporibus verborum. non enim fracta hasta gavisus est et victoriam speravit Pisander, sed antea scilicet, cum Menelai scutum feriisset. est igitur *χάρη gavisus erat*, et *ἐέλπετο speraverat*, quae priore loco posuisset recentior scriptor, et per participia extulisset, velut hoc modo: — *οὔτασε, χαρεὶς, καὶ ἐλπόμενος νίκην.*

610. *Ἀτρ. δὲ ἐρυσσ.* haud male scriberetur *Ἀτρ. δ' εἰρυσσάμενος*, ut *εἰρυόμεσθα* φ', 588, *εἰρύσσονται* σ', 276: sed nihil mutandum esse arbitror, cum elisio vocalium saepe cesset ap. hunc nostrum. digammate appicto Knightius rem expedire sibi visus est, ita haec scribens: *ατρεϝιδης δε, ϝερυσσαμενος χσιφος ἀργυροϝηλον.* sed de hoc genere satis dixi in superioribus.

611—618. *ὑπ' ἀσπίδος. τὴν ὑπὸ τὴν ἀσπίδα κρυπτομένην.* Schol. B. *ἐλ. ἀμφὶ πελ. τῷ τοῦ πελέκεως στειλειῷ, παρὰ τὸ πεπελεκῆσθαι.* — Ap.: *οἷον στελεῷ· ἀμφὶ πελ.* similiter alii. Odyss. ε', 536. *στειλειὸν περικαλλὲς ἐλάϊνον. στειλειὴν* dixit ibid. φ', 422. est *λαβὴ*, *manubrium*. „*ἐλαΐνῳ* pro *ἐλαιΐνῳ* Attice dictum ait Schol. B, h. e. veteri quadam ratione, quam Attici retinuere: v. E et Thomam, ad eumque annotata p. 292." *Ex H.* — *ἅμα — ἐφίκοντο. ὑπὸ τὸ αὐτὸ* (simul) *ἔτυχον ἀλλήλων.* Sch. — *ἱπποδασείης.* γ', 369. — *πυμάτης. ἐσχάτης.* ζ', 118 etc. — Sch.: *λάκε.* (ξ', 25, ν', 277.) *ἐσχίσθη. ὀνοματοποιΐα ὁ τρόπος.* (*fracta crepuerunt*. Ap.: *ἐψόφησεν* etc. vox a Pindaro et poëtis scenicis aliisque usurpata. — *ἰδνώθη.* β', 266. „Virg. 12, 306.: *ille securi Adversi frontem mediam*

τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὖδα·

contumaciam pugnandi Trojanis exprobrat Menelaus.

„Λείψετέ θην οὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυπώλων,
Τρῶες ὑπερφίαλοι, δεινῆς ἀκόρητοι ἀϋτῆς!
ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς,
ἣν ἐμὲ λωβήσασθε, κακαὶ κύνες, οὐδέ τι θυμῷ
Ζηνὸς ἐριβρεμέτεω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν
ξεινίου, ὅστε ποτ' ὔμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπήν·
οἵ μευ κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
μὰψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ,
νῦν αὖτ' ἐν νηυσὶν μενεαίνετε ποντοπόροισι
πῦρ ὀλοὸν βαλέειν, κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιούς·
ἀλλά ποθι σχήσεσθε, καὶ ἐσσύμενοί περ, ἄρηος.
Ζεῦ πάτερ, ἦ τέ σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν, σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται,
οἷον δὴ ἄνδρεσσι χαρίζεαι ὑβριστῇσι,
Τρωσὶν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται
φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοιΐου πολέμοιο!
πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος,
μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,

mentumque reducta Disjicit, et sparso late rigat arma cruore." Cl., Eichh.
620—638. *θήν.* β', 276, θ', 448 etc. *δὴ* legit Sch. *οὕτω γε, sic quidem,* tam male accepti, ut Pisander et alii Trojani. — *ἄλλης μὲν* praeter necessitatem Schol. B interpretatur *ἄ. μὴν,* cum usitatum sit *μὲν*, haud sequente *δὲ* particula. — *ἐπιδευεῖς, indigi* estis. Sch.: *ἄλλης ὕβρεως οὐκ ἐνδεεῖς, ἀλλὰ πλήρεις ἐστέ.* non opus esse ait, ut nova se contumelia injuriaque afficiant. satis jam debacchatos esse, tandemque desistendum a bello. — *κακαὶ κύνες.* Mori et unus Vindob.: *κακοὶ*, quo facile carebimus. Schol. Lips.: *κακαί. ἄκρως τῷ θηλυκῷ κατεχρήσατο εἰς τὴν ἀνανδρίαν τῶν βαρβάρων.* quod placuit Clarkeo. Ern. more poëtarum in hoc genere dictum putat. E: *τὸ κακαὶ κύνες Ἰωνικῶς μὲν ἔχει τῆς κατὰ γένος θηλυκὸν φράσεως, ἴσως δὲ καὶ ὡς διὰ τὸ Τρωϊκὸν ἐκτεθηλυμμένον οὕτως ἐσχημάτισται. δηλοῖ δὲ ἢ τοὺς κατωφερεῖς κ. λάγνους, ὁποῖος ὁ Πάρις, ἢ τοὺς ἀναιδεῖς, ὁποῖος ὁ Ἕκτωρ, ἢ καὶ ἄλλως τοὺς ἀνάνδρους, εἴ γε κακοὶ οἱ δειλοί.* — de Jove hospitali v. Odyss. ι', 270, ξ', 57, 8., quae loca K indicavit, Aristotelis interpp. libri de mundo c. 7., Virgilii Aen. 1, 731 etc. — *διαφθέρσει.* v. Matth. §. 173. — *αἰπήν.* forma rarior ap. Hom. quam *αἰπὺς* et *αἰπεινός. Πήδασον αἰπήεσσαν* dixit φ', 87., ut multiformis est lingua Graecorum. cf. Odyss. γ', 130, θ', 516. — *κουρ. ἄλοχον.* α', 114. — *μάψ.* β', 214.: *μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον,* ubi v. Sch. E: *τὸ δὲ μὰψ οἴχ. ἀν. πρὸς διαστολὴν εἴρηται τῶν Ἑλληνικῶν πράξεων. οἰχήσονται μὲν γὰρ καὶ Ἀχαιοί ποτε ἄγοντες ἐκ Τροίας κτήματα κ. γυναῖκας, οὐ μὰψ δὲ, ἀλλ' ἀμυνόμενοι ἐφ' οἷς ἔπαθον.* — *ἀνάγοντες.* vox nautica. v. ζ', 292., quo loco et *ἤγαγεν* eodem sensu dictum est. — Sch.: *ἐπεὶ φιλέεσθε.* (Odyss. α', 123, ο', 281, 543.) *ὅτι φιλοφροσύνης κ. ξενίας ἐτύχετε.* (*μενεαίνετε* [δ', 32, ε', 606 etc.], *cupitis*, studetis.) *ἀλλά ποθι σχ. ἀλλὰ φεύξεσθε* (imo *ἀλλ' ἀφέξεσθε.* cf. supra 570. ann.) *δήπου, τουτέστι πόῤῥω* (h. e. a consequente) *κρατηθήσεσθε. ἀλλά ποθι* (α', 128, ζ', 526 etc.) *σύνδεσμος παραπληρωματικός.* (cave putes: *ποθὶ* idem est quod *ποὺ*, *aliquo modo, forte.* ann. H. ceterum male codd.: — *δήπου. ἀλλά ποθι, συνδ. παρ. τουτέστι, πόῤῥω κρ.* — *ἐσσύμενοι.* 315 etc.) *περὶ φρένας ἔ. ἄλλων. φρονήσει διαφέρειν τῶν λοιπῶν θεῶν.* (cf. 355.) *σέο — πέλ. ἐκ σοῦ δὲ πάντα ταῦτα γίγνονται.* (quae desipientis esse putat, nec digna Jove. — *οἷον δὴ, ὡς δή.* indignantis est *δὴ*, *scilicet*, ut saepe.) *ἀτάσθαλον.* (λ', 695, Odyss. γ', 207 etc.) *ἄδικον.* (*φυλόπιδος.* δ', 15 etc. — *ὁμοιΐου πολ.* ι', 440. — *ἀμύ-*

τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι
ἢ πολέμου· Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.“
Ὣς εἰπὼν τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροὸς αἱματόεντα
συλήσας ἑτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων,
αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.

cadit Harpalion, regis Paphlagonum filius.

Ἔνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος βασιλῆος,
Ἁρπαλίων, ὅ ῥα πατρὶ φίλῳ ἕπετο πτολεμίξων
ἐς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν·
ὅς ῥα τότ' Ἀτρεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ
ἐγγύθεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι,
ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων,
πάντοσε παπταίνων, μήτις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ.
Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἵει χαλκήρε' ὀϊστὸν,
καί ῥ' ἔβαλε γλουτὸν κάτα δεξιόν· αὐτὰρ ὀϊστὸς
**ἀντικρὺ διὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν.*
ἑζόμενος δὲ καταῦθι φίλων ἐν χερσὶν ἑταίρων,
θυμὸν ἀποπνείων, ὥστε σκώληξ, ἐπὶ γαίῃ
κεῖτο ταθείς, ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο,
ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρήν.

μονος. *ἀμωμήτου*, h. e. *praeclari*, venusti. v. Schol. A, Ern., H.) *ἐξ ἔρον εἶναι.* *προέσθαι τὴν ἐπιθυμίαν, κορεσθῆναι.* (hoc dicit, omnium rerum, vel jucundissimarum, esse satietatem; sed Trojanos bello non satiari. significant igitur verba *ἐξ ἔρον εἶναι*, *cupidinem dimittere*, postquam te re cupita expleveris, quod non multum differt a cupiendo.)

643. ipsum *Pylaemenem* Menelaus occidit ε', 576.: ergo fieri non potest, ut genuini sint versus 658. et 659. putide Sch.: *ζητεῖται, πῶς ἀνωτέρω ἀνῃρημένος ὑπὸ Μενελάου ὁ Πυλαιμένης τανῦν δύναται ἀκολουθεῖν τῷ παιδὶ καὶ κλαίειν. ἔστι δὲ λέγειν, ὅτι δύο Πυλαιμένεις Παφλαγόνων ἡγεμόνας συνίστησιν ὁ π., ὡς Αἴαντας δύο, κ. Εὐρυβάτας δύο κήρυκας, τὸν μὲν Ἀγαμέμνονος, τὸν δὲ Ὀδυσσέως.* (haec aliena esse, nemo non intelligat. nam de praeconibus illis cognominibus dicere ut supersedeam, Ajaces, ubicunque memorantur, diversis cum gentium, quibus imperabant, tum patrum nominibus, ipsaque statura factisque distincti describuntur.) *ἔνιοι δὲ πιθανῶς μεταγράφουσι· μετὰ δ' οὔ σφι πατὴρ κ. δ. λ.* istis recte respondit H., manere tamen difficultatem sequente versu; praetereaque Paridem statim ulcisci Harpalionem caeso Euchenore. cf. Wolfii Prolegg. ad Hom. p. 133. et 134.

644. *πτολεμίξων.* sic unus Thomae Bentleji et Lips., in quo gloss.: *Δωρικῶς. γρ. πολεμίζειν* (*πολεμίζων*, quod fere habent ceteri codd. Ald. 2.: *πτολεμίζων*.) quos libros sequor cum Heyneo et Wolfio. Knight. quoque: *πτολεμίκσων.*

649—653. *ἐπαύρῃ.* λ', 391. Ap.: *ἐπαυρεῖν. ἀπόνασθαι, ἀπολαύειν. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιτυχεῖν· λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν.* (ψ', 340.) — *χαλκήρεα.* ξ', 3 etc. — *γλουτόν. κύστιν.* ε', 66, 7. — *ἀντικρύ.* malim etiam h. l. *ἀντικρὺς*, ut Bentlejus. *διὰ κύστιν* Ven.; vulgo: *κατὰ κ.* — *καταῦθι.* Odyss. κ', 567, φ', 55. dictum est ut *ἐξαῦτις* et similia. vulgo: *κατ' αὖθι.*

654—657. *σκώληξ*, ***lumbricus***, germ. *Regenwurm*, quod genus animalium longo corpore extensum jacere solet vesperi. v. Wilmsen. *Handb. der Naturgesch.*, vol. 3. p. 16—20. — Sch.: *ἀμφεπ. περὶ αὐτὸν ἠσχολοῦντο. ἀνέσαντες.* (ξ', 209, φ', 537, Odyss. σ', 265.) *ἀναθέντες, ἀναβιβάσαντες.* avehitur Harpalionis corpus Trojam, ibi cremandum, quoniam id fieri in campo, durante proelio, non poterat, sicut per inducias η',

[ἀχνύμενοι· μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε, δάκρυα λείβων·
ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνηῶτος.]

Euchenorem Paris interficit.

Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
ξεῖνος γάρ οἱ ἔην πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσιν·
τοῦ ὅγε χωόμενος προΐει χαλκήρε' ὀϊστόν.
ἦν δέ τις Εὐχήνωρ, Πολυείδου μάντιος υἱὸς,
ἀφνειός τ', ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία ναίων,
ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοὴν ἐπὶ νηὸς ἔβαινε·
πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολύειδος,
νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.
τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέην θῳὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν,
νοῦσόν τε στυγερὴν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ.
τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δὲ θυμὸς
ᾤχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν.

interea Hector, quo loco primum in castra graeca irrupit, pergit pugnare cum Ajacibus.

Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
Ἕκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο διΐφιλος, οὐδέ τι ᾔδη,

425—432.; vel inde asportandum in patriam, ut Sarpedonis π', 671—675.

661. *πολέσιν μ. Παφλ.* apud, vel inter, multos Paphlagones, h. e. in Paphlagonum populo. cf. H.

663. *Πολυείδου.* libri: *Πολυΐδου* et mox *Πολύϊδος*, non sine detrimento metri. v. ann. ad ε', 148., ubi scribendum est ap. Soph. *Πολυΐδῳ τῷ Κοιράνου:* nam Coerani Argivi (de quo H Obss. ad Apollod. p. 220.) filius fuit is vates.

664. *ἀφνειός τ', ἀγαθός τε,* *divesque nobilisque.* cf. ρ', 576. eodem sensu intelligam verba *ἀφνειὸς*, *ἀμύμων* ε', 9. et *ἀφνειὸς καὶ καρτερὸς* Odyss. ξ', 116., siquidem conjungi solet opum commemoratio cum nobilitatis potentiaeque, velut ε', 543.: *τῶν ῥα πατὴρ μὲν ἔναιεν ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Φηρῇ, Ἀφνειὸς βιότοιο· γένος δ' ἦν ἐκ Ποταμοῖο Ἀλφειοῦ, — Ὃς τέκετ' Ὀρσίλοχον πολέεσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακτα.* Voss.: *reich an hab' und edel.*

666. *ἀγαθός.* nihil muto, quamvis non videatur opus esse, cum filius dictus sit *nobilis*, *ἀγαθὸς*, etiam patrem sic appellari, nisi forte eadem sententia, concinno genere dicendi, quod amant Graeci: *πατὴρ ἀγαθοῦ ἀγαθὸς Πολύειδος.* verum hic non est ita. quare fuit cum ponendum existimarem *γέρων ἀγανὸς*, *senex mitis*, more ejus aetatis. soletque suavitas morum conjuncta esse cum prudentia et probitate. Odyss. λ', 202.: *σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ, Σή τ' ἀγανοφροσύνη.* Odyss. β', 230.: *μήτις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδὼς, Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη καὶ αἴσυλα ῥέζοι.* cf. Il. υ', 467 etc. Schol. Aristoph. Vesp. 1417.: *ἀγανῷ. ἱλαρῷ, καλῷ καγαθῷ.*

669. dedi *θῳὴν* pro *θωὴν*, quia *θωϊὴ* legitur ap. Archilochum: v. Etym. p. 26, 24., Elmsl. ann. ad Eurip. Med. 1267. Sch.: *θωήν. τὴν ζημίαν. λέγει δὲ τὸ τῆς στρατείας ἐπιζήμιον-* similiter Ap. et Suidas. Hesych.: *θωή. ζημία, βλάβη. ὅθεν ὁ ἀζήμιος ἀθῷος.* at Schol. A: *θωήν. νῦν τὴν μέμψιν.* quas tamen similes esse notiones intellexit Nitzsch. ann. ad Odyss. β', 192., et habent Latini huic simile vocab. *animadversionis.* itaque quam hic *ἀργαλέην θῳὴν*, eandem *χαλεπὴν δήμου φῆμιν* dixit Odyss. ξ', 239. cf. ibid. ζ', 273, π', 75, ω', 200, 201, quae loca suppeditavit Nitzsch. — *ἵνα — θυμῷ*, ne vel animadversione civium, vel morbo gravi afflictaretur animo. Voss.: *darum mied er sowohl der Danaer schmähliche Strafe, Als der krankheit graun, dass nicht ihn quälte die nachreu.*

673—684. *δέμας π. αἰθ.* λ', 595.

ὄττι ῥά οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο
λαοὶ ὑπ' Ἀργείων (τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
ἔπλετο· τοῖος γὰρ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
ὤτρυν' Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν),
ἀλλ' ἔχεν, ᾗ ταπρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο,
ῥηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στίχας ἀσπιστάων,
ἔνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς εἰρυμέναι, αὐτὰρ ὕπερθε
τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον, ἔνθα μάλιστα
ζαχρηεῖς γίγνοντο μάχῃ αὐτοί τε καὶ ἵπποι.
Ἔνθα δὲ Βοιωτοὶ, καὶ Ἰάονες ἑλκεχίτωνες,
Λοκροὶ, καὶ Φθῖοι, καὶ φαιδιμόεντες Ἐπειοὶ,

— νηῶν ἐπ' ἀρ. μ', 118 etc. — κῦδος, *decus*, victoria. — Sch.: πρὸς — ἄμυνεν. προσεβοήθησε δὲ καὶ αὐτὸς τῇ δυνάμει αὐτοῦ. — ᾗ — ἐσᾶλτο. μ', 462. — ζαχρηεῖς. ε', 525. qua parte murus humillimus erat, ea parte jam acerrime pugnatum esse ait propter facilem et virorum et curruum bellicorum accessum. cf. ann. ad 749.

685. Ἰάονες. Iones, Athenienses. Herod. 8, 44.: Ἴωνος δὲ τοῦ Ξούθου στρατάρχεω γενομένου Ἀθηναίοισι, ἐκλήθησαν ἀπὸ τούτου Ἴωνες. nihil ad rem facit, quod multis ante aetatibus Iones ex Attica profecti Aegialeam, post Achajam dictam, inhabitarunt. (Paus. 7, 1, 2.; ann. ad β', 575.) mansit enim haud dubie pars eorum in Attica, sed ibi quoque mixta cum Pelasgis, ad quos deinde Iones Aegialenses, quotquot Achaeis cedere coacti sunt, sicut illi Doriensibus, se receperunt. Verbo: *Iones fuere Athenienses*, etiam belli Trojani tempore, et *Athenienses recte appellati Iones*, etsi magna ex parte Pelasgicae stirpis populi Atticam insidebant. (cf. Herod. 2, 51.; 1, 56.), quibus populis mixtis cum Ionibus, auctis illis deinde civium suorum reditu ex Aegialea, nova migratio dispicienda erat. Inde *Ionica dialectus* et *Attica vetus* recte pro eadem habentur, estque consentaneum, magis etiam invaluisse *nomen Ionicum*, ex quo *Dores* Peloponnesum occupaverant; id quod convenit cum Herodoto 1, 56. cessit tamen *Atheniensium nomini*, ex quo *Ionum Asiaticorum* inclaruit, ita ut metuenda esset ambiguitas. coeperunt igitur Iones Graeciae appellari *Athenienses*, jamque refugerunt Ionum nomen, in quod alia ex parte successerunt populi, qui coaluerant cum Ionibus, permixti partim, sive jam olim in Graecia, seu post migrationem in Asiam, cum Pelasgicis populis pluribus, Doribusque et Aeolibus; quos inter fuere, qui Athenis se profectos et genuinos Iones esse jactarent. Herod. 1, 146, 147. sic fere H. et Heinrich. obscura sane pars horum est et quasi involuta, ut esse par est res vetustissimas. nec tamen propterea cuiquam auctor sim, ut hunc versum pro supposito habeat et Ionum nomen ad solam Asiam pertinere arbitretur; quod fecit doctissimus Clavierius (*Hist. des premiers temps de la Grèce*, t. 2. p. 70. et suiv., 2. édit., et la *traduct. d'Apollodore*, t. 2., p. 89.) v. Bentleji Opusc. philol. p. 375., Mannert. 8. pag. 268., Bredow. *Handb. der alten Gesch.*, 4. ed. p. 279., Matth. gr. gr. §. 5 etc. multo minus tunicarum talarium usum abjudicaverim a Graecis aevi heroïci, cum in antiquissimis eorum artibus conspiciantur, ut vel ex Hirtii libro notissimo (*Bilderbuch für Mythol.* etc.) intelligas. insimulant quoque viri docti, in quibus H, totum hunc locum inde a versu 681. usque ad 700., e variis variorum laciniis haec consuta esse rati, maximeque ab iis, qui popularium gloriae studerent. quae res cum mihi non videatur ad liquidum perducta esse, usurpabo verbum ipsius Heynei, quo verbo disputationem suam finit: „Consulat sensum quisque suum." — ἑλκεχίτωνες. (h. in Apoll. 147.) Sch.: βαθεῖς χιτῶνας ἔχοντες. ἄζωστοι. E de Atheniensibus: μέχρι γὰρ, φασὶ, τῆς Περικλέους στρατηγίας ποδήρεις εἶχον χιτῶνας, φοροῦντες καὶ τέττιγας. *tunicas talares* dicit, vestimenti genus barbari ac muliebris, quod in Verre et Catilinae sodalibus reprehendit Cic. Verr. 5, 13., Catil. 2, 10. v. ζ', 442, Thuc. 1, 6., Schn. v. χιτών. Baccharum πέπλους ποδήρεις dixit Eurip. Bacch. 727.

686—693. Λοκροί. β', 527. — Φθῖοι. v. ibid. ann. ad 683. Sch.: φαιδιμόεντες. (semel dictum.) ἐπι-

σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον, οὐδ' ἐδύναντο
ὦσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἴκελον Ἕκτορα δῖον·
οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι (ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
ἦρχ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεὺς, οἱ δ' ἅμ' ἕποντο,
Φείδας τε, Στιχίος τε, Βίας τ' ἐΰς)· αὐτὰρ Ἐπειῶν
Φυλείδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε, Δρακίος τε·
πρὸ Φθίων δὲ Μέδων τε, μενεπτόλεμός τε Ποδάρκης.
ἤτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο
ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεὸς, αὐτὰρ ἔναιεν
ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτὰς,
γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
αὐτὰρ ὁ Ἰφίκλοιο πάϊς τοῦ Φυλακίδαο·
οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
ναῦφιν ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο.
Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱὸς,
ἵστατ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιὸν,
ἀλλ' ὥστ' ἐν νειῷ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
ἶσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον, ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς
(τὼ μέν τε ζυγὸν οἶον ἐΰξοον ἀμφὶς ἐέργει,
ἱεμένω κατὰ ὦλκα, τέμει δέ τε τέλσον ἀρούρης),
ὣς τὼ παρβεβαῶτε μάλ' ἕστασαν ἀλλήλοιϊν.

φανεῖς καὶ λαμπροὶ ταῖς πράξεσι. (β', 615 seqq. σπουδῇ [β', 99.] — ἔχον. [β', 275.] μόγις κ. δυσέργως ἀπὸ τῶν νεῶν αὐτὸν ἀπεῖργον. Schol. A, et similiter B.) προλελεγμένοι. προκατηριθμημένοι. (ἔκκριτοι, praestantissimi, πρόμαχοι.) — *Phidas* ille et *Bias*, et *Dracius*, et *Amphion*, hic tantum memorantur (nam alius hoc est Bias Pylius δ', 296.), *Stichius* etiam in superioribus 195., *Menestheus* primum β', 552. de *Megete* v. β', 627., de *Medonte* et *Podarce* ib. 704. et 727.

694—697. ο', 333—336. — ἄπο. ἄποθεν. — Ἐριώπιδος. de Aeneae matre cognomini v. supra 430. Sch.: ἣν ἔχ' Ὀ. ἣν ἐγεγαμήκει Ὀ.

700. ναῦφιν. μ', 225.

701. οὐκέτι πάμπαν. τουτέστιν οὐδόλως (οὐδ' ὅλως), inquit E. sed v. ann. ad ι', 164. et cf. supra 116. aliaque loca similia.

702—708. οὐδ' ἠβαιόν. β', 380. — νειῷ. κ', 353. — οἴνοπε. (α', 350, Odyss. ν', 32 etc.) Sch.: ἤτοι μέλανες, ἢ ξανθοί. Voss.: *schwärzlich.* Columella 6, 1. in bobus praecipue laudat colorem rubeum vel fuscum, fassus tamen, pecudes pro regionis coelique statu et habitum corporis, et ingenium animi et pili colorem gerere. — ἶσον θ. ἔ. „ἰσοφόρους dixit Odyss. σ', 373.“ K. — rursum Sch.: τιταίνετον. τείνουσιν, ἕλκουσι. πρ. κερ. τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τῶν κεράτων, τοῖς πρὸς τὴν ἔκφυσιν. (E: ταῖς ῥίζαις τῶν κεράτων. K: „Der Schweiss bricht den Stieren unten an den Hörnern hervor, weil sie mit gesenktem Haupte ziehen, und so der vom Halse unter dem Joch hervordringende Schweiss hier sich sammelt.“ —) ἀνακηκίει. (η', 262.) ἀναφέρεται. ἀμφὶς ἐέργει. διείργει, χωρίζει. (Buttm. *Lexil.* 100., vol. 2. p. 219.: „wörtlich: das Joch hält *auf jeder Seite* einen Stier ab; also trennt es sie *von einander*“ etc.) ὦλκα. (Odyss. σ', 375.: εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην.) τὴν αὔλακα. — τέμει. sic uterque Venetus et Harl. Schol. A: τέμει ἀντὶ τοῦ τέμνῃ (τέμνει). vulgo: τέμνει. W, operarum oscitatione: τεμεῖ. ceterum intelligendum est ἄροτρον. — τέλσον. (σ', 544, 547.) Sch.: τέλος. (idem: τέμνει — ἀρ. τέμνεται δὲ εἰς βάθος γῆς.) Schol. B: τὸ βάθος ἢ τὸ πέρας τῆς γῆς. Ap.: πέρας. Schn. supplem. lexici gr.: „τέλσον ἀρ., das begrenzte abgesteckte Stück, d. i. den Acker.“ et similiter H. Voss.: *beide von Einem joch, dem geglätteten, wenig (?) gesondert, Schneiden sie ämsig die furche hinab zu dem ende des feldes.* — παρβεβαῶτε, *alter ad al-*

ἀλλ' ἤτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
ἄλλοι ἕπονθ' ἕταροι, οἵ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο,
ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούναθ' ἵκοιτο,
οὐ δ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἕποντο·
οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ.
οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας,
οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύκλους καὶ μείλινα δοῦρα,
ἀλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ
Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο πεποιθότες, οἷσιν ἔπειτα
ταρφέα βάλλοντες Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας.
δή ῥα τόθ' οἱ μὲν πρόσθε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι
μάρναντο Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ,
οἱ δ' ὄπιθεν βάλλοντες ἐλάνθανον. οὐδέ τι χάρμης
Τρῶες μιμνήσκοντο· συνεκλόνεον γὰρ ὀϊστοί.

Trojanis jam fugam parantibus, Polydamas Hectorem principes in consilium adhibere jubet, manendumne sit, an recedendum.

Ἔνθα κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς·
„Ἕκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι.
οὕνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιΐδμεναι ἄλλων·

terum accedentes, alter propter alterum stantes. λ', 522. Tyrtaeus 1, 15.: *ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.*

710. vulgo: *λαοὶ ἕπονθ' ἕταροι*, absurda scriptura, quam diu tulisse miror doctos homines. egregie unus Vindob.: *ἄλλοι ἕ. ἕταροι.* facile vocab. *ἄλλοι* labem contrahere potuit, litteris majusculis scriptum, more veteri, iisque persimilibus, *ΑΛΛΟΙ* et detrita initiali, ut saepe factum, *ΛΛΟΙ*, mox *ΛΑΟΙ.* commemorari autem solent in tali causa sodales et ministri heroum, non generatim milites gregarii.

713. *οὐ γὰρ ὑπέμενον τὴν συστάδην μάχην.* Sch. „Strabo 10. p. 689, B., quo loco versus 713., 714. et 715. laudavit: *οὐ γάρ σφιν σταδίης ὑσμίνης ἔργα μέμηλε.* — quos sagittariorum ac funditorum loco habitos Hom. narrat Locros, iidem, mutato more pugnandi, jam ap. Hesiodum Scut. Herc. 25. sunt *ἀγχέμαχοι*, Medicisque temporibus *ὁπλιτεύοντες*, ut Paus. 1, 23, 4. et alii tradiderunt.“ *Ex H.*

715 — 722. *μείλινα.* ε', 655. — *ἐϋστ. ο. ἀώτῳ.* 599. — *ταρφέα* (μ', 47.), *crebro.* — *οἱ μὲν πρόσθε.* Ajaces. — „*οἱ δ' ὄπ. β. ἐλάνθανον.* annotavit Monboddo (*On the origin and progress of language*, t. 6. p. 255.), egregio tactices artificio Locros velites ab extrema acie jaculantes hostem confodisse, quo artificio Guilelmus Conquestor victoriam illam celeberrimam apud Hastings sive Battle-Abbey, qua subjugata fuit Anglia, reportasse dicitur in annalibus 1066.“ *Ex H.* — *χάρμης.* 82, δ', 222 etc. — „*συν. γ. ὀϊστοί.* intell. *αὐτούς.* Sch.: *συνεκλονέοντο.* (sic) *συνεταράσσαντο.*“ *Ex H.* semel dixit, saepe autem *κλονεῖν:* v. δ', 302, ε', 8, 96 etc.

723 — 729. *λευγαλέως.* (97, ι', 119 etc.) *ὀλεθρίως* (sic etiam Ap.), *ἀδόξως.* — *ἀμήχανος*, *inhabilis*, germ. *unfähig.* Schol. B et Vict.: *ἀνίκητος, ἢ ἀπαραμύθητος* etc. — *παραῤῥητοῖσι*, *monitis.* Schol.: *παραμυθητικοῖς, παραινετικοῖς.* Scholl. B et Vict.: *παρηγορητικοῖς λόγοις* etc. „simili sensu *παρειπεῖν* dixit ζ', 62. et 337., *παραῤῥητοὺς* autem *ἐπέεσσιν* ι', 522. eos, qui admittunt admonitiones aut preces.“ *E K et H.* cf. inferius 788. — Schol. A. *πέρι δῶκε. πέρι ἀντὶ τοῦ περισσῶς.* — *περιΐδμεναι.* Sch.: *περισσῶς εἰδέναι.* „Odyss. ρ', 317. de cane: *καὶ ἴχνεσι γὰρ περιήδη*, *etiam investigatione ferarum sagax fuit prae aliis canibus.*“ Ex H. K contulit β', 831, 832. et α', 287. quod attinet ad interpunctionem, libri: — *ἄλλων*; nec aliter Schol.

ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι.
ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
[ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδὴν,]
ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εὐρύοπα Ζεὺς
ἐσθλὸν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι,
καί τε πολεῖς ἐσάωσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.
αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηε·
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν,
οἱ μὲν ἀφεστᾶσι ξὺν τεύχεσιν, οἱ δὲ μάχονται
παυρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.
ἀλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους·
ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλὴν,
ἤ κεν ἐνὶ νήεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν,
αἴ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, ἤ κεν ἔπειτα
πὰρ νηῶν ἔλθοιμεν ἀπήμονες. ἦ γὰρ ἔγωγε

A et E; quae ratio minus concinna est. intellexit H. — ἑλέσθαι, *capere*, possidere. „γ', 66.: ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο. cf., monstrante E., Odyss. π', 149. et de ipsa sententia δ', 320, Odyss. θ', 167—175., Rhesi 103—106. Virg. Ecl. 8, 63.: *non omnia possumus omnes.* Maharbal ad Hannibalem Liv. 22, 51.: *non omnia nimirum eidem dii dederunt: vincere scis, Hannibal, victoria uti nescis.* Pind. Nem. 1, 36.: τέχναι δ' ἑτέρων ἕτεραι." *E Cl.*, *K*, *H*.

731. versus ineptus, quo carent Townl., Vratisl. d. et unus Vindob. a m. pr., quemque nonnisi in margine adscriptum habet codex Venetus, teste Montbelio. (*Observ. sur l'Il.*, t. 2. p. 19.: „C'est par erreur que le vers 731. se trouve dans le texte de l'édition de Venise; car, dans le manuscrit, il est écrit en marge, ainsi que me l'a fait remarquer le conservateur de la bibliothèque de Saint-Marc.") leguntur similia in Odyssea α', 159, 421. et σ', 303., quibus in locis haec sublegisse videtur is, qui agglutinavit, quisquis fuit. Schol. Townl.: Ζηνόδοτος ὁμαλός τις (imo *Κράτης ὁ Μαλλώτης*) προστίθησιν· ἄλλῳ κ. τ. λ. similiter E, cujus de sententia ἀχρειοῖ τὸ ἔπος τοῦτο τὴν Ὁμηρικὴν ἔννοιαν, ἧς ὁ σκοπὸς εἰς καὶ μόνος ἀνδρίαν συγκρῖναι φρονήσει. quod vere dixit. itaque hunc versum damnarunt Dacieria, H, aliique, uncinis inclusit W.

733, 734. Sch.: ἐπαυρίσκονται. ἐπαπολαύουσι. cf. α', 410. — πολεῖς. sic Harl., Lips., Vrat. A, edd. Flor. et Ald. 1.; h. e. πολλοὺς, ut annotavit Schol. A, adscripto ο', 66. vulgo πόλεις, *urbes*, quod minus aptum. — ἐσάωσε — ἀνέγνω, *servare*, *agnoscere*, *solet*. Sch.: μάλ. — ἀνέγνω. ἐξαιρέτως δὲ καὶ αὐτὸς ἐγνώρισε τὸ τῆς συνέσεως ἀγαθόν. E: ἀνέγνω. νῦν ἀντὶ τοῦ ἔγνω, ᾔσθετο, ἐπαυρίσκων δηλαδὴ τοῦ καλοῦ. hoc sensu ἀναγιγνώσκειν legitur etiam Odyss. α', 216. et φ', 205.; alias sonat ἀναπείθειν: v. E et Thom. Mag. v. ἀναγνῶναι p. 47. — reliqui scripturam plurimorum codd. μάλ. δέ κ' αὐτὸς ἀ., h. e. δέ κε, non δὲ καὶ, ut placet Scholiastae A, obsequente W., cum dubitare liceat, an synaloephe usus sit Hom. τῷ κὲ mitigatur oratio: *und am meisten erkennt er es wohl selbst, erfährt er es wohl an sich selbst.*

736—744. στέφανος. recte Schol. Vict.: ὁ κύκλος, E: ὡς ἐπὶ κύκλον. Sch.: πανταχόθεν γάρ σε περιεκυκλώσαντο οἱ πολέμιοι. Schol. A.: ἴσως ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἐμπλοκὴν στεφάνης διὰ τὸ κυκλοτερὲς εἴρηται· similiter Schol. B et Comanus ap. Ap. h. v. est autem στέφανος sive στεφάνη, quo verbo saepius utitur poëta, quidquid ambit, cingit, στέφει. *Ex H.* Claudian. in Rufin. 2, 393.: *ensiferae stupuit mucrone coronae*, h. e. strictis gladiis circumstantium militum. *E K.* — δέδηε. β', 93, μ', 35, ν', 18. — οἱ μὲν ἀφ. ξὺν τεύχεσιν, *alii quidem recesserunt in armis*, h. e. nec fusi quidem aut abjectis armis, sed sponte absistentes incepto difficiliore. „ξ', 132.: ἀφεστᾶσ', οὐδὲ μάχονται. cf. δ', 340." *E K.* — κεδασθέντες. β', 398. — Sch.: ἐπιφρασσ. βουλήν. (β', 282.) ἐπινοήσαιμεν. de toto hoc consilio castra Graecorum expugnandi denuo deliberari jubet. — ἔλθοιμεν. sic libri. W: ἔλθωμεν, ut πέσωμεν: recte quidem ille, sed ferri tamen potest

δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ
χρεῖος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἆτος πολέμοιο
μίμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι ὀΐω.“
Ὣς φάτο Πουλυδάμας· ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων,
[αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων ξὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε,]
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους·
αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι, καὶ ἀντιόω πολέμοιο,
αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω.“

cui parens Hector percurrit ordines Trojanorum ac sociorum;

Ἦ ῥα, καὶ ὡρμήθη, ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικὼς,
κεκληγὼς, διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἠδ' ἐπικούρων.
οἱ δ' ἐς Πανθοΐδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα
πάντες ἐπεσσεύοντ', ἐπεὶ Ἕκτορος ἔκλυον αὐδήν.
αὐτὰρ ὁ Δηΐφοβόν τε, βίην θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
Ἀσιάδην τ', Ἀδάμαντα, καὶ Ἄσιον, Ὑρτάκου υἱὸν,
φοίτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.
τοὺς δ' εὗρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας οὐδ' ἀνολέθρους,

optativus. v. Matth. §§. 519, 520. quid, quod E et Vrat. b. pro var. lect. habent *πέσοιμεν?* — *ἀπήμονες*. 761, *α'*, 415 etc.

745. *τὸ χθιζὸν χρεῖος*. v. ann. ad *α'*, 11. — ➢ *ἡ διπλῆ, ὅτι μεταφορικῶς, (μὴ) χθιζὸν χρεῖος τῷ ἴσῳ σταθμῷ ἀποκαταστήσωσι, τουτέστι, μὴ, ὃ ἐλάβομεν ἡμεῖς χθὲς νικῶντες, σήμερον εἰσπράξωσι.* — Schol. A. Sch.: *μή πως τὴν χθεσινὴν ἧτταν ἀποδώσουσιν ἡμῖν οἱ Ἕλληνες, ὥσπερ σταθμῷ δεδανεικότες.* (similiter etiam Schol. A.) *μηδέπω γὰρ νομισμάτων ὑπαρχόντων, σταθμῷ ἐδάνειζον οἱ ἀρχαῖοι χρυσίον, καὶ ἀργύριον, κ. τὰ παραπλήσια.* „v. *τ'*, 247, *χ'*, 350. quibus in locis *ἱστάναι* est *appendere, zuwägen*, proindeque *ἀφιστάναι χρέος debitum rependere.*“ E K. Ap.: *ἀποστήσωνται. ἀποκομίσωνται σταθμῷ*, h. e. proprie *lance et statera sibi appensum auferant.*

746, 7. *χρεῖος. δάνειον.* (*ἆτος πολ. ε'*, 388.) *σχήσεσθαι.* (*ι'*, 235, 651 etc.) *ἀποπαύσασθαι.*

748. *μ'*, 80.

749. versus exulans e codice Vrat. d. ex *μ'*, 81 transscriptum putant, qui locus ad hunc adhibendus est. fieri tamen potuit, ut effractis portis castrorum currus arcesserentur, fugitque sane Hector curru *π'*, 367. utut haec sunt, reliqui uncinos Wolfianos. cf. 684, sed etiam *ξ'*, 428—431.

751, 2. *ἐρύκακε.* (*ε'*, 262, *λ'*, 352 etc.) *μὴ ἔα χωρίζεσθαι, ἀλλ' εἰς αὐτὸ σύναγε.* Schol. B. *ἀντιόω. ἀπαντήσω, μεταλήψομαι.* Sch. de hoc usu praesentis v. *κ'*, 62, 63 etc.

754. *ὄρεϊ νιφ.*, *monti nivoso*, h. e. alto. „alias turribus vel arboribus comparantur heroës, velut *δ'*, 462, *ε'*, 560. cf. *η'*, 219. Odyss. *λ'*, 243.: *πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστάθη, οὔρεϊ ἶσον.* cf. Odyss. *γ'*, 290.“ *E K.* ornatu ambitioso Virg. Aen. 12, 700.: *horrendumque intonat armis, Quantus Athos, aut quantus Eryx, aut ipse coruscis Cum fremit ilicibus, quantus, gaudetque nivali Vertice se attollens pater Apenninus ad auras.* perite Montbelius: „La comparaison de Virgile est plus riche, plus detaillée que celle d'Homère; celle-ci est, pour ainsi dire, jetée au milieu de la narration sans en ralentir la rapidité, tant ces images sont familières et naturelles à notre poète. *Malheur à celui qui tâche, dans quelque genre que ce puisse être!* a dit Voltaire (Préface de l'Ecossaise); je crois qu' Hom. est de tous les poètes celui qui a le moins *tâché*. Partout, dans ses poésies, on ne sent que l'inspiration, on n' entend que la voix de l' âme.“

755—757. *κεκληγώς. ε'*, 591, *μ'*, 125 etc. — *πέτετο* metaphora usitata, nec solum Graecis, dictum est pro *ἔτρεχε:* v. *χ'*, 143, 198 etc. — Sch.: *ἀγαπ.* (*θ'*, 114.) *ἀγαπῶντα τὴν ἀνδρίαν, πολεμικόν.*

760—765. *φοίτα. γ'*, 449, *ι'*, 10 etc. *β'*, 779. Sch.: *φοίτων. περιήρχοντο.* cf. Schn. h. v. — rursum Sch.: *ἀπήμονας.* (744 etc.) *ἀβλαβεῖς, ἀσι-*

ἀλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἔπι πρύμνῃσιν Ἀχαιῶν
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες,
οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
τὸν δὲ τάχ' εὗρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοέσσης,
δῖον Ἀλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἠϋκόμοιο,
θαρσύνονθ' ἑτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσι·
„Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς ἠπεροπευτά!
ποῦ τοι Δηΐφοβός τε, βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
Ἀσιάδης τ', Ἀδάμας, ἠδ' Ἄσιος, Ὑρτάκου υἱός;
ποῦ δέ τοι Ὀθρυονεύς; νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης
Ἴλιος αἰπεινή· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος."
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
„Ἕκτορ, ἐπεί τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι,
ἄλλοτε δή ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο
μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ·
ἐξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἤγειρας ἑταίρων,
ἐκ τοῦδ' ἐνθάδ' ἐόντες ὁμιλέομεν Δαναοῖσι
νωλεμέως· ἕταροι δὲ κατέκταθεν, οὓς σὺ μεταλλᾷς.
οἴω Δηΐφοβός τε βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος
οἴχεσθον, μακρῇσι τετυμμένω ἐγχείῃσιν
ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων.
νῦν δ' ἄρχ', ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει·
ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἑψόμεθ', οὐδέ τί φημι
ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμίς γε πάρεστι·
πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι, καὶ ἐσσύμενον, πολεμίζειν."

mox cum Paride redit ad Polydamantem aliosque suorum cum maxime pugnantes, Graecosque majore etiam impetu invadit.

Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως·
βὰν δ' ἴμεν, ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν,

νεῖς. — ἀνολέθρους hic tantum dixit. — νηυσὶ πρύμνῃσι. v. ann. ad η', 383. — ἐπ' ἀριστερά. 675.

769. γ', 39. conspicere Paridem, quamvis strenue agentem, non potest severus Hector, quin ei insanorum illius amorum in mentem veniat, ex quibus bellum perniciosissimum exarsit. cf. K.

772, 3. ποῦ δέ τοι pro π. δέ σοι ἠθικῶς dictum notavit Schol. B. — κατ' ἄκρης. (ο', 557, χ', 411, ω', 728, Odyss. ε', 313.) *funditus*, *penitus*, a consequente: nam proprie est *in summa parte*, quae eversa totius ruinam trahere solet. Scholl. Ven.: ἕως τῆς ἀκροπόλεως. v. Schn. v. κατάκρας. Virg. Aen. 2, 290.: *ruit alto a culmine Troja.* — νῦν — ὄλεθρος. (Odyss. ε', 305, χ', 28.) dictum ironice, velut de re grata, quam nobis servari volumus. aliter H secundum E, cui σῶς est τέλειος, ἀνελλιπής, *integer*, plenus, absolutus. Sch.: νῦν οὐδὲν ἐλλείπει σοι πρὸς ἀπώλειαν.

775—780. „ἐπεί, ut supra 68. — ἐρωῆσαι (α', 303, β', 179, ξ', 101 etc.) πολ. h. e. ἀπὸ πολ. cf. 57. π', 723.: πολέμου ἀπερωήσειας, *bello absisteres*, pugnam intermitteres. Schol. A: ἐν ἄλλῳ χρόνῳ ἔοικα ἠμεληκέναι τοῦ πολέμου." *Ex H.* nunc quidem se non cessare ait, nec ignavum natum esse. — ἐπεὶ οὐδ' δισυλλάβως pronuntiandum est per synizesin. v. ann. ad λ', 272. — ὁμιλέομεν. (λ', 502.) *congredimur*, dimicamus. — νωλεμ. δ', 428.

786, 7. ἀλκῆς. Schol. A: ἀντὶ ἀλεξήσεως κ. βοηθείας. cf., si tanti est, K et H. — δευήσεσθαι. α', 134, β', 128 etc. — καὶ ἐσσύμενον. (57, 315 etc.) *vel promtum* atque alacrem.

788—791. ἀδελφειοῦ. ε', 21, ζ',

ἀμφί τε Κεβριόνην καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
Φάλκην, Ὀρθαῖόν τε, καὶ ἀντίθεον Πολυφήτην,
Πάλμυν τ', Ἀσκάνιόν τε, Μόρυν θ', υἷ' Ἱπποτίωνος,
οἵ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ
ἠοῖ τῇ προτέρῃ· τότε δὲ Ζεὺς ὦρσε μάχεσθαι.
οἱ δ' ἴσαν ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ,
ἥ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἶσι πέδονδε,
θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἁλὶ μίσγεται, ἐν δέ τε πολλὰ
κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
κυρτὰ φαληριόωντα, πρὸ μέν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα·
ὣς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι,
χαλκῷ μαρμαίροντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο.
Ἕκτωρ δ' ἡγεῖτο βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ,
Πριαμίδης, πρὸ ἕθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
ῥινοῖσιν πυκινήν, πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός,
ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ.

61, η', 120. — *Κεβριόνην.* θ', 318 etc. *Phalces*, *Morys* et *Hippotion* caesi dicuntur ξ', 513—515. qui praeterea memoratur ibi *Periphetes*, non alius quam Polyphetes esse videtur Barnesio et Heyneo; neque nos intercedimus, quominus alterum nomen relinquatur Mycenaeo, Coprei filio, quem Hector interficit ο', 638.

792. *υἷ'* intelligendum est *υἷα*, non *υἷε*, siquidem unus Morys fuit Hippotionis filius, teste geographo 12, 4., quo loco notat, Ascaniam hanc Mysorum (nam Mysi sunt hi homines: v. ξ', 512.; Strabo l. c.: *Μόρυν θ', υἷον Ἱπποτίωνος, Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων ἡγήτορα, Οἵ γ' ἐξ Ἀσκανίης* etc.) diversam esse ab altera Phrygia (β', 862, 863.), quaerendamque circa Nicaeam. igitur et Ascanii duo fuerunt, alter Phrygum dux β', 862., alter Mysorum. *Ex H.* Strabo l. c. Phrygiam *ἐπίκτητον* mediterraneam esse dicit, *διατείνουσαν δὲ μέχρι τῶν ἑῴων μερῶν τῆς Ἀσκανίας λίμνης τε καὶ χώρας. ὁμωνύμως γὰρ τῇ λίμνῃ καὶ ἡ χώρα ἐλέγετο· καὶ ἦν αὐτῆς τὸ μὲν Φρύγιον, τὸ δὲ Μύσιον· ἀπωτέρω δὲ τῆς Τροίας τὸ Φρύγιον. καὶ δὴ καὶ οὕτως δεκτέον τὸ παρὰ τῷ ποιητῇ, ὅταν φῇ* (β', l. c.)· *Φόρκυς — Τῆλ' ἐξ Ἀσκανίας. τῆς Φρυγιακῆς, ὡς οὔσης ἐγγυτέρω ἄλλης Ἀσκανίας τῆς Μυσιακῆς πρὸς τῇ νῦν Νικαίᾳ, ἧς μέμνηται, ὅταν φῇ· Πάλμυν — ἀμοιβοί. οὐ θαυμαστὸν δ', εἰ, τῶν Φρυγῶν εἰπών τινα ἡγεμόνα Ἀσκάνιον ἐξ Ἀσκανίας ἥκοντα, καὶ Μυσῶν τινα λέγει ἡγεμόνα Ἀσκάνιον καὶ ἐξ Ἀσκανίας ἥκοντα· πολλὴ γὰρ ἡ ὁμωνυμία παρ' αὐτῷ, κ. ἡ ἀπὸ τῶν ποταμῶν κ. λιμνῶν κ. χωρίων ἐπίκλησις.* cf. Cellar. 2. p. 301, Mannert. 6, 3. p. 572.

793. *ἀμοιβοί. οἱ διαδεξάμενοι τοὺς ἔμπροσθεν παραγενομένους ἐπικούρους.* Schol A. Ap., h. l. laudato: *οἱ ἐκ διαδοχῆς ἥκοντες σύμμαχοι. ἄδηλον δέ, εἰ μετὰ (τὸ) τοὺς προτέρους ἀνῃρῆσθαι ἐπῆλθον ἄλλοι.* illos Francogalli appellant *relevants*, a verbo *relever*, germ. *ablösen;* hos *remplaçants*, germ. *Ersatzmänner.* priores recte intellexit Voss.: „die aus dem scholligen land' Askania kamen zum wechsel."

794—809. Sch.: *ἠοῖ* (η', 331, Od. δ', 407 etc.) *τῇ προτ. τῇ χθὲς ἡμέρᾳ.* (*ὦρσεν αὐτούς.*) *ὑπὸ βροντῆς. ἀντὶ τοῦ μετὰ βρ.* (Matth. §. 592.) *πέδονδε.* (Odyss. λ', 598.) *εἰς τὸ ἔδαφος. θεσπ. ὁμ. θείῳ θορύβῳ.* (h. e. ingenti. — *ἐν δέ τε.* h. e. *ἔνεστι δέ.* oratio simplex. recentior scriptor dixisset *ἐν ᾧ ἐστι πολλὰ* etc. — *παφλάζοντα. ἐν τῷ ἀναζεῖν ἠχοῦντα.* Schol. A. idem onomatopoeiam notat, uti et Sch. et Ap. — *κυρτά.* β', 218 etc. — *φαληριόωντα. λευκανθίζοντα.* Ap. Sch.: *λευκανίζοντα (λευκανθίζοντα), τουτέστι λευκαινόμενα ὑπὸ ἀφροῦ.* (a *φαληρός, λαμπρός.* v. Etym. usum vocis captarunt Lycophron et Nonnus. *Ex H.* cf. ε', 743.) *πρὸ — ἄλλα. ἄλλα πρὸ ἄλλων, τουτέστιν ἐπάλληλα, πυκνά.* (*ἀρηρότες*, *aptati*, h. e. ordinati. germ.: *in Reih' und Glied.* cf. ο', 618. — *ῥινοῖσιν πυκ.*, *pellibus densam.* h. e. compactam. v. η', 220 etc. —

πάντη δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο προποδίζων,
εἴ πώς οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι·
ἀλλ' οὐ ξύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο, μακρὰ βιβάσθων·

nec tamen terga convertunt Graeci, praesertim Ajax Telamonius, qui Hectorem compellans non Trojanis, sed Iovis irae, aliquantum cessisse dicit Graecos.

„Δαιμόνιε, σχεδὸν ἐλθέ! τίη δειδίσσεαι αὔτως
Ἀργείους; οὔτοι τι μάχης ἀδαήμονές εἰμεν,
ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν Ἀχαιοί.
ἦ θήν πού τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν
νῆας· ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
ἦ κε πολὺ φθαίη εὐναιομένη πόλις ὑμὴ
χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε, περθομένη τε.
σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι, ὁππότε φεύγων
ἀρήσῃ Διῒ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν,
θάσσονας ἰρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους,
οἵ σε πόλινδ' οἴσουσι, κονίοντες πεδίοιο.“

cui paria pro paribus respondet Hector; itaque denuo ingenti clamore concurritur.

Ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
αἰετὸς ὑψιπέτης· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν,
θάρσυνος οἰωνῷ· ὁ δ' ἀμείβετο, φαίδιμος Ἕκτωρ·
„Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε, ποῖον ἔειπες!
εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς πάϊς αἰγιόχοιο

ἀμφὶ φάλαγγας. *circum ordines* copiasque Graecorum. cf. 158. — *βιβάσθων.* (ο', 676, π', 534.) *διαβάς.* v. Schn. v. *βιβάσθω.*

810—820. *δαιμόνιε.* α', 561. — Sch.: *δειδίσσεαι.* *εἰς δέος ἄγεις, ἐκφοβεῖς.* (*αὔτως*, *temere*, frustra.) *ἀδαήμονες.* (ε', 634, Odyss. μ', 208, ϱ', 283.) *ἀμαθεῖς.* (*Διὸς μάστιγι.* μ', 37. Germani vulgo id dicunt, simili metaphora, *Gottes Ruthe.*) *ἦ θήν.* *ὄντως δή.* (v. ann. ad ϑ', 447. — *ἐέλπεται.* κ', 105.) *ἐξαλαπάξειν.* (α', 129 etc.) *κενώσειν*, *πορθήσειν.* — *ἄφαρ.* α', 349 etc. — *ἀρήσῃ.* ζ', 115, ι', 240 etc. — *ἰρήκων.* 62. — *καλλίτριχας ἵππους*, *die schönmähnigen Rosse.* cf. ε', 323 etc.) *κονίοντες.* (ψ', 372, 449, Odyss. ϑ', 122.) *κονιορτὸν ἐγείροντες.* — *πεδίοιο*, *ἐν πεδίῳ:* v. ann. ad β', 785. „etiam Hesiodus Scut. Herc. 342.: *ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα, κονίοντες πεδίοιο.*“ *Ex H.*

823, 4. *θάρσυνος.* (π', 70.) *τεθαῤῥηκώς.* *ἁμαρτοεπές.* *ἁμαρτάνων τοῦ σκοποῦ τῶν λόγων.* (Ap.: *ὁ ἁμαρτάνων ἐν τῷ λέγειν.* γ', 215.: *οὐδ' ἀφαμαρτοεπής.*) *βουγάϊε.* (Odyss. σ', 78.) *μεγάλως ἐπὶ σαυτῷ ἀγλαϊζόμενε κ. γαυρίων.* *ἢ βουεργέτα.* (similiter Ap. et alii. „*ἀπὸ τοῦ γαίειν*, *γηθεῖν*, *exultare*, *ferocire.* sic Aristarchus. Zenodotus: *βουγήϊε.* alii *βουκαῖε* vel *βουκάϊε*, ut e Schol. B et E colligas, quorum ille: *βουκαῖος ὁ ἀγροῖκος, ὡς Νίκανδρος* (Theriac. 5.)· *βουκαῖός τ' ἀλέγοι κ. ὀροιτύπος.* legitur ea vox etiam ap. Theocr. 10, 1., ubi laborant Scholiastae cum ceteris. adde scholl. ad idyll. 6, 6. Hesych.: *βουκαῖος, βουκόλος.* Ap. h. v.: *βουγάϊον δὲ λέγουσι τὸν ἐργάτην βοῦν.* (quasi Ajax Hectori visus sit *βοώδης*, sive *ἀναίσθητος.*) — *βέλτιον δὲ ἀποδιδόναι τὸν ἐφ' ἑαυτῷ μεγάλως γαυριῶντα.* (recte hoc.) *τὸ μὲν γὰρ βοῦ κεῖται* (sic Toll. pro corrupto verbo *ἤτοι.*) *ἐπὶ τοῦ μεγάλου, ὡς ἐπὶ τοῦ βούπαιδος κ. βουσύκου.* Hesych.: — *ἀναίσθητον, καὶ ἀλαζόνα, καὶ μεγάλαυχον.*“ *Ex H.*

825. „utinam sic ego deus essem, ut haec dies exitium afferet Achivis!“ E:

εἴην ἤματα πάντα, τέκοι δέ με πότνια Ἥρη,
τιοίμην δ', ὡς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν
πᾶσι μάλ'! ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσεαι, αἴ κε ταλάσσῃς
μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρὸν, ὅ τοι χρόα λειριόεντα
δάψει· ἀτὰρ Τρώων κορέεις κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν."
Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
ἠχῇ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν.
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐπίαχον, οὐδ' ἐλάθοντο
ἀλκῆς, ἀλλ' ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους·
ἠχὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγάς.

τὸ ἤματα πάντα περίφρασίς ἐστι τοῦ ἀεί. δι' οὗ εὔχεται Ἕκτωρ τὸ ἀθάνατον. cf. θ', 538—541.

827. praesides Trojae fuere Minerva et Apollo, etsi illa a poëta Achivis studens inducitur.

829—833. πεφήσεαι. (ο', 140, Od. χ', 217. cf. Matth. §. 252.) ἀναιρεθήσῃ, φονευθήσῃ.) ταλάσσῃς. (ο', 164.) τλῇς, ὑπομείνῃς. λειριόεντα. εὐανθῆ, τρυφερὸν, ἢ λιπαρόν. (Ap.: ἁπαλόν. γ', 152.: ὄπα λειριόεσσαν, *vocem floridam.* ubi v. ann.) δάψει. διακόψει, τρώσει. (figurate dictum. Ap.: δάψαι. ἐπὶ τῶν θηρίων. ὅμοιον τὸ δαρδάπτειν, ὅ ἐστι καταφαγεῖν μετὰ σπαραγμοῦ etc. cf. λ', 481.) Sch. — τοὶ δὲ, Trojani.

837. Διὸς αὐγὰς dictum est ut ἠλίου αὐγαὶ θ', 480, π', 180, Odyss. β', 181., et *luminis* sive *aetheris aurae* ap. Latinos. *Ex H.* Sch.: τὰς Διὸς ἀπολάμψεις.

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΙΔΙΑ Ξ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΤΗΣ Ξ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

———

Ἀγαμέμνων συμπαραλαβὼν τοὺς τραυματίας καὶ Νέστορα σὺν αὐτοῖς ἔξεισιν ἐπὶ τὸν πόλεμον. Ἥρα δὲ τὸν κεστὸν λαβοῦσα παρὰ τῆς Ἀφροδίτης κατέρχεται καὶ τὸν Ὕπνον κρατήσασα *) κοιμίζει τὸν Δία. Ποσειδῶν δὲ τοῖς Ἕλλησι βοηθεῖ, καὶ πολὺς φόνος γίνεται τῶν Τρώων. Αἴας δὲ λίθῳ βαλὼν Ἕκτορα πλήττει· ὁ δὲ ἀγαγὼν **) αἷμα λειποψυχεῖ.

*) expugnato Somni animo. vulgo: πείσασα. **) malim ἀνάγων.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Ξ.

Δ Ι Ο Σ   Α Π Α Τ Η.

Tumultu excitatus Nestor egreditur tabernaculo, in quo Machaonem recreabat, ut, quo res loco sit, exploret.

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης,
ἀλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Φράζεο, δῖε Μαχᾶον, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴ θαλερῶν αἰζηῶν.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἴθοπα οἶνον,
εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη
θερμήνῃ, καὶ λούσῃ ἄπο βρότον αἱματόεντα·
αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπήν.“

Annotationes. Vers. 1. πίνοντα, *epulantem*, quemadmodum συμπόσιον est *convivium*, a parte potiori. v. λ', 629—640. Sch.: ἔμπης. (μ', 326.) ὅμως. — ἐζήτηται δὲ, πῶς ὁ Νέστωρ ἐπὶ τοσοῦτον πίνει χρόνον, ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν ἐσχάτων τοῦ Λάμβδα. καὶ ῥητέον, ὅτι οὐ τοσοῦτον χρόνον ἔπινεν, ἀλλ' Ὅμ., κατὰ παρέκτασιν (*late*, germ. *ausführlich*, *umständlich.*) ἀπαγγείλας τὰς πράξεις (*res interea gestas.*) βουληθείς τε ἐπὶ τὸν Νέστορα ἐπανελθεῖν, ἀπὸ ταύτης τῆς πράξεως ἤρξατο, ἥνπερ αὐτὸν κατέλιπε ποιοῦντα.

3—5. φράζεο. ε', 440, infra 470, π', 446 etc. Sch.: ὅπως ἔσται. ἀντὶ τοῦ ὅπως γενήσεται. (quo casurae sint hae res, quemque finem habiturae. Germani vulgo: *was hieraus noch werden soll.* cf. 61, β', 252 etc. — θαλ. αἰζηῶν. γ', 26, κ', 259 etc. — αἴθοπα οἶνον. α', 462. ἐρυθρὸν dixit Odyss. ε', 165, ι', 208. et saepius, ut nectar; nec albi vini mentionem fecit; ex quo intelligas, non fuisse tum in pretio id genus, sed rubrum vel nigrum, velut Maroneum. δυναμικώτατος γάρ ἐστιν, inquit Athen. 1. p. 26. B, καὶ μένων ἐν ταῖς ἕξεσι τῶν πινόντων πλεῖστον χρόνον. v. Odyss. ι', 196—211., Feith. 3, 2, 3., Hase 1., p. 68. — vinum bibere jubet Nestor Machaonem ad reficiendas vires (v. ann. ad λ', 624.), leviter vulneratum.

6—8. θερμὰ λοετρά. novit thermarum usum aetas heroïca, nec fontium calidorum mentionem Hom. intermisit, ut putat Plin. H. N. 31, 6., mirante Feithio, cum ex altero fonte Scamandri aquam calidam profluere dixerit vates χ', 149, 150. idem Feithius praeterea laudavit κ', 576, χ', 444, Odyss. θ', 249 etc. ministrant ea lavacra mulieres, velut Hebe Marti ε', 905., ubi v. ann. — Ἑκαμήδη. λ', 624 seqq. — Sch.: λούσῃ ἀπὸ (sic, uti et alii.) βρότον. ἀπολούσῃ τὸν μολυσμὸν τοῦ ἀνθρωπείου αἵματος. (minus recte Scholl. Ven. βρότον esse dicunt αἷμα τὸ ἀπὸ βροτοῦ πεφονευμένου, auctore, opinor, Apollonio, qui haec habet: βροτός. ἄνθρωπος ὑποπεπτωκὼς τῷ βρότῳ, τουτέστι τῷ φόνῳ. ceterum vere illi, pariterque Etym. Hesych. et alii, annotarunt, ho-

Ὣς εἰπὼν σάκος εἷλε τετυγμένον υἷος ἐῆος,
κείμενον ἐν κλισίῃ, Θρασυμήδεος ἱπποδάμοιο,
χαλκῷ παμφαῖνον (ὁ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἑοῖο),
εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ,
στῆ δ' ἐκτὸς κλισίης, τάχα δ' εἴσιδεν ἔργον ἀεικὲς,
τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθεν,
Τρῶας ὑπερθύμους· ἐρέριπτο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν.
ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ,
ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα
αὔτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσε,
πρίν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον,
ὣς ὁ γέρων ὥρμαινε, δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν
διχθάδι', ἢ μεθ' ὅμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυπώλων,

minem dici βροτὸν, concretum vero sanguinem βρότον, accentu retracto.) — περιωπήν. (ψ', 451, Odyss. κ', 146.) τόπον ὑψηλὸν, ἐξ οὗ περιωπίσασθαι καὶ περιβλέψαι ἐστὶ πάντα. *speculam*. σκοπιὴν dixit δ', 275. et alias.

9, 10. τετυγμένον. h. e. εὔτυκτον, quemadmodum ὀρυκτὴν τάφρον dixit θ', 179., et ποιητὰς πύλας μ', 470., et τυκτὰς βόας ibidem 105. cf. π', 636. et inferius 66. E Schol. B et H. — ἐῆος. sic E, ed. Rom., T, Ern., probante Buttmanno l. c. in ann. ad α', 393.; h. e. ἀγαθοῦ, φίλου. vulgo: ἑοῖο, ut 11. — Θρασυμήδεος. ι', 81. in tumultu patris clipeum pro suo sumsisse videtur Thrasymedes.

12. κ', 135.

13. στῆ δ' ἐκτὸς κλισίης, *constitit ante tentorium*, ibique statim, nec progressus ad speculam, vidit, quid rei esset, Graecis turbatis, Trojanis persequentibus, dirutoque muro castrorum. — „ἔργον ἀεικὲς, *rem indignam* Graecis. cf. α', 341, κ', 483.“ K.

14, 15. Sch.: ὀριν. ταρασσομένους. κλονέοντας. ταράσσοντας. ἐρέριπτο. καταβέβλητο, κατήριπτο. (ab ἐρείπω.) — ἤριμμαι, παθητικὸς παρακείμενος. καὶ ἠρίμμην, ὑπερσυντελικός. ἤριπτο, καὶ Ἀττικὸς ἀναδιπλασιασμὸς, ἐρήριπτο· καὶ κατὰ συστολὴν ἐρέριπτο.

16—18. πορφύρῃ. μελανίζῃ. Schol. A et B. cf. H et Schn. v. πορφύρω. — Sch.: κύματι κωφῷ. τῷ δίχα ἀνέμου ἐπαιρομένῳ, τῷ ἀψόφῳ κ. μηδένα ἦχον ἀποτελοῦντι. μηδέπω γὰρ ἀνέμου εὐκρινοῦς ὄντος, τὸ κῦμα ἠρεμεῖ. (similiter ceteri Scholl. et grammatici. Ap.: κωφόν. ὁτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ κύματος· μέγα κύματι κωφῷ, μηδέπω καχλάζοντι κύματι, ἀρχομένῳ δὲ μεγεθοῦσθαι. λέγει δὲ καὶ [λ', 390., ubi v. ann.] κωφὸν βέλος ἀνδρός. „Il n'est pas possible de rendre avec plus de vérité cet instant silencieux, précurseur de la tempête. Non seulement ici la comparaison est d'une grande justesse, mais la description de l'immobilité des flots, de ces ondes muettes qui prennent une teinte plus sombre au moment de l'orage, parce qu' alors un frémissement imperceptible ride la surface des eaux, offre une peinture admirable de vérité.“ *D. Montbel.*) ὀσσόμενον. (α', 105.) ἤτοι προσδεχόμενον, ἢ προσημαῖνον. *praesagiens*. Voss.: *noch vorahndend der wind' im gesaus' anstürzenden wandel.*) λιγέων. (α', 248, ν', 334 etc.) σφοδρῶς πνεόντων, ὀξέων. λαιψηρά. (κ', 358 etc.) ταχέα. κέλευθα. τὰς θαλασσίους ὁρμάς. αὔτως. (sic ille, ut fere libri. v. ann. ad α', 133.) νῦν ἀπράκτως. (proprie: *sic*, ut antea, h. e. non commotum. — „οὐδ' ἄρα τε. οὐδέ τε ἄρα.“ H.)

19. κεκριμένον. Ap.: διακεχωρισμένον. h. e. ventum secretum ac velut separatum ab aliis, certum, qui venti vehementiores esse solent. εὐκρινέας αὔρας dixit Hesiodus Opp. 670., quibus opponuntur αἱ συγκεχυμέναι καὶ ἄτακτοι, ut E annotavit. Sch.: ἀφωρισμένον, ἢ στερεὸν καὶ σφοδρόν. Voss.: *bis in entschiedenem gang' absteigt* (malim *herweht* vel quiddam simile, propter ambiguitatem.) *von Kronion ein fahrwind.*

20. ὥρμαινε. (α', 193.) διενοεῖτο. Sch. *agitabat haec*. — Schol. A: δαϊζ. — διχθάδια. διχῇ μεριζόμενος τῷ σκέμματι τῶν λογισμῶν. τουτέστιν, ἐπὶ πολλὰ τὸν λογισμὸν μεταφέρων κ. διασκοπούμενος. sic item Sch., nisi quod ap. eum legitur τὸν λογισμόν. „ι', 8.: ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαι-

ἠὲ μετ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν·
ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
βῆναι ἐπ' Ἀτρείδην. οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον,
μαρνάμενοι· λάκε δέ σφι περὶ χροῒ χαλκὸς ἀτειρὴς,
νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.

obviam ei veniunt aegri ex vulneribus Agamemnon, Ulysses et Diomedes, eadem de causa progressi; ex quibus Agamemnon, de exitu belli pridem anxius, jam, vallum prorutum videns, denuo fugam meditatur.

Νέστορι δὲ ξύμβληντο διοτρεφέες βασιλῆες,
πὰρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ,
Τυδείδης, Ὀδυσεύς τε, καὶ Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων.
πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
*θῖν' ἔφ' ἁλὸς πολιῆς· τὰς γὰρ πρώτας πεδίονδε
εἴρυσαν, αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρύμνῃσιν ἔδειμαν.
οὐδὲ γὰρ οὐδ', εὐρύς περ ἐὼν, ἐδυνήσατο πάσας
αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν, στείνοντο δὲ λαοί·
τῷ ῥα προκρόσσας ἔρυσαν, καὶ πλῆσαν ἁπάσης
ἠϊόνος στόμα μακρὸν, ὅσον ξυνεέργαθον ἄκραι.
τῷ ῥ' οἵγ' ὀψείοντες ἀϋτῆς καὶ πολέμοιο,
ἔγχει ἐρειδόμενοι, κίον ἀθρόοι· ἄχνυτο δέ σφιν

ὦν. cf. α', 189, ϑ', 167, π', 435." *Ex H.*

23. ν', 458.

24—28. ἐνάριζον. ι', 526 etc. — λάκε. ν', 616. — χαλκὸς ἀτειρής. ε', 292 etc. — νυσσ. — ἀμφ. ν', 147. — Sch.: ξύμβληντο. (39, 231, ω', 709 etc.) συνέτυχον. πὰρ νηῶν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν νηῶν. „ut π', 304. cf. Ammon. de diff. voc. p. 20. processerant ipsi reges, clamore ac tumultu exciti tentoriis. ann. Schol. B." *Ex H.*

30. vulgo. π. γάρ ῥ' ἀπ. v. ann. ad ε', 587.

31. ponendum esse censeo τὰς δ' ἄρ πρώτας π. ε., quia haec opponuntur superioribus πολλὸν γὰρ — πολιῆς. scripserint γὰρ pro δὰρ, ut λύγια pro Λύδια ap. Aeschylum Suppl. 508., ubi v. ann. — τὰς πρώτας, *primas*, quae primo appulsae erant naves. eas Graeci in campum protraxerant, valloque munierant contra incursiones Trojanorum. ceterae in littore stabant, ad quas se recipere solebant vulnerati, quo tutiores essent. est igitur vox νῆες intelligenda pars navium alia quam primae illae, h. e. posteriores e campo venientibus. cf. sequentia.

33. οὐδὲ γὰρ οὐδέ. ζ', 130. — Sch.: χαδέειν. (λ', 462.) χωρῆσαι. στείνοντο. (φ', 220, Odyss. ι', 219 etc.) ἐστενοχωροῦντο διὰ τὸ πλῆθος.

35, 6. προκρόσσας (semel dictum.) ἐρ. ἄλλην πρὸ ἄλλης παραλλήλως ἀνείλκυσαν κλιμακηδὸν, καὶ ἀνθυπέταξαν αὐτὰς ἀλλήλαις. κρόσσαι γὰρ καλοῦνται αἱ τειχομάχοι κλίμακες. (imo pinnae murorum, certe ap. hunc nostrum: v. μ', 258. Herod. 7, 188.: αἱ μὲν δὴ πρῶται τῶν νεῶν ὥρμεον πρὸς τῇ γῇ, ἄλλαι δ' ἐπ' ἐκείνῃσι ἐπ' ἀγκυρέων· ἅτε γὰρ τοῦ αἰγιαλοῦ ἐόντος οὐ μεγάλου, πρόκροσσαι ὁρμέοντο ἐς πόντον, καὶ ἐπὶ ὀκτὼ νέας. v. ibi Valck., K et H h. l., Schn. vv. κρόσσαι et πρόκροσσος. comparat poëta productas in campum naves prominentibus murorum propugnaculis.) πλῆσαν. (π', 374 etc.) ἐπλήρωσαν, ἐγέμισαν. ἠϊόνος στόμα. τὴν ἀρχὴν, τὴν εἰσβολὴν τοῦ αἰγιαλοῦ. (imo ipsum littus, περιφραστικῶς. v. ann. ad κ', 8.) ὅσον σ. ἄκραι. ὅσον ἦν διάστημα, ὃ συνέκλειον κ. συνεδέσμουν αἱ τοῦ Ἑλλησπόντου ἄκραι, τὸ Ῥοίτειον κ. Σίγειον.

37, 38. τῷ. interpres: *quocirca*, vereor ut apte, potiusque hunc dativum loci esse dixerim, τῷ στόματι τῆς ἠϊόνος, *in littore*. vel τῷ significat οὕτω, quod habet Schn. v. τός. vel etiam scribamus τώς. (ΤΩC, ΤΩΙ.) — Sch.: ὀψείοντες. ὀπτικῶς ἔχοντες, θέλοντες ἰδεῖν. — ἀϋτῆς. ἀϋτῆς τι. Matth. §. 356. — ἔγχει. *hasta* quisque sua.) ἐρειδ. (τ', 49 etc.) ἐπερειδόμενοι, σκηριπτόμενοι. — ἀθρόοι. notant Scholl. Veneti, tres nunc dici ἀθρόους. sunt scilicet ἀθρόοι proprie οἱ ἅμα θρέον-

θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν· ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιός.
[Νέστωρ, πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.]
τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
„Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ' ἀφικάνεις;
δείδω, μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος Ἕκτωρ,
ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων,
μὴ πρὶν πὰρ νηῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι,
πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς.
κεῖνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
ὢ πόποι, ἦ ῥα καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥσπερ Ἀχιλλεὺς,
οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσι."
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
„ἦ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετεύχαται, οὐδέ κεν ἄλλως
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτήναιτο.
τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν,
ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι·
οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλίαστον ἔχουσιν
νωλεμὲς, οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων,
ὁπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται,
ὡς ἐπιμὶξ κτείνονται, ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει.
ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
εἴ τι νόος ῥέξει. πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω

τες, *conclamantes*, colloquentes, seu duo, seu plures; quemadmodum *καθ' ὅμιλον ἰέναι* dicuntur illi, qui simul eunt, vel paucissimi. v. ann. ad δ', 209.

40. versus *ἀθετούμενος*, et merito: nam putide ille, quisquis fuit, qui haec excogitavit, nomen subjecit Nestoris, quem esse *τὸν γεραιὸν* nemo dubitaverit; deinde perterrefactos dixit viros nequaquam timidos praeter Agamemnonem; tum male repetit, quod modo legimus, *θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν*, idque *Ἀχαιῶν*, velut praesente exercitu Graecorum, qui procul est, quemque nunc ipsum repetunt heroës illi. quid multa? interpretandi gratia adscriptum nomen *Νέστωρ* cum nescio cui inepto novi versus, qui forte intercidisset, initium esse videretur, ista eum in modum conglutinaverit; idque satis antiquo tempore, quoniam quod *πῆξε* fuit ap. Zenodotum aliosque, pro eo *πτῆξε* dedisse dicitur Aristarchus. ceterum *πτήσσειν* sensu activo nonnisi h. l. legitur ap. Hom., neutro autem *καταπτήσσειν* χ', 191. et Odyss. θ', 190. Sch.: *πτῆξε δὲ θ. τὸ εὔρωστον κ. εὔθυμον τῆς ἑκάστου ψυχῆς εἰς δέος ἤγαγε. γράφεται δὲ καὶ πῆξεν, ἵν' ᾖ ἀκίνητον ἐποίησεν.* (*defixit*, stupefecit. sic Vrat. d.) cf. H.

45—49. *ὥς ποτ' ἐπ.* θ', 182, 183, 526—541. annotarunt Schol. B et E, *ποτὲ* vel exiguo temporis intervallo factum significare. — *ὢ πόποι.* α', 254.

53—63. *ἑτοῖμα. εὔληπτα, φανερά.* (E: *πρόχειρα. ἑτοῖμα πρὸς τὸ τελεῖσθαι* interpretatur K, et similiter H *τὰ τελεσθῆναι μέλλοντα*, laudato ι', 425. sed recte Sch.: *φανερὰ*, *manifesta*, vera. Odyss. θ', 384.: *ἦ δ' ἄρ' ἑτοῖμα τέτυκτο, sane haec sunt in promtu;* quem locum ipse H. indicavit.) *παρατεκτ. παρατεχνήσαιτο, ἐπινοήσειεν.* (Odyss. ξ', 131.: *αἶψά κε καὶ σὺ, γεραιὲ, ἔπος παρατεκτήναιο, facile tu quoque, senex, historiam fabricaveris.* E K.) *κατερήριπε. κατηνέχθη, κατέπεσεν.* — *ἐπέπιθμεν.* β', 341, δ', 159. — *εἶλαρ.* η', 338. — *ἀλίαστον.* β', 797, μ', 471 etc. — *νωλεμές.* ι', 317, δ', 428 etc. — *σκοπιάζων.* κ', 40. — *ὁπποτέρωθεν*, *utra ex parte.* semel dixit. — *ἐπιμίξ.* λ', 525. — *ὅπως — ἔργα.* 3. — *εἴ τι νόος ῥέξει*, *si quid mens* consiliumque *efficiet*: nam manu se nihil valere ait vulneratos. —

δύμεναι· οὐ γάρ πως βεβλημένον ἔστι μάχεσθαι.“
Τὸν δ’ αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
„Νέστορ, ἐπειδὴ νηυσὶν ἔπι πρυμνῇσι μάχονται,
τεῖχος δ’ οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον, οὐδέ τι τάφρος,
ᾗ ἔπι πόλλ’ ἔπαθον Δαναοὶ, ἔλποντο δὲ θυμῷ
ἄῤῥηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι,
οὕτω που Διῒ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι,
νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ’ Ἄργεος ἐνθάδ’ Ἀχαιούς.
ᾔδεα μὲν γὰρ, ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν·
οἶδα δὲ νῦν, ὅτε τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσιν
κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν.
ἀλλ’ ἄγεθ’, ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης,
ἕλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν,
ὕψι δ’ ἐπ’ εὐνάων ὁρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ
νὺξ ἀβρότη, ἢν καὶ τῇ ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες· ἔπειτα δέ κεν ἐρυσαίμεθα νῆας ἁπάσας.
οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακὸν, οὐδ’ ἀνὰ νύκτα·
βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν, ἠὲ ἁλώῃ.“

vehementer improbat id consilium Ulysses;

Τὸν δ’ ἄρ’ ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
„Ἀτρείδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!
οὐλόμεν’, αἴθ’ ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου

δύμεναι. ζ′, 185, 411, τ′, 313, Matth. §. 229.

66. *οὐκ ἔχραισμε.* (α′, 242 etc.) *οὐκ ἐβοήθησε.* Sch. *τετυγμένον.* 9.

69. α′, 114.

70. μ′, 70, ν′, 227.

71. *ᾔδεα. ᾔδειν, ἠπιστάμην.* Sch. forma Ionica. v. ϑ′, 366, α′, 70. H. *scivi*, intellexi, *hoc.* ne tum quidem, cum opitulari visus sit Jupiter Graecis, se favori ejus confisum esse dicit.

72, 3. *ὅτε*, ut priore membro hujus sententiae, edd. Aristarcheae, Townl. et unus Vindob. vulgo: *ὅτι*, quod minus aptum est: neque enim illud se nunc quoque perspicere ait, quod nemo non videbat, Jovem vehementer studere Trojanis; sed quando ita faciat, et Graecorum robur manusque velut vinculo liget, ex eo intelligere sibi videtur dei consilium perdendi Graecos longe a patria. — *ὁμῶς μ. θεοῖσι*, *pariter ac beatos deos*, quibus verbis proverbialiter significatur summa potestas felicitasque. v. Pind. Ol. 5. extrema, Cic. Tusc. Qu. 1, 46., Erasmi adag. 1, 5, 100., Parei lex. Plaut. v. *deus sum* etc. —

73. *κυδάνει, δοξάζει.* Sch. similia *μελάνει* η′, 64, *οἰδάνει* ι′, 550. *κυδαίνει* dixit ν′, 348, 350. et alias. *Ex Il.* *ἔδησεν.* Odyss. δ′, 380.: *ὅστις μ’ ἀθανάτων πεδάᾳ κ. ἔδησε κελεύθου.*

75—81. *νῆες — θαλάσσης*, *quot naves primae subductae sunt propter mare*, h. e. quot stant in primo littore. — *ἐρύσσομεν. ἐρύσσωμεν.* — *ὕψι. ἐφ’ ὕψους.* Sch. intell. *τῶν εὐνάων*, *ancorarum*, in quibus altioribus naves stabiliri jubet. eodem sensu Hom. Odyss. δ′, 785. dixit: *ὑψοῦ δ’ ἐν νοτίῳ τήνγ’ ὥρμισαν.* inepta sunt, quae praeterea Sch. adscripsit, haec: *τὸ ὑγρὸν γὰρ ὑψηλότερον τῆς γῆς· διὸ* (?) *ἀνάπλους μὲν* (ἡ) *ἀναγωγὴ, κατάπλους δὲ ἡ προσόρμησις* (*προσόρμισις*). sic tamen etiam Schol. A et E. — *νὺξ ἀβρότη* eadem est quam dixit *ἄμβροτον νύκτα* Odyss. λ′, 329., saepiusque *ἀμβροσίην*, h. e. immortalem seu *divinam noctem*. v. Buttm. *Lexil.* I. p. 135. — *καὶ τῇ*, *vel illa*, nocte; si saltem noctu pugna abstinebunt Trojani. — *οὐ — νέμεσις. οὐ νεμεσητόν.* γ′, 156. — *ἀνὰ νύκτα. νυκτί.* Matth. §. 579. — *βέλτερον, ὃς*, *βέλτ.*, *εἴ τις.* Matth. §. 481, 2., Rhes. 243. — *ἠὲ ἁλώῃ*, *quam capiatur*, h. e. pereat, a consequente.

82—87. *ὑπόδρα.* α′, 148, β′, 245 etc. — *Ἀτρείδη*, — *ὀδ.* δ′, 350. — Sch.: *οὐλόμεν’.* (Odyss. ρ′, 484, Il.

σημαίνειν, μηδ' ἄμμιν ἀνασσέμεν, οἷσιν ἄρα Ζεὺς
ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν
ἀργαλέους πολέμους, ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.
οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν
καλλείψειν, ἧς εἵνεκ' ὀϊζύομεν κακὰ πολλά;
σίγα, μήτις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ
μῦθον, ὃν οὔ κεν ἀνήρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο,
*ὅστις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
σκηπτοῦχός τ' εἴη, καί οἱ πειθοίατο λαοὶ
τοσσοίδ', ὅσσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις.
νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες,
ὃς κέλεαι, πολέμοιο συνεστaότος καὶ ἀϋτῆς,
νῆας ἐϋσσέλμους ἅλαδ' ἑλκέμεν, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἐπικρατέουσί περ ἔμπης,
ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιῤῥέπῃ. οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ
σχήσουσι πτόλεμον νηῶν ἅλαδ' ἑλκομενάων,

α', 2 etc.) ὀλεθριώτατε, ἢ ὀλέθρου τοῖς Ἕλλησι παρασκευαστικέ. — ἀεικελίου (δ', 244, ι', 503 etc.) εὐκαταφρονήτου, ὅ ἐστιν εὐτελοῦς, κακοῦ. σημαίνειν. νῦν ἄρχειν. (σημαίνειν cum casu 2., cum sollennis sit tertius: v. α', 289, β', 805. simili tamen modo dixerunt ἄρχειν et ἀνάσσειν τινὸς et τινί. *Ex H.*) τολυπεύειν. (ω', 7., Odyss. δ', 490.) κατεργάζεσθαι, μεταφορικῶς· ἰδίως γὰρ τολύπη καλεῖται τὸ κατειργασμένον ἔριον. (τολύπη γὰρ ἡ σφαῖρα τῶν ἐρίων, inquit Schol. A. *das Knaüel Wolle.* similiter Germani dicunt *in etwas leben und weben.* „occurrit vox etiam ap. Euripidem et Aristophanem. laudat hunc versum et ad Romanos accommodat Plut. Marcello princ. p. 242.“ *Ex H.*) φθιόμεθα. (dictum pro φθιώμεθα.) φθαρῶμεν, ἀπολούμεθα (ἀπολώμεθα). cf. ϑ', 359, ι', 246 etc.

88—91. οὕτω δή, *siccine vero.* Cl. — μέμονας. ε', 482, η', 36 etc. — Sch.: καλλείψειν. καταλείψειν. ὀϊζύομεν. (γ', 408, Odyss. δ', 152, ψ', 307.) κακοπαθοῦμεν. (μήτις τ', ut Odyss. τ', 486., h. e. μή τέ τις. *Ex H.*) ὃν — ἄγοιτο. ὃν οὐκ ἂν εἴποι συνετὸς κ. σώφρων ἀνήρ. ἀνα στόμα (sic) γὰρ ἀντὶ τοῦ διὰ στόματος.

92. ἐπίσταιτō ᾗσι. metrum durissimum. recte, opinor, Bentlejus: ἐπίστηται, quod legisse videtur E, non ἄμετρον istud ἐπίσταται, quod habent libri. α et η litteras permisceri, non est novum: v. ann. ad Aeschyl. Suppl. 414. nec per se deterius foret ἐπιστάμενος, quo referri posset εἴη sequente versu; sed verisimilius est, nescio quem conjunctivo inter optativos offensum turbasse; de quibus modis verborum, promiscue usurpari solitis, v. Matth. §. 519. adscripsit Bentl. π', 243. τ', 260.: ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ etc. — ἄρτια (ε', 326.) βάζειν. ὑγιῆ κ. ἁρμόδια βάζειν. Sch.

93, 4. σκηπτοῦχος. α', 279, Od. ϑ', 47 etc. — μετ' Ἀργ., *inter Argivos.*

95. versus in suspicionem nobis adductus ab Aristophane et Aristarcho, quibus offensioni fuit νῦν, quasi qui nunc Agamemnonis dictum illud reprehendit Ulysses, idem alio tempore probaverit; cum non viderent, opponi haec verbis ὅστις — βάζειν, quibus verbis describitur Agamemnonis ingenium atque indoles mente non turbata, quae se magni aestimare significat Ulysses, *nunc* autem ab eo dicta prorsus damnare. — Sch.: ὠνοσάμην. ἐμεμψάμην. dictum hoc est, ut ἐδεξάμην, εἶπον et similia ap. Soph. et Eurip. v. Matth. §. 506, nos ann. ad Aeschyl. Pers. 796, Soph. El. 1246, Eurip. Med. 257 etc.

96—99. πολέμοιο συν., *bello conflato.* Polyb. ap. Schn. v. συνιστάνω: συνέστη Εὐμένει πόλεμος πρὸς τὸν Προυσίαν. — Sch.: εὐκτά. εὐχῆς ἄξια. (ἐπικρ. περ ἔμπης, *quamvis* jam sic *prorsus superioribus.*) ἐπιῤῥέπῃ. ἐπηρτημένος, καταῤῥεπὴς ᾖ. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ζυγοστατουμένων σωμάτων.

100. vulgo: σχήσουσιν πόλεμον νηῶν ἅλαδ' ἑλκομενάων, homoeoteleuto minime eleganti. E: σχήσουσι. recte H: „Homerica scriptura fuit σχήσουσι πτόλεμον.“ cf. ejusdem ann. ad

ἀλλ' ἀποπαπτανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρμης.
ἔνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν."
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
„ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ
ἀργαλέῃ· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα
νῆας ἐϋσσέλμους ἅλαδ' ἑλκέμεν υἷας Ἀχαιῶν.
νῦν δ' εἴη, ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
ἢ νέος, ἠὲ παλαιός, ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη."

Diomedes autem omnibus persuadet, ut, quamvis aegri, redeant in proelium, incitentque cessantes.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
„ἐγγὺς ἀνήρ (οὐ δηθὰ ματεύσομεν), αἴ κ' ἐθέλητε
πείθεσθαι, καὶ μήτι κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος,
οὕνεκα δὴ γενεῆφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν.
πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι,
Τυδέος, ὃν Θήβῃσι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψε.
Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
ᾤκεον δ' ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,

σ', 670. haec sexcenties confusa sunt ap. Hom.

101, 102. ἀποπαπτ. sic unus codex Vindob. Alteri; ceteri depravate: ἀποπτανέουσιν, vel ἀπαπτανέουσιν. Hesych.: ἀποπαπτανεύουσι. (recte Bentlejus: ἀποπαπτανέουσι.) περιβλέπουσιν, ὅπως φύγωσι. — Sch.: ἐρωήσουσι. (β', 179.) ὑποχωρήσουσιν, ἀμελήσουσι. (χάρμης. δ', 222. etc.) δηλήσεται. (δ', 67 etc.) βλάψει. (Germani vulgo: *da möchte wohl dein Rath übel ausschlagen.* — ὄρχαμε λαῶν. β', 837, ρ', 12 etc.

104—108. καθίκεο. καθήψω, ἐλύπησας. (Odyss. α', 342.: ἐπεί με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον: quemadmodum et simplex ἱκνεῖσθαι usurpatur. α', 362.: τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; cf. Schn. h. v.) ἐνιπῇ. (δ', 402.) ἐπιτιμήσει, ἐπιπλήξει. (νῦν — παλαιός. ordo: νῦν δ' εἴη ἢ νέος, ἠὲ παλ., *nunc igitur vel sit juvenis vel senex*, qui hoc meo melius det consilium, sane me lubente fecerit.) μῆτιν. (β', 169 etc.) γνώμην. (ἐνίσποι. β', 80 etc.) ἀσμένῳ. (ν', 350, Odyss. ι', 63, 566, κ', 134.) ἑκόντι, χαίροντι. (similiter Attici: ἐμοὶ δὲ βουλομένῳ εἴη ἄν, εἴ σοι βουλομένῳ ἐστὶν etc. v. E, K, H.)

110 sequ. ἐγγὺς ἀνήρ. ἀντὶ τοῦ ὁ συμβουλεύσων. („ἐγγύς. h. e. ἰδοὺ, πάρεστι. imitati hoc sunt recentiores, velut Eurip. Phoen. 561., Theocr. 22, 69." K. Victor Hugo, poëta litteratissimus, in fabula Milesia de Hano Islandico, vol. 2. p. 58. ed. Bruxell., quo loco ipse Hanus loquitur coram pessimo isto Spiagudryo: „Je sais où est Han d'Islande, comme je sais où est Bénignus Spiagudry; ni l'un ni l'autre ne sont loin d'ici en ce moment." — δηθά. ε', 104. — ματεύσομεν semel dixit, h. e. ζητήσομεν, ἐρευνήσομεν. verbum Pindaro et poëtis scenicis usitatum, item Theocrito, qui et cognatum ματεῖν usurpavit, sicut scenici μαστεύειν: a μάω, unde et αὐτόματος, de quo Etym.) — κότῳ (α', 1. ann.) ἀγ. μετ' ὀργῆς μέμφησθε. Sch.

114. obelo notavit hunc versum Zenodotus, deleverunt Aristophanes et Payneus Knightius, uncinis inclusit W, H manifestum rhapsodi emblema esse ait, quamvis eum versum Paus. 9, 18. p. 745. recitet, narrans, ex eo probatum ivisse Thebanos Tydei apud se tumulum. excogitasse scil. multa Tragicos de humatione heroum istorum apud Thebas. quae omnes mihi rationes parum validae videntur, nec intelligo, cur patris nomen gravissimum Diomedes omisisse, minus necessarium abavi, avique et ejus fratrum, commemorasse putandus sit. non ita solet aevum illud, sed omnia dilucide explicat. — de Tydeo v. ann. ad δ', 376.

115—120. Πορθεῖ. alias vocatur Porthaon, vel Parthaon. v. H ann. ad Apollod. 1, 7, 10. — τρεῖς παῖδες. 5 numerat Apollod., additis scil. Alcathoo et Leucopeo. verum suspectus ille locus est. v. H. — ᾤκεον et hic et ν', 218. δισυλλάβως pronuntiandum est

Ἄγριος ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεὺς,
πατρὸς ἐμοῖο πατήρ· ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν.
ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μεῖνε, πατὴρ δ' ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη
πλαγχθείς· ὣς γάρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, ναῖε δὲ δῶμα
ἀφνειὸν βιότοιο, ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι
πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφὶς,
πολλὰ δέ οἱ πρόβατ' ἔσκε· κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς
ἐγχείῃ. τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν, ὡς ἐτεόν περ.
τῷ οὐκ ἄν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες

per syllepsin, ut annotavit Schol. B. cf. Th. p. 180. — *Πλευρῶνι — Καλυδῶνι.* β', 639, 640. de homoeoteleuto v. β', 87, 484. — *Ἄγριος.* Thersitae pater. v. ann. ad β', 212. — *νάσθη.* Sch.: *ἀπῳκίσθη.* „Ap. et Hesych. *ᾠκίσθη.* a *νάω, οἰκίζω*, habitatum mitto, quod recentiores etiam *νάσσασθαι* dixerunt. v. Brunck. ann. ad Apoll. Rhod. 1, 1356. Odyss. δ', 174.: *καί κέ οἱ Ἄργεϊ νάσσα πόλιν, καὶ δώματ' ἔτευξα*, ubi v. Nitzsch. — *πατὴρ — θεοὶ ἄλλοι.* Sch.: *εὐσχημόνως ὁ Διομήδης παρεσιώπησε τὴν τοῦ πατρὸς φυγήν. Τυδεὺς γὰρ, ἀνελὼν Λυκοπέα κ. Ἀλκάθουν, ἑαυτοῦ παῖδας*, (imo: *Λευκωπέα κ. Ἀλκ., ἑ. πάτρωας*, si verus est Apollodorus l. c. ann. ad 115.) *ἔφυγεν. ἡ δὲ ἀληθεστέρα ἱστορία ἐστὶν αὕτη. Τυδεὺς ὁ Οἰνέως Αἰτωλὸς μὲν ἦν τὸ γένος, ἀνδρειότατος δὲ τῶν κατ' αὐτὸν γενόμενος. ἔτι νέος ὢν* (malim: — *ὁ Οἰν., Αἰτ. μὲν τὸ γένος, — γενόμενος, ἔτι* etc.) *ἐθεάσατο τὸν πατέρα διὰ γῆρας ὑπὸ τῶν Ἀγρίου παίδων τῆς βασιλείας ἐκβαλλόμενον. διόπερ ἀναιρεῖ τούς τε ἀνεψιοὺς, καὶ σὺν αὐτοῖς ἀκουσίως ἀδελφόν. φεύγων δ' εἰς Ἄργος πρὸς Ἄδραστον, βασιλέα τῆς χώρας, καθαρσίων τε τυγχάνει πρὸς αὐτοῦ, κ. γαμεῖ τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Δηϊπύλην. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ. πλαγχθείς. ἀποπλανηθεὶς, κ. ἐκπεσὼν τῆς πατρίδος διὰ τὴν φυγήν.* „exulavit Tydeus caede facta; cujus autem caede, varie traditur: v. Apollod. 1, 8, 5. cum ann. patrueles fuisse, plerique narrant, velut Sch. cum h. l., tum ann. ad δ', 376., Veneti h. l. et E, auctore Pherecyde; item Diod. 4, 65. cf. Tragicos, Statium Thebaïde etc. *Ex H.*

121—132. *Ἀδρ. θυγατρῶν. προσληπτέον τὸ μίαν, τὴν Δηϊπύλην.* (Matth. §. 354, a.) *διατί νῦν ὁ Διομ. ἑαυτὸν γενεαλογεῖ; ῥητέον, ὅτι πάνυ ῥητορικῶς. δεῖ γὰρ ἐν ταῖς συμβουλαῖς προαποδεικνύειν, ὡς εἰσιν οὐχ οἱ τυχόντες, ἀλλὰ τῶν πάνυ ἐνδόξων, ἵν' οὕτως τῷ ἀξιώματι πείσωνται.* (*ἀφν. βιότοιο.* ε', 544.) *ἅλις.* (β', 90 etc.) *δαψιλῶς, ἱκανῶς.* (*ἄρ. πυροφόροι.* μ', 314.) *ὄρχατοι.* (Odyss. η', 112 etc.) *αἱ ἐπίστιχοι φυτεῖαι, κῆποι.* (similiter E. Schol. Harl.: *ὄρχατος, ἡ εὔρυθμος τάξις τῶν φυτῶν.* ab *ὄρχος, στίχος.* v. Odyss. η', 127, ω', 340., Schn. h. v.) *πρόβατα.* (ψ', 550.) *πάντα τὰ τετράποδα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ πρόβατα, διὰ τὸ πρὸ τῶν ὀπισθίων βάσεων ἑτέρας ἐμπροσθίους ἔχειν. καθ' ὃ καὶ Ἡσίοδός φησι* (Opp. 558.)· *χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις.* (rectius Schol. A: *ἀπὸ τοῦ προβαίνειν.* sunt enim proprio sensu *πρόβατα*, h. e. *θρέμματα πρόβατα*, quaevis animalia, ut quae omnia ingrediantur; mox autem illo nomine significari coeperunt animalia domestica, inprimis potiora, quadrupedia, et ap. Atticos oves. sic tamen etiam alii grammatici. ipse Ap.: *πρόβατα. πάντα τὰ τετράποδα, τὸ* [imo: *τῷ*, vel cum Villoisono *διὰ τό.*] *πρὸ τῆς βάσεως ἑτέραν ἔχειν βάσιν.* etiam vocab. *μῆλα* (derivatum illud, ni fallor, a *μέω* [v. ann. ad η', 235.], unde latinum *meo*, *ἀμέω, ἀμεύω, μεελὰ* et contracte *μῆλα*, *gradientia*) olim quaevis quadrupedia significasse, auctor est Phrynichus. v. D. Montbel. et, quos praeterea laudavit, Athen. 9, 7. p. 382, E., Damm. lex. col. 1514., Larcher. *traduct. d'Hérod.* 3. p. 484., 2. edit.) *ἔσκεν.* (γ', 180 etc.) *ἦν, ὑπῆρχεν. κέκαστο.* (β', 530.) *ἐκεκόσμητο.* — *τὰ δὲ — ἐτεόν περ*, *haec audieritis necesse est vera esse.* *ὡς ἐτεόν περ* dictum est pro *ὡς ἐτεὰ* sive *ἐτήτυμά περ*, ut *δῆλον οἵ γ' ἐμοὶ λόγοι* ap. Eurip. Phoen. 908. cf. Orest. 218, Hippol. 421, Aristoph. Eccles. 237 etc. — *γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα*, *ignavum propter genus ignavum*, propter majores plebejos

μῦθον ἀτιμήσαιτε πεφασμένον, ὅν κ' εὖ εἴπω.
δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοί περ, ἀνάγκη·
ἔνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος,
ἐκ βελέων, μή πού τις ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκος ἄρηται,
ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, οἳ τοπάρος περ
θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφεστᾶσ', οὐδὲ μάχονται."
"Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο·
βὰν δ' ἴμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

inter eundum comitem se illis addens, sub persona senis, Neptunus solatur Agamemnonem, altissimaque voce clamans confirmat exercitum Graecorum.

Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε, παλαιῷ φωτὶ ἐοικὼς,
δεξιτερὴν δ' ἕλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ἀτρείδη, νῦν δή που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν
δερκομένῳ· ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι φρένες, οὐδ' ἠβαιαί.
ἀλλ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἑ σιφλώσειε·
σοὶ δ' οὔπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσιν,
ἀλλ' ἔτι που Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον, σὺ δ' ἐπόψεαι αὐτὸς
φεύγοντας προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων."
"Ὣς εἰπὼν μέγ' ἄϋσεν, ἐπεσσύμενος πεδίοιο·
ὅσσον δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες ἄρηος,
τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὄπα κρείων Ἐνοσίχθων
ἧκεν· Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ
καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.

atque imbelles. — Sch.: πεφασμένον. νῦν φανερῶς εἰρημένον. — ἐχώμεθα. ἀπεχώμεθα. ἐκ βελέων. (λ', 163.) ἔξω τῶν βελῶν. μή που — ἄρ. (365, μ', 435.) μή τις τραυματίας ὑπάρχων τραῦμα ἕτερον λάβῃ. ἐνήσομεν. παρορμήσομεν, ἐμβαλοῦμεν τοῖς πολεμίοις. θυμῷ ἦρα φ. χαριζόμενοι τῇ ψυχῇ τὴν ἀργίαν. (v. α', 572. ι', 594.: εἴξας ᾧ θυμῷ, *animo suo indulgens.* cf. H.)

135—141. ἀλαοσκοπιήν. κ', 515, ν', 10. — δερκομένῳ. ita plerique codd. MSS. et E h. l.; sed idem ann. ad Odyss. ι', 256. habet δερκομένῳ, similiaque profert, quae leguntur κ', 187. et Odyss. ψ', 205, 206. Venetus, Vrat. d., unus Vindob., Sch., et edd. olim vulgatae ante Barn.: δερκομένου. recte H: „convenit δερκομένῳ," inquit, „syntaxi Homericae interdum liberiori, cum alterum correctoris sedulitatem sapiat." cf. Barn. et Cl. — „οὐδ' ἠβαιαί. β', 380, ν', 106, 702." H.

142. σιφλώσειε. τυφλώσειεν. ἐπίψογον ποιήσειε. σίφλος γὰρ καλεῖται ὁ ψόγος. Sch. similiter alii. Etym.: σιφλός. κυρίως ὁ σεσινωμένος τοὺς ὀφθαλμοὺς, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλου μέρους σώματος. e σιπαλός. Apoll. Rhod. 1, 204.: πόδα σιφλός. μεταφορικῶς autem σιφλοῦσθαι est *perdi.* Hesych.: σιφλώσειεν. ἀφανίσειεν etc. E: κακώσειε. cf. H, Villois. ann. ad Ap. v. σιφλώσειαν, Schn. v. σιφλός.

145. κονίσουσιν. (ν', 820.) κόνεως πληρώσουσιν. ἐκ δὲ τοῦ παρακολουθοῦντος νοεῖται τὸ φεύξονται· οἱ γὰρ φεύγοντες κατὰ τὸν δρόμον ἐγείρουσι κόνιν. Sch.

147. ἐπ. πεδ. v. δ', 527, γ', 14 etc.
148, 9. v. ε', 860, 861.
151, 2. v. ν', 10—12.

Interea Juno, et ipsa pro parte sua Graecis opitulatura, ornat paratque se ad deleniendum illecebris uxoriis Jovem, in Idae vertice sedentem; tum Venerem ad se vocat.

Ἥρη δ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσιν
στᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο, ἀπὸ ῥίου· αὐτίκα δ' ἔγνω
τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν,
αὐτοκασίγνητον καὶ δαέρα, χαῖρε δὲ θυμῷ.
Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἴδης
ἥμενον εἰσεῖδε· στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ.
μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
ὅππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον αἰγιόχοιο.
ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
ἐλθεῖν εἰς Ἴδην, εὖ ἐντύνασαν ἑαυτήν,
εἴ πως ἱμείραιτο παραδραθέειν φιλότητι
ᾗ χροιῇ, τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε
χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμῃσι.
βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον, τόν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε
κληῗδι κρυπτῇ, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν.

153. ordo: Ἥρη δὲ χρυσ. στᾶσ' εἰσεῖδεν ὀφθ. ἐξ Οὐλ. — Sch.: ἀπὸ ῥίου. ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ ὄρους.

155—160. ποιπνύοντα. ἐνεργοῦντα. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ πονύω, καὶ ποιπνύω ἀναδιπλασιασμῷ. (imo a πνέω. v. α', 600. et inprimis θ', 218. bene Buttmannus l. c. p. 177.: „Gehn wir von πνέω, ἔπνυτο, aus, so haben wir den Stamm deutlich vor Augen, und das οι in der Reduplication wird belegt durch ποιφύσσω von φυσάω, δοίδυξ von δύω: denn οι ist von υ ein naher Verwandter, dergleichen die Reduplicationen lieben.“ cf. Schn. v. πνῦμι. — κυδιαν. α', 490.) δαέρα. (ξ', 344, 355 etc.) ἀνδρὸς ἀδελφόν. (πολ. Ἴδης. θ', 47. — μερμ. α', 189.) ἐξαπ. (ι', 376, Odyss. ψ', 216.) ἐξαπατήσειεν. Sch.

162. ἑαυτήν. ita Zenodotus, Townl. aliique codd. Venetus, quem nunc sequuntur: ἕ αὐτήν. v. ann. ad α', 271.

163—165. παραδραθέειν. παρακατακλιθῆναι. (dictum pro παραδαρθεῖν. v. Matth. §. 188. ann. 4. et §. 228. „reperitur praeterea non semel in Odyssea καταδραθέω, item simplex ἔδραθεν Odyss. υ', 143.; nec aliunde ignota est haec vox: v. Aristoph. Plut. 298, Nub. 38.“ etc. *Ex H.*) ᾗ χροιῇ. τῷ ἰδίῳ αὐτῆς χρωτί. (Schol. B: τῷ ἰδίῳ ἑαυτῆς σώματι. — ἀπήμονά τε λιαρόν τε. E: ἀπήμων ὕπνος ὁ καὶ λυσιμελὴς καὶ λύων μελεδήματα θυμοῦ. [Odyss. υ', 56, 57.] ἐντεῦθεν δὲ λαβὼν Σοφοκλῆς [Phil. 788.] ὀδύνης καὶ ἀλγέων ἀδαῆ τὸν Ὕπνον προσφωνεῖ. —) λιαρόν. (λ', 477, 829 etc.) θερμὸν, ἡδύν. τοῖς γὰρ καθεύδουσι παρακολουθεῖ θερμαίνεσθαι τὰ ἄκρα. πευκ. (θ', 365, ο', 81, υ', 35.) συνεταῖς, πυκναῖς.

167—169. πυκινάς. ἀσφαλεῖς, πυκνάς. (cf. 339.) σταθμοῖσι. (Odyss. φ', 45.) παραστάσι νῦν. (*postibus*, non stabulis scil.) ἐπῆρσεν. ἐφώρμησε. (scrib. ἐφήρμοσεν, ut ap. E et Ap. etiam Hesych. male: ἐφώρμησεν, quod ortum ex ἐφόρμησεν, scripto illo pro ἐφήρμοσεν, vocalibus syllabarum vicinarum forte inter se permutatis, ut errare solent librarii: v. Vindic. Ovid. p. 15., ann. ad Aeschyl. Pers. 857 etc. ἐπῆρσεν ab ἐπάρω, *adapto*, *firmo*. — κληῗδι κρ., *vecte occulto*. Ap. v. κληῗδας: — ἔνιοι δὲ κληῗδα τὸν μοχλόν. vecti, μοχλῷ, convenit τὸ ἀνῷγεν, *aperire solet*, siquidem aperiri vectis dici potest, cum retrahitur, clavis non potest. scilicet κλεὶς est quodvis instrumentum, quo aliquid clauditur. v. K, H, interpp. ad Odyss. α', 442, β', 344., J. H. Voss. ad Arat. p. 37., Schn. v. κλείς. ω', 452.: ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι Σταυροῖσιν πυκινοῖσι· θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς [Ap. h. v.: μοχλὸς ἐπιβεβλημένος.] Εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιῤῥήσσεσκον Ἀχαιοὶ, Τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῗδα θυράων, [quam κλεῖδα modo dixit ἐπιβλῆτα.] Τῶν ἄλλων, Ἀχιλεὺς

ἔνθ' ἥγ' εἰσελθοῦσα θύρας ἐπέθηκε φαεινάς.
ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος
λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ,
ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν,
*τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ
ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' ἀϋτμή·
τῷ ῥ' ἥγε χρόα καλὸν ἀλειψαμένη ἰδὲ χαίτας,

δ' ἄρ' ἐπιῤῥήσσεσκε καὶ οἶος. E: ἰστέον δὲ, ὡς κληῖδα κρυπτὴν λέγει ἢ τὴν ἔνδοθεν κλείσουσαν τὰς θύρας κ. οὕτω κρυπτομένην τοῖς ἔξωθεν, ἢ τὴν δυσεπιχείρητον τοῖς ἐπιβουλεύουσιν, ὁποῖα καὶ τὰ παρὰ τῷ Κωμικῷ κακοηθέστατα κλειδία. Aristoph. Thesm. 392.: οἱ γὰρ ἄνδρες ἤδη κλειδία Αὐτοὶ φοροῦσι κρυπτὰ κακοηθέστατα Λακωνίκ' ἄττα, τρεῖς ἔχοντα γομφίους. Plautus Mostell. 2, 2, 57.: *clavem mi harunc aedium Laconicam Jam jube ecferri intus: hasce ego aedis occludam hinc foris.* quam clavem Scaliger intelligebat eam, quae intus aperiret; „quales erant," inquit, „Laconicae: nam, ut ait Theon, οὐχ, ὡς νῦν, ἐκτὸς ἦσαν αἱ κλεῖδες, ἀλλ' ἔνδον τὸ παλαιὸν παρ' Αἰγυπτίοις καὶ Λάκωσι. quae idcirco κρυπταὶ κλεῖδες dicuntur Aristophani. — contraria illis clavis est ὀπτὴ κλεὶς" etc. Voss. l. c.: „κληῒς, *ein schliessendes Ding*, ist manchmal *der Riegel*, der inwendig die Thür schliesst, den man von aussen mit einem Riemen vorschiebt, und, nach Aufknotung des Riemens, mit einem Haken zurückdrängt." — θύρας ἐπ. φαεινάς. cf. Odyss. φ', 45, ι', 240 etc.

170. ἀμβροσίῃ. notum est, quaevis divina vocari ἀμβρόσια. recte igitur Buttmannus *Lexil.* I. p. 133.: „Bei ἀμβροσίῃ kann, dieser umfassenden Bedeutung wegen, nicht (immer) ἐδωδὴ zu verstehen sein; sondern ἀμβροσία ist ursprünglich ein Substantiv, das, von ἄμβροτος entstanden, ebenso gut wie ἀθανασία, von ἀθάνατος, *Unsterblichkeit* heisst. Sowie nämlich die Götter sich mit der *Schönheit* selbst waschen (Odyss. σ', 192 ff.), so essen und trinken sie die *Unsterblichkeit.* Eine Ansicht, die auch den spätern Griechen noch geläufig war, da das Wort ἀθανασία selbst ebenso wie ἀμβροσία gebraucht ist in Lucians Dial. deor. 4. extr.: νῦν δὲ ἄπαγε αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πιόντα τῆς ἀθανασίας ἄγε οἰνοχοήσοντα ἡμῖν." perperam Sch.: ἀμβρ. θείῳ ἀλείμματι, μύρῳ. rectius est, quod addit: οἱ δὲ θείῳ λουτρῷ. E: — ὅρα δὲ καὶ, ὅτι οὐ μόνον τροφή ἐστιν ἡ ἀμβροσία, ἀλλ' ἰδοὺ ἐνταῦθα καὶ ὡς σμῆγμά τι παραλαμβάνεται, καθάπερ τὸ κάλλος ἀλλαχοῦ. τῷ δέ γε Πατρόκλῳ, ὡς ἄλλο τι ὑγρὸν, ὑπὸ ῥῖνα ἡ ἀμβροσία ἐνστάζεται. (τ', 38.: Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην κ. νέκταρ ἐρυθρὸν Στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος εἴη.) — ἱμερόεντος. γ', 397 etc.

171—174. λύματα. Ap.: ποτὲ μὲν (h. l.) τὰ ῥυπάσματα τοῦ σώματος· ποτὲ δὲ (α', 314.) τὰ περικαθάρματα. — ἀλ. — ἐλαίῳ. κ', 577. — ἑδανῷ. Ap.: ἡδεῖ. Sch.: ἡδεῖ, ὅ ἐστιν εὐώδει, εὐόσμῳ. dictum volunt ἑδανὸς ab ἥδω, ut ἴδανος (Callim. ap. E: τὰς ἰδάνας Χάριτας.) ab εἴδω, ἱκανὸς ab ἵκω, correpta vocali longa verbi. v. Buttm. *Lexil.* II. p. 14. — Sch.: τεθυωμένον. τεθυμιαμένον. κινυμ. (δ', 281, κ', 280 etc.) σαλευομένου, (?) κινουμένου. — κατὰ pro ποτὶ Aristarchus, teste Schol. A. ipsi codd. Homerici, tam scripti, quam impressi: προτὶ vel ποτὶ, quod ineptum est, sed aptum ποσὶ, κινυμένοιο ποσὶ, quemadmodum hic noster ποσὶ βήσατο, ποσὶ σκαίροντες et hujusmodi alia dixit ε', 745, σ', 572 etc. σ et τ litteras permutari solere in codd., tralatitium est: v. indices poëtarum scen. jam χαλκοβατὲς δῶ intelligendum est χαλκοβατεῖ δώματι. Soph. Ajace 791.: σὺ δ', ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν, quem locum protulit Matth. §. 418, 3, b. cf. §. 423. ordo: τοῦ (ἐλαίου) καὶ ἀϋτμὴ ἵκετο ἔμπης ἐς γ. τε κ. οὐρ., Διὸς κιν. ποσὶ χ. δῶ. perfusus unguento isto suavissimo Jupiter, dum per aeneam domum suam, h. e. Olympum, ingreditur, terram totam coelumque odore complet. pessime interpres: *hujus etiam agitati* (!) *Jovis ad aere fundatam domum tamen ad terramque et coelum pervenit halitus.* — χαλκ. δῶ. α', 426. — rursum Sch.: ἀϋτμή. (Odyss. μ', 369, Il. ι', 609 etc.) πνοή.

175—182. ἰδὲ χαίτας. (α', 529, κ', 15 etc.) καὶ τὰς χαίτας, ἤγουν τὰς

πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινοὺς,
καλοὺς, ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο·
ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἕσαθ', ὅν οἱ Ἀθήνη
ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά·
χρυσείης δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο·
ζώσατο δὲ ζώνην, ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν·
ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι,
τρίγληνα, μορόεντα, χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή·
κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων,

κόμας. πεξ. (int. τὰς χαίτας.) κτενισαμένη. ἐκ κράατος. ἐκ τῆς κεφαλῆς. (ἑανόν. γ', 385.) ἕσατο. (υ', 150, ω', 646 etc.) περιεβάλετο. ἐνεπορποῦντο γὰρ τοῖς περιβολαίοις. (ἔξυσ' ἀσκ. Ap., quem sequitur Sch.: λεπτῶς κατειργάσατο. Veneti, similiterque Vict. et E: ἔξυσ'. ἐκέρκισε. ξύουσι (?) γὰρ τὴν κρόκην πρὸς τὸ πυκνωθῆναι. οἱ δὲ ἐλέανεν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξύλων. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἔγναψε μετὰ τὸ ὑφανθῆναι. K: „*elaboratum expoliverat*, den Minerva gearbeitet und polirt hatte. Denn diesen Glanz bewunderte der Kindergeist jener Menschen vorzüglich. Apoll. Rhod. 1, 725.: ἧ μὲν ῥηΐτερόν κεν ἐς ἠέλιον ἀνιόντα Ὄσσε βάλοις. So geben unsere Stickerinnen der Arbeit nach der Vollendung durch Reiben (? malim: durch Bügeln, Plätten.) eine Politur. So ξεστὴ τράπεζα Odyss. α', 138." H aut certam operam textoriam declarari putat verbo ξύειν, aut dictum id esse per metaphoram pro poliendo, polite atque eleganter effingendo et elaborando.) ἀσκήσασα. (δ', 110, infra 240 etc.) μετ' ἐπιμελείας κατασκευάσασα. (δαίδαλα, *affabre factas figuras*, quas Minerva intexuerat.) ἐνετῇσι. περόναις, ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι τοῖς ἱματίοις, ὅ ἐστιν ἐμπορποῦσθαι. (> „quod vestis fibula in pectore jungitur, non in humero, οὐχ ὡς ἡμεῖς, κατὰ τὴν κατακλεῖδα." Schol. A. eadem Etym. h. v. περονᾶτο. scil. ὁ ἑανός. observanda res etiam in signis deorum antiquioribus. H. — θυσάνοις. β', 448.) ἕρματα. (Odyss. σ', 297.) νῦν ἐνώτια. („von εἴρειν, *serere*, *nectere*, *reihen*, z. B. Perlen u. d. g. an eine Schnur, einen Drat." Buttm. *Lexil.* I. p. 111. annotavit elegantissimus Montbel., hinc intelligi inaurium usum antiquissimum, locumque similem citavit, qui est Genes. 24, 22. perforatas Mediceae Veneris aures commemoravit Hirt. *Bilderb. f. Myth.* etc. 1. p. 62.) ἐϋτρ. καλῶς τετρημένοις, τετρυπημένοις. λοβοῖσι. τοῖς ἄκροις τῶν ὠτίων τοῖς ἁπαλοῖς. παρὰ τὸ λαμβάνειν (?) κ. δέχεσθαι.

183 - 186. τρίγληνα. Ap.: ὁ μὲν Ἡλιόδωρος τρίκορα εἶπε. γλήνη γὰρ ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ. οὕτως δὲ εἴρηται ἐπὶ τῶν ἐνωτίων τῶν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ (σ', 297.) διδομένων τῇ Πηνελόπῃ. ὁ δὲ Ἀπίων βέλτιον πολύγληνα. γλήνη γὰρ ἡ κόρη· (verba male repetita ex superioribus, quae verba genuinis παρὰ τὸ γλῆνος vel quibusdam similibus offecerunt. v. ann. ad θ', 164.) ὥστε εἶναι πολυθέατα, πολλῆς θέας ἄξια. τούτοις ἄν τις προσθείη, ὅτι κ. γλήνεα λέγεται τὰ θέας ἄξια, ὅτε φησί· (ω', 192.) κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει. vere, ni fallor, Apion; quanquam vicinae sunt horum verborum notiones, dixitque Nicander oculos γλήνεα Ther. 228. eadem vox Arato 318. sonat stellas, ut annotavit Schn. v. γλῆνος. idem probabiliter v. γλαύσσω: „γλῆνος u. γλήνη, *ein glänzendes Ding*, das Auge." Montbel. l. c.: „C'est ainsi que nous nommons *pierres oeillées* certaines espèces de pierres, comme les chalcédoines, les agathes, parce qu'elles offrent quelques rapports avec la prunelle de l'oeil." mitto aliorum somnia, quae videas licet ap. H. — μορόεντα. (Odyss. σ', 297.) Sch.: μετὰ μόρου κ. κακοπαθείας εἰργασμένα, περὶ ἃ ἐμόρησεν ὁ τεχνίτης, τουτέστιν ἔκαμε κατασκευάζων αὐτά. v. Schn. v. μορέω. idem Sch.: χάρις. ἀρετὴ, καλλονή. Ap.: κρηδέμνῳ. (χ', 470, Odyss. α', 334 etc.) τῷ τῆς κεφαλῆς ἐπιβολαίῳ. ὅταν δὲ λέγει (π', 100.) ὄφρα Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν, μεταφορικῶς λέγει οἷον τῶν τειχῶν τὰ ἐπάνω etc. Sch.: κεφαλοδέσμῳ, νῦν δὲ καλύπτρᾳ. recentioribus magis usitatum hoc nomen similis significationis est κρηδέμνου, h. e. *veli*, non vittae, „des Schleiertuchs, welches um den Kopf genommen wurde, nicht eine Binde," ut scribit Nitzsch. ann. ad Odyss. ε', 232. v. idem vir do-

καλῷ, νηγατέῳ (λευκὸν δ' ἦν, ἠέλιος ὥς)·
ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῒ θήκατο κόσμον,
βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτην,
τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν·
„Ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο, φίλον τέκος, ὅ,ττι κεν εἴπω,
ἦέ κεν ἀρνήσαιο, κοτεσσαμένη τόγε θυμῷ,
οὕνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις;“
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
„Ἥρη, πρέσβα θεὰ, θύγατερ μεγάλοιο Κρόνοιο,
αὔδα ὅ τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.“

Junonis delusa fallaciis Venus commodat ei cestum suum.

Τὴν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
„δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἵμερον, ᾧτε σὺ πάντας
δαμνᾷ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους.
εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
Ὠκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθὺν,
οἵ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐῢ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον,
δεξάμενοι Ῥείης, ὅτε τε Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
γαίης νέρθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·
τοὺς εἶμ' ὀψομένη, καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ,

ctus ann. ad ejusdem libri 346., quo loco annotavit, id docuisse Zoëgam *Bassirilievi* 7. p. 185., cum Winkelmannus, notatione, opinor, inductus, κρήδεμνον pro vitta habuisset. — *νηγατέῳ.* β', 43. — *ἠέλιος ὥς.* γ', 2 etc. — *ποσσὶ — πέδιλα.* β', 44, Odyss. β', 4 etc.

190. *ἦ — πίθοιο.* δ', 93, η', 48.

194. ε', 721.

195, 6. σ', 427, 8, Odyss. ε', 90, 91. — *εἰ τετελεσμένον ἐστὶ, si effectum est,* si id jam alius unquam effecit, h. e. si fieri potest. Sch.: *τετελ. νῦν δυνατόν.* Ap.: *τὸ οἷόντε πρᾶγμα τελεσθῆναι.* similiter Hesych. cf. ann. ad ι', 310.

200—210. *πολυφόρβου.* ι', 568. — *πείρατα γαίης* (301, Odyss. δ', 563.), *fines terrae*, quos alluit Oceanus fluvius. — *θεῶν γένεσιν.* θεῶν πατέρα, ἐπεὶ πρῶτον στοιχεῖόν τινες τῶν Φυσικῶν εἶπον τὸ ὕδωρ, κ. ἐξ αὐτοῦ τὰ λοιπὰ τρία. ὅθεν ὁ Πίνδαρος (Ol. 1, 1.) ἄριστον εἶπε τὸ ὕδωρ. Τηθὺν δέ φησι τὴν γῆν, οἱονεὶ τιθήνην τινα οὖσαν κ. τροφὸν πάντων. infra 246.: Ὠκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται, ut Virg. Georg. 4, 382.: *Oceanumque patrem rerum*, sententia simili, quoniam deos rerum auctores praesidesque esse putabant veteres. suo modo haec tractarunt philosophi, in quibus Heraclitus, Plato (Theaeteto p. 152. D, E, p. 160, D, p. 179, E, et inprimis Cratylo p. 402, B.), Orphici, aliique etiam ineptiores, quorum argutias adscripsit E. cf. H, quosque praeterea laudavit, Sextum Empir. p. 685. et ex recentioribus Tiedemannum et scriptores historiae philosophorum. *Τηθὺν* Schol. recte ap. Hom. intelligit *τήθην* sive *τιθήνην, nutricem* rerum, h. e. terram.; Virgilio Georg. 1, 31. et serioribus est dea maris. v. Schwenk. *Etym. mythol. Andeut.* p. 102. — Sch.: *ἀτίταλλον.* (ε', 271 etc.) ἐπαιδοτρόφουν. — (*γαίης — θαλάσσης.* h. e. in Tartarum, quo maritum praecipitatum Rhea secuta est.) *καθεῖσε.* (ε', 36.) καθίδρυσεν. (*ἀτρυγ.* α', 316.) *καί σφ'* (h. e. *σφί*: v. γ', 300, θ', 4 etc.) *ἄ. ν. λύσω.* καὶ τὰς πολλὰς αὐτῶν κ. ἀδιαλύτους φιλονεικίας διαλύσω. — *παραιπ.* παραπείσασα, ἐξαπατήσασα. (*παρπεπιθόντες* legitur ψ', 37., *πεπιθοῦσα* Odyss. ο', 26. *Ex H.* cf. Matth. §. 165. ann. 4. —

εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι,
αἰεί κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην."
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη·
„οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι·
Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις."
Ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
ποικίλον, ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο·
ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς
πάρφασις, ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.

Ap.: ἀνέσαιμι. [ab ἀνέω, ἀνίημι. cf. ν', 657, φ', 537, Odyss. ρ', 425 etc.] ἀναπείσαιμι, ἐποτρύναιμι, προτρεψαίμην· εἰς εὐνὴν — φιλ. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὧδ' ἀνιείης [Odyss. β', 185.] etc. — Schol. A: ὁμωθῆναι. ὁμόσε ἐλθεῖν. Schol. B: εἰς ταὐτὸ συνελθεῖν. — αἰδοίη. β', 514.)

211—213. φιλομμειδής. γ', 424. — Sch.: οὐκ ἔστ' — ἀρν. οὔτε πρέπον, οὔτε δυνατὸν (imo inverso ordine: οὔτε δυν., οὔτε πρέπον: nam ἔστι significat ἔξεστι, δυνατόν ἐστιν etc. H.) ἀρνήσασθαι περὶ ὧν ἀξιοῖς. — ἀγκοίνῃσιν. (Odyss. λ', 261, 268.) ἀγκάλαις. (ducit Etym. ab ἀγκὼν ἀγκώνη, ἀγκοίνη. *Ex H.*) ἰαύεις. (ι', 325.) κοιμᾶσαι.

214. κεστὸν ἱμάντα, ut πολύκεστος ἱμὰς γ', 371. Ap.: κεστός. οὐκ ὀνομαστικῶς ὁ τῆς Ἀφροδίτης ἱμὰς κεστὸς λέγεται, ὡς ὑπέλαβον ἔνιοι, (ita Callimachum errasse, ex scholiis Ven. intelligas ann. ad γ', 371.; etsi post usus invaluit, ut cestum Veneris balteum appellarent. v. E. *Ex H.*) ἀλλ' ἐξ ἐπιθέτου διακεκεντημένος κ. περιπεποικιλμένος. acu pictum dicit balteum illum, in quo inesse finxit, quidquid aptum videbatur ad animos in amorem variis blandimentis lenociniisque pelliciendos. eum balteum, arte magica factum, ut Leucotheae velum Odyss. ε', 346, soleas deorum, galeam Plutonis, Vulcani virgines aureas, virgas Mercurii et Circes, ipsi Homero tribuit Boileavius *Art. poët.* 3, 295., ubi sic loquitur: *On dirait que pour plaire, instruit par la nature, Homère ait à Vénus derobé sa ceinture.* v. D. Montbel. commemorant autem scriptores, monstrantque artes vett., duo cingula feminarum: alterum, quo pectus continebatur, de quo cingulo Catullus 64, 65.: *tereti strophio luctantes vincta papillas;* alterum inferius, supra femora, *quo nova nupta praecingebatur, quodque vir in lecto solvebat*, ut ait Festus. eorum cingulorum prius h. l. dici, verba ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο dubitare nos vetant; annotavitque Viscontius *Museo Pio Clement.* tom. 3. p. 69., zonam illam pectoralem in antiquis Nympharum aliisque signis conspici. Antiphanes Macedo Anthol. Palat. 1. p. 214.: Αὐτή σοι Κυθέρεια τὸν ἱμερόεντ' ἀπὸ μαστῶν, Ἰνώ, λυσαμένη κεστὸν ἔδωκεν ἔχειν, quem locum laudat H in excursu de cestu Veneris, quem excursum annotatis in hunc Iliadis librum subjecit. carent tamen isto cingulo imagines, quae quidem hodie supersunt, Veneris antiquae, teste Hirtio, cujus haec sunt verba *Bilderbuch für Myth. Archaeol. u. Kunst* tom. 1. p. 59.: „Unter den herkulanischen Figuren ist *die* sehr hübsch, welche sich die Sohle an den Fuss festmacht; und *einzig in ihrer Art* ist ebendaselbst eine andere, die sich eine Binde um die Brust legt, wahrscheinlich *den berühmten Gürtel, welchen man sonst an keiner andern Statue dieser Göttin bemerkt.*" idem de vestitis statuis hujus deae p. 61.: „Auch bekleidet haben die Statuen der Venus eine eigenthümliche Eleganz und Anmuth, in der Stellung sowohl als im Anzuge. Eine dünne, wie von Luft gewebte, Tunica umwallt ihren Körper, und verhüllt ihn kaum. Der sich leicht faltende Stoff bedarf keines Gürtels; nachlässig entfällt das Kleid auf der einen Seite der Achsel, und verräth die jugendliche Fülle des Busens." ceterum praeclarus hic locus est, et multorum imitatione celebratus. v. Valer. Flacc. 6, 470, Stat. Theb. 5, 63 etc.

215—218. ποικίλον, *affabre factum.* v. γ', 327. Sch.: θελκτήρια. (Odyss. α', 337, θ', 509.) τὰ θέλγοντα καὶ ἀπατῶντα τοὺς ἀνθρώπους. (v. ann. ad μ', 255. mire Ap. vocab. θέλγειν significare ait γενικῶς τὸ μεταβολήν τινα ψυχῆς ποιεῖσθαι. καὶ ἔστιν, inquit, τὸ ἔτυμον τοῦ θέλγειν εἰς τὸ θέλειν ἄγειν. — ἔνθ' ἔνι etc. asyndeton epexegeticum. cf. δ', 89 etc.) — ἐν δ' ὀαρ. πάρφασις. ἔνεστι δὲ

τόν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσὶν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
„Τῆ νυν, τοῦτον ἱμάντα τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ,
ποικίλον, ᾧ ἔνι πάντα τετεύχαται· οὐδέ σέ φημι
ἄπρηκτόν γε νέεσθαι, ὅ τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.“
Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
μειδήσασα δ' ἔπειτα ἑῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ.

Somnum convenit Juno in Lemno insula, eumque Jovem sopire jubet praemio proposito.

Ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα, Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
Ἥρη δ' ἀΐξασα λίπε ῥίον Οὐλύμποιο,
Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ Ἠμαθίην ἐρατεινὴν
σεύατ' ἐφ' ἱπποπόλων Θρῃκῶν ὄρεα νιφόεντα,
ἀκροτάτας κορυφὰς, οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖϊν·
ἐξ Ἀθόω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα,

καὶ ὁμιλία παραινετική. (vocab. πάρφασις cognati adjectivi loco usurpatum est; qua de re v. ε', 580, ι', 567 etc.) ἔκλεψεν. ἐξέκλεψεν, ἔκρυψε, παρελογίσατο. (v. α', 132.) πύκα. (ε', 70 etc.) νῦν συνετῶς, φρονίμως. (cf. 294.) — ἔπος — ὀνόμ. α', 361.

219—223. τῆ νυν, *cape igitur*. libri errore frequentissimo: τῇ νῦν. Ap.: τῆ. λάβε· τῆ νῦν τοῦτον ἱμάντα. τινὲς δὲ καὶ σὺν τῷ ι γράφουσι, οὐχ ὑγιῶς, ἡνίκα μήτε ἄρθρον θηλυκὸν δηλοῖ τὸ τῆ, μήτε ἀντωνυμίαν ἀναφορικὴν δηλοῦσαν τὸ ταύτῃ, οἷον (Odyss. κ', 5, ubi nunc libri: τοῦ καὶ etc.)· τῇ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίποντο. (imperat. verbi obsoleti τάω, τάγω, *capio*, *prehendo*. v. H, Buttm. *Lexil.* 41., Schn. h. v. legitur haec vox etiam ψ', 618. et aliquoties in Odyssea. quam ad ἱμάντα retulit Ap., sed male, refragantibusque melioris notae libris. v. Homeri interpp. et Buttm. l. c. — τ. ἱ. τεῷ ἐ. κόλπῳ. balteum sinu vestis condere jubet Junonem; quod mirantur interpp., quasi opus fuerit, ut eo balteo cingeretur dea ad deleniendum conjugem, cum satis esset, eum gestari, velut amuletum. — ᾧ — τετεύχαται, *in quo omnia structa sive inclusa sunt*, qui balteus nil non efficere potest, ut quo vel sapientes decipiantur. — Ap.: ἄπρηκτον. μηδὲν καταπραξαμένην ἐπὶ τοῦ· ἄπρηκτον γενέσθαι. (recte Villois. ἄπρηκτόν γε νέεσθαι: dicit enim hunc locum.) ὅταν δὲ λέγει (Odyss. μ', 223.)· Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην, ἄπρηκτον ἀνίην, πρὸς ἣν οὐδέν ἐστι καταπράξασθαι. Schol. A, auctore Aristarcho: νέεσθαι. ἀντὶ τοῦ πορεύεσθαι — ὑποστρέψειν. cf. β', 84, 290 etc. — μενοινᾷς. 264, κ, 101 etc. „μείδησεν —, μειδήσασα —, ut α', 595.“ *E K.*

225—231. ῥίον. ϑ', 25. iterum legitur hic versus τ', 114. — Sch.: Πιερίην. χώραν ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν· οἱ δὲ, ὄρος. (Thessaliae montem dicit in confiniis Macedoniae, quem τὸ Πιέριον vocat Thuc. 5, 13. v. Cellar. 2. p. 410.) Μακεδὼν, ὁ Διὸς κ. Αἰθρίας, κατασχὼν τὴν χώραν, οὖσαν τῆς Θράκης, ἀφ' ἑαυτοῦ προσηγόρευσε. γήμας δὲ μίαν τῶν ἐγχωρίων τεκνοῦται δύο παῖδας, Πίερον κ. Ἄμαθον, (malim Ἤμαθον.) ἀφ' ὧν δύο πόλεις ἐν Μακεδονίᾳ Πιερία καὶ Ἀμαθία. (imo Ἠμαθία.) ἡ ἱστορία παρὰ Μαρσύᾳ etc. verum situm locorum ab Homero observatum, non item ab aliis poëtis, velut Sophocle Triptolemo, Euripide Bacchis, praedicat Strabo 1, 2., p. 42. ed. Tauchniz. v. H et Heinrich. ann. ad Scut. Herc. 119, 120.) σεύατο. (ζ', 505.) ὥρμησεν. (ἱππ. Θρῃκῶν. ν', 4. — „ἀκρ. κορυφάς. appositio, ut πόλιν Θόαντος 230. cf. inferius 284, ϑ', 48, Od. ϑ', 362.“ *Ex H.*) μάρπτε. (ϑ', 404.) οὐδὲ τοῖς ποσὶν αὐτῆς ἐπέβαινε τῆς γῆς. *nec terram corripuit* magnis suis, ut deae, vestigiis. cf. ε', 769. ἐξ Ἀθόω. Ἀθόω dictum est pro Ἄθω per ἐπέκτασιν, ut γαλόῳ pro γάλῳ γ', 122. ann. Schol. A. cf. 255. de situ ejus montis, umbraque in Myrinam, Lemni urbem, projecta, item de isthmo, quem Xerxes perfodi jussit, et de Dinocratis architecti commento, Alexandro M. adulati, v., si tanti est, Sch. et E; quae res ex Herodoto aliisque scriptoribus satis notae sunt. — Λῆμνον.

Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε, πόλιν θείοιο Θόαντος.
ἔνθ' Ὕπνῳ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτοιο,
ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
„Ὕπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων,
ἦ μὲν δή ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν
πείθευ· ἐγὼ δέ κέ τοι ἰδέω χάριν ἤματα πάντα.
κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινὼ,
αὐτίκ' ἐπεί κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότητι.
δῶρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ,
χρύσεον· Ἥφαιστος δέ κ' ἐμὸς πάϊς ἀμφιγυήεις
τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει,
τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων."

negat Somnus se id ausurum invito Jove, cujus olim ab se deleniti iram vix effugerit;

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος Ὕπνος·

quaerunt, quid rei sit Somno cum insula Lemno: nam ibi hunc deum habitare finxit Hom.; alioqui convenire illum Juno cupiens non eo se contulisset. alii aliam ei sedem assignarunt, Tartarum Hesiodus Theog. 758., Ovidius Met. 11. antrum Cimmerium, Aethiopicum Statius Theb. 10. Sch.: *διὰ ποίαν δὲ αἰτίαν ἐν τῇ Λήμνῳ μάλιστα ὁ Ὕπνος διατρίβει; ῥητέον, ὅτι Λήμνου μὲν ἦν δεσπότης Ἥφαιστος, γυνὴ δὲ τούτου Χάρις· Πασιθέας δὲ, τῆς Χάριτος ἀδελφῆς, ἐρωτικῶς ἔχων ὁ Ὕπνος ἐκεῖ διέτριβε. ταύτην δὲ αὐτῷ ἐπαγγέλλεται γυναῖκα δώσειν ἡ Ἥρα.* at Veneris vel Musarum Gratiae comites in Olympo degunt. inepta est igitur ista ratio; ineptius autem, quod addit Graeculus: *δύναται δὲ καὶ φυσικώτερον λυθῆναι, ὅτι οἰνοφόρος ἡ Λῆμνος, καθὼς λέγει (η', 467.)· νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν, οἶνον ἄγουσαι, τοῖς δὲ πολυποτοῦσι μάλιστα ὁ ὕπνος παρέπεται*: quasi proprium quiddam sit Lemni proventus vini, nec communis illa plurium dos insularum maris Aegaei. mitto alios, fateorque cum Heyneo, nescire nos, cur Somni sedem poëta in Lemno collocaverit, nisi forte e Cabirorum numero fuerit hic deus, quorum cultus primum illic viguisse dicitur. v. Meurs. Graec. fer. 4. v. *Καβείρια.* nam eorum numinum natura etsi mysteriorum tenebris involuta est, id tamen scimus, vocatos fuisse Cabiros *θεοὺς δυνατοὺς, μεγάλους, χρηστούς*: at quid potentius, quid salubrius, somno? v. vel 233. deinde sunt, qui eos pro diis Inferorum habeant (Reland. Dissert. miscell. p. 1. diss. 5. §. 6.), quos inter deos haud inepte retuleris Somnum, Mortis fratrem, ceterum mundanum sede incerta. — *Θόαντος.* fuit hic Thoas Bacchi et Ariadnae filius, paterque Hypsipyles, quae, cum Lemniades *genus omne virorum interficerent, clam eum in navem imposuit; tempestas autem detulit in insulam Tauricam*, ut narrat Hyginus fab. 15. unum ex Rhadamanthi ducibus fuisse, ab eoque Lemnum insulam dono accepisse, auctor est Diod. Sic. 5, 79. cf. Hygin. fabb. 120, 121., Apollodor. 1, 9, 17., Eurip. Iphigenia Taur., Ovid. Epist. 6, 114 etc. — „*κασιγνήτῳ Θανάτοιο.* Hesiodus Theog. 758.: *ἔνθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν, Ὕπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί.* et hoc et alia memorat Plut. de Consolat. p. 107, D.; in quibus est etiam notum illud *ὕπνος τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια.* cf. Virg. Aen. 6, 278., et de signis Somni et Mortis, quae Spartae fuerunt, Paus. 3, 18." *Ex H.*

233—241. verbosius Naso, nec tamen sine gratia, Metam. 11, 623.: *Somne, quies rerum, placidissime Somne deorum, Pax animi, quem cura fugit, qui corda diurnis Fessa ministeriis mulces reparasque labori.* v. ibi Gierig. et interpp. — *ἰδέω, ἰδῶ.* sic Aristarchus et meliores codd.; vulgares: *εἰδέω.* v. Schn. v. *ἰδέω*, et de addita *κὲ* particula Matth. §. 516. scil. idem esset *ἰδείην* vel *εἴσομαι.* Schol. B: *ἰδέω, Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ὀφλήσω.* cf. H. — *θρόνον.* α', 536. — *ἀμφιγυήεις.* α', 607. — *ἀσκήσας.* 179. — Sch.: *θρῆνυν.* (ο', 729, σ', 390, Odyss. α', 131 etc.) *ὑποπόδιον, ἀρσενικῶς. ἥσει. ὑποθήσει.* (*λιπαροὺς πόδας.* β', 44.) *εἰλαπ.* (Odyss. β', 57.) *εὐωχούμενος.*

242—246. *νήδυμος.* β', 2. —

„Ἥρη, πρέσβα θεά, θύγατερ μεγάλοιο Κρόνοιο,
ἄλλον μέν κεν ἔγωγε θεῶν αἰειγενετάων
ῥεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα
Ὠκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται·
Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην,
οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι.
ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμὴ,
ἤματι τῷ, ὅτε κεῖνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς
*ἔπλεεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.
ἤτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
νήδυμος ἀμφιχυθείς· σὺ δέ οἱ κακὰ μήσαο θυμῷ,
ὄρσασ' ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας,
καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας,
νόσφι φίλων πάντων. ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινε,
ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεοὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
ζήτει, καί κέ μ' ἄϊστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ,
εἰ μὴ Νὺξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν.
τὴν ἱκόμην φεύγων, ὁ δ' ἐπαύσατο, χωόμενός περ·

Ἡρη — Κρόνοιο. 194. — *καὶ — Ὠκεανοῦ.* h. e. ipsius Oceani, genitoris omnium rerum, fluviique maximi, de quo hic noster φ', 195.: *βαθυῤῥείταο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο, Ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ, καὶ πᾶσα θάλασσα, Καὶ πᾶσαι κρῆναι, καὶ φρείατα μακρὰ νάουσι.* cf. J. H. Vossii *Krit. Blätter* 2. p. 172 — 195. consentaneum est, daemonem, *ᾧ τόσσα μέμηλε* (β', 25.), vigilantissimum esse, nec facile somno indulgere.

249, 250. *ἄλλο*, *alias*, alia in re. Sch.: *ἤδη γάρ με καὶ κατ' ἄλλο ἐπαίδευσεν ἡ σὴ πρόσταξις.* Ap.: *καὶ ἄλλο. καὶ ἄλλοτε.* v. ζ, 117 etc. — *ἐπίνυσσεν.* Ap.: *ἐσωφρόνισεν*, et similiter Aristarchus ap. Schol. A. a *πινύειν* vel *πινύσσειν*, unde *πινυτός.* — *ἐφετμή.* α', 495, ε', 818 etc. — Voss.: *einst schon witzigten mich, o königin, deine befehle.* — *κεῖνος*, *ille* celeber. γ', 391. — *ὑπέρθυμος.* β', 746. de re ipsa, quae hic narratur, v. ann. ad 255.

251 — 254. *Ἰλιόθεν.* malim, vitato homoeoteleuto, *Ἰλιόθε.* v. Matth. §. 87. ann. — Sch.: *ἔλεξα. κατεκοίμισα.* — *μήσαο.* (β', 38, κ', 52 etc.) *ἐμηχανήσω, ἐβουλεύσω. ὄρσασα. εἰς ὁρμὴν ἀγαγοῦσα, διεγείρασα. ἀήτας.* (Od. ι', 239.) *τὰς τῶν ἀνέμων πνοάς.*

255 — 262. *Κόωνδε. εἰς τὴν Κῶν νῆσον. γράφεται δὲ σὺν τῷ ν κατ' αἰτιατικήν.* (sed Attici dicunt *Κῶ.* v. Matth. §. 70. ann. 2.) *Ἡρακλῆς, ἀνακομιζόμενος μετὰ τὸ πορθῆσαι Τροίαν, γενόμενός τε κατὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, βουλήσει Ἥρας σφοδρῷ συνεσχέθη ἀνέμῳ, κατασυρθείς τε εἰς Κῶν τὴν Μεροπίδα ἐκωλύθη ἐπιβῆναι τῆς νήσου ὑπὸ Εὐρυπύλου τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεύοντος αὐτῆς. βιασάμενος δὲ καὶ ὡς λῃστὴς ἐπιβὰς ἀνεῖλε τόν τε Εὐρύπυλον κ. τοὺς παῖδας αὐτοῦ· μιγεὶς δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ Χαλκιόπῃ Θέσσαλον* (vulgo: *Θεσσαλὸν*, tono appellativi, sicut *Θεσσαλοῦ* β', 679. pro *Θεσσάλου*, quod ponendum fuit.) *ἐγέννησεν. ἀπένεικας.* (ο', 28, Odyss. π', 326, 360.) *ἀπήνεγκας.* „de ista expeditione Herculis, ejusque escensione in insulam Con (β', 677.), quam Meropes habitabant, pariter narrant, auctore Pherecyde, Schol. A, et Apollodorus 2, 7, 1. cf. ε', 638 — 642, ο', 18 — 30, Pind. Nem. 4, 40, 41.“ E K et H. — *νόσφι φίλων πάντων.* Telamonem ei comitem affuisse, ut ap. Trojam, dicit Pind. l. c. — Sch.: *χαλ.* (π', 386, σ', 108 etc.) *ὠργίζετο. ῥιπτάζων.* (ο', 23, ψ', 827 etc. hymn. in Merc. 279.: *ὀφρύσι ῥιπτάζεσκεν.*) *ῥίπτων, συνελαύνων. ἔξοχα.* (ε', 61 etc.) *μάλιστα. καί κέ μ' ἄ. ἀπ. α. καὶ ἂν ἰδών με ἀνιστόρητον καὶ ἀφανῆ ἐποίησε, βαλὼν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς θάλασσαν.* (*ἄϊστον*, ut Odyss. α', 235, 242.) *δμήτειρα θεῶν. ἡ δαμάστρια, ὅ ἐστιν ἄρχουσα.* (imo domare deos dicitur Nox, quia somnum adducit. Eurip. Or. 169.: *πότνια, πότνια Νὺξ, Ὑπνοδότειρα τῶν πολυπόνων βροτῶν.* —

ἄζετο γάρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἕρδοι.
νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι."

consentit tamen, postquam, nuptum se ipsi daturam esse Charitem Pasitheam, per Stygem adjuravit Juno.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια Ἥρη·
„Ὕπνε, τίη δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς;
ἦ φῂς, ὣς Τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρύοπα Ζῆν',
ὡς Ἡρακλῆος περιχώσατο, παιδὸς ἑοῖο;
ἀλλ' ἴθ', ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων
δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν."
[Πασιθέην, ἧς αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα.]
Ὣς φάτο· χήρατο δ' Ὕπνος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
„ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ·
χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἕλε χθόνα πουλυβότειραν,
τῇ δ' ἑτέρῃ ἅλα μαρμαρέην, ἵνα νῶϊν ἅπαντες

Νυκτὶ θοῇ. κ', 394.) ἄζετο. (ε', 434 etc.) ἐνετρέπετο. ἀποθύμια. ἀηδῆ, οὐκ ἀρεστά. (Ap.: τὰ μὴ καταθύμια, ἀλλὰ προσάντη τῇ ψυχῇ.) ἀμήχανον. ἄπορον, ἀδύνατον.

265—268. ἦ φῂς, *num putas.* — Sch.: ὁπλοτ. (β', 707 etc.) νεωτέρων. (juniorum et a consequente venustiorum. igitur A Schol. annotavit, nosse Homerum πρεσβυτέρας καὶ νεωτέρας Χάριτας, assentiente Suida, quo tamen auctore etiam absolute dicitur ὁπλότερος, *adolescens.* idque placet Heyneo; sed simul natas esse Gratias, nemo memoriae prodidit. quidni igitur alias earum majores, alias minores, natu sumamus, hominumque more juniorem ab Somno expetitam esse arbitremur? ceterum infinitus est ap. Hom. numerus Gratiarum, nec certus ap. recentiores. v. K et ei citatum Paus. 9, 35. Veneris autem hic noster famulas finxit Gratias; alii veterum poëtarum atque artificum Junonis eas comites fecerunt. scilicet Χάριτες θεοῖσι πᾶσιν ἑταιρίζουσιν, ut ait scriptor hymni in Venerem 95., cujus dicti sensum allegoricum quivis facile intelligat. v. Pind. Olymp. 14, K, Heinrich. *Nympham pulcherrimam* in simili causa Aeolo promittit Juno ap. Virg. Aen. 1, 72. ὀπυιέμεναι. (ν', 379.) γῆμαι.

269. versus alienus, qui in optimis libris haud legitur.

270—276. Sch.: χήρατο. ἐχάρη. sic etiam ἐχάρην γ', 23., χαρέντες κ', 541., aliasque similia Homerus usurpavit, non item praesens χαίρομαι, quod ridet Aristoph. Pace 291. v. Matth. §. 254, Schn. v. χαίρω. — ἄγρει. ε', 765. — ἀάατον, *inviolabile,* quod laedi impune nequit. cf. Apoll. Rhod. 2, 77. ἄεθλον ἀάατον in Odyssea φ', 91. et χ', 5. Buttmannus *Lexil.* I. p. 232. interpretatur μεταφορικῶς *certamen non contemnendum.* en ipsius verba viri sagacissimi: „Es ist vollkommen in der Analogie jener Sprache gegründet, dass, da ἀάατος *unverletzbar* hiess, es eine ethische Beziehung annahm. Unverletzbar ist auch, was man nicht beleidigen, nicht beschimpfen darf: kurz ἀάατον scheint mir hier zu sein ungefähr was Il. ι', 164. οὐκ ὀνοστόν: ein ehrenwerther, untadlicher, würdiger Kampf." sed longe repetita ista ratio est, sufficitque, ni fallor, activo sensu intelligi verbum ἀάατος duobus istis locis Odysseae; quorum quidem posteriori optime ille sensus convenit, praesertim si *certamen innoxium* intelligemus *utile* per λιτότητα: priore autem Antinous boni ominis gratia certamen illud ἀάατον dicere existimandus est, ut quod difficile fore auguraretur. — ἀάᾱτον Στ. ὕδωρ, ut ὁμοιΐον ι', 440 etc. alias penultima syllaba verbi ἀάατος corripitur. — Sch.: χειρὶ — μαρμαρέην. τὰ βαρύτατα τῶν στοιχείων ὄμνυσι, καθάπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν ξηρὸν καὶ ὑγρόν. (imo, per deos Tartareos juratura, tangere jubetur Juno terram et mare, quibus subjacet Tartarus. *Heinr.* — ἕλε. imperat. obsoleti verbi ἕλω. semel dictum.) μαρμ. (ρ', 594, σ', 480, χ', 441.) λευκήν. (Hesych.: λαμπράν. v. γ', 397 etc. *marmoreum aequor* dixit Virg. Aen. 6, 729, h. e. fulgens in sole, instar politi marmoris, itidemque *infidum marmor, lentum mar-*

μάρτυροι ὦσ' οἱ ἔνερθε θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες,
ἦ μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων,
Πασιθέην, ἧς αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντα.“

Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ὤμνυε δ', ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
τοὺς ὑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται.
αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον,
τὼ βήτην, Λήμνου τε καὶ Ἴμβρου ἄστυ λιπόντε,
ἠέρα ἑσσαμένω, ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον.
Ἴδην δ' ἱκέσθην πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
Λεκτὸν, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἅλα, τὼ δ' ἐπὶ χέρσου
βήτην· ἀκροτάτη δὲ ποδῶν ὕπο σείετο ὕλη.
ἔνθ' Ὕπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι,
εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἣ τότ' ἐν Ἴδῃ
μακροτάτη πεφυυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν·
ἔνθ' ἧστ' ὄζοισιν πεπυκασμένος εἰλατίνοισιν,
ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἥντ' ἐν ὄρεσσι

mor, Georg. 4, 523., Aen. 7, 28. „de là enfin le nom de *Marmora* ou *Marmara* donné à l'ancienne *Propontide*, appelée aussi per quelques géographes *la mer blanche*.“ D. Montbel.) *θεοὶ — ἐόντες. οἱ περὶ τὸν Κρόνον θεοί. λέγει δὲ τοὺς Τιτᾶνας. — ἐέλδομαι.* ν', 638 etc.

280. Odyss. β', 378, κ', 346.

281—284. *Ἴμβρου.* ν', 33. „*Ἴμβρου ἄστυ*, ut *ἄστυ Ζελείης* δ', 103., *Μυσῶν* ap. Aeschylum Suppl. 507., *Μυρμιδόνων πόλιν* Scut. Herc. 474., *Περσῶν* ap. Aeschylum Pers. 484., *Θεσσαλῶν πόλισμα* ibidem 462., h. e. Imbrum, Zeleam etc. Vellejus 1, 3.: *Thessalia, ante Myrmidonum vocitata civitas.*“ haec fere K. — Sch.: *ἠέρα. ὁμίχλην, σκότος.* (*ἑσσ.* cf. inferius 350, ε', 776 etc. sic solent dii daemonesque, cum conspici nolunt. Horat. Od. 1, 2, 31.: *nube candentes humeros amictus, Augur Apollo.* Hesiodus O. et D. 122.: *τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι, — Ἠέρα ἑσσάμενοι πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.* v. K, et Bentl. ad Horatii l. c. — *ῥίμφα.* ζ', 511 etc. — *πρήσσοντε κ.*, *iter conficientes.* ψ', 501, Odyss. ν', 83 etc. — *πολυπ.* θ', 47.) *μητέρα θηρῶν.* (θ', 47, ο', 151. cf. β', 696, ι', 475.) — *θηριοτρόφος γὰρ ἡ Ἴδη διὰ τὸ πολὺ τῆς ὕλης. Λεκτόν. ἀκρωτήριον τῆς Ἴδης, κεκλημένον ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ κατακλιθῆναι Δία καὶ Ἥραν* etc. (v. ann. ad θ', 47., quo loco etiam figura explicatur, qua dixit *Ἴδην Λεκτὸν* pro *Ἴδης.*) *ἐπὶ χέρσου.* (δ', 425 etc.) *ἐπὶ τῆς γῆς.*

286. *πάρος — ἰδέσθαι*, *antequam Jovis vultum intueretur*, sive ejus in conspectum venisset. cf. ρ', 167. et H. Voss.: *bevor Zeus augen ihn sahen.*

287—291. *ἐλάτην*, *pinum abietem* Linn. germ. *Rothtanne*, Fichte. „de abietibus crebris in Ida v. Serv. ad Virg. Aen. 9, 85.“ *E K.* Sch.: *περιμήκετον. πάνυ ὑψηλήν.* (Virg. Aen. 11, 667.: *adversi* longa *transverberat* abiete *pectus.* cf. ε', 560 etc. — E: *τὸ δὲ δι' ἠέρος α. ἵκανε δίδωσι νοεῖν, ὡς ἐγχωρεῖ καὶ τὴν ῥηθεῖσαν ἐλάτην βλωθρὴν κληθῆναι, εἴ γε βλωθρὴ που* (ν', 390.) *ἐλέχθη πίτυς παρὰ τὸ εἰς αἰθέρα μολεῖν. δηλοῖ δὲ ἡ ῥηθεῖσα φράσις καὶ ὑπερκεῖσθαι τοῦ λιμνάζοντος* (stagnantis, *circumflui.*) *ἀέρος εὐθὺς αἰθέρα.* „notant hoc etiam Schol. A, Galen. ad Hippocr. Epidem. 6. tom. 9., Chart. p. 496. et Stob. Ecl. phys. 1, 23. p. 492.“ *Ex H.*) *πεπυκ.* (β', 777, Odyss. χ', 488.) *ἐσκεπασμένος. — ἐναλίγκιος.* ε', 5 etc. — *χαλκίδα.* Aristot. H. A. 9, 12.: *ὁ δὲ κύμινδις ὀλιγάκις φαίνεται· οἰκεῖ γὰρ τὰ ὄρη. ἔστι δὲ μέλας,* (E: — *χαλκίζων τὴν χροιὰν, ὅθεν καὶ χαλκὶς λέγεται.* similia habent Etym. v. *χαλκὶς* aliique.) *κ. μέγεθος ὅσον ἱέραξ, ὁ φασσηφόνος καλούμενος, καὶ τὴν ἰδέαν μικρὸς κ. λεπτός. κύμινδιν δὲ καλοῦσιν Ἴωνες αὐτήν. ἧς*

χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.

festinat in Gargarum Juno, Jovemque deceptum pellicit.

Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσετο Γάργαρον ἄκρον
Ἴδης ὑψηλῆς. ἴδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεύς·
ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρος πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,
οἷον ὅτε πρῶτόν περ ἐμισγέσθην φιλότητι,
εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας.
στῆ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

„Ἥρη, πῆ μεμαυῖα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις;
ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἅρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης."

Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
„ἔρχομαι ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
Ὠκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
οἵ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐῢ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον·
τοὺς εἶμ' ὀψομένη, καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδακος Ἴδης

καὶ Ὅμηρος μέμνηται ἐν τῇ Ἰλιάδι, εἰπών· *χαλκίδα* etc. cf. ibid. c. 32. Plin. H. N. 10, 8. s. 10.: *nocturnus accipiter cymindis vocatur, rarus etiam in silvis, interdiu minus cernens. bellum internecinum gerit cum aquila, cohaerentesque saepe (?) prehenduntur.* incertum, quale hoc sit genus avium: nam quod Bellonius lib. 2. cap. 37. id appellat *faucon de nuit*, non magis quam alii nosse videtur avem, sed ad verbum expressisse Plinium. perperam autem Schol. Comici ad Av. 257. (262.) noctuam dici putat; quemadmodum et Suidas: χαλκίς. εἶδος ὀρνέου. ἢ γλαῦξ. Schol. A: — κρύπτει δὲ ἡ χαλκὶς ἀεὶ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοὺς κλάδους. alter Venetus: — παρὰ δέ τισι θηλυκῶς ἡ κύμινδις. εὐεπίφορον εἰς ὕπνον τὸ ὄρνεον. (?) κύμινδις δὲ (a κύπτειν, quasi κύβινδις, ut revera legitur in Aristotelis apographo Vaticano. v. Schneideri ed., vol. 4. p. 93. sed Sch.: — ἥτις καλεῖται κύμινδις ἀπὸ τῆς φωνῆς.) λέγεται διὰ τὸ ἀεὶ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοὺς κλάδους κρύπτειν. similiter Sch. K: „Es ist den Habichten und der ganzen Art eigen, dass sie dicht unter den Zweigen versteckt, meistens am Stamm des Baums, sitzen, und auf Raub lauern. Aristot. 9, 36. (?)" qui accipitrem esse credidit cymindin, auctore Plinio. avibus rapacibus certe annumerat Aristoph. Av. 1102.: χωρεῖ δὲ πᾶς τις *ὄνυχας ἠγκυλωμένος*, Κερχνῇς, τριόρχης, γύψ, κύμινδις, ἀετός. Voss. vertit *Nachtaar*. cf. H., et de duplici nomine ann. ad α', 403.

292. *κραιπνῶς* (κ', 162, ε', 223 etc.), *celeriter*. — *Γάργαρον*. 352, θ', 48.

294. ἔρος H secundum Sch., E ed. Rom. et T. vulgo: ἔρως. Sch.: *ἔρος*. ἔρως, Αἰολικῶς. v. γ', 442. — *πυκινάς*. Sch.: συνετάς. cf. 217.

296. *φίλους λ. τοκ.*, *clam parentibus.* de furtis Jovis et Junonis ante justas nuptias commenta Argivorum, Cretensium et aliorum v. in scholiis cum hujus nostri, tum Theocriti 15, 64. et ap. Diod. Sic. 5, 72., quos laudavit H. narrat Porphyrius ap. Schol. B, Crono demum in Tartarum detruso Oceanum et Tethyn Jovi Junonem in matrimonium dedisse, primo autem eos clam concubuisse in insula Samo, ex quo Samiis mansisse istum morem, quem hodieque vigere scimus apud gentes Slavicas, similemque apud Helvetios.

298—308. (*κατὰ*) *τόδε*. εἰς τοῦτον τὸν τόπον. cf. 309. — 301—306. v. supra 200 seqq. — *πρυμνωρείῃ*. Ap.: τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τοῦ ὄρους. Sch.: πρυμνωρείας καλοῦσι τὰ ἔσχατα κ. κατώτατα τῶν ὀρῶν. Voss.: *am sau-*

ἑστᾶσ', οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν.
νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω,
μήπως μοι μετέπειτα χολώσεαι, αἴ κε σιωπῇ
οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο."

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
„Ἥρη, κεῖσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι·
νῶϊ δ' ἄγ' ἐν φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε.
οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικὸς,
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν,
οὐδ' ὁπότ' ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο,
ἣ τέκε Πειρίθοον, θεόφιν μήστωρ' ἀτάλαντον,
οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλισφύρου Ἀκρισιώνης,
ἣ τέκε Περσῆα, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν,
οὐδ' ὅτε Φοίνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,

me des quellenströmenden Ida. — *τραφ. τε κ. ὑγρήν.* *γῆν κ. θάλασσαν.* (iterum hoc habetur Odyss. *υ'*, 98. Ap.: *τραφ. ξηράν· τὸ γὰρ θρέψαι πῆξαι* etc. similiter Etym. et Hesych. *ε'*, 902.: *ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος ξυνέπηξεν, Ὑγρὸν ἐὸν, μάλα δ' ὦκα περιτρέφεται κυκόωντι.* cf. Odyss. *ι'*, 246. fuerit igitur *τραφερὴ κ. ὑγρὴ* intelligendum *τῆς γῆς ἡ τραφερὴ κ. ὑγρὴ*, *terrae pars compacta et humida*, quem modum dicendi explicuit Matth. §. 353, 3. *fertilem τὸ τραφερὴν* reddidit Schn. v. *τραφερός*.

314. *ἐν φιλ. τραπ.* h. e. *εἰς φιλότητα τραπῶμεν, τραπώμεθα.* cf. *γ'*, 441. minus verisimile est, placuit tamen Heyneo, *τραπῶμεν* dictum esse pro *ταρπῶμεν, εὐν. ἐν φ.*, quamvis Schol. B interpretetur *τερφθῶμεν*, quod verbum etiam Apollonio restituendum esse vidit H: nam sic ille in codd.: *τραπείομεν. τρεφθῶμεν. εἴρηται δὲ κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ τοῦ ταρπείομεν.* Odyss. *α'*, 421.: *οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν Τρεψάμενοι τέρποντο.* — locus reprehensus cum ab aliis, tum a Platone libro de Rep. 3. p. 390. B, C, propter levitatem; injuria quidem.

315, 316. *γυναικός. feminae mortalis*, ut alias, annotante H: *ἢ θεὸς, ἠὲ γυνὴ*, quem locum non invenio. „Cic. de Off. 1, 31.: *mulieribus, si Circe et Calypso mulieres appellandae sunt.*" E K. Sch.: *περιπροχυθείς. περιπεσὼν, κατασχών.*

317—327. versus *ἀθετούμενοι* ab Aristophane et Grammaticis, tanquam magis apti ad abalienandum quam conciliandum Junonis animum, ipsique Jovis cupiditati parum convenientes. sunt tamen nec invenusti, et ferendi cum propterea, quia tum licebat uxoribus inducere pellices, quibus vel pulcherrimis se praeferri gratum fore Junoni videbatur (quod et H perspexit); tum quia verisimile est, Homerum eo consilio tot Jovis amores commemorare, quos nunc contemnit deus, ut, quanta sit quamque mirabilis vis cesti, quem gestat Juno, intelligamus. — Sch.: *ἠρασάμην. ἠράσθην. Ἰξ. ἀλόχοιο. τῆς Ἰξίονος γυναικός. ἦν δὲ αὕτη θυγατὴρ Ἰονέως.* (imo *Δηϊονέως*: v. ipse Sch. ann. ad *α'*, 268. mendose etiam Hyginus fab. 155.: *Pirithous ex Dia Oenei filia* pro *Dia Deïonei.*) *μετὰ δὲ τὸ φθαρῆναι αὐτὴν ὑπὸ Διὸς ὕστερον Ἰξίονι ἐξεύχθη.* — *Πειρίθοον.* *β'*, 741. — *θεόφιν μ. ἀτ.* *η'*, 366, Odyss. *γ'*, 409. — de *Danaë* et ceteris heroïnis, quas commemorat, pariterque de *Cerere* et *Latona*, cum notissimae sint, pluribus dicere supersedebimus. — *ἀριδείκετον.* *λ'*, 248. — de *Europa* mire Sch.: *ἔνιοι δὲ αὐτὴν οὐ Φοίνικος, ἀλλ' Ἀγήνορος εἶπον:* et ann. ad *μ'*, 397.: *Εὐρώπην τὴν Φοίνικος* etc.; utroque loco nomen Phoenicis proprium intelligens, cum sit appellativum, quemadmodum Virg. Aen. 2, 104. Ulyssem dixit *Ithacum*, et Soph., ni fallor, Tecmessae patrem *τὸν Φρύγιον* Ajace 207., ubi v. ann. sic tamen et alii, iique doctiores, errarunt. Phoenicem, Agenoris filium, memorat Hyginus fab. 178. — *τηλεκλειτοῖο.* sic et *τηλεκλυτὸς* et similia scribunt *ὀξυτόνως*, non *τηλέκλυτος* etc.; qua de re Schol. A ann. ad Odyss.

ἣ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν,
οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
ἥ ῥ' Ἡρακλῆα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα,
ἡ δὲ Διώνυσον Σεμέλη τέκε, χάρμα βροτοῖσιν,
οὐδ' ὅτε Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης,
οὐδ' ὁπότε Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς,
ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ."

Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
„αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
εἰ νῦν ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐνηθῆναι
Ἴδης ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα,
πῶς κ' ἔοι, εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰειγενετάων
εὕδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν
πεφράδοι; οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην,
ἐξ εὐνῆς ἀνστᾶσα· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη.
ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐθέλεις καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
ἔστιν τοι θάλαμος, τόν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν,

α', 30.: ὀξυτονητέον τὸ τηλεκλυτὸς ὡς ἀγακλυτός. εἰ μὲν πτωτικὸν (vocab. declinabile.) κατ' ἀρχὴν συντεθείη, βαρύνεται· εἰ δὲ ἄλλο τι τῶν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, ὀξύνεται etc. scribunt tamen et δουρικλυτὸς, ναυσικλυτός. „Also ist das Wort πτωτικὸν nicht von Nominalformen überhaupt zu verstehn, sondern die Vorschrift ist für uns deutlicher so zu bestimmen: ἐν συνθέσει befinde sich κλυτὸς und κλειτὸς, und sei demzufolge zu barytoniren, wenn ein πτωτικὸν, nicht aber ein wirklicher Kasus (πτῶσις) vorangehe: denn im letztern Falle sei das Ganze eine παράθεσις. Wenn also bei Homer νησικλυτὸς oder νησὶ κλυτὸς gefunden würde, so wäre dies dann nach der Regel betont, sowie δουρικλυτὸς oder δουρὶ κλυτός." ita Buttmannus *Lexil.* II. p. 253. — *Sarpedonem* pro *Rhadamantho* nominat Herodotus 1, 173., utrumque Sch. l. c. libri 12., Hesiodo Bacchylideque auctoribus. — κρατερόφρονα. germ. dicas *den starkmüthigen.* cf. κ', 184, Odyss. δ', 333 etc. — χάρμα βρ. Sch.: χαρὰν τοῖς ἀνθρώποις διὰ τὸ εὑρεῖν συκῆν κ. ἄμπελον. Diod. Sic. 3, 63. de Baccho: ἔνιοι μὲν γὰρ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἀποφαίνονται γενέσθαι, τόν τε καταδείξαντα τὰ κατὰ τὰς οἰνοποιΐας καὶ συγκομιδὰς τῶν ξυλίνων καλουμένων καρπῶν, κ. τὸν στρατευσάμενον ἐπὶ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, ἔτι δὲ τὸν μυστήρια κ. τελετὰς κ. βακχείας εἰσηγησάμενον· ἔνιοι δὲ, καθάπερ προεῖπον, τρεῖς ὑποστησάμενοι γεγονέναι κατα διεστηκότας χρόνους ἑκάστῳ προσάπτουσιν ἰδίας πράξεις, καί φασι τὸν μὲν ἀρχαιότατον Ἰνδὸν γεγονέναι, κ., τῆς χώρας αὐτομάτως διὰ τὴν εὐκρασίαν φερούσης πολλὴν ἄμπελον, πρῶτον τοῦτον ἀποθλῖψαι βότρυας, κ. τὴν χρείαν τῆς περὶ τὸν οἶνον φύσεως ἐπινοῆσαι· ὁμοίως δὲ καὶ τῶν σύκων κ. τῶν ἄλλων ἀκροδρύων τὴν καθήκουσαν ἐπιμέλειαν κ. παράδοσιν ποιήσασθαι etc. — ἀνάσσης, *herae;* nomen regium, quo salutari solent deae, sicut dii ἀνάκτων. v. α', 444, 502, ν', 28, 38, ο', 8, υ', 61, Odyss. γ', 380, ξ, 149, 175, Aeschyl. Theb. 145, Prom. 566, Eurip. Androm. 899, Aristoph. Thesm. 127 etc. — ἐρικυδέος. λ', 225.

330. versus velut ex formula factus, ut alii nonnulli, qui legitur etiam α', 552, δ', 25, θ', 461, π', 440, σ', 361.

331 — 340. Sch.: λιλαίεαι. (γ', 399 etc.) ἐπιθυμεῖς, προθυμῇ. προπέφανται. προφανῆ ἐστι, φανερά. πῶς κ' ἔοι. πῶς ἂν γένοιτο, τί ἂν εἴη. ἀθρήσειε. (κ', 11 etc.) ἴδοι. τὸ αὐτὸ δὲ δηλοῖ κ. τὸ διαδράκοι. (344.) πεφράδοι. (500 etc.) φράσειε, δηλώσειεν, εἴποι. (ἀνστᾶσα. ἀναστᾶσα. — νεμεσσ. γ', 410, λ', 648 etc. „terrent Junonem vestigia Martis et Veneris quorum furtum narratur Odyss. θ', 26[illegible] seqq. praeterea *nec aperta actio rerum illarum petulantia vacat, nec orationi obscoenitas*, ut ait Cic. de Off. 1, 35.'

Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν,
ἔνθ' ἴομεν κείοντες, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν εὐνή."

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
„Ἥρη, μήτε θεῶν τόγε δείδιθι, μήτε τιν' ἀνδρῶν,
ὄψεσθαι, τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω,
χρύσεον· οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἠέλιός περ,
οὗτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι."

Ἦ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν·
τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην,
λωτόν θ' ἑρσήεντα, ἰδὲ κρόκον, ἠδ' ὑάκινθον,

E K et H. — πυκ. — ἐπῆρσεν. 167.) κείοντες. (Odyss. σ', 427.) κοιμηθησόμενοι. εὔαδεν. (ρ', 648, Odyss. π', 28.) ἤρεσκεν.

342 — 345. δείδιθι. ε', 827 etc. — διαδράκοι. a διαδέρκω. — φάος, *fulgor* oculorum, *lumen*, germ. *Augenlicht*. Comicus Thesm. 125: τᾷ φῶς ἔσσυτο δαιμονίοις ὄμμασιν.

346. ἀγκάς. ε', 371. — „Platon (Reip. 3.) censure ce passage des amours de Jupiter et de Junon, et celui de l' Odyssée (θ', 266 seqq.) où Démodocus raconte les amours de Mars et de Vénus. „Vous semble-t-il, dit Socrate, que cela soit propre à inspirer beaucoup de continence à un jeune homme qui écoute de tels récits?" Platon suppose toujours qu' Homère est l'inventeur de ces fables; mais, si l'on réfléchit qu'il ne répétait dans ses poèmes que les traditions reçues et les croyances populaires, on cessera de lui en faire un crime. Quant à la manière un peu nue dont les faits sont racontés, cela tient encore à la naiveté des âges anciens. Alors la pudeur était plus dans la pensée que dans les mots. Au contraire Virgile (Aen. 8, 405. cf. Gell. Noct. Att. 9, 10.), pour peindre une situation semblable, n' emploie que des expressions très-mesurées: *optatos dedit amplexus, placidumque petivit, Conjugis infusus gremio, per membra soporem.*" — D. Montbel.

347 — 351. versus suavissimi, quos commendat Sextus Empir., etsi Jovis, quam dicit, intemperantiam et ipse castigans. Petron. 127.: *Idaeo quales fudit de vertice flores Terra parens, cum se confesso junxit amori Jupiter, et toto concepit pectore flammas; Emicuere rosae, violaeque et molle cyperon, Albaque de viridi riserunt lilia prato.* allegorias sectati, ad modum Heraclidis Pontici, comparant illa Virgilii Georg. 2, 325.: *tum pater omnipotens fecundis imbribus Aether Conjugis in gremium laetae descendit et omnes Magnus alit, magno commixtus corpore, foetus.* K adscripsit ε', 777. et Lucret. 1, 8., similiterque cete atque ipsum mare gaudere dicit invecto Neptuno ν', 27 — 29. Sch.: δῖα. ἡ μεγάλη κ. θαυμαστή. (cujus tanta esset vis, ut floribus subito enatis ingentia horum deorum corpora solo extolleret.) φῦεν. (ζ', 148, Odyss. η', 119.) ἀνέφυσεν, ἀνέδωκε. νεοθηλέα. νεωστὶ θάλλουσαν, χλωράν. ποίην. βοτάνην. — καὶ προθεὶς τὸ γένος ποίην ἐπιφέρει τὸ εἶδος. — λωτόν. genus herbae, quam cave confundas cum *zizypho loto*, arbore, cujus fructu vescebantur Lotophagi. de herba v. ann. ad β', 776, de arbore Odyss. ι', 94 seqq. et Billerbeck. Flor. class. p. 54. — κρόκον, *crocum vernum* Linn., qui flos provenit in montibus Europae meridianae. Plin. H. N. 21, 6, 17.: (crocus) *vernus colore et floris et foliorum variat.* cf. Billerbeck. l. c. p. 13. — ὑάκινθος. videtur esse *iris germanica* Linn., *der deutsche Schwertel*. v. Billerb. l. c. p. 14. J. H. Voss. an. ad Virg. Ecl. 2, 18.: „*vaccinium* nannte nach Dioscorides der Römer die kleinere Art *Delphinium* oder *Rittersporn*, die einigen Griechen auch *Hyacinthus* hiess, weil, wie auf dem eigentlichen Hyacinthus, das innere Blättchen, blau auf weiss gestreift, die Buchstaben *AI* in roheren Zügen des alten Alfabets, nämlich *A* ohne Zwischenstrich, oder umgekehrt *Γ*, als den Anfang von *Hyacinthus*, darbietet. Aber Plinius giebt dem *vaccinium* auch Eigenschaften des Knollengewächses *Hyacinthus*, mit welchem Namen der Grieche die *blaue Schwertlilie* (*Iris germanica*

πυκνὸν καὶ μαλακὸν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργε.
τῷ ἔνι λεξάσθην, ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο
καλὴν, χρυσείην· στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι.

consopito Jove nuntius it Somnus Neptuno, qui promtius auxiliando rem Graecorum restituit.

Ὣς ὁ μὲν ἀτρέμας εὗδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ,
ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμεὶς, ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν.
βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος Ὕπνος,
ἀγγελίην ἐρέων γαιηόχῳ Ἐννοσιγαίῳ·
ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

„Πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμυνε,
καί σφιν κῦδος ὄπαζε μίνυνθά περ, ὄφρ' ἔτι εὕδει
Ζεὺς, ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψα,
Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν εὐνηθῆναι.“

Ὣς εἰπὼν ὁ μὲν ᾤχετ' ἐπὶ κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων,
τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν·
αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προθορὼν ἐκέλευσεν·

„Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὖτε μεθίεμεν Ἕκτορι νίκην,
Πριαμίδῃ, ἵνα νῆας ἕλῃ, καὶ κῦδος ἄρηται;
ἀλλ' ὁ μὲν οὕτω φησὶ καὶ εὔχεται, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι μένει κεχολωμένος ἦτορ.
κείνου δ' οὔτι λίην ποθὴ ἔσσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.

Linn.), nebst mehreren verwandten Arten der mit den Farben des Regenbogens prangenden Iris, umfasst. Eclog. 3, 106. Landb. 4, 137.“ Sch.: *μαλακόν.* *ἁπαλόν.* *ὑψ. ἔεργε.* (*ϑ'*, 213 etc.) *εἰς ὕψος ἐβάσταζε. ἃς αὐτοὺς οὐκ εἴα ἐπὶ γῆς θλίβεσθαι, ἀλλ' ἀνεῖχε καὶ ἀπεκώλυεν αὐτούς.* (Voss.: *dicht und locker geschwellt, die empor vom boden sie trugen.*) *στιλπναί. στίλβουσαι, λαμπραί. ἔερσαι.* (*λ'*, 53, *ψ'*, 598, Od. *ε'*, 467.) *δρόσοι, σταλαγμοί.*

357. *Ποσειδάων.* sic vett. edd. Venetus: *Ποσειδάον*, confusis, puto, o et ω litteris, ut saepe factum. W: *Ποσείδαον.* v. *γ'*, 277.

358—361. *μίνυνθα.* *α'*, 416, *δ'*, 466 etc. Ap.: *ἐπ' ὀλίγον χρόνον.* v. Schn. h. v. — Sch.: *κῶμα.* (Odyss. *σ'*, 201.) *τὸ κοίμημα.* (*somnum*, ab antecedente. — *ἐκάλυψα.* conf. *β'*, 19.) *παρήπαφε. παρηπάτησε, παρέπεισε.*

361—363. *ἐπὶ κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων.* frigide interpres: *ad inclytas nationes hominum.* visit somnus, ut mors, pariter inclytos et obscuros. imo: *ad clamosam* inquietamque *turbam hominum*, quam obrepens Somnus sopiet, ut Jovem deosque. sic *κλυτὰ μῆλα* Hom. dixit Odyss. *ι'*, 308. et Soph. Ajace 357. *κλυτὰ αἰπόλια*, ubi Schol.: *κλυτὰ λέγει τὰ αἰπόλια διὰ τὰς ἐν αὐτοῖς ταραχὰς καὶ φωνάς.* cf. Schn. h. v., cujus istam significationem nescio quo modo neglexit Buttmann. *Lexil.* 24. — *ἀνῆκεν*, *incitavit.* cf. *ε'*, 405, *η'*, 152, simile *ἐνήσομεν* supra 131 etc. alio sensu dictum est hoc verbum *β'*, 71. — Sch.: *προθορών.* (*ρ'*, 522, 523.) *προαλλόμενος, προπηδήσας.*

364, 5. *καὶ δ' αὖτε*, *καὶ δὴ αὖτε*, *καὶ αὖτε δὴ*, *etiamne rursus.* — Schol.: *μεθίεμεν. παραχωροῦμεν. ἄρηται.* (130.) *καρπώσηται. λάβῃ.*

366—372. *ἀλλ' ὁ μὲν οὕτω φησί.* 45, *ν'*, 828 seqq. — Sch.: *ποθή* (*α'*, 240 etc.) *ἐπιζήτησις, χρεία.* (*οἱ ἄλλοι.* Matth. §. 268. *si quidem ceteri nos excitemur ad mutuum auxilium.*

ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
ἀσπίδες ὅσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἠδὲ μέγισται,
ἑσσάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναίθῃσιν κορύθεσσι
κρύψαντες, χερσίν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἑλόντες,
ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, οὐδ' ἔτι φημὶ
Ἕκτορα Πριαμίδην μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα."
[ὃς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ,
χείρονι φωτὶ δότω, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω.]

Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοί περ,
Τυδείδης, Ὀδυσεύς τε, καὶ Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων·
οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, ἀρήϊα τεύχε' ἄμειβον·
ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρηα δὲ χείρονι δόσκεν.
αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκὸν,
βάν ῥ' ἴμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
εἴκελον ἀστεροπῇ, τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι
ἐν δαῒ λευγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας.
Τρῶας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκόσμει φαίδιμος Ἕκτωρ.
δή ῥα τότ' αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν
κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ,
ἤτοι ὁ μὲν Τρώεσσιν, ὁ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.
ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε
Ἀργείων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ,
οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάᾳ ποτὶ χέρσον,
ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ Βορέω ἀλεγεινῇ,
οὔτε πυρὸς τόσσος γε πέλει βρόμος αἰθομένοιο,

ἑσσάμενοι. λαβόντες, καθοπλισάμενοι. („Schol. A: περιθέμενοι, *induti clipeis*, quia balteo humeris injecto pendent." *Ex H.* cf. 350 etc.) παναίθῃσιν. πάνυ στιλπναῖς, λαμπραῖς.

376, 377. versus supervacanei, quos obelo notarunt vett. Critici, W uncinis inclusit.

379 — 387. τούς. *horum aliquos*; neque enim omnes, quod fieri non potuit, sed tres reges totidem bellatores armarunt, deinde ceteros adeuntes (οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, h. e. οἰχομένων δὲ αὐτῶν ἐ. π. v. β', 353 etc.) hortatu suo effecerunt, ut hi quoque ipsi arma inter se permutarent. cf. H. — ἀρ. τ. ἄμειβον, commutabant arma illi, quos iis non instruxerant triumviri. — νώροπα χαλκόν. β', 578. — Ap.: τανύηκες. — τὸ τεταμένην ἔχον τὴν ἀκὴν, τουτέστι τὴν ἀκμήν. — χειρὶ παχ. γ', 376 etc. — ἀστεροπῇ. κ', 154 etc. — τῷ. τῷ ἄορι. — λευγαλέῃ. ι', 119 etc. Sch.: ἰσχάνει. (ρ', 747. cf. μ', 38 etc.) κατέχει, λαμβάνει. „ensis ille Neptuni tam tremendus est, ut nemo offerre se illi audeat, sed omnes metu perculsi aufugiant." *Ex H.*

389, 390. ἔριδα πτ. τάνυσσαν. ν', 358, 9. — κυαν. ν', 563 etc.

392. ἐκλύσθη. ἐκλυδωνίσθη, συναγανακτοῦσα Ποσειδῶνι, καὶ αὔξασα τὴν βοὴν, ἡ θάλασσα. παρατηρητέον δὲ, ὅτι, πρὶν εἰπεῖν τι τῶν κατὰ τὴν μάχην θορυβεῖ τὸν ἀκροατήν. Schol. B.

394 — 399. Sch.: βοάᾳ. βοᾷ, ἠχεῖ. (ὀρν.) προσρηγνύμενον τῇ γῇ. (ἀλεγεινῇ. ἀλγεινῇ. v. β', 787 etc.) Sch.: βρόμος. κυρίως (?) ὁ τοῦ πυρὸς ἦχος. ὅθεν καὶ Βρόμιος, ἀπὸ τοῦ πυρός. ἐν οἷς (h. e. πρὸς τούτοις. v. Hesych. v. ἐν δέ.) οἱ ποιηταὶ κ. τὸν μῦθον ἔπλασαν, ὅτι ἐκ Διὸς καὶ Σεμέλης ἐστὶ, βληθείσης τῷ κεραυνῷ, κ. ὅτι πυρογενής ἐστι. similiter Schol. B, E, Etym.,

οὔρεος ἐν βήσσῃς, ὅτε τ' ὤρετο καιέμεν ὕλην,
οὔτ' ἄνεμος τόσσον γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
ἠπύει, ὅστε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων,
ὅσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνὴ,
δεινὸν ἀϋσάντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.

Hector vulneratus ab Ajace deficit animo, e a sociis asportatur curaturque.

Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἕκτωρ
ἔγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
τῇ ῥα δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην,
ἤτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροήλου·
τώ οἱ ῥυσάσθην τέρενα χρόα. χώσατο δ' Ἕκτωρ,
ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός·
ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων.
τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
χερμαδίῳ, τά ῥα πολλὰ, θοάων ἔχματα νηῶν,
πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο, τῶν ἓν ἀείρας,
στῆθος βεβλήκειν ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόθι δειρῆς·
στρόμβον δ' ὣς ἔσσευε βαλὼν, περὶ δ' ἔδραμε πάντη.
ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπῃ δρῦς
πρόῤῥιζος, (δεινὴ δὲ θεείου γίγνεται ὀδμὴ
ἐξ αὐτῆς· τὸν δ' οὔπερ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἴδηται,
ἐγγὺς ἐών· χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνός·)

Hesych. (βήσσης. γ', 34.) ὤρετο. ὥρμησεν. ἠπύει. (Odyss. ι', 399, κ', 83, ρ', 271.) βοᾷ, ἠχεῖ. — ὅστε — χαλεπαίνων. ordo: ὅστε μάλ. χαλ. μέγα βρ. „Virg. Georg. 4, 260.: *tum sonus auditur gravior, tractimque susurrant, Frigidus ut quondam silvis immurmurat auster, Ut mare sollicitum stridet refluentibus undis, Aestuat ut clausis rapidus fornacibus ignis.*" Cl. et Eichh.

403—408. πρὸς ἰθύ. intell. ἔγχος: quoniam obversus erat Ajax directae hastae Hectoris. — Sch.: τελαμῶνε. (β', 388 etc.) οἱ ἀναφορεῖς. τετάσθην. ἐξετέταντο. — χώσατο. α', 64 etc. — ἐτώσιον. γ', 368 etc. — ἂψ — ἀλ. γ', 32, λ', 584 etc.

410—413. ἔχματα νηῶν. μ', 260, ν', 139. — βεβλήκειν. v. γ', 388. — ὑπὲρ ἄντυγος, *super orbem clypei.* cf. π', 406. — Sch.: στρόμβον. (ἀπὸ τοῦ περιστρέφεσθαι, inquit Ap. cf Schn. h. v.) ὡς ῥόμβον περιφερῆ· λέγει δὲ τὸν καλούμενον βέμβηκα. δίκην οὖν ῥόμβου ἐποίησεν αὐτὸν (scrib. αὐτὸ, τὸ χερμάδιον.) στρέφεσθαι, σφοδρῶς πλήξας. — περὶ δ' ἔδραμε π. τὸ χερμάδιον. Virg., annotante Cl., Aen. 7, 378.: *ceu quondam torto volitans sub verbere turbo, Quem pueri magno in gyro vacua atria circum, Intenti ludo, exercent; ille actus habena Curvatis fertur spatiis* etc. haud illepide Agathias Anthol. Palat. 2. p. 69.: Μή με τὸν Αἰάντειον ἀνοχμάσσειας, ὁδῖτα, Πέτρον, ἀκοντιστὴν στήθεος Ἑκτορέου. Εἰμὶ μέλας τρηχύς τε· σὺ δ' εἴρεο θεῖον Ὅμηρον, Πῶς τὸν Πριαμίδην ἐξεκύλισα πέδῳ. Νῦν δὲ μόλις βαιόν με παροχλίζουσιν ἀρούρης Ἄνθρωποι, γενεῆς αἴσχεα λευγαλέης. Ἀλλά μέ τις κρύψειεν ὑπὸ χθονός· αἰδέομαι γὰρ Παίγνιον οὐτιδανοῖς ἀνδράσι γιγνόμενος. „est hic insignior jactus saxi Ajacis manu duobus aliis Diomedis ε', 302. et Aeneae υ', 285." *Ex H.*

414—429. ἐξερίπῃ. ἐκπέσῃ. Sch. — πρόῤῥιζος. λ', 157. Virg. Aen. 5, 447.: „*gravis graviterque ad terram pondere vasto Concidit, ut quondam cava concidit aut Erymantho, Aut Ida in magna, radicibus eruta pinus.*" Eichh. — θεείου. θ', 135. — οὐ θράσος, ἀλλὰ δέος, ut Schol. A interpretatur.

ὣς ἔπεσ' Ἕκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσι.
χειρὸς δ' ἔκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπὶς ἐάφθη,
καὶ κόρυς· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον υἷες Ἀχαιῶν,
ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς
αἰχμάς· ἀλλ' οὔτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
οὐτάσαι, οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι,
Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνείας καὶ δῖος Ἀγήνωρ,
Σαρπηδών τ', ἀρχὸς Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·
τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὖ ἀκήδεσεν, ἀλλὰ πάροιθεν
ἀσπίδας εὐκύκλους σχέθον αὐτοῦ. τὸν δ' ἄρ' ἑταῖροι
χερσὶν ἀείραντες φέρον ἐκ πόνου, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους
ὠκέας, οἵ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
ἕστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἅρματα ποικίλ' ἔχοντες·
οἳ τόνγε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα.

Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο,
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,
ἔνθα μιν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονὶ, κὰδ δέ οἱ ὕδωρ
χεῦαν. ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
ἑζόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα κελαινεφὲς αἷμ' ἀπέμεσσεν,
αὖτις δ' ἐξοπίσω πλῆτο χθονὶ, τὼ δέ οἱ ὄσσε
νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα· βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.

Sch.: *πάντες δὲ αὐτὸν καταπλήττονται οἱ ἰδόντες.* ἐάφθη. (ν', 543.) *ἐπικατεκάμφθη δὲ αὐτῷ* (Hectori) *ἡ ἀσπὶς, ὅ ἐστι κατηνέχθη.* — βράχε. μ', 396 etc. — ἐρύεσθαι. (α', 485, φ', 176 etc.) *attrahere*, arripere. — Sch.: αἰχμάς. *ἀκόντια.* (οὐτ., οὐδὲ βαλεῖν, *nec comminus, nec eminus ferire.* notat discrimen horum verborum Schol. A.) περίβησαν. (ε', 21.) *ὑπερεμάχησαν.* Virg. Aen. 10, 799.: *socii magno clamore sequuntur, Dum genitor nati parma protectus abiret, Telaque conjiciunt, proturbantque eminus hostem Missilibus.* Eichh. — οὔτις εὖ. οὔτ. ἔο. Matth. §. 147. ann. 1. — ἀκήδεσεν. Ap.: *ἠμέλησεν, ἠφροντίστησεν.* similiter Sch. — ἐκ πόνου, *ex labore* bellico, proelio.

433, 434. sic ap. Virg. Aen. 10, 833. Mezentius *Tiberini ad fluminis undam Vulnera siccabat lymphis, corpusque levabat Arboris acclinis trunco.* Eichh. — πόρον. β', 592 etc. — ἷξον. Matth. §. 237. — ἐϋῤῥεῖος. ζ', 508, ο', 265 etc. Ξάνθου. β', 877, ζ', 4, μ', 21 etc. mirantur, Xanthum dici Jovis filium, cum Oceanus omnium fluviorum communis habeatur pater. sed non sunt ad vivum resecanda dicta poëtarum, praesertim in hoc genere, quod ex diversis diversarum gentium atque aetatum fabulis conflatum est. similiter Sperchéus π', 174. et Nilus Odyss. δ', 477. vocatur *διϊπετὴς*, *ab Jove delapsus*, h. e. velut de coelo, quippe ortus auctusque imbribus, ut omnes fluvii, inprimis magni rapidique; quod epitheton cognatum est τῷ *διογενής.* de Xantho autem Hom. ν', 73.: *μέγας ποταμὸς βαθυδίνης, Ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.* quem tamen ebibit exercitus Xerxis, teste Herodoto 7, 42., navigabilem aevo Plinii (H. N. 5, 30.), nostro vix fluvium appellandum, ut quem circiter 12 pedes latum, tresque altum, invenerit Lechevalierius. (*Voyage de la Troade*, t. 2. p. 194, 3. ed.)

435—439. πέλασαν (438, 468, α', 435 etc.) χθονί. *ἔθεσαν εἰς τὴν γῆν.* (ἀμπνύνθη. ε', 697.) — ἀνέδρακεν. *ἀνέβλεψεν.* ἑζ. δ' ἐπὶ γοῦνα. *διαναστὰς ἐπὶ γόνατα.* (genubus inflexis sedens, *ὀκλάζων.* *Ex H.*) ἀπέμεσσεν. *ἀπήμεσεν, ἀπέμει.* (cf. ο', 11.) πλῆτο. *προσεπελάσθη.* βέλος. (θ', 513.) *ἡ ἀπὸ τῆς βολῆς ὀδύνη. ἢ ὁ βεβλημένος τόπος.* ἐδάμνα. (482, ε', 391, φ', 52, 270.) *κατεπόνει.*

jam renovatis Graeci animis Trojanos a navibus avertunt. primus Ajax Oïlei filius hasta ferit Satnium, cui subvenit Polydamas.

Ἀργεῖοι δ' ὡς οὖν ἴδον Ἕκτορα νόσφι κιόντα,
μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
ἔνθα πολὺ πρώτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
Σάτνιον οὔτασε δουρὶ μετάλμενος ὀξυόεντι,
Ἠνοπίδην, ὃν ἄρα Νύμφη τέκε νηῒς ἀμύμων
Ἤνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σατνιόεντος·
τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτὸς, ἐγγύθεν ἐλθὼν,
οὔτασε καλλαπάρην· ὁ δ' ἀνετράπετ', ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Τρῶες καὶ Δαναοὶ ξύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγχέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
Πανθοΐδης, βάλε δὲ Προθοήνορα δεξιὸν ὦμον,
υἱὸν Ἀρηϊλύκοιο. δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Πουλυδάμας δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας·

„Οὐ μὰν αὖτ' ὀΐω μεγαθύμου Πανθοΐδαο
χειρὸς ἄπο στιβαρῆς ἅλιον πηδῆσαι ἄκοντα,
ἀλλά τις Ἀργείων κόμισε χροΐ, καί μιν ὀΐω
αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω."

Prothoënorem ulturus Ajax Telamonius Archelochum interficit.

Ὣς ἔφατ', Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο·
Αἴαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε,
τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πέσεν ἄγχι μάλιστα.
καρπαλίμως δ' ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν,
λικριφὶς ἀΐξας, κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱὸς,

441—445. *θόρον.* θ', 251, ο', 380, 582 etc. — *ταχὺς Αἴας.* 520, κ', 110. — *μετάλμενος.* ε', 336 etc. — *ὀξυόεντι.* ε', 50. — *Σατνιόεντος.* ζ', 34.

447. sic plerique MSS., in quibus ipse Venetus, obsequente Heyneo: *καλλαπ.* pro *κατὰ λαπάρην*, ut haec et similia *κακκείοντες* α', 606, *κακκεφαλὴν* π', 412, *καλλείπειν* κ', 238, *καπφθιμένης* ap. Euripidem Electra 1222. cf. 517. vulgo: *οὗτα κατὰ λαπάρην*, ut ζ', 64.

448—452. *ξύναγον.* π', 764, β', 381 etc. — *ὑσμίνην.* β', 40, δ', 462 etc. — *ἐγχέσπαλος.* contractum ex *ἐγχεσίπαλος.* alioqui scribendum esset *ἐγχεσπάλος.* conf. β', 131, ο', 605. — *ἀμύντωρ.* ν', 384. — *Ἀρηϊλύκοιο.* cf. π', 308. — *δι' — ἔσχεν.* ε', 100 etc. — *ἀγοστῷ.* λ', 425. — *ἔκπαγλον.* ν', 413 etc. — *ἀΰσας.* δ', 508 etc.

454—457. *μεγαθύμου Πανθ.* ἑαυτοῦ λέγει. (suam ipse laudem praedicans, ut Hector η', 75., Nestor λ', 760. E K. — *στιβαρῆς.* γ', 335, ν', 505 etc. *ἅλιον.* ν', 505, δ', 158 etc.) *πηδῆσαι.* ἀντὶ τοῦ πεπηδηκέναι καὶ ἐξορμηθῆναι. — (Schol. B: *κόμισε χροΐ.* ἔλαβεν ἐν τῷ ἰδίῳ σώματι, κ. ἀπηνέγκτο. sic etiam 463. et χ', 286. Latini dicunt *recipere telum mortem.* Ex H. contra morbi miseriaeque homines auferre sive absumere dicuntur: v. Herod. 3, 66.; 6, 27 etc. Virg. Aen. 6, 429.: *abstulit atra dies et funere mersit acerbo*) *σκηπτόμενον.* σκηριπτόμενον, ἐρειδόμενον. (jaculo pro scipione usum.) Sch.

459—468. *δαΐφρονι.* β', 23. — Sch.: *λικριφὶς* (Odyss. τ', 451.) *ἀΐξας.* εἰς πλάγιον ὁρμήσας, ὅ ἐστιν ἐγκλίνας. (verba λέχρις, λέχριος, Hom.

Ἀρχέλοχος· τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον.
τόν ῥ' ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν ξυνεοχμῷ,
νείατον ἀστράγαλον, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
τοῦ δὲ πολὺ πρότερον κεφαλή, στόμα τε, ῥῖνές τε
οὔδεϊ πλῆντ' ἤπερ κνῆμαι καὶ γοῦνα πεσόντος.
Αἴας δ' αὖτε γέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι·
„Φράζεο, Πουλυδάμα, καί μοι νημερτὲς ἐνίσπε·
ἦ ῥ' οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι
ἄξιος; οὐ μέν μοι κακὸς εἴδεται, οὐδὲ κακῶν ἔξ,
ἀλλὰ κασίγνητος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο,
ἢ πάϊς· αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐῴκει."

Promacho caeso gloriatur Acamas.

Ἦ ῥ', εὖ γιγνώσκων· Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν.
ἔνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιώτιον οὔτασε δουρί,
ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς· ὁ δ' ὕφελκε ποδοῖϊν.
τῷ δ' Ἀκάμας ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας·
„Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι,
οὔ θην οἴοισίν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ ὀϊζὺς
ἡμῖν, ἀλλά ποθ' ὧδε κατακτανέεσθε καὶ ὔμμες!
φράζεσθ', ὡς ὑμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὕδει
*ἔγχει ἐμῷ, ἵνα μήτι κασιγνήτοιό γε ποινὴ
*δηρὸν ἄτιτος ἔῃ· τῷ καί κέ τις εὔχεται ἀνὴρ

non usurpavit.) ἐν συνεοχμῷ. (sic et ille, et vulgo codd.) ἐν τῇ συναφῇ τοῦ ἰνίου (*occipitis*, cervicis, *des Genicks*. v. ε', 73.), ἐν τῷ συνδέσμῳ. ἀστράγαλον δὲ νῦν τὸν σπόνδυλον. — ἀπὸ — τένοντε. δ', 521, ε', 307 etc. — οὔδεϊ πλ. 435. — γέγωνεν, *clamavit*. θ', 222, λ', 6 etc. v. Buttm. *Lexil.* I. p. 268.

470—477. φράζεο. 482, ε', 440 etc. — νημερτές. α', 514 etc. — ἔνισπε. β', 80 etc. — Sch.: Προθ. ἀ. πεφ. ἀντὶ τοῦ Προθοήνορος πεφονεῦσθαι. ἀναστροφὴ ὁ τρόπος. (cf. ν', 447.) — εἴδεται. (α', 228 etc.) φαίνεται. — ἄγχιστα. β', 58. — ἀμφὶ κ. βεβαώς. ε', 21.

479—483. ἰόμωροι. δ', 242. — ἀπειλάων. ι', 244, ν', 219, 220, π', 200, η', 96, 225 etc. — ἀκόρητοι. η', 117, μ', 335, ν', 621., qui quidem locus huic persimilis est. — πόνος — καὶ ὀϊζύς. ν', 2, ο', 365, ζ', 285 etc. „Virg. Aen. 2, 366.: *nec soli poenas dant sanguine Teucri: Quondam etiam victis redit in praecordia virtus, Victoresque cadunt Danaï.*" Cl., Eichh. — ποινή. γ', 290 etc.

484. locus affectus, si quidem mediam corripit vox ἄτιτος. v. ν', 414. quo animadverso Cl. poni jussit ἔῃ ἄτιτος, facili quidem via emendandi, quam H instituit, tanquam certam. sed vereor, ne Hom. dixerit: *μή τι κασ. γε ποινῇ δηρὸν ἀτῖτος ἔῃ, ne quis per fratrem quidem diu sit poena inhonoratus.* de τὶς pronomine intelligendo nota res est. ποινῇ praebet Vratisl. d. ἀτῖτος pro ἀτίστος, verbo Aeschyleo, dictum est per contractionem, ut ἱρεὺς, ἱρὸν, ἴρηξ, ὄφις pro ἱερεὺς, ἱερὸν, ἱέραξ, ὄφιες. v. Th. p. 223. κασιγνήτοιο ἀτῖτος, *a fratre inhonoratus*, ut Soph. El. 1148.: οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος; ΟΡ. Ἄτιμος οὐδένος σύ. ubi v. ann. sententia longe gravior quam vulgatae scripturae, et generalis, eoque aptior sequentibus generatim dictis. qua sententia minus perspecta, praesertim ex quo scribi coepit ἄτιτος, nescio quis posuisse videtur ποινή, quo illud referretur. ἀτῖτος si cui displicebit, haud intercedo, quominus ponat ἄτιμος, idque mutatum esse dicat a Criticis vel librariis, qui mirarentur ποινὴν ἄτιμον. sed bene habet, puto, vox poëtica ἀτῖτος. — εὔ-

γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι.“

Ilioneï mors, quem unicum filium miserat Phorbas Trojanus.

῝Ως ἔφατ᾽, Ἀργείοισι δ᾽ ἄχος γένετ᾽ εὐξαμένοιο·
Πηνέλεῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν.
ὡρμήθη δ᾽ Ἀκάμαντος, ὁ δ᾽ οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωὴν
Πηνελέωο ἄνακτος· ὁ δ᾽ οὔτασεν Ἰλιονῆα,
υἱὸν Φόρβαντος πολυμήλου, τόν ῥα μάλιστα
Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὄπασσε.
τῷ δ᾽ ἄρ᾽ ὑπὸ μήτηρ μοῦνον τέκεν Ἰλιονῆα,
τὸν τόθ᾽ ὑπ᾽ ὀφρύος οὖτα κατ᾽ ὀφθαλμοῖο θέμεθλα,
ἐκ δ᾽ ὦσε γλήνην· δόρυ δ᾽ ὀφθαλμοῖο διαπρὸ
καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν· ὁ δ᾽ ἕζετο, χεῖρε πετάσσας
ἄμφω. Πηνέλεως δὲ, ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε,
αὐτῇ ξὺν πήληκι, κάρη. ἔτι δ᾽ ὄβριμον ἔγχος
ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὁ δὲ, φῇ κώδειαν ἀνασχὼν,
πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·

„Εἰπέμεναί μοι, Τρῶες, ἀγανοῦ Ἰλιονῆος
πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ γοήμεναι ἐν μεγάροισιν·
οὐδὲ γὰρ ἡ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγηνορίδαο

χεται. εὔχηται. *quapropter etiam aliquis optaverit* etc. v. Matth. §. 516.

485. γνωτόν. ἀντὶ τοῦ ἀδελφόν. Sch. sic et alii Grammatici: v. ann. ad γ', 174. sed praestat *cognatum* interpretari, ne soli fratres fratrum ultores esse videantur. — ἀρῆς Harl. in margine, W, H, secundum Zenodotum, cui etiam σ', 100 debetur scriptura emendata. vulgo: ἄρεως, quae forma abhorret ab usu Homerico; nec ipsa vox ἄρης apta est hisce rebus, aptum est ἀρή, h. e. βλάβη, ignominia: neque enim bello seu pugnae fratrem subtraxit Athamas, quod si fecisset, dici posset ἄρεως ἀλκτὴρ, sed illam ab eo defendit injuriam, ut cadaver ejus abstractum spoliaretur. Sch.: ἄρεως ἀλκτ. ἀλεξητῆρα τοῦ πολέμου κ. βοηθόν· ἤ, ὥς τινες, φόνου τιμωρόν. posterior interpretatio pertinere videtur ad vocab. ἀρῆς. cf. Toll. ann. ad Ap. v. ἀρὴ et Schn. eadem v., qui tamen temere tuetur scripturam ἄρεως.

488—498. ὡρμήθη δ' Ἀκ. v. δ', 100, ε', 281 etc. — ἐρωήν. γ', 62, δ', 542 etc. — dedimus Πηνελέωο Bentlejo auctore, ut Πετεῶο β', 552. Harl. in margine: γρ. δὲ Πηνελέωο. Cantabr.: Πηνέλεω. vulgo: Πηνελέοιο a Πηνέλεος, qua forma non utitur poëta: v. 496, β', 494 etc. — Φόρβαντος. non Lesbii (ι', 665.), sed Trojani, cetera ignoti. — Ἑρμείας, Mercurius. gregum praeses; quos cum auxisset Phorbas industria, eum amare deus visus est priscis illis. v. K, qui laudavit β', 197, hymn. in Merc. 491—499, Hesiod. Theog. 444. „recitat versus 490. et 491 Pausan. 2, 3. p. 117., ubi Mercurius cum ariete stans ex aere illustratur." H. — Sch.: κτῆσιν. (ε', 158 etc.) τὰ κτήματα. θέμεθλα. (ρ', 47. θεμείλια dixit μ', 28. et ψ', 255., ῥίζας Odyss. ι', 390. cf. Eurip. Herc. fur. 842.) ῥίζας, βάσεις, ἐφ' ὧν ἥδρασται ὁ ὀφθαλμός. (Suid. h. v.: τὰ ἐσώτερα μέρη, τὰ ἐν βάθει. — γλήνην. θ', 164. Soph. Oed. R. 1210.: φοίνιαι δ' ὁμοῦ γλῆναι γένει' ἔτεγγον. — ἰνίον. v. ann. ad 465. — χεῖρε πετ. δ', 523, ν', 549 etc.) — ἔλασσεν. (ε', 41 etc.) ἀντὶ τοῦ ἀπέτεμεν, ἔκοψεν. — πήληκι. θ', 308.

499. φῇ κώδ. ἀν. *velut papaveris capite sublato.* vulgo: φῆ. quod scripsi φῇ, de eo v. ann. ad β', 144.

500—504. πέφραδε. (ψ', 138 etc.) *ostendit.* — εἰπέμεναι γοήμ. *jubete flere.* — οὐδὲ γὰρ — Ἀχαιῶν. cecidit enim Promachus in proelio: itaque

ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὁππότε κεν δὴ
ἐκ Τροίης ξὺν νηυσὶ νεώμεθα κοῦροι Ἀχαιῶν."

Ὣς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.

rogat poëta Musas, ut caedes tum factas praecipuas memorent. Ajacis minoris, hostes persecuti, virtus insignis.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν
ἤρατ', ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.

Αἴας ῥα πρῶτος Τελαμώνιος Ὕρτιον οὖτα,
Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων·
Φάλκην δ' Ἀντίλοχος καὶ Μέρμερον ἐξενάριξε·
Μηριόνης δὲ Μόρυν τε καὶ Ἱπποτίωνα κατέκτα·
*Τεῦκρος δὲ Προθόωνά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφήτην·
Ἀτρείδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ὑπερήνορα, ποιμένα λαῶν,
οὖτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσε
δῃώσας· ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν
ἔσσυτ' ἐπειγομένη, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
πλείστους δ' Αἴας εἷλεν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός·
οὐ γάρ οἵ τις ὁμοῖος ἐπισπέσθαι ποσὶν ἦεν,
ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρσῃ.

et illius olim, cum reversi fuerimus in Graeciam, uxor et cognati lugebunt. — γανύσσεται. ν', 493.

506. ὑπὸ — γυῖα. sic MSS. Ven., Barocc., Cantabr., Mori, Lips., unus Vindob. et edd. Rom. atque Wolfii. cf. E. vulgo libri: ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε, ut θ', 77. et alias, quae videtur esse διττογραφία. praeferenda semper est certae originis scriptura incertae.

507—510. πάπτηνεν. δ', 200 etc. — αἰπὺν ὄλ. ζ', 57 etc. — Μοῦσαι — ἔχουσαι. β', 87, 484 etc. Virg. Aen. 9, 525.: *vos, o Calliope, precor, adspirate canenti!* — βροτόεντα. ζ', 480. — ἀνδράγρια. Sch.: ἀνδρῶν ἀγρεύματα, σκῦλα. Ap.: σκῦλα. τὰ ὅπλα τῶν πιπτόντων, τὰ ὑπ' ἀνδρῶν ἠγρευμένα, οἷον ληφθέντα· ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν — Ἐννοσίγαιος. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. similia sunt ζωάγρια, βοάγρια, μοιχάγρια, ut H notavit. — Sch.: ἥρατο. (sic vulgo libri; sed W: ἤρατο. v. Matth. addit. ad p. 299.) ἀπενέγκατο, ἐκτήσατο. ἔκλινεν. ἑτεροκλινῆ ἐποίησεν, ἔτρεψε.

513—516. *Phalcen*, *Moryn* et *Hippotionem* jam ν', 791. et 792. memoravit; de *Periphete* v. annotata ad eundem locum. Ἀτρείδην Menelaum intelligendum esse, colligas ex ρ', 24. et seqq. Agamemnon adhuc e vulnere laborabat. v. 379, 380.

517. hic quoque Ven. et ed. Rom.: οὔτασε καλλαπάρην, ut 447. — διὰ — ἄφυσσε. ν', 507. — δῃώσας. θ', 534, ι', 243 etc. — οὐταμένην ὠτειλὴν proprie et ad notationem τοῦ ὠτειλὴ dixit. v. Schol. A, Schn. v. ὠτειλή, ann. ad δ', 140. Ap.: ὠτειλήν. τὴν ἐκ χειρὸς τρῶσιν. — παρὰ γὰρ τὸ οὐτάσαι ὠτειλή. — Sch.: ἔσσυτο. (ζ, 518, Odyss. ξ', 34 etc.) ὥρμησεν. (ἐπειγομένῃ, *propulsa*, *exacta*. ε', 622, ζ', 288 etc. — εἷλεν. λ', 489 etc. — Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός. 442.) ἐπισπέσθαι. ἐπακολουθῆσαι. (sic item Hesych. Ap.: ἐπακολουθῆσαι, ἐπιδιῶξαι. simplex verbum σπέσθαι, h. e. ἕπεσθαι, habet Odyss. χ', 324. cf. H.) τρεσσάντων. (λ', 744, ν', 515 etc.) διὰ δέος φυγόντων. φόβον. φυγήν. (cf. ε', 272. et ann. ad δ', 328. Ap.: φόβος. Ἀρίσταρχος σεσημείωται, ὅτι συνήθως φόβος [a φέβω: v. ann. ad ε', 223.] ἐπὶ τῆς φυγῆς· φῦζα δὲ [sic scriben-

dum est et ap. Grammaticum, et ap. ipsum Homerum aliosque, non φύζα, ut vulgo. emendandus ι', 2.] ἐπὶ τῆς μετὰ δειλίας φυγῆς. [id non pro certo affirmaverim. abusus fuerit Aristarchus verbis Φῦζα, Φόβου κρυόεντος ἑταίρη ι', 2., quibus in verbis cum distingueretur φῦζα a φόβῳ, ipseque φόβον interpretaretur φυγὴν, consequens esse putabat, ut aliud esset φῦζα quam φυγή: quod recte negant Lexicographi. erravit sane vetus Criticus, nec φόβος proprie est φυγὴ, sed intelligenda *fuga* ab antecedente; quod ita esse, ex ipso illo loco libri 9. optime intelligitur, in quo *Fuga* vocatur amica *Metus*, quae comitari et sequi illum soleat.]) ὄρσῃ. ἐμβάλῃ. ο', 62.: ἀνάλκιδα φῦζαν ἐνόρσας. cf. ι', 702. fiunt omnia Jove auctore; inprimis autem ille vel animos facit pugnantibus, vel eos terret et in fugam conjicit, lancibusque aureis impositam sortem bellorum administrat. v. K, ϑ', 69, π', 658, χ', 209 etc.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Ο.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Ο ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Ζεὺς, ἐγερθεὶς καὶ θεασάμενος τοὺς Τρῶας νικωμένους, Ἥραν ἐπιπλήσσει. καὶ Ἶριν μὲν *) μεταπέμπει πρὸς Ποσειδῶνα, κελεύων ἀφίστασθαι τοῦ πολέμου· Ἀπόλλωνα δὲ, ὅπως ἀναῤῥώσῃ**) τὸν Ἕκτορα. ὃς, ἀναλαβὼν αἰγίδα, τοὺς Ἕλληνας εἰς φυγὴν τρέπει, καὶ, μέχρι τῶν νεῶν συνδιωχθέντων, Αἴας ὁ Τελαμώνιος πολλοὺς ἀναιρεῖ τῶν πολεμίων, τοὺς ταῖς ναυσὶ πῦρ ἐπιφέροντας.

*) omissum est μὲν in ed. Rom. **) eadem ed. male: ἀνδρώσῃ.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Ο.

ΠΑΛΙΩΞΙΣ ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

Jupiter experrectus fugere videt Trojanos, persequi autem Graecos, duce Neptuno, Hectoremque graviter vulneratum. quem miseratus Junonem increpat.

Αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Δαναῶν ὑπὸ χερσὶν,
οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες,
χλωροὶ ὑπαὶ δείους, πεφοβημένοι· ἔγρετο δὲ Ζεὺς
Ἴδης ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης.
στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, ἴδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθεν,
Ἀργείους, μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα.
Ἕκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
εἵαθ'· ὁ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι, κῆρ ἀπινύσσων,

Annotationes. Vers. 1. *διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον.* ordine rem dicit: nam interius fossam cingebant valli, non extrinsecus: itaque illos prius transcurrebant Trojani fugientes. contra θ', 342. Graecos repulsos cum itidem *διά τε σκόλ. κ. τάφρον* fugisse ait, hysteronproteron usurpat, quemadmodum Virg. dixit Aen. 3, 662.: *postquam altos tetigit fluctus et ad aequora venit.*

2—4. *δάμεν, ἐδάμησαν.* θ', 343, μ', 14 etc. — *ἐρητύοντο.* β', 75, θ', 344, inferius 367 etc. — Sch.: *πεφοβ.* (κ'; 510 etc.) *εἰς φυγὴν τετραμμένοι.* — *ἔγρετο.* β', 41, η', 434 etc. „Neptunus ap. Virg. Aen. 1, 130. *graviter commotus et alto Prospiciens summa placidum caput extulit unda. Disjectam Aeneae toto videt aequore classem, Fluctibus oppressos Troas coelique ruina.*" Cl.

7. ξ', 14.

10—13. *εἵαθ'.* *εἵατο, ἕατο, ἧντο.* v. η', 65, 414, γ', 153. — Sch.: *ἔχετ' ἄσθματι.* (241, π', 109.) *ὑπὸ ἄσθματος συνείχετο, ὅ ἐστιν ὑπὸ πολλοῦ πνεύματος κ. συνεχοῦς ἀναπνοῆς.* (ab *ἄζω*, *halo: gravi anhelitu.* E: *σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ μὲν ἀργαλέον ἄσθμα διαστέλλεται τοῦ ἠρεμαίου, ὅλον δὲ τὸ ἀργ. ἔχετ' ἄ. περίφρασίς ἐστι τοῦ ἤσθμαινε.* (ε', 585 etc.) Celsus Medic. 5, 26, 9.: *pulmone icto spirandi difficultas est; sanguis ex ore spumans, ex plaga rubens, simulque etiam spiritus cum sono fertur. in vulnus inclinari juvat; quidam sine ratione consurgunt* etc. idem 4, 4, 2.: *est circa fauces malum, quod ap. Graecos aliud aliudque nomen habet, prout se intendit. omne in difficultate spirandi consistit; sed haec dum modica est, neque ex toto strangulat,* *δύσπνοια* *appellatur* (Virg. Aen. 5, 199.); *cum vehementior est, ut spirare aeger sine sono et anhelatione non possit,* *ἆσθμα;* *cum accessit id quoque, ne nisi recta cervice spiritus trahatur,* *ὀρθόπνοια.*) *κῆρ ἀπ.* (Odyss. ε', 342, ζ, 258. cf. Il. ξ', 249.) *ἐξεστη-*

αἷμ' ἐμέων, ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλ' Ἀχαιῶν.
τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν·
„Ἦ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρη,
Ἕκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς.
οὐ μὰν οἶδ' εἰ αὖτε κακοῤῥαφίης ἀλεγεινῆς
πρώτη ἐπαύρηαι, καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω.

κῶς τῇ ψυχῇ, καὶ οὐ διακείμενος συνετῶς, ἀλλ' ἀσυνέτως. (Ap.: ἀπινύσσων. ἀπιννυτῶν, ἀσωφρονῶν, οὐκ ὢν ἐν ἑαυτῷ. cf. H. — *αἷμ' ἐμέων.* ξ', 437.) *οὐκ ἀφαυρότατος.* οὐκ ἀσθενής. (pertinere videtur haec interpretatio ad scripturam ἀφαυρότερος, quam habent aliquot codd., errore satis frequenti. — figura κατ' ἀπόφασιν, de qua ad α', 330.) — *ὑπόδρα ἰδών.* α', 148.

14—17. longe lenius Jovis reconciliationem cum Junone tractavit Virg. Aen. 12, 791—842., quibus hos versus adscripsit Eichh. Sch.: *ἦ μάλα — Ἥρη.* ὄντως δὴ ὁ ἐπὶ κακῷ [σου] τετεχνασμένος δόλος, ὦ Ἥρα, τὸν Ἕκτορα ἔοικε τῆς μάχης πεπαυκέναι. *ἀμήχανε.* πανοῦργε. πρὸς ὃν οὐ δύναταί τις μηχανήσασθαι καὶ ἐπινοῆσαί τι. (Ap.: ἀπροσμήχανε. v. ann. ad κ', 167. — *οὐ μὰν οἶδ' εἰ* etc. dubitat iratus, quid agat: castigetne insidiosam conjugem, an ei det veniam et impunitatem; sed ita dubitat, ut ad severitatem proclivior esse intelligatur; quod Latini similiter dicunt: h a u d s c i o, vel n e s c i o, *an te primam puniam.* Xenoph. Cyrop. 8, 4, 16.: τὰ δὲ ἐκπώματα — οὐκ οἶδ' εἰ Χρυσάντᾳ τούτῳ δῶ, ubi v. Weiskeum et interpp, item Tat. Jacobs. p. 167, 31.) *κακοῤῥαφίης.* (Odyss. β', 236, μ', 26.) κακοσυνθεσίας, κακοβουλίας. (ῥάπτειν κακὰ dixit Odyss. γ', 118, π', 423., et similiter ὑφαίνειν δόλον, μῆτιν, ζ', 187, η', 324 etc. Latini dicunt *consuere dolos, texere fraudes.* — πρώτη, πρῶτον, πρότερον, priusquam Neptunum ulciscar, vel Trojanis opituler. *Ex E, K, II.*) *ἐπαύρηαι.* (α', 410.) ἐπιψαύσῃ, ἀπολαύσῃς τῆς κακοβουλίας. *ἱμάσσω.* (β', 782.) μαστίξω. supplicii genus, quo sontes suspensi e columna, manibus religatis ponderibusque appensis ad pedes, ne calcitrarent, flagellabantur; a quo supplicio ad majora suffocandi (Od. χ', 465—473.) et crucis processum est; minus fuit, sed ipsum quoque permolestum, illud, quod eodem libro Odysseae 173 seqq. patitur servus Melanthius, cum manibus pedibusque religati e columna pendebant. ita Pythagoras ap. Diog. Laërt. 8, 21. se vidisse ait in Tartaro τὴν μὲν Ἡσιόδου ψυχὴν πρὸς κίονι χαλκέῳ δεδεμένην, τὴν δ' Ὁμήρου κρεμαμένην ἀπὸ δένδρου. Plautus Asin. 2, 2, 35.: *nudus vinctus centum pondo es, quando pendes per pedes.* LI. *Quo argumento istuc?* LE. *ego dicam, quo argumento et quo modo. Ad pedes quando alligatum est aequom centupondium, Ubi manus manicae complexae sunt atque adductae ad trabem, Nec dependis nec propendis, quin — malus nequamque sis.* Cic. in Verrem Act. 2, 5, 62.: *repente hominem proripi atque in foro medio nudari ac deligari et virgas expediri jubet.* usitata ista Romanis poena, qui verberatos vel securi percutere, vel in crucem agere solebant; Graecorum notus est τυμπανισμός, cum ad necem caedebantur sontes. quod supplicium deus deae minari non potuit; potuit virgas, more tum hominum. nec erat quod id mirarentur interpretes et putarent vatem ἀλληγορεῖν: velut Porphyrius ap. Sch. et Schol. B incudes duas intelligit terram et mare. Sch.: ῥητέον δέ, ὅτι νῦν φιλοσοφεῖ Ὅμηρος. μυθικῶς γὰρ Ζεὺς ἐνταῦθα ὁ αἰθὴρ οὐρανοῦ τοῦ περὶ τὸν ἀέρα δεσμός ἐστιν ὁ ἄγων τὰ ὑγρά, καὶ (malim ὡς, quae vocabula misceri solent.) ἐξ αὐτοῦ δεσμεύονται πάντα. μετ' αὐτὸν δὲ ὁ ἀὴρ μέσος γῆς καὶ ἀέρος, ὃ δεῖ νοεῖν ἡμᾶς τὴν Ἥραν ὑπάρχειν. τοῦ δὲ ἀέρος ἐκκρέμαται ὕδωρ τε καὶ γῆ, οὓς δεῖ νῦν ἄκμονας λέγειν παρὰ τὸ ἀκοπίαστα εἶναι τὰ στοιχεῖα. καλῶς δὲ οὐ δύνανται οἱ θεοὶ τὸν δεσμὸν λῦσαι· ἰσχὺς γὰρ τῶν ὅλων τὸ συνδεδέσθαι. „cf. Heraclid. Pont. de alleg. Hom. c. 40, 41. nec minus in allegoria occupatus est Phurnutus libris de Nat. deorum et de Homer. poësi, c. 17. et 11. scil. est hic locus inter eos, in quibus impietate dictorum de diis permoti philosophi exercuerunt studia jam inde a Xenophane v. Sext. Empir. p. 280. et alios. my-

ἦ οὐ μέμνη, ὅτε τε κρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῖϊν
ἄκμονας ἧκα δύω, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἴηλα
χρύσεον, ἄῤῥηκτον; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
ἐκρέμω. ἠλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον,
λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν· ὃν δὲ λάβοιμι,
ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἵκηται
γῆν ὀλιγηπελέων. ἐμὲ δ' οὐδ' ὧς θυμὸν ἀνίει
ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο,
τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ, πεπιθοῦσα θυέλλας,
πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον, κακὰ μητιόωσα,
καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας·
*τὸν μὲν ἐγὼ ἔνθεν ῥυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὖτις

thum μυθικῶς exposuerat Hellanicus libro inscripto Διὸς πολυτυχία, si fides habenda est Fulgentio Mythol. 1, 2." *Ex H.* „M. Sylvestre de Sacy a remarqué que ces interprétations allégoriques n'ont pris naissance que lorsque les partisans du paganisme voulurent soutenir par quelque apparence de raison un culte que la philosophie d'abord, et ensuite le christianisme, avaient livré à la risée de la multitude. — Mde. Dacier pense que les enclumes attachées aux pieds de Junon signifient que les soins domestiques doivent retenir les femmes dans leur ménage, et que la chaîne d'or doit s'entendre des beaux ouvrages qui doivent faire leur occupation. (tom. 2., p. 594.) Cette interprétation est au moins aussi jolie que celle d'Héraclide." *D. Montbel.* est autem Heraclidae Pontici interpretatio similis Porphyrii.

18. ὅτε τε κρέμω. ita Bentl. et Voss. *krit. Blätter* 1. p. 54. vulgo: ὅτε τ' ἐκρέμω, quae scriptura caret caesura legitima.

19—24. ἧκα, *misi*, demisi alligatas incudes. — Sch.: ἴηλα. περιέβαλον. (χρύσεον. ut deorum omnia sunt aurea. cf. θ', 19. *E K.*) ἄῤῥηκτον. στερεόν. — ἠλάστεον. (μ', 163.) ἐδεινοπάθουν, συνήλγουν. (παρασταδόν. παραστάντες. Schol. A. cf. Od. κ', 173, 547. — ὃν δὲ λάβοιμι. solum Vulcanum dicit per jactationem. v. α', 590—594. et ξ', 249—261, ubi haec item res narratur a Somno.) ῥίπτασκον. (ψ', 827 etc.) ἐῤῥίπτουν. — (τεταγών. βηλοῦ. α', 591.) ὄφρ' ἄν. ἕως ἄν. ὀλιγ. (245, Odyss. ε', 457, τ', 356. ὀλιγηπελίην dixit ibidem 468.) ὀλιγοδρανῶν (246 etc.), ὀλίγον ἰσχύων, καὶ ὀλιγοψυχῶν. („Schol. B: ὀλίγον ἔχων τὸ πέλειν. α', 593.: ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν." *Spitzner* ap. K. ipse K annotavit, sic Atticos dicere οὐδέν εἰμι, *nullus sum*, perii. Eurip. Androm. 1033.: οὐδέν εἰμ', ἀπωλόμην! Φρούδη μὲν αὐδὴ, φροῦδα δ' ἄρθρα μου κάτω. cf. Aeschyl. Suppl. 670, Eum. 38 etc. — ὀλιγηπ. pro ὀλιγοπ. v. ν', 5.

24—28. ἐμὲ — ὀδύνη. Aristarchi scriptura, quam ostendunt codd. Ven., Lips. a m. 1., Vatic., Harl., Moscov., merito probatam Barnesio, Wolfio recentioribus edd. et Heyneo. alii: ἐμὲ δ' οὐδ' ὧς θυμὸς ἀνῆκεν Ἀζ. ὀδύνῃ, h. e. διὰ ὀδύνης, ira gravis ex dolore propter Herculem. alterum habent 2 Scholl. Veneti, commemoratque E. Sch.: ἀνίει. (ε', 880, Odyss. θ', 359 etc.) εἴα, κατελίμπανεν. ἀζηχής. (δ', 435.) ἀδιάλειπτος. (ξὺν Βορέῃ, *ope Boreae*, qua vi saepe haec praepositio legitur ap. Hom.: v. inferius 403, γ', 439, κ', 290, λ', 792. *Spitzner ap. K.* — propterea Hercules Boreae filios interfecit in Teno insula, auctore Schol. Apollonii Rhod. 1, 1300. cf. Apollod. 3, 15, 2. cum Heynei ann. contra E: φασὶ δέ τινες, inquit, καὶ τὸν Βοῤῥᾶν ἐμπαθῶς ἔχειν πρὸς τὸν Ἡρακλέα, ἐπεὶ ἀνεῖλε τοὺς Βορεάδας, τὸν Ζήτην καὶ τὸν Κάλαϊν.) πεπιθ. (α', 100 etc.) πείσασα. θυέλλας. (ζ', 346 etc.) συμβολὰς ἀνέμων. (Ap.: θύελλαι. αἱ καταιγίδες, ἀπὸ τοῦ θύειν κατὰ συνείλησιν τῆς γινομένης πνοῆς, ὅπερ ἐστὶν ὁρμητικῶς ἔχειν. — ἀτρύγετον. α', 316.) μητιόωσα. (Odyss. ζ', 14, Il. η', 45 etc.) βουλευομένη. [ἐργαζομένη.] ἀπένεικας. ἀπαχθῆναι ἐποίησας.

29. suspectum est ῥυσάμην, a ῥύομαι, prima brevi, quam producunt verba ῥύσατο, ῥύσαιτο, ῥυσάσθην, vereorque, ne Homerus dixerit ῥῡόμην, ut ῥῡονται ι', 396., imperfecto usurpato significatione aoristi (Matth. §. 505.); quem usum nescio quis ignorans posuisse

Ἄργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ πολλά περ ἀθλήσαντα.
τῶν σ' αὖτις μνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων,
ὄφρα ἴδῃ, ἤν τοι χραίσμῃ φιλότης τε καὶ εὐνὴ,
ἣν ἐμίγης ἐλθοῦσα θεῶν ἄπο, καί μ' ἀπάτησας.“

placat eum Juno.

Ὣς φάτο· ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε,
καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι,
σή θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῶν
κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγώ ποτε μὰψ ὀμόσαιμι,
μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
πημαίνει Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει,
ἀλλά που αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιούς.
αὐτάρ τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην
τῇ ἴμεν, ᾗ κεν δὴ σὺ, Κελαινεφὲς, ἡγεμονεύῃς.“

itaque Irin atque Apollinem arcessere illam jubet.

Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Εἰ μὲν δὴ σύγ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις,

videtur *ῥυσάμην*, de metro securus. minus probabiliter Th. p. 221.: *τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθ' εἰρυσάμην.* — ceterum *ἐγὼν* legitur in libris, sed ap. H recte *ἐγὼ*, vitato 5 deinceps vocabulorum homoeoteleuto.

30. *Ἄργος ἱππ.* β', 287. „E ad 19., p. 1003, 13. ed. Rom.: *εἰς δὲ τὸν τόπον τοῦτον* (h. e. post 30) *προσγράφουσί τινες καὶ τούτους τοὺς στίχους· πρίν γ' ὅτε δή σ' ἀπέλυσα ποδῶν* (*πεδῶν, vinculis.* H.), *μύδρους δ' ἐνὶ Τροίῃ Κάββαλον, ὄφρα πέλοιτο καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. καὶ δείκνυνται, φασὶν, ὑπὸ τῶν περιηγητῶν οἱ τοιοῦτοι μύδροι, οὓς ἀνωτέρω ἄκμονας εἶπεν.* locus ille postea dictus est *Ἄτης λόφος*: cujus appellationis origo alia memoratur ap. Apollodorum 3, 12, 3.“ *Ex H.* *ἀθλήσαντα.* η', 453.

31—33. oratio *ἀσύνδετος* et *ταυτολόγος*, qualis solet esse iratorum. cf. 53.

34. *ῥίγησεν.* γ', 259, δ', 148, η', 114 etc.

36—38. *ἴστω.* η', 411, κ', 329 etc. locus huic persimilis est ξ', 271—276. praeterea comparant γ', 276—291, Virg. Aen. 9, 104; 10, 113; 12, 816., et de aqua Stygia dicta pro Orco, a parte, praeter l. l. libri 14. θ', 368. — *ὕπερθε* fragm. Mosc., H. vulgo: *ὕπερθεν.* — Sch.: *κατειβόμενον.* (φ', 261, Odyss. φ', 86 etc.) *καταῤῥέον.* figurate Odyss. ε', 152.: *κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν Νόστον ὀδυρομένῳ*, h. e. *ἐφθείρετο*, interprete Ap. v. *κατείβετο.*

39—46. *νωΐτερον.* Sch.: *ἡμέτερον.* (Virg. 4, 316.: *per connubia nostra* etc. cf. Eichh. vol. 2. p. 262 sequ — *κουρίδιον.* α', 114. *lectum jugalem* dixit Virg. Aen. 4, 496.) *μάψ* (β', 120.) *ψευδῶς, ματαίως.* (idem male: *μὴ δι' ἐμήν. οὐ δι' ἐμήν.* v Matth. §. 600. — *ἰότητα*, *consilium* ε', 874.) *πημαίνει.* (γ', 299.) *βλάπτει, κακοῖ.* (*ἀρήγει*, *opitulatur.* Ap. *ἀρήγειν.* [α', 521 etc.] *βοηθεῖν· ἀφ οὗ καὶ ἀρήγων* [ε', 507 etc.], *βοηθός* — *ἐποτρύνει.* ζ', 83 etc. — *ἀνώγει* β', 280 etc.) *παραμυθ.* (ι', 417, 680 *συμβουλεύσαιμι, εἴποιμι.* *τῇ ἴμεν ταύτην ἔρχεσθαι, καὶ προαίρεσιν κα γνώμην ὁμοίαν σοι ἔχειν.* — *Κελαιν* α', 397.

50—55. *ἶσον ἐ. φρ.* *ὅμοια κα* (fort. *ἢ*) *τὰ αὐτὰ ἐμοὶ φρονοῦσα* (Schol. B: *ὁμοφρονοῦσα κ. ταὐτὸ βου*

τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ,
αἶψα μεταστρέψειε νόον μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ.
ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
ἔρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον
Ἶρίν τ' ἐλθέμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον,
ὄφρ' ἡ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
ἔλθῃ, καὶ εἴπῃσι Ποσειδάωνι ἄνακτι
παυσάμενον πολέμοιο τὰ ἃ πρὸς δώμαθ' ἱκέσθαι,
Ἕκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
αὖτις δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων,
αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
αὖτις ἀποστρέψῃσιν, ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας.

[ἡμ]ομένη. — „καθίζοις ἐν Βουλῇ, wenn du im Götterrath sitzest, mir gleich gesinnt. δ', 1.: οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο Χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ." E K. εἴης interpretatur H a modo vivendi deorum, qui consident in thronis aureis, χρυσόθρονοι. v. vel inferius 124, 142, 150. Virg. Aen. 1, 46.: *est ego, quae divom incedo regina*; quo loco itidem H: „*quae incedo*, h. e. quae sum" etc. — τῷ. τούτῳ, *propterea*. v. K.) ἄλλῃ. ἄλλως, ἢ ἀλλαχοῦ. (*alio* quam nos volumus.) μεταστρ. μεταβάλοι. (Schol. B: μετὰ — κῆρ. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὰ ὑπὸ σοῦ καὶ ἐμοῦ πραττόμενα κ. νοούμενα. Sch.: μετὰ — ἐμόν. ἐπὶ τὸ σοὶ κ. ἐμοὶ ἀρέσκον. qui ordinem sic instituit: μεταστρ. κῆρ μετὰ σὸν κ. ἐμὸν νόον, quod fieri posse dicit Schol. A, sed male.) ἀλλ' εἰ — ἀγορεύεις. ἀλλ' ἐὰν δή, φησὶν, ἀληθῆ λέγῃς. δὶς δὲ τὸ αὐτό φησιν ἐπιτάσεως χάριν. de hoc cf., si tanti est, 31. et 32. ἐτεὸς et ἐτὸς initio verbalia fuisse videntur, ἐτέος, ἐτὸς, ab ἕω, *pono*, *colloco*; quo sumto significabunt haec vocabb. proprie id, quod *ponendum* sive *positum* est, firmum, certum, verum; quemadmodum ἀτρεκὲς derivatur ἀπὸ τοῦ μὴ τρέχειν. v. ann. ad β', 10. — ἐλθέμεναι. finem actionis notat infinitivus, sicut passim, quasi dicat δεῦρο κάλεσον Ἶριν, ὥστε ἐλθεῖν. facile igitur carebimus scriptura, quam Schol. A commemoravit, interpretis illam haud dubie, κέλευσον.

56—77. versus ἀθετούμενοι, tanquam inutiles, frigidi, falsa tradentes, aliisque de causis, quas excutere longum est. v. Scholiastas, quorum A Venetus consentit cum E., et interpp. recentiores. quorum quidem H 56. usque ad 62. pro genuinis habere non dubitat, ceteros autem interpolatos, idque a pluribus, et partim sublectos 593. et sequentibus, esse arbitratur. E haud probat τοὺς ὀβελίζοντας. οἱ δὲ ἐξηγηταὶ, inquit, πρὸς ταῦτα, ὧν τὰ πλείω ἐξείληπται τῶν Ἀπίωνος κ. Ἡροδώρου, ἐκτίθενται λύσεις ἀξιολόγους, ἅσπερ ὁ θέλων ζητείτω. ἐν αἷς κεῖται καὶ ὅτι ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα προεκτίθεται συνήθως εἰς παραμυθίαν τοῦ ἀκροατοῦ τὰ καίρια τῶν ἑξῆς ἐπεισαχθησομένων. διὸ καὶ τὴν τῆς Ἰλίου ἐν τούτοις σκιαγραφεῖ ἅλωσιν. τίς γὰρ, φασὶ, φιλέλλην ἀνὴρ ἠνέσχετο ἂν νηῶν Ἑλληνικῶν ἐμπιπραμένων, καὶ Ἀχαιῶν οὕτω φευγόντων, εἰ μὴ ἀπὸ τῶν ἄρτι λεχθέντων ἐν σχήματι προεκθέσεως ἀπέκειτο ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἐντυγχανόντων, ὡς οἱ ταῦτα κατὰ τῶν Ἀχαιῶν ποιοῦντες ἀντιπείσονται κακὰ μεγάλα μετὰ μικρόν; cujusmodi προεκθέσεως seu praedictionis eorum, quae futura sunt, non desunt exempla cum ap. alios poëtas, tum ipsum Homerum principio hujus carminis et alias. quod genus quam late pateat, v. ap. H excursu 14. ad Aeneïdos lib. 6.; quo excursu tractat futurarum rerum praedictiones in epico carmine. est autem Jupiter velut fons vaticiniorum, ejusque nonnisi interpres Apollo. Aeschylus Eum. 19.: Διὸς προφήτης ἐστὶ Λοξίας πατρός. v. ibi ann. — Sch.: τὰ ἅ. (μ', 280, ρ', 193 etc.) τὰ ἑαυτοῦ ἴδια. ἐμπνεύσῃσι. (262, κ', 482 etc.) ἐμβάλῃ. λελάθῃ. εἰς λήθην ἀγάγοι, λήθην ποιήσειε. (similiter β', 600.: καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν. usitatius est medium λαθέσθαι significatione obliviscendi: v. δ', 127 etc. *Spitzner ap. K.* hymn. in Venerem 40.: Ἥρης ἐκλελαθοῦσα, *Junonis oblivisci faciens Jovem.* cf. Matth. §. 241. — αὖτις ἀποστρ., *retro vertat*, non *iterum avertat*, ut interpres, quo sensu αὖτις 60. dictum est. annotarunt E et H.

*φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσι
*Πηλείδεω Ἀχιλῆος· ὁ δ' ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον,
Πάτροκλον. τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχεϊ φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἰλίου προπάροιθε πολέας ὀλέσαντ' αἰζηοὺς
*τοὺς ἄλλους, μετὰ δ' υἱὸν ἐμὸν Σαρπηδόνα δῖον.
τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἕκτορα δῖος Ἀχιλλεύς.
ἐκ τοῦδ' ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν
αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερὲς, εἰσόκ' Ἀχαιοὶ
Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν Ἀθηναίης διὰ βουλάς.
τοπρὶν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύω χόλον, οὔτε τιν' ἄλλον
ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἐάσω,
πρίν γε τὸ Πηλείδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ,
ὥς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι,
ἤματι τῷ, ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἥψατο γούνων,
λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον."

parens jusso conjugis Juno, postquam in Olympum pervenit, Jovis injurias queritur apud deos, pariter irascentes.

Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,

quanquam non multum interest. — *ἀν. φῦξαν ἐνόρσας.* 366, β', 201, ι', 2 etc. — *φεύγοντες — Ἀχιλῆος.* Schol. A: ἀθετοῦνται, ὅτι ψεῦδος. vere: neque enim Achillis navibus, sed suis, fuga irruerunt Graeci; quo tumultu Patroclus excitatus est. at non confodienda propterea haec erant, sed emendanda. Aristarchi scriptura vulgata esse dicitur; fuit igitur alia aliorum librorum; et commemoravit ipse Schol hanc: ὁ δ' ἀνστήσειεν ἑταῖρον. sic scribamus: φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκρήϊσι πέσωσι, Πηλείδεω δ' Ἀχιλῆος ἀναστήσειαν ἑταῖρον, Πάτροκλον. facile δὲ prius oblitteratum est, sequente *Α* simili (*ΔΑΧΙΛΗΟC*), ὁ δ' autem vel natum ex -ος praegresso, quemadmodum δ' et σ litterae permisceri solent, vel potius insertum a correctore, postquam scribi coepisset *Πηλείδεω Ἀχ.* hiatum, qualis inest in verbis *ἀνστήσει ὃν*, vereor ut reperias ap. Homerum. de usu promiscuo conjunctivi et optativi v. Matth. et grammaticos. — *νηυσὶ πολ.* β', 74. — *Ἰλίου προπάροιθε.* non male Bentlejus et H, metro prospicientes, ille *Ἰλιόφι*, hic *Ἰλιόθι*, seu potius *ϝιλιόφι*, *ϝιλιόθι*, scribendum putant. sed v. α', 205, ι', 440 etc. — *τοὺς ἄλλους.* ne haec quidem sincera sunt, siquidem absurde Sarpedonem inter *ceteros* juvenes occisum iri diceret. verum hoc dixit: — *αἰζηοὺς, Τούς τ' ἄλλους, μετὰ* etc., — *juvenes, cum alios*, tum *inter* juvenes *illos Sarpedonem.* similes σ et τ litterae in scriptis non semel sibi invicem offecerunt. v. ξ', 173. — Sch.: *τοῦ δὲ χολ.* ὑπὲρ τούτου ὀργισθείς. *ἐκ τοῦδ' ἄν.* ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου. (*παλίωξιν.* 601, μ', 71. — *διαμπερές.* ε', 112 etc.) *Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν.* σημείωσαι τοῦτο, ὅτι οὐδετέρως τὸ Ἴλιον ἐνθάδε φησὶ μόνον. διὸ καὶ ἀθετεῖται ὁ στίχος οὗτος. sexcenties id notatum est in scholiis, v. c. ad δ', 46. et μ', 115. Steph. Byz. v Ἴλιον: — οὐδετέρως δὲ παρὰ πᾶσι τὸ Ἴλιον, παρ' Ὁμήρῳ δὲ θηλυκῶς· τὸ γὰρ *Ἴλιον αἰπὺ* νοθεύει Ἀρίσταρχος caute E hoc refert inter ἅπαξ λεγόμενα cujus generis plura sunt ap. Hom. — *Ἀθηναίης διὰ βουλάς.* Minervae enim consilio Epeus fabricavit equum ligneum. v. annotata inferius ad 412 Odyss. θ', 493., Heynei excursum 3 ad Aen. 2 etc. — *παύω* Harl., Vat., Ven., fragm. Moscov., W, Aristarcho et Herodiano auctoribus, ut testantur Scholl. Veneti et Lips. vulgo: *παύσω*. *ἄλλον* pro vulgato *ἄλλων* itidem arcessivit W ex Harl., Vat., Lips., tribus Vratisl., fragm. Mosc., Ven. B et ed. Rom. — *ἐνθάδε* pertinet ad verbum *ἀθανάτων*, *deorum hic* in Olympo — *ὥς οἱ — πτολίπορθον.* α', 49[illegible] —533. de hoc epitheto perperam [illegible] ὀβελίζοντες ap. E: Ἀχιλλέα οὐδαμοῦ φασί, *πτολίπορθον* εἶπεν, ἀλλὰ *ποδάρκη* καὶ *ποδώκη* καὶ πόδας ὠκὺν, ὡς τὸν Ὀδυσσέα εἰωθὼς οὕτω καλεῖν διὰ τὴν Τροίας ἅλωσιν, cu[illegible]

βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
ὡς δ' ὅταν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος, ὅστ' ἐπὶ πολλὴν
γαῖαν ἐληλουθὼς φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ,
ἔνθ' εἴην, ἢ ἔνθα, μενοινήῃσί τε πολλά,
ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρη,
ἵκετο δ' αἰπὺν Ὄλυμπον, ὁμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν
ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἱ δὲ ἰδόντες
πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.
ἡ δ' ἄλλους μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρήῳ
δέκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντίη ἦλθε θέουσα,
καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ἥρη, τίπτε βέβηκας; ἀτυζομένη δὲ ἔοικας.
ἦ μάλα δή σ' ἐφόβησε Κρόνου πάϊς, ὅς τοι ἀκοίτης.“
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
„μή με, θεὰ Θέμι, ταῦτα διείρεο (οἶσθα καὶ αὐτή,
οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής)·
ἀλλὰ σύγ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἔνι δαιτὸς ἐΐσης.

obliti essent horum poëtae versuum, θ', 372., φ', 550. et ω', 108. nec sine ratione Achillem sic appellari dicit H propter tot urbes expugnatas: v. ι', 328, 329.

80. Sch.: ὥσπερ δὲ νοῦς ἀνδρὸς πολλὴν ἐπεληλυθότος γῆν, κ. πολλὰ ἱστορηκότος, ἐν ὑπομνήσει ποιεῖται τὰ ἱστορημένα, κ. ταχέως ἄλλοτε ἐπ' ἄλλο μεταβαίνει, οὕτω καὶ ἡ Ἥρα τότε ἐκ τῆς Ἴδης εὐθέως παρεγένετο εἰς τὸν Ὄλυμπον. similiter Odyss. η', 36: τῶν νέες ὠκεῖαι, ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα. praeterea comparant hymn. in Mercur. 43 sqq., hymn. in Apoll. 448., Hesiod. Scut. Herc. 222., Apollon. Rhod. 2, 541—548. v. annotata ad verba ἔνθ' εἴην etc. 82.

81—88. φρεσὶ πευκ. θ', 366. — ἔνθ' εἴην, ἢ ἔνθα. recte ille in scholiis brevibus: εἰς ἐκείνην τὴν χώραν πορευθείην, ἢ εἰς ταύτην πορευοίμην. *utinam illic essem, vel illic!* apta vox ad ingenium ejus, qui multas regiones obiit, ἐπὶ πολλὴν γαῖαν ἐληλουθότος. non cogitationum h. l., ut alias, sed optatorum ac votorum praedicatur celeritas; quibus votis inprimis conveniunt verba ἀΐξῃ, μενοινήῃσι et ὡς κραιπνῶς μεμαυῖα. mire Philoxenus ap. Etym. p. 342, 20.: εἴω, τὸ πορεύομαι: cujus verbi imperfectum esse dicit εἴειν, et Aeolice εἴην. Bentlejus quoque: „εἴην, ἠρχόμην.“ cf. H. — μενοιν. κ', 101 etc. — ὁμηγ. α', 57, β', 789 etc. — ἀνήϊξαν. 6, α', 584 etc. — Sch.: δεικανόωντο. (Odyss. σ', 110, ω', 409.) ἐδεξιοῦντο. Θέμιστι. (v. de hac forma ann. ad ε', 761.) ἀντὶ τοῦ παρὰ Θέμιδος. Θέμις δέ ἐστι μία τῶν Τιτάνων. de hoc v. Apollod. 1, 3, 1. Θέμιστι δέκτο δέπας, ut δέξατό οἱ σκῆπτρον β', 186., ubi v. ann. cf. α', 596. — καλλιπάρῃος vocatur Themis, ut Latona ω', 607.; quod epitheton alias adolescentularum convenit deabus, perpetua juventa fruentibus. v. ann. ad α', 143. et cf. inferius 113. — θέουσα. ζ', 394, λ', 715, ψ', 201 etc. studiosae est τὸ θέουσα, *procurrens*, quod indignum dea putantes quidam ap. Scholl. B, Lips. et Vict. male scribebant φέρουσα. E: τὸ θέουσα σπουδὴν δηλοῖ δεξιώσεως. οὕτω δὲ καὶ ἀνωτέρω τὸ ἀνήϊξαν σπουδαίαν δηλοῖ ἀνάστασιν.

90—94. ἀτυζομένη. (forte neglectum est ι subscriptum, ut alias sexcenties: v. Ernest. sic et Harl.) τεταραγμένη, ἠπορημένη. (cf. ζ', 38, 41, θ', 183 etc.) ἦ μάλα δή σε φόβησε. (sic vulgati libri; sed Mori, quem W secutus est, alacriore numero: σ' ἐφόβ.) ἀκριβῶς δή σε ἐπτόησεν. ἀκοίτης. (Odyss. ε', 120, φ', 88.) ἀνήρ. (statim suspicatur de Jove, utpote frequentium ejus cum Junone rixarum haud ignara. nec facile quisquam alius affligere potuit deam potentissimam.) διείρεο. (α', 550.) διερώτα. ὑπερφίαλος. (γ', 106 etc.) ὑπερήφανος, ἄδικος. ἀπηνής. (α', 340 etc. v. Schn. h. v.) χαλεπός, σκληρός.

95. jubet accumbere Themidem cum ceteris diis, qui ipsi assurrexerant, interrupto convivio. — δαιτὸς ἐΐσης. α', 468.

ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεαι ἀθανάτοισιν,
οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται· οὐδέ τί φημι
πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν,
οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὔφρων."
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσα καθέζετο πότνια Ἥρη,
ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί· ἡ δ' ἐγέλασσε
χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν
ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηύδα·
„Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες!
ἢ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἆσσον ἰόντες,
ἢ ἔπει, ἠὲ βίῃ· ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει,
οὐδ' ὅθεται· φησὶν γὰρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
κάρτεΐ τε σθένεΐ τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
τῷ ἔχεθ', ὅ ττι κεν ὔμμι κακὸν πέμπῃσιν ἑκάστῳ.
ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἄρηΐ γε πῆμα τετύχθαι·
υἱὸς γάρ οἱ ὄλωλε μάχῃ ἔνι, φίλτατος ἀνδρῶν,
Ἀσκάλαφος, τόν φησιν ὃν ἔμμεναι ὄβριμος Ἄρης."

96—99. *μετὰ πᾶσιν.* h. e. ἐν π. v. Ap. v. μετὰ, qui et hunc versum adscripsit, et δ', 2. — Sch.: *πιφαύσκεται.* (μ', 280 etc.) ἐμφανίζει, λέγει, μηχανᾶται. *κεχαρ.* χαρῆναι. v. Matth. §. 254. — *εἴπερ — εὔφρων.* *si quis adhuc hilare convivatur*, si adhuc laetitia afficitur, nec penitus desperat.

101—112. *ὤχθησαν.* α', 517, 570 etc. — *ἡ δ' ἐγέλασσε χείλεσιν.* labiis tantum risit, non ex animo, nec effuse, quod dicit ἡδὺ γελᾶν: v. β', 270, ψ', 784. Sch.: οὗτος ὁ γέλως σαρδόνιος καλεῖται, ὅταν τις μὴ ἐκ διαθέσεως γελᾷ. Ap.: σαρδάνιον. (Odyss. υ', 302.) σαρδόνιος λέγεται γέλως, ὁ καθ' ὑπόκρισιν γενόμενος, ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοῖς ὀδοῦσι. cf. Cic. Epist. ad Div. 7, 25., Erasmi Adagg., Schn. vv. σαρδάζω et σαρδόνιος γέλως. — *ὀφρύσι κυαν.* α', 528. — rursum Sch.: *ἰάνθη.* (ψ', 598, Odyss. κ', 359 etc.) διεχύθη, εὐφράνθη. (non explicuit frontem, sed contraxit supercilia, quod Aristoph. Lys. 8. dixit τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς, quo loco hunc laudat Sch.) *νεμεσσ.* (211, 227, β', 223 etc.) μεμψαμένη. *μενεαίνομεν.* (γ', 379, δ', 126 etc.) προθυμούμεθα. ὀργιζόμεθα. (sane utrumque sonat μενεαίνειν, sed h. l. *irasci.* perperam Ap. p. 452. ed. Toll.: ἐπὶ δὲ τοῦ λειποψυχεῖν· κτεινόμενος μενέαινεν. dicit π', 491., ubi μεν. itidem significat *irascebatur.* — *ἀφρονέοντες* nonnisi h. l. dixit. Mori liber: ἀφραδέοντες. — *μέμαμεν.* (ι', 637, η', 160 etc.) προθυμούμεθα. — *καταπαυσέμεν.* η', 36, π', 62. — *ἆσσον ἰόντες*, *aggressi.* α', 567. — *ἢ ἔπει, ἠὲ βίῃ.* simili sensu α', 395. et alias dixit ἢ ἔπει, ἢ ἔργῳ. — Sch. ex Ap.: *ἀφήμενος.* ἀπωτέρω κ. πόῤῥω καθεζόμενος. „ἥμενος ἀφ' ἡμῶν, νόσφιν ἡμῶν. α', 498, ε', 753." E K. — *οὐκ ἀλ., οὐδ' ὅθεται.* α', 180, 181. — *φησίν.* interpres: *ait.* imo: *putat.* 699, ε', 184. Schol. A: φησί. λογίζεται, ὡς τὸ (Odyss. σ', 131.) *οὐ μὲν γάρ ποτέ φησι κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω.* — *διακριδόν.* μ', 103.— Sch.: *τῷ ἔχετε.* διὸ ἀνέχεσθε κ. ὑπομένετε. (*ὔμμι ἑκ.* pro ὑμῶν ἑκ. Schol. B, E, Matth. p. 303. — *ἔλπομαι*, *suspicor.* cf. η', 353, ν', 309 etc.) *πῆμα.* βλάβην, πένθος. *τετύχθαι.* (Odyss. α', 391, Il. α', 4, γ', 101 etc.) γεγονέναι. — de morte *Ascalaphi* v. ν', 518. — *ὃν*, ἑὸν, *suum.* de sententia Schol. B comparavit illud Odyss. α', 215.: μήτηρ μέν τέ μέ φησι τοῦ ἔμμεναι. — *ὄβριμος Ἄρης*, ut ε', 845. cf. δ', 453 etc. — de hac Junonis oratione Schol. A: οὐ πρὸς πεῖραν, ἀλλὰ πρὸς πειθαρχίαν οἱ λόγοι. sed hae Palladis sunt partes, non Junonis, praesertim iratae. v. 121 seqq. recte igitur Schol. B Junonem hisce dictis tentare atque instigare dicit deorum animos. E quoque: περὶ Διὸς, inquit, ταῦτα ἡ Ἥρα φησὶ βαρυνομένη, ὁποῖον δή τι πέπλασται μυθικῶς τὸ ἐκείνης ἦθος. — ὅτι θέλουσα ἡ τοῦ μύθου Ἥρα συγκροῦσαι τὸν Ἄρην ὁποῖα τὰ ἐκείνης, ἀγγέλλει ὀλωλέναι τὸν αὐτῷ φίλτατον υἱὸν etc.

Martem, audita morte filii Ascalaphi, Graecos ulcisci properantem, retinet Minerva.

Ὣς ἔφατ᾽· αὐτὰρ Ἄρης θαλερὼ πεπλήγετο μηρὼ
χερσὶ καταπρηνέσσ᾽, ὀλοφυρόμενος δ᾽ ἔπος ηὔδα·
„Μὴ νῦν μοι νεμεσήσετ᾽, Ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχοντες,
τίσασθαι φόνον υἷος, ἰόντ᾽ ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
εἴπερ μοι καὶ μοῖρα Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ᾽ αἵματι καὶ κονίῃσιν.“
Ὣς φάτο, καί ῥ᾽ ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
ζευγνύμεν· αὐτὸς δ᾽ ἔντε᾽ ἐδύσετο παμφανόωντα.
ἔνθα κ᾽ ἔτι μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
εἰ μὴ Ἀθήνη, πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν,
ὦρτο διὲκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἔνθα θάασσε,
τοῦ δ᾽ ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ᾽ εἵλετο, καὶ σάκος ὤμων,
ἔγχος δ᾽ ἔστησε στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἑλοῦσα
χάλκεον, ἡ δ᾽ ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα·
„Μαινόμενε, φρένας ἠλὲ, διέφθορας; ἦ νύ τοι αὔτως
οὔατ᾽ ἀκουέμεν ἐστὶ, νόος δ᾽ ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.
οὐκ ἀΐεις, ἅ τε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ἣ δὴ νῦν πὰρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν;
ἦ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ
ἂψ ἴμεν Οὔλυμπόνδε, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀνάγκῃ,
αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι;

113—118. *θαλ. πεπλήγετο μηρώ.* gestus vehementer dolentium: μ΄, 162. cf. inferius 397, 398. Sch.: *θαλερώ.* (β΄, 266. ann., δ΄, 474 etc.) θάλλοντας, ἰσχυρούς. δυϊκῶς. (*juveniles:* juvenes enim sunt dii mythici. cf. ann. ad 87.) *πεπλήγετο.* (397, μ΄, 162, Odyss. ν΄, 198.) ἔπληξε. *καταπρηνέσσι.* (398, Odyss. ν΄, 199, τ΄, 467.) κατεστραμμέναις, κατωφερέσιν. (*palmis*, germ. *mit der flachen Hand.*) *ὀλοφυρ.* (θ΄, 33 etc.) νῦν ὀδυρόμενος. *νεμεσ.* μεμφθήσεσθε. — *ὁμοῦ νεκ.*, *inter mortuos.* v. ε΄, 867 etc. „*μεθ᾽ αἵματι.* ἐν αἵματι. λ΄, 416.: θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν. χ΄, 28. et 317.: μετ᾽ ἀστράσι.“ E K. sic Plutonem aliquando Hercules ἐν Πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν, ut narrat ε΄, 397.

119. *Δεῖμόν τε Φόβον τε.* filios suos (ν΄, 299 etc.), non equos; qui error est cum aliorum, tum Quinti 8, 242., ut H annotavit. sine ambiguitate dixisset Δείμῳ τε Φόβῳ τε: v. Schol. A.

120—127. *παμφανόωντα.* ε΄, 295, β΄, 458, ζ΄, 473 etc. — *χόλος κ. μῆνις.* v. ann. ad α΄, 1. — Sch.: *πᾶσι π. θεοῖσιν.* περὶ πάντων εὐλαβηθεῖσα θεῶν. (cf. κ΄, 93 etc. — *θρόνον.* ann. ad 50.) *θάασσε.* (ι΄, 194.) ἐκαθέζετο. (*στιβαρῆς.* γ΄, 335 etc.) *καθάπτετο.* νῦν ἐπέπληττε. (non ἐπράϋνεν, ut exponunt hoc verbum α΄, 582., sed generali notione καθάπτεσθαί τινα est *adoriri aliquem*: v. Odyss. β΄, 39 etc.)

128—141. Sch.: *φρένας ἠλέ.* ἀνόητε καὶ μάταιε τὰς φρένας. (eodem sensu φρένας ἠλεὲ dixit Odyss. β΄, 243. et οἶνον ἠλεὸν Odyss. ξ΄, 464. conf. Spitzner ap. K, H, Schn. v. ἠλός.) *διέφθορας.* διέφθαρσαι. (*periisti.* E: τὸ διέφθ. νῦν μὲν παθητικῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ διεφθάρης· Ἀττικοὶ δὲ καὶ ἐνεργητικῶς φασιν ἀντὶ τοῦ διέφθειρας. priscos Atticos dicit: nam recentiores etiam ipsi passivo saepe sensu usurpant διέφθορα. v. Spitzner ap. K. et, quem testem citavit, Lobeck. ann. ad Phrynichum p. 160 sequ.) *ἦ νύ τοι — ἐστίν.* ἦ ματαίως πάρεστί σοι τὰ ὦτα πρὸς τὸ ἀκούειν. (*οὐκ ἀΐεις.* κ΄, 160 etc. — *ἀναπλήσας κ. πολλά*, *multis miseriis exantlatis*, graviter punitus ab Jove. cf. θ΄, 34. — *κακὸν φυτεῦσαι* figurate dictum est, phrasi haud infrequente ap. Hom. Odyss. β΄,

αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς
λείψει, ὁ δ' ἡμέας εἶσι κυδοιμήσων ἐς Ὄλυμπον,
μάρψει δ' ἑξείης, ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί.
τῷ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεθέμεν χόλον υἷος ἑῆος·
ἤδη γάρ τις τοῦγε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων
ἢ πέφατ', ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται· ἀργαλέον δὲ
πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε.“
Ὣς εἰποῦσ' ἵδρυσε θρόνῳ ἔνι θοῦρον Ἄρηα·
Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτὸς,
Ἶρίν θ', ἥτε θεοῖσι μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισι,
καί σφεας φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ζεὺς σφὼ εἰς Ἴδην κέλετ' ἐλθέμεν ὅττι τάχιστα,
αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθητε, Διός τ' εἰς ὦπα ἴδησθε,
ἕρδειν ὅ ττι κε κεῖνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.“

conveniunt Jovem, in summo Gargaro sedentem, Iris et Apollo, ejusque jussa accipiunt.

Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσα πάλιν κίε πότνια Ἥρη,
ἕζετο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τὼ δ' ἀΐξαντε πετέσθην,
Ἴδην δ' ἵκανον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·
εὗρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ
ἥμενον, ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο.
τὼ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο
στήτην, οὐδέ σφωϊν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ,
ὅττι οἱ ὦκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην.
Ἶριν δὲ προτέρην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἄνακτι

165.: *τοῖσδεσσι φόνον κ. κῆρα φυτεύει.* ib. ε', 340.: *ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει;* etc. etiam Soph. Ajace 882.: *Παλλὰς φυτεύει πῆμ' Ὀδυσσέως χάριν.*) κυδοιμήσων. (λ', 324, ε', 593 etc.) *συνταράξων.* μάρψει. (θ', 404 etc.) *συλλήψεται ἐπὶ τιμωρίᾳ.* (χόλον υἷος. *τὸν ὑπὲρ τοῦ παιδὸς χόλον.* E Schol. B. Matth. §. 313. — υἷος. ν', 522. — ἑῆος. α', 393. — τὶς, germ. *mancher.* Matth. §. 487, 1. — πέφατο. ε', 531, ρ', 164, ν', 829 etc.) πεφήσεται. *φονευθήσεται.* — ἀνθρώπων, *hominum*, h. e. mulierum, matrum humanarum, qualis fuit Astyoche. v. β', 513. — ῥῦσθαι, *ῥύεσθαι.* Th. p. 223. — γενεήν τε τόκον τε, *sobolemque genusque.* hendiadys.

142—148. θρόνῳ. v. ann. ad 50. — δώματος. 85. sevocat illos, quorum negotia scire ceterorum deorum nihil intererat. — μέτ'. *μέτεστι.* — Διός τ' — ἴδησθε, h. e. *Διός τ' εἰσίδησθε ὦ., Jovisque vultum adspexeritis.* „cf. ι', 373., Odyss. χ', 405, ψ', 107. simile *Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι* ξ', 286.“ *Ex H.* — ἐπ. καὶ ἀν. formula dicendi, metro apta. v. κ', 130.

149—153. πάλιν κίε, *rediit* domum Jovis. φ', 504, Odyss. π', 177, ψ', 295. — πετέσθην. tropus usitatus: v. 168—172, ε', 366, ν', 62, Virg. Aen. 12, 855 etc. nivem quoque et grandinem volare dicit 170. — Ἴδην — θηρῶν. θ', 47. de *Gargaro* v. ibidem. — Schol.: θυόεν νέφος. *τὸ εὐῶδες κ. τεθυμιαμένον, ἀπό τε τῶν ἀναδοθέντων ἐκ τῆς γῆς ἀνθέων* (ξ', 347—349.), *κ. ἀπὸ τοῦ μύρου τῆς Ἥρας.* (ib. 170—174, quo loco etiam ipsius Jovis, per coelum ingredientis, ut alias aliorum deorum, divinus odor dicitur.) ἐστεφ. *περιέκειτο.*

155. οὐδὲ — θυμῷ. significatur contrarium, *ἀλλ' ἡδύνθη, ἀπεδέξατο,* ut E interpretatur. „placide ac benigne excepit illos.“ H secundum Schol. A. cf. α', 330. — ἰδὼν *αὐτούς.*

158—167. „βάσκ' ἴθι, *Ἶ. τ.* ω', 144. cf. β', 8.“ E Schol. A et H. si-

πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι.
παυσάμενόν μιν ἄνωχθι μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν ἢ εἰς ἅλα δῖαν.
εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσει,
φραζέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
μή μ' οὐδὲ κρατερός περ ἐὼν ἐπιόντα ταλάσσῃ
μεῖναι, ἐπεί εὖ φημι βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
καὶ γενεῇ πρότερος· τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ
ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.“
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
ὡς δ' ὅταν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἠὲ χάλαζα
ψυχρὴ ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο,
ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο ὠκέα Ἶρις,
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·
„Ἀγγελίην τινά τοι, Γαιήοχε κυανοχαῖτα,

mili consilio Diram Turno immittit Jupiter ap. Virg. Aen. 12, 843 seqq., ut Eichh. ann. — *ἀγγ. —, εἶναι.* infinitivi significatione imperativorum. — verbum *ψευδάγγελος* nonnisi h. l. legitur. — *ἄνωχθι.* κ', 67, λ', 204 etc. v. Matth. §. 219. — Sch.: *ἀλογήσει. λόγον οὐ ποιήσεται, καταφρονήσει.* (vox hoc tantum in loco et inferius 178. lecta ap. Hom. potest *ἀλ.* intelligi *ἀλ. ταῦτα*, vel *τούτων, ἐπέων*, quemadmodum Herodotus dixit *ἀλογεῖν* et, verbo composito, *καταλογεῖν τι* vel *τινός*: verum satius fuerit vocab. per se dictum existimare, ut sit *ἄλογον εἶναι, ἀλογιστεῖν*, sicut *ἀπορεῖν* est *ἄπορον εἶναι*, fueritque ille usus proprius ejus verbi, cui additum explicandi gratia genitivum vel accusativum nemo hellenismi peritus mirabitur.) *φραζέσθω.* (ε', 411, 440 etc.) *λογιζέσθω, σκοπείτω. ταλάσσῃ.* (ν', 829.) *καρτερήσῃ, ὑπομείνῃ. ἐπεὶ εὖ φημι* etc. v. ξ', 427, ω', 293. — „*ὄθεται.* α', 181. — *ἶσον ἐμοὶ φ.* ibid. 187.“ *E K. τόντε στ. κ. ἄλλοι.* η', 112. Voss.: *vor dem auch anderen grauet.* E: *τὸ στυγ. ἀντὶ τοῦ φρίσσουσιν, οὐ μὴν μισοῦσιν· ὀκνήσῃ γὰρ ἂν ἄρχων ὁμολογεῖν μισητὸς ἅπασιν εἶναι. ἐν δὲ τῷ καὶ ἄλλοι δοκεῖ μὲν ἐκ περιττοῦ κεῖσθαι ὁ καὶ σύνδεσμος· ἔστι δ' ἄλλως εἰπεῖν, ὅτι αἰνίττεται, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Ποσειδῶν, καθὰ καὶ ἄλλοι, δέδιε τὸν Δία, εἰ καὶ θρασύνεταί ποτε κατ' αὐτοῦ.* imo consequens dixit, quo significet id, quod antecessit. metuunt Jovem alii dii propterea, quod illos quoque pridem punivit, ut nunc puniturus est Neptunum, si pergat resistere. ergo hoc idem est ac si dixisset *ὅστε καὶ ἄλλους ἐτισάμην.*

169—172. *βῆ δὲ — ὀρέων.* h. e. *κατέβη ἐξ Ἰδ. ὀρ., descendit ab Ida.* — *πτῆται, διέπτατο.* v. ann. ad 150. — Sch.: *αἰθρηγενέος. αἰθρηγενέτου.* Odyss. ε', 296.: *Βορέης αἰθρηγενέτης.* quem locum Ap. exponens dicit: *αἰθρίαν γεννῶν*, similiterque alii cum vett., tum recentiores. interpres: *serenitatem inducentis boreae.* Voss.: *kalt, und geschnellt vom stosse des hell*anwehenden *nordwinds.* Völcker. *Hom. Geogr.* p. 81. de borea: „er verjagt die Wolken, als *αἰθρηγενέτης*, Il. V, 524, XXIII, 213. vgl. Voss zu Virg. Landbau III, 197.“ sed recte E l. c. Odysseae: — *ἢ καὶ ἄλλως ὁ ἐξ αἰθέρος γενόμενος, ὅ ἐστιν ὑψόθεν πνέων*, quem locum Köppenii annotationibus adscripsit Spitznerus. hoc sensu Apoll. Rhod. ventos generatim vocat *αἰθρηγενέας* 4, 765.: *Αἴολον, ὅστ' ἀνέμοις αἰθρηγενέεσσιν ἀνάσσει.* Spitznerus ibidem p. 179.: „Die Vorstellung von dem beständig heitern Wetter beim Wehen des Boreas, die die Alten zum grossen Theil wohl nur auf dieses missverstandene Beiwort gründeten und die Neuern gelehrt zu erweisen suchten, lässt sich aus Homer selbst nicht erweisen, da, wie hier, auch anderwärts Boreas Schnee, Regen und Wolken herbeiführt; vergl. Odyss. IX, 67, XIV, 475, und so auch bei Hesiodus Op. 505, 547 ff.“ v. etiam Schn. v. *αἴθρα.* germanice dixeris: *des aethergeborenen Nordwinds.* — *μεμαυῖα, contendens.* α', 590, δ', 40, 73 etc.

ἦλθον δεῦρο φέρουσα παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
παυσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν ἢ εἰς ἅλα δῖαν.
εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεαι, ἀλλ' ἀλογήσεις,
ἠπείλει καὶ κεῖνος ἐναντίβιον πολεμίζων
ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξαλέασθαι ἀνώγει
χεῖρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
καὶ γενεῇ πρότερος· σὸν δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ
ἶσόν οἱ φάσθαι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι."

invitus a bello abstinet Neptunus et in mare redit.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος·
„ὢ πόποι, ἦ ῥ', ἀγαθός περ ἐὼν, ὑπέροπλον ἔειπεν,
εἴ μ' ὁμότιμον ἐόντα βίῃ ἀέκοντα καθέξει.
τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοὶ, οὓς τέκε Ῥείη,
Ζεὺς καὶ ἐγὼ, τρίτατος δ' Ἀΐδης, ἐνέροισιν ἀνάσσων.
τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·

180. ὑπεξ. semel usurpavit hoc verbum, saepius autem simplex ἀλέασθαι. Sch.: ὑπεκκλῖναι, φυγεῖν. „Schol. B: ἐκκλῖναι κ. φυλάξασθαι cf. Hesych." H.

181—183. D. Montbel. ann. ad 165.: „Comme les vers 165—167 sont répétes un peu plus bas par Iris (181—183), lorsqu'elle transmet à Neptune les ordres de Jupiter, on les a regardés comme faussement transposés ici, d'où le scholiaste de Venise propose de les supprimer. Il trouve d'ailleurs qu'ils ne sont point dignes de Jup., et que de tels discours peuvent bien convenir à Agamemnon, quand il propose un accommodement avec Achille (ι', 160.), mais non à une divinité toute puissante. Cette raison ne suffit pas pour supposer l'interpolation. Dans Homère, les dieux et les héros ont une nature analogue." — ἶσόν οἱ. ι', 392 etc.

185, 6. ἀγαθὸς, *bonus*, nobilis, rex. v. α', 131. — Sch.: ὑπέροπλον. (ρ', 170.) ὑπερήφανον. v. ann. ad α', 205. — ὁμότιμον hic tantum legitur ap. Hom. — καθέξει, *cohibebit*, h. e. cohibere cogitat seu conatur. nota significatio verborum. v. Herm. ann. ad Viger. 164, collato ann. ad 246.

187. οὓς τέκε Ῥείη. sic ed. Rom., quae ex proprio codice expressa est, nec caret auctoritate. Ald. 2.: οὓς τέκε Ῥήη. manu scriptorum, qui supersunt, Vrat. b et fragm. Moscov.: οὓς τέκε Ῥέα, quam scripturam E commemoravit p. 1012, 35.; ceteri, in quibus ipse Ven.: οὓς τέκετο Ῥέα, alter Vindob: οὓς τέκετο Ῥεία. Ionum atque Epicorum sunt formae Ῥέη, Ῥείη. ξ', 203.: δεξάμενοι Ῥείης. cf., indicante Spitznero ap. K., hymn. Hom. in Apoll. 93., Ven. 43., Cer. 442., 11, 1. Hesiodus Theog. 625.: οὓς τέκεν ἠΰκομος Ῥείη. idem ib. 467.: Ῥέην δ' ἔχε πένθος ἄλαστον. videtur Ῥέη forte exaratum pro Ῥείη immittendae formae τέκετο ansam dedisse, dein emendatores posuisse vulgare Ῥέα, quod μονοσύλλαβον putarunt, synizesi inaudita. quorum quidem emendatorum agmen ducit ipse Aristarchus, teste Schol. Ven. ann. ad ξ', 203.; at nos Homerum quaerimus, non Aristarchum, rationemque grammaticis potiorem esse judicamus. recte igitur T secundum ed. Rom.: οὓς τέκε Ῥείη, quam scripturam, servatam in libris usque ad Wolfii et Heynei, merito restituit P. Knightius, E nusquam tum repertam expetivit, tanquam metro convenientem: εἰ δ' ἴσως εὕρηταί που οὓς τέκε Ῥείη, ἀπαθῶς ἔχει ὁ στίχος.

188—199. ἐνέροισιν. (υ', 61.) τοῖς ὑπὸ γῆν, τοῖς νεκροῖς. (ἀπὸ τοῦ ἐν ἔρα κεῖσθαι, τουτέστιν ἐν τῇ γῇ, inquit Etym. h. v. cf. ann. ad Aeschyl. Pers. 598.) τριχθά. (β', 668 etc.) τριμερῶς, τριχῆ. (δέδασται, *divisa sunt*. α', 125, Odyss. ο', 412. de hac sortitione praeter Scholl. v., quos laudant interpp., Hesiod. Theog. 112, hymn. in Cer. 86, Callim. h. in Jovem 61., Heraclid. Pont. Allegor. Hom. c. 41, Apollod. 1, 2, 1 etc. Sicyone factam esse narrat Heraclides, quae Graecorum fuit antiquissima civitas, olim Mecone dicta, in qua et dii disceptarunt cum homini-

ἤτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεὶ
παλλομένων, Ἀΐδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα,
Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι,
γαῖα δέ τοι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὄλυμπος.
τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βέομαι φρεσὶν, ἀλλὰ ἕκηλος,
καὶ κρατερός περ ἐὼν, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ·
χερσὶ δὲ μήτι με πάγχυ, κακὸν ὥς, δειδισσέσθω.
θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ υἱάσι βέλτερον εἴη
ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτὸς,
οἵ ἕθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκῃ."
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
„οὕτω γὰρ δή τοι, Γαιήοχε κυανοχαῖτα,
τόνδε φέρω Διῒ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε,
ἤ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν.
οἶσθ', ὡς πρεσβυτέροισιν Ἐριννύες αἰὲν ἕπονται."
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·

bus, ut auctor est Hesiodus l. c. 535. — — τιμῆς, *honoris*, imperii. — πολιήν. α', 350.) — παλλομένων. κλήρῳ μεριζομένων. („scil. τῶν πάντων, τριχθὰ δεδασμένων," inquit H: „nam *sortem jacere* est πάλλειν, non πάλλεσθαι." sed recte Hesych.: παλλ., κληρουμένων, intellecto ἡμῶν, *sortientibus nobis*. sic, annotante Spitznero ap. K, ω', 400.: τῶν μέτα παλλόμενος κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἕπεσθαι. Herod. 3, 128, 4.: παλλομένων δὲ λαγχάνει ἐκ πάντων Βαγαῖος etc., ubi Valck. docet, πάλλειν dici eum, qui, velut praefectus sortitioni, sortes conjicit in galeam vel sitellam. Soph. Antig. 366.: κλῆρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο.) πάλος γὰρ ὁ κλῆρος. — ζόφον. (μ', 240.) σκότος. λέγει δὲ τὸν κατωτάτω τόπον. (ἠερόεντα. θ', 13. — γαῖα δέ τοι Schol. A ad ν', 18. et Aristides tom. 1. p. 225.; γαῖα δέ τι Suid. v. τριχθὰ, quae voculae permisceri solent; libri vulgati male: γαῖα δ' ἔτι, *adhuc*, quasi aliquando futurum sit, ut uni vel alteri horum deorum terra et coelo interdicatur; quod ineptum est. — βέομαι. h. e. βέω, βείω [v. ζ', 113.] βαίνω, *incedo*, et a causa *vivo*: *quare non Jovis ex voluntate vivo*. μεταφορικῶς illud quoque dixit π', 852.: οὔ θην οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ, quod est, interprete Schol. A h. l.: οὐ προβήσῃ κατὰ τὸ ζῆν πολὺν χρόνον. proprie χ', 97.: δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν. annotavit Spitzner. ap. K, Germanos quoque τροπικῶς vitam dicere solere *Wandel*. sed pridem poëta Hebraeus Psalm. 1, 1, 6.: *agnoscit Jehova viam justorum; at via improborum peritura est;* vigetque ista metaphora fere apud omnes nationes. — χερσὶ, *manibus*, vi. — πάγχυ. ε', 24 etc.) δειδισσέσθω. (β', 190 etc.) ἐκπλησσέτω, ἐκφοβείτω. (ἐκπάγλοις, *terrificis*. α', 146 etc.) — ἐνισσέμεν. (χ', 497 etc.) κακολογεῖν, ἐπιπλήσσειν. ἐνίσσω est idem quod ἐνίπτω (546.), sensu exprobrandi. v. inprimis Buttmann. *Lexil.* I. p. 279. — ὀτρύνοντος. (β', 94, ζ', 439 etc.) *urgentis*, imperantis.

201—204. οὕτω γὰρ δή τοι, *siccine igitur*. cf. β', 158 etc. — κυανοχαῖτα. ν', 563 etc. — ἀπηνέα. 94. — κρατερόν. α', 25. — Sch.: μεταστ. (52, Odyss. β', 67.) μεταθήσεις, μεταβαλεῖς. στρεπταί. εὐμετάστρεπτοι, εὔπιστοι εἰς τὸ ἀγαθόν. (comparantur similia ι', 493, ν', 115. et illa Hesiodi O. et D. 295.: ἐσθλὸς δ' αὖ καὶ κεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται.) πρεσβ. τοῖς προγενεστέροις. Ἐρ. αἱ ἀπὸ τῶν Ἐριννύων ἐκδικίαι. — ἕπονται, *sequuntur* propitiae. contrario sensu ι', 512. dictum est τῷ Ἄτην ἅμ' ἕπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ. ceterum de diis tanquam de hominibus loquitur poëta, more illius aevi, quo proxima parentum fuit filiorum natu majorum auctoritas. qua de re K evolvi jussit ι', 454, 567, Odyss. β', 135. et de poena perjurii, a diis commissi, Hesiod. Theog. 792—804. commendat hanc Iridis orationem Dionys. Halic. Arte s. 9. propter τὸ εὐπρεπὲς, pariterque Scholl. Veneti prudentiam ejus ac moderationem praedicant in componenda lite fratrum po-

„Ἶρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ.
ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
ὁππότ' ἂν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ
νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
ἀλλ' ἤτοι νῦν μέν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω·
ἄλλο δέ τοι ἐρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ·
αἴ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης
[Ἥρης, Ἑρμείω τε, καὶ Ἡφαίστοιο ἄνακτος,]
Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐθελήσει
ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
ἴστω τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.“
Ὣς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαιϊκὸν Ἐννοσίγαιος,
δῦνε δὲ πόντον ἰών, πόθεσαν δ' ἥρωες Ἀχαιοί.
καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
„Ἔρχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' Ἕκτορα χαλκοκορυστήν·
ἤδη μὲν γάρ τοι γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
οἴχεται εἰς ἅλα δῖαν, ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν
ἡμέτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
οἵπερ ἐνέρτεροί εἰσι θεοί, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες.
ἀλλὰ τόδ' ἠμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἠδὲ οἱ αὐτῷ
ἔπλετο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόειξε
χεῖρας ἐμάς, ἐπεὶ οὔ κεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθη.
ἀλλὰ σύγ' ἐν χείρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν·
τὴν μάλ' ἐπισσείων φοβέειν ἥρωας Ἀχαιούς,
σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, Ἑκατηβόλε, φαίδιμος Ἕκτωρ.
τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκωνται·
κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
ὥς κε καὶ αὖτις Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.“

Apollo Hectorem alloquitur.

Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων,
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων, ἴρηκι ἐοικὼς
ὠκέϊ, φασσοφόνῳ, ὅστ' ὤκιστος πετεηνῶν·

tentissimorum. cf. ipsius Neptuni dicta 206, 7.

206—210. *κατὰ μοῖραν ἔ.* α', 286 etc. — *καὶ τό*, καὶ τοῦτο. — Sch.: *αἴσιμα.* (ζ, 62 etc.) καθήκοντα, συμφέροντα. (*αἰνὸν ἄχος.* δ', 169 etc.) *ἰσόμορον.* τῆς ἴσης μερίδος μετέχοντα (perperam codd.: μεθέξοντα), ἰσόμοιρον. *ὁμῇ.* ὁμοίᾳ κ. τῇ αὐτῇ. (Schol. B: ὁ. *πεπρ. αἴσῃ.* ὁμοίᾳ μεμερισμένον μοίρᾳ. Hesych. corrupte: μεμωράμενον. ὡρισμένον etc. scribamus πεπρωμένον, non εἱμαρμένον secundum Suidam. v. ann. ad γ', 287.) *νεικ.* (β', 277.) ὀνειδίζειν, ἐπιπλήσσειν. *χολωτ.* (δ', 231, Odyss. χ', 26, 225.) ὀργίλοις.

236—242. *ἀνηκούστησεν.* παρήκουσεν. Sch. versus repetitus π', 676. — Sch.: *φασσοφόνῳ.* τῷ φάσσας φονεύοντι. (ἱέρακα φασσοφόνον seu φασσηφόνον, *palumbarium* Linn., germ. *Habicht*, *Taubenfalken*, commemoravit Aristot. H. A. 9, 13, 3. et 24, 1. φάσσα seu φάττα est *palumbes.* J. H. Voss. ann. ad Virg. Eclog. 3, 68.: „die grosse *Holztaube* von blaülicher Aschfarbe wird von dem weissen Ring um den Hals auch *Ringeltaube* genannt, *palumbes* oder *palumbus torquatus*, φάττα: sie zieht von einem Lande zum andern der Ernte nach, und nistet auf hohen Baümen und in Felsritzen“ etc. φ', 493.: θεὰ φύγεν, ὥστε πέλεια, Ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοι-

εὗρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἕκτορα δῖον,
ἥμενον, οὐδ' ἔτι κεῖτο. νέον δ' ἐσαγείρετο θυμὸν,
ἀμφὶ ἓ γιγνώσκων ἑτάρους· ἀτὰρ ἆσθμα καὶ ἱδρὼς
παύετ', ἐπεί μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων·
„Ἕκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
ἧσ' ὀλιγηπελέων; ἦ πού τί σε κῆδος ἱκάνει;“
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἴρεαι ἄντην;
οὐκ ἀΐεις, ὅ με νηυσὶν ἔπι πρύμνῃσιν Ἀχαιῶν,
οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας
χερμαδίῳ πρὸς στῆθος, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς;
καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Ἀΐδαο
*ἤματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ.“
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
„θάρσει νῦν· τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων

ην εἰσέπτατο πέτρην, Χηραμόν. cf. ıristoph. Av. 299, Theocr. 5, 133 etc. — *εὗρ' υἱὸν* etc. asyndeton, de quo ·. δ', 89.) *νέον.* (α', 391 etc.) *νεωστί.* σαγείρατο. *νῦν ἀθροίζετο.* — Schol. ι: *γιγνώσκων. ἀναλεγόμενος κ. ἀναιμνησκόμενος τῆς ἑκάστου ὄψεως. οὐκ* κ *προχείρου γιγνώσκων, ἀλλ' οἷον* ἀναγνωρίζων. — *ἆσθμα.* 10. — *νόος,* ınimus, *voluntas.* v. 59.

245—252. *ἧσ'.* h. e. *ἧσαι.* v. ann. ıd α', 117. — *ὀλιγηπ.* 24. Sch.: *ὀλιγοθυμῶν.* — *ἦ που — ἱκάνει;* α', 254, γ', 97 etc. — Ap.: *ὀλιγοδρανέων.* (π', 843, χ', 337.) *ὀλίγον* (libri per errorem ὁ *ὀλίγον*) *ἰσχύων. τὸ γὰρ δραίνειν* (κ', 96.) *ἰσχύειν.* Sch.: *ὀλίγον ἰσχύων, ἐξησθενηκώς.* similiter Etym. et alii; sed proprie *ὀλιγοδρανέω* est fut. Ionicum, ut *λειανέω* 260, *εὐφρανέειν* ε', 688, *σημανέω* Odyss. μ', 26 etc., referendum illud ad cogitationem Hectoris, qui se prorsus defectum iri viribus putaret, desperaretque. v. ann. ad 186. ad quod genus pertinet etiam *ὀλιγηπελέων* ab *ὀλιγηπέλειν.* satis hanc formam futuri explicuerunt interpp. poëtae et grammatici. — *κορυθ.* β', 816 etc. — *φέριστε.* ζ, 123. — *ὅς μ' ε. ἄντην.* κ', 416, α', 187 etc. — *ἀΐεις, audis,* audiisti. Odyss. γ', 193.: *Ἀτρείδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ἐόντα, Ὡς ἦλθεν* etc. conf. κ', 160. et Matth. §. 504, 2. α in *ἀΐεις,* sequente vocali, corripitur in thesi. — *ὅ με. ὅτι με.* α', 120. — *ὀλέκοντα.* θ', 279 etc. — *βοὴν ἀγαθός.* β', 408. — *χερμ.* ε', 302, ξ', 410 etc. — *θουρ. ἀλκῆς.* δ', 234. — *ἐφάμην.* γ', 366 etc. — *ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ.* Sch.: *ἀπέπνευσα* (imo: *ἀπέπνεον*) *τὴν ψυχήν.* hoc tenendum est; cetera, quae protulit Graeculus, non sunt nauci, et partim corrupta. fuerunt enim, qui *ἄϊον* interpretarentur *ᾐσθόμην,* in quibus et hic est et ipse Ap., ut ineptiunt nonnunquam grammatici. vix enim videtur fieri posse, ut adeo diversae notiones uno eodemque vocabulo significentur. satius est sumi verbum *ἀέω* (unde *ἄημι*), quod *συνώνυμον* sit *τῷ ἄω* notione flandi sive efflandi, et a quo non minus recte quam ab *ἄω* derivetur *ἀΐσθω,* quod legitur π', 468. et υ', 403. E: *ἄϊον νῦν τὸ ἀπέπνεον ἀπὸ τοῦ ἄω, ἐξ οὗ τὸ ἦτορ γίνεται.* — haec si probabiliter disputavimus, ponendum fuerit *ἐπεὶ φίλον ἄεον ἦτορ, nam efflabam animam,* annumerandusque hic locus illis, in quibus ε et ι litterae confusae sunt; quod genus depravationis attigi in annotatis ad δ', 286. et ε', 356.

253 — 259. adscripsit haec Eichh. Virgilio Aen. 12, 425.; item Tass. *Gerus. lib.* 11, 68 seqq.

254—261. *τοῖόν τοι* etc. *talem,* tam insignem. similiter, notante Spitznero, δ', 390, ε', 808, 828, ξ', 343, Odyss. α', 223, ζ', 162., et *γὰρ* particula interposita ν', 677, ω', 153 etc. — Sch.: *ἀοσσητῆρα.* (734, χ', 333, Odyss. δ', 165, ψ', 119.) *βοηθόν.* sic etiam Ap. et alii. inepte E: *ὡς ἀοσσητὴρ κυρίως ὁ δίχα ὄσσης ἤτοι μαντείας τρέχων εἰς βοήθειαν, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί.* et similiter Etym.: *ὁ ἄνευ ὄσσης καὶ κληδόνος βοηθῶν αὐτομάτως.* verum vidit Schn.: neque enim

ἐξ Ἴδης προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὅς σε πάρος περ
ῥύομ' ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον.
ἀλλ' ἄγε νῦν ἱππεῦσιν ἐπότρυνον πολέεσσι
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους·
αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιὼν ἵπποισι κέλευθον
πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς.“

robore mirabiliter restituto, Hector equites Trojanos denuo in hostem ducit.

Ὣς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ,
δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων,
εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο,
κυδιόων (ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
ὤμοις ἀΐσσονται, ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθὼς
ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων),
ὣς Ἕκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
ὀτρύνων ἱππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν.
οἱ δ', ὥστ' ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα
ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται,
(τὸν μέν τ' ἠλίβατος πέτρη καὶ δάσκιος ὕλη

dubium est, quin *ἀοσσητὴρ* dici coeperit, euphoniae fortasse gratia, is, qui proprie esset *ἀοζητὴρ*, *minister*, ab *ἄοζος*, *ἀοζεῖν*. Hesych.: *ἄοζοι. μάγειροι, ὑπηρέται, θεράποντες, ἀκόλουθοι.* idem: *ἀοζήσω. διακονήσω, ὑπουργήσω. Αἰσχύλος Ἐλευσινίαις.* cf Stanl. ann. ad Aeschyl. Ag. 204. ζ et σσ litteras commutari inter se solere, docent grammatici. „Moschus 2, 110.: *τῷ μὲν ἀοσσῆσαι λελιήμενος.* nomine *ἀοσσητὴρ* etiam recentiores Epici haud raro utuntur.“ *E Spitznero ap. K.* — *χρυσάορον.* ε', 509. — „*ὅς σε — αὐτόν τε* etc., ut φ', 520.: *αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Τρῶας ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.* conf. ρ', 644, Apoll. Rhod. 3, 151., Herm. ann. ad Viger. p. 734 seq.“ *E K. et Spitzn.* — *γλαφ.* β', 454. — rursum Sch.: *λειανέω. λείαν καὶ ὁμαλὴν ποιήσω. τρέψω.* (ϑ', 451 etc.) *εἰς φυγὴν ἀγάγω.*

262. *ἔμπνευσε μένος*, *inspiravit robur.* perperam ex hisce colligebat Zenodotus, teste E, eundem esse Apollinem ac Paeeonem, medicum deorum; quae recentiorum (hymn. Hom. in Apoll. 272, Theocr. 7, 1.) opinio fuit, non aevi Homerici. v. G. Ch. Crusii lexicon utilissimum (*Griechischdeutsches Wörterb. der mythol., hist. und geogr. Eigennamen*, 1832.) v. *Παιήων.* non medicam hic opem dicit poëta, sed *afflatum divinum*, sine quo nemo unquam fuit vir magnus, ut ait Köppenio laudatus Cic. de N. D. 2, 166. „Pandarus de Diomede ε', 185.: *οὐχ ὅγ' ἄνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται.* cf. κ', 481, ρ', 456, ω', 442, Plat. Sympos. p. 179 B. Plut. de virt. mor. extrem. p. 452. C: *τὸ ἐνθουσιῶδες, ὃ καὶ θεοὺς Ὅμ. ἐμποιεῖν φησι τοῖς ἀνθρώποις· ὣς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μ. π. λ.* iterum hic versus legitur υ', 110.“ *E Cl., H, Spitzn. ap. K.* — *ποιμένι λαῶν.* β', 85 etc.

262—268. ζ', 506—511.

269—273. *λαιψηρὰ — ἐνώμα.* κ', 358, χ', 24 etc. — *ἢ ἔλαφον — αἶγα.* γ', 24. cf. λ', 475, π', 158. — Sch.: *ἐσσεύοντο.* (β', 808, λ', 548 etc.) *ἐδίωκον. ἠλίβατος.* (619, π', 35 etc.) *ὑψηλὴ, ἀπρόσβατος, ἧς ἄν τις διαμάρτοι τῆς ἐπιβάσεως διὰ τὸ πολὺ ὕψος. ἀλιτεῖν γὰρ τὸ διαμαρτεῖν.* (similiter Etym. hanc vocem ducit *ἀπὸ τοῦ ἀλιτῶ, ἀλιτόβατος, κ. συγκοπῇ ἀλίβατος, κ. ἐκτάσει ἠλίβατος πέτρα, ἐφ' ᾗ ἄν τις βαίνων ἁμαρτάνει κ. ἀποτυγχάνει.*) *ἢ ἧς ὁ ἥλιος μόνος ἐπιβαίνει.* (leguntur sane ap. hunc nostrum verba similia *ἠλιτόεργος, ἠλιτόμηνος, ἠλιτόποινος*, neque opus esset syncope, si vocab. *ἠλίβατος* ab ipso

εἰρύσατ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν),
τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῖς ἠϋγένειος
εἰς ὁδὸν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας,
ὣς Δαναοὶ εἵως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο,
νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορ' ἐποιχόμενον στίχας ἀνδρῶν,
τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός.

nomine ἄλη derivaretur; verum huic quidem Homeri loco, judice Spitznero, apta est illa interpretatio, non item aliis nonnullis, in quibus ἠλίβατος illi videtur esse *ingens*, *immanis*, vel *asper*, *durus*, velut Odyss. ι', 243. lapidem, quo fores munit Polyphemus, poëta vocat ἠλίβατον πέτρην etc. huc accedit usus recentiorum, quorum Hesiodus Theog. 483. ἠλίβατον dixit ἄντρον ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης Αἰγαίῳ ἐν ὄρει, Tartarum Stesichorus ap. Hesych. et Etym. h. v., Eurip. Hipp. 696. ἠλιβάτους κευθμῶνας, alii ἠλίβατον κῦμα, οὖρον etc. quae cum aegre concilianda esse videantur, tamen ingeniose explicat Buttmannus Lexil. 94., probans ejus vocabuli notationem illam, qua ducitur ab ἀλιτεῖν, a *deerrando*, ita ut ἠλίβατα sint loca ea, sive alta, sive profunda, quae ingrediens facile labaris, quovisque potius pervenias quam quo velis. de altera explicatione, quam solam habet Ap., [ἠλ. ὑψηλὴ, ἐφ' ᾗ ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει.] ita judicat vir acutus: „die geläufigste u. am leichtesten sich darbietende [Etymologie] ist die von ἥλιος, wobei der Spiritus nicht irren darf. — Für ein hohes Felsenhaupt, worauf den ganzen Tag die Sonne ruht, ist nun dies eines der passendsten Beiwörter; aber grade das Gegentheil für die Höhle und den Tartarus. Nehmen wir sie dennoch an, so müssen wir zugleich annehmen, dass die auf die Höhe gehende Bedeutung des Worts die wahre und eigentliche sei, die Anwendung auf die Tiefe aber bloss dem Witz des Dichters gehöre, der den buchstäblichen Sinn, eben weil er dem Ohre sich nicht aufdrängte, unbeachtet gelassen habe: eine Annahme, die für so alt-epischen Gebrauch als den in der Theogonie nicht zulässig scheint.“ idem non miratur Cyclopis πέτρην ἠλίβατον, cum ipse vocetur θαῦμα πελώριον, simile ῥίῳ ὑλήεντι ὑψηλῶν ὀρέων [Odyss. ι', 190.], nec minore conatu Centimanos [Hesiod. Theog. 675.] et Gigantes montes petrasque jaculatos esse finxerint vett. poëtae; quod autem Strabo 17. p. 818. dixit πέτρους ἠλιβάτους, latos pedes 6 ad 12., id recentioribus imputat, usu laxiore ἠλίβατα quaevis magna intelligentibus.) **δάσκιος ὕλη.** πολύσκιος, λίαν πυκνή. (Ap.: **δάσκιον.** [Odyss. ε', 470.] μεγάλως συσκιάζουσαν διὰ τὸ δάσος. E: **δάσκιος ὕ.** ἡ πολύσκιος, ἢ κατὰ συγκοπὴν ἡ δασύσκιος. similiter alii: v. H et Schn. v. δά.)

274—280. **εἰρύσατο.** *subduxit*, vel *subducere solet*. — Sch.: **κιχήμεναι.** (α', 26 etc.) καταλαβεῖν. **αἴσιμον.** (θ', 72 etc.) εἱμαρμένον. (magnifice dictum, quasi ipso numine intercedente, animaliaque pene oppressa eripiente venatoribus. *E K.* — **λῖς.** λ', 239 etc.) **ἠϋγένειος.** (ρ', 109, σ', 318, Odyss. δ', 456.) δασὺ γένειον ἔχων. (epitheton leonis ap. Hom. scriptor hymni Hom. 18. Pani quoque tribuit ὄψιν ἀμείλιχον ἠϋγένειον. ceterum leaenam intelligunt Scholiastae. E ann. ad σ', 318.: λέοντα δὲ, φασὶ, καὶ ἐνταῦθα θήλειαν λέγει· ἄρσην γὰρ οὐ σκυμναγωγεῖ. δηλοῖ δ' αὐτὸ καὶ τὸ ἠϋγ.· κάλλιον γὰρ, φασὶ, ταῖς θηλείαις τὸ γένειον, ἄῤῥενες δὲ χαίτῃ μᾶλλον κοσμοῦνται. sed hae nugae sunt: neque enim isto loco Hom. dicit leonem catulos educentem, sed raptos ex lustro invenientem post reditum, itaque acriter persequentem venatores; nec aliud ipsi est γένειον quam juba, qua solus insignitur leo. Aristot. H. N. 6, 28.: οὐκ ἔχει δὲ ἡ λέαινα χαίτην, ἀλλ' ὁ ἄῤῥην λέων. cf. Schn. v. εὐγένειος. — **καὶ μεμαῶτας**, *vel pugnae cupidos*. cf. 298 etc. — **νύσσοντες.** λ', 564 etc. — **ἀμφιγύοισιν.** 386, ν', 147 etc.) **παραὶ — θυμός.** τὰς ψυχὰς ἐταπείνωσαν, ἅπαντες λειποψυχήσαντες τὴν σωτηρίαν παρὰ τοῖς ποσὶν εἶχον. similiter E: — ὁ δηλοῖ συμβολικῶς, ὡς πάντες εἰς τὸ φεύγειν ἀπεῖδον, τοῖς ποσὶ τὴν σωτηρίαν πιστεύσαντες κ. οἷον προσρίψαντες, cum verbis παραὶ ποσὶ describatur tantum τὸ πεσεῖν: nam quidquid cecidit, ad pedes cecidisse dicas. concidit Graecis animus conspecto Hectore; nihil amplius. fugam eos nondum circumspexisse, monstrant sequentia.

trepidantibus Graecis Thoas salubre dat consilium.

Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας, Ἀνδραίμονος υἱὸς,
Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι,
ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ, ἀγορῇ δέ ἑ παῦροι Ἀχαιῶν
νίκων, ὁππότε κοῦροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων·
ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

„Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι,
οἷον δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἀνέστη, Κῆρας ἀλύξας,
Ἕκτωρ! ἦ θήν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἑκάστου
χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο·
ἀλλά τις αὖτε θεῶν ἐῤῥύσατο καὶ ἐσάωσεν
Ἕκτορ', ὃ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν,
ὡς καὶ νῦν ἔσσεσθαι ὀΐομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
Ζηνὸς ἐριγδούπου πρόμος ἵσταται, ὧδε μενοινῶν.
ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
πληθὺν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι·
αὐτοὶ δ', ὅσσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
στείομεν, ὥς κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
δούρατ' ἀνασχόμενοι. τὸν δ' οἴω, καὶ μεμαῶτα,
θυμῷ δείσεσθαι Δαναῶν καταδῦναι ὅμιλον."

Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.
οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντε καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
Τεῦκρον, Μηριόνην τε, Μέγην τ', ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
ὑσμίνην ἤρτυνον, ἀριστῆας καλέσαντες,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.

ingruunt Trojani, duce Apolline.

Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ

281—285. *Θόας.* β', 638, η', 168, ν', 216 etc. — *ἐπιστάμενος*, ἐπιστήμων. — *ἐν σταδίῃ.* η', 240. — *κοῦροι*, *juvenes*, duces juniores, velut Diomedes, de quo ι', 53.: πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι κάρτερός ἐσσι, Καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλευ ἄριστος. vir talis etiam Thoas fuit. — *ὅς σφιν — μετ.* α', 73 etc.

286 ν', 99, υ', 344 etc.

287—299. *οἷον δέ.* οἷον δή. ν', 632.: σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται, Οἷον δὴ ἄνδρεσσι χαρίζεαι ὑβριστῇσι, h. e. H interprete ὡς δή. cf. 555 etc. — Sch.: *ἀλύξας.* (θ', 243 etc.) ἐκφυγών. (*ἦ θήν.* θ', 448, κ', 104. — *Ἕκτορα.* repetit nomen viri fortissimi ἐμφατικῶς, cum sic dicere posset, pronomine usurpato: — θεῶν νιν ἐρύσατο.) *ὃ δή.* ἀντὶ τοῦ ὃς δὴ π. (*ἐριγδούπου.* ε', 672 etc. — „*πρόμος*, πρόμαχος. E Schol. A. cf. η', 75 etc. — Schol. B: *μενοινῶν.* διαμάχεσθαι ἡμῖν προθυμούμενος." *Ex H.*) *ἀνώξομεν.* (Odyss. π', 404. conf. ib. κ', 531.) κελεύσωμεν. *στείομεν.* στῶμεν. (στέομεν idem dixit λ', 348. — *πρῶτον*, statim ab initio.) *ἐρύξομεν.* (γ', 113 etc.) ἐπίσχωμεν, κωλύσωμεν. — *καὶ μεμ.* 276. — *καταδῦναι.* γ', 241, κ', 231 etc.

301. *Αἴαντε* Cant., Towl., edd. Flor, Ald. 1. et 3., qua utor, Rom., E, Zenodoto atque Aristophane auctoribus. Ven., Ald. 2., T, Steph. et vulgo edd.: *Αἴαντα.* sed etiam minor Ajax illo die strenue rem gessit, quem plurimos occidisse dixerit poëta ξ', 520.

302, 3. de *Merione* et *Megete* v. β', 627, 651 etc. — Sch.: *ἤρτυνον.* (β', 55, κ', 302, λ', 216, μ', 43. cf. K et Spitzner.) κατεσκεύαζον. verbum quale τεύχειν, quod oratores dicunt ποιεῖν.

306. ν', 136.

μακρὰ βιβάς· πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων,
εἱμένος ὤμοιϊν νεφέλην· ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν,
δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκεὺς
Ἥφαιστος Διῒ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν χείρεσσιν ἔχων ἡγήσατο λαῶν.

Graeci fortiter resistunt; tandem vero, voce Apollinis, aegidem concutientis, perterriti, fugam moliuntur.

Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, ὦρτο δ' ἀϋτὴ
ὀξεῖ' ἀμφοτέρωθεν, ἀπὸ νευρῆφι δ' ὀϊστοὶ
θρῶσκον, πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
ἄλλα μὲν ἐν χροῒ πήγνυτ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν,
πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι.
ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων,
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πίπτε δὲ λαός·
αὐτὰρ ἐπεὶ κατένωπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπώλων
σεῖσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἄϋσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
ἐν στήθεσσιν ἔθελξε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
οἱ δ', ὥστ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν
θῆρε δύω κλονέωσι μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ,
ἐλθόντ' ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος,
ὣς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
ἧκε φόβον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν.

caedes quaedam singulorum ab utraque parte.

Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης.
Ἕκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνε,
τὸν μὲν Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων,

307—309. *κίε.* α', 348 etc. — Sch.: *εἱμένος.* (δ', 432 etc.) *ἠμφιεσμένος, περικείμενος.* — *αἰγίδα θ.* Agamemnonis *ἀσπίδα θοῦριν* dixit λ', 32. cf. δ', 234 etc. — Sch.: *ἀμφιδ. πανταχόθεν δασεῖαν. καὶ οἱ μὲν ἀμφίμαλλον, οἱ δὲ κύκλῳ δασεῖαν διὰ τοὺς θυσάνους.* similiter Hesych. cf. 229. — *ἀριπρ.* ζ, 477, θ', 455.

312—317. *Ἀργεῖοι δ' ὑπ. ἀ.* ε', 498. — *ὦρτο δ' ἀϋτή.* μ', 377, α', 492 etc. — Sch.: *ὀξεῖα. νῦν δριμεῖα, χαλεπή.* cf. β', 222, μ', 125, et de usu verbi *ὀξὺς* cum proprio, tum figurato, Spitzner. ap. K. h. l. et Buttmann. *Lexil.* I. p. 67, 68. — *πολλὰ δὲ δοῦρα — ἆσαι.* cf. λ', 570—573, θ', 298, δ', 280 etc.

318—326. describitur vis aegidis magica, qualem baculi divini fuisse dicit scriptor Hebraeus Exod. 17, 9 seqq., quo baculo, quem manu tenebat Moses, sublato vicerunt Judaei, remisso victi sunt ab Amalekitis. cf. ann. ad ξ', 214. — *ἀτρέμα* hic tantum, alias dixit *ἀτρέμας*, velut β', 200. — *τόφρα — λαός.* θ', 67, λ', 85, π', 778. aegide immota utrimque acriter pugnatum est ancipiti fortuna; concussa vero, Trojanosque inclamante deo, conciderunt Graeci animis. — Sch.: *κατένωπα. κατὰ πρόσοψιν.* (Hesych.: *κατ' ἐναντίον, κατ' ὄψιν.* — *τοῖσι δὲ, τοῖσι δή.*) *ἔθελξε.* (μ', 255, ν', 435.) *ἐγοήτευσεν, ἠπάτησεν.* — *πῶϋ μ. οἰῶν.* λ', 677. — *κλονέωσι.* δ', 302, ε', 96 etc. — *νυκτὸς ἀμ.* λ', 173. — *σημάντορος*, *pastoris.* δ', 431. — *ἀνάλκιδες* ab effectu fascinationis divinae. Schol. B: *ἀνάλκιδες τότε γενόμενοι.* Sch.: *οὕτω κ. οἱ Ἕλληνες εἰς φυγὴν ἐτράπησαν ὑπὸ τοῦ φόβου, ὡς ἀσθενεῖς.*

328. π', 306. cf. β', 398, 739.

329. *Στιχίον.* ν', 195, 691. — *Ἀρκεσ.* β', 495.

330. *τὸν μὲν*, Arcesilaum, non Stichium, ut E putavit, usu vulgari du-

τὸν δὲ Μενεσθῆος μεγαθύμου πιστὸν ἑταῖρον·
Αἰνείας δὲ Μέδοντα καὶ Ἴασον ἐξενάριξεν.
ἤτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο
ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεὸς, αὐτὰρ ἔναιεν
ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτὰς,
γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
Ἴασος αὖτ' ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,
υἱὸς δὲ Σφήλοιο καλέσκετο Βουκολίδαο.
Μηκιστῆ δ' ἕλε Πουλυδάμας, Ἐχίον δὲ Πολίτης
πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, Κλονίον δ' ἕλε δῖος Ἀγήνωρ.
Δηΐοχον δὲ Πάρις βάλε νείατον ὦμον ὄπισθεν
φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.
Ὄφρ' οἵ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ,
τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ,
ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο. δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ·
Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας·

avocati a spoliandis hostibus Trojani castra graeca adoriuntur, quorum Apollo vallum facile proruit.

„Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἐᾶν δ' ἔναρα βροτόεντα!
ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἑτέρωθι νοήσω,
αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδέ νυ τόνγε
γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα,
*ἀλλὰ κύνες ἐρύσουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο."

ctus. sed v. ξ', 390, Schol. A, Spitzn. ap. K.

331—336. cf. ν', 690—697. *Iasus* hic tantum memoratur.

339, 340. Μηκιστῆ, Μηκιστέα, ut Τυδῆ δ', 384. contractio usitata post consonantes mutas, non item post liquidas: quare scripturam Πηλῆ' π', 574. recte servarunt editores, ut annotavit Spitzn. ap. K. v. tamen Matth. §. 82, 2. de *Mecisteo* v. θ', 333. alius est hic *Echius* quam Mecistei pater cognominis. — Πολίτης, Κλονίον. β', 495, 791. — Sch.: πρώτῃ ἐν ὑσμ. ἐν τῇ πρώτῃ τάξει, ἐν τοῖς πρωταγωνισταῖς.

343—346. ὄφρ' — ἔντεα. μ', 195. „usitatius est verbum ἐξεναρίζειν." *Spitzn.* — ἐνιπλήξαντες. ib. 72, Odyss. χ', 469. „notabile hyperbaton pro ἐνιπλ. τάφρῳ ὀρ. κ. σκολ." H. — φέβοντο. ε', 223, λ', 121 etc. — Sch.: δύοντο. (ε', 140.) ἐσήεσαν. corripitur υ sequente vocali. — ἐκέκλετο. ζ', 66, θ', 172 etc.

347. sic quidam veterum, auctore Schol. A; quibus recte W obtemperavit. vulgo: — ἀΰσας, νηυσὶν etc., ut a verbis ὃν δ' ἂν ἐγὼν incipiat Hectoris oratio, subitum hunc, nec praeparatum Homerico more, transitum ad directe dicta inepte admirante Longino libro de Subl. §. 27. cf. Dionys. Halic. l. de poësi Hom. §. 8., quem sunt qui eundem scriptorem esse putent. nunc infinitivi loco imperativorum usurpati sunt, ut passim; qui usus non est proprius Graecis. „Il est à remarquer que nos anciens poètes ont aussi employé l'infinitiv pour l'impératif, mais seulement avec la négation, comme l'observe M. Raynouard dans *la Grammaire comparée des langues de l'Europe latine avec celle des Troubadours*, p. 302. Ainsi dans le *Chastoiment d'un père à son fils*, il est dit:

Chier filz, *ne t'accompagner* jammais
A home de malvese vie.

(Edit. de la Société des Bibliophiles franç. 1824, p. 27.)"

348—351. Agamemnonis minas similes v. β', 391—393. — ἑτέρωθι, *alibi*. cf. ε', 351 etc. — αὐτοῦ, *illico*. — Sch.: μητίσομαι. (γ', 416.) μηχανήσομαι, ἐργάσομαι. — γνωτοί. γ', 174. — πυρὸς λελ. θαν. η', 79, 80. — ἐρύουσι. etiam hic malim ἐρύσουσι, ut λ', 454., ubi v. ann. fut. medii hujus verbi, quod fut. ab activi ductum est, Hom. usurpavit υ', 311. et Odyss. φ', 125.

Ὣς εἰπὼν μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,
κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στίχας· οἱ δὲ σὺν αὐτῷ
πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάρματας ἵππους,
ἠχῇ θεσπεσίῃ. προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
ῥεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων
ἐς μέσσον κατέβαλλε, γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
μακρὴν ἠδ' εὐρεῖαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ
γίγνεται, ὁππότ' ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος ἧσι.
τῇ ῥ' οἵγε προχέοντο φαλαγγηδὸν, πρὸ δ' Ἀπόλλων,
αἰγίδ' ἔχων ἐρίτιμον· ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις ψάμαθον πάϊς ἄγχι θαλάσσης,
ὅστ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν,
ἂψ αὖτις ξυνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων·
ὥς ῥα σὺ, ἤϊε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν
ξύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φῦζαν ἐνῶρσας.

deorum opem Graeci implorant, inprimis Nestor.

Ὣς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσι

352—366. Sch.: *κατωμαδόν.* (ψ', 500.) *κατὰ τῶν ὤμων τῶν ἵππων.* (terga equorum simul dicit, quemadmodum poëta ipse saepius *μετάφρενα ὤμων μεσσηγύς.* quanquam revera humeri et partes laterales jumentorum opportuniores sunt ad plagas, itaque magis feriri solent ab aurigis, quam ipsa terga. — *ὁμοκλ.* ε', 439 etc.) *ἐρυσ.* (π', 370.) *τοὺς ἐλαύνοντας τὰ ἅρματα, τοὺς ὑποζυγίους.* (dictum pro *ἐρυσαρμάτους* per metaplasmum, de quo Matth. p. 150. et grammatici. — *ἠχῇ θεσπ.* 590, θ', 159, ν', 834 etc.) *ὄχθας. κυρίως μὲν τὰ τῶν ποταμῶν* (velut γ', 187, δ', 487 etc. *ἁλὸς ὄχθας* dixit Od. ι', 132.) *χείλη, νῦν δὲ τῆς τάφρου. καπέτοιο.* (σ', 564. tumulum haec vox significat ω', 797. et ap. Soph. Ajace 1091. et 1315, ut Spitzn. annotavit. cf. Schn. h. v.) *τῆς τάφρου. ἐρείπων.* (361, μ', 258, ξ', 15.) *καταβάλλων. γεφυρ.* (φ', 245.) *διαβατὴν ἐποίησεν.* (*ἐρωή.* γ', 62, δ', 542, ψ', 529 etc.) *ἥσει.* (sic plerique codd., sed duo Veneti: *ἧσι*, Harl. et fragm. Moscov.: *ἧσι*, forte omisso ι subscripto, ut saepius, Vrat. d: *ἧσι.*) *ἀφῇ, βάδην* (?) *ἀκοντίσῃ.* (est haec interpretatio *τοῦ ἧσι.* lemma ab aliena manu adscriptum est; quod genus errorum attigimus ann. ad ν', 570. similiter Scholl. Ven.: *ἧσιν. ἀφῇ, πέμψῃ.* contra E: *ἥσει πέμψει. ἧσι* recte W et H. — *προχέοντο.* β', 465, φ', 6.) *φαλαγγηδόν. κατὰ φάλαγγας, ὅ ἐστι τάξεις.* (*ἐρίτιμον.* β', 447, ι', 126. — *ψάμαθον.* α', 486 etc.) *ἀθύρματα.* (Odyss. ο', 415, σ', 322.) *παίγνια. νηπιέῃσι.* (ι', 491, υ', 411, Odyss. ω', 469. cf. ib. α', 297.) *ταῖς ἀφροσύναις.* (*ξυνέχευε.* cf. 366.) *ἀθύρων.* (hymn. in Merc. 152, 485, hymn. Hom. 18, 15, Apoll. Rhod. 3, 949) *παίζων.* (*ludens*, germ. *spielend*, quae verba sunt aeque *πολυσήμαντα*, ut ann. Spitzn. ap. K.) *ἤϊε. τοξικὲ, παρὰ τὴν ἄφεσιν τῶν βελῶν. ἔστι δὲ ἐπίθετον Ἀπόλλωνος. εἴρηται δὲ κατ' ἀφαίρεσιν τῆς πρώτης συλλαβῆς, ἵν' ᾖ ἰήϊε.* (non opus ista machina, cum a verbo obsoleto *ἕω*, *mitto*, recte ducatur *ἕϊος, ἤϊος, ἥϊος*, sicut ab *ἵημι ἰήϊος*, quae forma recentior est Homero. sic tamen etiam Etym. ceterum vera esse videtur haec notatio. v. ann. ad Soph. Oed. R. 154 etc.) *ἰὸς γὰρ λέγεται τὸ βέλος παρὰ τὸ ἰέναι. ἔνιοι δὲ ψιλῶς ἀναγινώσκοντες* (invenit igitur hic noster scriptum *ἤϊε*, cui vulgatum *ἥϊε* substituerunt librarii, ut solent. v. ann. ad 359.) *ἀπέδοσαν ἰατρέ. οὐκ ὀρθῶς, ἐπεὶ θεῶν ἰατρὸν Παιήονα Ὅμ. παραδίδωσι. κάμ. καὶ ὀϊζύν. πολλοὺς καμάτους κ. ταλαιπωρίας αὐτῶν. σύγχεας.* (sic, ut vulgo libri. ceterum v. 473, ι', 612, ν', 808, Od. θ', 139.) *συνετάραξας, συνέχεας* scrib.: *συνέχ., συνετ.* — *ἐνῶρσας.* α', 599, ξ', 499 etc.

367. seqq. comparavit Eichh. Virg.

χεῖρας ἀνίσχοντες μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος·
Νέστωρ δ' αὖτε μάλιστα Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
εὔχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
„Ζεῦ πάτερ, εἴποτέ τίς τοι ἐν Ἄργεΐ περ πολυπύρῳ
ἢ βοὸς ἢ ὄϊος κατὰ πίονα μηρία καίων
εὔχετο νοστῆσαι. σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας,
τῶν μνῆσαι, καὶ ἄμυνον, Ὀλύμπιε, νηλεὲς ἦμαρ,
μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιούς!"

tonat Jupiter, propitius Graecis; quod tamen sibi faustum Trojani signum existimantes acrius invadunt in Graecos.

Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεύς,
ἀράων ἀΐων Νηληϊάδαο γέροντος.
Τρῶες δ' ὡς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο,
μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
οἱ δ', ὥστε μέγα κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὁππότ' ἐπείγῃ
ἲς ἀνέμου (ἡ γάρ τε μάλιστά γε κύματ' ὀφέλλει),
ὣς Τρῶες μεγάλῃ ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον,
ἵππους δ' εἰσελάσαντες ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο
ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδὸν, οἱ μὲν ἀφ' ἵππων,
οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες
μακροῖσι ξυστοῖσι, τά ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ.

Aen. 5, 664 seqq., Tass. *Gerus. lib.* 13, 70. — *ἐρητύοντο.* β', 75, 97 etc.

370. *Νέστωρ δ' αὖτε.* sic unus Vindob., merito approbante H. v. 658, ν', 178 etc. — *Γερήνιος.* β', 336, θ', 80.

371. versus repetitus Odyss. ι', 527. cf. ib. 366, Il. α', 351.

372. recte Schol. B et E *Argos* totam Graeciam intelligunt, quemadmodum et omnes Graeci vocantur Argivi. E: ὁμοίως, inquit, καὶ τὸ *πολύπυρον*, ὅ ἐστι πολύσιτον, ἀπὸ μέρους τοῦ κατὰ τοὺς πυροὺς τὸ ἁπλῶς εὔφορον δηλοῖ. οὕτω δὲ μερικῶς καὶ *βοὸς* καὶ *ὄϊος* ἐνταῦθα μνησθεὶς συνεισάγει καὶ εἴ τι ἄλλο θῦμα, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ *ταύρων ἠδ' αἰγῶν* (α', 41.), οὐδὲ τὰ λοιπὰ τῆς θυσίας ἀπάγει etc. „Argos proprie dictum ἱππόβοτον erat (v. β', 287 etc.), non πυροφόρον. nec Nestor Argis, sed Pylo imperabat." H.

375, 6. *νηλεὲς ἦμαρ.* λ', 484. — *Τρώεσσιν.* ὑπὸ Τρώων. E Schol. A. cf. Matth. §. 392, i, β.

380. θ', 251, ξ', 441. annotavit H, tonitru pro faustissimo omine habitum fuisse. v. θ', 170., et de hoc genere ominum Spitznero laudatum Vossium ann. ad Virg. Georg. 1, 469.; 4, 7.

381—389. *οἱ δὲ —, ὣς Τρῶες* etc. epanalepsis, sive anacoluthon, usitatum epicis poëtis in similibus sententiisque prolixioribus. v., monstrante Spitzn., λ', 68, ν', 62, β', 459 etc. — *εὐρυπόροιο.* εὐρυχώρου (β', 498.), πλατείας ἐν τῷ περᾶσαι. Sch. Ap.: εὐρυπ. τοὺς (imo: τῆς) εὐρεῖς πόρους ἐχούσης. (similiter Hesych. h. v. conf. Odyss. δ', 432, μ', 2. Aeschylus Pers. 91.: ἔμαθον δ' εὐρυπόροιο θαλάσσης — Ἐσορᾶν πόντιον ἄλσος.) — *ἐπείγῃ.* β', 354, ζ', 85 etc. — *ὀφέλλει.* β', 420, γ', 62 etc. — *ἀμφιγύοις.* 278. — *ὕψι.* ν', 140 etc. — *ἐπιβ. νηῶν.* — *ξυστοῖσι.* λ', 564, ν', 497, infra 676.) *ναύμαχα.* μακρὰ δόρατα, τὰ πρὸς ναυμαχίαν ἐπιτήδεια. pugnam a navibus; qualis haec est, non proelium navale, quod proprie dicitur, tum incognitum, cum nondum de θαλασσοκρατίᾳ cogitarent. E: ὅρα τὸ *ναύμαχα*, δι' οὗ ναυμαχίας διάθεσις ἐμφαίνεται ἄρτι κατὰ χέρσον συνίστασθαι, ἣν εἰκὸς, φασὶν, ἀπὸ Μίνωος πεπολιτεῦσθαι παρ' Ἕλλησι. μᾶλλον μὲν οὖν πεζομαχίᾳ ναυμαχίαν ὁ π.

quare Patroclus Eurypylum, aegrum vulneribus, cui adhuc assederat, relinquit, etiam ipse pugnaturus.

Πάτροκλος δ', εἵως μὲν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε
τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοθι νηῶν,
τόφρ' ὅγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
ἧστό τε, καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις, ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ
*φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.
αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησε
Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε,
ᾤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὣ πεπλήγετο μηρὼ
χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα·
„Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναμαι, χατέοντί περ ἔμπης,
ἐνθάδε παρμενέμεν, δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν,
ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω· αὐτὰρ ἔγωγε
σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, ἵν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ ξὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω
παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.“

pugna anceps.

Τὸν μὲν ἄρ' ὣς εἰπόντα πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐδύναντο,
παυροτέρους περ ἐόντας, ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν,
οὐδέ ποτε Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας
ῥηξάμενοι κλισίῃσι μιγήμεναι ἠδὲ νέεσσιν,
ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει

ἐνταῦθα συγκιρνᾷ. Minoëm 2. dicit, de quo Thuc. 1, 4., Strabo 10. p. 476. cf. K., ap. quem Spitznerus: „Ohne gerade an regelmässigen Seekrieg zu denken, kommen doch schon bei Homer viele Spuren von Schiffen vor, die zu Kriegszügen ausgerüstet wurden: m. s. ι', 328, Odyss. γ', 71, ι', 252, ξ', 230.“ — ἀφ' ἵππων. jam turmatim invecti via ab Apolline strata Trojani ab ipsis curribus pugnabant, cum ante nonnisi pedestri proelio lacessere ausi essent Graecos, auctore Polydama. v. μ', 80 seqq.) κολλήεντα. (κολλητὰ βλήστροις: v. 678.) ἐκ πολλῶν συγκεκολλημένα, ἵνα γένηται μακρά. οἷον σύνθετα, οὐ μονόξυλα. (sic etiam Etym. et E. Pollux 1, 137.: δόρατα ναύμαχα, ὥς φησιν Ὅμ., διὰ μήκους χρείαν συνηρμοσμένα.) κατὰ στόμα. νῦν κατὰ τὴν ἀρχήν. (malim: ἄκραν.) μεταφορικῶς. εἱμένα χαλκῷ. ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ ἄκρον σεσιδηρωμένα.

390. Πάτροκλος. nominat. absolutus. v. κ', 488, λ', 571, 833. — εἵως, ἕως, *quamdiu*.

392, 393. ἀγαπήνορος. θ', 114. — ἔτερπε. Odyss. α', 56. cf. 401.

394. φάρμακ' | ἀκήματ' | ἔπασσε |. numeri languidi. scribamus: φ. ἀκήματα πάσσε. E: — ἀκήματα ἔπασσε, nec aliter Ap. v. ἀκήματα. de re ipsa v. δ', 218, 219, λ', 515 etc. — μελ. ὀδυν. δ', 117.

397, 8. cf. 113.

399—404. χατέοντι. (ι', 514 etc.) χρῄζοντι, δεομένῳ. (δὴ γάρ. v. 488.) ποτιτερπέτω. παρηγορείτω. (*oblectet*, alloquatur.) Sch. τίς — ἑταίρου. λ', 791, 2.

405—412. τὸν πόδες φέρον eodem sensu dictum est, quo ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει ζ', 511. cf. ib. 514, ν', 515 etc. sic nostrates: *die Füsse tragen ihn nicht mehr.* — παυροτέρους. 50 millia Trojanorum numerat θ', 561. conf. β', 119—133. — Sch.: στάθμη. ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, ἡ καὶ κατευθυντηρία (sic item Etym., sed Schol. A recte: κατευθύντρια) λεγομένη. τούτῳ δὲ κανονίζεται τὸ ξύλον. ἔστι δὲ [καὶ] σχοινίον λεπτὸν, ἐρυθρῷ ἢ μέλανι χρώματι κεχρισμένον. (v. Schn. h. v. Voss.: *sondern gleichwie die schnur abmisst den balken des schiffes.*) νήϊον. (γ', 62 etc.) τὸ εἰς ναυπηγίαν ξύλον.

τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης
εὖ εἰδῇ σοφίης ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης,
ὣς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε.
ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο νέεσσιν·

ignem navibus inferre studens Hector conflictatur cum Ajace, qui patruelem ejus Caletorem hasta prosternit.

Ἕκτωρ δ' ἄντ' Αἴαντος ἐείσατο κυδαλίμοιο.
τὼ δὲ μιῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύναντο
οὔθ' ὁ τὸν ἐξελάσαι καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
οὔθ' ὁ τὸν ἂψ ὤσασθαι, ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων.
ἔνθ' υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας,
πῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ στῆθος βάλε δουρί·
δούπησεν δὲ πεσών, δαλὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν
ἐν κονίῃσι πεσόντα νεὸς προπάροιθε μελαίνης,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας·
„Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
μὴ δή πω χάζεσθε μάχης ἐν στείνεϊ τῷδε,
ἀλλ' υἷα Κλυτίοιο σαώσατε, μή μιν Ἀχαιοὶ
τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα!“

ἐξιθύνῃ. (sic libri; sed scriptorem dedisse *ἐξιθύνει*, ostendit interpretatio.) *ἶσον ποιεῖ, ὀρθοῖ*. (*παλάμ*. α', 238 etc.) *δαήμονος*. (ψ', 671, Odyss. ϑ', 263 etc.) *ἐμπείρου*. (*ὅς ῥα — σοφίης*. sic β', 823.: *μάχης εὖ εἰδότε πάσης*. v. Matth. §. 322 extr.) *εὖ εἰδῇ* (scripserat homo *εἰδώς*, ut fragm. Moscov. cf. Cl. et Procli l. l. ann. ad 412.) *σοφίης*. *ἔμπειρος τεκτονικῆς. τὸ γὰρ παλαιὸν πᾶς τεχνίτης σοφὸς ἐκαλεῖτο συγκεχυμένῳ ὀνόματι· ὕστερον δὲ Πυθαγόρας, τοῦτο μεμψάμενος, σοφὸν μὲν μόνον εἶπε τὸ θεῖον ὀνομάζεσθαι, σοφίαν δὲ μόνην τὴν ἔχουσαν τὸ τέλειον κ. ἄπταιστον τῆς ἐπιστήμης, ἥτις ἐστὶ γνῶσις θείων τε κ. ἀνθρωπίνων πραγμάτων*. (Ap.: *σοφία. πᾶσα τέχνη*. alii similiter. semel hanc vocem Hom. usurpavit, adjectivum *σοφὸς* nunquam. scriptor hymni Hom. in Merc. 483.: *τέχνῃ καὶ σοφίῃ δεδαημένος*, et similiter 511.: *αὐτὸς δ' αὖθ' ἑτέρης σοφίης ἐκμάσσατο τέχνην*. praeterea ne ap. illum quidem ejusque aequales leguntur haec vocabula, quibus similibusque etiam seriore aevo nonnunquam quaevis artes et eorum periti significantur. ita *μάγειρον σοφὸν* dixit Plato Menone. Xenoph. Mem. Socr. 4, 6, 7.: *ἐπιστήμη ἄρα σοφία ἐστίν; — Ἔμοιγε δοκεῖ. — Ὃ ἄρα ἐπίσταται ἕκαστος, τοῦτο καὶ σοφός ἐστιν; — Ἔμοιγε δοκεῖ*. quo loco v. Hindenburg., et Ernestium indice v. *σοφία*. cf. K, H et interpp. poëtae.) *ὑποθημοσύνῃσιν*. (Odyss. π', 233.) *ὑποβολαῖς, ὑποβολίαις*. (Ap.: *ὑποθήκαις, συμβουλίαις* etc. *Minerva* praeses artium: v. supra 71. Hesiod. O. et D. 430: *Ἀθηναίης δμωός*, *Minervae famulus*. ibi Proclus: *οὗτός ἐστιν ὁ τέκτων*. — *εὖ εἰδὼς σοφίης ὑποθ. Ἀθ. καὶ Ὅμηρός φησι περὶ τέκτονος ὡσαύτως*.

413. μ', 436.

415—419. *ἄντ' Αἴαντος*. *ἀντικρὺ τοῦ Αἴαντος*. (*ἐείσατο*, *ivit*, ab *εἶμι*. cf. 544, Odyss. χ', 89. alias *ἐείσατο* pertinet ad *εἴδω*, uti et *εἴσατο*. v. H, Spitzn. ap. K., Matth. p. 284. — *κυδαλίμοιο*. δ', 100 etc. — *πόνον*. *τὴν ἐνέργειαν*, *laborem bellicum*. v. E et cf. 447.) *ἂψ ὤσ*. *εἰς τοὐπίσω ἀπώσασθαι*. (*δαίμων*, *deus*, fortuna. cf. φ', 93. ita Spitzn. minus bene Schol. B Apollinem vel Jovem dici putat.) *ἔνθ' υἷα Κλ*. *τότε τὸν υἱὸν τοῦ Κλυτίου*. *Κλύτιος ἀδελφὸς Πριάμου* (υ', 238.), *Καλήτωρ ἀνεψιὸς Ἕκτορος. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Κλύτιος ὁμώνυμος*. (Graecus: v. λ', 302.)

425—428. *ἀγχιμαχ*. β', 604, ϑ', 173 etc. — Sch.: *χάζεσθε*. (ε', 440 etc.) *ἀναχωρεῖτε*. (*στείνεϊ*. ϑ', 475.) — *νεῶν ἐν ἀγ*. *ἐν τῷ ἀθροίσματι τῶν νεῶν, τῷ ναυστάθμῳ*. v. ann. ad η', 298., H, Spitzner. ap. K.

contra Hector Lycophronem, famulum Ajacis, interficit; cujus caede perculsus Ajax Teucrum advocat.

Ὣς εἰπὼν Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
τοῦ μὲν ἅμαρθ', ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάστορος υἱὸν,
Αἴαντος θεράποντα, Κυθήριον, ὅς ῥα παρ' αὐτῷ
ναῖ', ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισι,
τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος ὀξέϊ χαλκῷ,
ἑσταότ' ἄγχ' Αἴαντος· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
νηὸς ἄπο πρύμνης χαμάδις πέσε, λύντο δὲ γυῖα.
Αἴας δ' ἐῤῥίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·
„Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος,
Μαστορίδης, ὃν νῶϊ, Κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα,
ἶσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισι·
τὸν δ' Ἕκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε. ποῦ νύ τοι ἰοὶ
ὠκύμοροι καὶ τόξον, ὅ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;"

Clitum percutit Teucer;

Ὣς φάθ', ὁ δὲ ξυνέηκε· θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
ἰοδόκον, μάλα δ' ὦκα βέλεα Τρώεσσιν ἐφίει.
καί ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον, Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱὸν,
Πουλυδάμαντος ἑταῖρον, ἀγαυοῦ Πανθοΐδαο,
ἡνία χερσὶν ἔχοντα. ὁ μὲν πεπόνητο καθ' ἵππους·

431—436. Sch.: *Κυθήριον.* ἀπὸ Κυθήρων. Κύθηρα δὲ νησίδιον τῆς Λακωνικῆς, Ἀφροδίτης ἱερόν· ὅθεν καὶ Κυθέρειαν ἐπιθετικῶς ὀνομάζουσι τὴν θεάν. insula promontorio Maleae objecta, cum oppido et portu egregio. Strabo 8. p. 250. πρόκειται κατὰ τούτου (promontorium illud dicit) Κύθηρα ἐν τεσσαράκοντα σταδίοις νῆσος εὐλίμενος, πόλιν ἔχουσα ὁμώνυμον. conf. Cellar. 1. p. 1245., Mannert. 8. p. 601—603, Odyss. ι', 81. — *κατέκτᾰ*, ut Odyss. λ', 409.: ἔκτα σὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ, οὖτᾰ δ', 525. v. ibid. ann. ad 319. — *ζαθέοισι.* α', 38. — *χαμάδις.* γ', 300 etc. — *λύντο δὲ γυῖα.* η', 16. — *ἐῤῥίγησε.* η', 114, μ', 208 etc.

437—441. *πέπον.* ε', 109. — *ἀπέκτατο.* ρ', 472, δ', 319 etc. — Sch.: *Κυθηρ. ἔ. ἐόντα.* ἀντὶ τοῦ ἀπὸ Κυθήρων ἐνδεδημηκότα. (*ἔνδον, ἐν μεγ.*, *intus* apud nos, *domi.* cf. ν', 363. *Ex H.*) *ὠκύμοροι.* ταχύμοιροι, θάνατον ἐπιφέροντες, ταχυθάνατοι. cf. Odyss. χ', 75. sensu passivo vox haec legitur α', 417, 505, Odyss. α', 266 etc. — *τό τοι — Ἀπόλλων.* idem de Pandaro narravit β', 827., cui non cessit Teucer peritia sagittandi: v. ν', 313, 314.

442—450. *ξυνέηκε*, *intellexit.* cf. β', 182 etc. sensu proprio ξυν. dictum est α', 8. — Sch.: *παλίντονον.* εἰς τοὐπίσω ἑλκόμενον. (*tendi solitum.* cf. θ', 265, κ', 459, Odyss. φ', 11, 59.) *ἰοδόκον.* (Odyss. ll. ll.) ἰοὺς δεχομένην, ὅ ἐστι βέλη. (recentiores dixerunt ἰοδόκην, ut δουροδόκην Odyss. α', 128.: v. Apoll. Rhod. 2, 679, 3, 156, 276., Alcaeum epigr. 11, 4., et de commutatis in hisce formis κ et χ litteris Lobeck. ad Phryn. 307. *Spitzner. ap. K.* — Alius est hic *Clitus* quam Mantii filius cognominis, Melampi nepos, Odyss. ο', 249 seqq.; alius item *Pisenor* praeco Odyss. β', 38.) *πεπόνητο.* ἐπεπόνητο, ἐνήργει. (cf. 416. Polydamantis, qui pedes pugnabat, auriga Clitus illum semper sequendo in densissima quaeque agmina magna cum cura dirigebat equos, quo placeret Hectori et Trojanis: nam e sociis fuit pariter atque Hippothous Pelasgus, de quo item dicta verba Ἕκτορι — ἱεμένων περ ρ', 291 addubitata sunt a nonnullis hoc loco, simulque confossus versus 451., velut eum trahente contagione; quibus tamen deletis nescio quid hiulci inconditique habet oratio, prae-

τῇ γὰρ ἔχ', ᾗ ῥα πολὺ πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν, ἱεμένων περ·
αὐχένι γάρ οἱ ὄπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰὸς,
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι.
κείν' ὄχεα κροτέοντες. ἄναξ δ' ἐνόησε τάχιστα
Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἤλυθεν ἵππων.
τοὺς μὲν ὅγ' Ἀστυνόῳ, Προτιάονος υἱέϊ, δῶκε,
πολλὰ δ' ἐπώτρυνε σχεδὸν ἴσχειν εἰσορόωντα
ἵππους· αὐτὸς δ' αὖτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.

dein ipsum Hectorem aggressus decipitur ab Jove.

Τεῦκρος δ' ἄλλον ὀϊστὸν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
αἴνυτο, καί κεν ἔπαυσε μάχην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν·
ἀλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὅς ῥ' ἐφύλασσεν
Ἕκτορ'. ἀτὰρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα,
ὅς οἱ ἐΰστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι· παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλῃ
ἰὸς χαλκοβαρὴς, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Τεῦκρος δ' ἐῤῥίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·
„Ὢ πόποι, ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει
δαίμων ἡμετέρης, ὅ τε μοι βιὸν ἔκβαλε χειρὸς,
νευρὴν δ' ἐξέῤῥηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα

sertim genere vulneris haud indicato, more Homerico. cf. Spitzner. ap. K, et de verbis Ἕκτορι — χαριζ ε', 211.) τῇ γὰρ ἔχε. (γ', 263 etc.) ἐκεῖ γὰρ ἤλαυνεν. ᾗ ῥα. ὅπου δή. κλον. ἐταράσσαντο. (φάλ. agmina paulatim cedentium fugientiumque Graecorum.) ἐρύκ. (ε', 262 etc.) εἶργεν, ἐκώλυσεν. — ἱεμένων περ, *quamvis* opem ei ferre *cupientibus*, Trojanis.

452. θ', 122, 313.

453—456. κείν' (λ', 160.) ὄ. κροτ. κενὰ τὰ ἅρματα κροτοῦντες. (similiter hymno in Apoll. 234., Scut. Herc. 308, Apoll. Rhod. 4, 1608. *Ex H et Spitzn. ap. K.*) ἴσχειν. (ι', 256 etc.) κατέχειν.

458—465. χαλκοκορυστῇ. ε', 699 etc. — Sch.: αἴνυτο. (λ', 374 etc.) ἐλάμβανε, ἀφῃρεῖτο. πυκινόν. (β', 55 etc.) νῦν συνετόν. (εὖχος. ε', 654 etc. — ἀπηύρα, *abstulit.* ζ', 17 etc.) ἐΰστρεφέα. καλῶς περιστρεφομένην. (Odyss. φ', 408.: ἐΰστρεφὲς ἔντερον οἰὸς, h. e. νευρήν. ib.: κ', 167.: πεῖσμα ἐΰστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν etc. *E Spitzn. ap. K.* cf. 469, 70.) ἀμύμονι. (α', 92, 423 etc. cf. Spitzn.) ἤτοι κατὰ μετουσίαν τοῦ φέροντος, ἢ πανταχόθεν ἀμέμπτῳ κ. ὑγιεῖ. (ἐπὶ τῷ, Ἕκτορι, *in hunc* [Hectorem] *attrahenti*, h. e. tendenti, ut Odyss. φ, 125.: τρὶς μέν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων, quod alias dicit τόξον sive νεῦρα ἕλκειν, ἀνέλκειν, τείνειν, τιταίνειν etc. v. δ', 122, ε', 97 etc. *E K et Spitzn.* E: ἤγουν ἕλκοντι καθ' Ἕκτορος.) παρεπλάγχθη. (Odyss. ι', 81, υ', 346.) παρηνέχθη, παρέπεσεν. (similia Spitzn. adscripsit ἀποπλαγχθεῖσα ν', 578. ἀπέπτατο ib. 587. et verbum proprium ἅμαρτε δ', 491, θ', 311.) χαλκοβαρής. χαλκῷ βαρούμενος. *aere gravis*, h. e. aeneus, ferreus, ferrea cuspide praefixus, χαλκήρης, quod epitheton est quorumvis armorum. v. Spitzn. — τόξον — χειρός. manu excidit ei arcus concussus. cf. γ', 363, θ', 328. terrorem Teucri, de quo terrore K cogitabat, sequente versu dicit poëta. cf. Spitzn.

467—470. ἐπὶ μήδεα κείρει, *consilia praecidit*, h. e. turbat. cf. π', 120. Horat. Epist. 1, 14, 36.: *nec lusisse pudet, sed non incidere ludum.* Hesych.: μάχης ἐπὶ μ. κείρει. τὰ περὶ τῆς μάχης βουλεύματα κολοβοῖ κ. ἀποκείρει, ἢ κωλύει. similiter alii. cf. ann. ad λ', 560. et Schn. v. κείρω. — ὅ τε, *qui quidem.* „cf. π', 54, ρ', 757." *E Spitzn.* — Sch.: νεόστροφον. καινὴν, νεωστὶ ἐστραμμένην. πρώϊον.

πρώϊον, ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας ὀϊστούς."
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
„ὦ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰοὺς
κεῖσθαι, ἐπεὶ ξυνέχευε θεὸς, Δαναοῖσι μεγήρας·
αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὤμῳ,
μάρναό τε Τρώεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς,
μὴ μὰν ἀσπουδεί γε, δαμασσάμενοί περ, ἕλοιεν
νῆας ἐϋσσέλμους! ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης!"
Ὣς φάθ', ὁ δ' αὖ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν,
αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον,
κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν,
ἵππουριν (δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν),

ἕωθεν, ὄρθριον. ἢ πρόσφατον. (spectare videtur πρόσφατον, h. e. *recens*, *nuper* [v. Tat. Jacobs. p. 113, 15 etc.], ad Zenodoti scripturam πρώην, qua voce longius tempus declaratur, cum πρώϊον idem significet ac πρωΐ, quo sensu id vocab. Hesiodus usurpavit, cum dixit O. et D. 461.: πρωῒ μάλα σπεύδων, ἵνα τοι πλήθωσιν ἄρουραι, h. e. *mane festinans* etc.: nam ap. Homerum θ', 530, σ', 277, 303 est *postero mane*, cum tamen ab eo ductum πρώϊζα ad praeteritum tempus referatur β', 303. ceterum idem superiore die accidit Teucro: v. θ', 327.) ἀνέχοιτο. ὑπομένοι, ἀντέχοιτο. θαμά. πυκνῶς. (θρώσκοντας, *schnellende Pfeile*. sic ἆλτο δ' ὀϊστὸς δ', 125. cf. supra 314, π', 773. *Spitzn.*

472—477. ταρφέας. λ', 387. — ξυνέχευε, *conturbavit.* cf. 364, 366, π', 471. — Sch.: μεγήρας. φθονήσας. (cf. δ', 54, η', 408 etc. invidisse Graecis dicitur deus eximias Teucri sagittas, quemadmodum veteres omnia nimia odisse ac moderare putabant deos. v., quos K laudavit auctores, Herod. 3, 40., Liv. 5, 21., Vellej. Pat. 1, 10., Dorvill. ad Charit. p. 401. Soph. Philoct. 738.: ἰδοὺ δέχου, παῖ· τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον, Μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά. ubi Musgrav.: „φθόνον, Nemesin, iram deorum" etc. ipsum μεγαίρω Buttm. *Lexil.* I. p. 259. derivat ab obsoleto μέγαρος, h. e. μέγας, unde μέγαρον, ut proprie sit „μέγα ποιοῦμαι, δεινὸν ποιοῦμαι, *ich halte für etwas grosses, es dünkt mir etwas grosses, zu gross, zu viel.*" ita vir doctissimus. — δολιχὸν δόρυ. ν', 162, ρ', 607, Odyss. τ', 448. cf. ann. ad. γ', 346. — ὤμῳ, εἰς ὦμον. — ὄρνυθι. ζ', 363 etc. — ἀσπουδεί. θ', 512. — ἐϋσσέλμους. β', 170 etc. — ἀλλὰ μν. χάρμης, *age igitur pugnemus.* cf. 494, Odyss. χ', 73, Il. α', 274, δ', 222 etc. „v. de hoc usu τοῦ ἀλλὰ Gregor. Cor. 88. et Herm. ann. ad Viger. pag. 812." *Spitzn.*

478. sic unus Vindob., ut scribi jussit Bentlejus. ceteri libri vacillante versu: ὁ δὲ τόξον. cf. 592. seposuit *rursus* Teucer arcum in tentorio, unde eum sumserat.

479. τετραθέλυμνον. τετράπτυχον, τέσσαρας θέσεις ἔχον ἐπαλλήλους. Sch. cf. ann. ad ι', 541.

480, 481. galeam *aeneam* Teucer induit, ut qui pugnam statariam iniret. muniebant enim haud dubie sagittarii quoque caput galeis seu cassidibus, sed ex pellibus taurorum, caprarum aliorumque animalium factis; aeneis haud indigebant, procul stantes ab hoste, eumque ex insidiis petentes. ν', 714. de Locris, qui fuerunt sagittarii: οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας. significanter dixit χαλκήρεας, ne nudis illos capitibus incessisse credamus, cum vel senex hortulanus Laërtes domi αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε Odyss. ω', 231., Hesiodusque Opp. 545. agricolam jubeat κεφαλῆφιν ὕπερθε Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ. gestaverat igitur adhuc Teucer galeam ejusmodi viliorem, cui opposuit poëta ἵππουριν et cristatam, quales nonnisi aeneas fuisse verisimile est. κ', 257.: ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε Ταυρείην, ἄφαλόν τε, καὶ ἄλοφον, ἥτε καταῖτυξ Κέκληται, ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν. contra l. c. libri 13. dixit κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας, aliisque etiam locis κυνέην ἵππουριν, nobilius illud genus galearum significans: v. γ', 337, ζ', 495, λ', 42, π', 138, quibus locis similibus inducti quidam eruditi inson-

εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ,
βῆ δ' ἰέναι, μάλα δ' ὦκα θέων Αἴαντι παρέστη.

quo animadverso miraculo exultat Hector, magisque suos incitat.

Ἕκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας·
„Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς
νῆας ἀνὰ γλαφυράς· δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
ἀνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα.
ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκὴ,
ἠμὲν ὁτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ,
ἠδ' ὅτινας μινύθῃ τε, καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν·
ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει.
ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες! ὃς δέ κεν ὑμέων
βλήμενος, ἠὲ τυπεὶς, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
τεθνάτω (οὔ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης
τεθνάμεν)· ἀλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες ὀπίσσω,
καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
οἴχωνται ξὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.“
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.

tem versum 481. insimularunt, quem praesertim abesse viderent a Veneto Barocciano aliisque codd. bonae notae; cum non reputarent, Criticos librariosque vett. et adscribere solitos fuisse similia similibus, et rursus quorum similia alias legissent, ea delere, quamvis necessaria. necessarius autem videtur ille versus, ut quo expuncto Teucer induere dicatur *κυνέην εὔτυκτον*, *galeam arte laboratam*, qua ne ante quidem caruit: nam *εὔτυκτοι* etiam ex pellibus factae.

482—484. *εἵλετο — χαλκῷ.* κ', 135, ξ', 12, Odyss. α', 99 etc. — Sch.: *βέλεμνα.* (489, χ', 206.) *βέλη.*

486, 7. θ', 173, 4, λ', 286, 7, ρ', 184, 5. versus 487. legitur etiam inferius 734, ζ', 112, π', 270.

488—492. *νῆας ἀνὰ γλ.* Hessus: *apud has nunc vincite naves.* germanice dicas: *die hohlen Schiffe entlang*; quemadmodum Aeschylus dixit Prom. 554.: *κυνηγετεῖ πλανᾷ τε νῆστιν Ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμον.* — *δὴ γὰρ*, *nunc enim.* cf. superius 400, 437, 467 etc., item Zeun. et Herm. ann. ad Viger. p. 501. et 829. — *ἀριστῆος.* α', 227 etc., — *ἀρίγνωτος.* ν', 72. — Sch.: *ἀλκή.* *νῦν βοήθεια.* (cf. θ', 140, Odyss. μ', 120 etc. *E Spitznero.*) *ὁτέοισιν.* *οἷστισι.* (Matth. §. 153 etc.) *ὑπέρτερον.* *ὑπερέχον, μέγα.* (v. λ', 290. — *ἐγγυαλ.* 643, α', 353, β', 436 etc.) *μινύθῃ.* (π', 392, Odyss. δ', 374 etc.) *ἐλαττοῖ, μειοῖ.* — *ἀμύνειν.* α', 341 etc. fuse de hoc verbo exposuit Spitzn. ap. K. — *ἀρήγει.* α', 521 etc.

494—499. „versus nobilissimi, prae quibus sordebant *τοῖς παλαιοῖς* prolixa, ut illis visa sunt, carmina Tyrtaei. commendare solebat eos Crates, recitavit Lycurgus or. c. Leocratem c. 26., inter sententias de patria retulit Stob. Serm. 38. cf. μ', 243.“ E Schol. B, E, H. — *ἀολλέες.* ε', 498 etc. — Sch.: *βλήμενος.* *ἐκ βολῆς τρωθείς.* *τυπείς.* *ἐκ χειρὸς τρωθεὶς, ἐκ τοῦ σύνεγγυς.* (notant alii quoque Scholiastae hoc discrimen verborum *βάλλειν* et *τύπτειν.* cf. Ap. v. *τυπεὶς* etc. — *θάν. καὶ πότμον ἐπ.* β', 359.) *σόη.* (α', 117, ι', 424 etc.) *σεσωσμένη, ὑγιής.* (*ὀπίσσω.* γ', 160, 411 etc.) *κλῆρος.* *χωρικὴ περίκτησις κ. οὐσία, ἐπεὶ οἱ πρῶτοι καταλαβόντες χώραν κλήρῳ αὐτὴν διενέμοντο.* (Odyss. ξ', 64.: *οἶκόν τε, κλῆρόν τε, πολυμνήστην τε γυναῖκα.* de sortitione bonorum v. ib. 209 etc.) *ἀκήρατος.* *ἀκέραιος, ἄφθαρτος.* (Ap.: *ἀκ., ἄθικτος, ἄφθαρτος.* v. H, Spitzn., Sch. vv. *ἀκηράσιος* et *ἀκήρατος.*) *οἴχονται.* (vetus menda, quae etiam Eustathium et aliquot codd. inquinavit. hunc nostrum dedisse *οἴχωνται*, ostendit interpretatio.) *πορευθῶσιν.*

500. cf. 514, ε', 470, 792, ζ', 72, λ', 291 etc.

ab altera parte Ajax hortatur Graecos.

Αἴας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισιν·
„Αἰδὼς, Ἀργεῖοι! νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι,
ἠὲ σαωθῆναι καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.
ἦ ἔλπεσθ', ἢν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ,
ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος;
ἦ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα
Ἕκτορος, ὃς δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει;
οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων
ἢ αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χεῖράς τε μένος τε.
βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι,
ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι
ὧδ' αὔτως παρὰ νηυσὶν ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν."
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.

recrudescit proelium.

ἔνθ' Ἕκτωρ μὲν ἕλε Σχεδίον, Περιμήδεος υἱὸν,
ἀρχὸν Φωκήων· Αἴας δ' ἕλε Λαοδάμαντα,
ἡγεμόνα πρυλέων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν·
Πουλυδάμας δ' Ὦτον Κυλλήνιον ἐξενάριξε,

502—513. comparatur Pallantis oratio ap. Virg. Aen. 10, 369. — *αἰδώς.* ε', 787, ϑ', 228, ν', 95, π', 422, ρ', 336 etc. — Sch.: *ἄρκιον. αὔταρκες, ἱκανόν.* (melius Schol. B: *ὠφέλιμον. ἢ ἔτυμον* [H recte: *ἕτοιμον*], *ὃ καὶ ἄμεινον.* „*νῦν ἄρκιον, ἕτοιμόν ἐστι, νῦν πάρεστι, nunc tempus adest, ut aut moriamur* fortiter pugnando, *aut incolumes evadamus, depulsis a classe hostibus.*" Ex H. cf. ann. ad β', 393.) *ἐμβαδόν. πεζῇ βαίνοντες.* (de constructione casus recti cum infinitivo, et de plurali verborum relato ad *ἕκαστος*, v. Matth. p. 419. et p. 469, 470. *E Spitzn.* — *νόος καὶ μῆτις, sententia et consilium.* v. β', 169, 192 etc. — *αὐτοσχεδίῃ.* Ap.: *ἀπὸ χειρὸς, ἐκ τοῦ σύνεγγυς.* cf. η', 273, μ', 192, π', 319 etc. — *χεῖράς τε μένος τε. χ. βαρείας, στιβαρὰς,* ut alias dicit. hendiadys.) *βέλτερον ἢ ἀπ. βέλτιον πρὸς βραχὺ κινδυνεῦσαι ἢ ζῶντας* [*καὶ*] *κατ' ὀλίγον ἀπολλυμένους ταλαιπωρεῖν. ἕνα χρόνον. ἐν μιᾷ ῥοπῇ.* Schol. A: *βέλτιον, καθ' ἕνα χρόνον συντόμως ἀπολέσθαι ἢ πολὺν χρόνον φθείρεσθαι.* describit *pugnam* verbis *ἢ ἀπολ.* — *ἠὲ βιῶναι, vitam*que victoriam intelligit a consequente. Horat. Sat. 1, 1, 7.: *concurritur: horae Momento aut cita mors venit, aut victoria laeta,* quae ex hisce expressa dicas. *αἰνὴ* autem *δηϊοτὴς* non est *acris pugna* h. l., velut γ', 20. et alias, sed *grave bellum,* h. e. diuturnum, quod detestatur Ajax, mavultque cito aut vincere, aut mori. — *δηθὰ, diu.* β', 435 etc. — *στρεύγεσθαι.* E: *τὸ στραγγίζεσθαι, καὶ οἷον κατὰ στράγγα* (guttatim) *καὶ κατ' ὀλίγον ἐκλείπειν.* Sch.: *ταλαιπωρεῖν, κακοπαθεῖν,* et similiter alii Scholl. *στρευγόμενος καμάτοισι* dixit Apoll. Rhod. 4, 385 etc. v. Schn. v. *στράγγω.* Odyss. μ', 350.: *βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι, ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.* — *αὔτως.* α', 133. Sch.: *ἀπράκτως, ματαίως.* — *χειροτέροισιν, deterioribus,* ignavioribus. ipse de se Hector, cum Achille congressus, υ', 434.: *οἶδα δ', ὅτι σὺ μὲν ἐσθλὸς, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων· Ἀλλ' ἤτοι μὲν, ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Αἴ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι* etc.

515—519. *Σχεδίον.* v. ann. ad β', 517 et ν', 643. errorem hisce subesse puto, seu librariorum, sive ipsius poëtae *μνημονικόν.* — *πρυλέων.* ε', 744. — „*Κυλλήνιον.* annotavit Schol. A, non dici h. l. montem Arcadiae Cyllenen, sed navale Eleorum cognomine. sic item Strabo 8. p. 520, B. qui et docet 10. p. 699, C, Eleos tum Elidem inhabitasse.

Φυλείδεω ἕταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν.
τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν ἰδών· ὁ δ' ὕπαιθα λιάσθη
Πουλυδάμας. καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτεν, οὐ γὰρ Ἀπόλλων
εἴα Πάνθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι·
αὐτὰρ ὅγε Κροίσμου στῆθος μέσον οὔτασε δουρί.
δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
τόφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδώς,
*Λαμπετίδης, ὃν Λάμπος ἐγείνατο, φέρτατος ἀνδρῶν,
Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδότα θούριδος ἀλκῆς.
ὃς τότε Φυλείδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρί,
ἐγγύθεν ὁρμηθείς· πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ,
τόν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα, τόν ποτε Φυλεὺς
ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφήτης
ἐς πόλεμον φορέειν, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν·
ὅς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον.
τοῦ δὲ Μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἱπποδασείης
κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμᾶζε
κάππεσεν ἐν κονίῃσι, νέον φοίνικι φαεινός.

cf. Paus. 6, 26." *Ex H.* — *Φυλείδεω*, Megetis. β', 627, 8.

520. *ὕπαιθα λιάσθη.* h. e. ὑπολιάσθη, ὑπέκκλινε: nam ὕπαιθα idem sonat atque ὑπό. de verbo λιάζειν v. 543, α', 349, λ', 80, ν', 418 etc., interpretumque recentiorum inprimis Buttmannum *Lexil.* 21., ubi docuit, λιάζειν proprie esse κλίνειν, indeque ductum adjectivum ἀλίαστος ita explicuit: „*unbeugsam, was nicht biegt, nicht nachgiebt;*" quod sensu figurato convenit iis, quae sunt vehementia, nec cessant, velut bellum atrox, lamentatio infelicium etc., β', 797, μ', 471, ω', 549. idem vir doctus recte quidem negat, huc pertinere λελιημένος (δ', 465 etc.): verum id vocab. a λιλάω ducenti cum Herodiano aliisque grammaticis, Graecosque euphoniae gratia λελιημένος pro λελιλημένος dixisse existimanti, ut ἔκπαγλος pro ἔκπλαγλος, πύελος pro πλύελος, minime assentior, sed stirpem ejus verbi esse arbitror λιάω sive λιάζω notione τοῦ χλιάζω, unde λιαρὸς, θερμός. v. Schn. v. λελιημένος.

521—525. Sch.: *ἀπήμβροτεν.* (π', 466, 477. conf. ε', 287.) ἀφήμαρτεν, ἀπέτυχε. — de *Pantho* v. γ', 146. Virg. Aen. 2, 319.: *Panthus Othryades, arcis Phoebique sacerdos.* ita et Vulcanus sacerdotis sui Daretis filium servat ε', 23., ipseque itidem Apollo Chrysae de filia laboranti subvenit libro 1. v. K et H ad Virg. l. c. — *Δόλοψ.* alius est Dolops Clyti filius, quem Hector obtruncavit λ', 302.

526. *Λαμπετίδης.* dictum oportui[t] Λαμπίδης a Λάμπος: nam Λαμπετίδη[ς] ductum est a Λάμπετος. inepte E: κατ[ὰ] πλεονασμὸν τὸ *Λαμπετίδης* παρῆ[κ]ται: ὤφειλε γὰρ εἶναι Λαμπίδης[.] Heyneo multa Graecorum nomina in communes incucurrisse regulas videntur; qu[a] de re dixit ann. ad λ', 708. nec tame[n] credibile est, eundem et Lampum e[t] Lampetum appellatum fuisse. quare ve[]reor ne ponendum sit nomen simillimu[m] Λαμπιάδης. permisceri nonnunquam ha[s] formas, ostendit Matth. §§. 99, 10[0]. cf. Th. §. 139, 4, c.

529—533. *πυκινός.* (κ', 267, μ', 301 etc.) πυκνὸς κ. ἀσφαλής. *ἤρκεσε* (534, ν', 371. cf. ζ', 16 etc.) ἐβοήθη[]σεν, ἀπέστρεψε. (*γυάλοισιν.* ε', 99, ν', 507.) *ἐξ Ἐφύρης.* τῆς ἐν Ἤλιδι ἣ νῦν καλεῖται Οἰνόη. (sic sane est, e[t] Eleus fuit Phyleus: v. β', 629, Strab. 8. p. 521, A. Thesprotiae tamen urbe[m] Ephyram nescio quo modo intelligi[t] Schol. A. — *ἀνδρῶν.* Ephyraeoru[m]. — *δηΐων ἀ. ἀλ.* μ', 57.) *ἀλεωρήν*, φυλακὴν, ἀσφάλειαν, ἄδειαν. Sch.

536—540. Sch: *κύμβαχον.* (ε', 586.) τὸ κάτακρον τῆς περικεφαλαίας, ἐν [ᾧ] ἐμβάλλεται ὁ λόφος. — *νύξ.* ε', 46 etc. *ὀξυόεντι.* ε', 50. — Schol. A: *νέο[ν] φ. φαεινός.* νεωστὶ πεφοινιγμένο[ς]

ἕως ὁ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἔλπετο νίκην,
τόφρα δέ οἱ Μενέλαος ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύντωρ.
*στῆ δ' εὐρὰξ ξὺν δουρὶ λαθών, βάλε δ' ὦμον ὄπισθεν,
αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα,
πρόσσω ἱεμένη· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλιάσθη.
τὼ μὲν ἐεισάσθην χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
συλήσειν· Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσε
πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἱκεταονίδην ἐνένιπτεν,
ἴφθιμον Μελάνιππον. ὁ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βοῦς
βόσκ' ἐν Περκώτῃ, δηΐων ἀπονόσφιν ἐόντων,
αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
ἂψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσι,
ναῖε δὲ πὰρ Πριάμῳ, ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσι·
τόν ῥ' Ἕκτωρ ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Hector et Ajax quisque suos exhortantur ad strenue pugnandum.

„Οὕτω δή, Μελάνιππε, μεθήσομεν; οὐδέ νύ σοί περ
ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀνεψιοῦ κταμένοιο;
οὐχ ὁρᾷς, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἕπουσιν;

ἄνθει νεωστὶ κεχρωσμένος εἰς λαμπρότητα, φοινικῷ χρώματι νεωστὶ λελαμπρυσμένος. cf. ζ', 219, η', 305, Odyss. ψ', 201, Il. δ', 141. — ἕως ὁ. α', 193. τῷ, — οἱ —, Megeti. — ἀμύντωρ. ν', 384 etc.

541. εὐρὰξ ξὺν δουρί. adeone invenustum esse Homerum, ut ita loquatur, nec asperrimae litterae concursum refugiat? vix inducor, ut credam, suspicorque non poëtae hanc manum esse, sed nescio cujus librarii interpretationem, quae ex margine irrepserit. sic scribamus: στῆ δ' εὐρὰξ ἐν δουρί. eleganter ἐν dicitur pro σύν. Aeschylus Prom. 412.: στρατὸς — βρέμων ἐν αἰχμαῖς. Xenoph. Mem. Socr. 3, 9, 2.: φανερὸν δὲ ὅτι καὶ Λακεδαιμόνιοι οὔτ' ἂν Θρᾳξὶν ἐν πέλταις καὶ ἀκοντίοις, οὔτε Σκύθαις ἐν τόξοις ἐθέλοιεν ἂν διαγωνίζεσθαι. Stobaeus: Θρᾳξὶ πέλταις, Σκύθαις τόξοις. inutilem ille praepositionem putans delevit; corruptior Homeri eleganti trivialem substituit. de isto usu τοῦ ἐν v. etiam Euripidis interpp. El. 293. et alias. ceterum cf. λ', 251.

542—550. αἰχμὴ — ἱεμένη. ε', 661, λ', 573 etc. — ἐλιάσθη. 520.— Sch.: ἐεισάσθην. (415.) νῦν ἐπῆλθον κ. ὥρμησαν. — κασιγνήτοισι. νῦν πᾶσι τοῖς συγγενέσι. σημείωσαι γάρ, ὅτι καὶ τοὺς ἀνεψιοὺς κασιγνήτους ἐκάλουν. ὁ γὰρ Μελάνιππος ἀνεψιὸς ἦν Ἕκτορος. ἀνεψιοὶ δέ εἰσιν οἱ τῶν ἀδελφῶν παῖδες, ὥσπερ Αἴας καὶ Ἀχιλλεύς, ὁ μὲν Τελαμῶνος, ὁ δὲ Πηλέως. similiter Ap. et alii. E: φασίν, ὅτι καὶ νῦν παρὰ Ἴωσιν οἱ συγγενεῖς κασίγνητοι λέγονται. potuit sane κασίγνητος et frater dici, ὁ κάσις γενητός, et ex fratre vel sorore natus, ὁ κάσιος γενητός, itaque sensu latiore quivis cognatus. — *Hicetaon* Laomedontis filius fuit, Priami frater: γ', 147. — ἐνένιπτεν. v. ann. ad 198. — „Μελάνιππον. memorantur 3 alii cognomines, quorum duo itidem Trojani, θ', 276, π', 695, τ', 240." *Spitzn. ap. K.* — εἰλίποδας βοῦς. ζ', 424. — Περκώτῃ. β', 835. — ἀπονόσφιν. α', 541, β', 233 etc. hymn. in Merc. 562. ἣν δ' ἀπονοσφισθῶσι θεῶν ἥδειαν ἐδωδήν. — ἀμφιέλισσαι. β', 165 etc. — μετέπρεπε. β', 481, 579, λ', 720 etc. leguntur versus 549—551. etiam ν', 172.

553—559. μεθήσομεν. (δ', 516, ζ', 523 etc.) ἀμελήσομεν, ἐάσομεν. ἐντρέπεται. ἐπιστρέφεται, οἷον ἐντροπὴν ἐπὶ τὸ βέλτιον λαμβάνει. („cf. Od. α', 59. wird dir dein Herz nicht gewendet, gerührt? seriores id dicere solebant ἐντρέπεσθαι sive ἐντρέπεσθαί τινος: v. Soph. Oed. R. 1003, Aj. 90, E 480 etc. quo sensu Hom. etiam verbum μετατρέπεσθαι usurpavit α', 160, ι', 630, μ', 238." *E Spitzn.* — ἀνεψιοῦ. haud male Bentlejus: ἀνεψιόφι, ut Ἰλιόφι. v. inferius 669, Th. §§. 177, 182, 2., ann. ad α', 193, β', 731.) περὶ τ. ἕπουσι. περὶ τὰ ὅπλα ἀσχολοῦνται.

ἀλλ' ἕπευ· οὐ γὰρ ἔτ' ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργείοισι
μάρνασθαι, πρίν γ' ἠὲ κατακτάμεν, ἠὲ κατ' ἄκρης
Ἴλιον αἰπεινὴν ἑλέειν, κτάσθαι τε πολίτας."
Ὣς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς.
Ἀργείους δ' ὤτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
„Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ!
αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται·
φευγόντων δ' οὔτ' ἂρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή."
Ὣς ἔφαθ', οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον,
ἐν θυμῷ δ' ἐβάλοντο ἔπος, φράξαντο δὲ νῆας
ἕρκεϊ χαλκείῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῶας ἔγειρεν.
Ἀντίλοχον δ' ὤτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
„Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
οὔτε ποσὶν θάσσων, οὔτ' ἄλκιμος ὥς σὺ μάχεσθαι·
εἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοισθα!"

Antilochus, adolescens fortissimus, Melanippum trajicit; Hectorem supervenientem fugit.

Ὣς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυνεν·
ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
ἀμφὶ ἓ παπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος. ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν,
ἀλλ' Ἱκετάονος υἱὸν ὑπέρθυμον Μελάνιππον,
νισσόμενον πόλεμόνδε, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν.
δούπησεν δὲ πεσών, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε κύων ὥς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ

(satius est sumere verbum *περιέπειν*, quemadmodum *ἀμφέπειν* Hom. dixit β', 525, ε', 667., et ipsum *περιέπειν* cum bono tum malo sensu Herodotus 1, 73, 12, 19; 2, 169, 12 etc. v. Spitzn.) *ἀποσταδόν.* (cf. Odyss. ζ', 143, 146.) *ἀφεστῶτες πόῤῥω ἐκ διαστήματος.* concise dicta et *ἐλλειπτικῶς*. negat eminus pugnandum esse, ut adhuc per 9 annos, sed concurrere jubet Melanippum et Trojanos, donec aut ipsi aut Graeci vicerint. fuit tamen cum *ἀποσταδὸν μάρνασθαι* existimarem esse *ἀφίστασθαι τοῦ μάχεσθαι*, quemadmodum Soph. Phil. 430. dixit *τηλόθεν εἰσορᾶν* pro *οὐκ εἰσορᾶν*. cf. ann. ad Oed. Reg. 754. — „*πρίν γ' — ἑλέειν.* *πρὶν ἡμᾶς κατακτάναι αὐτούς, ἢ ἐκείνους ἑλεῖν Ἴλιον.*" K. intelligenda pronomina, ut passim. — *κατ' ἄκρης.* ν', 772. — *αἰπεινήν.* ρ', 328, β', 573, ν', 625 etc. — *ἰσόθεος.* β', 565 etc. legitur hic versus etiam λ', 472. et π', 632.

561. v. infra 661, ε', 529, ν', 121. Sch.: *αἰδῶ θέσθε. αἰδέσθητε.* v. Schn. v. *τίθημι.* — post hunc versum nescio quis ineptus inculcavit ista *ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας*, quae conveniunt loco citato libri 5 hic autem intolerabilia sunt propter *ταυτολογίαν*, nec leguntur in Vrat. A, i Cantabr. antem nonnisi in margine et a alia manu adscripta. quare delevimus quibus servatis P. Knightius superior versu scripsit *ὦ φ., ἀν. ἔστε, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε*, ut ε', 529.; quae rati minus probabilis videtur.

562, 3. ε', 531, 532.

564—566. *ἀλέξασθαι.* ν', 475 et — *ἐν θυμῷ δ' ἔβ.* sic Townl. e Vrat. d. ceteri libri deteriore numero *ἐν θ. δὲ βάλοντο.* ceterum v. α', 29 — *φράξαντο.* μ', 263, ν', 130 et — Sch.: *ἕρκεϊ χαλκείῳ· τῷ κύκλῳ τῶν ἀσπίδων, ταῖς ἀσπίσι.* (cf. μ', 26 ν', 130, ρ', 268. *Ex II.*) *ἔγειρε.* (59 ε', 517 etc.) *παρώρμησε.*

569—571. *θάσσων.* ν', 819. — *εἴ τινα —, utinam aliquem* etc. Matth. 513, 1. — *ὀρόθυνεν.* κ', 332 etc.

572—574. v. δ', 496—498, μ', 462 et

576—581. *νισσ. πόλεμόνδε, procuntem in* proelium. v. Schn. v. *πελάζω.* eodem sensu dictum est *δηϊοτῆτι* 583. et alias. — *νεβρῷ.* δ', 243 etc.-

βλημένῳ ἀΐξῃ, τόντ' ἐξ εὐνῆφι θορόντα
θηρητὴρ ἐτύχησε βαλὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
ὣς ἐπὶ σοὶ, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
τεύχεα συλήσων. ἀλλ' οὐ λάθεν Ἕκτορα δῖον,
ὅς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα.
Ἀντίλοχος δ' οὐ μεῖνε, θοός περ ἐὼν πολεμιστὴς,
ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικὼς,
ὅστε κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσι
φεύγει, πρίν περ ὅμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν·
ὣς τρέσε Νεστορίδης, ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἕκτωρ
ἠχῇ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο·
στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων.

Thetidi Jupiter gratificatus perseverat in consilio Trojanis opitulandi, donec vel unam navem Graecorum inflammari viderit.

Τρῶες δ' αὖ λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισι
νηυσὶν ἐπεσσεύοντο, Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμὰς,
ὅ σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγε δὲ θυμὸν
Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίνυτο, τοὺς δ' ὀρόθυνεν.
Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι
Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσι θεσπιδαὲς πῦρ
ἐμβάλῃ ἀκάματον, Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρὴν

Sch.: ἐξ εὐνῆφιν. cf. λ', 115, Odyss. β', 2, γ', 405, δ', 307. — θορόντα. θ', 252, λ', 70 etc. — Ἀντ. μενεχάρμης. ν', 396, ψ', 419. cf. ι', 525, ξ', 376 etc.

584—587. θοός περ ἐ. πολ. ε', 571. — Sch.: ἔτρεσε. (λ', 744, ν', 515 etc.) μετὰ δέους ἔφυγεν. (κακὸν ῥέξαντι, κακουργήσαντι, quae malum fecit. Virg. Aen. 11, 809.: *ac velut ille, prius quam tela inimica sequantur, Continuo in montes sese avius abdidit altos, Occiso pastore, lupus, magnove juvenco, Conscius audacis facti* etc. E Cl. et H. — „ἀμφὶ βόεσσιν, *apud boves*.“ H, Spitzn.) ἀολλισθ. (ζ', 270.) συναθροισθῆναι.

589. θ', 159. cf. ε', 618, ρ', 374 etc.

591. sic Harlej. et Lips. vulgo: Τρῶες δὲ λείουσιν etc. cf. 478. — λείουσιν ἐ. ὠμοφ. ε', 782, η', 256.

592—599. ἐφετμάς. ε', 508. — θέλγε. μ', 255. nubem Graecorum oculis offusam fuisse dicit inferius 667. — Sch.: ἀπαίνυτο. (λ', 581, ρ', 85.) ἀφῃρεῖτο. ὀρέξαι. (λ', 79 etc.) δοῦναι, παρασχεῖν. (κορωνίσι. β', 392. — θεσπ. πῦρ. μ', 177 etc. Buttmann. Lexil. I. p. 166.: „θέσφατος u. θέσπις oder θεσπέσιος sind ursprünglich gleichbedeutend. Alle heissen *von Gott gesprochen*, oder *durch göttliche Eingebung gesprochen oder sprechend*. — Da aber Götter durch ihren Ausspruch, durch ihren Befehl, wirken, so ist es ein sehr natürlicher Uibergang, dass alle jene Wörter auch etwas *von einem Gotte geschaffenes* andeuten. — θέσπις behielt als eigentlichsten Sinn nur den der *göttlichen Eingebung*: es ist Beiwort des Gesangs und des Sängers, θέσπις ἀοιδή, θέσπις ἀοιδός; daher denn θεσπιῳδεῖν, θεσπίζειν. Im andern Sinn kommt es vor von grossen Natur-Erscheinungen. θέσπις ἄελλα hat der Hymnus der Afrodite 208; und so ist θεσπιδαὲς (von δαίω) festes Beiwort des Feuers, gleichsam *das von Gott her lodernde* (malim: *das durch Göttergeheiss auflodernde*), weil der Anblick des auflodernden und sich verbreitenden Feuers unter allen gewöhnlichen Natur-Erscheinungen einer unmittelbaren Wirkung der Gottheit am ähnlichsten sieht.“ — ἀκάματον. epitheton ignis: v. infra 731, ε', 4, π', 122, Odyss. ν', 123 etc.) ἐξαίσιον. παρὰ τὸ καθῆκον γενομένην μεγάλην. ἢ οὐκ ἀγαθήν. (Schol. B: ἄδικον. τοὐναντίον γὰρ ἐναίσιμα, τὰ καθήκοντα κ. δίκαια. ἢ ὑπεραγόντως μεγάλην. hoc habet etiam Hesych. vv. ἐξαίσια et ἐξαίσιοι, Etym. h. v. inter alia: μέγα. ita Odyss. ρ', 577.: ἤ τινά που δείσας ἐξαίσιον; *nimium, valde.* altero sensu injusti usurpata vox est Odyss. δ', 690.: οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον, *neque afficiens aliquem injuria.* Ex H. — ἀρήν. Schol. A: ἱκετείαν. Schol. B: αἴτησιν, εὐχήν. Thetidos

πᾶσαν ἐπικρήνειε· τὸ γὰρ μένε μητίετα Ζεύς,
νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.
ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν
θησέμεναι Τρώων, Δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι.
τὰ φρονέων νήεσσιν ἔπι γλαφυρῇσιν ἔγειρεν
Ἕκτορα Πριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
μαίνετο δ', ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος ἢ ὀλοὸν πῦρ
οὔρεσι μαίνηται βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης,
ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνετο, τὼ δέ οἱ ὄσσε
λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν, ἀμφὶ δὲ πήληξ
σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο.
[Ἕκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ
Ζεύς, ὅς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μοῦνον ἐόντα
τίμα καὶ κύδαινε. μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
ἔσσεσθ'· ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ
Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλείδαο βίηφι.]
καί ῥ' ἔθελε ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων,
ᾗ δὴ πλεῖστον ὅμιλον ὅρα καὶ τεύχε' ἄριστα·
ἀλλ' οὐδ' ὣς δύνατο ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίνων·

Graecorum et Hectoris eximia virtus similibus declaratur. mors fortuita Periphetae, Mycenaeorum praestantissimi.

ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἠΰτε πέτρη

preces v. α', 503, Achillis ib. 407.) *ἐπικρήνειε.* (α', 455, ϑ', 241, π', 238.) ἐπιτελέσειε. (*τὸ γὰρ μένε*, *nam hoc expectabat*, quod jam dicturus est.) *σέλας.* (ϑ', 76, 508, 562, σ', 214 etc.) λαμπηδόνα.

600, 601. cf. 69—71.

604—608. *ἐγχέσπαλος.* β', 131, ξ', 449. — *βαθέης — ὕλης.* ε', 555. — Sch.: *ἀφλοισμός.* ὁ ἀφρισμὸς κατὰ Αἰτωλούς. λαμβάνεται δὲ καὶ πεποιημένως ἐπὶ ἰδιώματος ὕδατος ἤχου. (Aetolicam vocem dicit etiam Schol. B. item E: ἀφλοισμὸς, inquit, ὁ ἀφρὸς κατὰ Αἰτωλούς. γίνεται δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἢ ἀπὸ τοῦ ἀφρισμὸς μεταβολῇ τοῦ ἀμεταβόλου (imo: εὐμεταβόλου) ρ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ἢ παρὰ τὸ φλέω [*ebullio*] φλοισμὸς καὶ ἀφλοισμός. Suidas: ἀφλυσμὸς, ἀφρός. a φλύω. Etym. M.: ἀφλοισμός. ψόφος ποιὸς, ἢ ἀφρός. Hesych.: ἀφλοισμὸς, ἀφρός. idem: φλοῖσβος, τάραχος. ἀφρός. cf. H, Spitzn. ap. K, Schn. vv. φλέω et φλοῖσβος. ἀφλοισμὸς dictum pro φλοισμὸς, ut ἀφαυρὸς pro φαῦρος et similia verba, quae v. ann. ad η', 235. recte *spumam* interpretantur: nam apro irato Hectorem comparat hic noster, ut E annotavit. ἄλλως δέ γε εἰπεῖν, inquit, μαινομένῳ οἰκεῖον καὶ ὁ ἀφλοισμὸς καὶ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς λάμπεσθαι· ὃ δὴ πάσχειν Ἕκτωρ ὑπὸ θυμοῦ δοκεῖ. Cic. in Verr. act. 2, 4, 66.: *cum spumas ageret in ore, arderent oculi, voce maxima vim me sibi afferre clamaret, copulati in jus pervenimus.* — *βλοσυρῇσιν.* η', 212. — *πήληξ.* ϑ', 308, ν', 805 etc. — *σμερδαλέον.* β', 309 etc.) *τινάσσετο.* (μ', 298 etc.) ἐσείετο. „conf. 647, ν', 805, π', 105." *Spitzn. ap. K.*

609—613. versus putidi et ταυτολόγοι, quos merito notarunt vett. Critici, delevit P. Knightius, W uncinis inclusit. probabiliter D. Montbelius initium hujus fraudis repetit ab eo, quod aliquis interpretandi gratia primum verbo μαρναμένοιο adscripserit Ἕκτορος, dein versum compleverit et blandiente successu cetera adjecerit. singula excusserunt vett., velut illud, Jovem Hectori adesse dici ἀπ' αἰθέρος, cum in Ida nunc considat, quod oblitus imitator videtur Jovem αἰθέρι ναίοντα (β', 412 etc.) cogitasse. verba πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μοῦνον ἐόντα subobscura sunt denique ista μινυνθάδιος etc. quis non videat sublecta esse α', 352, δ', 478 φ', 84.? cf. H. Harlej. codex: ἤδη γάρ οἱ ἐπήρτυε — ὑπὸ Πηλείδαο δαμῆναι cum scholio: ἡτοίμαζε. Lips. quoque ap. Bentl.: ἐπήρτυε.

614—620. *στίχας ἀ. πειρ.* μ', 47 — *πυργηδόν.* μ', 43. — *ἠλίβατος* 273. — *λιγ. ἀν. λαιψ. κέλευθα.* ξ'

ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα,
ἥτε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα,
κύματά τε τροφόεντα, τάτε προσερεύγεται ἀκτήν·
ὣς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο.
αὐτὰρ ὁ, λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, ἔνθορ' ὁμίλῳ,
ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηῒ πέσῃσι
λάβρον ὑπὸ νεφέων, ἀνεμοτρεφὲς, ἡ δέ τε πᾶσα
ἄχνῃ ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
ἱστίῳ ἐμβρέμεται, τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
δειδιότες, τυτθὸν γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται·
ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
αὐτὰρ ὅγ', ὥστε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθὼν,

17. — *τροφόεντα.* λ', 307. — *προσερεύγεται*, ut ρ', 265 etc. proprie Odyss. ι', 374.: *ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων.* cf. π', 162. — *ἀκτήν.* scriptura vetus, quam commemorant Scholiastae. vulgo, secundum Aristarchum: *αὐτήν.* E: *ἀκτὴν, ἢ ἀκτῇ, ἢ μᾶλλον αὐτήν.* interpretationi simile est *αὐτὴν*, non item *ἀκτὴν*, quod Bentlejus approbavit. Odyss. ε', 402.: *ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα, ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο Δεινὸν ἐρευγόμενον.* cf. ib. 438, β', 395 etc. comparaverunt viri docti Apoll. Rhod. 3, 1293, Virg. Aen. 7, 586, 10, 693 seqq. Ovid. Met. 9, 39.: *haud secus ac moles, quam magno murmure fluctus Oppugnant; manet illa, suoque est pondere tuta.*

622 — 626. Sch.: *λαμπόμενος πυρί. ὑπὸ τῶν ὅπλων λαμπόμενος.* (*fulgens igne.* audacter dictum pro *λαμπ. ὡς πυρί.* κ', 153.: *τῆλε δὲ χαλκὸς Λάμφ', ὡς ἀστεροπὴ πατρὸς Διός.* cf. λ', 65, 66 etc. frequentat eam ellipsin Aeschylus et Aristophanes, quorum ille Agam. 733. de equo Trojano: *ὑπερθορὼν δὲ πύργον ὠμηστὴς λέων*, ubi Schol.: *ἤγουν ὥσπερ λέων ὠμοφάγος* etc.) *λάβρον.* (β', 148.) *ἀθρόον, συνεχὲς, πολύ.* (*λ. ὑπὸ ν.*, auctum nubibus, h. e. imbre.) *ἀνεμοτρεφές. ὑπὸ ἀνέμου ηὐξημένον, ὑψηλόν. ὅταν δὲ τὸ Ἀγαμέμνονος ἔγχος ἀνεμ. φησιν, ὥσπερ ἐν τῇ λ' (256.), ἀντὶ τοῦ ἰσχυρόν. δεινὸς ἀήτης.* (ξ', 254, Odyss. δ', 567, ι', 139.) *χαλεπὸν ἀνέμου πνεῦμα.* (Venet. uterque: *δεινὸς ἀήτη*, ut *κλυτὸς Ἀμφιτρίτη, κλυτὸς Ἱπποδάμεια.* quod probat Schol. A, repudiata nonnullorum, ut ait, scriptura *δ. ἀήτης.* sed Hom. quidem Odyss. δ', 567. dixit *Ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας*, similiterque Apoll. Rhod. 1, 423.: *ἀήτης μείλιχος* etc., nec quisquam praeter Hesiodum altera forma usus esse videtur: nam is quidem O. et D. 604. dixit *εἴ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας*, et 620. *Νότοιο δὲ δεινὰς ἀήτας*: qui et alia quaedam ex hoc genere habet, quae non videntur pertinere ad Homerum. — *ἀν. ἀήτης*, ut *ἀνέμων ἄελλα* seu *θύελλα.* v. H et Sp.) *ἐμβρέμεται. ἐνηχεῖ, πνεῖ.*

627. *τυτθὸν γὰρ — φέρονται.* h. e.: *τὸ τυχὸν ἀπέχουσι τοῦ θανάτου*, ut Scholl. Veneti interpretantur. iidem pariter atque alii grammatici hoc dictum similibus Anacharsidis et Arati illustrarunt, inter sententias retulit Stob. Serm. 57., magnopere praedicat Longinus s. 10, 5., cui videtur *φοβερὸν*, Arati autem illud Phaen. 299. *ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει μικρὸν καὶ γλαφυρόν.* E: *σημείωσαι, ὅτι Ὅμ. μὲν ἀορίστως φησὶ τοὺς ναυτιλλομένους τυτθὸν ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρεσθαι, Ἀνάχαρσις δὲ καὶ δακτύλοις μετρεῖ τὸ διάστημα, ὃς ἐρωτήσας ἐν τῷ πλέειν, ὁπόσον ἐστὶ πάχος τῶν σανίδων τοῦ τῆς νηὸς ἐδάφους, κ. μαθὼν ὡς τοσοίδε δάκτυλοι, ἔφη ὅτι τόσον καὶ τοῦ θανάτου ἀπέχομεν. Ἄρατος δὲ τὸ Ὁμηρικὸν παραφράζων φησίν· ὀλίγον δὲ δ. ξ. ἄ. ἐρύκει.* — *ὑπὲκ* sive seorsim dictum existimes, seu referendum putes ad *φέρονται*, quemadmodum ε', 318. dixit *υἱὸν ὑπεξέφερε πτολέμοιο*, perinde est. at veteres ita explicant: *φέρονται τυτθὸν παρὲκ θανάτου*, *navigant paululum a morte.* cf. H.

628. ι', 8. cf. ξ', 20, η', 247 etc.

629 — 632. *ὀλοόφρων.* (β', 723, ρ', 21 etc. conf. π', 701.) *ὀλέθρια καὶ δεινὰ φρονῶν.* (alio sensu in Odyssea α', 52, κ', 137. et λ', 322. Atlas, Aeetes et Minos appellari videntur *ὀλοόφρονες*, scilicet *callidi*, *prudentes.* v. Spitzn. h. l. et Nitzsch. ad Odyss. α', 52. Ap. h. v.: — *δύναται καὶ ὀλοόφρων λέγεσθαι ὁ ὑγιεῖς τὰς φρένας*

αἵ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμονται
μυρίαι, ἐν δέ τε τῇσι νομεὺς οὔπω σάφα εἰδὼς
θηρὶ μαχήσασθαι ἕλικος βοὸς ἀμφὶ φονῇσιν
(ἤτοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσιν
αἰὲν ὁμοστιχάει, ὁ δέ τ' ἐν μέσσῃσιν ὀρούσας
βοῦν ἔδει, αἱ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν)· ὣς τότ' Ἀχαιοὶ
θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διῒ πατρὶ
πάντες. ὁ δ' οἶον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφήτην,
Κοπρῆος φίλον υἱὸν, ὃς Εὐρυσθῆος ἄνακτος
ἀγγελίης οἴχνεσκε βίῃ Ἡρακληείῃ·
τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων
παντοίας ἀρετὰς, ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχεσθαι,
καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο.
ὅς ῥα τόθ' Ἕκτορι κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξε·
στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο,
τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκέ', ἕρκος ἀκόντων,

ἔχων. — ceterum simile simili cumulat poëta commotior. — *εἱαμενῇ*. δ', 483. — *ἕλικος*. ι', 466. — *ἀμφὶ*, *propter*. δ', 70 etc. — *φονῇσιν*. κ', 521. — *ὁ μὲν*, *pastor*. — *ὑστατίῃσι*. θ', 352, Odyss. ι', 14.) *ὁμοστιχάει*. ἅμα πορεύεται, συμπαρακολουθεῖ. (simile *στιχᾶσθαι* β', 92 etc. cf. H. — *ὁ δὲ*, *leo*.) *ἔδει*. (Odyss. π', 431, Il. δ', 345 etc.) ἐσθίει. *ὑπέτρεσαν*. (ρ', 275, 587.) ὑπὸ δέους ἔφυγον. Sch.

635—637. *ὣς τότ'* etc. anacoluthon, de quo E, Cl., alii. — Sch.: *θεσπεσίως*. θείως. (*divinitus*. v. ann. ad 596. — *Περιφήτην*. ν', 791, ubi v. ann.

638. Vrat. d., fragm. Moscov. et unus Vindob., quos codd. secutus est H: *Εὐρ. ἀέθλων ἀγγελ.*, ut θ', 363. et τ', 133.: *ὑπ' Εὐρ. ἀέθλων.* sic etiam Schol. Pindari ann. ad Ol. 3, 50., ubi hunc versum laudat. cf. Bentl. et Dawes. p. 149. — Sch.: *Κοπρῆος*. Κοπρέως. οὗτος δὲ ὁ Κοπρεὺς ἦν κῆρυξ Εὐρυσθέως, τοῦ τῶν Ἀργείων βασιλέως, ὃς τὰς παρ' ἐκείνου ἐντολὰς ἔλεγε τῷ Ἡρακλεῖ τῶν ἄθλων ἕνεκα, ἔξωθεν τῆς πόλεως μένοντι· δεδοικὼς γὰρ αὐτὸν ὁ Εὐρυσθεὺς οὐκ εἴα ἔνδον εἰσελθεῖν. Apollod. 2, 5, 1, 6. de Hercule: — ἦγεν εἰς Μυκήνας τὸν λέοντα. Εὐρυσθεὺς δὲ καταλαβὼν αὐτοῦ ἀνδρίαν ἀπείπατο λοιπὸν αὐτῷ εἰς τὴν πόλιν εἰσιέναι, δεικνύειν δὲ πρὸ τῶν πυλῶν ἐκέλευε τοὺς ἄθλους. φασὶ δὲ, ὅτι δείσας καὶ πίθον αὐτῷ χαλκοῦν εἰσκρυβῆναι ὑπὸ γῆς κατεσκεύασε, καὶ πέμπων κήρυκα Κοπρέα, Πέλοπος τοῦ Ἠλείου, ἐπέταττε τοὺς ἄθλους etc. v. ibi H, qui vas illud aeneum, in quo latuisse dicitur Eurystheus, intelligit cellam subterraneam, quali Martem inclusum fuisse putat ab Aloïdis; sed v. ann. ad ε', 387. ridicule Diodorus 4, 12., quo capite Herculis laborem tertium enarrat: ἀπήνεγκεν, inquit, τὸν κάπρον ζῶντα πρὸς Εὐρυσθέα· ὃν ἰδὼν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντα, καὶ φοβηθεὶς, ἔκρυψεν ἑαυτὸν εἰς χαλκοῦν πίθον. — Copream personatum v. ap. Euripidem Heraclidis.

639—643. „*ἀγγελίης*. genit. causae, ut ν', 252.: ἠέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες;" *Spitzn.* ap. K. cf. 650. — Sch.: *οἴχνεσκε*. (ε', 790, Odyss. γ', 322.) παρεγένετο, ἐπορεύετο. — *βίῃ Ἡρ.* β', 658. — *ἀμείνων παντ. ἀρετὰς*, *melior omnis generis virtutibus*. *παντ. ἀρετὰς*, ut παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον Odyss. 725. et 815. „Il. ψ', 307.: καὶ ἱπποσύνας ἐδίδαξαν Παντοίας." *E Spitzn. ap. K.* — *ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχεσθαι.* v. ann. ad α', 121. — *ἐτέτυκτο*. ε', 78 etc. — *ἐγγυαλ.* 491.

644. fugientibus Graecis, postremus eorum Periphetes, vir strenuus, dum et ipse, conspecto Hectore, retro vertitur, salutem in pedibus quaerens, scuti longioris margine impeditus cecidit. — *ἐν — πάλτο*, ἐνέπαλτο, sive ἐνεπέπαλτο (a verbo πάλλεσθαι: v. Matth. §. 164.), ἄντυγι ἀσπίδος, impulsus est, *impegit in marginem scuti.*

645. vulgo: *τὴν α. φορ.*, *ποδηνεκὲς ἕρκος ἀ.* sed Ap.: ποδηνεκέα. βαθεῖαν, ὥστε ἀπὸ τοῦ αὐχένος μέχρι τῶν ποδῶν διϊκνεῖσθαι. ex quibus genuinam scripturam eruit Tollius, quam

τῇ ὅγ' ἐνὶ βλαφθεὶς πέσεν ὕπτιος, ἀμφὶ δὲ πήληξ
σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.
Ἕκτωρ δ' ὀξὺ νόησε, θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
στήθεϊ δ' ἐν δόρυ πῆξε, φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἑταίρων
κτεῖν'· οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρου,
χραισμεῖν (αὐτοὶ γὰρ μάλα δείδισαν Ἕκτορα δῖον),
εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν. περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι
νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.

imminent Trojani navibus, quarum post primas demum Graeci consistunt.

Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκῃ
τῶν πρωτέων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν
ἀθρόοι, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν· ἴσχε γὰρ αἰδὼς
καὶ δέος· ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισι.
Νέστωρ δ' αὖτε μάλιστα Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
λίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον·
„Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ
ἄλλων ἀνθρώπων· ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος
παίδων, ἠδ' ἀλόχων, καὶ κτήσιος, ἠδὲ τοκήων,
ἠμὲν ὅτεῳ ζώουσι, καὶ ᾧ κατατεθνήκασι!
τῶν ὕπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων·

firmat E ann. ad ζ', 117.: ὅτι, ἣν ἐν ἄλλοις φησὶν Ὅμ. *ἀμφιβρότην ἀσπίδα καὶ ποδηνεκῆ* etc. — *ἕρκος ἀκόντων*. δ', 137.

646—653. *τῇ — βλαφθεὶς*, *qua ille impeditus*. v. Schn. v. βλάπτω. — „*ἀχνύμενοι ἑταίρου*, *perculsi casu socii*, ut πόλλ' ἀχέουσα — κασιγνήτοιο φόνοιο ι', 563., ἀκαχήμενον ἵππων λ', 701" etc. *Spitzn.* cf. ann. ad 639. — *χραισμεῖν*. α', 242 etc. interpunctione illustravi hunc locum. vulgo: — δῖον. εἰσωποὶ etc., dubitantibus viris doctis, utri intelligendi sint εἰσωποὶ νεῶν, Graecine an Trojani, cum poëta metu perculsos Periphetae socios fugisse dicat, donec in conspectum navium venirent, intra quas prorsus se irruerunt (τοὶ δ' ἐπέχυντο). *εἰσωποὶ — νεῶν*. *fugerunt, donec naves conspicerent*. concise dictum, quo festinationem illorum significet. — Sch.: *περιέσχεθον*. περιέσχον, περιεκάλυπτον. (cingebant locum, quo illi fugerunt, extremae Graecorum naves, quae primae in terram tractae erant, proximaeque Ilio stabant, in semicirculi extrorsum aperti speciem dispositae ad excipiendum fugientes. *ἄκραι νῆες* dictum est ut ἄκραι ἠΐονες, τρίχες ἄκραι, ρ', 264. et ψ', 519. v. E, Spitzn.) *ἐπέχυντο*. (π', 295.) ἐπηνέχθησαν.

654—657. *Ἀργεῖοι*, Graeci, h. e. exercitus Graecorum, qui post primas illas naves stabat, circa tentoria. — *νεῶν*, ἀπὸ νεῶν, ut εἶκε πολέμου δ', 509 etc. — Sch.: *ἐκέδασθεν*. (ε', 88 etc.) ἐχωρίσθησαν, ἐσκορπίσθησαν. (*αἰδὼς καὶ δέος*. *pudor* ulterius fugiendi, nec in ipsis castris consistendi; *metus*, ne relicta castra navesque incendantur a Trojanis ingruentibus. — *ἀζηχές*. 25.) *ὁμόκλεον*. (Odyss. φ', 360, χ', 211 etc. cf. σ', 156, ζ', 137.) ἠπείλουν, παρεκελεύοντο. Ap.: ὁμοκλή· ἀπειλή. καὶ *ὁμοκλητῆρος*. [ψ', 452.] *σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὁμοῦ ἐκκελεύσασθαι*. isque sensus est h. l. τοῦ ὁμόκλεον: metuentes enim Graeci, ne castra improviso caperentur, identidem suos inclamabant atque exhortabantur ad vigilandum.

658. sic Vrat. d. et libri editi usque ad Heynei, qui annotavit, δὲ adversativum ante αὖτε negligi solere a librariis. cf. 370.

659. *ὑπὲρ τοκέων* (Flor., Ald. 1. et Rom.: τεκέων.) dixit, a parte illorum, quae 662. enumerat, τὰ φίλτατα, ut Tragici loquuntur: v. Valck. ann. ad Eurip. Phoen. 437. — *γουνούμενος*. ι', 579 etc.

660. cf. 561.

662—665. *κτήσιος*. ε', 158, Od. τ', 534 etc. — *γουνάζομαι*. α', 427,

ἑστάμεναι κρατερῶς, μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε!“
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.

dispellit Minerva nubem divinitus offusam oculis Graecorum. quo facto illi impetus Trojanorum reprimunt, inprimis Ajax.

τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη
θεσπέσιον· μάλα δέ σφι φόως γένετ' ἀμφοτέρωθεν,
ἠμὲν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο.
Ἕκτορα δὲ φράσσαντο βοὴν ἀγαθὸν καὶ ἑταίρους,
ἠμὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν οὐδ' ἐμάχοντο,
ἠδ' ὅσσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῇσιν.
Οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι μεγαλήτορι ἥνδανε θυμῷ
ἑστάμεν, ἔνθα περ ἄλλοι ἀφέστασαν υἷες Ἀχαιῶν,
ἀλλ' ὅγε νηῶν ἴκρι' ἐπῴχετο, μακρὰ βιβάσθων,
νῶμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι,
κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαιεικοσίπηχυ.
ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδὼς,

λ', 130 etc. — ἑ σ τ ά μ ε ν α ι intelligendum sensu imperativi. — τ ρ ω π ᾶ σ θ ε, τρέπεσθε. conf. π', 95, Odyss. τ', 521, ω', 535. — φ ό β ο ν δ ε. θ', 139. „Virg. Aen. 10, 280: *nunc conjugis esto Quisque suae tectique memor; nunc magna referto Facta patrum, laudes!*“ Cl.

667 — 672. mirati sunt vett. Critici caliginem, quam oculis Graecorum offusam nunc dicit, in superioribus non dixit, sed haec tantummodo 593.: θέλγε δὲ θυμὸν Ἀργείων etc. verum late patet significatio verbi θέλγειν, nec raro videmus homines metu aut ira velut occoecari. loca similia H laudavit haec: ε', 127, π', 567, ρ', 643 — 650, υ', 321 — 341. — ν έ φ ο ς ἀ χ λ ύ ο ς dictum videtur ut ἀνέμοιο θύελλα et similia, ita ut sit νέφος ἀχλυόεν, quemadmodum κυάνεον νέφος dixit π', 66. et ψ', 188. — μ ά λ α — π ο λ έ μ ο ι ο. utrinque lux affulsit Graecis, et a navibus, et a campo, h. e. utrobique clare videbant omnia, et inprimis Hectorem comitesque ejus. — ὁ μ ο ι ΐ ο υ. malit H ὁμοιϊόφι πτολέμοιο. quem v. ann. ad ι', 440, et cf. 554. — φ ρ ά σ σ α ν τ ο, ἐνόησαν. Sch.: ἐθεάσαντο. cf. Odyss. τ', 485, ψ', 260. Ap.: ἐφράσθης. ἐνόησας. — ἠ μ ὲ ν — θ ο ῇ σ ι ν. haud dubie dicit excubitores, qui alternis per 3 horas vigilabant et, hoste invadente, pugnabant, ceteris cessantibus dormientibusque, donec etiam ipsi evocarentur. Rhes. 3.: τευχοφόρων, — Οἳ τετράμοιρον νυκτὸς φρουρὰν Πάσης στρατιᾶς προκάθηνται. v. ibi interpp. Veget. lib. 3.: *quia impossibile videbatur in speculis per totam noctem vigilantes singulos permanere, ideo in 4 partes ad clepsydram sunt divisae vigiliae, ut non amplius quam tribus horis necesse sit vigilare.*

673 — 677. fuit Ajax inter illos, qui tum cessabant, nec excubias agebant; sed morae impatiens proripit se ab illis, et conto armatus tabulata navium ascendit. — Sch.: ἴ κ ρ ι α. (684, 728, Od. ε', 163 etc.) τὰ καταστρώματα τῶν νεῶν, τὰ σανιδώματα. (Scholl. Veneti: ἴκρια. οἱ μὲν τὰ καταστρώματα. [*tabulata navium*, germ. *das Verdeck des Schiffs.*] οἱ δὲ τὰ κατὰ πρῷραν καὶ πρύμναν ὡς σανιδώματα. ἢ τὰ ἐξέχοντα ἄκρα. ἢ τὰς καταγωγάς. [?] possunt haec inter se conciliari, cum notum sit, illa aetate naves non totas, sed versus proram et puppim tantum fuisse constratas tabulis, aperta relicta parte media, in qua remiges sedebant; quae pars appellata fuit ἄντλος. conf. 728. hinc Odyss. μ', 229. dixit ἴκρια πρώρης. Ap.: ἀπ' ἰκριόφιν. [μ', 414.] ἀπὸ τοῦ ἰκρίου. λέγει δὲ ἴκριον καὶ τὴν τοῦ κυβερνήτου καθέδραν etc. similiter E, Hesych., Etym., Schol. Apoll. Rhod. 1, 566. *Ex Il.* cf. Spitzn. ap. K et Nitzsch. ad Odyss. ε', 163. et 252.) β ι β ά σ θ ω ν. (ν', 809.) βαίνων. (conf. 685.) ν ώ μ α. (η', 238 etc.) νῦν διέφερεν, ἐκίνει. ξ υ σ τ ό ν. (388.) ἐξυσμένον. (imo: δόρυ ἐξ.) κ ο λ λ η τ ό ν. (δ', 366, λ', 198 etc.) κεκολλημένον. β λ ή τ ρ ο ι σ ι. τοῖς κατὰ τὰς ἁρμονίας γόμφοις, τοῖς ἐπιούροις. Schol. A.: συμβλήμασι καὶ συμπλοκαῖς. „βλῆτρα, von βάλλειν, ἀμφιβάλλειν, die Ringe oder Klammern, womit die beiden Stangen zusammengehalten wurden.“ *E K.*

678 — 683. comparat Ajacem cum desultore, cujus et in Odyssea meminit, ε',

ὅστ᾽ ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας ξυναγείρεται ἵππους,
σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ δίηται,
λαοφόρον καθ᾽ ὁδὸν, πολέες τέ ἑ θηήσαντο
ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες, ὁ δ᾽ ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
θρώσκων ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτονται,
ὣς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἴκρια νηῶν
φοίτα, μακρὰ βιβὰς, φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ᾽ ἵκανεν.
αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευε
νηυσί τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν. οὐδὲ μὲν Ἕκτωρ
μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῳ πύκα θωρηκτάων,
ἀλλ᾽ ὥστ᾽ ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἴθων
ἔθνος ἐφορμᾶται, ποταμὸν πάρα βοσκομενάων,
χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
ὣς Ἕκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρώροιο,
ἀντίος ἀΐσσων· τὸν δὲ Ζεὺς ὦσεν ὄπισθε

371. Sch.: κελητίζειν. ἵππον κέλητα ἐλαύνειν. κέλης ὁ μονάμπυξ, παρὰ τὸ κέλειν, τὸ βαδίζειν, (? v. Schn. v. κέλλω.) ὅθεν καὶ κέλευθος. ἐπεὶ τὸ παλαιὸν ὡς ἐπίπαν τοῖς ἅρμασιν ἐχρῶντο. E: οὔ φησιν ὁ π., ὡς ἐπὶ τῶν Ἀχαιῶν ἦν τὸ πρᾶγμα, ἀλλ᾽ αὐτὸς εἰδὼς τοῦτο ἐφ᾽ ἑαυτοῦ γινόμενον ἐντεῦθεν ποιεῖται τὴν παραβολὴν, ὡς πρὸς εἰδότας λαλῶν. quam sententiam probat Nitzsch. ann. ad Odysseae l. l., et in bellis quidem atque itineribus heroum enarrandis poëtas vetustiores secutum esse Homerum existimat, in similibus autem rebusque comparatis latius exspatiatum nec ea neglexisse, quae sua ipsius aetas usitata et memorabilia ostenderet. sed vere Montbelius: „Les anciens accusaient ici le poète d'avoir fait un anachronisme, et Eustathe le justifie, en observant qu' Homère n'attribue pas à Ajax l'action de monter à cheval, mais que seulement il tire une comparaison d'un usage connu de lui et de ses contemporains. Je trouve cette observation plus subtile que juste, et je doute fort qu' Hom. ait jamais fait cette distinction entre les contumes de son temps et celles de la guerre de Troie. Jamais aucun auteur n'a établi dans son ouvrage, deux civilisations différentes, la sienne et celle de ses héros. A plus forte raison Hom., dans un siècle entièrement dépourvu de monuments écrits, et par conséquent de tous les moyens propres à constater les détails des anciens usages; car sans doute alors on ne voyait les faits passés que revêtus en quelque sorte des habitudes de tous les jours. Ce qu'il y a de plus raisonnable à dire, c'est que l'art de monter à cheval, si naturel à l'homme, n'était pas encore appliqué aux exercices militaires.“ v. ann. ad κ', 513. et de arte desultorum, praesertim in Circo, Carrion. Emend. 2, 10., Ernest. Clav. Cic. v. *desultorius*, Beckmann. *Gesch. der Erfind.* 4, 86. — Schol. B: ἐκ πολέων. ἀντὶ τοῦ ἐκ πολλῶν τοὺς ἐπιτηδείους, οἷον ἀρίστους καὶ ἰσοταχεῖς συναγάγῃ ἐκλεξάμενος. Sch.: πίσυρας. (ψ', 171, ω', 233, Odyss. ε', 70 etc.) τέσσαρας. (v. Matth. §. 139.) συναγείρεται. συλλέγεται. (ξυλλέγηται.) σεύας. (ζ', 133, λ', 294 etc.) ὁρμήσας. (δίηται, διώκῃ, quae est aliquot codicum manu exaratorum scriptura. vett. edd.: διώκει. sunt hae interpretationes verbi exquisitioris.) λαοφόρον. λεωφόρον, δι᾽ ἧς ὁ λεὼς ἔρχεται, ὅ ἐστιν ὁ ὄχλος. θηήσαντο. (η', 444, χ', 370 etc.) μετὰ θαύματος εἶδον. (ἔμπεδον [μ', 281 etc.], *continuo*. — ἀσφαλὲς, ἀσφαλῶς, *sine lapsu*. cf. ν', 141, ρ', 436 etc.) ἄλλοτ᾽ — ἀμείβεται. ἐν μέρει ἐπέρχεται, ὅ ἐστιν ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλον μεθιζάνει.

685—692. φοίτα. γ', 449 etc. — σμερδνόν. 731, ε', 742. — οὐδὲ — θωρ. non mansit in turba suorum Hector, sed prosiluit pariter atque Ajax. — πύκα θωρ. 738, μ', 317, φ', 277. — αἴθων. β', 839. — Sch.: ἔθνος. (β', 87 etc.) πλῆθος. (χηνῶν — δουλ. β', 460. — ἴθυσε νεὸς, ut ἴθυσε πεδίοιο ζ', 2., ἰθὺς Διομήδεος ε', 849. cf. δ', 400, ξ', 488 etc.) κυανοπρώροιο. (ψ', 852, Odyss. ι', 482 etc.) κυανῷ τὴν πρῷραν κεχρισμένην. (v. ann. ad β', 637, α', 141, λ', 24.

χειρὶ μάλα μεγάλῃ, ὤτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ.

pugna acerrima apud naves.

Αὖτις δὲ δριμεῖα μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη.
φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.
τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὅδ' ἦν νόος· ἤτοι Ἀχαιοὶ
οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπὲκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλέεσθαι·
Τρωσὶν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑκάστου
νῆας ἐνιπρήσειν, κτενέειν θ' ἥρωας Ἀχαιούς.
οἱ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.

arreptam Protesilai navem incendere conatur Hector.

Ἕκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἥψατο ποντοπόροιο,
καλῆς, ὠκυάλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἔνεικεν
ἐς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν.
τοῦπερ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοί τε Τρῶές τε
δήουν ἀλλήλους αὐτοσχεδόν· οὐδ' ἄρα τοίγε
τόξων ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον, οὐδέ τ' ἀκόντων,
ἀλλ' οἵγ' ἐγγύθεν ἱστάμενοι, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο,
καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ, μελάνδετα, κωπήεντα,

695. Virg. Aen. 2, 438.: *hic vero ingentem pugnam, ceu cetera nusquam Bella forent, nulli tota morerentur in urbe, Sic Martem indomitum Danaosque ad tecta ruentes Cernimus* etc.

696—702. ἀκμῆτας. (λ', 802.) κεκοπωμένους, ἀπόνους. ἀτειρέας. (γ', 60, ν', 45 etc.) ἀκαταπονήτους. ἄντεσθαι. (β', 595 etc.) συμβαλεῖν, ἀπαντῆσαι. (ἐσσυμένως. γ', 85, ψ', 55 etc. — ὅδε νόος, *hic animus*, haec sententia. — ἔφασαν, *putabant*. 107, 734 etc. — ἐνιπρήσειν. θ', 182 etc. — ἐφέστασαν (ζ', 373 etc.) ἀλλ., *instabant sibi invicem*. eo sensu ἐφίστασθαι hoc tantum loco dictum est ap. Hom. Xenophonti et Atticis significat *subsistere*: v. Xenoph. Anab. 1, 5, 7 etc.

704—711. Sch.: ὠκυάλου. τῆς ταχέως πλεούσης. — (Ap. v. ὦκα: ὠκύαλος νηῦς, ἡ ταχεῖα. sane ὠκύαλος nihil aliud est quam ὠκὺς, similisque vox nominibus Εὐρύαλος, Ἀμφίαλος, Ἀστύαλος. v. Scholl. Ven., H, Spitzn. ap. K, Schn. h. v. — Πρωτεσίλαον. β', 698. — δήουν. ε', 452 etc. — αὐτοσχεδόν. η', 273 etc.) ἀϊκάς. Ap.: τὰς φορὰς κ. τὰς ὁρμὰς, ἀπὸ τοῦ ἀΐσσειν· τόξων ἀϊκὰς etc. ἀνέμων ἄϊκας, ab ἄϊξ, habet Apoll. Rhod. 4, 820.; idem κατάϊξ, πολυάϊξ. cf. H et interpp. — ἀμφὶς (ν', 706.), χωρὶς, *scorsum*, eminus. — ἕνα θυμὸν ἔχ. ν', 487 etc. E de hoc loco: ὅρα τὴν φράσιν τῆς κινδυνώδους ἀκμαίας μάχης, ἣν οὐκ ἂν φράσαιεν κάλλιον οὐδ' εἰ πάντες ῥήτορες εἰς ἓν συνελθόντες μελετήσαιεν. ἀμφιγύοισι. ν', 147.

712—716. Sch.: μελάνδετα. σιδηρόδετα. ἢ μελαίνας λαβὰς ἔχοντα· ἔστι γὰρ ἡ λαβὴ δεσμός τις τοῦ ξίφους. annotavit K, similiter Comicum φόρμιγγα ἐλεφαντόδετον dixisse Av. 221., h. e. *ebore vinctam*, germ. *in Elfenbein gefasst*; quo loco eruditissimus Beckius commemoravit ejusdem generis vocabula κηρόδετος et ταυρόδετος. ἐλεφαντοδέτους δόμους, *ebore inductas domos* dixit Eurip. Iphigenia Aulidensi; Soph. Antig. 873. χαλκοδέτους αὐλὰς Danaës; itidemque Eurip. Or. 798. μελάνδετον φόνῳ ξίφος, h. e. μέλανα, *atrum sanguine*. v. ibi Facius. sed ita recentiores poëtae. ap. Hom. sane φάσγανα μελάνδετα intelligenda esse videntur *manubriis nigris*, h. e. ferreis, *instructa*, οἷον ἐκ σιδήρου τὰς λαβὰς ἔχοντα δεδεμένας, ut exponit Schol. B. nec aliter Hesych. accepit ipsius Euripidis illud μελ. ξίφος Oreste: τὸ μέλαιναν ἔχον λαβὴν, cum φόνῳ interpretaretur ἐν φόνῳ (μελάνδετον δὲ φόνῳ ξίφος ἐς αὐγὰς ἀελίοιο δεῖξαι), quae ratio minime inepta est. sed age emendemus quae

ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
Ἕκτωρ δὲ, πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει
ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Τρωσὶν δὲ κέλευεν·
„Οἴσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ' ἀϋτήν!
νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε,
νῆας ἑλεῖν, αἳ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι
ἡμῖν πήματα πολλὰ θέσαν κακότητι γερόντων,
οἵ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν
αὐτόν τ' ἰσχανάασκον, ἐρητύοντό τε λαόν.
ἀλλ' εἰ δή ῥα τότε βλάπτε φρένας εὐρύοπα Ζεὺς
ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.“
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν.

desperans paulum cedit Ajax; Graecos conclamat; Trojanos 12, qui ignem inferebant navibus, occidit.

Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε, βιάζετο γὰρ βελέεσσιν,
ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθὸν, ὀϊόμενος θανέεσθαι,
θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην, λίπε δ' ἴκρια νηὸς ἐΐσης.

reliqua leguntur h. l. ap. Schol. B: *σιδηρόδετα, ἐπεὶ, φησὶ, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.* ita scribamus: *σιδ., ἐπεὶ, φασὶ, μέλας σίδηρος· μέλας δ' οὐκ ἔ. σ.* nigrum ait appellari ferrum, quemadmodum Hesiodus O. et D. 151. dixerit *μέλας δ' ο. ἔ. σ.* obscurum est *φησί:* verba autem *μέλας σίδηρος* neglecta sunt a librariis, ut negligere solent bis posita. cf. E, H. — *κωπήεντα* (*π'*, 332, *υ'*, 475.), *manubriis instructa.* male interpres: *capulis magnis*, K: *μεγάλην κώπην ἔχοντα.* sic et *ὑγρὸν ὕδωρ, λευκὸν γάλα* et similia Hom. dixit. — *ἄλλα δ' ἀπ' ὤ. ἀ. μαρναμένων.* cave *ἄλλα* intelligas *ἄλλα φάσγανα*, sed generatim subaudiendum est *τεύχη*, *alia arma*, thorax vel clypeus, quae percussa humi ceciderunt. sic ap. Soph. Phil. 38. *ἄλλα ῥάκη* non sunt *alii panni*, sed: praeter alia, quae Philoctetis in antro conspexit Neoptolemus, *etiam panni.* v. ibi Hermannus. — *ῥέε — μέλαινα.* *δ'*, 451, *ϑ'*, 65 etc. — *μεθίει.* *ζ'*, 523 etc. „*ἄφλαστον*, *aplustre*, ornamentum extremae puppis, forma pinnarum, quod saepe conspicitur in numis, et Odysseae argumentum designat in tabula consecrationis Homeri. accurate de *ἀφλάστῳ* egit Schol. B, auctore Didymo, refellitque istos, qui id confundunt cum *ἀκροστολίῳ*, quod in prora erat; in quibus sunt Sch., Schol. A, et primus omnium Ap. eodem sensu *νηῶν ἄκρα κόρυμβα* dixit *ι'*, 241.“ *Ex Il.* „Man glaubt nicht unwahrscheinlich, es habe die Stelle einer Windfahne (Wetterfahne) vertreten. S. Böttigers archäolog. Museum, 1. S. 23., Ruhnken. de navium tutelis et insignibus, Opuscc. 1, 295 ff.“ *Heinrich.*

717—724. *οἴσετε* ab antiquo *οἴσειν.* cf. *γ'*. 103, *τ'*, 173, Odyss. *χ'*, 106, Matth. §. 253 etc. „Virg. Aen. 4, 593.: *ite, Ferte citi flammas*“ etc. Eichh. — *πάντων ἄξιον ἦμαρ*, *diem cujusvis pretii*, diem praeclarum. Sch.: *νῦν ἀντὶ τοῦ πάντων τῶν τολμηθέντων εἰς ἡμᾶς ἀξίαν ἀμοιβὴν παρέσχεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς πρὸς τὸ ἑλεῖν τὰς ναῦς*, et similiter alii Scholl.; quae nec ipsa mala est interpretatio. v. Matth. §. 341. — *θεῶν ἀέκητι*, *diis invitis.* *μ'*, 8. ita esse vel putat Hector, vel certe persuadere vult militibus, quo animos illis addat. — *θέσαν, ἐποίησαν.* *β'*, 599 etc. — *κακότητι*, *ignavia.* *β'*, 368 etc. — *γερόντων.* *γ'*, 146—153. — Sch.: *ἰσχανάασκον. κατεῖχον, ἐκώλυον.* frequentativum. cf. *ε'*, 89, *μ'*, 38, *τ'*, 234 etc. — *βλάπτε φρένας*, *mentem abstulit*, consiliaque nostra corrupit. cf., monstrante Sp., *ψ'*, 774, 782, *ζ'*, 234 etc. — *ἐποτρ. κ. ἀνώγει.* 43 etc.

726—731. *βιάζετο.* (*λ'*, 588 etc.) *κατεπονεῖτο. ὀϊόμενος.* (*δ'*, 12, *ν'*, 283.) *ὑπολαμβάνων. θρῆνυν. ὑποπόδιον. βέλτιον δὲ, θρῆνυν καλεῖσθαι ὑπὸ Ὁμήρου τὰς καθέδρας τῶν ἐρετῶν.* (recte: v. H et Schn. h. v.) *ἀναχωρῶν γὰρ ἀπὸ τῆς νεὼς τῶν καταστρωμάτων ἐπὶ ταύτας ἀφικνεῖται.* — (cf. ann. ad 675. *θρᾶνον* dicunt Attici et *θρανίτας*: v. Aristoph. Plut. 541,

ἔνθ' ἄρ' ὅγ' ἑστήκει δεδοκημένος, ἔγχεϊ δ' αἰεὶ
Τρῶας ἄμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ·
αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων, Δαναοῖσι κέλευεν·
„Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
ἠέ τινάς φαμεν εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω,
ἠέ τι τεῖχος ἄρειον, ὅ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι;
οὐ μέν τις σχεδόν ἐστι πόλις πύργοις ἀραρυῖα,
ᾗ κ' ἀπαμυναίμεσθ', ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες,
ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτάων,
πόντῳ κεκλιμένοι, ἑκὰς ἥμεθα πατρίδος αἴης.
τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ, πολέμοιο."
Ἦ, καὶ μαιμώων ἔφεπ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.
ὅστις δὲ Τρώων κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο
ξὺν πυρὶ κηλείῳ, χάριν Ἕκτορος ὀτρύναντος,
τὸν δ' Αἴας οὔτασκε, δεδεγμένος ἔγχεϊ μακρῷ·
δώδεκα δὲ προπάροιθε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὖτα.

Acharn. 162, et Schn. v. θρᾶνος.) δεδοκημένος. ἐπιτηρῶν. — σμερδνόν. 686.

732, 3. versus frequentati Homero, ut in tali re: v. β', 110, θ', 174, λ', 287, supra 561, 660 etc.

734—740. „Virg. Aen. 9, 781.: *quo deinde fugam, quo, tenditis? inquit. Quos alios muros, quae jam ultra moenia habetis?* Carolus M. ap. Ariostum *Orl. fur.* 17, 7.: *Dove fuggite, turba spaventata? Non è tra voi, chi'l danno suo contempli? Che città, che refugio più vi resta, Quando si perda sì vilmente questa?*" Eichh. — φαμὲν, *putamus*, speramus. 699. — ἀοσσητῆρας. 254. — ἄρειον, melius, *munitius* quam haec castra. α', 260, τ', 56 etc. — λοιγὸν ἀμ. α', 67 etc. — ἀραρυῖα, *instructa*. γ', 331, ε', 744 etc. — Sch.: ᾗ κ' ἀπαμ. (ω', 369, Odyss. λ', 578 etc.) δι' ἧς ἀμυνοίμεθα τοὺς πολεμίους. ἑτεραλκέα (η', 26, θ', 171.) δῆμον. δυνάμενον ὄχλον ἐν μέρει πρὸς τὰ κατεπείγοντα βοηθεῖν τοῖς κατεπτοημένοις. Ap., locum illum 7. vel 8. libri explicans, quibus in locis Hom. dixit ἑτεραλκέα νίκην: ἑτεραλκέα. τὴν τοῖς ἑτέροις τῶν ἀνθισταμένων ἀλκὴν περιποιοῦσαν. Voss.: *keine stadt ist nahe, mit thürmender mauer befestigt, Welche vertheidigen könnt'*, abwechselndes volk *uns gewährend.* — ἀλλ' ἐν γάρ etc. h. e. ἀλλ' ἑκὰς ἥμεθα πατρίδος αἴης, κεκλιμένοι γὰρ πόντῳ ἐν Τρώων πεδίῳ. v. explicatores Vigeri p. 472, 473. — πύκα. θωρ. 688. — κεκλιμένοι. Sch.: πόντω κεκλ. (v. ann. ad ε', 356.) παρακεκλιμένοι τῇ θαλάσσῃ, περιεχόμενοι. Virg. Aen. 10, 377.: *maris magno claudit nos obice pontus.* — φόως, *lucem*, salutem. ζ', 6 etc. — οὐ μειλιχίῃ. οὐκ ἐν μειλ. interpunxi post μειλ., ut intelligeretur φόως πολέμοιο, h. e. φόως πολεμικὸν, germ. *das Kriegsglück*, quemadmodum Aeschylus dixit νόστιμον φάος Pers. 236. Sch.: διὸ ἐν ταῖς χερσὶν ἡμῶν καὶ τῷ μάχεσθαι ἡ σωτηρία· οὐ γὰρ ἐν τῷ μειλιχίους ἡμᾶς καὶ πρᾴους τοῖς πολεμίοις. retulit homo τὸ μειλ. ad πολέμοιο, ut vulgo. recte Schol. A, secundum Aristarchum, qui primus scripsit μειλιχίῃ pro μειλιχίη, quod ante legebatur: οὐκ ἐν προσηνείᾳ, οὐδ' ἐν ἀργίᾳ, κεῖται ἡ τοῦ πολέμου σωτηρία. haud noluit hoc etiam H.

741—745. μαιμώων. (542.) μανιωδῶς, ἀκατασχέτως. ἔφεπεν. (φ', 542, Odyss. ι', 121., et cum accus. λ', 177 etc. v. Spitzn. ap. K.) ἐπεδίωκεν, ἢ ἐπήρχετο. — (ὀξυόεντι. ε', 50. — φέροιτο, *ferretur*, irrueret. cf. 627, 578 etc. — πυρὶ κηλ. θ', 217.) χάριν Ἕ. ὀτρ. εἰς χάριν τοῦ Ἕκτορος παρορμῶντος. (Ἕκτορι ὀτρύναντι χαριζόμενος, faciens, quod Hectori Trojanos concitanti gratum acceptumque esset, obediens illi. οὔτασκε. imperf., cujus, quod posuit Schn., praesens οὐτάσκω inusitatum est, ut alia ejusmodi praesentia.) δεδεγμένος. (δ', 107 etc.) ἐκδεχόμενος, ἐπιτηρῶν. — ἔγχεϊ μακρῷ. ε', 45, ν', 177 etc. — οὖτα. δ', 525.

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΙΔΙΑ Π.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Π ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Πατρόκλῳ δεηθέντι Ἀχιλλεὺς τὴν ἑαυτοῦ πανοπλίαν ἐπιτρέπει ἀναλαβεῖν, καὶ τοὺς Μυρμιδόνας ἐξάγειν ἐπὶ τὸν πόλεμον. οὗτοι δὲ ἐξελθόντες ἔτρεψαν τοὺς Τρῶας. Πάτροκλος δὲ Σαρπηδόνα τὸν Διὸς ἀναιρεῖ, τὸν παρήορον ἵππον Ἀχιλλέως ἀνελόντα Πήδασον. ἔπειτα δὲ Πάτροκλον Ἕκτωρ ἀναιρεῖ, πληγέντα πρότερον ὑπὸ Εὐφόρβου, Ἀπόλλωνος ἀφελομένου τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Π.

Π Α Τ Ρ Ο Κ Λ Ε Ι Α.

Cladem Graecorum Achilli narrat Patroclus, veniamque ab eo petit, ut ipsius armis et copiis exeat ad pugnam.

Ὣς οἱ μὲν περὶ νηὸς ἐϋσσέλμοιο μάχοντο·
Πάτροκλος δ' Ἀχιλῆϊ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,
δάκρυα θερμὰ χέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ.
τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις, ἠΰτε κούρη
νηπίη, ἥθ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει,
εἱανοῦ ἁπτομένη, καί τ' ἐσσυμένην κατερύκει,
δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, ὄφρ' ἀνέληται;
τῇ ἴκελος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις.

Annotationes. Vers. 1—5. simile exor-
ium, quo ad superiora respicitur, ha-
ent Iliados libri ι', μ', σ', υ', χ', Odys-
eae ζ' et η', ut Scholiastae annotarunt.
— ἐϋσσέλμοιο. β', 170. — δάκρυα
— ὕδωρ. ι', 14, 15. — Sch.: ᾤκτει-
ε. (λ', 813 etc.) ἠλέησε.

7—10. „δεδάκρυσαι. per se dici
olet δακρύω, non item δακρύομαι, sed
egitur alias δεδάκρυνται ὄσσε vel πα-
ειαί: v. χ', 491, Odyss. υ', 204, 353.“
Spitzn. ap. K. — Πατρόκλεις, Πά-
ροκλε. vocativi pariter usitati: v.
latth. §. 92. etc. — Sch. νηπίη. (λ',
60, β', 38 etc.) μικρὰ κόρη. θέουσα.
δ', 244, ζ', 54 etc.) τρέχουσα. ἀνε-
έσθαι. ἀναλαβεῖν, βαστάσαι. ἀνώ-
ει. παρεκελεύετο. ἐθέλει. (qui prius
orum verborum adscripsit, ἀνώγει in-
ellexerat ἠνώγει, ab ἀνωγέω. ann. H.
E: τὸ ἀνώγει καλῶς ἐπὶ νηπίας κό-
ρης ἐῤῥέθη· κελεύσμασι γάρ πως αἱ τῶν
βρεφῶν, φασὶν, ἀξιώσεις ἐοίκασιν, αἷς
καὶ πείθονται οἱ γονεῖς.) εἱανοῦ. (ἑα-
νοῦ: v. γ', 385 etc.) τοῦ πέπλου. —
(Ap.: ἑανός. ἔνδυμα γυναικεῖον, πα-
ρὰ τὸ ἕννυσθαι etc. conf. Hase *griech.
Alterthumsk.* 1. p. 63.) κατερύκει.
κατέχει σπουδάζουσαν αὐτήν. ποτι-
δέρκεται. (Odyss. ρ', 518.) προσβλέ-
πει. — Voss.: *Warum also geweint,
Patrokleus, gleichwie ein mägdlein,
Klein und zart, das die mutter verfolgt,
und*: nim mich! *sie anfleht, An ihr ge-
wand sich schmiegend, den lauf der ei-
lenden hemmet, Und mit thränenden
augen emporblickt, bis sie es aufhebt.*
pictura vera et nativo colore suo gra-
tissima. „ceterum Schol. B paupercu-
lam mulierem dici putat, festinantem ut
opere faciendo victum quaerat, ἵνα παι-
σὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται, ut ait μ',
435.“ *Ex H.*

11, 12. ἴκελος, εἴκελος. β', 478,
δ', 253 etc. — τέρεν — εἴβεις. v.
γ', 142, τ', 323, Odyss. π', 332. Sch.:

ἠέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ;
ἠέ τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος;
ζώειν μὰν ἔτι φασὶ Μενοίτιον, Ἄκτορος υἱὸν,
ζώει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσι,
τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνηώτων.
ἠὲ σύγ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὡς ὀλέκονται
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς;
ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω."
Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφης, Πατρόκλεις ἱππεῦ·
„ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱὲ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,

τέρεν. νῦν ὑγρόν. *εἴβεις.* στάζεις, προχέεις. (idem ann. ad τ', l. l.: *τέρεν.* ἁπαλὸν, ὑγρόν. *εἴβει.* κυρίως μὲν σπένδει, ἄρτι δὲ προχεῖ, στάζει. cf. Schn. v. τέρην et Spitzner. ap. K h. l.) *πιφαύσκεαι.* ἐμφανίζεις, λέγεις. cf. κ', 478, 502 etc. vox nonnisi ap. poëtas nunc obvia, quae fere correpta prima legitur, sed eadem longa κ', 478, quo tamen loco scribi posset ἐπίφαυσκε, praesertim arsi non adjuvante πι syllabam (v. ann. ad α', 21.), ibidem 502, σ', 500 et h. in Merc. 540; fortasse propter aspiratam, quemadmodum ὄφιν priore longa dixit μ', 208. cf. ann. ad δ', 155 et κ', 475.

14. *ζώειν — Μενοίτιον.* Αἰακὸς ὁ Διὸς κ. Αἰγίνης, γήμας Ἐνδηΐδα τὴν Χείρωνος θυγατέρα (nomina addubitata: v. H ann. ad Apollod. 3, 12, 6, p. 338.), ἔσχε δύο παῖδας, Πηλέα κ. Τελάμωνα. μιγεὶς δὲ καὶ Ψαμάθῃ τῇ Νηρέως γεννᾷ Φῶκον. τοῦτον Πηλεὺς ἀποκτείνας ἔφυγεν εἰς Μαγνησίαν τῆς Θετταλίας πρὸς Χείρωνα. Τελάμων δὲ, (perperam libri: Τελαμὼν et Τελαμῶνα in superioribus: v. ann. ad β', 704 etc.) ἐν τῷ λόχῳ τοῦ Καλυδωνίου συὸς ἀνελὼν ἀκουσίως καὶ αὐτὸς ἕνα τῶν συγκυνηγούντων, ἔφυγεν εἰς Σαλαμῖνα, κ. γήμας Ἐρίβοιαν τὴν Ἀλκάθου ἐγέννησεν Αἴαντα. Μενοίτιος δὲ, ἀποικίσας εἰς Ὀποῦντα, Πάτροκλον ἐτέκνωσεν. ὁ δὲ, ἀποκτείνας κ. αὐτὸς ἀκουσίως Ἀμφιδάμαντος παῖδα Κλυσώνυμον (vulgo: Κλησώνυμον. v. Apollod. 3, 13, 8, p. 350.), κ. ἐπὶ τούτῳ φυγὼν εἰς Φθίαν πρὸς Πηλέα, κατὰ συγγένειαν ἐπέμφθη παρ' αὐτοῦ πρὸς Χείρωνα, ὃς αὐτὸν μετ' Ἀχιλλέως ἀνέθρεψεν. ἡ ἱστορία παρὰ Φιλοστεφάνῳ. Sch.

16—18. *τῶν — τεθνειώτων.* (sic ille, ut plerique libri Homerici; sed Cant., Mori, Vrat. A et unus Vindob.: τεθνηώτων, auctore Aristarcho. v. H ann. ad ξ', 71, 464.) ὑπὲρ ὧν ἀμφοτέρων λυπηθείημεν ἄν. (*ἀκαχ.* 822, ε', 24, λ', 701 etc.) *ὀλοφύρεαι.* (ε', 871, θ', 33 etc.) ὀδύρῃ, οἰκτείρεις. (*ὀλέκονται.* α', 10 etc. *γλαφ.* β', 454 etc. — *ὑπερβ.* γ', 107.) *σφῆς.* (δ', 162, λ', 90.) τῆς ἰδίας. Sch.

19. α', 363.

20. *βαρυστενάχων.* α', 364, δ', 153 etc. — *προσέφης, Πατρ. ἱππεῦ.* sic etiam infra 744, 754, 787, 812, 843, η', 104, ο', 365. et alias nonnunquam, nec solus Epicorum Homerus ea forma dicendi utitur: v. Ovid. Met 1, 720, Virg. Georg. 3, 277, Aen. 3 705 etc. quare nequaquam admittend[a] est Vratislaviensis codicis d scriptur[a] haec προσέφη Πατροκλῆς ἱππεὺς, quamvis et unus Vind. habeat ἱππεὺς e[t] προσέφη item legatur in 3 scriptis et ed. Rom., sed a manu haud dubie usum istum aut ignorantis, aut rejicientis, qu[i] usus et metro saepe aptus est, et faci[t] ad variandam orationem. — *ἱππεῦ.* v ann. ad β', 336.

21. *Πηλῆος.* sic Harl. vulgo: Πηλέος. v. ann. ad α', 21, 489. — *μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν, longe fortissim[e] Achivorum.* est hic nisi primus, cert[e] primo proximus sensus verborum φέρτερος, φέρτατος, φέριστος, quae nolim duci a φέρω significatione antecellendi sed a nomine φὴρ, *fera*, ut φηρότερος φήρτερος, φέρτερος proprie sit *magi[s] ferae similis*, magis ferus, et a consequente magis strenuus, corporeque a[c] viribus validior. sane prisca illa aetat[e] feris similes fuerunt homines, itaqu[e] leonibus, apris, lupis, comparari solent, cum eorum praedicatur virtus, qua[e] fere erat in manibus. cujus virtutis postquam magis magisque extendi coepi[t] notio, φέρτερος etiam vir prudentio[r] et generatim melior appellatus est, dictumque φέρτερον, quidquid esset alii[s] rebus utilius aut acceptius. quod attinet ad formam hujus verbi, eodem mod[o] haec et similia dixerunt, βέλτερος (a βέλος, βελώτερος, βελότερος, βέλτερος

μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς.
οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης, κρατερὸς Διομήδης·
οὔτασται δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς, ἠδ' Ἀγαμέμνων·
βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ.
τοὺς μέν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται,
ἕλκε' ἀκειόμενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ.
μὴ ἐμέ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις!
αἰναρέτη, τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ,
αἴ κε μὴ Ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς;
νηλεὲς, οὐκ ἄρα σοίγε πατὴρ ἦν ἱππότα Πηλεὺς,
οὐδὲ Θέτις μήτηρ, γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα,
πέτραι δ' ἠλίβατοι, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.

. e. velut missilior sive aptior ad ja- ılandum, dein generatim utilior me- orque), *κύντερος*, *φίλτερος*, nec *η* lit- ɛrae in *ε* mutatae desunt exempla; uemadmodum a *φὴρ* Latinorum vox *ɛrus* derivata est.

22. *κ'*, 145.

23—27. *λ'*, 658—662. **ὁ Τυδεί- ης.** temere Aristophanes delevit arti- ulum, ut auctor est Schol. A. v. ann. d *α'*, 11.

28—30. **πολυφάρμακοι**, *multis erbis utentes*, more veterum medico- um: v. ann. ad *δ'*, 218. maga quoque Circe vocatur *πολυφάρμακος* Odyss. *κ'*, 76. — Sch.: **ἀμφιπένονται.** (*δ'*, 20, *ν'*, 656 etc.) **περὶ αὐτὸν ἐνεργοῦ- ιν, ἀσχολοῦνται.** **ἕλκε' ἀκ.** *θερα- πεύοντες τὰ ἕλκη.* (**ἀκειόμενοι** Io- ice pro *ἀκεόμενοι*, quod versus repu- iabat, ut *ἀκειόμενον* Odyss. *ξ'*, 383. „colligunt Scholiastae ex h. l. et *ν'*, 213., praeter Podalirium et Machaonem lures fuisse medicos in exercitu Grae- orum; qua de re cf. Q. Smyrn. 3, 290, ı, 211, 10, 254, 11, 321.“ *E Sp. ap. K.* rincipes illi fuere medicorum graeco- um, non soli, ducibusque tantum affe- ebant opem medicam.) **ἀμήχανος.** (*κ'*, 167.) *ἀπροσμηχάνητος*, *ἀκαμπής*. *πρὸς ὃν οὐδέν ἐστι μηχανήσασθαι.* **ἔπλευ.** (*ι'*, 54.) *ἐγένου.* (**μὴ ἐμὲ — λάβοι χόλος.** *α'*, 387, *ε'*, 394 etc. „Virg. Georg. 2, 252: *ah, nimium ne it mihi fertilis illa!* et ibidem 3, 436: *e mihi tum molles sub dio carpere omnos, Neu dorso nemoris libeat ja- uisse per herbas* etc. cf. ann. ad Georg. 2, 252.“ *Ex H.* — E: **χόλος** *καὶ ἐν- ταῦθα ἡ μῆνις κ. ὁ κότος, οὐχ ἁπλῶς μέντοι, ἀλλὰ τῇ προσθήκῃ τοῦ ὃν σὺ* **φυλάσσεις·** *χόλος γὰρ φυλασσόμε- νος κότος καὶ μῆνίς ἐστιν* etc. Virg. Aen. 1, 36: *cum Juno, aeternum ser- vans sub pectore volnus* etc.

31, 32. Sch.: **αἰναρέτη.** *ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκτημένε. αἰνὸν γὰρ τὸ κακόν.* (similiter Ap. et alii. est hic vocativus ab *αἰναρέτης*, cujusmodi ver- ba sunt *ὑψαγόρης*, quod in Odyssea le- gitur, et Atticum *μισογύνης*. praeterea comparantur ab interpretibus adjectiva *αἰνόπαρις*, *αἰνόγαμος*, aliaque ejus ge- neris, et Homerica *δύσπαρις*, *δυσμή- τηρ*.) **σεῦ ὀνήσεται.** *ἐκ σοῦ ὄνησιν ἕξει, ὠφεληθήσεται.* **ὀψίγονος.** *ὁ μετὰ πολὺν χρόνον ἐσόμενος, μεταγε- νέστερος.* **ὀψίγονός περ**, *quicunque posterorum. o male fortis, quid juvabis posteros, si ne ab Argivis quidem*, ae- qualibus tuis et amicis, *indignam per- niciem propulsas?* magnanimi heroës et *laudis avari* semper oculis mentis poste- ritatem intuentur. Nestor Odyss. *γ'*, 199: *καὶ σὺ, φίλος (μάλα γάρ σ' ὁρόω καλόν τε μέγαν τε),* **Ἄλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.** cf. Odyss. *α'*, 301, Iliad. *η'*, 87—91, *ι'*, 410—416 etc.

33—35. **νηλεές.** (*ι'*, 493, *λ'*, 484 etc.) *ἀνηλεέστατε, ὠμότατε.* **γλαυκὴ — θάλ.** *ἡ γλαυκοειδής. τοῦτο δέ φησι διὰ τὸ τῆς θαλάσσης ἐπικίνδυνον καὶ ἀνηλεὲς, κ. τῶν πετρῶν τὸ σκληρόν.* Sch. **ἠλίβατοι.** *ο'*, 273 etc. — **ἀπηνής.** *ο'*, 94, *ψ'*, 484 etc. „Theocr. 3, 15: *ἦ ῥα λεαίνας Μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ.* cf. Plut. libris de discr. adulat. et amici p. 67 A. et de solertia animal. p. 970 B, Virg. Aen. 4, 365, Macrob. Sat. 5, 11.“ *E Cl.* v. etiam inferius 203.

εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις,
καί τινά τοι πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
*ἀλλ' ἐμέ περ πρόες ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον
Μυρμιδόνων, ἤν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι.
δὸς δέ μοι ὤμοιϊν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
αἴ κ' ἐμὲ σοὶ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ
ὤσαιμεν προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων."
Ὣς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος· ἦ γὰρ ἔμελλεν
οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι.
τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

consentit id Achilles ea lege, ut ille, depulsis a classe Trojanis, se recipiat, nec fugientes usque ad urbem persequendo iram deorum, eis faventium, praesertim Apollinis, irritet. votum improbum Achillis.

„Ὤ μοι, διογενὲς Πατρόκλεις, οἷον ἔειπες!
οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥντινα οἶδα,
οὔτε τί μοι πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι,

36, 37. *θεοπροπίην.* scil. Achilli occumbendum esse ad Trojam, ut Thetis praedixit filio. v. ι', 410—416, ρ', 406—409. pro hisce aliena e Lycophrone adscripserunt Sch. et Schol. A de Thetide, infanti Achilli immortalitatem parante. *Ex H.* „*ἀλεείνεις.* ἐκκλίνεις, ἐπιστρέφου, ut E interpretatur. Odyss. ν', 148: *ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ' ἀλεείνω.*" *E Spitzn. ap. K.* cf. λ', 794—803. — *καί τινά τοι* etc. interpres: *et aliquod* (vaticinium) *tibi* etc. v. ann. ad 51. — *πὰρ Ζηνός.* v. α', 508—510, 528. — Sch.: *ἐπέφραδε.* (λ', 794 etc.) εἶπε.

38—45. *ἄλλον λαὸν ὄπασσον.* homoeoteleuton parum suave. quidni scribamus *ἄλλων λ. ὄ. Μυρμιδόνων*, quamvis λ', 795. legatur *ἄλλος λαὸς Μυρμ.* haec verba etiam ο', 72. confusa sunt. — *ἀλλ' ἐμέ περ*, *me saltem.* — Sch.: *πρόες.* (241, α', 127.) πρόπεμψον. *ὄπασσον.* (η', 205 etc.) παράσχου, δός. — *φόως*, *salus.* ζ', 6, θ', 282, inferius 95 etc. — *ὀλίγη — πολέμοιο.* (λ', 800, σ', 201. cf. inferius 302.) *exigua vero est respiratio a bello*, raro nobis requies conceditur a Trojanis; quo magis optanda est. E: τὸ δὲ ὀλίγην εἶναι ἀνάπνευσιν ἐν δεινῷ πολέμῳ, καὶ τὸ τοὺς ἀκμῆτας στρατιώτας, ῥᾷον δύνασθαι τρέπειν τοὺς ἐν μάχῃ (*ἀϋτῇ*) καμόντας, δύναται οὐ μόνον πρὸς τὰ παρόντα λελέχθαι, ἀλλὰ καὶ γνωμικῶς εἰρῆσθαι. — *ἀκμῆτες.* λ', 801, ο', 697.

46—48. *νήπιος*, ut β', 38 etc. „oraculum ap. Herod. 1, 85: *μέγα νήπιε Κροῖσε, Μὴ βούλευ πολύευκτον ἰὴν ἀνὰ δώματ' ἀκοῦσαι Παιδὸς φθεγγομένου· — αὐδήσει γὰρ ἐν ἤματι πρῶτον ἀνόλβῳ.*" *E K.* — *λιτέσθαι.* ἱκετεύειν, δεῖσθαι. Sch., cujus interpretatio videtur pertinere ad *λίτεσθαι*, a praesente *λίτομαι*, quemadmodum et hic noster Odyss. ξ', 406. dixit: *Δία Κρονίωνα λιτοίμην.* sane hanc scripturam probabant Herodianus, Ptolemaeus Ascalonita et alii (v. Scholl. Venetos, E, Etym.); nec tamen male habet *λιτέσθαι*, ἐπειδή, inquit E, τὰ εἰς θαι τῷ ε παραληγόμενα, οὐκ ὄντα ἀπὸ τῶν εἰς μι ἔχοντα ἐν τῇ τρίτῃ ἀπὸ τέλους συλλαβῇ τὸ ι συνεσταλμένον, μηδὲ ἐπιφερομένων αὐτῷ μήτε δύο συμφώνων μήτε διπλοῦ, παροξύνεται, οἷον λιπέσθαι, πιθέσθαι, ἱκέσθαι. Hesych.: *λιτέσθαι.* παρακαλεῖν. — *ὀχθήσας.* α', 517 etc

50—55. Sch.: *ἐμπάζομαι.* (Od. α', 271 etc.) ἐπιστρέφομαι. (*οὔτε τί μοι* etc. *nec quidquam mihi* etc. ἐμφατικῶς dixit τὶ, ut τινὰ in superioribus 37, h. e. *rem, quae multum momenti faciat.* v. Matth. §. 487, 6. — *τὸν ὁμοῖον.* Schol. A: τὸν ἴσον, ἐν

καὶ γέρας ἂψ ἀφελέσθαι, ὅ τε κράτεϊ προβεβήκῃ·
αἰνὸν ἄχος τό μοί ἐστιν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ.
κούρην, ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,
δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρσας,
τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀτρείδης, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν
ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν. ἤτοι ἔφην γε
οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ
νῆας ἐμὰς ἀφίκηται ἀϋτή τε πτόλεμός τε·
τύνη δ' ὤμοιϊν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι,
ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι,
εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκε
νηυσὶν ἐπικρατέως, οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
κεκλίαται, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
Ἀργεῖοι, Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκε
θάρσυνος· οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον,

τῇ τιμῇ ὄντα.) ἀμέρσαι. ἀποστερῆσαι, μερίσαι. Schol. A: ἀμέρσαι. μέρους στερῆσαι. ita χ', 58: μηδὲ — φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς. cf. ν', 340 etc. idem dixit γέρας ἀφελέσθαι versu sequente. *Ex H.* ὅ τε κρ. προβ., *quicunque antecelluerit potentia.* προβ., ut προβέβηκας ἁπάντων ζ, 125. et ψ', 890. proprie κ', 252. dixit: ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε. rursum Schol. A: κράτεϊ. ἡ ἀρχῇ, τῇ βασιλείᾳ. ordo: ὁππότε ἡ τ. ὁμ. ἀνὴρ, ὅ τε κρ. πρ., ἐθέλῃσιν — ἀφελέσθαι. Agamemnonem dicit. — τό μοι. τοῦτό μοι. cf. 52. — ἐπεὶ — θυμῷ, *postquam dolores pertuli animo*, h. e. aerumnas, duram militiam, cum Lyrnessum urbem cepi. v. ann. ad ', 690. cf. α', 162, ι', 321, 322, σ', 297, Odyss. γ', 100, Spitzn. ap. K.

56—59. ἔξελον. proprium in hac re verbum, ut idem vir doctus annotavit. cf. σ', 444, λ', 626, Odyss. η', 10, ι', 160, Il. β', 227 etc. Sch.: ὡς ἐξαίρετον ἔδωκαν. idem: κτεάτισσα. (Od. ', 102, τ', 147 etc.) ἐκτησάμην. (εὐτείχεα. α', 129.) ἀτίμ. ἄτιμον. μετανάστην. (ι', 648. cf. ann. ad 86.) μέτοικον, φυγάδα. μέτοικοι δὲ λέγονται οἱ καταλιπόντες τὴν ἰδίαν πόλιν, ἄλλην οἰκοῦντες.

60 — 70. ἀλλὰ — ἐάσομεν. sic etiam σ', 112. et τ', 65. Sch.: προτετύχθαι. προγεγονέναι συμβάντα. — οὐδ' ἄρα — φρεσὶν, *nec sane fas erat me perpetuo irasci.* ἦν dictum est ἀορίστως, ut Eurip. Hipp. 337: Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεὸς, ubi v. Valck. cf. ann. ad Soph. Oed. Col. 118 etc. — ἀσπερχές. δ', 32, π', 61 etc. — Sch.: ἤτοι (sic) ἔφην γε. καί τοι ἐλογισάμην. (v. ε', 184, ο', 107 etc.) μηνιθμόν. (202, 282.) μῆνιν, ὀργήν. (ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ etc. magis usitate dixisset πρὶν νῆας etc., ut ι', 651. cf. Sp. ap. K. — τύνη. ε', 485.) δῦθι. ἔνδυθι. (ὤμ. δῦθι τεύχεα. sic ι', 596: χροῒ δ' ἔντε' ἐδύσατο παμφανόωντα. alias hujusmodi dativus omittitur, vel adhibentur praepositiones ἀμφὶ, περὶ, ἐν, ἐς, velut η', 193, θ', 43, κ', 272, Odyss. χ', 201 etc. *E Sp. l. c.* — κλυτὰ, *inclyta*, viri inclyti. cf. ε', 435, ζ, 504, λ', 334 etc. — φιλοπτ., *bellicosis.* cf. 90 etc. — μάχεσθαι, τὸ μάχεσθαι, μάχην. — εἰ δὴ, ὅτι δὴ, *siquidem, quandoquidem sane.* v. Viger. p. 504. — κυάνεον, *obscurum*, densum. δ', 282, α', 528 etc. νέφος. δ', 274, ε', 345, ρ', 243, 755, ψ', 188, Odyss. δ', 180 etc. — ἐπικρατέως, *vehementer.* 81, ψ', 863. — ῥηγμῖνι. α', 437 etc.) — κεκλίαται. παρακέκλινται. (Schol. A: προσανακεῖνται καὶ περικλείονται τῆς θαλάσσης τῷ αἰγιαλῷ. v. ε', 356, ο', 740.) πόλις. τὸ πλῆθος τῶν Τρώων. πόλις γὰρ διχῶς λέγεται, ἥ τε κατασκευὴ τῶν οἰκοδομημάτων, καὶ τὸ κατοικοῦν πλῆθος. πόλις οὖν ἀντὶ τοῦ οἱ πολῖται, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. — θάρσυνος. ν', 823. — κορυθος μέτωπον, *frontem galeae*, h. e. anteriorem ejus partem, quam obvertere solebat hostibus Achilles, nunquam fugiens, ut Heinrichius annotavit.

ἐγγύθι λαμπομένης. τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
πλήσειαν νεκύων, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
ἤπια εἰδείη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται.
οὐ γὰρ Τυδείδεω Διομήδεος ἐν παλάμῃσι
μαίνεται ἐγχείη, Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι·
οὐδέ πω Ἀτρείδεω ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος
ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς, ἀλλ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο,
Τρωσὶ κελεύοντος, περιάγνυται· οἱ δ' ἀλαλητῷ
πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιούς.
ἀλλὰ καὶ ὥς, Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων
ἔμπεσ' ἐπικρατέως, μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο
νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἕλωνται.
πείθεο δ', ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω,
ὡς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρηαι
πρὸς πάντων Δαναῶν, ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρην
ἂψ ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν.

71—73. ἐναύλους. (φ', 283, 312.) τοὺς διὰ στενοῦ ῥέοντας ποταμούς. (ἄλλως.) διώρυχας. — (similiter alii grammatici; quorum Schol. B: ἔναυλος γὰρ πᾶν τὸ στενὸν, κ. βαθὺ, κ. ἐπίμηκες. Ap.: ἔναυλοι. οἱ ἀπὸ τῶν χειμάῤῥων ποταμοὶ καταῤῥάσσοντες, ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς αὐλῶσι γίνεσθαι τὰς καταφοράς. αὐλῶνες δὲ οἱ ἐπιμήκεις κ. κοῖλοι τόποι. (ἄλλως.) τουτέστιν οἱ εἰς μακρὸν κ. στενὸν διήκοντες ποταμοί. fossas castrorum dici putant plerique interpp.; sed Köppenii potius subscribam sententiae, intelligendos esse fluvios Troïcos, torrentium similes; quamobrem Xanthus non semel appellatur vorticosus, δινήεις. v. ann. ad β', 877. parum est enim in fossas praecipitari Trojanos, Achille persequente, magisque dignum illo fugare hostes per ipsum campum Scamandrium (ζ', 2—4.), et in patrios fluvios detrudere, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλειαι Κάππεσον ἐν κονίῃσι (μ', 22). Virg. Aen. 1, 99: *saevus ubi Aeacidae telo jacet Hector, ubi ingens Sarpedon, ut tot Simois correpta sub undis Scuta virûm galeasque et fortia corpora volvit.* confirmant hanc interpretationem sequentia, in quibus a navibus quidem repellere Trojanos jubet Patroclum, sed cavere, ne solus oppugnet urbem; id quod ipsis conjunctis vult reservari: ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν. — Sch.: πλήσειαν. πληρώσειαν. εἴ μοι — εἰδείη. (Odyss. ν', 405, ο', 39, 557. cf. Il. ϑ', 40 etc. *Sp.*) εἰ προσηνὴς μοι κ. εὔνους ὑπάρχει (ὑπάρχοι) ὁ Ἀγαμέμνων.

74—78. et Diomedem, et Agamemnonem vulneratos esse, a Patroclo accepe rat 25, 26. — Sch.: μαίνεται. (ο 605.) δαιμονίως ἐνεργεῖ, ἐνθουσι ὀπός. φωνῆς. (Ἀτρείδεω ὀπὸ ἔκλυον, ut ἐκύρης ὀπὸς ἔκλυον χ 451, Odyss. κ', 189. κέκλυτέ μευ μύθω etc. sed etiam accusat. rei auditae ben habet. δ', 455: τῶν δέ τε τηλόσε δοῦ πον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν. conf. λ 137 etc. — αὐδήσαντος, *vociferan tis*, imperantis, ut Τρωσὶ κελεύον τος 78.) περιάγνυται. περιῤῥή γνυται· ἐξ οὗ περιηχεῖ. sic item He sych., nec ferendum est περιέρχεται i verbis Apollonii h. v., sed scribendun περικατακλᾶται, καὶ οἷον περιῤῥήγνυ ται. „proprie vox repercussa dicitu frangi. Hesiod. Scut. Herc. 279: περ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ. cf. ibid. 20 348.“ *E K et H.*

81—83. ἔμπεσε. imperat. rario aoristi 2. Excerpt. Schol. Alamann πρόσβαλε γενναίως τοῖς ἐχθροῖς. — πυρὸς ἐνιπρ., ut πρῆσαι πυρὸς θυ ρετρα β', 415 etc. conf. Sp. ap. K. — μύθου τέλος. τὴν τελείαν ἐμὴν γνώ μην. cf. ι', 56, K.

86—96. ἀπονάσσωσιν. (β', 629 εἰς τοὐπίσω ἀποκαταστήσωσιν, ἀποδώ σωσι. (cf. Schn. v. ἀπονάω, Matt §. 242. „Odyss. δ', 174: καί κέ Ἄργεϊ νάσσα πόλιν, h. e. ἀπῴκισα Hesiodus Theog. 327: Νεμειαῖόν λέοντα, Τόν ῥ' Ἥρη θρέψασα Γουνοῖσιν κατένασσε Νεμείης. con Opp. et D. 168.“ *E Sp. ap. K.* μετα νάστης a μετανάω supra legitur 59. — πόρωσιν, *praebeant*. δ', 219, η', 14 etc.) ἰέναι πάλιν. ἀντὶ τοῦ ἵ

ἐκ νηῶν ἐλάσας ἰέναι πάλιν· εἰ δέ κεν αὖ τοι
δώῃ κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
μὴ σύγ' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν (ἀτιμότερον δέ με θήσεις),
μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι,
Τρῶας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν,
μήτις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετάων
ἐμβήῃ (μάλα τούς γε φιλεῖ ἑκάεργος Ἀπόλλων)·
ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπὴν φάος ἐν νήεσσι
θήῃς, τοὺς δέ τ' ἐᾶν πεδίον κάτα δηριάασθαι.
αἲ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
μήτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἔασι,
μήτε τις Ἀργείων, νῶϊ δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον,
ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν."

interim Ajax in angustias compellitur tandemque cedit.

Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσι.

ιαὶ παραγίγνου. (*αὖ τοι*, *vicissim tibi*, ιt nunc Hectori. — *ἐρίγδουπος*. ε', 572 etc. idem est *ἐρίδουπος* ν', 50 etc. — *ἄνευθεν*. β', 64, φ', 78. perpetuus adhuc Achillis comes fuerat Patroclus. Pind. Ol. 9, 106: *Μενοίτιον· τοῦ παῖς ἅμ' Ἀτρείδαις Τεύθραντος πεδίον μολὼν ἔστα σὺν Ἀχιλλεῖ Μόνος* etc: cf. Excerpt. Schol. ap. Barn. et infra 97 — 100.) *λιλαίεσθαι*. (γ', 399 etc.) *προθυμεῖσθαι*. *ἐπαγαλλ*. (β', 462.) *τερπόμενος, χαίρων*. *ἐναιρόμενος*. *ἀντὶ τοῦ ἐναίρων, ὅ ἐστι φονεύων*. *ἐμβήῃ*. *κατέλθοι, ὅ ἐστιν ἐμποδὼν στῇ, ἐμποδίσῃ*. (Aeschylus Pers. 844: *ὡς ὠμοφρόνως δαίμων ἐνέβη Περσῶν γενεᾷ*, ubi v. ann. et cf. Schn. v. *ἐμβαίνω*. — *τούς γε*, *τούτους γε*, Trojanos.) *πάλιν τρωπᾶσθαι*. (ο', 666; Odyss. τ', 521, ω', 536. cf. λ', 568.) *εἰς τοὐπίσω ἀναστρέφειν*. (*ἐπὴν*) *φάος* (39.) *ἐν ν. θείης*. (vulgata olim scriptura; sed Ven. aliique libri: *θήῃς*, h. e. *θήῃς*, quod etiam ipsum habent nonnulli codd.) *ἀντὶ τοῦ ἐπειδὰν σώσῃς τὰς ναῦς*. *δηριάασθαι*. (μ', 421 etc.) *μάχεσθαι*.

97—100. locus *παθητικώτατος*, nec comparandus cum Diomedis oratione ι', 46—49. hic est ille, quem Horat. dixit A. P. 121, Achilles *iracundus*, *inexorabilis*, qui *nihil non arrogat armis*. *αἲ γὰρ — Ἄπολλον*. formula votorum: cf. β', 371, δ', 288 etc. — *νῶϊ δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον*. sic E et unus Vindob. ceteri codd. soloece: *νῶϊν*. v. Buttm. *Lexil*. I. p. 54—56. metro haud magis officit producta posterior syllaba in *νῶϊ* quam in *μάλα* α', 416, *ὥστε* λ', 239. et aliis verbis. cf. γ', 2, 35, 172, ε', 371 etc. — *ἐκδῦμεν* dictum est per syncopen pro *ἐκδύοιμεν*, nec scribendum *ἐκδύμεν* pro *ἐκδῦναι*, in quo intelligebant *δοίητε*. E: *τὸ ἐκδῦμεν ὄλεθρον ἢ ὡς ἀπαρέμφατον ἐλλειπτικῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ δοίητε ἐκδῦναι ἡμᾶς τὸν ὄλεθρον, ἢ συγκέκοπται ἀπὸ τοῦ ἐκδύοιμεν εὐκτικοῦ· ἄλλως γὰρ οὐ δυνατὸν εὐκτικὸν ἀπαθὲς εἶναι τοῦτο, ἵνα μὴ πρὸ συμφώνου εὑρεθείῃ ἡ υι δίφθογγος* (*ἐκδυῖμεν*). Sch.: *ἐκδῦμεν*. *διαφύγοιμεν*. alius ibidem male: *νῶϊν δ' ἐκδῦμεν ὄλ*. *ἀπαρέμφατόν ἐστιν, ἵν' ᾖ ἡμῖν* | *τὸν ὄλεθρον ἐκδῦναι γένοιτο. τοῦτο γὰρ λέγει*. h. e.: *nos vero emergamus pernicie*. Odyss. χ', 334: *ἢ ἐκδὺς μεγάροιο Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν Ἑρκείου ἵζοιτο τετυγμένον*. — *ἱερά*. v. ann. ad α', 38, 366. — rursum E: *κρήδεμνα Τροίας* (Odyss. ν', 388.) *τὰ ἄνω τοῦ τείχους, ὡς καὶ πίθου κρήδεμνον ἐν Ὀδυσσείᾳ* (γ', 392.) *τὸ ἐπικείμενον πῶμα. τοιαύτης δέ τινος σημασίας καὶ τὸ κάρηνα ἐν τῷ πολίων κατέλυσε κάρηνα* (β', 117.). — similiter Ap. v. *κρηδέμνῳ*: v. ξ', 184. Sch.: *Τροίης κρήδ. νῦν τὰ τείχη, μεταφορικῶς· ἰδίως γὰρ κρήδεμνον καλεῖται τὸ τῆς κεφαλῆς κάλυμμα*.

102. ο', 727. „Virg. Aen. 9, 806: *ergo nec clypeo juvenis subsistere tantum, Nec dextra valet: injectis sic undique telis Obruitur. strepit assiduo*

δάμνα μιν Ζηνός τε νόος, καὶ Τρῶες ἀγανοὶ,
βάλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ
πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε· βάλλετο δ' αἰεὶ
καπφάλαρ' εὐποίηθ'. ὁ δ' ἀριστερὸν ὦμον ἔκαμνεν,
ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον, οὐδ' ἐδύναντο
ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι ἐρείδοντες βελέεσσιν.
αἰεὶ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι, καδδέ οἱ ἱδρὼς
πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔῤῥεεν, οὐδέ πῃ εἶχεν
ἀμπνεῦσαι, πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.
Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
ὅππως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν!
Ἕκτωρ Αἴαντος δόρυ μείλινον, ἄγχι παραστὰς,
πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν,
ἀντικρὺς δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
πῆλ' αὔτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ

cava tempora circum Tinnitu galea" etc. Cl. „Ces vers ont été traduits avant Virgile par Ennius, dans la description du combat que le tribun Coelius soutint seul contre les Istriens, *Annales, liv.* 15: *undique conveniunt, velut imber, tela tribuno; Configunt parmam; tinnit hastilibus umbo, Aerato sonitu galeae; sed nec pote quisquam Undique nitendo corpus discerpere ferro: Semper abundantes hastas frangitque quatitque. Totum sudor habet corpus, multumque laborat, Nec respirandi fit copia praepete ferro: Istri tela manu jacientes sollicitabant* etc. Ce tableau a été reproduit par l'Arioste dans la retraite de Rodomont (*Roland*, ch. 18, st. 8 a 23), et par Voltaire dans celle de d'Aumale (*Henr.*, ch. 4, v. 79.)." *Eichh.*

103—111. δάμνα. (ϑ', 243 etc.) ἐδάμαζε. (νόος, animus, *consilium.* v. 688, β', 192 etc. — ἀγανοί. γ', 268, η'. 386, κ', 563 etc.) καναχήν. (τ', 365, Odyss. ζ', 82.) ψόφον. (καν. ἔχε, κανάχιζε. cf. inferius 794, μ', 36 etc. — καπφάλαρα. recte Sch.: κατὰ τὰ φάλαρα. idem: φάλαρα δέ εἰσι τὰ κατὰ τὸ μέσον τῆς περικεφαλαίας μικρὰ ἀσπιδίσκια, ἅτινα κόσμου χάριν ἐντίθενται: similiterque H φάλαρα intelligit ornamenta galeae, orbiculos seu clavos, quales Minervae cassis habere solet in artibus [v. gemmam ap. Winkelm. no. 178. p. 61. et gemmas a Schlichtegrollio explicatas fascic. 3. tab. 34.]; vel prominentiorem ejus partem, quae frontem obumbraret. sed v. ann. ad ε', 743. — ἔμπεδον, *firmum.* ἰσχυρὸν interpretatur Ap. h. v.) αἰόλον. (δ', 186.) νῦν ποικίλον. (πελεμίξαι αὐτόν. ordo: οὐδ' ἐδ. πελ., βελ. ἐρ. ἀμφ' αὐτῷ. statu movere Ajacem non poterant undique Trojani ingruentes jaculantesque. cf. inferius 766, δ', 535 etc.) ἐρείδοντες. (ν', 131, ξ', 38 etc.) ὠθοῦντες. ἄσθματι. (ο', 10.) τῇ πολλῇ ἀναπνοῇ. πάντῃ — ἐστήρικτο. (δ', 443, λ', 28, φ', 242 etc.) πανταχόθεν δὲ αὐτὸν περιεστοίχησε τὰ κακά. generatim hoc de Graecis dictum putat E: τὸ δὲ ἐστήρ. πάντῃ κακὸν κακῷ καιρίως πάνυ πέφρασται κ. ὡς οὐκ ἄν τις ἐρεῖ (ἐροῖ) κάλλιον, δηλοῦν τὸ πανταχοῦ στεῤῥῶς ἐφεστάναι κακὰ πυκνὰ τοῖς Ἀχαιοῖς, ὡς οἷον ἀσφαλῶς πεπηγότα. Stat. Theb. 3, 326: *stant fulti pulvere crines*, h. e. pleni.

112. β', 484.

114—118. μείλινον. ε', 655 etc. — ἄορι. κ', 484, λ', 240 etc. — μεγάλῳ. cf. ν', 577. — καυλόν. 338, ν', 162. E: τὸ δὲ παρὰ καυλὸν οὐ συντακτέον μετὰ τῆς αἰχμῆς, οὐ γὰρ λέγοι ἂν αἰχμῆς καυλὸν, ἀλλ' ὑπερβατως ῥητέον ὡς ἔπληξε τὸ δόρυ παρὰ καυλὸν, ὄπισθεν τῆς αἰχμῆς. — ὄπισθεν αἰχμῆς, *sub cuspide.* — ἀντικρὺς, *prorsus.* ita scripsi auctore Bentlejo: nam codd. hic quoque oggerunt suum ἀντικρύ. v. ann. ad γ', 359. — Sch.: ἀπάραξεν. ἀπέκοψε. (τὸ μὲν etc. asyndeton ἐπεξηγητικόν. expectaveris τὸ δὲ τῆλε etc.; sed variare solent scriptores hanc formam orationis, quam explicat Matth. §. 288, b. Soph. Ant. 407.: τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέναι Ἥδιστον, εἰς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν Ἀλγεινόν. conf. Oed. Col. 406. cum Doederlini ann., Aristoph. Equ. 489 etc.) πῆλεν. (142, ε', 304, η', 474, τ', 389.) ἐκράδαινεν, ἔσειε. (αὔτως, *frustra.* α', 133.) κο-

αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
γνῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησέν τε,
ἔργα θεῶν, ὅ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κεῖρε
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·
χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
νηῒ θοῇ· τῆς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.

Protesilai nave incensa indignatus Achilles Patroclum ultro armari jubet.

ὣς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
μηρὼ πληξάμενος Πατροκλῆα προσέειπεν·
„Ὄρσεο, διογενὲς Πατρόκλεις, ἱπποκέλευθε
(λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἰωήν),
μὴ δὴ νῆας ἕλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται!
δύσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω."

paret sodali Patroclus; Achilleos equos currui adjungit Automedon.

Ὣς φάτο· Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε,
καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο·

λόν. (sic ed. Rom. et aliae, sed minus recte. v. E, H, interpp. Herodoti 4, 29 etc.) κολοβὸν, ἐστερημένον αἰχμῆς. — βόμβησε πεσ. ν', 530.

119—125. ῥίγησεν ἔργα θεῶν, ut ῥιγήσειν πόλεμον ε', 351. cf. ρ', 175, η', 114 etc. alias per se dicitur ῥιγεῖν, velut δ', 148. cf. Sp. ap. K. — μάχης — κείρει. ο', 467. — χάζετο. ε', 34 etc. — ἐκ βελέων, ut δ', 465, infra 668 etc. idem dixisset χάζετο βελέων. λ', 504: οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί. — ἀκάματον πῦρ. ε', 4, ο', 598, 731 etc. — τῆς — φλόξ. h. e. αἶψα δὲ κατεκέχυτο τῆς φλὸξ ἀσβ., *statimque inexstinguibilis per eam flamma diffusa est.* frequentat Hom. verbum καταχεῖν, quod genitivum adsciscere solet, cum res dicuntur; dativum, cum animantes; sed etiam cum adverbiis praepositionibusque construitur, velut infra 459, η', 461. cf. ξ', 435, ψ', 408, Odyss. η', 41, Matth. §. 376. — ἀσβέστη. Ap.: δυσκατάσβεστος. figurate haec et similia quaedam dixit, ἄσβεστον γέλωτα α', 599, βοὴν λ', 500, μένος χ', 96, κλέος Odyss. δ', 584. cf. Sp. — ἄμφεπεν. σ', 348: γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ. Sch.: περιεῖπεν, ἐνήργει. v. Schn. v. ἕπω. — μηρὼ πληξάμενος. μ', 162.

126—129. ὄρσεο. γ', 250, δ', 204, 264, ε', 109 etc. — Sch.: ἱπποκέλευθε. (584, 839.) ἐφ' ἵππων ποιούμενε τὴν κέλευθον. οἷον ταχύτατε, (?) ἱππικέ. ἢ οἷον παραπλησίαν ἵπποις ὁρμὴν ἔχων. (Patrocli epitheton, idque hoc tantum libro, aptissimum illud quidem aurigae, quasi dicas: *rosselenker Patrokleus.* Voss.: *reisiger kämpfer;* verum is proprie est παραιβάτης, ἱππεὺς, ἱππότα. — πυρὸς δηΐοιο. β', 415 etc. — ἰωήν. vox derivanda a verbo ἴω, ut ἰωκὴ ab ἰώκω, itaque significans *incessum motumque* et quidquid horum simile videtur. cf. ann. ad δ', 276.) καὶ — πέλωνται. (Odyss. θ', 299, ξ', 489.) ἀντὶ τοῦ οὐδὲ φυγεῖν δυνήσονται. (φυκτά, φυκτόν. cf. Odyss. θ', 299, ξ', 489. figura Attica: v. Matth. §. 443, nos ann. ad Soph. Antig. 633. — φ. πέλωνται pro πέληται, ut σπάρτα λέλυνται β', 135, ubi v. ann. — δύσεο. τ', 36, Odyss. ρ', 276. imperat. verbi obsoleti δύσομαι, nisi dicas, σ euphoniae causa insertum esse, quae durissima est ratio; neque huc pertinent βήσετο et δύσετο pro βήσατο, δύσατο, dicta ap. Hom., α in ε mutato, de quibus similibusque verbis v. Thiersch. §. 167. — ἀγείρω. conjunct. aor. 1. ab ἀγέρω.

130. η', 206. cf. τ', 364, β', 273, δ', 424 etc.

131—133. γ', 330—332, τ', 369—373.

134. ποικίλον, *affabre factum.* γ', 327, δ', 432, κ', 149 etc. cf. ζ', 289,

ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
χάλκεον, αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν,
ἵππουριν (δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν)·
εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τά οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.
ἔγχος δ' οὐχ ἕλετ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεὺς,
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.

294. Sch.: *ἀστερόεντα.* ἤτοι ἀστέρας ἐμπεποικιλμένους ἔχοντα, ἢ λαμπρόν. Schol. B: ἄστρων κεχρωτισμένον καὶ πεποικιλμένον μορφαῖς. probarunt hanc explicationem cum alii, tum eruditissimus Böttigerus, *Griech. Vasengemälde* fascic 2. p. 84. sane similiter ap. Eurip. Phoen. 125. Hippomedon vocatur ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσι propter picturam clypei stelliferi. cf. Sp. ap. K. „habet tamen et altera illa interpretatio, quo commendetur; quemadmodum hic noster σ', 370. dixit Vulcani δόμον ἀστερόεντα, *domum sideream* (nam sic Latini quoque), h. e. fulgidam, et τ', 381: ἡ δ' ἀστὴρ ὣς ἀπέλαμπεν, Ἱππουρις τρυφάλεια. E: ὅρα δὲ τὸ ἀστερ. ἐπὶ θώρακος. οὐρανὸς μὲν γὰρ ἄλλως ἀστερόεις, ὡς ἄστρα ἔχων· θώραξ δὲ ἑτέρως, ὡς ἄστρῳ ἐοικώς. Hesych.: ἀστερόεν. λαμπρὸν, ποικίλον." *E K et H.*

135—139. γ', 334—338. cf. β', 45, λ', 42 etc.

140—144. cf. τ', 387—391. *βριθὺ — στιβαρόν.* 802, ε', 746, θ', 390 etc. Sch.: *ἐπίστατο.* (ρ', 671, τ', 389.) νῦν ἀντὶ τοῦ ἠδύνατο. (cf. Sp. ap. K, quosque laudavit, Matth. §. 495, 3. ed. 2. et Werfer. Act. Monac. 1, 106.) *πῆλαι.* κραδᾶναι, σεῖσαι. *Πηλιάδα μελίην.* (ε', 543 etc.) τὴν ἐκ Πηλίου ὄρους Θεσσαλικοῦ τμηθεῖσαν. idem ad 140: — κατὰ τὸν Πηλέως κ. Θέτιδος γάμον οἱ θεοὶ συναχθέντες εἰς τὸ Πήλιον ἐπ' εὐωχίᾳ ἐκόμιζον Πηλεῖ δῶρα, Χείρων δὲ μελίαν εὐθαλῆ τεμὼν εἰς δόρυ παρέσχε. φασὶ δὲ Ἀθηνᾶν μὲν ξέσαι αὐτὸ, Ἥφαιστον δὲ κατασκευάσαι. τούτῳ δὲ τῷ δόρατι καὶ Πηλεὺς ἐν ταῖς μάχαις ἀρίστευε, κ. μετὰ ταῦτα Ἀχιλλεύς. ἡ ἱστορία παρὰ τῷ τὰ Κύπρια πεποιηκότι. conf. Apollod. 3, 13, 5, 6. et ad eum Heynei ann. — „*ἐκ κορυφῆς* non temere additum censebat K, quia in cacuminibus trunci arborum validiores sunt; fuisse adeo ἔγχος ἀνεμοτρεφὲς, ut λ', 256." H. diversa est arborum natura, nec laetae provenire solent in altioribus montium verticibus. fraxino tamen convenit *τὸ ἐκ κορυφῆς πεφυκέναι.* Plin. H. N. 16, 18: *aquosis montibus gaudent acer*, fraxinus, *sorbus*, *tilia*, *cerasus.* — *descendunt et in plana cornus, corylus*, *quercus*, *ornus*, *acer*, fraxinus, *fagus*, *carpinus.* habitabat tum Chiron montem Pelium. Apollod. de Centauris 2, 5, 4: ἐκεῖθεν δὲ πρὸς Χείρωνα συνέφυγον, ὃς, ἐξελαθεὶς ὑπὸ Λαπιθῶν ὄρους Πηλίου, παρὰ Μαλέαν κατῴκησε. ceterum de cunctis arborum generibus Plin. l. c. 17, 2: *aquilone maxime gaudent, densiores ab afflatu ejus laetioresque et materiae firmioris.* — item recentiores poëtae magnifice praedicare solent heroum suorum arma. Rolandus moribundus ap. scriptorem carminis francogallici, quod inscriptum est *Li romans de Roncisvals (Dissertation sur le Roman de Roncevaux* par H. Monin, Paris, 1832, p. 43.): *Hé, Durandart,de bonne connéue*(de bonne renommée), *Quant je voz laisse grans dolors m'est créue: Tante bataille aurai de voz vaincue Et tantes terres en aurai aissaillue, Que or tient Karlles à la barbe chenue. Ja Deu ne place qui se mist en la nue, Que mauvais hom voz ait au flanc pandue.* Ariostus Orl. fur. 12, 79, 80.: *Nuda havea in man quella fulminea spada, Che posto hà tanti Saracini a morte. — Rossa di sangue già correa la strada, Capace a pena a tante genti morte, Perche nè targa, nè cappel difende La fatal Durindana, ove discende. — Pel campo errando và Morte crudele In molti varii, e tutti orribil, volti, E tra se dice: In man d'Orlando valci Durindana per cento di mie falci.* Oisianus, interprete Ahlwardtio, *Tighmora* 1, 70: *zur Seit' ist ihm das krumme Schwert, Das nie den zweiten Streich versucht.* Fionnghali ensem dicit, de quo Ahlwardt.: „Fionnghal's

*ἵππους δ' Αὐτομέδοντα θοῶς ζευγνύμεν ἄνωγε,
τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα τῖε μάλιστα·
πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἔνι μεῖναι ὁμοκλήν.
τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους,
Ξάνθον καὶ Βαλίον, τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην·
τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη,
βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο.
ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα Πήδασον ἵει,
τόν ῥά ποτ' Ἠετίωνος ἑλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς,
ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν ἕπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισι.

ipse Achilles instruit Myrmidonas.

Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεὺς

Schlachtschwert tödtete, der Sage nach, auf den ersten Hieb; er gebrauchte es aber nur in der grössten Gefahr."

145. versus mendosus, quidquid comminiscuntur viri docti. nullis enim machinis effici potest, ut producatur verbi *ζευγνύμεν* syllaba media, quae brevis est natura sua; nec talis licentiae aliud exemplum reperias ap. Homerum. v. Buttmann. *Lexil.* I. p. 55, ejusdem *Ausführl. griech. Sprachl.* 535, etc. non dubito quin ponendum sit *ζεύγνυσθαι* sensu activi, quod quidem activum, interpretandi gratia adscriptum, genuinam vocem expulerit. v. Matth. §. 496, 6.

146—154. *ῥηξήνορα.* 575, η', 228. — Sch.: *ὁμοκλήν.* (ζ, 137, μ', 113, ψ', 417.) *ἀπειλήν.* (*clamorem minasque hostium.*) *ὕπαγε ζυγόν.* *ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἦγεν.* (cf. ψ', 291, ω', 279. Odyss. ζ, 73: *ἡμιόνους θ' ὕπαγον, ζεῦξάν θ' ὑπ' ἀπήνῃ.* E Sp. ap. K. alio sensu λ', 163. dixit: *Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεύς*, h. e. *subduxit*, *προῆγε.* (*Ξάνθον καὶ Βαλίον.* donum Neptuni. v. inferius 381. Apollod. 3, 13, 5: — *καὶ δίδωσι Χείρων Πηλεῖ δόρυ μείλινον, Ποσειδῶν δὲ ἵππους Βαλίον τε καὶ Ξάνθον. ἀθάνατοι δὲ ἦσαν οὗτοι.* cf. Ptol. Hephaest. 6. p. 332. Gal. — *ἅμα πνοιῇσι*, *simul cum ventis*, h. e. aeque celeres ac venti, *θείειν ἀνέμοισιν ὁμοῖοι*, ut ait κ', 437. cf. ω', 342, Odyss. α', 98, ε', 46, Il. μ', 207. ipsi de se equi Achillei τ', 415: *νῶϊ δὲ καί κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν, Ἥνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι.* — *πετέσθην.* ε', 366 etc.) *Ἅρπυια.* *Ἅρπυιαι ἤτοι ἀνέμου εἶδος, παρὰ τὸ ἁρπάζειν*, (Odyss. υ', 66, 77: *ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι·* — *Τόφρα δὲ τὰς κούρας Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο.*) *ἢ δαίμονες ἁρπακτικαί, ὧν τὰ ὀνόματα Ἀελλώ, Ὠκυπέτη, Ποδάργη.* — (*Ποδάργη.* τ', 400: *Ξάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης.* speciem equae tum induerat dea Podarge, quo persequentem Zephyrum effugeret. neque enim recte E, quamvis Köppenio et Heyneo adstipulantibus: *ἱπποφυές τι δαιμόνιον*, inquit, *ἡ Ποδάργη, εἰ κατὰ τὸν μῦθον καὶ βόσκεται, καὶ ἵππους γεννᾷ*, et paulo post: *ἡ δὲ Ἅρπυια εἶδος μέν τι ἄλλως ἀνέμου ἐστὶ, πέπλασται δὲ τῷ μύθῳ εἰς δαιμόνιον πτερωτὸν ἱπποφυές.* v. J. H. Voss. *Mythol. Briefe* 31. p. 224. ed. 2., ubi vocat Harpyias „feindselige Göttinnen von Menschengestalt." Hesiodus, qui Podargen ignorat, Theog. 265: *Θαύμας δ' Ὠκεανοῖο βαθυῤῥείταο θύγατρα Ἠγάγετ' Ἠλέκτρην· ἡ δ' ὠκεῖαν τέκεν Ἶριν, Ἠϋκόμους θ' Ἁρπυίας, Ἀελλώ τ', Ὠκυπέτην τε, Αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται Ὠκείῃς πτερύγεσσι.* — *βοσκομένη*, *pascens*, utpote in equam mutata. cf. Odyss. λ', 108, μ', 128 etc. — *παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο*, *ad ripas Oceani*, fluminis fabulosi, de quo v. J. H. Voss. *Krit. Blätter* 1, 88; 2, 172, 256 seqq., nos ann. ad α', 423, ε', 6 etc. „E. ait multa exemplaria habere *παρὰ ῥόον Ἠριδανοῖο*, quod interpolatoris est: nam *ad Oceanum* in fabulis passim monstra collocantur a poëtis antiquis, non ad Eridanum." H. cf. Hesiod. Theog. 270, Voss. l. c. 2, 341, 381 seqq. ignotum est Homero nomen Eridani.) *παρηορίῃσι.* (θ', 87, η', 156, infra 471 etc.) *ταῖς ἔξω τοῦ ζυγοῦ ἡνίαις.* — *Πήδασον.* nomen *πολυσήμαντον.* „v. ζ, 21, ι', 152, 294, υ', 92, φ', 87." E Sp. ap. K. — *Ἠετίωνος.* α', 366, ι', 188 etc. — *καὶ θνητὸς*, *καίπερ θν.* Matth. §. 566, 3.

155—167. *ἐποιχόμενος*, *obiens*, more ducum. ε', 508, ζ, 81 etc. — *θώ-*

πάντας ἀνὰ κλισίας ξὺν τεύχεσιν· οἱ δὲ λύκοι ὣς
ὠμοφάγοι, τοῖσίντε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκὴ,
οἵτ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες
δάπτουσιν (πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν·
καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ
ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος, ἐν δέ τε θυμὸς
στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δέ τε γαστήρ),
τοῖοι Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο
ῥώοντ'· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἀρήϊος ἵστατ' Ἀχιλλεὺς,
ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.

commemorantur eorum copiae et duces.

Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαὶ, ᾗσιν Ἀχιλλεὺς
ἐς Τροίην ἡγεῖτο διΐφιλος· ἐν δ' ἄρ' ἑκάστῃ
πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῗσιν ἑταῖροι·
πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει,
σημαίνειν· αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἤνασσε.
τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
υἱὸς Σπερχειοῖο, διϊπετέος ποταμοῖο,

ρηξεν, *armavit*, armari jussit. — ἀνὰ κλισίας. v. ann. ad ο', 488. — ξὺν τεύχεσιν ita dictum est ut πατρῴους δόμους ἑλόντες μέλεοι ξὺν ἀλκᾷ ap. Aeschyl. Theb. 820. et ibidem 825.: διήλλαχθε ξὺν σιδάρῳ, et δρόμῳ σὺν ποδῶν ap. Pind. Nem. 10, 90, pro τεύχεσιν, ἀλκᾷ, σιδάρῳ, δρόμῳ. — οἱ δὲ λύκοι ὣς etc. „Virg. Aen. 2, 355: *inde, lupi ceu Raptores atra in nebula, quos improba ventris Exegit caecos rabies, catulique relicti Faucibus expectant siccis* etc. Cl., Eichh. — ἄσπετος. β', 455, γ', 373 etc. — κεραόν. „γ', 24, λ', 475, Odyss. κ', 158. (ὑψίκερων ἔλαφον.) etc. epitheton cervi, sicut cervae, quae caret cornibus, ταχεῖα, ὠκεῖα, φυζανική. v. θ', 248, λ', 113, ν', 102, Odyss. ζ, 104.“ *E Sp. ap. K.* — Sch.: δηώσαντες. (δ', 416, 417, θ', 534 etc.) διακόψαντες, σπαράξαντες. δάπτουσιν. (λ', 481.) σαρκοφαγοῦσι. παρήϊον. (δ', 142, Odyss. χ', 404. hominum παρήϊα dixit ψ', 690, Odyss. τ', 208.) ἀντὶ τοῦ παρειαὶ, αἱ σιαγόνες. αἵματι φοινόν. πεφοινιγμένον ὑπὸ αἵματος, οἷον πυῤῥόν. (sic etiam h. Hom. in Apoll. 362: λεῖπε δὲ θυμὸν Φοινὸν ἀποπνείουσ'. idem est φοίνιος vel δαφοινὸς σ', 96, β', 308 etc. forma φόνιος, frequenti illa ap. Tragicos, Hom. abstinuit.) ἀγεληδόν. κατὰ ἀγέλας. — λάψοντες. πιόμενοι, ἀναῤῥοφήσοντες. — (Ap.: λάψοντες. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ἔστι δὲ μίμημα τῶν κυνῶν κ. τῶν λύκων τοῦ γινομένου ἤχου ἐν τῷ πίνειν. vulgo Germani simili verbo id dicunt *schlappen.*) ἀραιῇσιν. λεπταῖς. (*linguas tenues* interpretatur H. Voss.: *dünn die zungen gestreckt.* sane tenues parvaeque pro corporum magnitudine linguae canum. cf. ann. ad ε', 425, Schn. vv. ἀραιὸς et λάπτω. — ἐρευγόμενοι, *eructantes.* ρ', 265, Odyss. ε', 403 etc. — φόνον αἵματος, φόνον αἱματόεντα, *cruorem ex caede.* similiter Soph. El. 719. dixit σῶμα σποδοῦ, h. e. σποδωθέν. conf. Matth. §. 375, 2.) — περιστένεται. περιστενοχωρεῖται, περισσῶς στενοῦται. (*angustatur* venter, h. e. distenditur nimia cibi copia, qua repletus est.) ῥώοντο. (λ', 50, σ', 411 etc.) σπουδαίως ὥρμων. — ἵππους — ἀσπιδ. β', 554. ἀσπιδ., ἀσπιστὰς (δ', 90 etc.), σακεσπάλους (ε', 126.), φερεσσακέας (Hesiod. Scut. 13.), σακεσφόρους (Eurip. Phoen. 136.). laxe Sch.: ὁπλίτας, μαχητάς.

170—174. κληῗσιν. (β', 74. ann., Odyss. β', 419 etc.) καθέδραις. ἰῆς στιχός. (υ', 362, β', 525 etc.) μιᾶς τάξεως. (*Menesthius* hic alius est atque ille, quem commemoravit η', 9.) αἰολοθώρηξ. (β', 489.) ποικίλον θώρακα ἔχων. (v. ann. ad β', 816, γ', 185, λ', 19—28.) Σπερχειοῖο. (176, ψ', 142,

τὸν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδώρη,
Σπερχειῷ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα,
αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ, Περιήρεος υἷϊ,
ὅς ῥ' αναφανδὸν ὄπυιε, πορὼν ἀπερείσια ἕδνα.
τῆς δ' ἑτέρης Εὔδωρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε,
*παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῷ καλὴ Πολυμήλη,
Φύλαντος θυγάτηρ. τῆς δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης
ἠράσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένῃσιν
ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου, κελαδεινῆς·

144.) *Σπερχειὸς ποταμὸς Θεσσαλίας.* (qui fluvius, ortus in Tymphresto [*Τυμφρηστῷ*] monte, exit in sinum Maliacum. Herod. 7, 198: *πρώτη μὲν νυν πόλις ἐστὶ ἐν τῷ κόλπῳ ἰόντι ἀπ' Ἀχαιΐης Ἀντικύρη, παρ' ἣν Σπερχειὸς ποταμὸς ῥέων ἐξ Ἐνιήνων* (β', 749) *ἐς θάλασσαν ἐκδιδοῖ.* cf. Strab. 9, 5, vol. 2. p. 300. ed. Tauchniz., Cellar. 1. p. 1072 etc.) *διϊπετέος.* (ρ', 263, φ', 268, 326, Odyss. δ', 477, 581, η', 284.) *ἤτοι ὑπὸ Διὸς πεπτωκότος, διὰ τὸ ὑπὸ τῶν ὀμβρίων ὑδάτων πληροῦσθαι τοὺς χειμάῤῥους. ἢ διαφανοῦς.* (apta huic loco prior istarum explicationum. v. Schn. h. v. Ap.: *διϊπετέος. ἀπὸ Διὸς πεπληρωμένου.* intelligendus est *Ζεὺς ὄμβριος* sive *ὑέτιος*, *Jupiter pluvius*, recteque *διϊπετεῖς* dicuntur torrentes et quaecunque flumina imbribus hibernis vel nivibus verno tempore liquefactis augeri solent, velut Nilus. v. Herod. 2, 20. quare et Xanthus Jovis filius appellari visus est Köppenio ξ', 434. et *διοτρεφὴς* φ', 323.

175. Venetus, quem W expressit, Aristophane atque Aristarcho auctoribus: *ὃν τέκε*, quod ab interprete profectum dicas. Sch.: *ἐκ τίνος Πηλεὺς Πολυδώρην ἔσχεν; ὡς μὲν Στάφυλος ἐν γ' Θεσσαλικῶν, ἐξ Εὐρυδίκης τῆς Ἄκτορος θυγατρός· Φερεκύδης δὲ, ἐξ Ἀντιγόνης τῆς Εὐρυτίωνος· ἄλλοι δὲ, ἐκ Λαοδαμείας τῆς Ἀλκμαίωνος.* Apollod. 3, 13: *Πηλεὺς δὲ, εἰς Φθίαν φυγὼν πρὸς Εὐρυτίωνα τὸν Ἄκτορος, ὑπ' αὐτοῦ καθαίρεται, κ. λαμβάνει παρ' αὐτοῦ τὴν θυγατέρα Ἀντιγόνην, κ. τῆς χώρας τὴν τρίτην μοῖραν. κ. γίνεται θυγάτηρ αὐτῷ Πολυδώρα, ἣν ἔγημε Βῶρος ὁ Περιήρους.* v. ibi H Observ. p. 310, 311.

176 — 178. *ἀκάμαντι*, *indefesso*, h. e. semper fluenti, *ἀεννάῳ*, ut majora flumina. — Sch.: *αὐτὰρ ἐπίκλησιν. κατ' ἐπίκλησιν δὲ καὶ φήμην Βώρῳ.* (*Περιήρεος.* fuit hic Aeoli filius, qui Messenam occupavit, vel Cynortae, Lacedaemoniorum regis. v. H Obss. ad Apollod. p. 311.) *ἀναφανδόν.* (Odyss. γ', 221 etc.) *φανερῶς. ὄπυιε.* (θ', 303 etc.) *κατὰ νόμον συνῴκει, ἐγεγαμήκει. πορών. παρασχών. ἕδνα*, *sponsalia.* cf. 190, Odyss. λ', 116 etc. idem est *ἔεδνα* Odyss. α', 277. et alias. v. ann. ad ι', 146.

179. *Eudorus*, Mercurii f. ex Polymela, Phylantis filia. *Phylas*, rex Ephyrae Thesprotorum, cujus alteram filiam, Astyochen, amavit Hercules: Apollod. 2, 5, 6., ubi v. Not. et ad 2, 7, 8. Polymelam Mercurius choreas agentem vidit et amore incensus oppressit in thalamo; quam tamen post duxit Echecles, Actoris, incertum cujus, filius: nam plures Actores fuerunt. *Ex H.*

180 — 183. *παρθένιος. ὁ ἐκ νομιζομένης παρθένου γεννηθεὶς, φθαρείσης λαθραίως.* (Ap.: *παρθένιος. ὁ ἐξ ἀνεκδότου λαθραίως γενόμενος, ἀπὸ τοῦ δοκεῖν ἔτι παρθένον εἶναι τὴν γεγεννηκυῖαν αὐτόν.* „noti *παρθενίαι* h. e. virginum Lacaenarum filii, quos, belligerantibus per 10 annos in Messenia Lacedaemoniis, ab exercitu missi adolescentes ex illis susceperunt; qui filii post contemti a civibus, deserta patria, Tarentum urbem condiderunt ante Christ. nat. 707. v. Strab. 6, 3. vol. 2. p. 45, 46. ed. Tauchn., Justin. 3, 4." *E K.*) *χορῷ καλή. ἐν τῷ χορεύειν καλλίστη.* (? Scholl. Veneti: *καλλίχορος, διαπρέπουσα ἐν τῷ χορεύειν.* Hesych. vero propius: *χοροκαλὴ, καλῶς χορεύουσα.* scribamus et ap. hunc et ap. Homerum *χοροικηλὴ*, a *χοροικηλὸς*, quemadmodum dicuntur verba *χοροιθαλὴς, χοροιμανὴς, χοροιτύπος* (cf. ann. ad β', 54.) h. e. *choreis indulgens*, choreis delectari solita. nihil hoc aptius, nihil ineptius vulgata scriptura, quam H quoque mirabatur. simili sensu β', 814. Myrine appellari videtur *πολύσκαρθμος*. permisceri autem solent α et η, itemque ο et ω, litterae in libris antiquis propter similitudinem, adscribique iota, quod postea subscribebant: unde factum fuerit, ut

αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ' ἀναβὰς παρελέξατο λάθρῃ
Ἑρμείας ἀκάκητα· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
Εὔδωρον, πέρι μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητήν.
αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε μογοστόκος Εἰλείθυια
ἐξάγαγε πρὸ φόωσδε, καὶ ἠελίου ἴδεν αὐγάς,
τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο
ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα·

ΧΟΡΟΙΚΗΛΗ mutaretur primum in *ΧΟΡΟΙΚΑΛΗ*, deinde in *ΧΟΡΩΙΚΑΛΗ* et *ΧΟΡΩΙ ΚΑΛΗ*, quod arripuerunt insulsi explicatores.) κρατύς. κρατερός, ἰσχυρός. (epitheton Mercurii: cf. ω', 345., Odyss. ε', 49, 148, h. in Merc. 294, 414, h. in Ven. 129. — ἠράσατο. ξ', 317.) μελπομένησιν. ᾀδούσαις, χορευούσαις. (v. ann. ad α', 474. — Ἀρτέμιδος χρυσ. κελ. sunt haec velut verba hymni, quem cecinit inter saltandum Polymele cum virginibus Ephyraeis.) χρυσηλακάτου. καλλιτόξου, ἢ χρυσῷ τῷ βέλει χρωμένης. ἠλακάτην γὰρ καλοῦσι τὸ βέλος, καὶ τὸ γυναικεῖον ἐργαλεῖον, ἐξ οὗ τὸ νῆμα ἕλκουσιν etc. (similiter Ap. aliique grammatici, quemadmodum et Latini sagittam dicunt *arundinem* a materia. neque enim Dianae apta est colus, ut Amphitritae et Nereïdibus ap. Pind. Ol. 6, 177., Nem. 5, 65; neque huic interpretationi obstat illud, quod vox ἠλακάτη semper colum seu fusum significat ap. Homerum. sic ἰοχέαιρα audit Diana, ut Apollo frater ἀργυρότοξος, arcumque et sagittas gestare solet in artibus, nunquam colum. cf. H et Schn. h. v. Voss. tamen: *der göttin mit goldener spindel*, quicum facit Sp. ap. *K*.) κελαδεινῆς. κυνηγετικῆς, παρὰ τὸ γινόμενον ἐν τοῖς κυνηγίοις κέλαδον, ὅ ἐστι θόρυβον· ὥς που (ι', 547.) καὶ ἐν θήρᾳ τοῦ Καλυδωνίου συός· ἡ δ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον κ. ἀϋτήν. — υ', 70.: Ἥρῃ δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος, κελαδεινή, Ἄρτεμις ἰοχέαιρα. cf. h. Hom. 27, 1. Κελαδεινὴν per se Dianam dixit φ', 511.

184 — 186. ὑπερῷα. β', 514. — παρελέξατο. β', 515, ζ', 198 etc. — Sch.: Ἑρμείας ἀκάκητα. ὁ μὴ δυνάμενος κακωθῆναι ὑπὸ ἑτέρου, μήτε δὲ κακῶσαι ἄλλον, διὰ τὴν οἰκείαν ἀρετήν· ὅθεν καὶ δοτὴρ ἐάων, (scrib. δῶτορ ἐάων. Odyss. θ', 335.: Ἑρμεία, Διὸς υἱέ, διάκτορε, δῶτορ ἐάων.) ὅ ἐστιν ἀγαθῶν. (recte Ἑρμῆς ἀκ. intelligitur ὁ μηδενὸς κακοῦ περιποιητικός, ut ait Ap. v. ἀκάκητα, qui deus et σῶκος appelletur υ', 72., et ἐριούνης sive ἐριούνιος ibidem 34, ω', 457, Odyss. θ', 322., h. e. *utilis, remque hominum augens* (ξ', 491.), ὅς ῥά τε πάντων Ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει. [Odyss. ο', 319.] Prometheus quoque ἀκάκητα vocatur ap. Hesiodum Theog. 614. propter beneficia, quibus homines affecit. Voss.: *Hermes, der retter aus noth.* confudit tamen hoc epitheton Mercurii Paus. 8, 3. cum ejusdem cognomine Ἀκακήσιος ab Acaco heroë, qui condidisse dicitur Acacesion, oppidum Arcadiae. — de forma nominis ἀκάκητα, h. e. ἀκακήτης, v. Sp. ap. K., ann. ad α', 175. et grammaticos. — πόρεν οἱ υἱὸν, *dedit ei*, Mercurio, *filium, sie schenkt' ihm einen Sohn.* similiter ω', 59.: ἣν ἐγὼ — ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν Πηλεῖ, quem locum annotavit Schn. v. πόρω. — πέρι μὲν θ. ταχὺν, *cursu quidem velocissimum.* δ', 46.

187 — 192. μογοστόκος Εἰλείθυια. λ', 270. — ἐξάγαγε πρὸ φόωσδε. h. e. προεξήγαγε φόωσδε, *produxit in lucem.* vel seorsim πρὸ intelligamus ἔμπροσθεν, auctore Schol. Apollonii Rhod. ann. ad 1, 406. cf. ann. ad α', 25. utroque modo vox haec pingit et velut per partes describit actionem, minimeque περισσεύει, ut visum est scriptori Scholiorum brevium. recte E: οὐ κατὰ τὸ παρέλκον ἡ πρόθεσις κεῖται, ἀλλὰ τὴν τοῦ βρέφους πρόοδον εἰς φῶς δηλοῖ. legerat autem ille in libris suis conjunctim προφόωσδε, quam item scripturam mendosam scholia ista et aliquot Homeri codd. ostendunt. — φόωσδε. β', 309, τ', 103, 118. — Ἐχεκλῆος μένος dictum est περιφραστικῶς ut haec et similia, βίη Ἡρακληείη, ἲς Τηλεμάχοιο. v. β', 658, Odyss. β', 409 etc. Sch.: Ἐχεκλῆς, Ἄκτορος παῖς. — ἠγάγετο πρὸς δώματα, *duxit domum.* idem dicitur ἄγεσθαι γυναῖκα vel per se ἄγεσθαι, ut *ducere uxorem* et *ducere* ap. Latinos. v. Bähr. ad Herod. 1, 34.,

τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας εὖ ἔτρεφεν ἠδ' ἀτίταλλεν,
ἀμφαγαπαζόμενος, ὡσεί θ' ἑὸν υἱὸν ἐόντα.
τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε,
Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν
ἔγχεϊ μάρνασθαι μετὰ Πηλείωνος ἑταῖρον.
τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ·
πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων, Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.

exhortatur suos Achilles ad strenue dimicandum.

αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἅμ' ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεὺς
στῆσεν εὖ κρίνας, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε·
„Μυρμιδόνες, μήτις μοι ἀπειλάων λελαθέσθω,
ἃς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε Τρώεσσι
πάνθ' ὑπὸ μηνιθμὸν, καί μ' ᾐτιάασθε ἕκαστος·
„„σχέτλιε Πηλέος υἱὲ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ,
νηλεὲς, ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἑταίρους!
οἴκαδέ περ ξὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν
αὖτις, ἐπεί ῥά τοι ὧδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ.““
ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε· νῦν δὲ πέφανται

Valcken. ibid. ad 4, 78 etc. — ὁ γέρων, senex nominatus in superioribus, quae vis est articuli: „*der* Greis.“ — Sch.: ἀτίταλλεν. (ε', 271, ann. ad ν', 27.) μετ' ἐπιμελείας ἔτρεφεν. ἀμφαγαπ. (Odyss. ξ', 381, h. in Cer. 291, 436. idem est ἀμφαγαπᾶν ibidem 439. et ap. Hesiodum Op. 58. *E Sp. ap. K.*) φιλοφρονούμενος, ἀγαπῶν. — „ὡσεί θ' ἑ. υ. ἐόντα. cf. Odyss. ρ', 111, Il. ι', 481.“ *Sp. ibid.*

193—199. Πείσανδρος. 3 alii cognomines, quorum 2 Trojani, tertius autem procus Penelopae, memorantur λ', 122, ν', 601, Odyss. σ', 299, χ', 243, 268. — ἑταῖρον. ὀπάονα, θεράποντα: nam κατ' ἐξοχὴν Patroclus et h. l. et ι', 220, λ', 602, ο', 64, ρ', 204, φ', 96, ψ', 646. appellatur Achillis ἑταῖρος, h. e. comes et minister praecipuus. *E Sp.* cf. 204, α', 345, γ', 378, ο', 591 etc. de *Alcimedonte* cf. ρ', 467. Alcimedontem, Phillonis patrem, quam Hercules compressit, Hom. non magis novit quam Tyrrhenum cognominem, de quo Ovid. Met. 3, 618. et Hygin. fab. 134. — Sch.: κρίνας. διατάξας. „cf. β', 362, γ', 1.“ *Sp.* — κρατερὸν δέ. κρ. δή. ceterum cf. α', 25, 326, 379, Odyss. ψ', 349.

200—209. ἀπειλάων. Schol. B.: καυχήσεων. cf. η', 96, 225, θ', 150. — Sch.: πάνθ' ὑπὸ μηνιθμόν. (62.) ὑπὸ πάντα τὸν τῆς ὀργῆς χρόνον. (similiter E [ἤγουν τὸν ὅλον καιρόν μοι τῆς μήνιδος.] et Hesych. h. v. sic ὑπὸ νύκτα, *sub noctem*, ὑπὸ κνέφας et horum similia dicuntur. v. Sp., qui laudavit χ', 102, Apoll. Rhod. 1, 587, 1160 etc., Matth. §. 593, c. — ᾐτιάασθε. κ', 120, λ', 78. ᾐτ. ἕκαστος. η', 175, Matth. §. 301. a. ann. — σχέτλιε, *audax*. Aristoph. Av. 1093: δεινότατα πεπόνθαμεν· Τῶν γὰρ θεῶν τις ἄρτι τῶν παρὰ τοῦ Διὸς Διὰ τῶν πυλῶν εἰσέπτετ' εἰς τὸν ἀέρα, Λαθὼν κολοιοὺς φύλακας ἡμεροσκόπους. Πε. Ὦ δεινὸν ἔργον καὶ σχέτλιον εἰργασμένος! cf. β', 112, κ', 164 etc. Ap.: σχέτλιος. ὁ μὲν Ἀπίων, τάλας, (aliena sunt verba huic adscripta ἀγνώμων, χαλεπός.) ἀπὸ τοῦ σχέδην τλῆναι. (a semper sustinendo mala.) ἢ ἀπὸ τοῦ ἐπισχετικῶς ἐν τῷ δηλεῖσθαι (male libri: δηλοῦσθαι.) ὑπάρχειν (a pertinacia laedendi ac male faciendi) etc. — Sch.: χόλῳ. νῦν ἀντὶ τοῦ χολῇ. (E: χολὴν ἐθήλαξες ἀντὶ γάλακτος, καὶ διὰ τοῦτό σοι ἐκ χόλου οἷον τὸ σῶμα συμπέπηκται. Apollonius Rhod. 4, 1404. μεταφορικῶς dixit: ὕδρης Λερναίης χόλον αἵματι πικρὸν ὀϊστῶν, ubi Sch., hoc loco laudato, haud ineleganter: χόλον ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ, h. e. ἀκράχολον: v. Matth. §. 429. sed verisimile est, librarium istum forte scripsisse χόλον pro χόλωι, χόλοι. ceterum v. supra 33—35. — νηλεές. ι', 497, λ', 484 etc. — „ἔχεις. κατέχεις.“ K. β', 275, ν', 687 etc. — Sch.: θάμ' ἐβάζετε. (δ', 355, ι', 58 etc.) συνεχῶς ἐλέγετε. (πέφανται, *apparuit*, adest. β', 122 etc. Virg. Aen.

φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἔης τοπρίν γ᾽ ἐράασθε,
ἔνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω."

quorum ordinibus constitutis affert poculum pretiosum, libatque Jovi.

Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου·
μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
ὡς δ᾽ ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι
δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων,
ὣς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
[ἀσπὶς ἄρ᾽ ἀσπίδ᾽ ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ᾽ ἀνήρ,
ψαῦον δ᾽ ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
νευόντων· ὣς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισι.]
πάντων δὲ προπάροιθε δύ᾽ ἀνέρε θωρήσσοντο,
Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
βῆ ῥ᾽ ἴμεν ἐς κλισίην, χηλοῦ δ᾽ ἄπο πῶμ᾽ ἀνέῳγε
καλῆς, δαιδαλέης, τήν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
θῆκ᾽ ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, ἐῢ πλήσασα χιτώνων,
χλαινάων τ᾽ ἀνεμοσκεπέων, οὔλων τε ταπήτων,
ἔνθα δέ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον, οὐδέ τις ἄλλος

2, 324.: *venit summa dies.*) ἔης. ἧς, ἧστινος. (sic ὅου dixit pro οὗ β', 325. et Odyss. α', 70. praeterea E comparavit Hesiodeum ἔεις Theog. 145, et ἕως pro ὡς, Barn. autem ἐὲ pro ἓ ν', 170. et ω', 134.) ἐράασθε. (γ', 446, ξ', 328.) ἠρᾶσθε, ἐπιθυμεῖτε. — ἔνθα τις, *ubi quisque.*

210. 275, ε', 370, 792, ζ, 72 etc.

211—214. ἄρθεν, ἤρθησαν, ab ἄρω, *jungo.* Sch.: ἡρμόσθησαν, ἐπυκνώθησαν ἐξιόντες. idem: ἀράρῃ, ἁρμόσῃ, et ἄραρον, ἥρμοσαν. Odyss. ε', 252.: ἴκρια δὲ στήσας ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι. Apoll. Rhod. 2, 1075.: ὡς δ᾽ ὅτε τις κεράμῳ κατερέψεται ἑρκίον ἀνὴρ Δώματος, ἀγλαΐην τε καὶ ὑετοῦ ἔμμεναι ἄλκαρ (Ἄλλῳ δ᾽ ἔμπεδον ἄλλος ὁμῶς ἐπαμοιβὸς ἄρηρεν), Ὣς οἵγ᾽ ἀσπίσι νῆα συναρτύναντες ἔρεψαν. τὸ ἄραρον ille interpretatus ἥρμοσαν hoc verbum usurpavit eo sensu, quo poëta dixit ἥρμοσε τεύχεα ρ', 210. similiter μ', 55.: (τάφρος) ὕπερθεν δὲ σκολόπεσσιν Ὀξέσιν ἠρήρει. cf. H et Sp. ap. K. — „ἀλεείνων, *arcens.* nove dixit ea significatione ἀλεείνειν h. l. et ψ', 713." H. cf. γ', 32, ζ, 167 etc. — ἀσπίδες ὀμφ. δ', 448.

215—217. ν', 131—133. longe haec aptiora illi loco, ex quo transscripta esse arbitror. ceterum Oisianus quoque (*Die Gedichte Oisian's. Aus dem Gaelischen von C. W. Ahlwardt*, Fionnghal 4, 260.): Mann trifft auf Mann, und Stahl auf Stahl, Es klirrt der Schild, der Krieger sinkt.

218. Ven., Lips., edd. Rom., T., Steph.: θωρήσσεσθον.

219—232. ἕνα θυμὸν ἔχοντες. ν', 487, ο', 710, ρ', 267, Odyss. γ', 128. — βῆ ῥ᾽ ἴμεν. δ', 199, ε', 167 etc. — Sch.: χηλοῦ. (228, Od. θ', 424. etc.) κιβωτοῦ. (a χαλᾷν hoc vocab. ducit Ap.: χηλός. ἡ κιβωτὸς, ἀπὸ τῆς διαστάσεως τῆς κατὰ τὴν ἄνοιξιν γινομένης: sed v. Schn. h. v. χηλοῦ δ᾽ ἄπο πῶμ᾽ ἀνέῳγε dictum est ut φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ᾽ ἀνέῳγεν ω', 228. cf. ibid. 455. praepositio ἀπὸ inservit exprimendo genitivo, ut Hermesianax: μαλακοῦ πνεῦμ᾽ ἀπὸ πενταμέτρου pro πενταμέτρου, Lucret. 2, 50.: *fulgor ab auro* pro *auri.* v. Gräf. ann. ad Meleagr. 47, nos ad Eurip. Troad. 781. — ἀνέῳγεν ab ἀνέῳγον. Matth. §. 494. — χλαινάων. β', 183.) ἀνεμοσκεπέων. σκέπην τινὰ ποιούντων διὰ τὸν ἄνεμον. (Odyss. ξ', 529., notante E: ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἑέσσατ᾽ ἀλεξάνεμον, μάλα πυκνήν.) οὔλων (κ', 134, ω', 646 etc.) τε ταπ. τῶν δασέων κ. ἐχόντων οὐλότητα. (Ap.: οὖλον. ἐπὶ μὲν τοῦ μαλακοῦ· οὔλων τε ταπ. etc. sic et alii: v. H. „τάπης est vestis stragula lectis instrata. κ', 156, ω', 645." *Ex H.* ἔσκε. (γ', 180 etc.) ἦν, ἔκειτο. (τετυγμένον, ποιητὸν, h. e. εὖ τετ. ξ, 9, 66, ε', 198

*οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἴθοπα οἶνον,
οὔτέ τεῳ σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διῒ πατρί.
τό ῥα τότ' ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεείῳ
πρῶτον, ἔπειτα δὲ νίψ' ὕδατος καλῇσι ῥοῇσι,
νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσσατο δ' αἴθοπα οἶνον,
εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκεϊ, λεῖβε δὲ οἶνον,
οὐρανὸν εἰσανιδών (Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον)·

Achillis preces;

„Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικὲ, τηλόθι ναίων,
Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου, ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι,

etc. — ἀπ' αὐτοῦ. malim alacrioribus numeris: ἀπ' αὐτόφιν.) οὔτέ τῳ. (sic.) οὔτε τινὶ ἄλλῳ. (cf. Odyss. λ', 502, ν', 114. — ὅτε μὴ, *nisi*, praeterquam. ν', 319, ξ', 248 etc. id Herodotus et oratores dicunt ὅτι μή: v. H et Sp. ap. K. — θεείῳ. θ', 135. — „καλῇσι, pulcris, h. e. ἁγναῖς, puris limpidisque fluentis. cf. β', 850. — νίψατο — χεῖρας. more libantium: γ', 270, ζ', 266, ι', 174.“ E K. — ἀφύσσατο. α', 598 etc.) μέσῳ ἕρκεϊ. μέσῃ τῇ σκηνῇ. „media in aula septa stabat ara Jovis Hercei seu μεσερκείου. (Schol. B: μεσέρκειον καλοῦσι τὸν Δία.) v. Odyss. χ', 334, Virg. Aen. 2, 512, Excurs. 11.“ *Ex H.* — τερπικέραυνον. α', 419 etc.

233 — 235. locus illustris de religione Jovis Dodonaei, quem nunc Achilles invocat, utpote numen Pelasgorum, quorum ad stirpem Myrmidones quoque referendi sunt et plerique alii Thessaliae populi antiquiores. versum 233. Strabo adscripsit, quo probaret, Pelasgos tenuisse Dodonam et oraculum condidisse, 6. p. 504, C, et ubi de Pelasgis agit 5. p. 338, A. *Ex H.*, cujus v. excursum de h. l., vol. 7. p. 283 — 289. Sch.: — Δευκαλίων, μετὰ τὸν ἐπ' αὐτοῦ γενόμενον κατακλυσμὸν παραγενόμενος εἰς τὴν Ἤπειρον, ἐμαντεύετο ἐν τῇ δρυΐ. πελειάδος δὲ χρησμὸν αὐτῷ δούσης (v. Herod. 2, 55 — 57.), κατοικίζει τὸν τόπον, συναθροίσας τοὺς περιλειφθέντας ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ Δωδώνης, μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, [Dodonem dicit, qui Jovis et Europae filius perhiberi solet: v. Crusii *mytholog. Wörterb.* v. Δωδών.] Δωδώνην τὴν χώραν προσηγόρευσεν. ἱστορεῖ Θρασύβουλος. — (de Deucalione v. interpp. Apollodori 1, 7, 2. aliosque.) — δυσχειμέρου. (sic item β', 750.: Δωδώνην δυσχείμερον, ubi v. ann.) τῆς κακὸν χειμῶνα ἐχούσης. Σελλοί. ἔθνος Ἠπειρωτικὸν τῆς Θεσπρωτίας, κληθὲν ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ Σελλήεντος. (Ap.: Σελλήεις. ποταμὸς ἐν Θεσπρωτίᾳ, ὅθεν τὸ ἔθνος Σελλοί. notatio parum probabilis.) Πίνδαρος δὲ (fragm. Pindari ex Paeanibus 7. p. 58; cf. Strab. 7, 7. p. 505. A, Valck. diatr. in fragm. Eurip. p. 171, Schol. Soph. ann. ad Trach. 1102.) Ἑλλοὺς αὐτοὺς κληθῆναί φησι χωρὶς πρώτου σ, ἀπὸ Ἑλλοῦ τοῦ δρυτόμου, ὥς φασι, πρώτου καταδείξαντος τὸ μαντεῖον. (similiter nomen Σελλοὶ explicat Schol. B: ἀπὸ Σελλοῦ, Θετταλοῦ τὸ γένος, ὅθεν κατὰ διαδοχὴν οἱ τοῦ Διὸς ἱερεῖς ἐγένοντο. Iamidas Olympiae et Delphos Delphis comparat H. cf. E p. 1057, 55. fuisse qui scriberent h. l. ἀμφὶ δέ σ' Ἑλλοὶ, annotavit Schol. A. Dugas Montbel: „Clavier (*Hist. des Oracles*, p. 16.) pense que le nom de *Selles*, donné à ces prophètes, est venu de ἕλλα, *siége*, d' où les Latins ont fait *sella* (car souvent l' esprit rude a été remplacé par le sigma), [v. Schn. v. σέλλα.] parce que sans doute au pied du chêne on mettait un siége sur lequel s' asseyait le *prophète;* et c' est peut — être de là que sont venus les trépieds des oracles.“ alii aliter: velut Apollodorus ap. Strab. l. c.: οἴονται δὲ, inquit, ἀπὸ τῶν ἑλῶν τῶν περὶ τὸ ἱερὸν οὕτω καλεῖσθαι, Schwenkius autem a voce σέλας Sellos appellatos esse putat, *Etym.-myth. Andeut.* p. 50.: „d. i. *Lichtdiener.*“) ὑποφῆται. ὑπομάντεις ἱερεῖς, ὅ ἐστι χρησμῳδοὶ, θεολόγοι, προφῆται. ὑποφήτας γὰρ λέγουσι τοὺς περὶ τὰ χρηστήρια ἀσχολουμένους, κ. τὰς μαντείας τὰς γιγνομένας ὑπὸ τῶν ἱερέων ἐκφέροντας. ἀνιπτ., χαμαιεῦναι. ἤτοι βάρβαροι, σκληρῶς τε καὶ νομαδικῶς ζῶντες, ταύτην ἔχοντες δίαιταν, ὡς μηδὲ ἀπονίζεσθαι τοὺς

ἦ μὲν δή ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐκικρήηνον ἐέλδωρ!
αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
ἀλλ' ἕταρον πέμπω, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσι,
μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρύοπα Ζεῦ,
θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ
εἴσεται, ἤ ῥα καὶ οἶος ἐπίστηται πολεμίζειν
ἡμέτερος θεράπων, ἤ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι
μαίνονθ', ὁππότ' ἐγώ περ ἴω μετὰ μῶλον ἄρηος.
αὐτὰρ ἐπεί κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίηται,
ἀσκηθής μοι ἔπειτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο,
τεύχεσί τε ξὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἑτάροισιν!"

quarum Jupiter partem audit, partem aversatur.

Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς.
τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε·
νηῶν μέν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
δῶκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
ἤτοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διῒ πατρὶ

πόδας διὰ τὸ μὴ παραδέχεσθαι τὴν ἐκ τοῦ πρώτου βίου μεταβολήν· (est haec etiam Strabonis l. c. sententia, quae tamen merito displicuit viris doctis. imo vitam austeram Selli affectabant, ut solet id genus hominum.) ἢ τοῦτο ἔκ τινος ἔθους ἐπὶ τιμῇ τοῦ θεοῦ ποιοῦντες. ἔνιοι γὰρ καὶ λουτρῶν ἀπέχονται, καὶ τῆς τοιαύτης ἐπιμελείας. τινὲς δὲ αὐτοὺς διὰ τοῦτο λέγουσιν ἀνιπτόποδας, ὅτι οὐκ ἐξίασιν ἔξω τοῦ ἱεροῦ, διὸ οὔτι ἀπολούεσθαι ἀνάγκην ἔχουσιν. [Ap.: ἀνιπτόποδες. οἱ δι' ἁγνείαν μὴ προερχόμενοι· σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται etc.] Ἄνδρων δὲ ἐν ἱστορίαις φησὶν οὕτω κληθῆναι, ἐπεὶ φιλοπόλεμοι ὄντες οὕτως ἑαυτοὺς ἐσκληραγώγουν. Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ Πλευρώνιος, ἔθνος εἶναι τοὺς Ἑλλοὺς ἀπόγονον Τυῤῥηνῶν, καὶ διὰ πατρῷον ἔθος οὕτω τὸν Δία θρησκεύειν. χαμαιεῦναι. οἱ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κοιμώμενοι. — σύας χαμαιευνάδας dixit in Odyssea κ', 243. et ξ', 15, Sellos autem Soph. Trach. l. c. similiter χαμαικοίτας et Callimachus h. in Del. 286. γηλεχέας. de iisdem Eurip. Erechtheo, fragm. 13, ab emendatione Musgravii: ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ Εὕδουσι, πηγαῖς δ' οὐχ ὑγραίνουσιν πόδας. quorum in locum post mulieres sacerdotes successisse ait geographus 7. extremo: κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἄνδρες ἦσαν οἱ προφητεύοντες, — ὕστερον δ' ἀπεδείχθησαν τρεῖς γραῖαι, ἐπειδὴ καὶ σύνναος τῷ Διῒ προσαπεδείχθη ἡ Διώνη. cf. H. et Schwenk. l. c. Achillis hanc orationem cum Evandri ap. Virg. Aen. 8, 572. comparavit Eichh.

236—248. ἦ μὲν δὴ — ἠδ' ἔτι —. cf. α', 453 — 455, η', 301 etc. — ἐμὸν ἔπος, *preces meas*, quas Thetis ad te pertulit. — μενέω, μενῶ. λ', 317, Odyss. ε', 362 etc. — νηῶν ἐν ἀγῶνι. ο', 428. — τῷ κῦδος ἅμα πρόες, — θάρσυνον δὲ etc. ἅμα — δὲ, ut ἅμα — καὶ α', 343, 417 etc. cf. Eurip. Bacch. 951, Aristoph. Equ. 282, Xenoph. Anab. 5, 2, 14, Viger. 7, 2, 6. et grammaticos. latine id dicas *et — et*: *et gloriam ei da, o Jupiter, et cor ejus confirma.* perperam interpres: *cum hoc una victoriam emitte.* πρόες, *mitte*, da. Virg. Aen. 12, 629.: *nos saeva manu mittamus funera Teucris.* — ὄφρα — εἴσεται. θ', 110, Matth. §. 519, 4. — μαίνονθ'. μαίνονται, μαίνωνται. cf. 75. — Sch.: μῶλον. (β', 401, η', 147, σ', 134.) τὴν μάχην, ἀπὸ τοῦ παρεπομένου. — ναῦφι. β', 794, θ', 474 etc. — δίηται. μ', 276. — ἀσκηθής. κ', 212. — ἀγχεμάχοις. 272, ν', 5.

250—256. ἀνένευσε. ζ', 311 etc. Virg. Aen. 11, 794.: *audiit et voti Phoebus succedere partem Mente dedit, partem volucres dispersit in auras. Sterneret ut subita turbatam morte Camillam, Annuit oranti; reducem ut patria alta videret, Non dedit, inque notos vocem*

ἂψ κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ,
στῆ δὲ πάροιθ' ἐλθὼν κλισίης, ἔτι δ' ἤθελε θυμῷ
εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.

magno clamore ac tumultu Myrmidones invadunt hostem.

Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
ἔστιχον, ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.
αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο
εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες,
[αἰεὶ κερτομέοντες ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντας,]
νηπίαχοι (ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσι·
τοὺς δ' εἴπερ παρά τίς τε κιὼν ἄνθρωπος ὁδίτης
κινήσῃ ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες
πρόσσω πᾶς πέτεται, καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι)·
τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες
ἐκ νηῶν ἐχέοντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Πάτροκλος δ' ἑτάροισιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας·
„Μυρμιδόνες, ἕταροι Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
ὡς ἂν Πηλείδην τιμήσομεν, ὃς μέγ' ἄριστος
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες,
γνῷ δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρὺ κρείων Ἀγαμέμνων
ἣν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν."
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου,

vertĕre procellae." Cl., Eichh. — ἐλθών, *reversus.* Eurip. Herc. fur. 1312, ann. ad ejusdem El. 6 etc. — φύλοπιν αἰνήν. δ', 15 etc.

257—260. μεγαλήτορι. β', 547., ubi Sch.: μεγαλήτορος. μεγαλοψύχου, γενναίου. cf. ε', 674 etc. — ἐν — ὄρουσαν. tmesis. — Sch.: σφήκεσσιν (μ', 167.) ἐοικ. σφηξὶν ὅμοιοι διὰ τὸ θερμὸν αὐτῶν κ. πληκτικόν. (expresserunt Homerica Quintus 8, 41. et Lycophron 180. *Ex II.*) ἐξεχέοντο. (267, 295, Odyss. θ', 515.) ἀθρόως ἐξίεσαν. εἰνοδίοις. τοῖς ἐν τῇ ὁδῷ οἰκοῦσιν, ὅ ἐστι φωλεύουσι, τοῖς τὴν σφηκίαν ἔχουσι παρὰ τὴν ὁδόν. (261.) ἐριδμαίνωσιν. ἐρεθίζωσι. (Schol. B: εἰς ἔριν ἐμβάλωσιν· οἱ δὲ ἐρεθίζωσι. prior harum explicationum videtur esse ejus, qui ἐριδμαίνειν intelligeret ἔριδι μαίνειν. E: ἔστι δὲ ἐριδμαίνειν μὲν τὸ ἐρεθίζειν καὶ εἰς ἔριν κινεῖν, γινόμενον ἢ κατὰ σύνθεσιν ἀπὸ τῆς ἔριδος κ. τοῦ μαίνεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐριδαίνω πλεονασμῷ τοῦ μῦ.) ἔθοντες. (ι', 540.) συνεχῶς ἐξ ἔθους παραγινόμενοι καὶ βλάπτοντες.

261. versus ταυτολόγος et ineptus propter usum verbi κερτομεῖν in animalibus ratione atque oratione carentibus; quem versum merito damnarunt Aristophanes et Critici: v. Scholl. A, B, Lips., Victor., Ernest., Payn., H, K, Sp., D. Montbel.

262—267. νηπίαχοι. (β', 338, ζ', 408, Odyss. α', 297.) νήπιοι, ἄφρονες. Sch. — ξυνὸν κακὸν πολ. *commune multis*, non solum ipsis pueris, *malum*, siquidem semel irritatae vespae quemvis obvium invadunt. — τοὺς δ' εἴπερ etc. h. e. τ. δ' εἰ καὶ ἀέκων τις ὁδίτης etc.: *nam istas si quamvis invitus aliquis viator commoverit* etc. — ἄνθρωπος ὁδίτης, ut ὁδιτάων ἀνθρώπων Odyss. ν', 123; quemadmodum et ἀνὴρ dici solet ἐκ περισσοῦ, et γυνή. Aristoph. Thesm. 155.: ποιητὴν ἄνδρα. Aeschylus Choëph. 70.: δμωαὶ γυναῖκες. cf. Matth. §. 430, 7 etc. — οἱ δὲ, οἱ δή. — ἔχοντες — πᾶς, pro πάντες. v. β', 278, Matth. §. 301. — ἄσβεστος. α', 599, λ', 50 etc.

270. ζ', 112, θ', 174 etc.

271, 272. τιμήσομεν, τιμήσωμεν. — καὶ ἀγχ. θεράποντες. h. e. καὶ οὗ θερ. εἰσιν ἀγχέμαχοι, *et cujus ministri cominus pugnant*, h. e. fortissimi sunt. cf. 248.

273, 4. α', 411, 412.

275. 210.

ἐν δ' ἔπεσον Τρώεσσιν ἀολλέες· ἀμφὶ δὲ νῆες
σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.

Trojani, ipsum Achillem, tandem exoratum, conspicere se rati, fugam meditantur.

Τρῶες δ' ὡς εἴδοντο Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν,
αὐτὸν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες,
ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα
μηνιθμὸν μὲν ἀποῤῥίψαι, φιλότητα δ' ἑλέσθαι·
πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.

primus Patroclus Pyraechmen, Paeonum ducem, interficit et incendium restinguit.

Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
ἀντικρὺς κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο,
νηΐ πάρα πρύμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου,
καὶ βάλε Πυραίχμην, ὃς Παίονας ἱπποκορυστὰς
ἤγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος.
τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
κάππεσεν οἰμώξας, ἕταροι δέ μιν ἀμφεφόβηθεν
Παίονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἧκεν ἅπασιν,
ἡγεμόνα κτείνας, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, κατὰ δ' ἔσβεσεν, αἰθόμενον πῦρ.
ἡμιδαὴς δ' ἄρα νηῦς λίπετ' αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφόβηθεν
Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ, Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο
νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη.

respirant Graeci Trojanis cedentibus, pugnaque instauratur.

ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο

276, 7. ἀολλέες. ε', 498 etc. — ἀμφὶ — Ἀχαιῶν. β', 333. de hoc usu praepositionis ὑπὸ v. 591.

279 — 282. μαρμαίροντας. γ', 397, ν', 801 etc. — πᾶσιν ὀρίνθη θυμός. 509, ε', 29, σ', 223 etc. E: ὅτι καὶ ἐνταῦθα ὀρίνεσθαι οὐ τὸ ἁπλῶς κινεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ μετὰ θορύβου κ. δειλίας. — εἴσκοντες γὰρ (οἱ Τρῶες) αὐτὸν τῷ Ἀχιλλεῖ οὔπω μὲν ἀπέχονται τοῦ πρὸς ταῖς ναυσὶ πολέμου, ἄρχονται δὲ ὅμως ὡς εἰς φυγὴν ταράσσεσθαι etc. — ἐκίνηθεν, *commovebantur*, turbabantur. β', 144, 149 etc. — φάλαγγες, ἐλπόμενοι dictum est πρὸς τὸ νοητὸν pro ἐλπόμεναι. annotavit Schol. A. cf. Viger. 3, 2, 2. etc. — μηνιθμὸν μὲν ἀπ. ι', 513.

283. ξ', 507. cf. 859.

285. ἀντικρὺς Bentlejus pro ἀντικρύ. v. ann. ad γ', 359. — κατὰ — κλονέοντο. ε', 8.

287, 8. β', 848, 849. ibi Paeonas dicit ἀγκυλοτόξους. excelluerunt igitur utroque genere pugnae, nec quidquam mutandum est. sic et heroës modo ex curribus, modo pedites, idque vel hasta, vel gladio, vel etiam arcu, dimicant; et Cicones hunc in modum describuntur Odyss. ι', 49.: ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων Ἀνδράσι μάρνασθαι, καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα. vidit hoc Sp. ap. K.

290 — 296. Sch.: ἀμφεφόβηθεν. ἑκατέρωθεν ἔφυγον. (ἀμφεφόβηθέν μιν, quemadmodum ἀμφιβαίνειν, ἀμφικαλύπτειν, ἀμφιμάχεσθαι, ἀμφιπένεσθαί τι et similia dicuntur. insolenter H auctore Aristarcho: ἕτ. δέ μιν ἀμφὶ φόβηθεν. — ἀριστεύεσκε μάχ. 551, ζ, 460, λ', 745, ρ', 351.) ἡμιδαής. ἡμίκαυστος, ἡμίφλεκτος. — ἐπέχυντο. ο', 654. cf. supra 259. — γλαφυράς. β', 454. — ἀλίαστος. μ', 471, β', 797, ξ, 57 etc.

κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεύς,
ἔκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ, καὶ πρώονες ἄκροι,
καὶ νάπαι, οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθὴρ,
ὣς Δαναοὶ νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δήϊον πῦρ
τυτθὸν ἀνέπνευσαν, πολέμου δ' οὐ γίγνετ' ἐρωή·
οὐ γάρ πώ τι Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκῃ.

ducum graecorum fortia facta.

Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης,
ἡγεμόνων. πρῶτος δὲ Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς
αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηϊλύκου βάλε μηρὸν
ἔγχεϊ ὀξυόεντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε,
ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος· ὁ δὲ πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
κάππεσ'. ἀτὰρ Μενέλαος ἀρήϊος οὖτα Θόαντα,
στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα, λῦσε δὲ γυῖα.
Φυλείδης δ', Ἄμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος
μυὼν ἀνθρώπου πέλεται, περὶ δ' ἔγχεος αἰχμῇ

298. *πυκινὴν νεφέλην.* ε', 751, ϑ', 395. — Sch.: *στεροπηγερέτα.* ἀστραπτικός. Ap., emendatus a Villois. Toll. et nobis: *στεροπηγερέτα. ἐπεὶ στεροπὴ καὶ ἀστεροπὴ ἀδιαφόρως λέγεται ἡ ἀστραπή. σημαίνει δὲ ὡς τὰς ἀστραπὰς ἐγείροντα.*

299 — 305. *πρώονες.* (μ', 282, ρ', 747.) *αἱ προνενευκυῖαι τῶν ὀρῶν ἐξοχαί. νάπαι. οἱ ὀρεινοὶ καὶ ἀναπεπταμένοι τόποι, οἱ σύμφυτοι.* (Ap.: *νάπαι. οἱ ὀρεινοὶ τόποι.* Aristoph. Av. 707.: *νάπαισι κορυφαῖσί τ' ἐν ὀρείαις.* et Thesm. 944.: *μελάμφυλλά τ' ὄρη δάσκια καὶ νάπαι Πετρώδεις βρέμονται.* idem est *νάπος*, quo verbo Tragici utuntur. v. Sp. ap. K. et Schn. v. *νάπη.*) *οὐρανόθεν — αἰθήρ. αἴφνης διέλαμψεν αἴθριον. ὁ δὲ λόγος· ξηροῦ δὲ καὶ πυρώδους πνεύματος περὶ τὴν παχύτητα τῶν νεφῶν ῥαγέντος ὑπὸ τὸν οὐρανὸν, ἐξέλαμψεν αἰθήρ. — ὑπεῤῥάγη. διαφανὴς ἐγένετο. ἄσπετος.* (β', 455 etc.) *μέγιστος, πολὺς καὶ ἀσύνοπτος.* (*δήϊον.* ι', 347. — *τυτθόν.* α', 354 etc. — *ἀνέπνευσαν.* λ', 327, 359, 382, ο', 235 etc. cf. supra 43. — *πολέμου — ἐρωή.* iterum legitur hoc hemistichium libro 17. extremo. perperam Sch.: *ἐρωή. νῦν ὁρμή. ἔστι δ' ὅτε τὴν ἡσυχίαν κ. ἀνάπαυσιν δηλοῖ.* imo nunc ipsum *ἐρωὴ* significat *cessationem.* v. Schn. h. v.) *προτροπάδην. ἐπειγομένως κ. ὁλοσχερῶς ἐκστρέψαντες τὰ νῶτα.* (*προτρ. φοβ.*, *effuse fugiebant.* cf. Viger. 7, 1, 11. et Sturz. lex. Xenoph. 3. p. 746., quem Sp. laudavit. Pindarus Pyth. 4, 166.: *ἀνὰ δ' ἡμιόνοις Ξεστᾷ τ' ἀπήνᾳ προτροπάδαν Πελίας Ἵκετο σπεύδων.*) *ὑπόεικον.* (λ', 204, ο', 227 etc.) *ἐξίσταντο, ὑπεχώρουν.* — „*ἀνάγκῃ, necessitate coacti,* itaque lente ac pedetentim, *ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβοντες*, ut ait λ', 546, vel, oratorum modo dicendi, *ἐπὶ πόδα ἀναχωροῦντες.*" *E K.*

306. ο', 328. cf. inferius 351.

308, 9. *στρεφθέντος. εἰς φυγὴν κλίναντος.* Sch. ο', 645.: *στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν.* — „*Ἀρηϊλύκου.* alius hic est ac Prothoënoris pater, Boeotorum ducis, ξ', 451." *Sp.* — *ἔγχεϊ ὀξ.* ε', 50.

311 — 315. *οὖτα.* δ', 525, ε', 376, ζ', 64 etc. — *Θόαντα.* alius scilicet est Thoas Aetolus, alius item Hypsipyles pater cognominis, quorum hunc ξ', 230. et ψ', 745, illum β', 638, η', 168. et alias commemoravit. — *στ. γυμν. παρ' ἀσπίδα.* 400. — Sch.: *ἔφθη.* (ε', 119 etc.) *ἔφθασε, προέλαβεν. ὀρεξ. νῦν ἐφικόμενος κ. πλήξας ἐκ χειρός.* (*ὀρ. σκέλος*, ut *ὦμον* 322, *χρόα* ψ', 805.) *πρυμνὸν σκέλος. τὸ ἔσχατον μέρος τοῦ σκέλους. μυών. ἡ γαστροκνημία, ἥτις συνέστηκεν ἐκ πολλῶν νεύρων καὶ συνεστραμμένων σαρκῶν. sura*, germ. *die Wade.* „docent medici, arteria poplitis succisa sequi mortem ex haemorrhagia." *Ex H.* Celsus 5

νεῦρα διεσχίσθη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν οὔτασ' Ἀτύμνιον ὀξέϊ δουρὶ,
Ἀντίλοχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος·
ἤριπε δὲ προπάροιθε· Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ
Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιο χολωθεὶς,
στὰς πρόσθεν νέκυος· τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
ἔφθη ὀρεξάμενος, πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
ὦμον ἄφαρ, πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκὴ
δρύψ' ἀπὸ μυώνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξε·
δούπησεν δὲ πεσὼν, κατὰ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
ὣς τὼ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε
βήτην εἰς Ἔρεβος, Σαρπηδόνος ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
υἷες ἀκοντισταὶ Ἀμισωδάρου, ὅς ῥα Χίμαιραν
θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.
Αἴας δὲ Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας
ζωὸν ἕλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλά οἱ αὖθι
λῦσε μένος, πλήξας ξίφει αὐχένα κωπήεντι.
πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.

26, 3.: *hi quoque in praecipiti sunt, in quibus usque ad grandes intusque conditas venas in alis vel poplitibus mucro desedit.* (malim *descendit*) *periculosa enim* (perperam libri: *etiam*.) *vulnera sunt, ubicunque venae majores sunt, quoniam exhaurire hominem profusione sanguinis possunt; idque evenit non in alis tantum atque poplitibus, sed etiam in his venis, quae ad anum testiculosque perveniunt* etc. — περὶ αἰχμῇ διεσχ., ut κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ θ', 86, ἐρεικόμενος περὶ δουρὶ ν', 441. cf. ibid. 570, φ', 577. Pind. Nem. 8, 40.: φασγάνῳ ἀμφικυλίσσας, *gladio circumvolutus* Ajax. *E K. et Sp.*

317—334. Νεστορίδαι δὲ, *quod autem ad Nestoridas attinet*, Antilochum et Thrasymedem. v. de hac forma dicendi ε', 27, κ', 488 etc. — λαπάρης. γ', 359 etc. — προπάροιθε, *ante* eum, ante pedes Antilochi; non: *pronus*, ut interpres. — Sch.: αὐτοσχεδά. ἑτοίμως, παραχρῆμα. μᾶλλον δὲ ἀγχόθεν. (hoc recte: v. ann. ad μ', 192. „Etym., hoc versu laudato: αὐτοσχεδὰ, ἐκ τοῦ σύνεγγυς." H. — κασιγνήτοιο, *ob fratrem.* 553, β', 466 etc. — ἄφαρ. α'. 349 etc. — ἀκωκή. ε', 16.) δρύψ' (ψ', 187, Odyss. β', 153, ε', 426, 435 etc.) ἀπὸ μ. ἀπέσυρεν ἀπὸ τῶν μυῶν. ἀπὸ—ἄραξεν, ἐπέσχισε δὲ τὴν σάρκα ἄχρι τοῦ ὀστοῦ. (sic etiam Hesych. sed E: οἱ δὲ παλαιοὶ, inquit, τὸ ἄχρις ἀντὶ τοῦ διόλου φασί. v. ann. ad δ', 522. concise dictum est δρύψ' ἀπὸ μυώνων pro δρύψεν ὥστε ἀπαράσσεσθαι τὸν βραχίονα ἀπὸ τῶν μυώνων αὐτοῦ, quod ipsum simile est Horatiano illi A. P. 63. *sive receptus Terra Neptunus classes aquilonibus arcet*: nam proprie musculi divulsi sunt ab summo istius brachio, non contra; quo facto ipsum os brachii extremum, qua humero committitur, abrupit hasta, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξεν, h. e. ἄκρως, ἄκρον ὀστέον. — δοιοῖσι κασ. δαμέντε. ο', 376.) εἰς ἔρεβος. (sic: v. θ', 367.) εἰς τὸ σκότος. (Ἀμισωδάρου, Lyciorum regis. Carum dicunt E et scriptor brevium scholiorum, confusione haud insolita horum nominum: v. Cellar. 2. p. 99. — Χίμαιραν — ἀνθρώποισιν. homoeoteleuton tolerabile propter varias vocales — αν - εν - ην - ιν - ον. — θρέψεν. ita Juno hydram Lernaeam et leonem Nemeaeum enutrivisse dicitur ap. Hesiodum Theog. 314, 328. cf. β', 766. — ἀμαιμακέτην. ζ', 179.) βλαφθέντα. (ζ, 39, η', 271, ψ', 571 etc.) ἐμποδισθέντα. (κλόνον. ε', 167, ι', 79 etc. — κωπήεντι. ο', 713.) ὑπεθερμάνθη. ἐβαπτίσθη. „Virg. Aen. 9, 418.: *it hasta Tago per tempus utrumque Stridens, trajectoque haesit tepefacta cerebro.* et ibid. 701.: *fixo ferrum in pulmone* tepescit." *E Cl.* hi versus iterum leguntur υ', 476, verbaque τὸν δὲ — κραταιὴ etiam ε', 82. cf. inferius 853, τ', 410 etc.

Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γὰρ
ἤμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω,
τὼ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον. ἔνθα Λύκων μὲν
ἱπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν, ἀμφὶ δὲ καυλὸν
φάσγανον ἐῤῥαίσθη· ὁ δ' ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνε,
Πηνέλεως, πᾶν δ' εἴσω ἔδυ ξίφος, ἔσχεθε δ' οἶον
δέρμα· παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχεὶς ποσὶ καρπαλίμοισι,
νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὦμον·
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς.
Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλέϊ χαλκῷ
νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺς δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε
νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο· κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά·
ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες· ἐνέπλησθεν δέ οἱ ἄμφω
αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας
πρῆσε χανών· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἕλον ἄνδρα ἕκαστος.
ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισι
σίνται, ὑπ' ἐκ μήλων αἱρεύμενοι, αἵτ' ἐν ὄρεσσι
ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν· οἱ δὲ ἰδόντες
αἶψα διαρπάζουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας,
ὣς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον· οἱ δὲ φόβοιο

335—341. *Πηνέλεως.* nomen hexametro aptum, ut senario *Μενέλεως* ap. Tragicos. v. Matth. §. 70 etc. — *ἤμβροτον.* v. ann. ad κ', 65. — *μέλεον, frustra.* v. ibid. 480. — *κόρυθος φάλον.* ann. ad γ', 362. — *καυλόν.* 115. — *φάσγανον.* α', 190. — Sch.: *ἐῤῥαίσθη.* (Odyss. ζ', 326, ι', 459 etc.) διεφθάρη, ἐκλάσθη. (*θεῖνε.* κ', 484, α', 588 etc.) *ἔδυ.* (γ', 36, ϑ', 487 etc.) κατὰ βάθους εἰσῆλθε. (*ἔσχεθε τὸν αὐχένα.* sola cutis tenuit collum abscissum caputque. alio sensu ἔσχεθε dictum est μ', 184, ν', 398, Odyss. δ', 284 etc.) *παρηέρθη.* παρηνέχθη, παρεκρεμάσθη. — *ὑπέλυντο.* α', 401, ζ, 27, Odyss. ι', 463 etc.

342—350. *Μηριόνης*, Antenoris fil. (β', 823.); non Thracum dux cognominis, quem dudum Ajax interfecit ζ', 7—11. *E Sp. ap. K.* — *κιχείς.* α', 26, β', 188 etc. — *καρπαλίμοισι, velocibus.* 809, χ', 166, h. Hom. in Merc. 225. cf. α', 359 etc. — *ἀχλύς, caligo.* ε', 127 etc. cf. 325, 350. — *Ἐρύμαντα.* alterum hujus nominis Trojanum ipse Patroclus occidit infra 415. — *κατὰ στόμα* etc. „Virg. Aen. 10, 699.: *occupat os faciemque adversam.*" Eichh. — *ἀντικρύς.* 116. — *ἐξεπέρησε.* ν', 652, Odyss. κ', 162. — Sch.: *νέρθεν ὑπ' ἐγκ.* (γ', 300 etc.) ὑπὸ τὸν ἐγκέφαλον. *κέασσε.* (412, ν', 387 etc.) συνέτριψε, περιέσχισε. *πρῆσεν.* ἐξεφύσησε, μετὰ πνεύματος ἐξέδωκεν. a πρήθω. α', 481.: ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον. v. ibi ann. et cf. β', 415, η', 432, ι', 433 etc. — *χανών, hians.* 409, ν', 168, Odyss. μ', 350, δ', 182 etc.

352—357. Sch.: *ἐπέχραον.* (356, Odyss. β', 50.) μετὰ βίας ἐπῆλθον, ἐφώρμησαν. (simili sensu dicitur χράειν et inde ductum χραύειν ε', 138, φ', 369, Odyss. ε', 396, κ', 64. cf. Sp. ap. K.) *σίνται.* (λ', 481.) βλαπτικοί. *ὑπ' ἐκ μ. αἱρ.* ὑφαιρούμενοι τὰ λιπαρὰ τῶν βοσκημάτων. (*διέτμαγεν* [α', 531 etc.] διετμάγησαν: neque enim ab activo διέτμαγον derivandum est, quod semel poëta usurpavit Odyss. η', 276. — *ἀνάλκιδα.* ε', 349 etc. — annotavit Schol. A, singulum praedari leonem, lupos autem gregatim. morem leonis aper sequitur, ni fallor. λ', 292.: ὡς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας σεύῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συῒ καπρίῳ, ἠὲ λέοντι etc. nonnunquam tamen etiam plures simul leones armenta invadere, vel e κ', 297, ν', 198, σ', 279. intelligitur; contraque nec desunt lupi, qui solitarii venentur. Aristot. H. A. 8, 7, 1.: ἀνθρωποφαγοῦσι δὲ οἱ μονοπεῖραι τῶν λύκων μᾶλλον ἢ τὰ κυνηγέσια. cf.

δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.

Ajax Hectorem persequitur, sed frustra.

Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
ἵετ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρείῃ πολέμοιο,
ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους,
σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
ἦ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην·
ἀλλὰ καὶ ὣς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρίηρας ἑταίρους.

fuga Trojanorum;

Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω
αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ,
ὣς τῶν ἐκ νηῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε,
οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν. Ἕκτορα δ' ἵπποι
ἔκφερον ὠκύποδες ξὺν τεύχεσι· λεῖπε δὲ λαὸν
Τρωϊκὸν, οὓς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκε·

Wilmsenii *Handb. der Naturgesch.* 1. p. 317—319. ceterum hinc profecit Apoll. Rhod. 2, 123.) *δυσκελάδου.* *κακὸν ἦχον ἀποτελοῦντος.* foedos clamores (366, 373 etc.) fugientium interpretatur H *ζῆλον δυσκέλαδον, invidiam malos rumores dissipantem*, dixit Hesiodus O. et D. 195., itemque figurate Aeschylus Theb. 810. *τὸν δυσκέλαδον ὕμνον Ἐριννύος*, Eurip. Med. 400. *δυσκέλαδον φάμαν* etc. — *θούριδος ἀλκῆς.* δ', 234 etc.

358—363. *ὁ μέγας, magnus ille* appellatus *κατ' ἐξοχήν.* v. de hoc usu articuli α', 11. est autem hoc usitatum Ajacis Telamonii epitheton: cf. ε', 610, ι', 169, μ', 364, γ', 226, 227, 229, ρ', 174, 360 etc. — *χάλκ.* 536, 654, ε', 699 etc. Ap.: *χαλκοκορυσταί. χαλκῷ καθωπλισμένοι, ἀπὸ ἑνὸς μέρους.* partem illam dicit galeam, *τὴν κόρυθα.* est igitur proprie *χαλκοκορυστὴς galea aenea instructus.* — *ἵετο.* β', 589, ε', 434 etc. — *ἰδρείῃ, scientia. πολύϊδριν* et *πολυϊδρείας νόον* dixit aliquoties in Odyssea, itemque *ἄϊδριν, ἀϊδρείην, ἀϊδρείας.* v. η', 198, γ', 219, λ', 271, Odyss. β', 346 etc. — *ταυρείῃ.* ν', 161. — Sch.: *σκέπτετο.* (ρ', 652, Batrach. 135.) *παρεσκέπετο, ἐφυλάσσετο.* (Schol. A: *ἀπεσκόπευε καὶ παρετήρει εἰς τὸ μὴ πληγῆναι.* Ap.: *ἐφυλάττετο κ. ἀπεκρούετο.*) *ῥοῖζον.* (Odyss. ι', 315.) *ῥύμην, ὁρμὴν, ἦχον.* v. ann. ad κ', 522., Schn. vv. *ῥοιζέω, ῥοῖζος.* — *δοῦπον ἀκ.* λ', 364, δ', 455 etc. — *ἑτεραλκέα.* η', 26. — *σάω, ἐσάω.* cf. φ', 238, Matth. addit. ad p. 347 etc. — *ἐρ. ἑταίρους.* γ', 47, 378 etc.

364—376. *ἀπ' Οὐλύμπου.* a monte Olympo. cf. 297. — Sch: *αἰθέρος — τείνει.* (sic, ut olim vulgati libri.) *ὅταν πνεύματος ἦχον καὶ νέφος παραστήσῃ.* (*ἄλλως.*) *ὅτε, φησὶν, ὁ Ζεὺς μετὰ τὴν αἰθρίαν κατάστασιν ἐμβολὴν ἀνέμου διεγείρῃ.* recte *αἰθέρα* intelligit *αἰθρίαν*, ut, annotante H, ρ', 371.: *πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι, pugnabant sub caelo sereno*, non *ἠέρι, caligine*, ut principes Graecorum. E quoque, minus probans illos, qui *αἰθέρα* intelligebant superiorem aërem, *τὴν ἄνω κυκλοφορίαν, τὴν αἰτίαν τῆς ποιᾶς τῶν ἀνέμων κινήσεως*, ita pergit: *ἢ καὶ ἄλλως ἁπλούστερον αἰθέρα ἔστι νοῆσαι τὴν αἰθρίαν κ. εὐδίαν, ἵνα ᾖ ὁ νοῦς, ὅτι νέφος ἐξ Ὀλύμπου εἰς οὐρανὸν ἔρχεται μετὰ εὐδίαν· ἣν ἀποσεμνύνων αἰθέρα δῖαν λέγει πρὸς διαστολὴν τῆς λαίλαπος.* — *ἰαχή τε φόβος τε, clamor et fuga*, clamosa fuga. cf. 373, δ', 456, μ', 144, ο', 396. — *οὐδὲ κατὰ μοῖραν.* h. e., interprete E, *ἀτάκτως, ἀκόσμως.* cf. μ', 225, α', 286 etc. — *πέραον.* (μ', 63, β', 613 etc.) E: *διεπέρων τὴν τάφρον.* — „*ἔκφερον*, ut inferius 383, 866, ψ', 376.“ *Sp.* — *ξὺν τεύχεσι, cum armis*, armis non projectis; quod metuendum erat ne faceret ipse Hector in tanta turba et trepidatione. rursum Sch.: *οὓς ἀέκοντας. ἐν σχήματι* (figura *πρὸς τὸ σημαινόμενον.*) *πέφρακεν· ἔδει γὰρ εἰπεῖν ὃν ἀέκοντα.*

πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι
ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων.
Πάτροκλος δ' ἕπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
Τρωσὶ κακὰ φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
*πάσας πλῆσαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἂρ τμάγεν· ὕψι δ' ἀέλλη
*σκίδναθ' ὑπὸ νεφέων· τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
ἄψοῤῥον προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Πάτροκλος δ', ᾗ πλεῖστον ὀρινόμενον ἴδε λαὸν,
τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον
πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον.
ἀντικρὺς δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι
ἄμβροτοι, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,
πρόσσω ἱέμενοι. ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμός·
ἵετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.

ἐρυσ. ἵπποι. ο', 354. — ἐν πρώτῳ ῥυμῷ. Schol. B: τῷ ἄκρῳ πρὸς τὸν ζυγόν. [recte: v. ζ',40.] ἄλλοι πρὸς τὸν ἄξονα — σφεδανὸν Δ. κ. λ', 165.) ἐπεὶ ἂρ τμάγεν. ἐπειδὴ διεσκεδάσθησαν. ἀέλλη. νῦν ἡ κόνις. sic libri. scripserunt tamen ἄελλα, ut θύελλα, Μοῦσα, quasi certum sit, pulverem ἄελλαν dici. Ap. v. ἄελλα [v. ann. ad γ', 13.]: ὁ κονιορτὸς ἀελλώδης ἀελλῆς, οἷον ἄν τις ἀπὸ τῶν αελλῶν γένοιτο. quid dubitamus fraudem subesse, continuaque scriptura exaratum ἀελλῆσκίδναθ', h. e. ἀελλῆς κίδναθ', imperitos librarios male disjunxisse? quo facto, proclive fuit, etiam accentu mutato poni ἀέλλη, forma inusitata. κίδνατο, ut κίδναται ψ', 227.) σκίδνατο. (λ', 308 etc.) ἀνηκοντίζετο. τανύοντο. (Odyss. ζ', 83, Il. ι', 468 etc.) ἐπιτεταμένως ἔτρεχον. (? v. ann. ad 475. alias hac in re usurpat vocab. τιταίνειν: v. β', 390, χ', 23 etc. E K — ἄψοῤῥον. δ', 152 etc. — fugam Rutulorum post mortem Camillae ap. Virg. 11, 868. et seqq. comparavit Eichh.

378, 9. ἔχε per se intelligendum est, ut ο', 448, ψ', 422. alias addit ἵππους, velut ε', 829, θ', 139. E Sp. ap. K. — ὁμοκλήσας. ε', 439, ζ', 54 etc. Sch.: ἀνεκυμβαλίαζον. ἀνεκρότουν, ἀνετρέποντο. Ap.: τῶν πεποιημένων ἤχων ἐπὶ τῆς τῶν ἁρματίων (perperam libri: ἁρματείων.) ἀνατροπῆς γινομένης. v. ibi Toll. Hesych.: ἀνεκυμβαλίαζον. (scrib. ἀνεκυμβαχίαζον, quod olim libros h. l. habuisse censet Valck. ann. ad Eurip. Phoen. p. 399., mutatum ab Aristarcho.) ἀνετρέποντο ἐπὶ κεφαλὴν, παρὰ τὸ κύμβαχος. (ε', 586.) ἢ ἦχον ἀποτελεῖσθαι, παρὰ τῶν κυμβάλων. E: μετήνεκται ἡ λέξις ἀπὸ τῶν ἠχητικῶν κυμβάλων, ἅπερ ἀναπηδᾷ ἐν τῷ προσκρούεσθαι ἀλλήλοις. — ἢ ἀνετρέποντο ἄνω κάτω γινόμενοι κατὰ ὁμοιότητα τῶν πιπτόντων κυμβάχων. quae explicatio item pertinet ad ἀνεκυμβαχίαζον. cf. H, Sp. ap. K., Schn. v. ἀνακυμβαλιάζω.

381. versus exsulans ab aliquot scriptis, in quibus Veneto, et ab ed. Flor.; quem versum addubitarunt viri docti, cum solus Neptunus equos illos donaverit Peleo. v. ann. ad 149. sed ἐμφατικῶς (Matth. §. 292.) unum illum intelligens, poëta dixit θεοί. cf. inferius 693. nec plus ponderis habet id, quod equus Pedasus fuit mortalis (154.): cujus equi nunc non habetur ratio, sed duorum tantum jugalium. quod autem maximum est momentum hujus quaestionis, necessarius est versus, ne nesciamus, Achilleos dici equos: nam celeres, ὠκέες, fuerunt et Trojanorum; nunc autem et Neptunios illos significari scimus, nec miramur, divinos divinoque robore praeditos equos celeriter (ὠκέες) transilire fossam, in quam alii procumbentes hostium currus fregerint. (370, 371.) quare hic quidem suadeo servemus verba ἄμβροτοι — δῶρα, quibus tota sententia illustratur, deleamus autem extremo libro, ubi nec dubium est, quinam equi dicantur, nec opus tanto eorum robore ad effugiendum Hectorem persequentem. illic, non hic, nescio quis male sedulus similia similibus adscripsit.

382. ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμός. recte E: ὁ τοῦ Πατρόκλου, ἀντὶ τοῦ κατὰ Ἕκτορος. sic κέλεται δέ με θυμὸς κ', 534. cf. μ', 300 etc.

ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινῇ βέβριθε χθὼν
ἤματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ
Ζεύς, ὅτε δή ῥ' ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ,
οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας,
ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες·
τῶν δέ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι,
ἐς δ' ἅλα πορφυρέην μεγάλα στενάχουσι ῥέουσαι
ἐξ ὀρέων ἐπίκαρ, μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων·
ὣς ἵπποι Τρωαὶ μεγάλα στενάχοντο θέουσαι.

quos ab urbe intercludit Patroclus et plures occidit.

Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας,
ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετὲς, οὐδὲ πόληος
εἴα ἱεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγὺ
νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο

384. dedi *κελαινῇ* pro *κελαινὴ*, auctore Spitznero. *λ'*, 746.: *κελαινῇ λαίλαπι ἶσος*. *ἐρεμνὴν λαίλαπα* dixit *μ'*, 375 etc. dici quidem posset *κελαινὴ χθὼν*, ut *γαῖα μέλαινα β'*, 699. et saepe alias; sed friget, additoque verbo *πᾶσα* etiam inepti nescio quid habet. — *βέβριθε* (*θ'*, 306, *ρ'*, 233 etc.), *gravatur* imbribus inductis. „Virg. Georg. 1, 322.: *saepe etiam immensum coelo venit agmen aquarum, Et foedam glomerant tempestatem imbribus atris Collectae ex alto nubes*" etc. Cl., Eichh.

385—392. *ἤματ'*, *ἤματι*. v. *ε'*, 5, *η'*, 272, *λ'*, 544, *μ'*, 88 etc. — *λαβρότατον*, *voracissimum*, rapidissimum. *β'*, 148, *ο'*, 625, *φ'*, 271. — *κοτεσσάμενος*. *δ'*, 168, *ε'*, 177 etc. — *βίῃ*, *βιαίως*. — *σκολιὰς* dixit lites ab effectu prave judicandi, quemadmodum Germani: *das Recht verdrehen*. Schol. B: *οἳ κακῶς κρίναντες σκολιὰς ποιήσωσι τὰς θέμιστας*. contra *ἰθείας δίκας* dixit Hesiodus O. et D. 225. et *ἰθυδίκας ἄνδρας* ibidem 230., ut K ann. cf. H. — Sch.: *δίκην*. *νῦν τὸ δίκαιον*. *θεῶν ὄπιν*. *τὴν ἐκ θεῶν ἐπιστροφὴν καὶ φροντίδα*. (*deorum vindictam*. Ap.: *ὄπιδα. ἐπιστροφὴν καὶ ἐντροπήν· οὐκ ὄπιδα φρονέοντες*. Odyss. *ξ'*, 82. cf. ib. 88, *υ'*, 215, *φ'*, 28. *ὀπίζεσθαι*, *revereri*, legitur *χ'*, 332., Odyss. *ν'*, 148, h. in Merc. 382. cf. Schn. et Riemer. v. *ὄπις*. — *ἀλέγοντες*. *θ'*, 483, *ι'*, 500. idem significans verbum *ἀλεγίζειν* regit genitivum: v. *α'*, 160, 180 etc. *τῶν*, *istorum* improborum, quos calamitate afflictos punire videtur Jupiter, superstitione vulgi. v. K.) *κλιτῦς*. (*κλιτύας*. *ψ'*, 864, 873, Odyss. *ε'*, 470.) *φάραγγας, ἢ ὀρῶν ἀποκλίσεις*. (Schol.: *αἱ ἀποκλίσεις τῶν ὀρῶν*. Etym.: *κλιτύς. ὁ μὲν Ἀπίων τὸ κατωφερὲς τῶν ὑδάτων. ἄμεινον δὲ τὰ ἀποκλίματα καὶ ἐξέχοντα τῶν ὀρέων, παρὰ τὸ κεκλίσθαι*. similiter Ap. —) *ἀποτμήγουσι*. (*κ'*, 364, *λ'*, 468 etc.) *ἀποτέμνονται, χωρίζουσι*. *χαράδραι*. (*δ'*, 454.) *οἱ ὑπὸ τῶν χειμάῤῥων ἐκρησσόμενοι αὐλῶνες, παρὰ τὸ χαράσσειν κ. τραχύνειν τὴν γῆν*. *ἐπὶ κάρ*. (sic ille et alii. sed Schol. A: *ἐπικάρ*.) *ἤτοι ἄνωθεν ἐκ τοῦ πρὸς αὐτούς*. (imo: *ἐκ τοῦ προσάντους*.) *ἢ ἐπικάρσιαι κ. πλάγιαι. ἢ ἐπὶ κεφαλὴν κ. εἰς τὸ κάταντες*. — gloss. Hippocrat. ap. Galenum: *ἀνάκαρ, εἰς τὸ ἄνω μέρος, ὥσπερ ἐπίκαρ, εἰς τὸ κάτω ὀρέων*. scribendum haud dubie ap. Ap.: *ἐπίκαρ, ἐπὶ κεφαλὴν*, pro *ἐπικάρα*, nec aliter ap. Hesych. et Suidam, qui item habent *ἐπὶ κὰρ*, quae vox inusitata est. cf. Etym. et Schn. v. *ἐπίκαρ*. *μινύθει*. (*ο'*, 493 etc.) *ἐλαττοῦται, φθείρεται*. *ἔργ' ἀνθρώπων*, opera hominum, *rura*. cf. *τ'*, 131, *β'*, 751 etc.

394. *ἐπέκερσε*. postquam primos ordines inciderat, „nachdem er die ersten Linien angehauen, d. i. in ihnen eine Lücke gemacht hatte, liess er sie nicht zur Stadt entfliehen; s. *ο'*, 467." *Sp. ap. K.*

395—409. *ἔεργε*. (*β'*, 617, *δ'*, 131 etc.) *συνήλαυνε*. (*παλιμπετές*. *ὀπίσω καὶ ἀνάπαλιν*. Ex E. cf. Odyss. *ε'*, 27. — *μεσηγύ*. *θ'*, 556, *ο'*, 316

κτεῖνε μεταΐσσων, πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν.
ἔνθ' ἤτοι Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα, λῦσε δὲ γυῖα·
δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δὲ Θέστορα, Ἤνοπος υἱὸν,
δεύτερον ὁρμηθείς (ὁ μὲν εὐξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ
ἧστο ἀλείς· ἐκ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
ἡνία ἠΐχθησαν), ὁ δ' ἔγχεϊ νύξε παραστὰς
γναθμὸν δεξιτερὸν, διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων·
ἕλκε δὲ δουρὸς ἑλὼν ὑπὲρ ἄντυγος, ὡς ὅτε τις φὼς,
πέτρῃ ἔπι προβλῆτι καθήμενος, ἱερὸν ἰχθὺν
ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ·
ὣς ἕλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ,
κάδδ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός.
αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύλαον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ

tc.) *μεταΐσσων.* (φ', 564, Odyss. ρ', 236, υ', 11.) *μεταδιώκων.* (*πολέων*, *multorum*, quos Trojani occiderant. *ἀπετ.* (δ', 161, Odyss. ψ', 312 etc.) *ποινήν.* *δίκην εἰσεπράττετο.* („*στέρνον γ.* Virg. Aen. 11, 666.: *Eunaeum Clytio primum patre, cujus apertum Adversi longa transverberat abiete pectus.*" Eichh. — *Ἤνοπος.* ξ', 444. alius cognominis memoratur ψ', 634.) *ἀλείς.* (ε', 823, φ', 571, χ', 308, Odyss. ω', 538.) *συσταλείς.* *ἐκ — φρένας.* *ἀντὶ τοῦ ἐξεπλάγη.* (cf. ν', 394, σ', 225, Schn. v. *πλήσσω.* mente commotus ille est, ut occisum vidit Pronoum, et contractus sedit in curru, missis habenis: nam auriga fuit Pronoi.) *ἠΐχθησαν.* (γ', 367.) *ὡρμήθησαν.* (*πεῖρεν.* α', 465, ι', 210 etc. — *δουρὸς ἑλὼν*, *hasta comprehensum* seu correptum. *δουρὸς*, *δουρί:* v. η', 410, ι', 242, γ', 78, Matth. §. 349. c, ann. — *ἄντυγος.* ε', 262.) *προβλῆτι.* (β', 396, μ', 259 etc.) *προβεβλημένῳ*, *ἐκκειμένῳ.* *ἱερὸν ἰχθύν.* *ἤτοι μέγαν.* (Ap.: *ἤτοι τὸν μέγαν, ἢ τὸν ἄνετον καὶ διαφέροντα τῶν ἄλλων.* malim: — *μέγαν καὶ διαφ. τ. ἄλλων. ἢ τὸν ἄνετον.* intelligunt *τὸν ἄνετον* dimitti solitum piscem, quoniam heroës non vescebantur piscibus, vel Neptuno sacrum. alii peculiare genus piscium dici putant, velut anthiam, de quo Aristot. H. A. 9, 25, 3.: *ὅπου δ' ἂν ἀνθίας ὁραθῇ, οὐκ ἔστι θηρίον· ᾧ καὶ σημείῳ χρώμενοι κατακολυμβῶσιν οἱ σπογγεῖς, καὶ καλοῦσιν ἱεροὺς ἰχθῦς τούτους.* qui piscis, cujus quidem capturam fuse descripsit Plinius H. N. 9, 59., cujusmodi sit, quaeritur: v. Schneider. ann. ad Aristot. l. c. 6, 16, 3. alios de *πομπίλῳ* cogitasse, auctor est Schol. A. Eratosthenes Catast. 31. delphinum intelligendum esse pronuntiat, cui pisci Neptunus magnos, ut ait, honores habuit, *ἱερὸν αὐτὸν ὀνομάσας εἶναι, καὶ εἰς τὰ ἄστρα αὐτοῦ σύστημα ἔθηκεν* etc. cf. E. recte illi, quibus *ἱερὸς* h. l. est *magnus*, *εὐτραφὴς*, cujusmodi piscem dici manifestum est, ut cujus moles cum hominis comparetur. cf. K, H, ann. ad κ', 56.) *θύραζε.* (ε', 694, φ', 29, 237 etc.) *ἔξω.* (subaudiendum *ἕλκη* ex superioribus.) *λίνῳ.* *τῇ ὁρμιᾷ.* *lino*, germ. *mit der Angelschnur.* Ovid. Met. 13, 923.: *nunc in mole sedens moderabar arundine linum.* E: *λίνον νῦν ἔφη τὴν ἐκ λίνου ὁρμιὰν μετὰ συστολῆς τῆς ἀρχούσης. ὡς ἐπιπολὺ δὲ τὸ δίκτυον οὕτω λέγεται.* Voss.: *gleichwie ein fischer, Auf vorragender klippe gesetzt, den gewaltigen meerfisch Aufwärts hebt aus den fluten an schnur und eherner angel.* porro Sch.: *ἢ τῷ ἀγκίστρῳ.* scribamus *καὶ τῷ ἀγκ.* has voculas permisceri non est novum.) *ἤνοπι χ.* *διαυγεῖ χ. λέγει δὲ τῷ ἀγκίστρῳ.* (σ', 349. et Odyss. κ', 360.: *αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ* etc. Ap.: *ἤνοπα. τὸν δυσαντοφθάλμητον διὰ λαμπρότητα, οἷον ἄνοπα, ὡς τὸν χαλκὸν ἤνοπα λέγειν εἴωθεν.* cf. Schn. v. *ἤνοψ.* — *κεχηνότα*, *hiantem* mala percussa. cf. 350.

411. *Ἐρύλαον.* ita H secundum cod. Harlej.; nec aliter Moscov. 2. a manu 2.; quod merito probant Sp. ap. K et Buttmann. *Lexil.* I. p. 148. ann. vulgo, permutatis inter se litteris, ut saepe factum scimus, *Ἐρύαλον*, vacillante quidem versu, si corripitur α littera, ut in verbis omnibus, quae ab nomine *ἅλς* ducuntur. foediore etiam lapsu Cant.,

μέσσην κακκεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη
ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμαντα, καὶ Ἀμφοτερὸν, καὶ Ἐπάλτην,
Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην, Ἐχίον τε, Πύριν τε,
Ἰφέα τ', Εὔιππόν τε, καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

Sarpedon, Lyciis evocatis, obviam it Patroclo.

Σαρπηδὼν δ' ὡς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους
χέρσ' ὕπο Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμέντας,
κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Λυκίοισιν·
„Αἰδὼς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἔστε!
ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὄφρα δαείω,
ὅστις ὅδε κρατέει. καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε
Τρῶας, ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.“
Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων ξὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε·
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν, ἐπεὶ ἴδεν, ἔκθορε δίφρου.
οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται,
ὣς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.

Mori liber, Lips. et ipse Ven.: *Εὐρύαλον.*

412—418. *ἄνδιχα*, *ἀνὰ δίχα*, *διχῶς*, *εἰς δύο*, ut *διάνδιχα* α', 189. et alias. cf. inferius 578, σ', 511 etc. — Sch.: *κεάσθη.* (347.) *ἐσχίσθη.* *βριαρῇ.* (λ', 375.) *ἰσχυρᾷ.* — *ἀμφὶ — θυμ.* ν', 544. cf. 580. — „*Ἐρύμαντα.* alium scil. atque istum supra 345., quem Idomeneus interfecit. — *Δαμαστορίδην.* non Heraclidam, qui commemoratur β', 653. — *Ἐχίον.* v. ann. ad ο', 339.“ *Sp. ap. K.* — *πάντας — πουλ.* ϑ', 276.

419—421. „*Σαρπηδών.* observatur, fortissimo Trojanorum servato ad pugnam Achillis, Patroclo poëtam objicere fortissimum sociorum, Sarpedonem. Schol. B. — *ἀμιτροχίτωνας.* Scholl. B et Lips.: *οὐχ ὑποζωννυμένους τὰς μίτρας τοῖς θώραξι.* — (v. ann. ad δ', 132.) videntur Lycii hoc habuisse singulare, ut gestarent thoraces mitra non subtextos, more rudiorum hominum, antequam inventus esset usus mitrae. fortasse hinc intelligas, quomodo infra 465. Thrasymelus, Sarpedonis *θεράπων*, hasta percussus *νείαιραν κατὰ γαστέρα*, non facta mentione nec *ζωστῆρος*, nec *μίτρης*, ut alias hac in causa (ε', 539, 616, ρ', 519.), statim moritur.“ *Ex II.* Heinrich. ap. K refert hoc epitheton ad majorem fortitudinem animumque intrepidum Lyciorum, quos Herodotus 7, 92. vocat *θωρηκοφόρους τε καὶ κνημιδοφόρους.* — Sch.: *καθαπτόμενος.* (α', 582, ο', 127, Odyss. β', 39 etc.) *ἐπιπλήσσων, ὀνειδίζων.*

422—425. *αἰδώς.* ε', 787, ϑ', 228, ν', 95 etc. — Sch.: *πόσε.* *ποῦ.* cf. Odyss. ζ', 199. — *νῦν θοοὶ ἔστε,* *nunc alacres estote.* v. 494, β', 542, ε', 430 etc. — *ἀντήσω — ἀνέρος.* η', 158, Odyss. π', 254. — *ὅστις — ἔλυσεν.* ε', 175, 176.

426—430. *ἦ ῥα — χαμᾶζε.* γ', 29, δ', 419, ε', 494 etc. — *αἰγυπιοί.* η', 59. — Sch.: *γαμψώνυχες.* (Odyss. π', 217, χ', 302.) *ἐπικαμπεῖς ὄνυχας ἔχοντες.* (a *γαμψὸς*, *aduncus.* v. Schn. h. v. — *ἀγκυλοχεῖλαι.* Ap.: *ἀγκύλα χείλη ἔχοντες.* germ. *krummschnäblige.* Odyss. τ', 538.: *ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης.* cf. ib. χ', 302, Hesiod. Scut. 405., ubi totus hic versus, itemque sequens, legitur, sicut 430. ibidem 412.) *κλάζοντε.* *φθεγγόμενοι, κράζοντες.* — *κεκλήγοντες.* a *κεκλήγω*, quod factum ex praeterito *κέκληγα*, ut Hom. amat fingere novas formas verborum, annotante Schol. A. cf. ρ', 756, 759, Odyss. μ', 256, ξ', 30. *κεκληγότες* legitur μ', 125. cf. ε', 591 etc.

dubitat Jupiter, utrum vivum eripat filium Sarpedonem, an occidi sinat.

τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω,
Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·
„Ὦ μοι ἐγὼν, ὅτε μοι Σαρπηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν,
μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι!
διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, φρεσὶν ὁρμαίνοντι,
ἤ μιν ζωὸν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυοέσσης
θείω ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ,
ἦ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενοιτιάδαο δαμάσσω.“

cui persuadet Juno, ut fati necessitatem revereatur, satisque habeat, Mortis et Somni manibus in patriam reportari corpus Sarpedonis.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
„αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;

431. *ἐλέησε* per se intelligendum est, ut Sp. ap. K animadvertit. sic *ζ'*, 484.: *πόσις δ' ἐλέησε, vir miseritus est*, ut Phaedrus 3, 2, 4.: *quidam contra miseriti — Misere panem.* cf. *ρ'*, 441, *τ'*, 340, *ω'*, 301.

432. ab hoc versu recitationem suam in nuptiis Ptolemaei Philadelphi cum sorore Arsinoë exorsus esse dicitur rhapsodus ap. Plut. Quaest. conv. 9., principio, nisi quod dixit *Ζεὺς δ' Ἥρην ἐκάλεσσε κασιγνήτην τ', ἄλοχόν τε.* ann. H. „Virg. Aen. 1, 50.: *Jovis — Et soror et conjux.*“ Cl. totam hanc Jovis cum Junone confabulationem sustulit Zenodotus, incertum qua de causa. quem tamen cum castiget Schol. A, tanquam eum, qui non viderit, multa praetermitti a poëta studio brevitatis, nec quaerendum esse, quo pacto nunc adsit in Ida Juno, quae paulo ante, *ο'*, 79., ad Olympum rediit, suspicari licet, tam futilibus istum rationibus adductum haec notasse. nihilominus eandem cantilenam canunt Payneus Knightius, Heyneus, aliique; praetereaque pugnantia quaedam aut minus verisimilia, quae insunt in hoc carmine, ferenda esse negant, immemores illi vocis Horatianae, *opere in longo fas esse obrepere somnum.* haec quidem si quis confodiat, etiam *ρ'*, 545., quo loco Minervam in proelium mittit Jupiter, quae itidem in Olympo fuit *ο'*, 124., et *σ'*, 356., ubi denuo Junonem compellat, confodienda esse vere dicit Sp. ap. K. quod autem maximum momentum habet, quisnam, quaeso, tam ferreus tamque cornea fibra est, ut pulcherrimum illud *φάντασμα* Mortis et Somni consanguineorum, Sarpedonis corpus auferentium in patriam, insimulari tollique patiatur? sane similia haec sunt illis, quae de Hectore narrantur *χ'*, 166.; at scatet similibus Hom., suntque haec illis longe ornatiora, et pondere sententiarum cum comitate uxoria conjuncto legentium animos deleniunt.

433. flere ac lamentari viros graves, heroas, deos denique et inprimis maximum eorum, Jovem, vetat Plato de Rep. 3. p. 388.; vetant et, illius exemplo, Maximus Tyr. diss. 11. et 24., Athenagoras 17, 3., Justinus Cohort. 2., Clemens Alex. Cohort. p. 49. quos nemo non miretur poëseos lumina extinguentes et velut dimidiam hominum vitam furore philosophico tollentes. — *ὤ μοι ἐγώ*, ut *λ'*, 404, *ρ'*, 91 etc.

435—438. Sch.: *μέμονε.* (a *μένω*, *μάω.* v. Schn. v. *μένω*, 2., ann. ad *ε'*, 482 etc.) *διανοεῖται.* — *φρεσὶν ὁρμ.* *κ'*, 4, *α'*, 193 etc. — *μάχης δακρ.*, ut *ζ'*, 455. cf. *ν'*, 765, supra 10 etc. — *πίονι.* 514, 673, 683, *υ'*, 385, Odyss. *ν'*, 322 etc. cf. *β'*, 549. — „*δαμάσσω. δαμάσω*, h. e. *ἐάσω δαμῆναι αὐτόν.* cf. 451, 452.“ K.

439, 440. *α'*, 551, *δ'*, 25, *θ'*, 462 etc. totus hic locus conferendus est cum *χ'*, 177—182.

441—443. *πάλαι π. αἴσῃ.* *dudum* (ex quo natus fuit) *fato*, h. e. morti, *destinatum*, mortalem. cf. *χ'*, 179. — *ἄψ*, *iterum*, ut *ε'*, 662. — *δυσηχέος.* *τοῦ κακὸν ἦχον ἐπιφέροντος θανάτου διὰ τὰς γινομένας οἰμωγὰς δυσθρήνους.* Ex Ap. similiter Hesych. et Etym. cf. *β'*, 686, *η'*, 376 etc. —

ἕρδ᾽· ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ᾽ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
αἴ κε ζὼν πέμψῃς Σαρπηδόνα ὅνδε δόμονδε,
φράζεο, μήτις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης·
πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο μάχονται
υἱέες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις.
ἀλλ᾽ εἴ τοι φίλος ἐστὶ, τεὸν δ᾽ ὀλοφύρεται ἦτορ,
ἦτοι μέν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
χέρσ᾽ ὕπο Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι·
αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόνγε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰὼν,
πέμπειν μιν Θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον Ὕπνον,
εἰσόκε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἵκωνται,
ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε, ἔται τε,
τύμβῳ τε, στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων."
"Ὣς ἔφατ᾽, οὐδ᾽ ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
παῖδα φίλον τιμῶν, τόν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε
φθίσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.

Sch.: ἐ ξ α ν α λ ῦ σ α ι. (χ', 180.) ἐλευθερῶσαι, ἐκλῦσαι. — ἕ ρ δ᾽. α', 315, δ', 29, χ', 181. — ἐ π α ι ν έ ο μ ε ν. fut. pro ἐπαινέσομεν.

444. α', 297, δ', 39, ε', 259 etc.

445 — 457. ζ ὼ ν, ut ζὼς pro ζόος ε', 887. — ὅ ν δ ε δ ό μ ο ν δ ε. potuit dicere sine pleonasmo ὃν δόμονδε, sed illud etiam in Odyssea legitur α', 83, β', 272. et saepius. cf. Schol. A, Sp. ap. K, Matth. §. 259, ann. 2. — φ ρ ά ζ ε ο. ε', 440, ξ', 3 etc. — υ ἱ έ ε ς ἀ θ. filii deorum bello Trojano intererant praeter Sarpedonem Achilles Thedidis, Ialmenus et Ascalaphus Martis, Menesthius Sperchei, Eudorus Mercurii, Aeneas Veneris, Rhesus Strymonis sive Eïonei fluvii. (κ', 435.) quorum Rhesus et Ascalaphus jam occisi sunt: v. κ', 495, ν', 520. Sch.: κ ό τ ο ν. νῦν φιλονεικίαν. ἐ ν ή σ ε ι ς. (ξ', 131, υ', 80, Odyss. ο', 198 etc.) ἐμβαλεῖς. — ὀ λ ο φ ύ ρ ε τ α ι. ε', 871, θ', 202 etc. — ψ υ χ ή τ ε κ α ὶ α ἰ ὼ ν, *anima et halitus*, h. e. vita, quam alias et alterutro horum verborum significat. ut ψυχὴ a ψύχω ducitur, sic αἰὼν est velut ἀεὼν ab ἀέω, ἄω, ἄημι, *flo, spiro:* quod vocab. fugit doctum adolescentem Aemilianum Lud. Hamelium libello academico de psychologia Homerica, quem superiore anno edidit Parisiis. — π έ μ π ε ι ν, πέμπε. — ν ή δ υ μ ο ν. β', 2 etc. — Λ υ κ ί η ς — δ ῆ μ ο ν. γ', 201. — τ α ρ χ ύ σ. η', 85. — κ α σ ί γ ν η τ ο ι. E: ἀνεψιοὶ, ἢ συγγενεῖς. cf. ο', 545. — ἔ τ α ι τ ε. ζ', 239. — τ ύ μ β ῳ τ ε, σ τ ή λ ῃ τ ε. λ', 371, ρ', 434. „cippum intellige, sicut et 675., non statuam; ἄγαλμα dixit Pindarus." *Ex H.* τ ὸ γ ὰ ρ — θ α ν ό ν τ ω ν, *nam hic honor est mortuorum.* cf. 675, ψ', 9, Odyss. ω', 190, 296.

459 — 461. guttas sanguineas demittit Jupiter in terram, quo honoret filium, cum mortem ejus, tum ingentem propterea factam caedem (567 seqq.) portendens. v. de hoc prodigio ann. ad λ', 53. Hesiodus Scut. Herc. 383.: μέγα δ᾽ ἔκτυπε μητιέτα Ζεὺς, Κάδδ᾽ ἄρ᾽ ἀπ᾽ οὐρανόθεν ψιάδας βάλεν αἱματοέσσας, Σῆμα τιθεὶς πολέμοιο ἑῷ μεγαθαρσέϊ παιδί. Ausonius, annotante Barn.: *Sarpedon Lycius, genitus Jove, numine patris Sperabam coelum; sed tegor hoc tumulo*, Sanguineis fletus lacrimis. *Proh ferrea fata! Et patitur luctum, qui prohibere potest?* — Sch.: ψ ι ά δ α ς. ψεκάδας, δρόσους. (E: ψιὰς, ἡ καὶ ψεκὰς καὶ ἕρση, ἀπὸ τοῦ ψίω ἀῤῥήτου γίνεται ῥήματος, ἀφ᾽ οὗ καὶ ὁ ψιλὸς, ὥσπερ ἀπὸ ἑτέρου ὁμοίου τοῦ ψίχω ἡ ψὶξ, καὶ ἀπὸ τοῦ ψέω ἡ ψεκὰς, ἴσως δὲ καὶ ἡ ψεδνὴ θρίξ. ὁμοίως κ. ἀπὸ τοῦ ψῶ ψῶμος, ἄρτου κόμμα. λεπτύνειν γὰρ τὰ τοιαῦτα ῥήματα σημαντικά. — Etym. 818, 45.: — ὁ δὲ Φιλόξενος· ἔστι ψῶ ῥῆμα· παράγωγον ψέω, τὸ λεπτύνω κ. ἐλαττῶ, ἀφ᾽ οὗ ψιὰς, ἡ κατὰ λεπτὸν τοῦ ὕδατος ἔκδοσις. cf. H et interpp.) φ θ ί σ ε ι ν. (ζ, 407, θ', 358 etc.) ἀπολέσειν. — ἐ ρ ι β ώ λ α κ ι. α', 155 etc.

pugna duorum heroum. Pedasum, Achillis equum, hasta trajicit Sarpedon.

Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
ἔνθ' ἤτοι Πάτροκλος ἀγακλειτὸν Θρασύμηλον,
ὅς ῥ' ἠῢς θεράπων Σαρπηδόνος ἦεν ἄνακτος,
τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα, λῦσε δὲ γυῖα.
Σαρπηδὼν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
δεύτερος ὁρμηθείς, ὁ δὲ Πήδασον οὔτασεν ἵππον
ἔγχεϊ δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων.
κὰδδ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
τὼ δὲ διαστήτην· κρίκε δὲ ζυγόν, ἡνία δέ σφι
ξύγχυτ', ἐπειδὴ κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσι.
τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὕρετο τέκμωρ·
σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
ἀΐξας ἀπέκοψε παρήορον, οὐδ' ἐμάτησε·
τὼ δ' ἰθυνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν.
τὼ δ' αὖτις ξυνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο.

contra ipse a Patroclo letaliter vulneratus fidem Glauci et Lyciorum invocat, ne spolietur; itaque efflat animam.

Ἔνθ' αὖ Σαρπηδὼν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,

465—469. *νείαιραν κ. γαστ.* ε', 539. — *ὁ δὲ Πήδασον οὔτασεν ἵππον.* „sic Paris equum Nestoris percutit θ', 81., Remuli Orsilochus ap. Virg. Aen. 11, 636." *Eichh.* *Πήδασον.* 152—154. — *ἔβραχε*, *gemuit*, intonuit. ε', 863, Odyss. φ', 48, 49, Il. δ', 420, ε', 838 etc. cf. Schn. v. *βράχω.* — Sch.: *ἀΐσθων.* (υ', 403.) *ἀλγῶν*, (?) *ἐκπνέων.* (idem dixisset *ἀΐων.* v. ο', 252.) *μακών.* (Odyss. κ', 163, σ', 97, τ', 454.) *μυκησάμενος*, *φθεγξάμενος βαρύ.* (cf. κ', 362, δ', 435. Ap.: *μακών. ὁ μὲν Ἀπίων, βοήσας. ἔστι δὲ ἰδίωμα βοῆς.* malim: *ἰδ. φωνῆς.* E: *μακὼν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἀντὶ τοῦ εἰς μῆκος ἐκταθεὶς ἢ ποιὸν ἦχον ἀποτελέσας, ἐξ οὗ ἦχον καὶ τὸ μηκᾶσθαι.* prior illarum interpretationum huic loco perapposita est, aliis Homeri minus. sic de moribundo ν', 654.: *ἐπὶ γαίῃ Κεῖτο ταθείς.* et similiter η', 155: *τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα· Πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα*, ubi v. ann. cf. 485, δ', 536, φ', 119 etc. nam vox animalis animam agentis jam verbo *ἔβραχε* significata est; nunc, postquam concidit, ne vocem quidem amplius edere valet, sed *porrectum* mortuumque jacet. v. Schn. vv. *μάκω*, *μακρός*.

470—476. *τὼ δέ.* equi jugales. — *διαστήτην*, *discesserunt*, dissiluerunt. cf. μ', 85, ν', 29, α', 6 etc. — *κρίκε.* Hesych.: *ἐψόφησεν*, *ἔτρισεν.* a *κρίκω*, quam formam sumunt H et Schn. quanquam hic quidem sibi non constat, sed *κρίγε* scribendum putat v. *κρίζω*, quemadmodum E ann. ad Odyss. p. 506.: *κρίζω, ἀφ' οὗ τὸ κρίγε ἐν τῇ Ἰλιάδι.* idem tamen h. l.: *τὸ δὲ κρίκε ζυγὸν ἀντὶ τοῦ ἔτριξε κατὰ ὀνοματοποιΐαν.* — *ζυγὸν* genere neutro, ut ω', 268. alias legitur *ζυγὸς*, velut ι', 187. — *παρήορος.* η', 156 etc. — *τέκμωρ*, *finem*, remedium. E: *τέλος θεραπευτικὸν ἐνόησε τῆς συγχύσεως.* cf. η', 30, α', 526. — Sch.: *τανύηκες.* (768, ξ', 385 etc.) *ἐκτεταμένον, εἰς μῆκος ἔχον τὴν ἀκμήν.* idem est *τανάηκες* η', 77. — *παχέος παρὰ μηροῦ*, *a robusto femore.* habetur hic versus etiam in Odyssea, κ', 439. et λ', 231. eodem sensu *χεῖρα παχεῖαν* dixit γ', 376. et saepius. — *οὐδ' ἐμ.*, *nec cessavit.* Sch.: *οὐδὲ ἐματαιοπράγησεν, ἢ ἠμέλησε.* v. ann. ad ε', 233. „gemellus locus est θ', 86—88." H. — rursum Sch.: *ἰθύνθ.* (δ', 132, ζ', 3 etc.) *ἐπ' εὐθείας ἔστησαν τεταγμένοι. ῥυτῆρσι. χαλινοῖς, ἡνίαις, παρὰ τὸ ἐρύειν, ὅ ἐστιν ἕλκειν.* (*in loris jugalibus.*) *τάνυσθεν.* (375.) *ἀπευθύνθησαν.* Voss.: *und nun stellten sich beid', und zogen gerad' in den strängen.* — *ξυνίτην*, *congressi sunt.* ζ', 120, ν', 159, ψ', 814. — *ἔριδος θυμ.*, ut η', 210, 301, τ', 58, υ', 253.

Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερὸν ἤλυθ' ἀκωκὴ
ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ,
Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
ἀλλ' ἔβαλ', ἔνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχαται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ.
[ἤριπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς,
ἠὲ πίτυς βλωθρή, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι·
ὣς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθείς,
βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.]
ἠΰτε ταῦρον ἔπεφνε λέων, ἀγέληφι μετελθών,
αἴθωνα, μεγάθυμον, ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν,
ὤλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος,
ὣς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων
κτεινόμενος μενέαινε, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
„Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρὴ
αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν·
νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακός, εἰ θοός ἐσσι!

481. φρένες. (504, α', 103 etc.) τὸ ὑπὸ πνεύμονα διάζωμα τοῦ θώρακος. Schol. A. Sch. ann. ad 504.: ἀεὶ (?) ὁ ποιητὴς φρένας καλεῖ τὸ διάφραγμα idem: ἔρχαται. συνέρχονται. ponamus συνέργονται, vel συνέχονται, ut Hesych. h. v.: πέφρακται, συνέχονται. E: καθείργνυνται, *conclusa sunt* in corpore, sicut omnia viscera. cf. ρ', 354, Odyss. ι', 221 etc. est praeteritum verbi ἔργω. — ἀμφ' ἀδινὸν (β', 87.) κῆρ. περὶ τὴν καρδίαν, ὅπερ ἀδινὸν λέγει διὰ τὴν τοῦ σπλάγχνου πυκνότητα. πυκνὴ γὰρ καὶ νευρώδης ἡ καρδία. Aristot. de corde hominis H. A. 1, 14. p. 34. ed. Schneider.: τὸ δὲ κυρτὸν αὐτῆς ἐστιν ἄνω· ἔχει δὲ τὸ ὀξὺ σαρκῶδες ἐπιπολὺ καὶ πυκνόν, καὶ ἐν τοῖς κοίλοις αὐτῆς νεῦρα ἔνεστι. v. Loderi *Anthropol.* p. 655. et seqq.

482—486. ν', 389—393. haec sublecta putat H; cui assentior, cum nec optime cohaereant haec similia (v. ann. ad 491.), et eorum posterius magis conveniat his rebus; quod et veteres Critici animadverterunt. quare uncis inclusi.

487—491. ἔπεφνε, *interficere solet.* μετελθών. δ', 539, ε', 456 etc. — αἴθωνα. β', 839. — ἐν εἰλ. βόεσσιν. h. e. in ipso grege boum, quod est audacissimi fortissimique. de vocabulo εἰλιπ. v. ζ', 424. — γαμφ. ν', 200. — Sch.: μενέαινε. νῦν, ἐλειποψύχει. ἀλλαχοῦ δέ (ο', 104.) φησι. νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν, ἀντὶ τοῦ ὀργιζόμεθα. καί· μενέαινεν κῦδος ἀρέσθαι (φ', 543.), ἀντὶ τοῦ προεθυμεῖτο. E: — μενέαινεν, ὃ ταὐτὸν εἶναι δοκεῖ τῷ στενάχειν, σεμνότερον λεχθέν. en grammaticorum ingenium! στενάχειν dixit taurum, μενεαίνειν Sarpedonem; ambo morientes: ergo idem est μενεαίνειν ac στενάχειν. cave credas. μενεαίνειν etiam hic nihil aliud significat quam προθυμεῖσθαι, *studere, anniti, eniti.* letaliter vulneratus Jovis filius non jacet quietus, animam agens, sed erigit versatque se (quod Germani dicunt *er arbeitet sich ab*, Francogalli *il se débat*), necdum exhaustis viribus sodalem pathetica oratione alloquitur, itaque tandem exspirat. quam interpretationem verbi μενεαίνειν si veram esse intellexeris, magis etiam haec senties abhorrere a superioribus istis, quae notavimus, tanquam ἐμβόλιον alienum: neque enim orant illi, qui pulverem manu prehendunt, οἱ δεδραγμένοι κόνιος, vel etiam mandunt, velut Virgilianus ille bellator Aen. 11, 669; quae sunt extremae moribundorum hominum actiones. — ὀνόμηνεν. (β', 488, κ', 522 etc.) ἐξ ὀνόματος ἐκάλεσε.

492—501. πέπον. 628, β', 235 ann. — πολ. μετ' ἀνδράσι, bellator inter viros, h. e. viros fortes, ἐν ἀνδρείοις, ut Schol. A interpretatur. v. 270, 557, etc. E: ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ πολ. μετ' ἀ. ἔοικε Σοφοκλῆς λαβὼν εἰπεῖν ἀντιθετικῶς τὸ ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος (Elect. 278.), διὰ (τὸ) τὸν Αἴγισθον σὺν γυναικὶ ἀνδρίσασθαι, τῇ Κλυταιμνήστρᾳ, κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος. — Schol. B.: ἐελδέσθω. ἐν ἐπιθυμίᾳ ἔστω. E: ἀγα-

πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
πάντῃ ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι·
αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μάρναο χαλκῷ·
σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος
ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερὲς, εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ
τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!“
Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν
ὀφθαλμοὺς, ῥῖνάς θ'. ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων
ἐκ χροὸς ἕλκε δόρυ, προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἕποντο·
τοῖο δ' ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν.
Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ σχέθον ἵππους φυσιόωντας,
ἱεμένους φοβέεσθαι, ἐπεὶ λίπεν ἅρματ' ἀνάκτων.

cui saucius Teucri sagitta Glaucus cum nequeat succurrere, opem Apollinis implorat.

Γλαύκῳ δ' αἰνὸν ἄχος γένετο, φθογγῆς ἀΐοντι·
ὠρίνθη δέ οἱ ἦτορ, ὅτ' οὐ δύνατο προσαμῦναι.
χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα· τεῖρε γὰρ αὐτὸν
ἕλκος, ὃ δή μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῷ
τείχεος ὑψηλοῖο, ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύνων.
εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·
„Κλῦθι, ἄναξ, ὅς που Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ

πάσθω. nunc tibi curae, seu *cordi*, *sit bellum malum*, h. e. *crudele*, *calamitosum*. — θοός. 422. — κατηφείη κ. ὄ., ut ρ', 556. cf. γ', 51. Ap.: *κατηφείη. αἰσχύνη κ. στυγνότης κ. ὄνειδος. καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον κατωπίη, ἀντὶ τοῦ κάτω τοὺς ὦπας (τὰ φάη, oculos.* v. Schn. v. *κατηφής.) ἔχειν τοὺς ἐπί τισιν αἰσχροῖς κατηφεῖς γινομένους.* scribendum haud dubie: *ἀπὸ τοῦ τοὺς ὦπας* etc. — διαμπερές. 618, ε', 112, η', 284, κ', 89 etc. — „εἴ κέ μ' Ἀχ. τ. σ. de duplice accus. v. ζ', 71, ο', 428, κ', 258. sic etiam *ἀφαιρεῖσθαί τί τινα* dicitur.“ *E K* et *Sp.* — νεῶν ἐν ἀγ., *pugna apud naves*, h. e. nunc: orta in castris nauticis Graecorum. v. ο', 428. — ἀλλ' — ἅπαντα. ρ', 559. Sch.: ἔχεο. *ἀντέχου τῆς μάχης καὶ προΐστασο.* — „Camilla moriens Aen. 11, 823.: *hactenus, Acca soror, potui; nunc volnus acerbum Conficit, et tenebris nigrescunt omnia circum. Effuge et haec Turno mandata novissima perfer: Succedat pugnae, Trojanosque arceat urbe. Jamque vale*“ etc. Eichh.

502—507. τέλος θ. κ. 855, γ', 309, ε', 553 etc. — ὀφθαλμοὺς, ῥῖνάς τε. h. e. nec videbat, nec spirabat amplius. E: *ὧν τὸ μὲν τὴν ἀργίαν δηλοῖ τοῦ ὁρᾶν, τὸ δὲ τὴν τοῦ ἀναπνεῖν.* similiter Sch. et Schol. A., quo Catone contentus faciem Hippocraticam haud requiro. — „ὁ δὲ — βαίνων. 863, ε', 620, ζ', 65, ν', 618. — προτὶ, πρὸς, *insuper*, praeterea. κ', 108.: *ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους.*“ *Sp. ap. K.* — φρένες. 481. — σχέθον, *retinuerunt*. λ', 96, τ', 119 etc. φυσιόωντας. δ', 227. — φοβέεσθαι. *φεύγειν.* E. v. ε', 140, ζ', 41 etc. idem est *φέβεσθαι.* cf. Sp. — λίπεν. Aristarchi scriptura, h. e. interprete Schol. A: *ἐλίπησαν, ἐλείφθησαν, ἠρημώθησαν.* — ἀνάκτων, *ὑπὸ ἀνάκτων.* v. ann. ad ε', 187, λ', 539, Matth. §. 331.

508, 9. φθογγῆς. (β', 791 etc.) *φωνῆς.* — ὠρίνθη. (280.) *συνεχύθη.* Schol. — προσαμῦναι. β', 238, ε', 139.

510—512. ἐπίεζεν. *ἐξέθλιβεν.* exprimit atque abstergit cruorem vulneris adhuc incurati. ablueret, si aqua adesset, vel exsugi curaret. v. ε', 798, λ', 844, δ', 218. — τείχεος. *ἀπὸ τείχεος*, *a muro*, in quo tum stabat Teucer. v. μ', 387—391, et de hoc usu genitivi ε', 187, ζ', 128. — ἀρήν. μ', 334. ω', 489.: *ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι* etc.

514—521. κλῦθι ἀνέρι κηδ., non *ἀκούειν ἀνέρι κ.*, ut vulgo, quae ratio

εἷς, ἢ ἐνὶ Τροίῃ (δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν),
ἀνέρι κηδομένῳ, ὥς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει!
ἕλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερὸν, ἀμφὶ δέ μοι χεὶρ
ὀξείῃς ὀδύνῃσιν ἐλήλαται, οὐδέ μοι αἷμα
τερσῆναι δύναται· βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ·
ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι
ἐλθὼν δυσμενέεσσιν. ἀνὴρ δ' ὤριστος ὄλωλε,
Σαρπηδὼν, Διὸς υἱός· ὁ δ' οὐδ' ᾧ παιδὶ ἀμύνει.
ἀλλὰ σύ πέρ μοι, ἄναξ, τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσσαι,
κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὄφρ' ἑτάροισι
κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνω πολεμίζειν,
αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχωμαι."

sanatus a deo Glaucus ceteros Lyciorum duces exhortatur, principesque etiam Trojanorum Sarpedoni mortuo adesse jubet.

Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.

minus concinna est. sic autem ε', 115.: *κλῦθί μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος.* Hesiodus Theog. 474.: *οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.* cf. 531, H, Matth. §. 340 etc. *Λυκίης.* celeber fuit Apollinis cultus et oraculum Pataris in Lycia. Pomp. Mela 1, 15 de Lycia: *ut multa oppida, sic praeter Pataram non illustria. illam nobilem facit delubrum Apollinis, quondam opibus et oraculi fide Delphico simile.* notus ex Pindaro Lycius Apollo, ex Horatio Patareus. v. Maronis interpp. ann. ad Aen. 4, 143, 346, Cellar. 1. p. 108 etc. numen patrium invocari a Lycio Glauco, consentaneum est. — *πίονι*, *pingui*, opulento. v. Melae verba perscripta in superioribus, et cf. 437. — *ἐνὶ Τροίῃ*, Trojae, in arce. ε', 445.: *Αἰνείαν δ' ἀπάτερθεν ὁμίλου θῆκεν Ἀπόλλων Περγάμῳ εἰν ἱερῇ, ὅθι οἱ νηός γ' ἐτέτυκτο.* et ibid. 512.: *αὐτὸς δ'* (Apollinem dicit) *Αἰνείαν μάλα πίονος ἐξ ἀδύτοιο Ἧκε.* colebatur ibi deus una cum matre et sorore, ut ex ejusdem libri 447. et 448. intelligitur. urbem enim potius dici putem quam terram, Troadem, propter viciniam loci, quemadmodum et verbis *Λυκίης πίων δῆμος* significari videntur Pataraei. alioqui et Thymbraeus Apollo intelligi posset, vel Chrysae cultus in Troade. v. ann. ad α', 37. sed vicinum esse Apollinem et Trojae versari, ostendunt hujus libri versus 677, 700, 701. — „*πάντοσε*, *εἰς πάντα τόπον*, pro *πάντοθεν*, ut λ', 21.: *πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος.* cf. ν', 28, σ', 479." *Ex H.* — Sch.: *κηδομένῳ.* (α', 196, ε', 382 etc.) *ἀνιωμένῳ, λυπουμένῳ.* — (*ἱκάνει.* α', 254, γ', 97 etc. — *ἀμφὶ — ἐλήλαται.* tmesis, ut Odyss. ζ', 9. Sch.: *διαπέπαρται* „ut Latini: *dolore percuti.*" H.) *ὀξείῃς.* (λ', 268, Odyss. τ', 517.) *δριμείαις, χαλεπαῖς.* *τερσῆναι.* *ξηρανθῆναι.* (sic item *τερσήμεναι* Odyss. ζ', 98. sed *τέρσηνε* 529. activum est.) *βαρύθει.* *βαρύνεται.* („hinc *βαρύθεσκε* apud Apoll. Rhod. 1, 43." *Ex H.* — „*ὑπ' αὐτοῦ.* *ὑφ' ἕλκεος.*" K. — *σχεῖν*, *ἔχειν*, *tenere*, sustinere. *κατασχεῖν*, *cohibere*, sonat vox φ', 341. — *ὤριστος.* λ', 288.

522. commemoravit Schol. A veterem hanc scripturam: *ὁ δ' οὐδ' οὗ παιδὸς ἀμύνει. ἡ διπλῆ*, inquit, *ὅτι ἐλλείπει ἡ περί. ἔστι γὰρ, οὐδὲ περὶ τοῦ οὗ παιδὸς ἀμ. οἱ δὲ ἀγνοήσαντες γράφουσιν ὁ δ' οὐδ' ᾧ παιδὶ ἀμ.* quae repetit ad σ', 171., ubi Aristarcheam correctionem *Πατρόκλου ἐπάμυνον* hoc exemplo defendit. ita ν', 109. dixit *ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσι Νηῶν ὠκυπόρων.* cf. ι', 527, μ', 155, infra 561. *ἀπὸ* adjectum est 80., *περὶ* ρ', 182. et alias. v. H. et Matth. §. 331, c. Bentlej. tentabat *ᾧ παῖδ' ἐπαμύνει*, ut 540. ferenda esse puto vulgata, quoniam plena sunt hiatuum Homeri scripta, suspicorque id ignorantis nescio cujus grammatici esse hoc commentum.

523—525. *σύ περ*, *tu quidem*, vel *tu saltem.* — „*κοίμησον*, *sopi*, leni. μ', 281." K. — Sch.: *κεκλόμενος.* (θ', 346, ο', 353 etc.) *παρακελευόμενος.* — *νέκυι κατ.* v. 565.

527. α', 43, 457, ε', 106, 121 etc. sic vulnerato Aeneae medicatur Venus ap. Virg. Aen. 12, 410., ut Eichh. annotavit.

αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο
αἷμα μέλαν τέρσηνε, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.
Γλαῦκος δ' ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσί, γήθησέν τε,
ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο.
πρῶτα μὲν ὤτρυνεν Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
πάντη ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι·
αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρῶας κίε, μακρὰ βιβάσθων,
Πουλυδάμαντ' ἔπι Πανθοίδην καὶ Ἀγήνορα δῖον·
βῆ δὲ μετ' Αἰνείαν τε καὶ Ἕκτορα χαλκοκορυστήν.
ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„*Ἕκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος εἶς ἐπικούρων,*
οἳ σέθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν.
κεῖται Σαρπηδών, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
ὃς Λυκίην εἴρυτο δίκῃσί τε καὶ σθένεϊ ᾧ·
τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχεϊ χάλκεος ἄρης.
ἀλλά, φίλοι, πάρστητε, νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ,
μὴ ἀπὸ τεύχε' ἕλωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν
Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι, ὅσσοι ὄλοντο,
τοὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνομεν ἐγχείῃσιν.“

ducis fortissimi desiderio acrius pugnant Trojani.

Ὣς ἔφατο· Τρῶας δὲ κατὰ κρῆθεν λάβε πένθος

531—534. *οἱ — εὐξαμένοιο.* sic: *Ἀχιλλῆος — δερκομένῳ* ξ', 139 — 141, *θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς* Odyss. δ', 467 etc. cf. E, H, Sp. ap. K. — Sch.: *βιβάσθων.* (ν', 809, ο', 676.) *προβαίνων.*

537. Hectorem inprimis adesse jubet Glaucus sociis, ut Turnum Sages ap. Virg. Aen. 12, 652. *Eichh.*

538 — 545. *λελασμένος.* 776, ε', 834. — „*ἀποφθινύθουσιν*, ut *φθινύθεσκε φίλον κῆρ* Odyss. κ', 485. alias neutra esse solent verba a *φθίω* seu *φθίνω* derivata: v. β', 346, β', 327, Hesiod. O. et D. 245 etc.“ Ex E et Sp. ap. K. — Sch.: *εἴρυτο.* (media longa, ut *εἴλυτο* ab *εἰλύμην* 640. ann. Schol. A et H. cf. ω', 499, Odyss. χ', 90, ψ', 229.) *ἔσωζε. δίκῃσί τε καὶ σθένεϊ ᾧ. εὐδικίᾳ καὶ δυνάμει ἰδίᾳ.* (domi judices et duces belli tum erant reges. v. K. et Köpke *Gesetzgeb. d. Gr.* p. 8 seqq.) *πάρστητε.* (*παράστητε.* cf. β', 189, Odyss. θ', 218 etc.) *ἐγγὺς στῆτε. νεμεσσ.* (ω', 53, Odyss. β', 64, Il. β', 223 etc.) *μεμπτὸν ἡγήσασθε. ἀεικίσσωσιν.* (559, τ', 26, χ', 404 etc. cf. β', 264.) *ὑβρίσωσιν, αἰκίσωνται, τιμωρήσωνται.* (proprie *αἰκίζεσθαι* dicuntur corpora caesorum mutilata canibusque ac feris projecta ad dilaniandum. raro ad vivorum ignominiam vox transfertur, velut Odyss. σ', 222: *ὃς τὸν ξεῖνον ἔασας ἀεικισθήμεναι οὕτω,* Aeschylus Prom. 166: *ἐμοῦ, καίπερ κρατεραῖς Ἐν γυιοπέδαις αἰκιζομένου.* proprie Soph. Ant. 189: *τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκήρυκται τάφῳ Μήτε κτερίζειν, μήτε κωκῦσαί τινα, Ἐᾶν δ' ἄθαπτον, καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας Καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν.* pertinet huc *τὸ μασχαλίζειν* ap. Tragicos: v. Aeschyl. Cho. 403, Soph. El. 421.

548. *κατὰ κρῆθεν.* sic Aristarchus, non *κατάκρηθεν*, ut fere codd. Hesych.: *κατὰ κρῆθεν. κατὰ κεφαλῆς.* a *κάρη, κάρηθεν, κρῆθεν, a capite,* h. e. velut *a summo ad imum, funditus, prorsus.* Odyss. λ', 588: *δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατὰ κρῆθεν χέε καρπόν.* h. in Cer. 182: *στεῖχε, κατὰ κρῆθεν κεκαλυμμένη.* Hesiodus Theog. 573: *κατὰ κρῆθεν δὲ καλύπτρην Δαιδαλέην χείρεσσι κατέσχεθε,* qui locus indicio est, non pertinere praepositionem ad verbum sequens, ut intelligamus *κατέλαβε κρῆθεν, κατέχεε κρῆθεν*, sed dictum esse *κατὰ κρῆθεν*, ut *ἀπὸ κρῆθεν* ap. Hesiod. Scut. H. 7, *ἐξ οὐρανόθεν* θ', 19. et similia. v. Sp. ap. K et, quem laudavit, Lobeck. ann. ad Phrynichum p. 49, Matth. §. 87.

ἄσχετον, οὐκ ἐπιεικτὸν, ἐπεί σφισιν ἕρμα πόληος
ἔσκε, καὶ ἀλλοδαπός περ ἐών· πολέες γὰρ ἅμ' αὐτῷ
λαοὶ ἕποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
βὰν δ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι· ἦρχε δ' ἄρα σφιν
Ἕκτωρ, χωόμενος Σαρπηδόνος. αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
ὦρσε Μενοιτιάδεω Πατροκλῆος λάσιον κῆρ.
Αἴαντε πρώτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτώ·
„Αἴαντες, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,
οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους.
κεῖται ἀνὴρ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν,
Σαρπηδών· ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθ' ἑλόντες,
τεύχεά τ' ὤμοιϊν ἀφελοίμεθα, καί τιν' ἑταίρων
αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασαίμεθα νηλέϊ χαλκῷ!"
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.
οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,
Τρῶες καὶ Λύκιοι, καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοὶ,
ξύμβαλον ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι,
δεινὸν ἀΰσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.
Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὀλοὴν τάνυσε κρατερῇ ὑσμίνῃ,
ὄφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὀλοὸς πόνος εἴη.

549—555. *ἄσχετον.* (ε', 892) ἀκατάσχετον, ἄφοβον. *οὐκ ἐπιεικτόν.* (ε', l. c.) οὐ μέτριον, οὐ φορητόν. *ἕρμα.* ἔρεισμα, φύλαγμα. (Odyss. ψ', 121: ἡμεῖς δ' ἕρμα πόληος ἀπέκταμεν, οἳ μέγ' ἄριστοι Κούρων εἰν Ἰθάκῃ. cf. α', 486, Ap. v. ἕρματα, Buttmannum *Lexil.* I. p. 111. Theronem ἔρεισμα Ἀκράγαντος dixit Pind. Ol. 2, 12, ut K ann.) *ἔσκεν,* (η', 153, ξ', 19 etc.) ἦν, ὑπῆρχεν. *ἀλλοδαπός.* (γ', 48 etc.) ἀλλογενής, ξένος. v. Schn. v. ποδαπός. ludicra est Buttmanni *Lexil.* I. p. 125. notatio hujus verbi, quasi ductum sit ab ἄλλου ἄπο, δ littera inserta inter vocales, ut in ἐχθοδοπὸς factum esse arbitratur; quod ne ipsum quidem ita se habere concesserim. *λελιημένοι*, *alacres*, animosi. δ', 465 etc. — *Σαρπηδόνος.* genit. causae. cf. 581, 585, 320. — *λάσιον κῆρ.* β', 851, α', 189. — *καὶ αὐτώ*, *et ipsos*, per se, nemine incitante. cf. 562 etc.

556. libri: *Αἴαντε*, quod cave ab Homero profectum putes. Barnes.: „γρ. *Αἴαντες.*" recte, sive id in codice aliquo repererit, sive ita scribendum esse existimaverit. nam quis credat, poëtam iambo deturpasse hexametrum, cum liceret salvo metro dicere *Αἴαντες*? imo emendator nescio quis ineptus scripsit *Αἴαντε*, ut in superioribus, quemadmodum et σ', 157. codex Lips. habet *Αἴαντε*, sed ceteri libri bene: *Αἴαντες.* miscentur h. l., sicut passim, formae dualis et pluralis. Sch.: *σφῶϊν*, ὑμῖν, quod pertinet ad scripturam *Αἴαντες*, cui homo accommodat dualem. — *φίλον ἔστω*, *placeat* cordi curaeque sit. cf. α', 541, 564, β', 116 etc.

557. *οἷοί περ — ἀρείους*, *quales antea eratis inter viros*, *vel etiam fortiores*, h. e. pristina vestra virtute, vel etiam majore. *μετ' ἀνδράσιν*, *inter viros*, in bello. cf. 492. — *ἐσήλατο*, *adsiluit* muro, h. e. adsilire studuit: nam rejectus est. v. 598, μ', 307, 308, et de hoc modo dicendi ann. ad ejusdem libri 62. — *εἴ μιν* etc. forma voti. v. ann. ad ο', 570. — *καί τιν' ἑτ.* *et quemvis sociorum ejus.* Matth. §. 487, 2. — *δαμασ.* γ', 352, ε', 106 etc. — *νηλέϊ χ.* γ', 292, δ', 348 etc.

562—567. *ἀλέξασθαι.* ν', 475 etc. — Sch.: *ἐκαρτύναντο.* (λ', 215.) ἰσχυροποίησαν, ἠσφαλίσαντο. — *νέκυι κατ.*, ut 526. v. η', 409, σ', 540 etc. — *ἔβραχε.* 468. — *νύκτα*, *noctem*, nebulam, caliginem, quam pugnantibus offundit Jupiter, quo, parum illis videntibus, major sit caedes in honorem Sarpedonis filii. cf. 460. alias hoc modo vel ipsi hominum conspectum fugiunt dii, vel, quos amant, morti aut ignominiae eripiunt: v. γ', 381, ε', 186, ψ', 188. et quae praeterea Homeri loca laudavit doctissimus Sp. ap. K.

caedes mutuae.

Ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἑλίκωπας Ἀχαιούς.
βλῆτο γὰρ οὔτι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
υἱὸς Ἀγακλῆος μεγαθύμου, δῖος Ἐπειγεὺς,
ὅς ῥ' ἐν Βουδείῳ εὐναιομένῳ ἤνασσε
τοπρὶν, ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίξας
ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν·
οἱ δ' ἅμ' Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι πέμπον ἕπεσθαι
Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
τόν ῥα τόθ' ἁπτόμενον νέκυος βάλε φαίδιμος Ἕκτωρ
χερμαδίῳ κεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη
ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ
κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο φθιμένου ἑτάροιο·
ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, ἴρηκι ἐοικὼς
ὠκέϊ, ὅστ' ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε·
ὣς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε,
ἔσσυο καὶ Τρώων· κεχόλωσο δὲ κῆρ ἑτάροιο.
καί ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, Ἰθαιμένεος φίλον υἱὸν,
αὐχένα χερμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τένοντας.
χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
ὅσση δ' αἰγανέης ῥιπὴ ταναοῖο τέτυκται,

569—576. ἑλίκωπας Ἀχ. α', 389. — οὔτι κάκιστος, *non ignavissimus*, h. e. fortissimus, figura κατ' ἀπόφασιν. (736, α', 330, ο', 11, 155 etc.) Horat, annotante K, de Pythagora Od. 1, 28, 14: *non sordidus* auctor Naturae verique; h. e. illustris. — Βουδείῳ. Sch.: Βούδειον, πόλις Θεσσαλίας. (Steph. Byz.: Βούδεια, πόλις ἐν Μαγνησίᾳ, ἀπὸ τοῦ οἰκίσαντος Βουδείου. addit, Minervam Budeam in Thessalia coli, laudato Lycophrone 359; tum Homericam formam Βούδειον commemorat, adscriptis hisce verbis. E: Βούδειον δὲ πόλις, φασὶ, Βοιωτικὴ ἀπὸ Βουδείας Βοιωτίας, μητρὸς Ἐργίνου τοῦ καὶ παρὰ Πινδάρῳ [Ol. 4] περιαδομένου. — ὁ δ' αὐτὸς (Stephanum Byz. dicit) καὶ ἑτέραν Βούδειαν ἱστορῶν πόλιν Φρυγίας λέγει, ὡς καὶ ἔθνος ἐστί τι Μηδικὸν οἱ Βούδειοι etc. sane plures eo nomine fuisse videntur urbes, de quibus omnibus nescio quo modo silent Cellarius et Mannertus.) ἐς Πηλῆα. πρὸς Π. (v. Hemsterhus. ann. ad Aristoph. Plut. 237, p. 456, Matth. §. 578. — ἀργυρόπεζαν. α', 538 etc. — ῥηξήνορι. 146. — εὔπωλον. ε', 551, Odyss. β', 18 etc.

578—580. v. supra 412—414.

581—583. ἄχος — φθιμ. ἑτ. v. 553. — ἴθυσεν. δ', 507, ϱ', 281 etc. — ἴρηκι. ν', 62, ο', 237 etc. — κολοιούς. ϱ', 755, quo loco simili codd. habent ψαρῶν, forma communi, quae vereor ne Ionicam Homeri expulerit, quamvis *propriam in quoque vocis situ jucunditatem* praedicat grammaticus ille ap. Gellium 13, 19. — de κολοιοῖς Aristot. H. A. 9, 19, 3, pag. 437. ed. Schneider.: κολοιῶν δ' ἐστιν εἴδη τρία· ἓν μὲν ὁ κορακίας· (*corvus graculus* Linn., quem Buffonus vocavit *crave*.) οὗτος ὅσον κορώνη, φοινικόρυγχος. ἄλλος ὁ λύκιος καλούμενος· (Latinorum *graculus*, Linnaei *corvus monedula*, ut censet Camus Comment. p. 226, germ. *die Dohle*.) ἔτι δὲ ὁ μικρὸς, ὁ βωμολόχος etc. idem de ψάρῳ (nam ita id genus avium appellat) ibid. 5: ὁ δὲ ψάρος (*sturnus vulgaris* Linn., germ. *der Staar*.) ἐστὶ ποικίλος· μέγεθος δ' ἐστὶν ἡλίκον κόττυφος. (*turdus merula* Linn., germ. *die Amsel*.)

584—587. ἱπποκέλευθε. 126. — ἔσσυο. Odyss. ι', 447, Il. ξ', 519, ϱ', 678, ζ', 518 etc. plusquamp. pass. verbi σεύω, significatione aoristi. v. Sp. ap. K, Matth. §. 249. — ἑτάροιο. 553. — τένοντας. δ', 521 etc.

588. δ', 505, ϱ', 316.

589—591. αἰγανέης. (β', 774, Odyss. δ', 626, ι', 156, ϱ', 168.) εἴδους ἀκοντίου, πρὸς αἰγῶν ἄγραν ἐπιτηδείου.

ἥν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφέῃ πειρώμενος, ἢ ἐν ἀέθλῳ,
ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ δηΐων ὕπο θυμοραϊστέων·
τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὤσαντο δ' Ἀχαιοί.
Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
ἐτράπετ', ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλῆα μεγάθυμον,
Χάλκωνος φίλον υἱὸν, ὃς, Ἑλλάδι οἰκία ναίων,
ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι·
τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος στῆθος μέσον οὔτασε δουρὶ,
στρεφθεὶς ἐξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων·
δούπησεν δὲ πεσών. πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοὺς,
ὡς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνήρ· μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο,
στὰν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλέες· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν.
ἔνθ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστὴν,
Λαόγονον, θρασὺν υἱὸν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱρεὺς
Ἰδαίου ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ.
τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δὲ θυμὸς
ᾤχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν.

Aeneas Merionem hasta transverberaturus fallitur.

Αἰνείας δ' ἐπὶ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον ἧκεν·
ἔλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβῶντος.

(E: ἔστι δὲ αἰγανέα οὐχ ἁπλῶς δόρυ, ἀλλὰ ἐλαφρὸν καὶ μακρὸν, λεγομένη οὕτω διὰ τὸ κατὰ αἰγῶν ἢ ἄγαν ἵεσθαι. — τὸ δὲ εἰπεῖν *αἰγανέη ταναὸς* [pro *ταναή*] Ἀττικόν ἐστι καὶ Ἰωνικόν. Ap.: αἰγανέας. τὰ ἀκόντια, οἱ μὲν, ἀπὸ τοῦ αἰγείοις ἱμᾶσιν ἠγκυλῶσθαι· οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἄγαν εἴσθαι [ἵεσθαι]· οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ διὰ τῶν αἰγείων ἱμάντων ἰέναι [ἱέναι]. deinde laudat Odyss. ι', 156 et Il. β', 774. apparet autem, ab aliena manu adscriptam esse postremam harum interpretationum.) — *ῥιπή*, *jactus*. θ', 355, μ', 462 etc. — *πειρώμενος*, *experiens*, periculum faciens. v. ε', 220, λ', 386, ν', 457, υ', 349 etc. — *δηΐων ὕπο θυμ.* causam actionis indicat ὑπὸ praepositio. v. supra 277, ν', 795, ο', 275, Sp. ap. K, Matth. §. 592, β etc.

594—609. *ἐτράπετο*, *convertit se*, qui proprius est usus medii. v. α', 199, γ', 141. *E Cl.* — *Χάλκωνος*. alium cognominem memorant E ann. ad Odyss. λ', 467 et Ptolem. Hephaest. 1. p. 308, Antilochi magistrum et comitem, jussu Nestoris, in bello Trojano; quem, cum ad hostes transfugisset propter amorem Penthesileae, Achilles occidit, Graeci corpus ejus cruci affixerunt, ut illi persuadere volunt, ignorantes quidem aut obliti, poenae istius nullum esse vestigium ap. Hom. — *Ἑλλάδι*. β', 683. — „*ὄλβῳ — Μυρμ.* Virg. Aen. 10, 563: *magnanimo Volscente satum, ditissimus agri Qui fuit Ausonidum*" etc. Eichh. — *ὅτε — διώκων*, *quando ipsum corripiebat*, h. e. in eo erat ut corriperet (558), Bathycles. „cf. ε', 65, ζ', 364." *E Sp.* — *πυκινὸν*, *πολλὸν*, quemadmodum saepe ἄλγεα πολλὰ dixit in Odyssea. „Odyss. λ', 88: *πυκινόν περ ἀχεύων*. Il. θ', 124: Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο" etc. *E Sp.* — *ἐξελάθοντο*. (β', 600, ζ', 285 etc.) *prorsus* obliti sunt, quemadmodum αὐξητικὴ saepe est ἐκ praepositio. vel dicamus, ea pingi actionem, ut in verbis ἐκλύειν, ἐκφεύγειν. — *ἰθὺς αὐτῶν*, ut ἰθὺς Διομήδεος ε', 849 etc. cf. ib. 506. — *κορυστήν*. δ', 457, θ', 256, ν', 201, σ', 163. — *Λαόγονον*. alius est Biantis Trojani filius υ', 460. — *Διὸς Ἰδαίου*. v. ann. ad γ', 276, θ', 47, 48 etc. — „*θεὸς — δήμῳ*. ε', 78, κ', 33, Odyss. ξ', 205. ib. θ', 173: ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὣς, εἰσορόωσι. cf. Il. μ', 312" etc. E Sp. ap. K. — „*τὸν — εἷλεν*. ν', 671, 672. cf. ρ', 617. σκότος mortem significat in Iliade, nec nisi semel proprio sensu legitur in Odyssea τ', 389." *Sp.* — *ὑπασπίδια*. ν', 158.

ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
πρόσσω γὰρ κατέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
ἔγχεος, ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος ἄρης.
[αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης
ᾤχετ', ἐπεί ῥ' ἅλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.]

lacessit alter alterum dicteriis, Merionem castigante Patroclo.

* Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, φώνησέν τε·
„Μηριόνη, τάχα κέν σε, καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα,
ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερὲς, εἴ σ' ἔβαλόν περ.“
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ηὔδα·
„Αἰνεία, χαλεπόν σε, καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα,
πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὅς κε σεῦ ἄντα
ἔλθῃ ἀμυνόμενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
εἰ καὶ ἐγώ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὀξέϊ χαλκῷ,
αἶψά κε, καὶ κρατερός περ ἐὼν καὶ χερσὶ πεποιθὼς,
εὖχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ.“
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἐνένιπτε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός·
„Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἐὼν, ἀγορεύεις;
ὦ πέπον, οὔτι Τρῶες ὀνειδείοις ἐπέεσσι

610 – 613. ρ', 526 — 529. 612 et 613. jam in superioribus explicata sunt, ν', 443, 444. — ἠλεύατο. ν', 184 etc. — Sch.: ἐνισκίμφθη. ἐγκατεσχέθη, ἐνεπάγη. idem ad ρ', 528.: ἐνερείσθη. similiter Hesych. et alii. Ap.: ἐνισκίμφθη. ἐνεπέλασσεν (ἐνεπέλασεν) καταπαγὲν τὸ δόρυ. quasi legisset ἐνιχρίμφθη, ut qui ἐγχριμφθήτω interpretetur ἐμπελασθήτω. utut hoc est, pro genuinis non habuerim ista καταπ. τὸ δόρυ: certe abhorrent a verbo ἐνεπέλασεν, ipsumque ν ἐφελκυστικὸν ostendit, ni fallor, illud tantum esse a Sophista.

614, 615. leguntur hi versus una cum 610. libro 13, 503., unde huc perperam transscripti sunt in plerisque libris, quamvis ἀσύστατοι. carent tamen illis Ven. et codd. melioris notae, nec mentio fit eorum in scholiis.

616. ferri sane potest haec scriptura; sed vix dubito quin Hom. dixerit ἀνὰ θυμὸν, h. e. θυμῷ, ἐν θυμῷ. β', 36. et σ', 4.: τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν. φ', 137: ὥρμηνεν δ' ἀνὰ θυμόν. Odyss. δ', 638.: οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον. ib. τ', 312: ἀλλά μοι ὧδ' ἀνὰ θυμὸν ὀΐεται, ὡς ἔσεταί περ. cf. Il. ω', 680, Odyss. β', 116, 156. notum est, has voces litterasque ν et ρ permisceri solere in codicibus.

617, 618. ὀρχηστὴν figurate dixit *agilem*, qui telum dextre vitaverit; quo sensu et Mars vocatur ὀρχηστὴς ap. Lycophronem 249. bene Schol. A.: ἄκρως ἐξεφαύλισε τὸ εὐκίνητον τοῦ ἀνδρός. βουλόμενος γὰρ αὐτὸν ἐλαφρὸν εἰπεῖν, τοῦτο παρατρέψας εἰς ὄρχησιν ἐχλεύασεν· ἠπίστατο γὰρ ἐν ἑαυτῷ, ὅτι εὐστοχῶς μὲν ἀφῆκε, διὰ δὲ τὴν ἐκείνου παρατροπὴν γέγονεν ἡ ἁμαρτία. contemni solent prae viris strenuis saltatores. Priamus, amissis filiis generosis, reliquos castigans degeneres: τοὺς μὲν ἀπώλεσ' ἄρης, inquit, τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται, Ψεῦσταί τε, ὀρχησταί τε, χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι. perperam Sch., patriam Merionae tangi putans Cretam: ὀρχ περ ἐόντα. εὐκίνητον κατὰ τὸν πόλεμον, ὅ ἐστι συγκεκροτημένον τὰ πολεμικὰ καλῶς. ἐπυῤῥίχιζον γὰρ τοῖς ὅπλοις οἱ Κρῆτες πρὸς ἄσκησιν τῶν πολεμικῶν, ὅ ἐστι σὺν τοῖς ὅπλοις τὴν πυῤῥίχιον κ. ἔνοπλον ὄρχησιν ἠσκοῦντο. — sic et alii; quod quam sit longe repetitum, non fugit Spitznerum. — simillima horum habentur infra 745 — 750. — διαμπερὲς, *in perpetuum*, vel *prorsus*. v. 499 et Sp. ap. K.

620, 621. ἴφθιμον. α', 3 etc. — Sch.: σβέσσαι (ι',674.) μένος. καθελεῖν τὴν δύναμιν, κτεῖναι.

625. ε', 654, λ', 445.

626 — 631. ἐνένιπτεν. (ο', 546.) ἐπέπληξεν, ὠνείδισεν. — ὦ πέπον. 492.

νεκροῦ χωρήσουσι, πάρος τινὰ γαῖα καθέξει.
ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ·
τῷ οὔτι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι."

tumultus ingens trepidatioque circa corpus Sarpedonis.

Ὣς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς.
τῶν δ', ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν
οὔρεος ἐν βήσσῃς (ἕκαθεν δέ τε γίγνετ' ἀκουή),
ὣς τῶν ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
χαλκοῦ τε, ῥινοῦ τε, βοῶν τ' εὐποιητάων,
νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον
ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσιν
ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους.
οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον, ὡς ὅτε μυῖαι
σταθμῷ ἔνι βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας,
ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
ὣς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον. οὐδέ ποτε Ζεὺς
τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὄσσε φαεινὼ,
ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὅρα, καὶ φράζετο θυμῷ
πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου, μερμηρίζων,
ἢ ἤδη καὶ κεῖνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι φαίδιμος Ἕκτωρ
χαλκῷ δῃώσῃ, ἀπό τ' ὤμων τεύχε' ἕληται,

— „γαῖα καθ. significat mortem, ut γ', 243, σ', 332, Odyss. ν', 427." Sp. — τέλος πολέμου, πόλεμος: τέλος ἐπέων, ἔπεα. v. ann. ad γ', 309. Sch.: ἐν — βουλῇ. ὁ πόλεμος μὲν γὰρ χειρῶν δεῖται πρὸς κατόρθωσιν, βουλὴ δὲ καὶ ἐκκλησία λόγων. idem: ὀφέλλειν. αὔξειν. (v. ann. ad β', 420. E: μῦθον ὀφ. πολυλογεῖν, καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν ἀκριτομυθεῖν· κοινότερον δέ φαμεν ληρεῖν.)

633—636. δρυτόμων. (λ', 86, ψ', 315.) ξυλοτόμων. (ὀρυμαγδός. β', 810 etc. — οὔρεος ἐν β. γ', 34, ξ', 397, infra 766. — ἀκουή, ἀκοή, Ionice. v. E. cf. Odyss. β', 308, δ', 701 etc. — ὣς τῶν etc. ordo: ὣς τῶν δοῦπος χαλκοῦ — εὐπ. ὤρνυτο ἀπὸ χθονός: neque enim δοῦπον ἀπὸ χθονὸς dixit, h. e. δοῦπον χθονός.) εὐρυοδείης. (Odyss. γ', 453, κ', 149, λ', 52.) μεγαλαμφόδου, πλατείας. Sch. similiter mare dicitur εὐρύπορον ο', 381. et alias. — ῥινοῦ τε, βοῶν τ' εὐπ. hendiadys, ut πυκνοὶ καὶ θαμέες Odyss. μ', 92. et πόλεμόν τε μάχην τε supra 251, quae formae hujus exempla protulit Schol. A.

637. ξ', 26.

638—642. φράδμων. E: ἐπιστήμων, γνωστός. Ap.: ὁ ἔμπειρος κ. ἐπιγνῶναι δυνάμενος. a φράζεσθαι. h. Hom. in Apoll. 99: Ἥρης φραδμοσύνῃ, Junonis consilio. — Sch.: εἴλυτο. (ε', 186, μ', 286, Odyss. ε', 403 etc. cf. 542.) ἐκεκάλυπτο. — ὁμίλεον. ε', 86 etc. — βρομέωσι, *susurrant*. v. Schn. v. βρέμω. — E: περιγλαγέας. ἀντὶ τοῦ περισσῶς πληθούσας γλάγους, ὅ ἐστι γάλακτος. πέλλας δὲ ἀγγεῖα ποιμενικά. ἀπὸ τοῦ πεπελεκῆσθαι, *ab exasciando* seu *dolando securi*, inquit Etym. v. πέλλας: εἰσὶ δὲ ξύλινα ἀγγεῖα. Athen 11, 13: πέλλα, ἀγγεῖον σκυφοειδὲς, πυθμένα ἔχον πλατύτερον, εἰς ὃ ἤμελγον τὸ γάλα. Ὅμ.· ὡς ὅτε μ. σταθμῷ ἐνιβρομέωσιν ἐϋγλαγέας κατὰ π. in quibus verbis ἐνιβρ. conjuncte scriptum est errore multorum librariorum; sed ἐϋγλαγέας ipse Athen. dixit memoriter, ut πολυγλαγέας Ap. v. γλάγος, ubi haec laudavit. Voss.: *gleichwie die fliegen Sumsen im meierhof um die milchgefüllten gefässe.*

643. β', 471.

645—651. ὄσσε φαεινώ. fulgent deorum atque heroum oculi: v. α', 200,

ἢ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.
ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
ὄφρ' ἠῢς θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
ἐξαῦτις Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα χαλκοκορυστὴν
ὤσαιτο προτὶ ἄστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.

Jovis consilio desperans Hector et ipse fugit, et fugere jubet Trojanos.

Ἕκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάλκιδα φῦζαν ἐνῶρσεν·
ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους
Τρῶας φευγέμεναι· γνῶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα.
ἔνθ' οὐδ' ἴφθιμοι Λύκιοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον, βεβλημένον ἦτορ,
κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ

ν', 3, 435 etc. — *ὀφέλλειεν πόνον.* cf. β', 334. et de ipsa sententia 460, 568.

652. ν', 458, ξ', 23, Odyss. ο', 204 etc. *ὧδε* dictum est ἐμφατικῶς, *sic, ut adhuc res gesta erat*, vel: *sic, ut nunc erat status rerum*, Patroclo vincente, multosque hostes interficiente. perperam interpres: *sic autem ei cogitanti visum est satius esse, strenuum famulum Pelidae Achillis retro Trojanos — repellere*, quasi ὄφρα ὤσαιτο plane diceretur ut ὡς ὤσαιτο.

656. *φῦζαν ἐνῶρσεν* Cantabr., Mori, Barocc., Vrat. A, quos codd. H secutus est, cum repetito θυμὸν offenderetur. Ven., Harl., Vrat. B, Mosc. 2, Flor. et Aldinae: θυμὸν ἐνῆκεν, probante W. E: ἀνάλκ. φῦζαν ἐνῆκεν. ἢ κατά τινας, inquit: ἀναλκ. θυμὸν ἐνῶρσεν. sane Townl. in ordine, Lips. inter versus et vulgo edd. secundum T et Rom.: θυμὸν ἐνῶρσεν, nec nisi interpretatio exquisitioris verbi esse videtur τὸ ἐνῆκεν. verum et vocab. θυμὸν non caret suspicione, cum verisimile sit, sedulo mutata esse verba φῦζαν ἐνῶρσεν, tanquam ταυτολόγα, quia sequitur φύγαδ' ἔτραπε. at φῦζα Homero non tam fuga est, quam *fugae consilium*, quod ipsum ille, quisquis fuit, qui mutavit, significari voluit, ni fallor, τῷ θυμόν. quo sensu etiam φόβον dicere solet hic noster, velut 14. extremo: ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὦρσεν, ubi v. ann., et ο', 326: ὡς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων Ἧκε φόβον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν. his ego adductus rationibus etiam ipse dedi φῦζαν ἐνῶρσεν, quemadmodum ο', 61. haec leguntur persimilia: αὐτὰρ Ἀχαιοὺς Αὖτις ἀποστρέψῃσιν, ἀνάλκιδα φῦζαν ἐνόρσας· Φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσι Πηλείδεω Ἀχιλῆος, et ibid. 365: ὥς ῥα σὺ, ἤϊε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν Ξύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φῦζαν ἐνῶρσας.

657—659. *φύγαδ' ἔτραπε.* θ', 157. — *Διὸς ἱρὰ τάλαντα.* ῥέψαντα δηλαδὴ, inquit E: ῥέπουσι γὰρ αἱ κῆρες ἄρτι τῶν Τρώων. sic nostrates: *er erkannte den Finger Gottes.* „plane id dixit Hector in superioribus, 362: ἦ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην. cf 119—121.“ E K.

660. etiam hic deserendus mihi fuit codex Venetus, qui habet vulgatam inde a primis edd. scripturam hanc βεβλαμμένον ἦτορ, quod nusquam Hom. dixit eo sensu, quo nunc opus est, cum percussa significantur praecordia Sarpedonis; imo ne figurate quidem. sed ι', 9: Ἀτρείδης δ' ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ (cf. Odyss. κ', 247): neque huc pertinent hujusmodi phrases βλάπτειν φρένας ο', 724, βλάπτειν γούνατα η', 271. recte H secundum Cantabr., Barocc. Mori et Lips.: βεβλημένον, quod prior ex E restituit Barn., probatque etiam Sp. sic ρ', 535: Ἄρητον δὲ κατ' αὖθι λίπον δεδαϊγμένον ἦτορ, ν', 212: κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ etc. Ald. 2: βεβλημμένον, quae incunabula esse arbitror fraudis, cum emendator aliquis, permutari inter se α et η litteras haud ignorans, id esse putaret βεβλαμμένον. itidem emendatori debetur, opinor, βεβολημένον, quod habent duo Vrat. et unus Vindob.

661, 2. *ἀγύρει.* Sch.: τῷ ἀθροίσματι. Ap.: ἄγυρις. συναγωγὴ, ἢ ἄθροισις εἰς ταὐτό. posteriore sensu ω', 141. dixit ἐν νηῶν ἀγύρει, priore Odyss. γ', 31. Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας, Eurip., notante Villois. ad locum illum Apollonii, Iphig. Aul. 677. ἄγυριν Ἑλλάνων στρατιᾶς. a quo verbo derivata

κάππεσον, εὖτ᾽ ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων.
οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ἀπ᾽ ὤμοιϊν Σαρπηδόνος ἔντε᾽ ἕλοντο,
χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
δῶκε φέρειν ἑτάροισι Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.

spoliati Sarpedonis corpus, Jovis jussu, Apollo curat, Somnus et Mors auferunt in Lyciam.

καὶ τότ᾽ Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
„Εἰ δ᾽, ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον
ἐλθὼν ἐκ βελέων, Σαρπηδόνα, καί μιν ἔπειτα
πολλὸν ἀποπρὸ φέρων λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσι,
χρῖσόν τ᾽ ἀμβροσίῃ, περὶ δ᾽ ἄμβροτα εἵματα ἕσσον·
πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσι, τοί ῥά μιν ὦκα
θήσουσ᾽ ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.
ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε
τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.“
Ὣς ἔφατ᾽, οὐδ᾽ ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων,
βῆ δὲ κατ᾽ Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνήν·
αὐτίκα δ᾽ ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον ἀείρας
πολλὸν ἀποπρὸ φέρων λοῦσεν ποταμοῖο ῥοῇσι,
χρῖσέν τ᾽ ἀμβροσίῃ, περὶ δ᾽ ἄμβροτα εἵματα ἕσσε·
πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσι, τοί ῥά μιν ὦκα
κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.

mandati Achillei Patroclus immemor magis magisque instat Trojanis.

Πάτροκλος δ᾽ ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας
Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ᾽ ἀάσθη,
νήπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
ἦ τ᾽ ἂν ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.

sunt ὁμήγυρις, πανήγυρις. v. Sp. ap. K. — ἐτάνυσσε. λ', 336.

667—670. εἰ δ᾽, ἄγε etc. ζ', 376 etc. — αἷμα καθ. Σαρπ., ut σ', 344: ὄφρα τάχιστα Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόεντα etc. — ἐλθὼν dictum est ut ἰὼν 729 etc. v. β', 9 etc. — ἐκ βελέων. h. e. ἔξω βελέων, *extra jactum telorum*, ut ξ', 129: ἐνθάδ᾽ ἔπειτ᾽ αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος Ἐκ βελέων. cf. 122, 678, 781. — ἀμβροσίῃ, ἀθανασίᾳ, unguento divino. v. ann. ad ξ', 170. — „similiter ap. Virg. Aen. 11, 532. Diana Opim nympham tutari jubet corpus Camillae.“ *Eichh.*

671—675. 454—457. διδυμάοσι, τοί. sic unus Vindob., nisi quod habet τοίδ᾽, nec aliter idem et Vrat. d. 682., quod merito placuit Heyneo prae vulgatis διδυμάοσιν, οἵ. ceterum cf. ε', 548, ζ', 26. — Λυκίης ἐν π. δ. 514.

676—678. ἀνηκ. ο', 236. — φύλοπιν αἰνήν. δ', 15, ε', 496 etc. — ἐκ βελέων — φέρων etc. 668. Voss.: *ausser dem kriegesgeschoss den Sarpedon hob er, und trug ihn Fern hinweg an den strom, und spült' ihn rein im gewässer.*

685, 6. μετεκίαθε. (λ', 52, σ', 532, 581, Odyss. α', 22.) ἀντὶ τοῦ μετήρχετο. Sch. — καὶ μέγ᾽ ἀ. ι', 116, 533. recte interpres: *et magnum accepit malum.* Sp.: „*er stürzte ins Verderben.* v. τ', 113, Odyss. δ', 503, h. in Ven. 254, h. in Cer. 247. Hesiodus Op. 287: νήκεστον ἀάσθη. cf. et Buttmann. *Lexil.* I, 223—228.“ — ἔπος, *verbum*, jussum. cf. ω', 75, 92, 224. — „Virg. Aen. 2, 345.: *infelix, qui non sponsae praecepta furentis Audierit.*“ Cl.

ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος ἠέπερ ἀνδρῶν,
[ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι·]
ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκεν.
Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας,
Πατρόκλεις, ὅτε δή σε θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν;
Ἄδρηστον μὲν πρῶτα, καὶ Αὐτόνοον, καὶ Ἔχεκλον,
καὶ Πέριμον Μεγάδην, καὶ Ἐπίστορα, καὶ Μελάνιππον,
αὐτὰρ ἔπειτ' Ἔλασον, καὶ Μούλιον, ἠδὲ Πυλάρτην·
τοὺς ἕλεν, οἱ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώοντο ἕκαστος.

urbem ipsam tutatur Apollo, tertioque muris deturbatum Patroclum increpat.

Ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον υἷες Ἀχαιῶν
Πατρόκλου ὑπὸ χερσί (περιπρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν),
εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐϋδμήτου ἐπὶ πύργου
ἔστη, τῷ ὀλοὰ φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο
Πάτροκλος, τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν Ἀπόλλων,
χείρεσσ' ἀθανάτῃσι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσων.

688. Lips., Harl., Townl., Vrat. b., d., A, unus Vindob. et Ven.: ἀνδρός. sed Schol. Ven.: γρ. ἀνδρῶν, quod legitur in vulgatis edd. E: ἀνδρὸς ἢ ἀνδρῶν. de sententia cf. ρ', 176. *Ex H.*

689, 690. absunt hi versus a Veneto, quos imperitus nescio quis sublegit ρ', 177. delevit eos P. Knight., uncinis inclusit W.

691—693. ὅς, Ζεύς. — *θυμὸν ἀνῆκεν*, *excitavit animum.* cf. ε', 405, 422, η', 25, κ', 389, ξ', 362 etc. *E K et H.* — *θεοί.* unum Jovem dicit, ut solum Neptunum supra 381. — *ἔνθα τίνα* etc. ε', 703. „Virg. Aen. 11, 664: *quem telo primum, quem postremum, aspera virgo, Dejicis?*" *Cl.* — *θάν. κάλεσσαν.* cf. χ', 297.

694—696. horum bellatorum plurimi ignoti sunt, Perimus (*Μεγάδης*, ἤγουν οὗ πατὴρ ἦν Μέγας κύριον ὄνομα etc. E.), Epistor et Elasus nonnisi h. l. nominantur. Adrestus hic alius nimirum est atque ille ζ', 37, quem Agamemnon trucidat; nec quidquam prohibet, quominus cognominem Meropis filium (β', 830) dici putemus. alii sunt item Autonous Achaeus λ', 301, Echeclus Agenoris filius υ', 474, Mulius ibidem et Pylartes λ', 491. de Melanippis v. ο', 547. *E Sp. ap. K.*

697. *φύγαδε μνώοντο.* h. e. τὸ φύγαδε, quemadmodum Persius 1, 49: *nam Belle hoc excute totum.* meminerunt quisque verbi φύγαδε, quod alter alteri acclamavit, h. e. φύγ. τρεπώμεθα, aptissime usurpata ellipsi in tanta turba. μνᾶσθαι accusativo junctum legitur ζ', 222, ι', 523, Odyss. ω', 122., ut Sp. annotavit. dure E interpretatur ἐμνώοντο δρόμον εἰς φυγήν, H ἐμνώοντο τοῦ φύγαδε τρέπεσθαι. mitto emendatores.

698—704 Sch.: *ὑψίπυλον.* (ζ', 416, φ', 544.) ὑψηλήν, μεγάλην. (potest sane vox ita intelligi a consequente; sed excelluerunt veteres magnificentia aedificiorum publicorum, in quibus portarum. quis ignorat Aegyptiorum Thebas ἑκατομπύλους, quas etiam Hom. celebravit ι', 381—384? — *περιπρὸ — θῦεν.* λ', 180. — *τρίς.* numerum ternarium et ortum ex illo novenarium (785 etc.) usurpare solet Hom., cum res saepius factas dicit. v. Sp. ap. K. et, quos auctores citavit, E ann. ad α', 213. Valck. ad Theocr. 2, 43, Voss. ad Virg. Eclog. 8, 371.) *ἀγκῶνος.* νῦν τῆς τοῦ τείχους ἐξοχῆς. (Schol. A: γωνίας, et similiter E, qui adscripsit πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι e χ', 97. Hesych.: ἀγκών. ἡ τοῦ τείχους καμπή. norant jam tum muros in orbem ductos distinguere prominentibus angulis, quibus intermedia tuerentur, armatis dispositis; quod genus munimenti hodie vocant *ein Rondel*, ut H annotavit.) *ἀπεστυφέλιξεν.* (σ', 158.) ἀπεσείσατο. — simillimos huic locos K notavit ε', 436. et υ', 445. —

ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἶσος,
δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Χάζεο, διογενὲς Πατρόκλεις! οὔ νύ τοι αἶσα,
σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγερώχων,
οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅσπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.“

iram dei reveritus absistit Patroclus; quem Hector, Apolline auctore, insequitur.

Ὣς φάτο· Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω,
μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
Ἕκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλῃς ἔχε μώνυχας ἵππους·
δίζε γάρ, ἠὲ μάχοιτο, κατὰ κλόνον αὖτις ἐλάσσας,
ἦ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.
ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
ἀνέρι εἰσάμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε,
Ἀσίῳ, ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος ἱπποδάμοιο,
αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος,
ὃς Φρυγίῃ ναίεσκε ῥοῇς ἔπι Σαγγαρίοιο·
τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
„Ἕκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τί σε χρή.
αἴθ', ὅσον ἥσσων εἰμί, τόσον σέο φέρτερος εἴην·
τῷ κε τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας.
ἀλλ' ἄγε, Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους,
αἴ κέν πώς μιν ἕλῃς, δῴη δέ τοι εὖχος Ἀπόλλων!“
Ὣς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἄμπονον ἀνδρῶν·

δαίμονι ἶσος. 786, ε', 438, 459 etc. — *δεινὰ δὲ,* δ. δή. — *ὁμοκλήσας.* ε', 439 etc.

707, 8. *χάζεο.* ε', 440, 702, ρ', 13 etc. — *οὔ νύ τοι αἶσα.* α', 416, ω', 224 etc. — Sch.: *πέρθαι.* (h. e. πεπέρθαι, ut δέχθαι δεδέχθαι. E, Schn. h. v.) πορθηθῆναι. — *ἀγερώχων.* β', 654 etc.

710, 711. ε', 443, 444. ubi cum legatur *ἀνεχάζετο τυτθὸν*, id etiam hic poni jussit Zenodotus. cui respondet Schol. A, diversam esse horum locorum rationem: nam illic Minervam adesse Diomedi, hic autem Patroclo neminem deorum, eumque de fatis praemonuisse Apollinem. *Ex H.* cf. E. ο', 728. de Ajace: ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθὸν, οἰόμενος θανέεσθαι etc. „de perniciosa deorum ira v. ζ', 128—131. K.

712—719. *Σκαιῇσι πύλῃς.* γ', 145 etc. — *ἔχε,* κατέχε. — *μώνυχας ἵππους.* ε', 236. — Sch.: *δίζεν.* ἀμφέβαλλεν, ἐδίσταζε. (*ambigebat*, dubitabat, a δὶς, ut δοιάζω a δοιός. v. Etym. p. 274, 17. K. — *κλόνον.* 331.) *ὁμοκλ.* ἀπειλήσειε, κελεύσειεν. *ἀλῆναι.* (403.) συστραφῆναι. — *αἰζηῷ,* εὐτραφεῖ, *forti*, alacri, non juveni scilicet, qui sit Hectoris avunculus. v. Schn. v. αἰζήεις. — *Ἀσίῳ.* non Hyrtaci filio cognomini β', 837 etc. — *μήτρως.* β', 662. — *Δύμαντος.* regis Phrygiae. Cisseum, Thracum regem, Hecubae patrem dixerunt Eurip. Hec. 3. et Virg. Aen. 10, 705; alii Sangarium fluvium. v. Apollod. 3, 12, 5. et H ann. ad Virg. l. c., collatis ζ', 299. et λ', 223, quae loca eandem quidem cum Asii, tum Hecubae et Theanus, matrem ostendere videntur, sed diversos patres. — de *Sangario* fl. v. γ', 187.

723, 4. *στυγερῶς.* odiose, *foede*, pessime acceptus. cf. Odyss. φ', 374, ψ', 23. Sch.: *ἀπερωήσειας.* ἀποχωρήσειας. (ν', 776: ἐρωῆσαι πολέμοιο. cf. ξ', 101 etc. ο', 124: ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι. saeve se castigaturum fuisse Hectorem, a bello cessantem, significat, si vires suppeterent.) *Π. ἔφεπε.* (λ', 177 etc.) ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ ὅρμα, διώκων αὐτόν. idem ad ε', 329: *κρατερώνυχας.* ἰσχυροὺς ὄνυχας ἔχοντας. *solidipedes.*

726—731. *ἄμπονον.* ν', 239. —

Κεβριόνῃ δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἕκτωρ
ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. αὐτὰρ Ἀπόλλων
δύσεθ' ὅμιλον ἰὼν, ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν
ἧκε κακὸν, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Ἕκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν·
αὐτὰρ ὁ Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους.

Cebrionem, Hectoris aurigam, Patroclus necat irridetque.

Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε,
σκαιῇ ἔγχος ἔχων, ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον
μάρμαρον, ὀκριόεντα, τόν οἱ περὶ χεὶρ ἐκάλυψεν,
ἧκε δ' ἐρεισάμενος· οὐδὲ δὴν χάζετο φωτὸς,
οὐδ' ἁλίωσε βέλος, βάλε δ' Ἕκτορος ἡνιοχῆα,
Κεβριόνην, νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
ἵππων ἡνί' ἔχοντα, μετώπιον ὀξέϊ λᾶϊ.
ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς ξύνελεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν
ὀστέον, ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν,
αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς
κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου, λίπε δ' ὀστέα θυμός.
τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφης, Πατρόκλεις ἱππεῦ·
„Ὢ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνήρ! ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ!
εἰ δή που καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε, τήθεα διφῶν,

Κεβριόνῃ. fratri notho: 738, θ', 317 etc. — *δαΐφρονι.* β', 23 etc. — Sch.: *πεπληγέμεν.* (ψ', 660.) *μαστίζειν.* (*percutere* loris vel flagello. λ', 531: *ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους Μάστιγι λιγυρῇ.* cf. ibid. 280. ψ', 362: *ἐφ' ἵπποιϊν μάστιγας ἄειραν, Πέπληγόν θ' ἱμᾶσιν.* ε', 366 et saepius: *μάστιξεν δ' ἐλάαν. E Sp. ap. K.* — *ἰών.* α', 138, 179 etc. cf. 668.) *ἔα.* (α', 276, ι', 260 etc.) *συνεχώρει, εἴα.*

735—744. *μάρμαρον, ὀκρ.* μ', 380, δ', 518. — *τὸν ἐκάλ.*, *quem manus ejus tegebat*, h. e. capiebat. Sch.: *ἐρεισάμενος.* (β', 109 etc.) *πᾶσαν δύναμιν εἰσενεγκάμενος, κ. ἐπιπεσών. οὐδὲ δὴν ἅζετο* (sic etiam Scholl. Ven. et alii, sed male.) *οὐδὲ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀπείχετο φωτός.* (est haec interpretatio *τοῦ χάζετο*, *recessit*, *abfuit. non diu abfuit a viro*, h. e. a viro aliquo, sed statim eum feriit. dictum *κατ' ἀπόφασιν:* v. 570. dederat igitur scriptor hujus scholii, quicunque fuit, et ipse *χάζετο*, ut saepe mendosa sunt lemmata scholiorum) *ἁλίωσε.* (Odyss. ε', 104, 138.) *μάταιον ἐποίησε.* (*nec frustra emisit telum.* δ', 498: *ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν.* cf. supra 480 etc.) *ἀγακλῆος.* (ψ', 529.) *ἄγαν ἐνδόξου.* (*μετώπιον.* λ', 95.) *συνέλε.* (Odyss. ν', 95.) *συνέτριψεν. ἔσχεν. ἐπέσχεν, ἐκώλυσεν.* imo *ἀντέσχε.* non tenuit os, sed fractum est et oculi elisi. v. E, H. — *ἀρνευτῆρι.* μ', 385. — *εὐεργέος.* ε', 585, ν', 399 etc. — *ἐπικερτ.* ω', 649, Odyss. χ', 194. cf. α', 539, β', 256 etc. — *Πατρ. ἱππεῦ.* de hac forma dicendi v. ann. ad 20.

745—750. *ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνήρ! ὡς ῥ. κ.!* similiter Aeneas jocatur in superioribus, 617. — *κυβιστᾷ.* Etym. et Suidas: *κυβιστᾷν. τὸ ἐπὶ κεφαλῆς πηδᾷν.* cf. 749, 750, σ', 605, φ', 354, ε', 586, Herod. 6, 129, Xenoph. Mem. Socr. 1, 3, 9 etc. — *εἰ δή που — εἴη.* urinatorem significat. — *πολλοὺς ἂν κορ.*, *multos* homines *satiaret*, h. e. magnam caperet copiam *τηθέων*; qui sit tam dexter atque agilis. — Sch.: *τήθεα. εἶδος ὀστρέων. οἱ δὲ ἁπλῶς ὄστρεα.* similiter Scholl. Veneti et Etym. M. 756, 57. Hesych.: *τήθεα, τὰ ἄῤῥυγα* (?) *ἢ ὄστρεα ζητῶν.* E: *τήθεα δὲ, ὧν ὡσεπιπολὺ ψηλαφηταί εἰσιν οἱ κυβιστῆρες, εἶδος ὀστρείου παρὰ τὴν τηθὺν, ὅ ἐστι γῆν. γεώδη γάρ εἰσι μᾶλλον τῶν ἄλλων θαλασσίων διὰ τὴν τοῦ περιέχοντος σκληρότητα.* notatio haud inepta (v. Schwenk. *Mythol. etym. Andeut.* p. 91, 102.), quam si probabimus, *τήθεα* intelligemus quaevis animalia *ὀστρακόδερ*

νηὸς ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη,
ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ.
ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν!"

acerrime dimicatur de corpore Cebrionae.

Ὣς εἰπὼν ἐπὶ Κεβριόνῃ ἥρωϊ βεβήκει,
οἶμα λέοντος ἔχων, ὅστε σταθμοὺς κεραΐζων
ἔβλητο πρὸς στῆθος, ἑή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή·
ὣς ἐπὶ Κεβριόνῃ, Πατρόκλεις, ἆλσο μεμαώς,
Ἕκτωρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε.

μα et *κατ' ἐξοχὴν* ostrea. — *ἀκαλήφας τὰς θαλασσίας*, *urticas marinas* Linn., germ. *Meernesseln*, dici putat Schol. Comici Lys. 515. Aristot. autem H. A. 4, 4. de *ὀστρακοδέρμοις*: *ἔστι δ'*, inquit, *ἃ ὅλα περιέχεται τῷ ὀστράκῳ, καὶ οὐθὲν τῆς σαρκὸς ἔχει εἰς τὸ ἔξω γυμνὸν, οἷον τὰ καλούμενα τήθεα*: nam *τήθεα* scribendum esse arbitror secundum Ms. Canis., non *τήθυα*, ut vulgo, quae quidem vox Hesychio sonat *τενάγη* (vada), *ἃ προσχέουσιν οἱ ποταμοί*. philosophi *τήθεα* Schn. v. *τῆθος* esse ait *ascidia* Linn., germ. *Seescheiden*, quae aliena esse videntur ab h. l. recte igitur, ni fallor, Homeri *τήθεα* ostrea interpretantur viri docti, in quibus Feith. p. 414. quae tamen *pelagia* (quae in alto e scopulis petuntur et pala ferrea inde colliguntur, *que l'on pesche à la drague sur des rochers*. Harduin.) minus probat Plin. H. N. 32, 6, 21. p. 580, parva esse dicens et rara. totum genus contemnit bonus vir E: *περὶ δὲ τηθέων ἤτοι ὀστρείων φέρεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ταῦτα. οὐ μόνον ἰχθύσιν ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ, ἀλλὰ καὶ ὀστρείοις, καίτοι τῆς τούτων ἐδωδῆς οὐ πολὺ ἐχούσης τὸ ὠφέλιμον καὶ ἡδύ*. sed haec hactenus. id tantum addam, hoc loco uti Scholiastam Ven. *πρὸς τοὺς χωρίζοντας*, h. e. adversus eos, qui Iliados et Odysseae diversos esse auctores existimarent. *φασὶ γὰρ*, inquit, *ὅτι ὁ τῆς Ἰλιάδος ποιητὴς οὐ παρεισάγει τοὺς ἥρωας χρωμένους ἰχθύσιν, ὁ δὲ τῆς Ὀδυσσείας*. scil. Odyss. *μ'*, 330—332. quibus respondet Schol., qui ostreis vesci consueverint, eos et piscium esum novisse; quem tamen esum, utpote rem parvi momenti, non magis Homerum commemorare quam avium et olerum, quibus et ipsis eos victum tolerasse nullus dubitat. cf. Feith. p. 272, 273. — rursum Sch.: *διφῶν. ζητῶν, ἐρευνῶν*. (Ap.: *διφᾶν, ψηλαφᾶν*. Hesiod. O. et D. 373: *μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω, Αἱμύλα κωτίλλουσα, τεὴν διφῶσα καλιὴν*, ubi glossator: *διφῶσα, ἐρευνῶσα*. — *εἰ καὶ δυσπ. εἴη*, *quamvis turbato mari*, cum difficilis est captura piscium; ille tamen pro agilitate sua multos caperet.) *δυσπέμφελος*. *δυσάρεστος, δυσκίνητος. ἢ, ὡς Ἡσίοδός φησι, δυσχείμερος*. Ap quoque: *δυσπέμφελος, δυσάρεστος*. retulit verbum *δυσπ.* ad *ἀνὴρ ὅδε*, cum intelligendus sit *δυσπ. πόντος*. Hesych.: *δυσπέμφελος. ἐπὶ μὲν τῆς θαλάσσης ἡ δυσχείμερος κ. τραχεῖα κ. ταραχώδης· ἐπὶ δὲ τοῦ κολυμβητοῦ δυσάρεστος*. similiter Etym. h. v., cujus vocis origo parum certa est. a *πέμπειν* ducit E: *δυσπέμφελος δὲ πόντος ὁ δυσχείμερος, δι' οὗ δυσχερῶς ναῦς πέμπεται. ὅθεν καὶ Ἡσίοδος* (O. et D. 618.) *δυσπέμφελον τὴν ναυτιλίαν φησί*. cf. Schn. h. v. — „*κυβιστητῆρες*, saltatores. cf. *σ'*, 604." etc. *Ex H.*

752—764. similem dicit Patroclum leoni vulnerato, qui est acrior. — *οἶμα*, *gressum*, vel *impetum*. Sch.: *ὅρμημα*. *φ'*, 252: *αἰετοῦ οἴματ' ἔχων*. *οἴμην* musicam dixit Odyss. *θ'*, 74., et similiter *ἀγλαὸν οἶμον ἀοιδῆς* scriptor hymni in Merc. 451, ubi v. Matth.; verbum *οἰμᾶν* sive *οἰμεῖν* saepius legitur, velut *χ*, 139: *ἠΰτε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν, Ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν. Ἡ δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκὼς Ταρφέ' ἐπαΐσσει*. Malherbeus: *prend ton foudre, Louis, et* va comme un lion. *Donner le dernier coup à la dernière tête De la rebellion!* — *κεραΐζων*. 830, *β'*, 861 etc. unde Hom. leonum tam accuratam notitiam habuerit, si forte quaeris, cum nulli nunc sint in Graecia et Asia citeriore, tenendum est, aliter se rem habuisse priscis temporibus, id quod ex Herculis Theseique fabulis et Cybeles, deae Phrygiae, leonibus junctis invehi solitae, descriptione, tum ex eo intelligitur, quod ad seriorem aetatem Thracia nutriit leones. *Ex H.* — rursum Sch.:

τὼ περὶ Κεβριόναο λέονθ' ὣς δηρινθήτην,
ὥτ' ὄρεος κορυφῇσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο,
ἄμφω πεινάοντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον·
ὣς περὶ Κεβριόναο δύω μήστωρες ἀϋτῆς,
Πάτροκλός τε Μενοιτιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ,
ἵεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ.
Ἕκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει·
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶες καὶ Δαναοὶ ξύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
 Ὡς δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοιϊν
οὔρεος ἐν βήσσῃς βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην,
φηγόν τε, μελίην τε, τανύφλοιόν τε κράνειαν,
αἵτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους
ἠχῇ θεσπεσίῃ, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων,
ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
δῄουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἀμφ' ὀξέα δοῦρ' ἐπεπήγει,
ἰοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῆφι θορόντες·
πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξε
μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν· ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης
κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ, λελασμένος ἱπποσυνάων.

δηρινθήτην. ἐμαχέσαντο. (*δηρινθῆναι* cum alii dixere, tum Apoll. Rhod. 2, 16., ubi Schol.: *ἀπὸ τοῦ δηρίνομαι· τὸ δὲ δηρίσασθαι* [ρ', 734.] *ἀπὸ τοῦ δηρίομαι*, cum verisimile sit, promiscue Graecos dixisse *ἐδηρίθην* et *ἐδηρίνθην* inserto *ν*, ut *ἱδρύθην* et *ἱδρύνθην*. v. Sp. ejusque auctores Lobeck. ann. ad Phryn. 37. et Buttmann. *Ausführl. gr. Sprachl.* 456, 9. — *μέγα φρον.* *μεγάθυμοι*, *animosi*, magnanimi. — *μήστωρες ἀϋτῆς.* δ', 328.) *ἵεντο.* (ν', 501 etc.) *προεθυμοῦντο.* — „*μεθίει* media longa, ut ο', 716, φ', 72, δ', 234.“ *E Cl.* cf. Spitzneri *griech. Prosodie* §. 179. ann. 4. — „*ξύναγον κρατ. ὑσμίνην.* cf. ξ', 448, ubi haec itidem leguntur. alias eodem sensu dixit *ξυνάγειν ἄρηα* vel *ἔριδα ἄρηος*: v. β', 381, ε', 861, ξ', 149 etc.“ *E K et Sp.*

765—776. *ἐριδ.* (α', 574 etc.) *ἐρίζουσι, φιλονεικοῦσι.* (*οὔρ. ἐν βήσσης.* 634. *βαθέην*, *vastam.* cf. ε', 555, β', 92 etc.) *πελεμιζέμεν.* (δ', 535, θ', 443 etc.) *κινεῖν.* (*φηγόν.* ε', 693. *μελίην.* β', 543 etc.) *τανύφλοιον.* *μακρὸν φλοιὸν ἔχουσαν, εὔϊνον.* (*proceram* a parte. v. Schn. h. v. simili epitheto arbores dicuntur *τανύφυλλοι.* — *κράνειαν*, *cornum*, *Kornelkirschbaum*, *Hartriegel.* v. Billerbeck. Flor. class. p. 33, 34.) *τανυήκεας.* (473.) *ἐκτεταμένους, μακρούς.* (*ἠχῇ θεσπ.* θ', 159, μ', 252, ι', 834 etc.) *πάταγος.* *ψόφος.* *ἀγνυμενάων.* (Odyss. κ', 123.) *κατασσομένων, κλωμένων.* — D. Montbel: „Macrobe (Sat. 5, 13.) compare à ce passage celui de l'Enéide (2, 416.): *adversi rupto ceu quondam foedere venti Confligunt, Zephyrusque, Notusque et laetus Eoïs Eurus equis; stridunt silvae.* Virgile rend par ces deux mots seulement, *stridunt silvae*, la superbe description d'Homère, pleine d'harmonie imitative. Toutes les fois qu'il est question de peindre les objets physiques, Homère est beaucoup plus riche et plus abondant.“ — *θορόντες.* (κ', 528, λ', 70 etc.) *ἐπιπηδῶντες.* (*ἐπεπήγει.* γ', 135, ν', 442. cf. supra 638—640. — *ἰοὶ — θορόντες.* cf. ο', 313, 314. — *ἐστυφέλιξεν.* ε', 437, χ', 496, Odyss. ρ', 234. cf. 703. — *μαρναμένων.* vox *εὔφωνος*, frequentissima ap. Hom.: v. α', 257, γ', 307, ζ', 204, μ', 429 etc.) *στροφάλιγγι.* *συστροφῇ.* (*στροφ. κον.*, ut φ', 503, Odyss. ω', 39, Apoll. Rhod. 3, 758, 4, 140. de vocab. *στροφάλιγξ* Etymologicum M. 730, 50. evolvi jussit Sp. ap K. verbum *στροφαλίζειν* legitur Odyss. σ', 315.) *μέγας μεγαλωστί.* (σ', 26, Odyss. ω', 40.) *μέγας ἐπὶ μέγαν τόπον.* — *λελασμένος.* 538. — *ἱπποσυνάων.* 809, δ', 303 etc. versus pulcherrimi. quid ad haec est illud

tandem superioribus Graecis, ovantem passimque hostes interficientem Patroclum Apollo aggreditur, armaque illi excutit et frangit.

Ὄφρα μὲν ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πίπτε δὲ λαός·
ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
καὶ τότε δή ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν·
ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἥρωα ἔρυσσαν
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο.
Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσε·
τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
σμερδαλέα ἰάχων, τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν.
ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος,
ἔνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βιότοιο τελευτή·
ἤντετο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
δεινός. ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν·
ἠέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησε.
στῆ δ' ὄπιθε, πλῆξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω
χειρὶ καταπρηνεῖ· στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε.
τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων,
αὐλῶπις τρυφάλεια, μιάνθησαν δὲ ἔθειραι
αἵματι καὶ κονίῃσι. (πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν,
ἱππόκομον πήληκα μιαίνεσθαι κονίῃσιν,
ἀλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη χαρίεν τε μέτωπον
ῥύετ', Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς Ἕκτορι δῶκεν
ᾗ κεφαλῇ φορέειν· σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος.)

Maronis Aen. 10, 842.: *flentes ingentem atque ingenti vulnere victum?* recte Horatius A. P. 323: *Grajis ingenium, Grajis dedit ore rotundo Musa loqui, praeter laudem nullius avaris.* Schiller. *Nadowess. Todtenklage* 17: *Diese Arme, die den Bogen Spannten streng und straff, Seht, das Leben ist entflogen! Seht, sie hängen schlaff!* —

777—779. cf. ϑ', 66, λ', 84, Odyss. ι', 56 et seqq. μ ε τ ε ν. μετῆλθε. β ο υ λ υ τ ό ν δ ε. ἐπὶ τὴν ἑσπέραν. (ἄλλως.) δείλης, καθ' ὃν καιρὸν οἱ βόες ἀπολύονται τῶν ἔργων. similiter Ap. v. βουλυτὸς et alii. „simplicitas antiqua in definiendo tempore, quam imitati sunt Apoll. Rhod. 3, 1342, Arat. Phaen. 1119, Virg. Eclog. 2, 67, Horat. Od. 3, 6, 42." *Sp. ap. K.* Aristoph. Av. 1395: πηνίκ' ἐστὶν ἄρα τῆς ἡμέρας; — βουλυτὸς, ἢ περαιτέρω; cf. Schn. v. βούλυσις.

780—782. ὑ π ὲ ρ α ἶ σ α ν, *supra modum*, valde, prorsus. contrarium est κατ' αἶσαν γ', 59, ζ', 333. alio sensu ὑπὲρ αἶσαν dixit ζ', 487. cf. K et Sp. — ἐ κ μ ὲ ν etc. asyndeton ἐπεξηγητικόν. — ἐ κ β ε λ έ ω ν. 122 etc. — ἐ ν ο π ῆ ς. γ', 2, ι', 150 etc.

784—803. ϑ ο ῷ ἀ τ. Ἄ ρ η ϊ. β', 627, ε', 430 etc. — σ μ ε ρ δ α λ έ α ἰ ά χ ω ν ε', 302 etc. — τ ρ ὶ ς δ' ἐ ν ν έ α. v 702. — ἀ λ λ' ὅ τ ε — ἶ σ ο ς. 705. — ἔ ν ϑ' ἄ ρ α — τ ε λ ε υ τ ή. v. ann. ad 20. — Sch.: κ α τ α π ρ η ν ε ῖ. κατεστραμμένῃ. (Schol. B: χειρὶ πλατείᾳ καὶ διατεταμένῃ. *manu supina.* cf. ο', 114, 398, Odyss. ν', 164, 199, τ', 467. etiam β', 414. conjuncte scribendum est καταπρηνές.) σ τ ρ ε φ ε δ ί ν η ϑ ε ν. (h. e. στρεφεδινήθησαν.) περιεστράφησαν αὐτοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ, οἱονεὶ ἐσκοτώθησαν (Ap.: δινηθέντα δὲ αὐτοῦ ἐστράφη τὰ ὄσσε. Q. Smyrnaeus 13, 7 de ebriis ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀφθαλμοὶ στρεφεδίνεον — κ α ν. ἔ χ ε. 105. α ὐ λ ῶ π ι ς τ ρ υ φ. ε', 182. — ο ὐ ϑ έ μ ι ς, *nefas*, quoniam Jovi et diis Achilles erat carissimus. — π ή λ η κ α. ϑ', 308, ξ', 498 etc. σ χ ε δ ό ϑ ε ν δ έ ο ἱ ἦ ε ν ὄ λ. οἱ, Hectori. — Schol. A: π ᾶ ν, ὅ λ ο ν. —

πᾶν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος,
βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
ἀσπὶς ξὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα·
λῦσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων.

attonitum primus Trojanorum vulnerat Euphorbus;

τὸν δ' ἄτη φρένας εἷλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα,
στῆ δὲ ταφών· ὄπιθεν δὲ μετάφρενον ὀξέϊ δουρὶ
ὤμων μεσσηγὺς σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνὴρ,
Πανθοΐδης Εὔφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο
ἔγχεΐ θ', ἱπποσύνῃ τε, πόδεσσί τε καρπαλίμοισι·
(καὶ γὰρ δή ποτε φῶτας ἐείκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων,
πρῶτ' ἐλθὼν ξὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο)·
ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλεις ἱππεῦ,

βριθὺ — στιβαρόν. 141. — κεκορυθμένον χαλκῷ, quod alias addit: v. γ', 18, ε', 562 etc. — τελαμῶνι. β', 388, ε', 798 etc.) τερμιόεσσα. ποδήρης, ἢ ὅλον τὸν ἄνθρωπον σκέπουσα, μεγάλη. a τέρμις, ποῦς, ut Hesych. interpretatur. idem: τέρμιον, ἔσχατον. τερμιόεν, ἁρμοστὸν, τέλειον. τερμιόεντα χιτῶνα et ipse dixit Odyss. τ', 242. et Hesiodus O. et D. 535.; nec alia est ἀσπὶς ἀμφιβρότη β', 389 etc. ο', 646.: ἀσπίδα — ποδηνεκὲς ἕρκος ἀκόντων. cf. H et interpp.

805—807. ἄτη. βλάβη. v. β', 111, τ', 88 seqq. etc. *Unheil fasst' ihm die Seele.* mente alienatum dicit ob terrorem. — φαίδιμα γυῖα. ζ', 27, θ', 452, κ', 95 etc. — ταφών. interpres: *attonitus.* „Zwar wird ταφὼν von den Grammatikern meist durch θελχθεὶς erklärt, d. i. bezaubert, gefesselt von der Einwirkung des Gottes; allein dieser Begriff ist nicht der vorherrschende des Wortes, und kann höchstens durch Folgerung in dasselbe hineingetragen werden. Vielmehr bezeichnet ταφὼν, wie das 2. Perfectum τέθηπα und das Substant. θάμβος bei Hom. zuerst das Erstaunen, namentlich über den Anblick einer plötzlichen, ungewöhnlichen Erscheinung; s. ι', 193. (ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς.), λ', 777, ψ', 101, ω', 360, Odyss. π', 12. Diese umfassendere Bedeutung bemerkt auch das Etym. M. 748, 53.: ταφών. ἐκπλαγεὶς, ἢ θαμβηθεὶς, ἢ θαυμάσας." *Sp. ap. K.* — ὄπιθεν δὲ etc. miserrime perit Patroclus inermis; sed talis debebat esse poena ejus, qui dei, quem ne conspicere quidem tutum esset, non modo jussum fatale aspernaretur, sed ei etiam in pugna resisteret. v. ε', 406—409., quo libro, 432—444, similiter Diomedes, vulnerata et in fugam conjecta Venere Aeneam persecutus, rejicitur ab Apolline. nec mitior in Hectorem est Minerva χ', 226 et seqq.

808. Πανθοΐδης Εὔφορβος. 850, ρ', 59. „Héraclide de Pont, cité par Diogène Laërce (8. §. 4. et 5.), raconte que Pythagore, pour prouver la vérité de la metempsycose, prétendait se ressouvenir d'avoir été l'Euphorbe dont il est ici question. Cette opinion même est tellement répandue dans l'antiquité, que plusieurs auteurs ne donnent a Pythagore que le nom d'Euphorbe. Horace (Od. 1, 28, 10.) le désigne par l'epithète de *Panthoïdes.* Dans les dialogues des morts de Lucien (20.) lorsqu' Aeaque présente Pythagore à Ménippe, celui-ci reprend à l'instant: *χαῖρε, ὦ Εὔφορβε, je te salue, Euphorbe!* Ovide (Met. 15, 160.) fait ainsi parler Pythagore: *Ipse ego, nam memini, Trojani tempore belli, Panthoïdes Euphorbus eram.* Cette superstition était encore si fort accréditée dans les premiers siècles de l'Eglise que quelques auteurs chrétiens (Lactant. Epit. instit. div. c. 36. et Tertull. in lib. de Anima.) ont cru devoir la combattre." — *D. Montbel.* — ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο. cf. β', 530, δ', 339, ψ', 431, Odyss. β', 158, γ', 282, Hesiod. Theog. 929. et quae praeterea utriusque poëtae loca indicavit Sp., ex quibus multiplex construendi verbi *καίνυμαι*, unde *κέκασμαι*, ratio intelligitur.

810—812. βῆσεν ἀφ' ἵππων. ἀπέβαλεν, ἀπεβίβασε τῶν ἵππων. Sch.— διδασκόμενος πολέμοιο dictum

οὐδὲ δάμασσ'. ὁ μὲν αὖτις ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ,
ἐκ χροὸς ἁρπάξας δόρυ μείλινον, οὐδ' ὑπέμεινε
Πάτροκλον, γυμνόν περ ἐόντ', ἐν δηϊοτῆτι·
Πάτροκλος δὲ, θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεὶς,
ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων.

Hector inermem conficit.

Ἕκτωρ δ' ὡς εἶδεν Πατροκλῆα μεγάθυμον
ἂψ ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὀξέϊ χαλκῷ,
ἀγχίμολόν ῥά οἱ ἦλθε κατὰ στίχας, οὖτα δὲ δουρὶ
νείατον ἐς κενεῶνα· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε.
δούπησεν δὲ πεσὼν, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
ὡς δ' ὅτε σῦν ἀκάμαντα λέων ἐβιήσατο χάρμῃ,
ὥτ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον,
πίδακος ἀμφ' ὀλίγης (ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω),
πολλὰ δέ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφιν,
ὣς πολέας πέφνοντα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
Ἕκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα,
καί οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Hectoris gloriatio.

„Πάτροκλ', ἦ που ἔφησθα πόλιν κεραϊξέμεν ἀμὴν,
Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
ἄξειν ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
νήπιε! τάων δὲ πρόσθ' Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι
ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν· ἔγχεϊ δ' αὐτὸς
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω, ὅ σφιν ἀμύνω
ἦμαρ ἀναγκαῖον· σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.

est ut alias εἰδὼς sive ἐπιστάμενός τινος. v. Sp. et Matth. §. 324. — Πατρ. ἱππεῦ. ann. ad 20.

820 — 828. ἀγχίμολον. δ', 529 etc. — οὖτα. δ', 319, ν', 192. — νείατον ἐς κεν. ε', 857, λ', 381. — δούπησεν. δ', 504. — Sch.: ἤκαχε. (16.) ἐλύπησεν. ἀκάμαντα. ἰσχυρὸν, μέγαν. (a consequente. v. ε', 783 etc. de vocab. ἀκάμας cf. 176. σ', 239, 484.) ἐβιήσατο. (λ', 557.) κατηγωνίσατο. („aprorum cum leonibus pugnam in Herculis clypeo expressam memorat Hesiodus Scut. H. 168 seqq." K.) πίδακος (unde πιδήεις et similia: v. ann. ad λ', 183.) ἀμφ' ὀλ. περὶ μικρᾶς πηγῆς. (bene dixit μικρᾶς. E: ὅρα, τὸ πίδ. ἀ. ὀλ. ἐν γὰρ ἀφθόνως ῥέοντι ὕδατι οὐκ εἰκὸς αὐτοὺς εἰς μάχην ἐλθεῖν· ἐν δὲ βραχείᾳ πίδακι διὰ πολὺ δίψος ἀποθρασυνθείη ἂν κατὰ λέοντος ὁ σῦς, ἔνθα καὶ ὥσπερ ἆθλον πρόκειται τῷ νικήσαντι τὸ ποτόν. notum, de aqua fieri solere pugnas ferarum. — ἀσθμαίνοντα, *anhelantem*, dum efflat animam.) πέφνοντα. (ζ, 180 etc.) φονεύοντα. — Μενοιτίου ἄ. υἱὸν — θυμὸν ἀπηύρα. ζ', 17, ρ', 236 etc.

830 — 836. ἔφησθα, *putabas*, sperabas. 61. — κεραϊξέμεν. β', 861, ε', 557 etc. — ἀμὴν, *nostram*. ζ', 414. — ἐλ. ἦμαρ ἀπούρας. ζ, 455, Matth. §. 223. — Sch.: τάων — Ἕκτορος. τούτων δὲ προπολεμοῦσιν οἱ τοῦ Ἕκτορος ἵπποι. — (significanter dixit Ἕκτορος pro ἐμοί. v. α', 240.) ὀρωρέχαται. (λ', 26.) ἐκτείνονται τρέχοντες, ὁρμῶντες. (Τρωσὶ φ. μεταπρέπω, *inter Trojanos bellicosos excello*. β', 481, Odyss. κ', 525 etc.) ἦμαρ ἀναγκαῖον. ἀνάγκης ἡμέραν φησὶ τοῦ θανάτου. *servitutem* potius ἀνάγκην intelligunt viri docti. ἦμαρ δὲ ἀν. τὸ τῆς ἁλώσεως κ. δουλώσεως, ἐν ᾧ τις ἀνάγκην πάσχει· ὅθεν κ. παρὰ Σοφοκλεῖ (El. 48.) ἀναγκαία τύχη ἡ δουλικὴ, καθ' ἣν οὐ ζῇ τις

ἆ δείλ', οὐδέ τοι, ἐσθλὸς ἐών, χραίσμησεν Ἀχιλλεύς,
ὅς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἰόντι·
„„μή μοι πρὶν ἰέναι, Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε,
νῆας ἔπι γλαφυράς, πρὶν Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι!""
ὥς πού σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθε.

Patrocli morientis vaticinium.

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφης, Πατρόκλεις ἱππεῦ·
„ἤδη νῦν, Ἕκτορ, μεγάλ' εὔχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκε
νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἵ μ' ἐδάμασσαν
ῥηϊδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο.
τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν,
πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
ἀλλά με Μοῖρ' ὀλοὴ καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱός,
ἀνδρῶν δ' Εὔφορβος· σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις.
ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
οὔ θην οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη
ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή,
χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο."
Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε·
ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει,
ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην.
τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα φαίδιμος Ἕκτωρ·

ὡς βούλεται, ἀλλὰ δουλικῶς. similiter Hesychius: ἦμαρ ἀναγκαῖον. τὴν εἰς ἀνάγκην δουλείας ἄγουσαν. δούλους ἀναγκαίους dixit Odyss. ω', 209.; δούλιον ἦμαρ et ipse (ξ', 463. etc.) et Tragici. v. H, Sp., ξ', 457, etc. — „γῦπες. minae solitae heroum: v. α', 4, δ', 237" etc. *Sp.*

837—841. ἆ δειλέ. λ', 441, 452, ρ', 201 etc. — ἐσθλὸς ἐών. h. e. καὶ sive καίπερ ἐ. ἐ., *quamvis strenuus.* — χραίσμησεν. α', 28, 242, λ', 387 etc.—μάλα πολλὰ ἐπετ., *multis mandavit.* — μένων, παρὰ νανσὶ, ipse *manens in castris nauticis.* ironice dictum, uti et Achillis oratio in proximis, quam probabiliter confinxit Hector irridendi Patrocli causa: neque enim audierat scilicet. — μή μοι etc. familiariter additum est pronomen ridiculi causa. — ἱπποκέλευθε. 126. — χιτῶνα χάλκεον, ut ait ν', 439. cf. ε', 113 etc. — δαΐξαι. β', 416, η', 247 etc.

843—853. ὀλιγοδρανέων. ο', 246. —σοὶ γὰρ ἔδωκε νίκην Ζεύς. solet ad Jovem referri victoria; qua de causa vocatur τροπαῖος, velut ap. Eurip. Heracl. 901., El. 624. — τοιοῦτοι. *tales*, qualis tu es. acerbe invehitur in Hectorem et par pro pari refert. — τρίτος post deos et Euphorbum. — οὔ θην. θ', 448. — βέῃ. ο', 194. — θάνατος καὶ Μοῖρα κρ. 334. „Orodes exspirans apud Virg. Aen. 10, 739.: *non me, quicunque es, inulto, Victor, nec longum laetabere: te quoque fata Prospectant paria, atque eadem mox arva tenebis.*" Cl. vaticinari moribundos credidit antiquitas. sic item Hector Achilli mortem praedicit χ', 358—360. Socrates ap. Plat. Apol. Socr. p. 39,C: καὶ γάρ εἰμι ἐνταῦθα, ἐν ᾧ μάλιστα ἄνθρωποι χρησμῳδοῦσιν, ὅταν μέλλωσιν ἀποθανεῖσθαι. ex quo divinam animorum originem colligebat Aristoteles, ut narrat Sextus Empir. p. 553., sicut de Pythagora Diodorus Sic. 18. initio, ut annotavit D. Montbel. cf. Eurip. Hecub. 1199 seqq., H et interpp.

855—858. χ', 361—364. — τέλος θανάτοιο. 502. — Sch.: ἐκ ῥεθέων. ἐκ τῶν μελῶν, ἐκ τοῦ σώματος. serioribus Epicis, itemque Tragicis, ῥέθος fere est *vultus.* Apoll. Rhod. 2, 68.: αὐτίκ' ἀνασχόμενοι ῥεθέων προπάροιθε βαρείας Χεῖρας. Soph. An-

„Πατρόκλεις. τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον;
τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἠϋκόμοιο,
φθήῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;

effugit Automedon cum equis Achilleïs.

Ὣς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
εἴρυσε, λὰξ προσβάς· τὸν δ' ὕπτιον ὦσ' ἀπὸ δουρός.
αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο·
ἵετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.
[ἄμβροτοι, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.]

tig. 498.: *νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν Ῥέθος αἰσχύνει Τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν.* cf. H., Sp. — *γοόωσα.* ε', 413, ζ', 373, ψ', 106, Odyss. δ', 721 etc. vox flebilis, si quae alia. — — *ἀδρότητα καὶ ἥβην.* hendiadys. *vigorem juvenilem*, robur virile. cf. χ', 363, ω', 6. — „Virg. Aen. 11, 831.: *vitaque cum gemitu fugit indignata sub umbras.*“ Cl. — *φαίδιμος.* δ', 505, ε', 617 etc.

859—866. *αἰπὺν ὄλεθρον.* 283, ζ, 57, κ', 371, ξ, 507 etc. — Sch.: *φθήῃ. φθάσει.* de hac forma v. 94, ε', 598 etc. — *ὠτειλῆς.* δ', 140, ε', 870 etc. — *λὰξ προσβάς.* ε', 620. cf. 503, ζ, 65 etc. — *ἔκφερον.* 368.

867. v. ann. ad 381.

ADDENDA ATQUE EMENDANDA.

Homeri vol. 1. p. 2. annotatione 6., versu 19., forte excidit vox *secula* post *Lycurgo.*

Iliadis ά, 4., ann., versu 25., scribendum est *Hertha.* — 38. ann. v. 20. scrib. *Barbier.* legitur carmen illud in Jambis Barbierii. — 74. scr. uno verbo διΐφιλε, itemque alias διΐφιλος etc., ut διϊπετής, non Διῒ φίλε, Διῒ φίλος. — 143. ann. extrema scr. *inepte.* — 200. ann. scr. *βασιλικοί.* — 202. col. 2. v. 17. scr. *annotatione.* — 237. ann. extr. scr. *Octaviam.* — 320. ann. v. 3. scr. *quo.* — 350. scr. *θῖν'.* — 448. cf. Voss. *Krit. Blätter* 1. *p.* 39. — 601. matresfamilias conviviis interfuisse exemplo Aretes, Clytaemnestrae, Helenae, docet Voss. l. c. p. 58.

β', 307. ann. v. 11. scr. *donaverat.* — 414. scr. conjuncte *καταπρηνές.* — 459. *ὀ ρ ν ί θ ω ν ἔ θ ν ε α*, ut Germani: „*ein Volk Rebhühner.*" — 645. ann. v. 2. scr. *quam ut.* — 658. *β ί η Ἡ ρ α κ λ η ε ί η.* Oisianus Ahlwardt. Tighmorae 2, 323.: *Schweigend und kühn durch den Strom kam König Crothar's finstre Kraft.* — 659. ann. v. 11. scr.: *quae certe dicitur.* cogitabam *oppidum.* — 778. ann. v. 5. scr. *les capitaines.* — 831. ad ann. cf. λ', 329—332. — 866. stellula notandus est. annotatione post vocab. *cognominis* haec forte omissa sunt *ineptum est οἳ καὶ, aptum ᾧ καὶ, quare etiam* etc., scil. quia propter lacum Gygaeum mediaque in Lydia nati erant, utpote duces Lydorum.

γ', 18. ann. dele verba *Lobeck.* — 350. — 38. scr. *ἐπέεσσι*, pariterque 46. *νέεσσι*, et 85. *ἔειπε*, deleto *ν ἐφελκυστικῷ* ante consonas, quod ejusmodi vocabulis extremo versu addendum putabant viri quidam docti, quo is majorem haberet gravitatem spondeo posito pro trochaeo. sed liber, si quis alius, istarum rerum est Homerus. quare scripturam veterum librorum ubique restituendam arbitror. — 103. ann. extr. scr.: *de templo.*

δ', 337. et 369. de his versibus v. ann. ad κ', 191. — 375. scr. *πέρι.* — 467. dele *ῥ'.* cf. ξ', 30.

ε', 5. Oisianus Tighmorae 1, 493.:

Fürst Cormac stand in der Mitte,
Schön wie steigend am Himmel ein Stern,
Wann hold in stiller Wonn' er blickt
In Osten von nebligen Höhn,
Badend die jungen Stralen im Thau.

cf. λ', 62—66. Rhesi equos radiis solis comparat κ', 547. — 333. spurius videtur et mera interpretatio superiorum. putide autem negatur Minervam esse, quae staret a Graecis. — 465. scr. *ὑπὲκ*, et sic alias quoque una voce. cf. ν', 89. — 596. addubitanda non erant verba *τὸν δὲ ἰδών*: v. ann. ad μ', 331.

ζ', 117. scr. *κελαινόν.* — 241. ann. scr. *annotavit.* — 245. ann. v. 3. scr. *nonnullos.*

η', initio post vocab. *Annotationes* adde hoc: Vers. 1. — 86. ann. v. 5. scr. *ubi angustissimus est.* E, notante Cl.: *τὸ διεκπίπτον αὐτοῦ ἔξω πρὸς τῷ Αἰγαίῳ — ἐκεῖνο π λ α τ ὺ ν Ἑ λ λ ή σ π ο ν τ ο ν λέγει· ἐκεῖ γὰρ εἰς πλάτος ὁ τῆς Ἕλλης πόντος ἀνοίγεται.* cf. Mannert. 6, 3. p. 514. et inprimis Voss. *Krit.*

Blätter 1. p. 17, 18. — 114. ann. scr.: *perf. medii.* — 167. ann. scr.: *Eurypylo.*

ϑ', 547. ann. v. 3. scr.: *inepti.*

ι', 2. recte Wolf. 1. ed.: *Φῦζα*, et *φῦζαν* ξ', 140 etc.

κ', 522. scr. *ὀνόμηνεν.*

λ', 163. ann. scr.: *hos* versus. — 802. scr.: *ἀκμῆτες.*

ν', 177. scr. *Τελάμωνος*. v. ann. ad π', 14. — 576. *ξίφει Θρηϊκίῳ.* E: *μεγάλῳ.* — *φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὡς μόνοι ἐν βαρβάροις οἱ Θρᾶκες μεγάλοις ξίφεσι χρῶνται.* (h. e. gladiis rectis, non *μαχαίραις* sive *Medo acinace*, ut ait Flaccus Od. 1, 27, 5.) *τινὲς δὲ ῥομφαίαν τὸ τοιοῦτον ξίφος ἐνόησαν.* (eo nomine appellari gladium majorem, etiam Schol. B. annotavit. Liv. 31, 39: *Thracas quoque romphaeae ingentis et ipsae longitudinis, inter objectos undique ramos impediebant.*) *καλῶς δὲ παρεσημήνατο, μέγα εἶναι τὸ ξίφος, ἵνα πιθανὸν δόξῃ τὸ δι' αὐτοῦ ἀπαραχθῆναι σὺν τῇ κόρσῃ καὶ αὐτὴν τὴν τρυφάλειαν.* hospitale munus, Acamantis fortasse vel Piroï β', 844., gladium eum fuisse suspicatur K, ut galeam insignem κ', 261. qui sic itidem interpretatur *Threïcias sagittas* ap. Virg. Aen. 5, 311. est autem satis frequens ap. Hom. mentio magnorum ensium, quales conveniebant heroum *βαρείαις χερσί*: v. α', 194, ε', 146 etc.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

ΡΑΨΩΙΔΙΑ Ρ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Ρ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Περὶ τοῦ Πατρόκλου σώματος κρατερὰ συνίσταται μάχη, καθ' ἣν καὶ Εὔφορβος ἀναιρεῖται ὑπὸ Μενελάου, Ἕκτωρ δὲ τὴν Ἀχιλλέως ἐνδύεται πανοπλίαν, καὶ ἀνθίσταται τοῖς Ἕλλησιν. οἱ δὲ περὶ Μενέλαον Ἀντίλοχον διαπέμπονται πρὸς Ἀχιλλέα, τὸν Πατρόκλου θάνατον ἀγγέλλοντα. ὑποδύντες δὲ καὶ ἀράμενοι τὸ σῶμα τοῖς ὤμοις φέρουσιν· οἱ δὲ Αἴαντες*) προμαχοῦσι, καὶ ἀπείργουσι τοὺς πολεμίους.

*) perperam E: ἄραντες.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Ρ.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΑ.

Occiso Patroclo arma detrahentem Euphorbum Menelaus interficit.

Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρέος υἱὸν, ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
Πάτροκλος Τρώεσσι δαμεὶς ἐν δηϊοτῆτι,
βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ·
ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ
πρωτοτόκος, κινυρὴ, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο·
ὣς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος,
πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
τὸν κτάμεναι μεμαὼς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι.
οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς ἐϋμμελίης ἀμέλησε

Annotationes. Vers. 1, 2. οὐδ' ἔλαθε δαμείς. Matth. §. 552, 2. — Sch.: Τρώεσσι δαμείς. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῶν Τρώων ἀναιρεθείς. — δηϊοτῆτι. γ', 20 etc.

3. ε', 562, 681, inferius 87, 592 etc.

4—6. Sch.: ἀμφὶ — βαῖνε. περιέβαινε δὲ, καὶ ὑπερεμάχει αὐτοῦ. (cf. 359, 6, 80, α', 37, ε', 623, quo loco dixit hostium ἀμφίβασιν, ut 286 etc. v. etiam Eustathii ann. ad verba οὐδ' ἀμέλ. 9.) πόρτακι. νεογνῇ βοΐ. οἱονεὶ πόριϊ, παρὰ τὸ νεωστὶ πορεύεσθαι καὶ βαίνειν. (similiter Etym. h. v.: παρὰ τὸ ἄρτι εἰς πορείαν καὶ νομὴν ἔρχεσθαι. et Schol. A: πόρταξ καὶ πόρτις, τὰ νέα τῶν βοῶν ἔκγονα, διὰ τὸ σκιρτητικὰ εἶναι. [a πείρω, πέπορα, sensu τοῦ περᾶν: v. Schn. v. πείρω.] τὸ δὲ αὐτὸ καὶ πόρτις, καὶ πόρις. Ap.: πόρτις. [ε', 162.] ἣν δάμαλιν καλοῦμεν. λέγει δὲ αὐτὴν καὶ πόρτακιν· ἀμφὶ — μήτηρ. λέγονται δὲ καὶ πόριες. Od. κ', 410: ἄγραυλοι πόριες.) πρωτοτόκος. πρώτως τετοκυῖα. τῷ οὖν τόνῳ παροξυτόνως, ἵν' ᾖ ἐνεργητικόν· προπαροξυτόνως δὲ (πρωτότοκος) δηλοῖ ἡ λέξις τὴν πρώτως τεχθεῖσαν. κινυρή. ὀδυρτικὴ, θρηνητική. (Ap.: κινυρή. οἰκτρά· πρωτ., κινυρή. ab instrumento musico Asiaticorum κινύρα, cujus sonus flebilis fuisse dicitur. v. Schn. h. v. aliter tamen Casaub. ann. ad Aristoph. Equ. 11, ubi vett. Graecos citharam κινύραν dixisse ait, nescio quo auctore. aliter item Blomfield. ann. ad Aeschyl. Sept. 116. gloss., cui idem est κινυρὸς ac μινυρός. Hesych.: κινυρὸν, λεπτόν. μινυρὸν, μικρὸν, etc.) οὐ — τόκοιο. οὐ πρότερον οὖσα ἔμπειρος τοκετοῦ. epitheto adjectam interpretationem notavit H, ut ι', 123: ἵππους — ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο, et ο', 526: Λαμπετίδης, ὃν Λάμπος ἐγείνατο, quae laudavit Schol. Ven. ann. ad θ', 527. ceterum hoc non est, quod dici solet, perpetuum vaccae epitheton, sed ejus, quae recens peperit, idque primum, quando acriores sunt dolores.

7, 8. ε', 300, 301.

9, 10. ἐϋμμελίης. δ', 47. Voss. reddidit *der speerberühmte, der lanzen-*

Πατρόκλοιο πεσόντος ἀμύμονος, ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
ἔστη, καὶ προσέειπεν ἀρηΐφιλον Μενέλαον·
„Ἀτρείδη Μενέλαε, διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
χάζεο, λεῖπε δὲ νεκρὸν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα!
οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
Πάτροκλον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην·
τῷ με ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι,
μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἕλωμαι.“
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
„Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι.
οὔτ' οὖν πορδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος,
οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὔτε μέγιστος
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πέρι σθένεϊ βλεμεαίνει,
ὅσσον Πάνθου υἷες ἐϋμμελίαι φρονέουσιν.
οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος ἱπποδάμοιο
ἧς ἥβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο, καί μ' ὑπέμεινε,
καί μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν

kundige. Sch.: *ἤτοι ὁ καλὰ μέλη ἔχων, καὶ εὔμορφος· ἢ ὁ τῇ μελίᾳ χρώμενος, τουτέστι πολεμικὸς κ. ἀνδρεῖος.* quarum interpretationum prior inepta est. — E: — *ἀστεῖον* (?) *τὸ οὐκ ἀμέλησε. Μενέλαος μὲν γὰρ ὁ φίλος ἄλλως οὐκ ἀμελεῖ τοῦ κειμένου, ὡς ἀμφιβαίνων· Εὔφορβος δὲ ὁ ἐχθρὸς οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἵνα σκυλεύσῃ. σημείωσαι οὖν ὅτι τὸ μὴ ἀμελεῖν τινὸς* (germ. *etwas nicht aus der Acht lassen.*) *οὐ μόνον φιλικοῦ ἤθους ὡς τὰ πολλά ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἑτεροίου* etc. — *ἀμύμονος.* α', 92 etc.

12. Odyss. δ', 156, 291, 316. cf. ξ', 102, τ', 289 etc.

13—17. *χάζεο.* 357, ε', 34, 440 etc. — Sch.: *ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα. ἔκειντο γὰρ ἐπὶ τῆς γῆς, λύσαντος αὐτὰ Ἀπόλλωνος.* v. π', 793—804. *ἔναρα βρ.*, ut ζ', 480, θ', 534 et alias. — *Τρώων κλ. τ' ἐπ.* v. 212, λ', 220, ε', 491. — *κατὰ κρ. ὑσμ.* ε', 84, η', 14 etc. cf. β', 40. — *τῷ με ἔα*, ut *μηδὲ ἔα* β', 165, ubi v. ann. — *κλέος ἐσθλὸν*, *bonam famam*, gloriam. ita et ε', 3, ι', 415 et saepe alias. *Ἑλένης αἰσχρὸν κλέος* dixit Eurip. Hel. 134. E: *κλέος ἐσθλὸν καὶ νῦν, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ* (α', 95 etc.), *ἡ εὔκλεια. δῆλον δὲ ὡς ἡ δύσκλεια κλέος ἂν εἴη οὐκ ἐσθλὸν, καὶ ὅτι κλέος ἀπολύτως ἡ φήμη, μέση λέξις οὖσα παρὰ τοῖς παλαιοῖς.* — *θυμὸν μελ.* κ', 495. Ap.: *μελιηδέος.* (δ', 346 etc.) *μελιτώδους, προσηνοῦς.* Germani dicere solent *das liebe Leben.*

18. α', 517, δ', 30, θ', 208 etc.

19—32. „*Ζεῦ πάτερ.* h. e. *νὴ τὸν Δία.* — *οὐ καλὸν*, *haud decet*, indignum est.“ *Ex H.* Ap.: *καλά. ἐπὶ μὲν τοῦ καλῶς· Τηλέμαχ', οὐ μὲν* (sic) *καλὰ δόμων ἄπο τῆλ' ἀλάλησαι.* — cf. ζ', 326. frequentius, ut facile existimari licet, apud Tragicos et seriores scriptores vox *καλὸς* legitur sensu figurato. Aeschylus Agam. 1487: *οὕτω καλὸν δὴ καὶ τὸ κατθανεῖν ἐμοί.* Soph. Phil. 1222.: *ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστὶν οὔτε σοὶ καλόν.* Eurip. Or. 797: *τὸ καλὸν οὐ καλὸν, τοκέων πυριγενεῖ τέμνειν παλάμᾳ χρόα* etc. idem Bacch. 767: *ὅ τι καλὸν, φίλον αἰεὶ*, ubi v. interpp. — Sch.: *ὑπέρβιον. ὑπερβίως, ὑπερηφάνως. εὐχετ.* (ζ', 268 etc.) *αὐχεῖν, καυχᾶσθαι.* (*πορδάλιος.* ν', 103. — *ὀλοόφρονος.* ο', 630. — *πέρι, περισσῶς.* v. δ', 375, ε', 566 etc. — *σθένεϊ βλεμ.* θ', 336, ι', 237, infra 135, μ', 42. — *Πάνθου υἷες.* Euphorbus, Polydamas, Hyperenor, quem Menelaus interfecit ξ', 516.) *ἧς ἥβης ἀπ. τῆς ἰδίας ἀκμῆς, ὅ ἐστι νεότητος, ἀπέλαυσεν.* (*ἥβης*, ut π', 857. et Odyss. ψ', 212. *ἀπόνητο, ὤνητο.* pingit actionem praepositio. cf. λ', 763, Odyss. λ', 323, τ', 68, Il. α', 503 etc.) *ὤνατο. ἐξεφαύλισεν, ὠνείδισεν, ἐμέμψατο.* (Moeris: *ὠνήμην, διὰ τοῦ η, ἀντὶ τοῦ ὠφελήθην. τὸ δὲ ὠνάμην ἀντὶ τοῦ ἐμεμψάμην. καὶ ὁ π.· ὅτε μ' ὤνατο, ἀντὶ τοῦ ἐμέμψατο.* scil. derivatur illud ab *ὄνημι*, *juvo*, hoc ab *ὄνομαι*, *vitupero.* v. H et Matth. §. 243. — *ὑπέμεινεν.* ε', 498, ξ', 488 etc.) *ἔφατο.* (171, γ', 366, ε',

ἔμμεναι· οὐδέ ἕ φημι πόδεσσί γε οἷσι κιόντα
εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην, κεδνούς τε τοκῆας.
ὥς θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κέ μευ ἄντα
στήῃς· ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
πρίν τι κακὸν παθέειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω."
Ὣς φάτο, τὸν δ' οὐ πεῖθεν, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
„νῦν μὲν δή, Μενέλαε διοτρεφὲς, ἦ μάλα τίσεις
γνωτὸν ἐμὸν, τὸν ἔπεφνες, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις,
χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο,
ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας.
ἦ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην,
εἴ κεν ἐγὼ κεφαλήν τε τεὴν καὶ τεύχε' ἐνείκας

190, Odyss. ζ', 200 etc.) *νῦν ἐλογίσατο, ὁτὲ δὲ εἶπεν.* (idem dixisset ἔφη, sicut φημὶ sequente versu. v. ann. ad α', 43, ε', 184 etc. — ἐλέγχιστον. β', 285. — εὐφρῆναι. ε', 688, η', 297 etc.) κεδνούς. (ι', 586) *κηδεμονικοὺς, ἐντίμους.* ὥς θην. (θ', 447.) *ὡς δή.* (λύσω μένος. π', 332, β', 118 etc. versus 29—32. iterum leguntur υ', 196. — ἐς πληθὺν ἰέναι. v. λ', 360, υ', 377, Odyss. λ', 514. est quidem heroum *τὸ προμαχίζειν*, nec tamen pudet eos nonnunquam cedere fortioribus et iis, quos ab se vinci non esse in fatis sciunt. v. inferius 98—101. ita fert natura.) πρίν τι — ἔγνω. *τοῦτο ἀπὸ παροιμίας εἴληπται. νηπίου γὰρ κ. ἄφρονός ἐστι μετὰ τὸ πραχθῆναι τὸ κακὸν θεραπείαν κ. ἐπανόρθωσιν αὐτοῦ ζητεῖν. ὁ γὰρ ἄφρων οὐ προορᾷ τὸ μέλλον, ἀλλὰ πραχθὲν γινώσκει.* „Plat. Symp. cap. 37. extremo: *εὐλαβηθῆναι, καὶ μὴ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ὥσπερ νήπιον, παθόντα γνῶναι.*" *Cl.* similiter Hesiod. O. et D. 216: *παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω.* „— Suidas v. ἁλιεὺς rapporte ce passage d'Hom. pour expliquer le proverbe: „ „le pêcheur blesse devient sage." " — Tite-Live 22, §. 39. fait dire à Fabius que l'évènement est le maitre des sots: *stultorum iste* (eventus) *magister est.*" D. Montbel. Croesus ap. Herodotum 1, 207: *τὰ δέ μοι παθήματα, ἐόντα ἀχάριτα, μαθήματα γεγόνεε.* Aeschylus Agam. 160: *Ζῆνα, — Τὸν φρονεῖν βροτοὺς ὁδώσαντα, τῷ πάθει μάθος Θέντα κυρίως ἔχειν,* ubi v. Blomfield. Germani vulgo id dicunt: *durch Schaden wird man klug.*

35, 36. Sch.: γνωτὸν (γ', 174.) ἐμόν. *ἀντὶ τοῦ τιμωρίαν δώσεις ὑπὲρ τοῦ ἐμοῦ γνωτοῦ, ὅ ἐστιν ἀδελφοῦ.* (α', 42: *τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα.* ξ', 483: *ἵνα μή τι κασιγνήτοιό γε ποινὴ Δηρὸν ἔῃ ἄτιτος.* E *K.* et *H.* cf. E.) χήρωσας. (ε', 642.) *χήραν καὶ ἔρημον ἐποίησας.* (E: — *λείπει κοινότερον τὸ ἀνδρὸς, σιγηθὲν διὰ τὸ πάνυ δῆλον. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ χήρωσεν ἀγυιὰς λείπει τὸ ἀνδρῶν, ἢ πολιτῶν, ἢ τοιοῦτόν τι.* — δόμον ἡμιτελῆ β', 701. comparavit Schol. A.) θαλ. νέοιο. *νεωστὶ κατεσκευασμένου, προσφάτου.* idem ad β', 701: — *ἔθος γὰρ ἦν τοῖς γήμασι θάλαμον οἰκοδομεῖσθαι.* „sic in aedibus Priami 50 erant thalami continui, ex lapide polito structi, ubi filii ejus cum uxoribus cubabant; et alii ex adverso, ubi cum filiabus generi. ζ', 243—250." E Feith. 3, 11, 9. cf., quos H laudavit, Virg. Aen. 2, 503, Apollon. Rhod. 3, 242.

37. ω', 741. ἀρητὸν, *exsecrandum. πολυάρητον*, *exoptatum*, dixit Odyss τ', 404, neque expetenda est aliquot scriptorum et edd. Flor. Ald. T. scriptura ἄῤῥητον. E: *ὅτι δὲ τὸ ἀρητὸν πένθος ἄῤῥητόν τινες γράφουσι, δῆλον, καὶ ὡς οὐκ εὐαρεστοῦνται οἱ παλαιοὶ τῇ τοιαύτῃ γραφῇ. πάντως δὲ παῖς μὲν ἀρητὸς* (Odyss. τ', l. c.) *ὁ εὐκταῖος· γόος δὲ ἀρ. ὁ ἀπευκταῖος κ. ὡς εἰπεῖν ἐπάρατος. μέση γὰρ λέξις ἡ ἀρὰ καὶ τὸ ἀρᾶσθαι, ἀφ' ὧν τὰ τοιαῦτα γίνονται.*

38—40. δειλοῖσι, *δειλαίοις*, *miseris.* v. ann. ad ε', 574. et cf. α', 293. — Sch.: κατάπαυμα. *κατάπαυσις.* (Schol. A: *καταπαύσαιμι δ' ἂν τοῦ θρήνου τοὺς ἀθλίους γονέας.* — κατάπαυμα, *παυστήρ.* v. Matth. §. 429. — κεφαλήν. caput abscissum inimici parentibus afferre cupit, more barbarorum, a quo ne ipse quidem Ajax minor abstinet ν', 202, ut Köpkeus notavit *Kriegsw. d. Gr.* p. 227. cf. inferius 126.

Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δίῃ.
ἀλλ' οὐ μὰν ἐπὶ δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται,
οὐδέ τ' ἀδήριτος, ἤτ' ἀλκῆς, ἤτε φόβοιο."
  Ὣς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκός, ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ
ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ,
Ἀτρείδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διῒ πατρί,
ἂψ δ' ἀναχαζομένοιο κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρείῃ χειρὶ πιθήσας·
ἀντικρὺς δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή·
δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,

Φρόντιδι. ὄνομα κύριον τῆς Πάνθου γυναικὸς ἡ Φρόντις. τὴν γὰρ παρατέλευτον συλλαβὴν δεῖ ὀξυτονεῖν, ἵν' ᾖ κύριον θηλυκόν. (aliter scil. φροντὶς, *cura*. v. ann. ad β', 704, inferius 602 etc.) ἔστι καὶ ἀρσενικὸν ὁ Φρόντις ἐν Ὀδυσσείᾳ. (γ', 282.)

41. ἐπὶ δηρόν. commemorat hanc scripturam Schol. A, nec aliam invenisse Ernest. intellexit Pseudodidymum, qui interpretetur ἐπὶ πολὺν χρόνον, ut ι', 415. vulgo: ἔτι δηρὸν, ut β', 435, ubi pariter Sch.: ἐπὶ πολὺν χρόνον: quare et ibi malim ἐπὶ δ., cum praesertim in superioribus sit μηκέτι: item ε', 120. scripserim δηρὸν ἐπόψεσθαι pro δηρὸν ἔτ' ὄψεσθαι, et υ', 421. οὐδ' ἄρ' ἐπέτλη δηρὸν etc. pro ἔτ' ἔτλη, similiterque φ', 391, Odyss. α', 203. et aliis nonnullis in locis poëtae. de vocabulis ἐπὶ et ἔτι saepe confusis v. inferius ann. ad 432 et Anthol. Palat. 3. p. 172, 306, ubi ipsum ἐπὶ δηρὸν et ἐπὶ δὴν frequenter dici notavit Jacobs., et 405. quod attinet ad ἐπὶ δὴν, id quoque restituendum aliquoties puto his carminibus, velut θ', 126. et Odyss. ρ', 72, ubi alienum est ἔτι. — ἀπείρητος, *intentatus*. activam significationem habet haec vox μ', 304. et Odyss. β', 170. — πόνος, *labor* bellicus, pugna. cf. ε', 567. ν', 2 etc.

42. Sch.: ἀδήριτος. χωρὶς μάχης, ἀφιλόνεικος. — ἤτ' ἀλκῆς, ἤτε φόβοιο. haec per se dicta sunt, nec recte Schol. B, huc relata voce πόνος: οὐκ ἔσται ἡμῖν ἀπείρατος ὁ πόνος τοῦ ἀμύνασθαι ἢ φεύγειν, recte A: ἔργον οὐκέτι ἀπείρατον ἔσται, οὐδὲ ἄμαχον, ὥστε ἢ ἀλκὴν ἐπιδείξασθαι ἢ φυγήν. v. de hoc usu genitivi η', 409, ν', 310.

43. οὔτησε. δ', 525, 469 etc.

44—46. γ', 348—350, ubi v. ann.

47—49. Sch.: ἀναχαζομένοιο. (ε', 822, η', 264 etc.) ἀναχωροῦντος. κατὰ στομάχοιο (γ', 292.) θέμ. κατὰ τὴν ἀρχὴν κ. θέσιν τοῦ στομάχου, ὅ ἐστι τοῦ βρόχθου, οὐ μὴν τῆς κοιλίας. (Schol. A: οὐ λέγει τὸ στόμα τῆς κοιλίας [*den Magenmund*], καθάπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ τὸν βρόγχον etc. perperam liber: τὸν βρόχον. cf. H. Virg., annotante Montbelio, Aen. 9, 699: *stomachoque infixa* (Itala cornus) *sub altum Pectus abit*. v. ibi Serv. θέμεθλα. ῥίζας, βάσεις. sic ὀφθαλμοῖο θέμ. dixit ξ', 493. — αὐτὸς, *ipse* corporis sui mole, non alio adjuvante, velut Pallade ε', 856, quem versum K adscripsit. cf. λ', 235. „Virg. Aen. 10, 346: *rigida Dryopen ferit eminus hasta, Sub mentum graviter pressa.*" Eichh. — ἀντικρὺς Bentl.; libri: ἀντικρύ. v. ann. ad γ', 359. — ἀκωκή. ε', 16 etc.

50. δ', 504, ε', 42, θ', 260 etc.

51, 52. Sch.: δεύοντο. (ι', 570, ψ', 15.) νῦν ἐβρέχοντο. (non ἐδέοντο scil., ut α', 134. et alias) Χαρ. ὁμοῖαι. ἀντὶ τοῦ τῶν Χαρίτων κόμαις ἴσαι. — (dictum figura totius pro parte, ut bos pro clypeo, leo et vulpes pro pelle leonina vel vulpina, quercus pro glande et similia. v. ann. ad η', 238. κόμαι πλοχμοί τε. h. e. κόμαι πεπλεγμέναι, quales comae Gratiarum conspiciuntur in artibus. h. Hom. in Apoll. 194: αὐτὰρ ἐϋπλόκαμοι Χάριτες, καὶ ἐΰφρονες Ὧραι, Ἁρμονίη θ', Ἥβη τε, Διὸς θυγάτηρ τ' Ἀφροδίτη, Ὀρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχουσαι. Stesichorus ap. Schol. Comici ann. ad Pac. 762: τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα Καλλικόμων ὑμνεῖν, Φρύγιον μέλος Ἐξευρόνθ' ἁβρῶς ἦρος ἐπερχομένου. ridicule Micyllus ap. Lucianum Somnio seu Gallo, personatum Pythagoram refellens, Lucian. Tauchniz. 3. pag. 186: καί μοι δοκεῖ Ὅμηρος, inquit, διὰ τοῦτο Χαρίτεσσιν ὁμοίας εἰπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ

πλοχμοί θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο·
οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
καλόν, τηλεθάον (τὸ δέ τε πνοιαὶ δονέουσι
παντοίων ἀνέμων, καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ),
ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος ξὺν λαίλαπι πολλῇ
βόθρου τ' ἐξέστρεψε, καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ,
τοῖον Πάνθου υἱὸν ἐϋμμελίην Εὔφορβον
Ἀτρείδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.

ἐσφήκωντο· μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτεραι ἐφαίνοντο συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπολάμπουσαι μετ' αὐτοῦ. imo maximum juventutis decus est ipsa coma, utque pulcherrimus deorum, Apollo, gaudet caesarie [ἀκερσικόμης υ', 39.], ita et venustissimae deae Charites comam alunt, more liberorum hominum ap. Graecos. v. ann. ad Aristoph. Av. 852., Adr. Jun. l. de Coma cap. 2 etc. longius repetitum est, quod flavos Euphorbi crines intellexit K, quoniam ξανθοὶ dici solent ap. hunc nostrum Achilles et Menelaus, itemque ξανθαὶ Gratiae sunt Pindaro Nem. 5. extrema.) ἐ σ φ ή κ ω ν τ ο. ἐσφιγμένοι ἦσαν, ἐδέδεντο. ὅθεν καὶ σφήκωμα εἴρηται. (h. e. *vinculum.* alienum est, quod addit ἢ ὅτι πεπλεγμένοι ἦσαν. „ducta vox ἀπὸ τῶν σφηκῶν, a vespis medium corpus insectum habentibus [v. E.]: simili enim modo mollia, si revincta sunt, adstricto vinculo velut insecantur. disertus de h. v. locus est ap. Etym. in ἐσφηκωμένον p. 385. — hos versus maxime probasse et modulate ad lyram cecinisse Pythagoram, tradunt Porphyrius et Iamblichus vita Pythagorae.“ *Ex Il.* — de *cultu muliebri barbarorum* v. β', 872, γ', 55, Xenoph. Cyr. 1, 3, 2 etc.)

53—58. τ ρ έ φ ε ι, velut animantem. v. Schol. B. et sqq. Sch.: ἔ ρ ν ο ς. φυτόν. (Ap.: ἔρνεϊ. δένδρῳ θάλλοντι· ὁ δ' ἀ ν έ δ ρ α μ ε ν ἔ ρ ν ε ϊ ἶ σ ο ς. v. σ', 56, 437 etc. — χ ώ ρ ῳ ἐ ν ο ἰ ο π. ν', 473. Schol. B: ἐν τόπῳ ἐρήμῳ φυτῶν, ἵνα μὴ ἐμποδίζηται τῇ ἐκφύσει τῶν πλησίον ῥιζῶν. similiter E. sed illud parum est. poëtas poëtam interpretantes potius audiamus, quos laudavit K. Catullus 62, 39: *ut flos in septis secretus nascitur hortis, Ignotus pecori, nullo contusus aratro, Quem mulcent aurae, firmat sol, educat imber.* Propertius 1, 2, 11: *surgat et in solis formosior arbutus antris.* Ossianus quoque solas dixit quercus in colle provenientes ap. Denisium 3. p. 73: nam Ahlwardtii interpretatio jam non est ad manum. recte autem de hoc simili Eichh. 3. p. 267: „la peinture de l'olivier est la plus gracieuse qu' ait produite le pinceau d'Homère.“ — Ap.: ἀ ν α β έ β ρ υ χ ε. τῶν πεποιημένων κατὰ μίμησιν, οἷον ἀναβέβηκε μετά τινος ἤχου· ὅ θ' ἅ λ ι ς ἀ. ὕ δ ω ρ. Etymologus emendatus: ἀναβέβροχεν. [Zenodoti scriptura, quam habet Vrat. d., commemoratam illam etiam ab E et scriptore scholiorum brevium, sed minus aptam.] ἀναπέπωκεν. ἐὰν δὲ ἀναβέβρυχεν, ἀναβρύει, ὅ ἐστιν ἀναπηδᾷ καὶ ἀναβάλλεται μετὰ ψόφου. cf. Hesych. h. v., infra 264, π', 486 etc. ceterum aliter Columella libro de Arboribus 17, ut H ann.: *olea maxime collibus siccis et argillosis gaudet; at humidis campis et pinguibus laetas frondes sine fructu affert.* similiterque Virg. Georg. 2, 179—181. sed idem ib. 217: *quae* [terra] *tenuem exhalat nebulam fumosque volucres, Et bibit humorem, et, cum volt, ex se ipsā remittit, Quaeque suo semper viridis se gramine vestit, — Illa ferax oleo est.* conf. Plin. H. N. 15, 3 etc.) τ η λ ε θ ά ο ν. (ζ', 148, χ', 423 etc.) πάνυ θάλλον, εὐανθές. δ ο ν έ ο υ σ ι. (μ', 157.) δονοῦσι, κινοῦσι. β ρ ύ ε ι. θάλλει, γέμει. (ἄ ν θ ε ι δὲ λ ε υ κ ῷ, τῷ κυπρισμῷ τῆς ἐλαίας. — λ α ί λ α π ι. δ', 278, λ', 306 etc. „λαῖλαψ non est ipse ventus, sed venti λαβρότης sive impetus.“ *Ex Il.* Virg. Aen. 2, 416: *adversi rupto ceu quondam turbine venti Confligunt* etc.) β ό θ ρ ο υ. (Odyss. ζ', 92, λ', 25 etc.) βάθους, τοῦ ὀρύγματος. (*scrobis* seu fossae, in qua plantatur arbor, terra undique aggesta radicibus. Schol. B: μετέωροι γὰρ αἱ τῆς ἐλαίας ῥίζαι· διὸ καὶ γύροσε ἐπισκάπτουσιν αὐτάς. cf. E. γυρῶσαι id dicit Etym. Aratus quoque Phaen. 9: καὶ φυτὰ γυρῶσαι. *Ex Il.*) ἐ ξ ε τ ά ν υ σ ε ν. (η', 271, ι', 219.) ἐξέτεινεν, ἥπλωσεν.

quem spoliaturus impeditur ab Apolline, qui, ceteris Trojanis cessan tibus, Hectorem a persequendo Automedonte revocat.

Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκὶ πεποιθὼς,
βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἁρπάσῃ, ἥτις ἀρίστη,
τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσι,
πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει,
δῃῶν (ἀμφὶ δὲ τόνγε κύνες ἄνδρες τε νομῆες
πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ),
ὣς τῶν οὔτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.
ἔνθα κε ῥεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοίδαο
Ἀτρείδης, εἰ μή οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
ὅς ῥά οἱ Ἕκτορ' ἐπῶρσε, θοῷ ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
ἀνέρι εἰσάμενος, Κικόνων ἡγήτορι Μέντῃ·
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ἕκτορ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων,
ἵππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι ἠδ' ὀχέεσθαι,
ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
τόφρα δέ τοι Μενέλαος ἀρήϊος, Ἀτρέος υἱὸς,
Πατρόκλῳ περιβὰς, Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνε,

61, 62. *ὀρεσίτροφος*. μ', 299. — *ἀλκὶ πεπ.* ε', 299, ν', 471 etc. — *ἥτις ἀρίστη*. perperam E aliique huc trahunt de lupis dicta illa π', 353. *ὑπ' ἐκ μήλων αἱρεύμενοι*. quos H refellens verum tamen esse ait, leonem pinguius quodque pecus rapere, si liceat. K: „Alle Raubthiere, sogar Maüse u. Insecten, wählen, wenn Noth u. Hunger es nicht verhindern, allemal das beste aus."

63, 64. λ', 175, 176. significanter dixit *καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει*, *et viscera omnia devorat*; quod non faciunt tigres et pantherae, sed sanguine tantum hausto dejectorum animalium abeunt alia quaesitum, quae dilanient. v. Wilmsen. *Handb. der Naturgesch.* 1. p. 349. Aristot. H. A. 8, 7, 4: *ὁ δὲ λέων σαρκοφάγον μέν ἐστιν, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα ὅσα ἄγρια κ. καρχαρόδοντα, τῇ δὲ βρώσει χρῆται λάβρως, καὶ καταπίνει πολλὰ ὅλα οὐ διαιρῶν.* et Aelianus de leone, H. A. 4, 34: *ἀδηφάγος δὲ ὢν καὶ ὅλα, φασὶ, μέλη βρύκων ἂν καταπίοι. τούτων οὖν πεπληρωμένος καὶ τριῶν ἡμερῶν οὐκ ἐσθίει πολλάκις, ἔστ' ἂν ὑπαναλωθῇ τὰ πρῶτά οἱ καὶ πεφθῇ· πίνει δὲ ὀλίγα.*

65—73. Sch.: *δῃῶν*. (π', 158, δ', 416 etc.) *διακόπτων, διαιρῶν. ἰύζουσιν. ἀγροικικῇ φωνῇ προσφέρονται προσφωνοῦσι. πεποίηται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ ἰοῦ ἐπίῤῥημα.* (imo ab *ἰὰ vox*: v. Schn. v. *ἰύζω*. quanquam similia sunt, quae K commemoravit, verba *γρύζω* et *μύζω*, a quo quidem verbo fuit cum *μῦθον* ducendum esse suspicarer, sicut *αἶνον* et *τὸ αἰνὸν* ab *αἶ*.) Voss.: *anschreiend*. E: *τὸ δὲ ἰύζειν εἶδός ἐστι συριγμοῦ* etc. — *ἀπόπροθεν*. (501, κ', 209, Odyss. ζ, 218 etc.) Sch. inferius ad 501: *χωρὶς, ἄποθεν* Ap.: *μακρόθεν*. et altero loco: *χωρὶς κ. μακράν*. — *χλωρόν*. η', 479, θ', 77 etc. infra 725—729 et σ', 579—586. ad haec contendi jussit H. — *κυδαλίμοιο*. δ', 100 etc.) *ἀγάσσατο*. (η', 41, ψ', 639, Odyss. δ', 181.) *ἐφθόνησε*. non *ἐθαύμασεν*, ut η', 404. et saepe alias. — *ἐπῶρσεν*. ε', 765 etc. — *θοῷ*. β', 542. — *ἀτ. Ἄρηϊ*. β', 627 etc. — Mentae hujus non fit mentio in Catalogo, β', 846, nec idem est cognominis in Odyssea α', 105. et 180, sed Taphiorum rex. E Schol. A.

75. *ἀκίχητα*. Ap. et Hesych.: *ἀκατάληπτα*. a *κιχέω*, *κιχάνω*. *fugientia* dixeris, ut Flaccus Sat. 1, 2, 108: *transvolat in medio posita, et fugientia captat.*

76—78. κ', 402—404.

80, 81. *περιβάς*. 4. — *ἔπεφνεν*.

Πανθοΐδην Εὔφορβον, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς."

Hectore appropinquante Menelaus reputat secum, quid faciat.

Ὣς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἀμπόνον ἀνδρῶν·
Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας.
πάπτηνεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στίχας· αὐτίκα δ' ἔγνω
τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
κείμενον· ἔῤῥει δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.
βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
ὀξέα κεκληγὼς, φλογὶ εἴκελος Ἡφαίστοιο
*ἀσβέστῳ· οὐδ' υἱὸν λάθεν Ἀτρέος ὀξὺ βοήσας·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
„Ὤ μοι ἐγὼν, εἰ μέν κε λίπω κάτα τεύχεα καλὰ,
Πάτροκλόν θ', ὃς κεῖται ἐμῆς ἕνεκ' ἐνθάδε τιμῆς,
μήτις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδηται.
εἰ δέ κεν Ἕκτορι μοῦνος ἐὼν καὶ Τρωσὶ μάχωμαι
αἰδεσθεὶς, μήπως με περιστήωσ' ἕνα πολλοί·
Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη.
τῷ μ' οὔτις Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδηται
Ἕκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην,

δ', 397 etc. — θούρ. ἀλκῆς. δ', 234.

82. ν', 239, π', 726.

83. θ', 124, 316, α', 103, infra 499, 573, Odyss. δ', 661. W praefatione Iliadis, a. 1785. editae, φρένας ἀμφιμελαίνας dictas putabat a nativo praecordiorum colore nigro seu subfusco propter suffusum sanguinem; cujusmodi plurima sunt ap. Hom. epitheta, quibus describitur natura rerum.

84—86. πάπτηνεν. 115, δ', 200, λ', 545 etc. — στίχας. β', 525 etc. — αὐτίκα δ' ἔγνω, ut α', 199, ξ', 154, Odyss. λ', 153, τ', 392. — Sch.: ἀπαιν. (λ', 582, ο', 595.) ἀφαιρούμενον. — οὐτ. ὠτειλήν. ξ', 518, δ', 140 etc.

87, 88. δ', 495, ε', 562 etc. — ὀξέα κεκληγώς. β', 222, μ', 125, ε', 591 etc.

89. ἀσβέστῳ· οὐδ'. aspera synizesis, vel propter interpunctionem, quae adjuvat haec et similia ἢ οὐχ ἅλις ε', 349, ἐπεὶ οὐδ' ν', 777, ᾧ μὴ ἄλλοι Odyss. δ', 165. v. Th. p. 181. recte Barnes.: ἀσβέστῳ· οὐδ' υἷα λάθ' Ἀτρέος. confundi solent α et ον in libris: hinc fortasse ortum est υἱὸν, vel adscriptum explicandi gratia formae rariori, quam tamen haud raro poëta usurpavit. λάθ' habetur in codice Lips.

90. λ, 403, σ', 5, υ', 343, φ', 53 etc.

92—96. „ὃς — τιμῆς. h. e. interprete Schol. A: ὃς ἕνεκα ἐμοῦ κεῖται, τιμωρούμενος τοὺς Τρῶας. α', 159: τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, ubi v. ann." *Ex H.* — νεμεσ. νεμεσήσηται. — Sch.: περιστείωσι. (sic libri vett. ipsaeque edd. usque ad Wolfii 2. et Heynei; Aristarchus ap. Schol. Ven.: περιστήωσι.) περιστοιχίσωσι, περιστῶσι. — Τρῶας δ' ἐνθάδε etc. δὲ causale. — κορυθαίολος. β', 816.

97. λ', 407.

98—105. πρὸς δαίμονα, *contra fatum.* sic item 104. v. ann. ad θ', 166. — Sch.: κυλίσθη. (688, θ', 86, λ', 347 etc.) ἐπηνέχθη, ἐπῆλθε κακόν τι αὐτῷ ἐκ θεοῦ. (tropus a rota vel saxo incidente.) χωρήσαντα. (μ', 406 etc.) ὑποχωρήσαντα. ἐκ θεόφιν. (ψ', 347, η', 366 etc.) νῦν ἐκ θεοῦ προῤῥήσεως. (imo σὺν θεῷ, *deo volente.* contrarium est illud, quod modo dixit, πρὸς δαίμονα μάχεσθαι. — βοὴν ἀγ. β', 408, δ', 220 etc. — αὖτις ἰόντες, *reversi.* cf. 82 etc. — ἐπιμνησαίμεθα. Od. α', 31, δ', 191 etc. ἐπ. χάρμης. δ',

ἄμφω κ' αὖτις ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμης,
καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσαίμεθα νεκρὸν
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ· κακῶν δέ κε φέρτατον εἴη."

cedens Menelaus ingruentibus Trojanis advocat Ajacem Telamonium.

Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον, ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ.
αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λεῖπε δὲ νεκρὸν,
ἐντροπαλιζόμενος· ὥστε λῖς ἠϋγένειος,
ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται
ἔγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
παχνοῦται, ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο,
ὣς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων,
παπταίνων Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
τὸν δὲ μάλ' αἶψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης
θαρσύνονθ' ἑτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
βῆ δὲ θέειν, εἶθαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ηὔδα·
„Αἶαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
σπεύσομεν, αἴ κε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν
γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ."

Hector, dum in eo est, ut Patrocli caput abscidat, conspecto Ajace se recipit ad suos, quos Patrocli arma Trojam auferre jubet.

Ὣς ἔφατ'· Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε.

222, ο', 477 etc. — καὶ πρὸς δαίμονά περ, καίπερ πρ. δ., *vel vetante fato.* fortiter dictum, ut illud Lucani 1, 128: *victrix causa diis placuit, sed victa Catoni.* — Πηλείδῃ Ἀχ. dat. commodi, *Achilli*, Achillis gratia. — φέρτατον Ven., Barocc., Mori et 1. Vindob., quos codd. secuti sunt W et H. vulgo tamen libri: φέρτερον, quae videtur esse interpretatio superlativi, pro comparativo usurpati, ut fit nonnunquam: v. Matth. §. 464, Aeschyli interpp. ann. ad Pers. 161, aliosque. nam proprie comparativus ponendus erat, cum duo dicantur mala, alterum relicti fataliter corporis Patrocliani, alterum servati fatis vetantibus, quorum malorum hoc minus esse putat Menelaus. solent autem hae formae permisceri, nec magna est eo in genere librariorum auctoritas. v. Anthol. Palat. 3. p. 246, nos ann. ad Eurip. Med. 67 etc.

106. α', 193, λ', 411, σ', 15 etc. conf. κ', 507.

107. δ', 221, λ', 412.

108 — 113. ἀνεχάζετο. ε', 443 etc. — ἐντροπ. ζ', 496, λ', 546. — λῖς ἠϋγ. ο', 275, σ', 318. cf. λ', 239. — Sch.: δίωνται. (μ', 276 etc.) διώξουσιν, ἐκ τοῦ δίημι. παχνοῦται. συστέλλεται, ὑπὸ λύπης πήγνυται, δάκνεται. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς πάχνης. Odyss. ξ', 476. Hesiodus, notante E, Op. et D. 360: τό τ' ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ, ubi gloss.: ἐλύπησε. — μεσσαύλοιο. 657, λ', 547 etc. — κίε. γ', 423, η', 307 etc. — ξανθός. β', 642.

116 — 122. μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης. ubi Hector pugnabat. v. λ', 498, μ', 118, ν', 675, ann. ad ε', 355 etc. — θεσπέσιον, θεῖον, μέγαν, ut ι', 2. θεσπεσίη Φύζα, ubi Sch.: πολλή. v. Buttmann. *Lexil.* I. p. 166, 167. — βῆ δὲ θέειν. β', 183, λ', 616 etc. — εἶθαρ. ε', 337 etc. — πέπον. 179, ε', 109 etc. Sch.: νῦν προσφιλέστατε. — σπεύσομεν, σπεύσωμεν. — προφέρωμεν, proferamus, *auferamus.* ζ', 345: ὥς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ, Οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα Εἰς ὄρος etc. — γυμνὸν, nudum, *inermem.* 125, 711, π', 815 etc.

βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.
Ἕκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,
ἕλχ', ἵν' ἀπ' ὤμοιϊν κεφαλὴν τάμοι ὀξέϊ χαλκῷ,
τὸν δὲ νέκυν Τρῳῇσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίη·
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἠΰτε πύργον.
Ἕκτωρ δ' ἂψ ἐς ὅμιλον ἰὼν ἀνεχάζεθ' ἑταίρων,
ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὅγε τεύχεα καλὰ
Τρωσὶ φέρειν προτὶ ἄστυ, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ.
Αἴας δ' ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας
ἑστήκει, ὥς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν,
ᾧ ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσωνται ἐν ὕλῃ
ἄνδρες ἐπακτῆρες (ὁ δέ τε σθένεϊ βλεμεαίνει,
πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται, ὄσσε καλύπτων)·
ὣς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
Ἀτρείδης δ' ἑτέρωθεν, ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
ἑστήκει, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων.

Glaucus objurgat Hectorem, qui nec Sarpedoni succurrerit, nec Ajacem manserit, quo victo Sarpedonis corpus et exuviae cum Patrocli commutari potuissent.

Γλαῦκος δ' Ἱππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
Ἕκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ·
„Ἕκτωρ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο!

125—139. *ἀπηύρα.* ζ', 17 etc. — *ἵν' ἀπ' ὤμ.* — *χαλκῷ.* 39. — *Αἴας — πύργον.* 132, η', 219. — *ἀνόρουσεν.* α', 248, κ', 162 etc. — *λέων. λέαινα*, ut φ', 483: nam leaena catulos ducit, non leo. cf. σ', 418 seqq. sic ὁ ἱέραξ etiam femina vocatur, et contra pardus ἡ πόρδαλις. v. Schol. Ven., E, H. „posuit 133—135 Gellius 13, 7. propter verba *περὶ οἷσι τέκεσσι*, quibus fides Herodoti elevatur, 3, 108. de uno in vita fetu leaenarum falsa tradentis, ut jam Aristot. H. A. 6, 31. docuit.“ *Ex H.* annotavit ad Herod. l. c. doctissimus Bähr., semel quotannis parere leaenam verno tempore, et fere unum catulum; Parisiis tamen quandam leaenam ter eodem anno peperisse, ut narratur in *Mus. d'Hist. nat.* fasc. 2. conf. *Allgem. Hist. d. Nat.* p. 5. t. 1. pag. 12. et Aristot. l. l. — *συναντήσωνται.* η', 22, Odyss ο', 537 etc. — Sch.: *ἐπακτῆρες.* (Odyss. τ', 435.) *κυνηγοὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπάγεσθαι τοὺς κύνας.* (*σθένεϊ βλεμ.* 22.) *ἐπισκύνιον. τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν μέρος, ἤτοι δέρμα, τὸ συνοφρύωμα τοῦ μετώπου. ὅθεν καὶ σκύζεσθαι* (δ', 23, θ', 460 etc. v. et *ἐπισκύζεσθαι* ι', 370 et Odyss. η', 306.), *τὸ ὀργίζεσθαι, διὰ τὸ ἐνδιάθετον γίνεσθαι τὸ μέρος τοῖς ὀργιζομένοις.* (Ap.: *τὸ ὑπὲρ τὰς ὀφρῦς μέρος.* similiter alii. est sane cuticula supra supercilium, quae corrugari solet. Aristoph. Ran. 776: *δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων*, ubi v. Schol., quem exscripsisse videtur Pseudodidymus. cf. Theocr. 24, 116, H.) *κάτω ἕλκεται. κάτω ἕλκει, κατασπᾷ. παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. ἀέξων. αὔξων, μεγάλως λυπούμενος.* sic σ', 109: *ὅστε* (*χόλος*) — *ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀέξεται* etc.

141. β', 245. cf. γ', 427 etc.

142. *Ἕκτωρ.* sic Vrat. d., Plut. l. de aud. poët. p. 34 E, Barn.; idque metro convenit. vulgo: *Ἕκτορ*, quod videtur esse ab interprete. notus est nominativi usus pro vocativo. v. ξ', 357. — *εἶδος ἄριστε*, *specie insignis*; adspectu fortis, non armis. cf. γ', 39. Sch.: *ἐδεύεο. νῦν ἀπελείπου. μάχης ἐδ.*, *pugnae indigebas*, h. e. facultate pugnandi, virtute; inferior eras bello. sic *ἀλκῆς δεύεσθαι* dixit ν', 786, Odyss. ψ, 128, *πολέμου* ν', 310, et *μάχης ἐπιδεύεσθαι* ψ', 670. cf. ω', 385, H, Matth. additam. ad pag. 460. *ἐδεύεο τρισυλλάβως* pronuntiandum est per synizesin. v. η', 310, Th. p. 180, 209 etc. Vrat.: *ἐδεύου*, quae est explicatio. Barnesius, *κακοφωνίαν* haud curans, tentabat *ἐδεύευ*, quemadmodum quidem poëta

ἦ σ' αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φύξηλιν ἐόντα.
φράζεο νῦν, ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσεις
οἷος ξὺν λαοῖσι, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν.
οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
εἶσι περὶ πτόλιος, ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν
μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί.
πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας μεθ' ὅμιλον,
σχέτλι', ἐπεὶ Σαρπηδόν', ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον,
κάλλιπες Ἀργείοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;
ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο, πτόλεΐ τε καὶ αὐτῷ,
ζωὸς ἐών· νῦν δ' οὔ οἱ ἀλαλκέμεναι κύνας ἔτλης.
τῷ νῦν, εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν,
οἴκαδ' ἴμεν, Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη,
ἄτρομον, οἷόν τ' ἄνδρας ἐσέρχεται, οἳ περὶ πάτρης
ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
αἶψά κε Πάτροκλον ἐρυσαίμεθα Ἴλιον εἴσω.
εἰ δ' οὗτος προτὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
ἔλθοι τεθνηώς, καί μιν ἐρυσαίμεθα χάρμης,
αἶψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνος ἔντεα καλὰ
λύσειαν, καί κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω.
τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μέγ' ἄριστος

dixit εἶλεν infra 206, ἔλεν ν', 294, ἔπεν κ', 146. et saepius, ἐμεῦ, σεῦ, διογενεῦς ι', 106.; sed idem ἴσχεο, non ἴσχευ, Odyss. ω', 323, ἄφρεον, non ἄφρευν, λ', 282. et similia; nec magis in hoc genere ap. illum quam ap. Herodotum sibi constant librarii. quare intutum est novare et ad unius rationis normam dirigere omnia isto tempore, quo velut fluctuabat lingua, nec certis grammaticae regulis adstricta erat.

143, 144. ἦ σ' α. κλέος ἐ. ἔχει dictum est propemodum ut αἰδώς τίς σ' ἔχει ap. Eurip. Or. 101, φόβος ἔχει με ibidem 1227. et similia, quae attigimus ann. ad Soph. El. 463. sic itidem Odyss. α', 95: ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν, h. e., quod saepe alias dixit, ἵνα κλέος ἐ. ἄρηται. — Sch.: φύξηλιν. δειλόν, φυγάδα. a φύξις, φυγή, κ', 311. et alias, sicut φυζηλὸς ap. Hesych. a φῦζα. inepte Schol. A: φύξηλίς ἐστιν ὁ φεύγων τὰς ἴλας, δειλὸς δὲ ὁ δεδιὼς τὰς ἴλας. sic tamen et alii, in his Etym. v. H. — φράζεο, ὅπως σαώσεις, ut δ', 14. φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα etc. sic autem Ven., fragm. Mosc., E, W. vulgo: σαώσῃς. — πόλιν καὶ ἄστυ, *arcem et urbem*. πόλιν et ἀκρόπολιν promiscue dicit Comicus Lys. 241, 245, Equ. 1016 etc. v. Hemsterhus. ann. ad ejusdem Plut. 772. Eurip. Med. 734.: μολόντες ἄστυ καὶ πόλισμα Παλλάδος. Terent. Eun. 5, 5, 17.: *an in astu venit?* h. e. in urbem Athenarum, quae ibi quidem opposita est Piraeo, sed alias arci vel ruri.

147, 148. εἶσιν, *ibit*, ut mox ἴμεν, *ibimus*. Matth. §. 504, 3. — ἐπεὶ — αἰεί. ι', 316, 317.

150 — 159. σχέτλιε. β', 112, γ', 414, π', 203 etc. — ἕλωρ κ. κύρμα. ε', 488. — ὄφελος. ν', 236. — Sch.: ἀλαλκέμεναι. (ι', 601, τ', 30, Odyss. γ', 237 etc.) ἀπαλεξῆσαι, βοηθῆσαι. πεφήσεται. νῦν προφανῶς (malim προφανής, ut Schol. B.) γενήσεται, ἀναφανήσεται. ὁτὲ δὲ φονευθήσεται. (164, ν', 829, ο', 140, infra 689 etc. — αἰπὺς ὄλ. λ', 174, μ', 345 etc. λυγρὸν ὄλεθρον simili sensu dixit β', 873. et saepe alias. comparari autem inter se H jubet haec et Thersitae dicta similia β', 235., ut intelligamus, quantum persona dicentis conferat ad gravitatem orationis. — ἐσέρχεται, *subit*, implet. Matth. §. 394, c. — πόνον καὶ δῆριν, *laborem bellicum*, bellum. hendiadys.) ἐρυσαίμεθα. βαστάσωμεν, ἑλκύσωμεν.

161—168. χάρμης. δ', 222 etc. —

Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες.
ἀλλὰ σύγ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας
στήμεναι ἄντα, κατ' ὄσσε ἰδὼν δηΐων ἐν ἀϋτῇ,
οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι, ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστι."

his probris irritatus Hector Glaucum adesse jubet et Achillis arma sibi induit.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπες!
ὢ πόποι, ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
τῶν ὅσσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσι·
νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες,
ὅστε με φῂς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.
οὔτοι ἐγὼν ἔῤῥιγα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων,
ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο,
ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
ῥηϊδίως, ὁτὲ δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἔμ' ἵστασο, καὶ ἴδε ἔργον,
ἠὲ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὡς ἀγορεύεις,
ἤ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα,
σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος."
Ὣς εἰπὼν Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας·
„Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
ὄφρ' ἂν ἐγὼ Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω
καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα κατακτάς!"

ἔντεα. γ', 339 etc. — ἀγχέμαχοι. ν', 5, π', 248, 272. — μεγαλήτορος. β', 547 etc. — Sch.: οὐκ ἐτάλασσας. (ν', 829, ο', 164.) οὐκ ἐκαρτέρησας, οὐχ ὑπέμεινας. — στήμεναι, στῆναι. χ', 253, φ', 266 etc. — Αἴαντος στ. ἄντα. 29, 31, π', 621 etc. — δηΐων. β', 544 etc. — ἀϋτῇ. α', 492 etc. — ἰθὺς. ε', 506 etc.

170—172. τίη. α', 365, ζ', 55 etc. — Sch.: ὑπέροπλον. (ο', 185, α', 205.) μέγα, ὑπερήφανον, αὔθαδες. — ἐφάμην. 26. — περὶ — ἄλλων. ordo: ἔμμεναι περὶ ἄλλων φρένας. v. δ', 46, 375 etc. — φρένας, *prudentia*. ν', 631, ζ', 234, ι', 377 etc. — τῶν ὅσσοι etc. epexegesis. „cf. α', 300, 301." *E K.* — ἐριβώλακα. α', 155, ι', 329 etc.

173. ξ', 95.

174. ὅστε με φῄς. (sic. v. Matth. §. 209, ann. 2.) ὅστις με λέγεις. ἐνεστώς ἐστι, καὶ ἐγκλίνεται. scribi jubet ὅστε μέ φης contra ac placet grammaticis (v. Matth. p. 920.); quam causam ampliandam esse censeo. videtur tamen minus ineptum, φῂς pronuntiari cum inclinatione quam circumflexum εἶς sive εἶ.

175—178. Sch.: ἔῤῥιγα. (η', 114, μ', 208 etc.) ἔφριξα, ἐφοβήθην. ὁτὲ δέ. ἐνίοτε δέ. „intelligendum ὁτὲ μὲν in verbis ὅστε — ῥηϊδίως, ut λ', 567. ceterum cf. π', 688—690." *Ex H.* Virg. Aen. 12, 894.: *non me tua fervida terrent Dicta, ferox; di me terrent et Jupiter hostis.* Cl.

179—182. πέπον. 120. — πανημέριος (384, λ', 279 etc.), *per totum hunc diem*, sicut antea tibi visus sum. — κακὸς, *ignavus*. β', 365 etc. — ἀλκῆς — μεμαῶτα, ut *Αἴαντε μεμαότε θούριδος ἀλκῆς* ν', 197. — Sch.: σχήσω. (λ', 819 etc.) ἐπίσχω (malim ἐπισχήσω), κωλύσω.

183. ζ', 66, λ', 285 etc.

184, 185. θ', 173, λ', 286 etc.

186. sic Vrat. A, quem H secutus est. vulgo: ἐγὼν, a correctore, ut videtur, qui nullum hiatum extimesceret. — ἀμύμονος. α', 92 etc.

187 — 190. Πατρόκλοιο βίην, *Patroclum strenuum*: v. ann. ad β', 658, Matth. §. 430, 6. appellatio honoris pe-

Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ
δηΐου ἐκ πολέμοιο· θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους
ὦκα μάλ', οὔπω τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μεταςπῶν,
οἳ προτὶ ἄστυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλείδαο,
στὰς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύου ἔντε' ἄμειβεν.
ἤτοι ὁ μὲν τὰ ἃ δῶκε φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρὴν
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχεα δῦνε
Πηλείδεω Ἀχιλῆος, ἅ οἱ θεοὶ οὐρανίωνες
πατρὶ φίλῳ ἔπορον, ὁ δ' ἄρα ᾧ παιδὶ ὄπασσε
γηράς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα.

Hectorem divinis armis superbientem conspicatus Jupiter non salvum rediturum esse domum praedicit.

Τὸν δ' ὡς οὖν ἀπάνευθεν ἴδεν νεφεληγερέτα Ζεύς,
τεύχεσι Πηλείδαο κορυσσόμενον θείοιο,
κινήσας ῥα κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν·
„Ἆ δείλ', οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
ὃς δή τοι σχεδὸν ἐστι· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
ἀνδρὸς ἀριστῆος, τόντε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.
τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε, κρατερόν τε,
τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων

riphrastica, cujusmodi sunt illae Eutropii praefatione *mansuetudo tua*, *tranquillitas tua*, similiaque plurima ap. recentiores Graecos et Latinos, item Francogallorum *votre Altesse*, Germanorum *eure Majestät*, Italorum *Eccellenza*, aliorum alia id genus. — Sch.: ἐνάριξα. (α', 191, ε', 155 etc.) ἐσκύλευσα. (κραιπνοῖσιν. ε', 223, ζ', 505, π', 671 etc.) μεταςπῶν. ἐπακολουθήσας, ἐπιδραμὼν, διώξας. μετασπόμενος legitur ν', 567.

192. πολυδακρύου Ven. vulgo: πολυδακρύτου, depravato metro. maluit H, auctore Bentlejo: πολυδάκρυος, quemadmodum ὑσμίνην πολύδακρυν Hom. dixit inferius 543, πολύδακρυν ἄρηα γ', 132 etc. nec sane formam πολυδάκρυος alibi reperio. habet tamen undeunde Schn. lexico gr. et id, et simile ἀριδάκρυος, cumque πολύμορφος sit lingua Homerica, scripturam probati codicis immutatam reliqui. — Sch.: ἄμειβεν. (ζ', 235.) ἐνήλλασσεν.

193—197. τὰ ἃ. τὰ αὐτοῦ. Ex Ap. v. α. — ἄμβροτα, *immortalia*, divina, a diis donata olim Peleo, cum Thetidem duceret. σ', 82—85. — οἱ πατρὶ φίλῳ. h. e. αὐτοῦ πατρί. cf. 268, 324, β', 586, γ', 106, 195 etc. — ὄπασσεν. ε', 334, ξ', 491 etc. — γηράς, *senescens*, a γηράναι. Matth. §. 227. similia H adscripsit ἐπιπλὼς ζ', 291. et ὑποφθὰς η', 144.

198—200. νεφεληγ. Ζεύς. α', 511 etc. — κορυσσ. β', 273 etc. — „κινήσας ῥα κάρη. Virg. Aen. 12, 89.: *ille caput quassans.*" Cl. iterum infertur hic versus infra 442., habeturque etiam Odyss. ε', 285, ubi v. Nitzsch, et 376. cf. Odyss. ρ', 465, 491, υ', 184.

201—203. ἃ δειλέ. λ', 441, π', 837 etc. — καταθύμιος. κ', 383. — ὃς δή, ὃς ἤδη. — Sch.: δύνεις. ἐνδύῃ. — ἀριστῆος. α', 227, β', 404 etc. — „τόντε τρομέουσι (κ', 10, ο', 627, Odyss. υ', 215 etc.) καὶ ἄλλοι. simili sensu η', 112. dixit Ἕκτορι Πριαμίδῃ, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι." *Ex H.* cf. ο', 167, ν', 65.

204—208. Sch.: ἐνηέα. (φ', 96, ψ', 252, 648, Odyss. θ', 200.) προσηνῆ, πρᾶον. (ἐναντίον τῷ ἀπηνεῖ, inquit Schol. A., debetque sane quivis sodalis esse commodus, ἐνηής, προσηνής. laudatur tamen inprimis Patrocli comitas: v. infra 670—672. — οὐ κατὰ κόσμον, *non ut decuit*, arroganter: nam divinis armis abstinendum erat homini. „Virg. Aen. 10, 501.: *nescia mens hominum fati sortisque futurae, Et servare modum, rebus sublata secundis! Turno tempus erit, magno cum optaverit emtum Intactum Pallanta, et cum spolia*

εἷλεν· ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω,
τῶν ποινὴν, ὅ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοστήσαντι
δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλείωνος.“
Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.
Ἕκτορι δ' ἥρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροΐ· δῦ δέ μιν ἄρης
δεινὸς, ἐνυάλιος, πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
ἀλκῆς καὶ σθένεος. μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσι,
τεύχεσι λαμπόμενος, μεγαθύμῳ Πηλείωνι.
ὤτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσι,
Μέσθλην τε, Γλαῦκόν τε, Μέδοντά τε, Θερσίλοχόν τε,
Ἀστεροπαῖόν τε, Δεισήνορά θ', Ἱππόθοόν τε,
Φόρκυν τε, Χρομίον τε, καὶ Ἔννομον οἰωνιστήν·
τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

convocatus fortissimos Trojanorum Hector hortatur ad strenue pugnandum auferendumque Patrocli corpus, praemio proposito.

„Κέκλυτε, μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων!

ista diemque Oderit.“ Eichh. — *μέγα κράτος* (α', 509 etc.), *magnam victoriam.* — *ἐγγυαλ.* α', 353, β', 436 etc. — *τῶν*, *τούτων*, *τούτου*, *ejus*, quod jam dicturus est.) *ποινήν. τιμωρίαν. οἱ δὲ ἀμοιβὴν καὶ χάριν.* hoc recte. „*ἀντισήκωσιν*, *compensationem*, dicit E, laudato Pindaro, qui hanc vocem frequentat. cf. ε', 266.“ *Ex H.* — *ὅ τοι*, *ὅτι τοι. ὅ τοι οὔτι δέξεται*, ut *δέξατό οἱ σκῆπτρον* β', 186 etc. — *νοστήσαντι.* β', 253, δ', 103 etc.

209. α', 528.

210—214. „*ἥρμοσεν*, *ἡρμόσθη*, ut γ', 332.: *θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν Οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος· ἥρμοσε δ' αὐτῷ.* cf. τ', 385, χ', 370, 371.“ *E K et H.* — Sch.: *δῦ δέ μιν Ἄρης.* (imo *ἄρης*, siquidem non personam hic Hom. dicit, sed rem, amorem belli.) *εἰσῆλθε δὲ αὐτὸν πολέμου ἐπιθυμία καὶ ὁρμή. ἐνυάλιος.* (β', 651, ann.) *πολεμικός.* — *πλῆσθεν*, *ἐπλήσθησαν.* vim magicam Hom. dicit divinorum Achillis armorum, quibus Hector indutus velut robore animoque graeci heroïs perfunditur. cf. ε', 127, 845, ν', 59—80, ξ', 214, ο', 318.; quo pertinent etiam Hector et Glaucus refecti ο', 262, π', 527, et Ulysses major venustiorque visus Odyss. ζ, 229—235, ope Apollinis et Minervae, et naves Phaeacum ratione praeditae; ne dicam ipsos Phaeacas, de quibus nuper exposuit peculiari libro (*Die homerischen Phäaken und die Inseln der Seligen*, 8., 65. pagg.) eruditissimus Welckerus. evolvetur quoque cum fructu Feithii liber 1. cap. 17., quo capite agit de magicis artibus; quas artes una cum aliis a daemonibus quibusdam doceri putant Judaei, earumque peritum Christum leprosos sanasse et mortuos suscitasse. (v. Eisenmengeri *Entdecktes Judenthum* T. 1. p. 149, 157, 165, 358 seqq., 2. p. 439.) praeterea frequens est apud poëtas aevi medii cum Christianos, tum Arabos Persicosque, mentio armorum incantatorum, quibus adversarios suos vincunt heroës. — *κλειτοὺς ἐπ.* 14. — *μέγα ἰάχων.* β', 333, ε', 302 etc. — rursum Sch.: *ἰνδάλλετο.* (ψ', 460, Odyss. γ', 246, τ', 224, Apoll. Rhod. 1, 1297 etc. H.) *εἰκάζετο*, *ὡμοιοῦτο*, *τῷ Ἀχιλλεῖ δηλονότι.* legit ille in libro suo *μεγαθύμου Πηλείωνος*, ut vulgo. sed Ven., auctore Aristarcho: *μεγαθύμῳ Πηλείωνι*, quam scripturam, Eustathio memoratam, merito probavit H, cum alioqui nesciremus, cuinam egregiis armis indutum Hectorem comparaverint Trojani.

216—218. e sociis hi erant, ut ex 220. intelligas. quorum *Mesthles* ducebat Paeones, β', 864.; *Thersilochus* Paeon fuit, quem Achilles interficit φ', 209; principumque ejusdem gentis *Asteropaeus* (φ', 154. cf. inferius 351.); *Hippothous* autem Pelasgorum dux (β', 840.), Phrygum *Phorcys* (ib. 862. *Φόρκυνα* dixit inferius 312.), Mysorum *Chromius*, quem *Chromin* nominat β', 858., itemque *Ennomus*; ceteri praeter Glaucum sunt obscuri. *Ex H.*

220—224. Sch.: *φῦλα.* (β', 362, 840 etc.) *ἔθνη*, *γένη.* *περικτιόνων.*

οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων,
ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον,
ἀλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν·
τὰ φρονέων δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ
λαούς, ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμὸν ἀέξω.
τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος ἢ ἀπολέσθω,
ἠὲ σαωθήτω· ἡ γὰρ πολέμου ὀαριστύς.
ὃς δέ κε Πάτροκλον, καὶ τεθνηῶτά περ, ἔμπης
Τρῶας ἐς ἱπποδάμους ἐρύσῃ, εἴξῃ δέ οἱ Αἴας,
ἥμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
ἕξω ἐγώ· τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται, ὅσσον ἐμοί περ."
"Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν,
δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς
νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο.
νήπιοι· ἦ τε πολέσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα.

contra Menelaus, jussu Ajacis, Graecorum duces principesque advocat.

καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·

(σ', 212, τ', 104, 109, Odyss. β', 65. περικτίτας dixit Odyss λ', 288.) περιοίκων. (*οὐ γὰρ* etc. γὰρ positum prima oratione, ut κ', 61, 190, ap. Tyrtaeum 1, 1 etc. cf. Vigeri interpp. 8, 5, 4.) *πληθὺν διζ.* πλήθους δεόμενος. (sententiam totius versus declarare videtur: nam proprie χατίζων est δεόμενος, διζήμενος autem ζητῶν, ut idem, quisquis est, δ', 88.: διζημένη· ζητοῦσα. E: τὸ δὲ *πληθὺν* οὐ ταὐτόν ἐστι τῷ *μυρία φῦλα*. ἀλλὰ τὴν ἁπλῶς πολυλαΐαν καὶ νῦν δηλοῖ τὴν ἀντιδιαστελλομένην τοῖς ἀριστεῦσιν, ὅπερ (?) ὁ Κωμικὸς (Nub. 1157.) *ἀριθμὸν ἄλλως* φησὶν, ἤγουν πλῆθος οὕτω μάτην. — *ἤγειρα*. 261, ε', 208 etc. — *προφρονέως*. ε', 810, ζ', 173 etc.) *ῥύοισθε*. (ι', 396 etc.) σώζοιτε. — *ὑπ' Ἀχαιῶν*, *congressis Graecis*, dum Graeci nos oppugnant. orator diceret: *hoc bello*. sic π', 591.: ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ, δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων, ubi v. ann., et cf. 235. 319, 336, 645, ζ', 73.

225—237. *τὰ φρονέων*, ταῦτα φρ., *hoc consilio*. cf. 286, α', 542, δ', 361 etc. — Sch.: *κατατρύχω*. (Odyss. ο', 308, π', 84.) καταδαπανῶν (male codd.: κατ—νῶ) ἀνιῶ, εἰς ταλαιπωρίαν ἄγω. *ἐδωδῇ*. (θ', 504, τ', 167 etc.) τροφῇ. ὁ δὲ λόγος· καταπονῶν τοὺς Τρῶας ἀναγκάζω παρέχειν τοῖς συμμάχοις δωρεὰς κ. εὐωχίας. (sumtum sociis praebebant Trojani, quem sumtum poëta significat verbis δώροισι καὶ ἐδωδῇ, *tributis et victu*, quod germanice dicas *durch Steuern und Naturallieferung*. neque enim recte Sch. δῶρα interpretatur dona sociis data, sed intelligendum est tributum impositum a Priamo atque Hectore in capita civium Trojanorum. cf. ann. ad 250 et ι', 155.) *ἀέξω*. αὔξω. (affligere se dicit Trojanos imperandis tributis, contraque sociis animum addere sumtu liberaliter praebendo. *θυμὸν ἀέξω*, ut ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει. cf. H. — *τῷ τις* etc. *quare unusquisque* etc. v. π', 560. *ἰθὺς τετρ.* (598, ε', 605 etc.) ἐπ' εὐθείας ὁρμῶν. (*ἡ γὰρ π. ὀαριστύς*. v. ann. ad ν', 291. — *καὶ τεθν. περ*, *quamvis mortuum*. major scil. gloria fuisset ejus, qui vivum cepisset, Trojamque adduxisset. — *ἱπποδάμους*. v. β', 230, γ', 127, η', 38. et inprimis ann. ad ε', 551. — *ἐνάρων*. ζ', 68 etc.) *ἀποδάσσομαι*. (χ', 118, ω', 595.) ἀπομερίσω.

233—237. *ἰθὺς Δαναῶν*. ann. ad μ', 106. — Sch.: *βρίσαντες*. (512, μ', 346, η', 343 etc.) σφοδρῶς ἐπελθόντες, βαρήσαντες. (Schol. A: ἑαυτοὺς καταβαρύναντες, στίφος ποιήσαντες κ. στερεώσαντες. — *δούρατ' ἀν.* λ', 593, ο', 298. — *ὑπ' Αἴαντος*. 224. rarior eo sensu est dativus: v. 758 — *ἐπ' αὐτῷ*, *propter illum*. — *ἀπηύρα*. 125. — *εἶπε — Μενέλαον*. cf. 334, 651, ν', 375, Matth. §. 410. a. ann. — *βοὴν ἀγ.* 102.

* „Ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε διοτρεφὲς, οὐκέτι νῶϊ
ἔλπομαι αὐτώ περ νοστησέμεν ἐκ πολέμοιο.
οὔτι τόσον νέκυος περιδείδια Πατρόκλοιο,
ὅς κε τάχα Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς,
ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μήτι πάθῃσι,
καὶ σῇ, ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει
Ἕκτωρ, ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
ἀλλ' ἄγ', ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἤν τις ἀκούσῃ!"
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
„Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
οἵτε παρ' Ἀτρείδῃς, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
δήμια πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
λαοῖς, ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ,
ἀργαλέον δέ μοί ἐστι διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον

238. v. ann. ad ζ', 55. etiam h. l. ὦ πέπον vel ὦ πεπόνων, si divinavimus, indignantis est et velut reprehendentis de ignavia cum Menelaum, cum semet ipsum; quasi dicas germanice: *armer Tropf Menelaus.*

239—244. αὐτώ περ, *vel ipsos.* ne se ipsos quidem salvos ex hac pugna redituros esse auguratur, nedum ut Patrocli corpus servatum iri speret. — νέκυος. genitivus causae. cf. κ', 93. — Sch.: κορέει. κορέσει, πληρώσει. — ἐμῇ κεφαλῇ, καὶ σῇ, *mihi et tibi.* nota periphrasis: v. Matth. §. 430. περιδείδια cum dat. constructum est, ut λ', 508, ο', 123, ψ', 822. — ἐπεὶ — Ἕκτωρ. ordo: ἐπεὶ Ἕκτωρ περικαλύπτει πάντα νέφος πολ. πάντα, πάντως. νέφος πολ., ut νέφος ἀχλύος ο', 668, νεφέλαν φόνου ap. Pind. Nem. 9, 90., *nubem belli* ap. Virg. Aen. 10, 809. περικαλ. νέφος πολ., ut αὐτῷ περὶ κῶμα κάλυψα ξ', 359. et ἀμφὶ δὲ νύκτα Θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε. idem dixisset πολ. νέφεϊ, ut ω', 19.: φῶτ' ἐλεαίρων, Καὶ τεθνηότα περ, περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτε Χρυσείῃ. — αὖτε, *vicissim*: nam paulo antea Menelao cesserant Trojani. v. 68, 69. — ἀναφ. α. ὄλεθρος. λ', 174. cf. ibidem 62, α', 87 etc.

247. θ', 226, λ', 275, 585, μ', 439 etc.

248. β', 79, ι', 17, κ', 301 etc.

249—255. οἵτε πίνουσι, σημαίνουσι. hoc non est idem atque οἵτε πίνετε, σημαίνετε, ut existimasse videntur Scholiastae, sed intelligendum ἡγήτορες ἡγητόρων ἐκείνων, οἵτε etc.: neque enim omnes Graecorum duces aderant, sed pars eorum, quos ad virtutem exhortatur Menelaus. significanter autem dixit Μενελάῳ pro ἐμοί: v. ann. ad α', 240, π', 833. — Sch.: δήμια πίνουσι. τὰ δημόσια τὰ παρὰ τοῦ δήμου ἐξαιρέτως διδόμενα τοῖς βασιλεῦσι καταναλίσκουσι. Schol. A: δήμια. τὰ ἐκ τῶν κοινῶν καὶ δημοσίων χρημάτων χορηγούμενα τοῖς βασιλεῦσι. eodem sensu γερούσιον οἶνον dixit δ', 259. cf. ibidem 343, 344. et de Trojanis Lyciisque supra 225. et μ', 310 seqq. tralatitium est, quod E annotavit: — ὅρα δὲ καὶ τὸ πίνουσιν. οὐ γὰρ ἔφη καὶ ἐσθίουσιν, ἀλλὰ δηλοῖ ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν, ὅθεν κ. παρὰ τῇ κοινῇ συνηθείᾳ τὸ συμπόσιον καὶ ὁ πότος λέγεται, σιγωμένης τῆς ἐδωδῆς, καθὰ κ. τὸ συσσίτιον, σιωπωμένης τῆς πόσεως. οὕτω καὶ Ἕκτωρ μνησθεὶς ἐδωδῆς (225.) ἀφῆκε συννοεῖσθαι αὐτῇ τὴν πόσιν. generali nomine ὀνείατα Hom. appellare solet cibum potumque (ι', 91 etc.); saepe tamen et utrumque singulatim dicit, velut πολυθρυλλήτῳ illo: αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο α', 469, β', 432. et alias. — σημαίνουσιν, *imperant.* α', 296 etc. — ἐκ δὲ Διὸς — ὀπηδεῖ. v. α', 279, β', 196, 197 etc. vulgo in fine hujus versus majore interpunctione distinguitur, cum verba ὦ φίλοι — μέδοντες pertineant ad illa 254. ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, *age quisque procedat sua sponte*, ista vero ἀργαλέον — δέδηεν priore loco posita sint, ut ponuntur interdum ea, quae causam continent sequentium. v. inferius 338, 475, η', 73. — ἀργ. δὲ, ἀ. δή. difficile esse ait singulos duces nominatim appellare (κ', 68, 69.) in tanta trepidatione. cf. E. — rursum Sch.: διασκοπιᾶ-

ἡγεμόνων (τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηεν),
ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ
Πάτροκλον Τρῳῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι."
Ὣς ἔφατ', ὀξὺ δ' ἄκουσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα·
τὸν δὲ μετ' Ἰδομενεὺς, καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος,
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.
τῶν δ' ἄλλων τίς χ' ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι,
ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν;

concurritur, nebula ab Jove inducta.

Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ·
ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διϊπετέος ποταμοῖο
βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
ἠϊόνες βοόωσιν, ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω,
τόσσῃ ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἴσαν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἕστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι
λαμπρῇσιν κορύθεσσι Κρονίων ἠέρα πολλὴν

σθαι. (κ', 388.) διασκέπτεσθαι. (*dispicere*, agnoscere. — δέδηεν. μ', 35.) νεμεσ. (β', 296, ε', 757 etc.) μεμφέσθω, ἄξιον ἡγείσθω μέμψεως, αἰδείσθω. — μέλπηθρα. ν', 233.

256. ὀξύ. (γ', 374, infra 524 etc. alio sensu ὀξὺ βοᾷν 89. et similia dicuntur.) ὀξέως, ταχέως. — δηϊοτῆτα. γ', 20 etc.

258, 9. η', 163, 6, θ', 263, 4. cf. κ', 58.

260. sic Vaticanus liber, memoratque hanc scripturam Schol. A. unus Vindob. et Vrat. d: τίς κεν ἑῇσιν ἐνὶ φ. alius Vindob.: τίς ἂν ᾗσιν ἐνί. Rom., Steph. aliaeque edd.: τίς ἂν ᾗσι φρ. ο. ε., claudicante versu, cui quidem Barn. succurrens scripsit τίς ἂν ᾗσιν ἐνὶ φρ. sed ἂν profectum esse videtur ab eo, qui legisset τίς κεν ᾗσιν, vitiumque metricum corrigere sibi videretur. parum modulate Flor., Aldd., T W, H: τῶν δ' ἄ. τίς κεν ᾗσι φρ. ο. ε. — ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶν εἴποι, *in animo suo dicat*, h. e. cogitet, meminerit.

261 — 263. ἤγειραν. 222. — Τρῶες — Ἕκτωρ. ν', 136, ο', 306. — Sch.: προχοῇσι. (Odyss. ε', 453, λ', 242, υ', 65.) ταῖς εἰς θάλασσαν χύσεσι κ. ἐκβολαῖς τῶν ποταμῶν. — διϊπετέος. π', 174.

264, 5. Schol. B: βέβρυχεν. ἐν (δὲ) τῇ κατὰ Ἀριστοφάνη· βεβρύχῃ. sic ε', 91. et μ', 286.: ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος, similiterque aliis quibusdam in locis. v. H, cui haec scriptura placuit, Excursu 2. ad lib. 12., Matth. p. 742 etc. Sch.: βέβρυχεν. (Odyss. ε', 412, Il. ν', 393, π', 486.) ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν. ὀνοματοποιΐα ὁ τρόπος. (μέγα κῦμα θαλάσσης ποτὶ ῥόον ποταμοῦ. — ἄκραι ἠϊόνες, *extrema littora*. — βοόωσι, *clamant*, resonant. cf. ξ', 394.) ἐρευγ. ἁ. ἔξω. ἐκβρασσομένης τῆς θαλάσσης εἰς τὸ ἔξω μέρος. impetum maris dicit ad littora allisi. Odyss. ε', 401.: καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης· Ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα, ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο Δεινὸν ἐρευγόμενον. cf. ib. 438. et Heyneo laudatum Apollonium Rhod. 2, 365 — 367. proprie dixit ἐρεύγεσθαι π', 162. et Odyss. ι', 374.

266 — 270. τόσσῃ — χαλκήρεσιν. v. similem locum γ', 1 — 9, item ο', 384, π', 366 etc. „E: φραχθέντες ἀντὶ τοῦ κατασφαλισθέντες, πυκνωθέντες, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ (ο', 566.) ἐφράξαντο νῆας τείχεϊ (sic) χαλκείῳ, ἀπὸ τοῦ φράσσω, ἐξ οὗ καὶ οἱ κατάφρακτοι ὁπλῖται. ν', 130.: φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ. cf. μ', 263." *Ex Il.* χαλκήρεσιν. γ', 316, ε', 145, σ', 534 etc. — ἀμφί σφι κορύθεσσιν. h. e. ἀμφὶ κορ. αὐτῶν. v. ann. ad 195. nebulam galeis Graecorum circumfundit Jupiter, quo facilius, illarum splendore haud proditi, eripiant Patrocli corpus; ad quod faciendum eos incitat, ut qui ipse mortuum dilexerit. quemadmodum ο', 308. Apollo nube involutus, εἱμένος ὤμοιϊν νεφέλην, ducit Trojanos, fugien-

χεῦ', ἐπεὶ οὐδὲ Μενοιτιάδην ἤχθαιρε πάρος γε,
* ὄφρα ζωὸς ἐὼν θεράπων ἦν Αἰακίδαο,
μίσησεν δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
Τρῳῇσιν· τῷ καί οἱ ἀμυνέμεν ὦρσεν ἑταίρους.

vincunt initio Trojani, sed mox cedunt Ajaci Telamonio.

Ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἑλίκωπας Ἀχαιούς·
νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδέ τιν' αὐτῶν
Τρῶες ὑπέρθυμοι ἕλον ἔγχεσιν, ἱέμενοί περ,
ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο. μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γάρ σφεας ὦκ' ἐλέλιξεν
Αἴας, ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, συῒ εἴκελος ἀλκὴν
καπρίῳ, ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
ῥηϊδίως ἐκέδασσεν, ἑλιξάμενος διὰ βήσσας·

tibus Graecis, qui ne vident quidem hostes, donec Minerva dispellit *divinam caliginem* 668, sicut, precibus Ajacis motus, ipse Jupiter inferius 649. cf. 366—377, μ', 253—255, φ', 7, 8 etc. — *ἠέρα πολλὴν*, ut λ', 751, π', 790, et similiter *ἠέρα βαθεῖαν* υ', 446. *ἀέρα πουλὺν* dixit ε', 776. et alias, quod, temere praelatum alteri ab Eustathio, habent codd. Mori et Cantabr. — Sch.: *ἤχθηρεν.* (sic, ut Rom., T.) *ἐμίσησε, μισητὸν ἡγήσατο.* cf. υ', 306, Odyss. λ', 436 etc. ad *μίσησεν* 272. hoc referunt Scholia Veneta.

271. invenuste copulata sunt *ἐὼν* et *ἦν.* non male, opinor, scripseris: *ὄφρα ζωὸς ἐὼν θεράπων ἴεν Αἰακίδαο.* videtur *ἦν* esse interpretatio verbi exquisiti. Virg. prima Aeneïde: *ast ego, quae divom* incedo *regina.* cf. ann. ad Aeschyl. Ag. 1118. vel in *ἴεν* intelligas *πόλεμόνδε*, ut β', 872 : *ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἴεν*, qui versus etiam rhythmo similis est huic, quem tractamus, uti et Odyss. π', 155.: *δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλινδ' ἴεν*, quod nonnihil adjuvat correctionem. simillima vero in scriptis vocabula *ἴεν* et *ἦν* facile permisceri potuerunt.

272. *μίσησεν*, *odit*, noluit, ut Horat. Od. 2, 16, 25.: *laetus in praesens animus, quod ultra est, Oderit curare.* — *δηΐων κυσὶ Τρῳῇσι* pro δ. *Τρώων κυσὶν*, ut *αὐγὴ χαλκείη ἀπὸ κορύθων* ν', 341. (cf. ann. ad β', 54.) *E K et II.*

274—278. *ὦσαν*, *protruserunt*, proturbarunt. — *ἑλίκωπας Ἀχ.* α', 389. — Sch.: *ὑπέτρεσαν.* (587, ο', 636.) *ὑπὸ δέους ἔφυγον.* (*ὑπέρθυμοι.* δ', 365 etc. — *ἕλον.* λ', 737 etc. — *μίνυνθα.* α', 416, δ', 466 etc.) *ἐλέλιξε.* (ζ', 109, α', 530 etc.) *συνείλησε, συνέτρεψεν.*

279, 280. Odyss. λ', 549, 550. Sch.: *Αἴας — τέτυκτο. ὃς καὶ εὐμορφίᾳ καὶ τοῖς λοιποῖς ἔργοις διέφερε τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων μετὰ τὸν Ἀχιλλέα.* hic est ille Ajax Homericus, non rudis miles, qualem eum depingit Ulysses ap. Ovidium Met. 13. paulo durius quoque de hoc heroë judicium est Schubarthii (*Ideen über Homer u. sein Zeitalter*, p. 176.): „Mit diesem Helden sind wir am Ende der Reihe derer, die durch persönlichen Vorzug und Werth sich bedeutend auszeichnen. Er ist der massenhafteste aller Helden, aber auch schon der trägste (Il. 3, 225—227, 11, 544—565.). Seine Stärke reicht beinahe an die des Achilleus, ohne dessen Gewandtheit u. Schnellkraft (Il. 13, 321—325.). Seine Leidenschaftlichkeit ist gleichfalls ohne Geist u. Adel, ein dumpfer, plumper Ausdruck (Il. 7, 226—232, 9, 624—638, Odyss. 11, 543—551.). Er grenzt nahe an den rohen, gemeinen Krieger, dessen Rolle u. Werth er auch am liebsten, u. in der Ilias als Muster u. Repräsentant der ganzen Gattung, durchführt."

281—286. *ἴθυσεν — προμ.* π', 582. — *συῒ ε. ἀλκήν.* δ', 253. — *θαλ. αἰζηούς.* γ', 26, κ', 259 etc. — Sch.: *ἐκέδασσεν.* (ε', 88, ο', 657 etc.) *ἐσκόρπισε.* (*ἑλιξάμενος.* θ', 340, σ', 372 etc. — *βήσσας.* β', 532, γ', 34 etc.

ὣς υἱὸς Τελάμωνος ἀγανοῦ, φαίδιμος Αἴας,
ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας,
οἳ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
ἄστυ πότι σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.

Lethi Pelasgi mors.

Ἦτοι τὸν Λήθοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱὸς,
Ἱππόθοος, ποδὸς ἕλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
τὸν δ' υἱὸς Τελάμωνος, ἐπαΐξας δι' ὁμίλου,
πλῆξ' αὐτοσχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου·
ἤρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ,
πληγεῖσ' ἔγχεΐ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ,
ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς
αἱματόεις· τοῦ δ' αὖθι λύθη μένος, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἧκε χαμᾶζε
* κεῖσθαι, ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ,
τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος, οὐδὲ τοκεῦσι
θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν
ἔπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.

Hector Schedium occidit, Ajax Phorcynem. plures hostium Graeci spoliant; trepidant Hector et Trojani.

Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
τυτθόν· ὁ δὲ Σχεδίον, μεγαθύμου Ἰφίτου υἱὸν,
Φωκήων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπῆϊ
οἰκία ναιετάασκε, πολέσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων,
τὸν βάλ' ὑπὸ κληῗδα μέσην, διὰ δ' ἀμπερὲς ἄκρη

— *Τελάμωνος.* vulgo: Τελαμῶνος. v. ann. ad π', 14. *φαίδιμος.* δ', 505 etc.) *μετεισάμενος.* (ν', 90.) ἐπ' αὐτοὺς ἐλθών. — *οἳ — βέβασαν.* 4. — *φρόνεον.* 225.

288—292. *Πελασγοῦ.* Pelasgorum regis. β', 843. — *σφυρόν.* δ', 518, χ', 397. — *τένοντας.* δ', 521, ε', 307 etc. „hanc ignominiam Achilles ultus Hectoris corpus pariter tractavit.“ *Ex H.* — *χαριζόμενος.* ε', 71, λ', 23 etc. — *ἱεμένων.* β', 154, ο', 450 etc.

293—297. *τὸν δέ.* τὸν δή. — *αὐτοσχεδίην.* μ', 192, η', 273 etc. — *κυνέης διὰ χαλκ.* μ', 183. — Sch.: *ἤρικε.* (ν', 441.) διεσχίσθη. ὅθεν καὶ ἐρείκη, καὶ τὰ ὄσπρια ἐρίγματα, παρὰ τὸ καταψοφεῖν. (imo: π. τὸ καταψήχειν, *a comminuendo*, frendendo. v. Schn. v. ἐρείκω. — *ἱπποδασ.* γ', 369 etc. — *ἀκωκῇ.* ε', 16 etc. — *ἐγκέφαλος.* γ', 300, θ', 85 etc. — *παρ' αὐλὸν,* *propter conum* galeae. v. ann. ad ε', 182 et H.

300. ἀσύστατα sunt ἄγχι et ἐπὶ, ut notavit Schol. B. scribamus certa emendatione ἀμφ' αὐτοῖο, *Patrocli causa*, dum propter illum pugnat, corpusque abstrahit. π', 823.: ὡς δ' ὅτε σῦν ἀκάμαντα λέων ἐβιήσατο χάρμῃ, Τώτ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον Πίδακος ἀμφ' ὀλίγης· ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω. similiter π', 672. aliquot codd. et Sch.: ἀμφὶ βοηλασίης, quod placuit Wasseo.

301. *Λαρίσσης ἐριβ.* β', 841. — *οὐδὲ — δαμέντι.* δ', 477—479.

305. 526, ν', 184, 404, 503, π', 610. cf. χ', 274.

306—310. *τυτθόν.* α', 354 etc. — de *Schedio* v. ann. ad ο', 515, de urbe *Panopeo* β', 520, Odyss. λ', 581. — *ναιετάασκε.* β', 539, λ', 672 etc. — *διὰ δ' ἀμπερές.* tmesis. v. ε', 112 etc.

αἰχμὴ χαλκείη παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχε.
δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἴας δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα, Φαίνοπος υἱόν,
Ἱπποθόῳ περιβάντα, μέσην κατὰ γαστέρα τύψε,
ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
ἤφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ·
Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
Φόρκυν θ', Ἱππόθοόν τε, λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.

Apollo Aeneam excitat.

Ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείῃσι δαμέντες,
Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἕλον καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν
κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ· ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
Αἰνείαν ὤτρυνε, δέμας Περίφαντι ἐοικὼς
Ἠπυτίδῃ, κήρυκι, ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδώς·
τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
„Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσσαισθε

— *ἀνέσχεν, exstitit.* alias est *sustulit:* v. ν', 278, χ', 80, Odyss. χ', 297.

311. δ', 504, ε', 42, ν', 187 etc. cf. ε', 58 etc.

312, 313. *Φόρκῡνα.* 218. — *Φαίνοπος.* 583, ε', 152. — *περιβάντα.* 4.

314, 315. ν', 507, 508. cf. ε', 99.

319, 320. ζ', 73, 74. cf. supra 224, infra 337.

321—323. *καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν, vel praeter Jovis fatum*, h. e. id, quod Jovis decreto obtingit mortalibus, ut H interpretatur. itaque idem Hom. significat, cum infra 409. dicit *Διὸς νόημα* et ζ', 487. *ὑπὲρ αἶσαν*, et β', 155. *ὑπέρμορα.* cf. 327. — *Περίφαντι.* alius scil. hic est atque ille Periphas Aetolus, quem ipse occisum spoliavit Mars ε', 842. *Epytus* Trojanus, pater hujus, etiam ipse praeco fuisse videtur. v. ann. ad sequ. versum. *Epytiden* Iuli custodem et comitem finxit Maro Aen. 5, 547.

324, 5. sic α', 69.: *Κάλχας Θεστορίδης, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος*, nec nisi perraro inter appellativa et patronymica nomen ejusmodi aliud interponi solet, velut cum dicit β', 434. *Ἀτρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον*, quanquam id non prorsus eadem ratione: nam per se dictum intelligi potest *Ἀτρείδη*, et alio initio, *ἐμφατικῶς*: *ἄναξ ἀνδρ. Ἀγ.*, ut ibidem 284, 441 et passim. codd., metro depravato: *κήρυκι Ἠπ.*, *ὅς* etc. miror sane, facillimam emendandi viam nondum institisse viros doctos. — Sch.: *κήρ. Ἠπυτ.* (*ἠπ.*) *Ἠπύτου παιδί. ἢ φωνητικῷ.* probat hanc interpretationem Schol. B, modo scribatur *ἠπυτάδῃ* ab *ἠπύτης* sive *ἠπύτα*, quemadmodum η', 384. poëta dixit: *μετεφώνεεν ἠπύτα κῆρυξ.* sed nihil mutandum est, quamvis eandem notationem habent nomina *Ἤπυτος* et *ἠπύτης*, verique simile videtur, Epytum a munere, quo fungeretur pariter ac filius, praeconis appellatum fuisse. — *οἱ παρὰ πατρί, apud suum*, Aeneae, *patrem* Anchisen. v. 195. — *φίλα — εἰδώς*, ut *εἰδὼς μήδεα πυκνὰ* γ', 202, *grata seu prudentia consilia dare aptus*, benevolens, callidissimus. cf. β', 340, η', 278 etc.

326. β', 22, π', 720 etc.

327—332. oratio castigantis Trojanorum ignaviam. quomodo vos, inquit, vel invito numine servetis Trojam, qui propitio fugitis, cum ego alios viderim fatis obstantibus tamen robore ac virtute sua majores hostium copias devincere? „*πῶς ἂν — αἰπ.*, ut *πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, αὖθι λιποίμην Οἶος;* ι', 437. cf. κ', 243, supra 149 etc., neque Tragicorum usum *τοῦ πῶς ἂν* in votis novit hic noster. — videntur fuisse qui scriberent una voce *ὑπέρθεον*, ut *ὑπέρμορα.* certe Hesych. et Suidas: *ὑπέρθεον, ὑπὲρ τὸ θεῖον κ. τὴν τοῦ*

Ἴλιον αἰπεινὴν, ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
κάρτεΐ τε σθένεΐ τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε,
πλήθεΐ τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας;
ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι
νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε."
Ὣς ἔφατ'· Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα
ἔγνω, ἐσάντα ἰδὼν, μέγα δ' Ἕκτορα εἶπε βοήσας·

Aeneae oratio et virtus.

„Ἕκτορ τ', ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἠδ' ἐπικούρων,
αἰδὼς μὲν νῦν ἥδε γ', ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσαναβῆναι, ἀναλκείῃσι δαμέντας·
ἀλλ' ἔτι γάρ τίς φησι θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παραστὰς,
Ζῆν', ὕπατον μήστωρα, μάχης ἐπιτάῤῥοθον εἶναι,
τῷ ῥ' ἰθὺς Δαναῶν ἴομεν, μηδ' οἵγε ἕκηλοι
Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνηῶτα."

fit strages utrinque, Graecis stipato corpore Patrocli.

Ὣς φάτο, καί ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔστη·
οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
ἔνθ' αὖτ' Αἰνείας Λειώκριτον οὔτασε δουρὶ,
υἱὸν Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἑταῖρον.
τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρηΐφιλος Λυκομήδης,

θεοῦ γνώμην. — ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους. intelligendum ἀπὸ κοινοῦ ex superioribus ἐρύεσθαι τὰς αὐτῶν πόλεις. — πεποιθότας, *fretos*. β', 588, μ', 135 etc. — πλήθεϊ, *multitudine*, h. e. exercitu, nihil amplius, non magno exercitu, cum ὑπερδέα δῆμον dicat; et probat ex h. l. Schol. Thucydidis ad 4, 10. p. 244, 4., πλῆθος etiam exiguum numerum significare. cf. H. — καὶ ὑπερδ. δ. ἔ. καίπερ ὑπ. etc. Sch.: ὑπερδ. δ. ἔχ. ὑπερδέοντα. (*valde deficientem*, h. e. inferiorem numero.) ὅ ἐστι γενναῖον, κ. ὑπεράγοντα τῇ δυνάμει τοὺς ἀντιτεταγμένους, ἔχοντας πλείονας. (Ap.: ὑπερδέα. ὑπερδέοντα. [hoc ponendum est. libri: ὑπερδεόντως, ut confundi solent α, ος, ως.] ἐνδεῆ. οἷον, ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν. ὑπερδέα dixit pro ὑπερδεέα per syncopen, ab ὑπερδεὴς, ut E notavit. cf. Th. p. 223. — „πολύ. πολὺ μᾶλλον. v. α', 117 etc. βούλεσθαι νίκην, ut η', 21 et alias." *Ex H.*) τρεῖτε. (ε', 256, λ', 553 etc.) δέδιτε, φοβεῖσθε. — ἄσπετον, *vehementer*, ut ἄσπετα λ', 703 et Odyss. δ', 75 cf. β', 455 etc.

333, 4. ἑκατηβόλον. α', 370. cf. ibid. 75 etc. — ἐσάντα ἰδὼν, *coram intuitus*. idem bis terve dixit in Odyssea, saepius autem in Iliade ἄντα ἰδὼν eodem sensu. v. 305, ν', 184 etc. — Ἕκτορα εἶπε. 237.

336, 7. αἰδὼς — ἥδε γε, *dedecus quidem hoc est*. ε', 787, ν', 95 etc. — ὑπ' Ἀχαιῶν. 224. — ἀναλκ. δαμ. 320.

338 — 341. ordo: ἀλλ' ἰθὺς Δαν. ἴομεν, — τεθνηῶτα, ἔτι γὰρ — εἶναι. pertinet ἔτι ad μάχης ἐπ. εἶναι, τῷ dictum est perspicuitatis causa, nec sine emphasi. de loco verborum ἔτι — εἶναι v. ann. ad 252. — „ὕπατον μήστωρα. θ', 22. cf. inferius 477. — μάχης ἐπιτ. μ', 180." *Ex H.* — ἕκηλοι. ε', 759, ζ', 70 etc.

342—345. ἐξάλμενος. ο', 571, ψ', 399. — Λειώκριτον. cognominis hujus est inter procos Penelopae Odyss. β', 242, χ', 294. — *Arisbas* cetera ignotus est. de *Lycomede*, Creontis nescio cujus filio, v. ι', 84, τ', 240. Paus. quidem 10, 25., ubi Polygnoti tabulam Delphicam describit: γέγραπται, inquit, καὶ Λυκομήδης παρὰ τὸν Μέγητα ὁ Κρέοντος, ἔχων τραῦμα ἐπὶ τῷ καρπῷ· Λέσχεως δ' οὕτω φησὶν αὐτὸν ὑπὸ Ἀγήνορος τρωθῆναι. propter Megetem stetit Lycomedes, tanquam sodalis ejus. ex quo colligas, et ipsum et Leocritum cives fuisse Megetis Dulichii. v. β', 627.

στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
καὶ βάλεν Ἱππασίδην Ἀμυθάονα, ποιμένα λαῶν,
ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν,
ὅς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει,
καὶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
ἴθυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι.
ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη
ἑσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο·
Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπῴχετο, πολλὰ κελεύων,
οὔτε τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων,
ἀλλὰ μαλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι.
ὣς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος, αἵματι δὲ χθὼν
δεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον
νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
καὶ Δαναῶν. οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμωτί γ' ἐμάχοντο,
παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
ἀλλήλοις καθ' ὅμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν.

348. *Ἀμυθάονα.* hoc offerunt codd. Mori, Barocc., Vrat. b et 2 Vindob., editorum autem Ald. 2.; quod non dubitavi recipere, quamvis refragantibus ceteris scriptis et edd. Flor., Ald. 1., Rom. et Steph., in quibus legitur *Ἀπισάονα*, ut vulgo. extat scil. locus similis λ', 577.: *στῆ ῥα παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ, Καὶ βάλε Φαυσιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν, Ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.* quae cum hisce adscripta essent in margine, more librariorum, nomen alterum alteri offecerit, ut fieri solet in hoc genere, viceritque Apisaonis *τὸ ἅπαξ λεγόμενον:* nam Amythaon praeterea nullus commemoratur in Iliade, in Odyssea vero λ', 259. diversus ab hoc Crethei et Tyronis filius, cum Apisaon bis dicatur in Iliade l. l., quo minus de veritate ejus scripturae dubitasse videntur boni viri. at vel discriminis causa praestat alteram arcessere quam diversorum patrum fingere filios eodem nomine appellatos, nec temere augeamus ap. Hom. numerum virorum *ὁμωνύμων*, quo commoti quidam docti alias aliis partes horum carminum attribuendas esse censuerunt. ceterum ne quis miretur, mutato nomine appellativo immutatum mansisse patronymicum, animadvertere jubebo lectores alterum locum geminum ν', 411., qui locus sic habet: *ἀλλ' ἔβαλ' Ἱππασίδην Ὑψήνορα, ποιμένα λαῶν, Ἧπαρ* etc. eo tibicine fultum, ni fallor, *Ἱππασίδην* placuit librariis grammaticisque; neque id magis illi curaverint quam ipse Hom., etiam inter Trojanos Hippasi cujusdam par filiorum memorari λ', 426 et 427, cum nec facile negotium fuerit, tot bellatorum nova semper invenire nomina, et consentaneum sit, ab equis ducta utrumque populum, rei equestris pariter studiosum, frequentasse.

350—359. *Παιονίης.* φ', 154, β', 848 etc. — *καὶ δὲ, καὶ δή.* — *Ἀστεροπαῖον.* 217, μ', 102, φ', 140, 170 etc. — *ἀριστεύεσκε μαχ.* ζ', 460, λ', 745 etc. — *ἀλλ' — εἶχε μάχεσθαι, non habuit*, non potuit, *amplius pugnare.* — Sch.: *ἔρχατο.* (π', 481 etc.) *πεφραγμένοι ἦσαν. πρὸ δὲ δ. ἔχοντο. προεῖχον δὲ αὐτοῦ τὰ δόρατα.* (*ἐπῴχετο, obibat.* cf. ο', 676, Odyss. α', 143, 324, δ', 451. alias huic voci subjecta est notio aggrediendi sive invadendi, velut α', 50, ε', 330. — *χάζεσθαι.* ε', 440 etc. — *ἀνώγει.* β', 280 etc. — *ἔξοχον ἄλλων, prae ceteris*, ante alios.) *ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν.* (4.) *περιβεβηκέναι κ. ὑπερασπίζειν.* — *σχεδόθεν* (π', 800, Odyss. β', 267 etc.), *prope* corpus Patrocli.

361—365. *αἵματι — πορφυρέῳ.* Batrach. 223.: *ἐβάπτετο δ' αἵματι λίμνη Πορφυρέῳ.* — *ἀγχιστῖνοι.* ε', 141. — Sch.: *ὑπερμενέων.* (β', 116, θ', 235 etc.) *ὑπερεχόντων τῇ δυνάμει, ἀνδρείων. ἀναιμωτί.* (497, Odyss. σ', 148, ω', 531.) *δι'* (imo *δίχα*) *αἵματος κ. φόνου. φθίνυθον.* (β', 346 etc.) *ἐφθείροντο, ἀνῃροῦντο.* — *ἀλλήλοις*

diversa conditio Graecorum et Trojanorum, qui de Patrocli corpore pugnabant, et reliquorum.

Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς, οὐδέ κε φαίης
οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην·
ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχῃ ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι
ἕστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ κατατεθνηῶτι.
οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
εὐκήλῳ πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι, πέπτατο δ' αὐγὴ
ἠελίου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης
γαίης, οὐδ' ὀρέων· μεταπαυόμενοι δ' ἐμάχοντο,
ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα,
πολλὸν ἀφεσταότες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγε' ἔπασχον
ἠέρι καὶ πολέμῳ, τείροντο δὲ νηλέϊ χαλκῷ,
ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὔπω φῶτε πεπύσθην,
ἀνέρε κυδαλίμω, Θρασυμήδης, Ἀντίλοχός τε,
Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
ζωὸν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι.
τὼ δ', ἐπιοσσομένω θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων,
νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὣς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
ὀτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.

durat certamen per totum illum diem.

Τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
ἀργαλέης, καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ νωλεμὲς αἰεὶ

— *αἰπύν.* γ', 9.: *ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.* Tyrtaeus 2, 11.: *οἳ μὲν γὰρ τολμῶσι παρ' ἀλλήλοισι μένοντες Εἴς τ' αὐτοσχεδίην καὶ προμάχους ἰέναι, Παυρότεροι θνήσκουσι.*

366. *ὡς — πυρός.* λ', 595. — *οὐδὲ — σελήνην*, *nec quis vel solem vel lunam superesse putasset.* periisse videbantur sol et luna: tam spissa erat caligo, qua circumfusi heroës dimicabant.

368. vulgo: *μάχης ἔπι*, quod reddunt *in proelio.* putidum profecto additamentum. sed non ita Homerus. Vrat. d.: *μάχη*, Aristophanes: *μάχῃ ἔνι*, quae videtur esse ejus correctio, cum in libris invenisset *μάχῃ ἔπι.* hoc certe ponendum est, vertendumque *praeter pugnam.* et hostes et nebula negotium facessebat heroïbus, quemadmodum 375. dicit *τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγε' ἔπασχον Ἤερι καὶ πολέμῳ.* confusa *μάχῃι* et *μάχης*, errore frequentissimo, quo et δ', 24. laborare mihi nunc videtur, perperam scripto *Ἥρῃ* pro *Ἥρης*. de re ipsa v. ann. ad 268. et infra 644.

371. codd. inepte (pace Buttmanni dixerim *Lexil.* I. p. 141.): *εὔκηλοι*, quasi quisquam dimicet tranquillus. imo *εὔκηλον* dixit *αἰθέρα*, ut *νήνεμον* θ', 552., *πόντον εὔκηλον* Hesiodus Op. 669., similiaque alii dixerunt. scriptum more antiquo *ΕΥΚΗΛΩΙ* degeneravit. — Sch.: *πέπτατο.* (ε', 195, φ', 531.) *ἐξήπλωτο ἡ λαμπηδών.* germ.: *das Licht verbreitete sich.* Odyss. ζ', 44., ubi Olympus describitur: *μάλ' αἴθρη Πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.*

372—380. *ὀξεῖα*, *λαμπρὰ, πολλή.* — *πάσης Γαίης*, *tota terra;* *οὐδ' ὀρέων*, *neque in montibus.* genit. loci. v. ann. ad ι', 219. — Sch.: *μεταπ. δ' ἐμ.* *ὅ ἐστιν, οἱ μὲν ἀναπαυόμενοι, οἱ δὲ μαχόμενοι ἐκ διαδοχῆς κ. ἀναπαύσεως.* *μεταπαυσωλὴν πολέμοιο* dixit τ', 201. — *ὁμάδῳ.* β', 96 etc. „*ἐνὶ πρώτῳ ὁμ.*, *ἐν προμάχοις.*“ *E K.* cf. 471.

381. *τὼ δ' — ἐμαρνάσθην.* filii Nestoris, quamvis augurati mortem vel fugam sodalium, qui Patrocli corpus tutabantur, itaque opem illis contra hostium turbam ferre studentes, tamen seorsum pugnabant jussu patris, quando eos e castris nauticis in proelium misit. voluit scil. prudens senex eos in subsidiis locari, quam curam fere omittebant ceteri Graeci.

384—388. Sch.: *πανημερίοις.* (α', 412, β', 385 etc.) *δι' ὅλης ἡμέρας.* — *νωλεμές.* 413, δ', 428, ι', 317 etc.

γούνατά τε, κνῆμαί τε, πόδες θ' ὑπένερθεν ἑκάστου,
χεῖρές τ', ὀφθαλμοί τε, παλάσσετο μαρναμένοιϊν,
ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην
λαοῖσιν δώῃ τανύειν, μεθύουσαν ἀλοιφῇ·
δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διαστάντες τανύουσι
κυκλόσ', ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφὴ,
πολλῶν ἑλκόντων, τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρό·
ὣς οἵγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ
ἕλκεον ἀμφότεροι· μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμὸς,
Τρωσὶν μὲν ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
νῆας ἔπι γλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
ἄγριος· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
τόνγε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι.

sicut Nestoridae, ipse etiam Achilles adhuc ignorat Patrocli mortem.

Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων

— *παλάσσετο* dictum videtur Eustahio, ut Hesiodeum *τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ* Theog. 321. et similia quaedam Epicharmi, figura Pindarica, de qua v. H. ann. ad Ol. 8, 10, 11, 5., Matth. §. 302, 2. et grammaticos. hoc Catone contenti simus, suadeo, nec singularem verbi referamus ad *γούνατα*, ut placet Scholiastae B et Heyneo. — recte itidem E tuetur *τὸ μαρναμένοιϊν*, *οἷα οὐχ ἁπλῶς*, inquit, *ἐπὶ πλήθους ῥηθὲν, ἀλλ' ἐπὶ δυάδος μερῶν, τοῦ τε Τρωικοῦ, τοῦ τε Ἀχαικοῦ* etc. Cantabr. tamen, Mori liber et alii quidam codd.: *μαρναμένοισιν*. — „breviter Virg. Aen. 12, 552.: *pro se quisque viri summa nituntur opum vi; Nec mora, nec requies; vasto certamine tendunt.*" Eichh.

389 — 399. „notabilis locus de rudibus primordiis artis coria depsendi." H. v., si tanti est, Plin. 7, 56., ibique Harduin. ann. 160., Goguet. 1, 122, 2, 174. E: *ὅτι ἔοικεν ὁ ποιητὴς μὴ εἰδέναι πατταλευομένας τὰς βύρσας ἢ θρανευομένας, ὡς ἂν φαίη Ἀττικὸς ἀνὴρ*, (Comicus Equ. 352.: *ἡ βύρσα σου θρανεύσεται.*) *ἀλλὰ μέθοδον καινοτέραν ἄλλην φησὶ τῆς αὐτῶν τάσεως, παραβολὴν τοιαύτην εἰπών· ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ — γλαφυράς. καὶ ὅρα ὅτι τε ξενίζουσά ἐστιν ἡ παραβολὴ τῷ ἀσυνήθει τῆς τέχνης, καθά που καὶ ὁ διὰ τεσσάρων ἵππων κελητισμὸς* (ο', 680.), *καὶ ὅτι τόν τε πολὺν αὕτη ἑλκυσμὸν τοῦ νεκροῦ ἐνέφηνεν ὡς οὐκ ἂν εἴη κάλλιον, κ. ἅμα πραγματικῶς ἔδειξε, τί τὸ χρήσιμον τοῦ τὰς βύρσας τείνεσθαι. ἐλαίῳ γὰρ ἤ τινι τοιούτῳ διαινόμεναι κ. οὕτω μαλαττόμεναι κ. τῆς σκληρότητος ἀνιέμεναι ἐπιδιδόασιν, ὡς τοῦ πάχους λεπτυνομένου εἰς μέγεθος. εὐτελὴς δὲ οὖσα ἡ εἰκὼν* (comparavit K imagines aeque tenues agricolarum de finibus contendentium et mulieris, quae lanificio victum quaeritat, μ', 421 et 433. v. et inferius 570 etc.) *ὅμως τῇ ἐναργείᾳ λάμπει κατὰ τοὺς παλαιούς.* — *λαοῖσιν*, *famulis* sive servis suis. — *μεθύουσαν ἀλ.*, *ebriam adipe* seu pinguedine. tropus perquam usitatus. Demosthenes ap. E: *μεθύει τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων ὁ Φίλιππος.* cf. Graev. ann. ad Horat. 1, 37, 11. et ab eo citatum Muretum V. L. 5, 16. E: *δηλοῖ δὲ τροπικῶς ἡ λέξις πλήρωσιν τὴν ἀπὸ πληθυσμοῦ ἀλοιφῆς, ἥ ἐστι λίπος, ὅπερ, ἐξικμασθείσης τῆς βύρσης τῷ τανυσμῷ* (quod dicit *ἄφαρ — ἔβη*, *abire solet humor.*) *ἀντεισδύνει εἰς τοὺς πόρους, κ. μαλάσσει τὴν βύρσαν.* — *τὸ διαστάντες οὐ μαχίμως λεχθὲν* (ut α', 6.), *ἀλλ' ἀντὶ τοῦ διαχωρισθέντες καὶ ὧδε καὶ ἐκεῖ στάντες.* — *διαπρὸ*, *penitus.* δ', 138, ε', 66 etc. Voss.: *Wie wenn ein mann darreichte die haut des gewaltigen stieres, Dass sie die knecht' ausdehnen, mit schmeidigem fette getränket; Sie nun nehmen die haut, und ziehn, aus einander sich stellend, Ringsumher, bis die nässe verschwand, u. die fettigkeit eindringt, Weil sich viel anstrengen, u. ganz sie im Ziehen sich ausdehnt.* — *μῶλος.* β', 401 etc. — *λαοσσόος.* ν', 128., cujus loci similis est sententia, uti et libri 4. extremi. — *οὐδ' εἰ — ἵκοι*, *etiamsi gravis eam ira invasisset.* iram dicit Martis ob Tro-

ἤματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ᾽ ἄρα πώ τι
ᾔδεε Πάτροκλον τεθνηότα δῖος Ἀχιλλεύς·
πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
τείχει ὕπο Τρώων. τό μιν οὔποτε ἔλπετο θυμῷ
τεθνάμεν, ἀλλὰ ζωὸν, ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν,
ἂψ ἀπονοστήσειν, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἕθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ·
πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο, νόσφιν ἀκούων,
ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα.
δὴ τότε γ᾽ οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη,
μήτηρ, ὅττι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ᾽ ἑταῖρος.

Graecorum et Trojanorum inter se alloquia.

Οἱ δ᾽ αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ᾽ ἔχοντες,
νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
ὧδε δέ τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
„Ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἥμιν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι
νῆας ἔπι γλαφυρὰς, ἀλλ᾽ αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
πᾶσι χάνοι! τό κεν ἥμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
εἰ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἱπποδάμοισιν
ἄστυ πότι σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.“
Ὣς δέ τις αὖ Τρώων μεγαθύμων αὐδήσασκεν·
„ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ᾽ ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωείτω πολέμοιο!“
Ὣς ἄρα τις εἴπεσκε, μένος δ᾽ ὄρσασκεν ἑταίρου.
ὣς οἱ μὲν μάρναντο, σιδήρειος δ᾽ ὀρυμαγδὸς
χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι᾽ αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.

equi Achillei deflent Patroclum, et pugnam detrectant.

Ἵπποι δ᾽ Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες,
κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο

janos, Minervae ob Graecos interfectos. neutrum tamen eorum propterea negaturum fuisse putat, si hanc pugnam adspexisset, esse illam admirabilem. de verbis v. ι´, 525, Odyss. ε´, 189 etc.

401—409. *ἐτάνυσσε.* ξ´, 389, π´, 662. — Sch.: *τό μιν.* διὸ αὐτόν. — *ἐνιχριμφθέντα.* 413, ε´, 662, η´, 272 etc. — *νόσφιν ἀκούων.* h. e. χωρὶς ἀ., quod habent Cantabr. et Vat., *seorsum audiens*, *solus cum sola*, ut ait Comicus. v. β´, 233, δ´, 9 etc. — *νόημα*, cogitatum, *consilium*, fatis congruens. *Διὸς αἶσαν* dixit 321, ubi v. ann. Schol. B: *Διὸς νόημα.* τὴν θέλησιν κ. βουλήν. τινὲς δὲ τῶν φιλοσόφων μοῖραν ἔλεγον εἶναι τὴν τοῦ θεοῦ βουλήν. cf. π´, 36, 37.

410, 411. Virg. Aen. 3, 712.: *nec vates Helenus, cum multa horrenda moneret, Hos mihi praedixit luctus.* Cl.

412—425. *ἀκαχμένα.* κ´, 135, μ´, 444 etc. — *ὧδε* — *εἴπεσκεν* etc. similiter β´, 271, γ´, 297, η´, 178, 201, χ´, 372 etc. — Sch.: *εὐκλεές.* ἔνδοξον. *ἀλλ᾽ αὐτοῦ* — *χάνοι.* (v. ζ´, 282.) ἀλλ᾽ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ πάντες γῆς χάσματι δεχθεῖεν. (*ἄφαρ*, ἔπειτα. v. λ´, 418 et inprimis Schn. h. v.) *ἐρωείτω.* (ν´, 776, τ´, 170. alio sensu haec vox usurpata est α´, 303.) ἀμελείτω, ὑποχωρείτω. — *ὄρσασκεν*, ὦρσεν. semel dixit, uti et αὐδήσασκεν. — Hesych.: *σιδήρειος ὀρ.* ὁ ἀπὸ τοῦ σιδήρου κ. τῶν ὅπλων ψόφος. — *χάλκεον οὐρ.* v. ann. ad α´, 426. — *ἀτρυγέτοιο.* alias maris epitheton: v. α´, 316.

426—431. locus praeclarus de luctu equorum Achillis immortalium. — *ἀπάνευθεν.* α´, 48 etc. — *κλαῖον.* cf. 437—440. Virg. Aen. 11, 89., ubi Pal-

ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
ἦ μὰν Αὐτομέδων, Διώρεος ἄλκιμος υἱὸς,
πολλὰ μὲν ἂρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων,
πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ·
* τὼ δ' οὔτ' ἂψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
ἠθελέτην ἰέναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοὺς,
ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ
ἀνέρος ἑστήκει τεθνηότος ἠὲ γυναικὸς,
ὣς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
οὔδει ἐνισκίμψαντε καρήατα· δάκρυα δέ σφιν
θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν
ἡνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη,
ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.

quos miseratus Jupiter reficit.

μυρομένω δ' ἄρα τώγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν·

antis funus describit: *post bellator equus, positis insignibus, Aethon It lacrimans, guttisque humectat grandibus ora.* Plin. de equis, annotante Montbelio, H. N. 8, 42, 64.: *praesagiunt pugnam, et amissos lugent dominos, lacrimasque interdum desiderio fundunt. interfecto Nicomede rege equus ejus inedia vitam finivit* etc. Σ: — ὅτι δὲ πολλὴν φυσικὴν οἰκειότητα πρὸς τοὺς τρέφοντας κ. τημελοῦντας ὁ ἵππος ἔχει, κ. ὡς πενθεῖ ἐπ' αὐτοῖς τεθνεῶσι, τεθρύλληται. — Sch.: ἡνιόχοιο. ἡνίοχος γὰρ ἦν Πάτροκλος Ἀχιλλέως, Πατρόκλου δὲ Αὐτομέδων (475—478, π', 145.), Αὐτομέδοντος δὲ Ἀλκιμέδων (481—483. cave hoc ad vivum reseces, semperque ita fuisse putes, sed alternis heroes illi pugnabant et aurigabant. v. Köpkei *Kriegswesen d. Gr.* p. 141—144. — „Διώρεος. alius est Diores Eleus β', 622, δ', 517." *Ex H.* — ἐπεμαίετο. ε', 748. — θείνων. α', 588 etc. — μειλιχίοισι. δ', 256 etc.) ἀρειῇ. (υ', 109, φ', 339.) ἀπειλῇ. sic etiam Ap. et alii. „disputat Etymologus de prima correpta hujus vocabuli, cum derivatum sit ab ἀρὰ priore longa. sed fieri potest, ut veniat ab ἀρὰ, *noxa*." *Ex H.*

432. ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον. vereor cum Heyneo, ut ita hic noster sit locutus, malimque sane scribi ἂψ ἔτι νῆας etc.; quemadmodum η', 217. dixit, copulatis illis adverbiis: ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδῦναι Ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον, pariterque Odyss. ρ', 460.: νῦν δή σ' οὐκέτι καλὰ διὲκ μεγάροιό γ' οἴω Ἂψ ἀναχωρήσειν. cf. ann. ad 41. — πλατὺν Ἑλλ. η', 86.

434. „ὥστε στήλη — γυναικός. similiter ν', 437.: ὥστε στήλην ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον, Ἀτρέμας ἑσταότα. de στήλῃ v. λ', 371, π', 457, 675." *E K.*

436—440. ἀσφαλέως. ν', 141, ο', 683 etc. — ἐνισκίμψαντε, *infligentes.* Hesych.: ἐνισκίμψαντες. ἐνερείσαντες. Schol. B: ἐνισκίμψαντες. ἀντὶ τοῦ προσερείσαντες κ. πελάσαντες διὰ λύπης ὑπερβολήν. utrobique dualem restituendum esse vidit H. Sch.: ἐνισκήψαντε. (ita pars librorum. utramque scripturam novit E.) ἐμπελάσαντες, ἐμπεσόντες. „est hic mos equorum lassorum aut moerentium, ut stent demissis capitibus." *E K.* cf. 451—458. — δάκρυα — πόθῳ. rem auget, quandoquidem hi non sunt vulgares equi, sed daemones. μυρομένοισιν. ζ', 373, σ', 234 etc. — θαλερὴ, *florens*, juvenilis, densa. — „μιαίνετο, pulvere *foedabatur* juba dependens." *E K.* v. 457. — „ἐξεριποῦσα (ξ', 414, τ', 406. cf. ε', 47 etc.), *excidens.* Hesiodus Sc. Herc. 174.: αὐχένας ἐξεριπόντες. jugum, ὁ ζυγὸς, lignum transversum, quod loro alligatum erat temoni, habebat duas ζεύγλας sive orbes ligneos, quibus colla boum vel equorum inserebantur. sic Etym., Hesych., Suid. et primo loco Pollux 1. s. 146.: τὰ δὲ κοῖλα τοῦ ζυγοῦ, ὑφ' ἃ ὑπάγονται οἱ ἵπποι, ζεῦγλαι. Herod. de Bitone et Cleobi 1, 31.: ὑποδύντες αὐτοὶ ὑπὸ τὴν ζεύγλην εἷλκον τὴν ἅμαξαν. — ἀμφοτέρωθεν. significatur juba, utrin-

„Ἆ δειλώ, τί σφῶϊ δόμεν Πηλῆϊ ἄνακτι
θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ', ἀθανάτω τε!
ἦ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς
πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει.
ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἅρμασι δαιδαλέοισιν
Ἕκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
ἦ οὐχ ἅλις, ὡς καὶ τεύχε' ἔχει, καὶ ἐπεύχεται αὔτως;
σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλῶ μένος ἠδ' ἐνὶ θυμῷ,
ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσετον ἐκ πολέμοιο
νῆας ἔπι γλαφυράς· ἔτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκωνται,
δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ."
Ὣς εἰπὼν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἠΰ.
τὼ δ', ἀπὸ χαιτάων κονίην οὖδάσδε βαλόντε,
ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς.

que, ab utraque parte, in utrumque latus equi, excussa." *Ex H.*

443, 444. *ἆ δειλώ.* 201, λ', 815, ε', 574 etc. — Sch.: *ὦ δειλότατοι κ. ἐλεεινότατοι.* — *δόμεν*, *dedimus* nos dii. proprie Neptunus Peleo donaverat hos equos: v. π', 148. — *ἀγήρω τ', ἀθ. τε.* μ', 323, β', 447.

446, 7. versus passim laudati de misera conditione generis humani. v. Plut. lib. de amore prolis p. 496 B, Stob. serm. 96. p. 532 etc. scriptor Axiochi, Plat. Tauchniz. 8. p. 200.: *μακρὸν ἂν εἴη διεξιέναι τὰ τῶν ποιητῶν, οἳ ποιήμασι θειοτέροις τὰ περὶ τὸν βίον θεσπιῳδοῦσιν, ὡς κατοδύρονται τὸ ζῆν· ἑνὸς δὲ μόνου μνησθήσομαι, τοῦ ἀξιολογωτάτου, λέγοντος* (ω', 525.), *ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι, ζώειν ἀχνυμένοις. καί, οὐ μὲν γάρ τί που — ἕρπει. τὸν δ' Ἀμφιάραον τί φησι;* (Odyss. ο', 245.) *τὸν πέρι κῆρι φίλει Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀπόλλων παντοίῃ φιλότητ', οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδόν. ὁ δὲ κελεύων τὸν φύντα θρηνεῖν εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά* (Eurip. Cresphonte fragm. 1.), *τί σοί φαίνεται;* — praeterea Montbel. conferri jussit Iliad. ζ', 146, Theogn. 425. ed. Gaisford., Hiob. 14, 1. et 2. quibus addas licet ab E commemoratum Odyss. σ', 129. et Sophoclis egregie dicta illa Oedipo Col. 1135 — 1158. — *ὀϊζυρότερον* Vrat. d., et recte quidem, si Hom. produxit υ litteram h. l., ut alias, velut α', 417, γ', 112. sed non desunt apud poëtas ancipitium exempla vocalium (v. δ', 155, κ', 475, ῡδωρ β', 307. et contra ὕδωρ ib. 858 etc.), legiturque revera *οἰζυρὸς* media brevi ap. Atticos: v. Aristoph. Nub. 638 etc. potest igitur fieri, ut hic quoque corripiendum sit τὸ υ, nec tamen propterea minus bene habeat *ὀϊζυρώτερον* et Odyss. ε', 105. *ὀϊζυρώτατον*, sicut *ὑπερoπλίῃσι* α', 205, *ὀπωρινῷ* ε', 5., cujus vocabuli penultimam corripuerunt Hesiodus atque Euripides, *ὁμοιΐου* ι', 440, ν', 358. et alias, cum penultima ejus verbi pro longa est, similiaque nonnulla, quae attigimus ann. ad Aeschyl. Suppl. 38; quibus addi potest *κακοξεινώτερος* Odyss. υ', 376, quod E commemoravit, mutatum illud fortasse a sciolo, cum Hom. dixisset *κακοξενώτερος*. sed inexpugnabile est, quod idem protulit, *λαρώτατος*, pro *λαρότατος* dictum Odyss. β', 350. itaque fateamur, *σολοικίζειν* nonnunquam hunc nostrum, more scriptorum cujusvis populi antiquorum, cum etiam fluctuat grammatica. v. de hoc genere Th. §. 148.

449. *ἐποχήσεται.* κ', 330. — *οὐ γὰρ ἐάσω.* similiter Hector σ', 296. mire Harl. in margine, Excerpta Schol. ap. Barn. et ipsa ejus ed., quodque majoris momenti est, Flor.: *οὐδέ τις ἄλλος*, quae est *διττογραφία*.

450—455. *ἦ οὐχ ἅλις.* ε', 349, ι', 533. — *αὔτως*, *temere.* α', 133, 520 etc. Harl. et alius quidam codex: *ἄλλως.* — *γούνασσι.* v. ann. ad ι', 488. — *σφίσι*, Trojanis. de hoc decreto Jovis v. ο', 49—77. — *κνέφας ἱερόν.* λ', 194.

456—460. *μένος ἠΰ.* sic etiam ν', 80, similiterque ε', 516. Aeneae refecti

pugnat e curru Achilleo Automedon; sed paulo post tradit eum Alcimedonti, et pedes dimicat.

τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
ἵπποις ἀΐσσων, ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας.
ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπὲκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ,
ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων,
ἀλλ' οὐχ ᾕρει φῶτας, ὅτε σεύαιτο διώκειν·
οὐ γάρ πως ἦν οἶον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ
ἔγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους.
ὀψὲ δὲ δή μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἱμονίδαο,
στῆ δ' ὄπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσηύδα·
„Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν
ἐν στήθεσσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς;
οἷον πρὸς Τρῶας μάχεαι πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ
μοῦνος, ἀτάρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο, τεύχεα δ' Ἕκτωρ
αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο."
Τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων προσέφη, Διώρεος υἱός·
„Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος
ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε,
εἰ μὴ Πάτροκλος, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
ζωὸς ἐών; νῦν δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει,

dixit *μένος ἐσθλόν*. — *τοῖσι*, Trojanis. ε', 124.: *θαρσῶν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι* etc. — *ἀχνύμενός περ ἑτ.*, *quamvis dolens vicem sodalis* Patrocli, tamen haud desperans neque ignavus, sed alacer ad pugnandum. — *ἵπποις ἀΐσσων*. (ζ', 510, θ', 88. etc.) *σὺν τοῖς ἵπποις ὁρμῶν*. Sch. — *αἰγυπιός*. η', 59, ν', 531 etc. — *χῆνας*. β', 460, ο', 690 — 692, etc. Soph. Ajace 168.: *παταγοῦσιν, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι Μέγαν αἰγυπιόν.*

461 — 467. *ῥέα μονοσυλλάβως* pronuntiandum est, ut ap. Hesiodum principio *Ἔργων*. cf. υ', 101. — *ὀπάζων*, *διώκων*. ε', 334, θ', 103, 340. — *σεύαιτο* recte H et W, auctore Barnesio. libri.: *ὅτ' ἐσσεύαιτο*, vel *ἐσσεύατο* vel denique *ἐσσεύετο*. — Sch.: *ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ*. *ἤτοι μεγάλῳ, ἢ ἱεροὺς ἐλαύνοντι ἵππους*. h. e. immortales equos. neutra harum rationum mala est, praestat tamen fortasse prior, quemadmodum Hom. *ἱερὸν ἰχθὺν* dixit π', 407. ingens Achilles, ingens et ejus currus. difficile fuisse ait Automedonti simul pugnare et equos validissimos regere. — de *Alcimedonte* v. π', 197.

469 — 473. Sch.: *νηκερδέα*. (Odyss. ξ', 509.) *ἀκερδῆ, ἀνωφελῆ, βλαβεράν*. — *οἷον*, *ὡς*. — *πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ*. idem in superioribus, 380, dixit *ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ*. — *ἀπέκτατο*. ο', 437. — *ἀγάλλεται*. σ', 132, β', 462 etc.

475 — 479. hyperbaton. v. ann. ad 252. — *ὁμοῖος — μένος τε*, similis in eo, ut habeat potestatem et domandi sivretinendi equos immortales, et immittendi eos fortiter in hostem. id concise dixit *ἔχειν δμῆσιν καὶ μένος ἵππων*, habere in manu sua et castigationem et vim equorum; quemadmodum Virg. Aen. 1, 62. Aeolum dicit *regem*, *qui foedere certo et premere et laxas sciat dare jussus habenas* ventorum. putide E: *τὸ ἵππων ἔχειν δμῆσίν τε μένος τε περίφρασίς ἐστι τοῦ ἵππους δαμάζειν. διττὸν δὲ ἐνταῦθα τὸ ἔχειν. ἄλλως γὰρ ἔχει τις δμῆσιν ἵππων, καὶ ἄλλως μένος ἵππων. δμῆσιν μὲν γὰρ ἔχει ἀντὶ τοῦ οἶδεν, ὡς ἐπιστήμην ἔχων· μένος δὲ ἔχει ἀντὶ τοῦ ἐπέχει, κρατεῖ. ὁμώνυμος οὖν αὕτη λέξις οὖσα μερίζεται πρός τε τοὺς ἵππους, πρός τε τὸ μένος*: quasi aliud sit equorum *δμῆσιν ἔχειν*, aliud eorum *μένος ἐπέχειν*, ut ille interpretatur, aut discerni possit is, qui domat equos, ab illo, qui vim eorum atque impetum frenat et cohibet. ne dicam de duplici, quam sumit grammaticus, significatione *τοῦ ἐχέμεν*: quae ratio perquam invenusta est. — *θεόφιν μήστωρ ἀτ.* η', 366, ξ', 318 etc. — *νῦν δ' αὖ*. codd. quidam: *νῦν αὖ*, uti et infra 672. et

ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι."
Ὣς ἔφατ', Ἀλκιμέδων δὲ βοηθόον ἅρμ' ἐπορούσας
καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε. νόησε δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ,
αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἐόντα·

utrumque Hector, Aeneas et alii invadunt, equorum praestantissimorum cupidi.

„Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
ἵππω τώδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδαο,
ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσι.
τῷ κεν ἐελποίμην αἱρησέμεν, εἰ σύγε θυμῷ
σῷ ἐθέλεις, ἐπεὶ οὐκ ἂν, ἐφορμηθέντε γε νῶϊ,
τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι ἄρηϊ."
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησεν ἐῢς πάϊς Ἀγχίσαο,
τὼ δ' ἰθὺς βήτην, βοέῃς εἰλυμένω ὤμους
αὔῃσι, στερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
τοῖσι δ' ἅμα Χρομίος τε καὶ Ἄρητος θεοειδὴς
ἤϊσαν ἀμφότεροι· μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς,
αὐτώ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους·
νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι
αυτις ἀπ' Αὐτομέδοντος. ὁ δ', εὐξάμενος Διῒ πατρὶ,
ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας,
αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα, πιστὸν ἑταῖρον·
„Ἀλκίμεδον, μὴ δή μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους,
ἀλλὰ μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένῳ· οὐ γὰρ ἔγωγε
Ἕκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι ὀΐω,
πρίν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω,
νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαί τε στίχας ἀνδρῶν
Ἀργείων, ἤ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἁλοίη."

aliis in locis, vereor ut recte, cum δ' αὖ frequentetur a poëta, tanquam δὲ quoddam αὐξητικὸν aptumque versui erigendo. v. ann. ad ο', 658.

479, 480. ε', 426, 427.

481, 482. βοηθόον ἅρμα. h. e. πολεμικὸν, *den Kriegswagen*: nam βοὴ est μάχη. v. ν', 477. — λάζετο. ε', 365, δ', 357 etc.

487—489. κακοῖσι, malis, *ignavis*. — ἐφορμ. γε νῶϊ. nominativi consequentiae. v. γ', 211, ε', 245 etc.

492—499. Sch.: βοέῃς. (Odyss. υ', 2, 142. βοείας dixit alias, plene autem βοείας ἀσπίδας ε', 452 etc.) ἀσπίσιν. αὔῃσι. ξηραῖς, κούφαις. hoc alienum. v. μ', 160, supra 392 etc. — στερεῇσι, *rigidis*, solidis aere inducto. — πολὺς δ' ἐ. χ. δὲ causale. rursum Schol. ἐπελήλατο. (ν', 804.) ἐπεπήγει. — de *Chromio* v. 218. *Aretus* Trojanus nonnisi h. l. et 535. memoratur, Nestoris autem filius cognominis Odyss. γ', 414 et 440. — ἐριαύχενας ἵππους. κ', 305, λ', 159 etc. — ἀναιμωτί. 363. — φρένας ἀμφ. 83.

501—506. ἀπόπροθεν. 66.—Sch.: ἰσχέμεν. κατέχειν. ἐμπνείοντε μετ. καταπνέοντες, ὅ ἐστι καταφυσῶντες αὐτοῦ τὸ μετάφρενον. ὅ ἐστιν ἐγγὺς ὄντας τοῦ νώτου. (μένεος. ἀλκῆς, μάχης.) σχήσεσθαι. (ι', 235, 651, ν', 747 etc.) ἀποσχῆσαι, παῦσαι.— „πρίν γ' ἐπ' Ἀχ. κ. βήμεναι ἵππω. rarius casus 4. cum hoc verbo. ita tamen μ', 375.: οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον et ξ', 226.: Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα. — ἤ — ἁλοίη. variata oratio pro ἤ κ' αὐτὸν ἁλῶναι." *Ex II.*

auxiliari sibi jubet Automedon Ajaces et Menelaum.

Ὣς εἰπὼν Αἴαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον·
„Αἴαντ, Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
ἤτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ', οἵπερ ἄριστοι,
ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν·
νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ.
τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κάτα δακρυόεντα
Ἕκτωρ, Αἰνείας θ', οἳ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
ἥσω γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δέ κεν Διῒ πάντα μελήσει.

Automedonti et Hectori pugnantibus superveniunt Ajaces.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Ἀρήτοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην·
ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δ' εἴσατο χαλκὸς,
νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν.
ὡς δ' ὅταν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνὴρ,
κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο,
ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὁ δὲ προθορὼν ἐρίπῃσιν,
ὣς ἄρ' ὅγε προθορὼν πέσεν ὕπτιος, ἐν δέ οἱ ἔγχος
νηδυίοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λύε γυῖα.

509—515. *ἐπιτράπετε* pro *ἐπιτρέπετε* dixit Ionice. cf. κ', 421. H: „*ἐπιτρέπετε τὸν νεκρὸν ἐκείνοις, οἵπερ εἰσὶν ἄριστοι, ὥστε περιβῆναι* (4.) *αὐτῷ.*“ — *νηλεὲς ἦμαρ* 615, λ', 484, ν', 514 etc. — *ἔβρισαν.* 233. — *Ἕκτωρ — ἄριστοι.* pariter atque Hom. Maro praedicat Hectoris et Aeneae virtutem, cum dicit Aen. 11, 288: *quidquid apud durae cessatum est moenia Trojae, Hectoris Aeneaeque manu victoria Grajûm Haesit et in decimum vestigia rettulit annum.* ann. Cl. — cf. inferius 753, 754. Sch.: *θεῶν — κεῖται. οἱονεὶ παράκειται, ἢ ἐν ἐξουσίᾳ τῶν θεῶν ἐστιν.* cf. υ', 435, Odyss. α', 267, 400, π', 129. proverbium incertae originis, cui simile illud ap. Suidam et Zenob. 3, 64. *ἐν πέντε κριτῶν γόνασι, in 5 judicum* scenicorum (Aristoph. Av. 421.) *genibus* situm est. Schol. Comici ann. ad Ran. 350 (335): *ἡ δύναμις ἐν γόνασι.* hoc tenendum esse videtur cum Heinrichio, Montbelio et Nitzschio ann. ad Odyss. α', 267., qui conferri jubent inferius 569, ε', 176, τ', 354, Hesiod. Op. 569 (*ἀναψύξαι φίλα γούνατα*). — *ἥσω — μελήσει.* E: *ὅτι εὐσεβοῦς αἰχμητοῦ λόγος τὸ ἥσω — μελ. ἔστι δὲ τὸ ἥσω, ἀντὶ τοῦ πέμψω, ἀκοντίσω, τὸ πολλαχοῦ κείμενον, ὅθεν καὶ ἥμων* (ψ', 886.) *ὁ ἀκοντιστής.* — *τὰ — μελ.* *ceterum haec omnia Jovi curae erunt;* Jupiter haec reget et gubernabit. ψ', 724.: *ἤ μ' ἀνάειρ', ἢ ἐγώ σε· τὰ δ' ἂν Διῒ πάντα μελήσει,* ubi codd. minus bene: *τὰ δ' αὖ.* Telemachus Odyss. ρ', 601.: *ἐμοὶ τάδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει.* cf. Odyss. λ', 332.

516, 517. γ', 355, 356, ε', 280, 281 etc.

518, 519. ε', 538, 539. cf. δ', 138.

520—524. Sch: *αἰζήϊος.* (Odyss. μ', 83. usitatior est forma *αἰζηός*: v. β', 660, γ', 26 etc.) *ἀκμαῖος, νέος.* (male subjecit *νέος*: v. ann. ad π', 716.) *κεράων.* (γ', 439, τ', 566.) *κεράτων. βοὸς ἀγρ.* (κ', 155, ψ', 684 etc.) *ἐν ἀγρῷ αὐλιζομένου. ἢ ὑπαιθρίου, ἀγρίου. ἶνα — πᾶσαν. ὅλην ἀποτέμοι τὴν νωτιαίαν φλέβα. ἐρίπησι.* (ε', 68 etc.) *κατενεχθείη, πέσῃ.* annotarunt Scholl. B et Vict., haec ad veritatem naturae dicta esse: nam boves circa radices cornuum habere tendines continuos ac densos arteriasque, quibus universis recisis concidere illos, idque, postquam prosiluerint, *προθορόντες*, contra ac cetera soleant animalia: *βοῶν μὲν οἰκεῖον τὸ προπίπτειν, τῶν δὲ ἄλλων ζώων τὸ ἀνακλᾶσθαι.* quae in medio relinquimus. — Schol. B: *νηδυίοισι. τοῖς κατὰ νηδὺν σπλάγχνοις. ἅπαξ δὲ εἴρηται ἡ λέξις.* — *κραδαινόμενον.* ν', 504, π', 614. — *λῦε.* κ', 498, λ', 620.

Ἕκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος.
πρόσσω γὰρ κατέκυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
ἔγχεος, ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος ἄρης.
καὶ νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὁρμηθήτην,
εἰ μή σφω Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,
οἵ ῥ' ἦλθον καθ' ὅμιλον, ἑταίρου κικλήσκοντος.

recedunt Trojani, quorum Aretus percussus ab Automedonte spoliatur.

τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὖτις
Ἕκτωρ, Αἰνείας τ', ἠδὲ Χρομίος θεοειδής·
Ἄρητον δὲ κατ' αὖθι λίπον δεδαϊγμένοι ἦτορ
κείμενον· Αὐτομέδων δὲ, θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
„Ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενοιτιάδαο θανόντος
κῆρ ἄχεος μεθέηκα, χερείονά περ καταπέφνων!"
Ὣς εἰπὼν ἐς δίφρον ἑλὼν ἔναρα βροτόεντα
θῆκ', ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
αἱματόεις, ὥς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.

instauratur pugna de Patroclo, auctoribus Jove ac Minerva.

Ἂψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη,
ἀργαλέη, πολύδακρυς. ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
οὐρανόθεν καταβᾶσα· προῆκε γὰρ εὐρύοπα Ζεὺς,
ὀρνύμεναι Δαναούς· τῇ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.

525. cf. δ', 496, ε', 611 etc.

526—529. v. 305, ν', 184, 404 etc., de toto autem h. l. ν', 443, 444. et π', 610 — 614. talibus repetitis non facile offendetur, quicunque nativum Homericae poëseos *χαρακτῆρα* perspexerit. —

531 — 533. *διέκριναν* (β', 815, Odyss. δ', 179.) *διεχώρισαν*. Sch. — *καθ' ὅμιλον*, *una*. δ', 209. — *κικλήσκοντος*. β', 404 etc. — *ὑποταρβήσαντες*, *subtimentes*, quoniam Ajaces supervenerant: nam Automedontem quidem contemnebat Hector. v. 487.

535. egregie H: *δεδαϊγμένοι*. libri: *δεδαϊγμένον*, quasi pectus perfossum fuerit Areti, non venter, ut narravit poëta 524. imo *δεδαϊγμένοι ἦτορ*, vulnerato animo et moerentes, discedunt illi, postquam succurri non posse amico vident. sic Odyss. ν', 320.: *ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ*, quod idem alias sine tropo dixit *ἀκαχήμενος* seu *τετιημένος ἦτορ*, velut λ', 556, Odyss. ι', 62, κ', 313 etc. origo fraudis ι et ν litterarum similitudo in codd. MSS. igitur nefas esse duxi fraudare vatem tali emendatione, quae habet omnes numeros veritatis.

538—543. *Μενοιτιάδαο θαν.* genitivi causae. Sch.: *κῆρ ἄχεος μεθ.* (ψ', 434, ω', 48 etc.) *μικρὸν δέ (δή) τι τῆς ἐπὶ Πατρόκλῳ λύπης κεκούφισμαι τὴν ψυχήν*. (*καταπέφνων*. γ', 281. cf. ζ', 180, π', 827 etc. — *ἔναρα βροτ.* ζ', 480, θ', 534 etc.) *ἐδηδώς*. (*κατεδ.*) *καταβεβρωκώς*. „Virg. Aen. 12, 511.: *curruque abscissa duorum Suspendit capita, et rorantia sanguine portat.*" Eichh. — *τέτατο*. 736, μ', 436, ο', 413 etc.

546. libri: *δὴ γὰρ* etc., *jam enim mens ejus conversa est*, h. e. mutata. falso: nam perstat in eo Jupiter, Trojanis dare victoriam: v. 206 — 208, 453, infra 596. confidenter scripsi *τῇ*, *illuc*, in eam partem, ut ο', 46.: *τῇ ἴμεν, ᾗ κεν δὴ σὺ, Κελαινεφὲς, ἡγεμονεύοις*. id legit Pseudodidymus, qui haec ita exponat: *εἰς τοῦτο γὰρ ἐτράπη αὐτοῦ ἡ γνώμη*: *nam huc conversa est ejus sententia*, hoc jam facere decrevit; quemadmodum Soph. Oed. Col. 802.: *ἀλλ' εἰς τί τρέψει; quid-*

ἠΰτε πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ
Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων
ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονὶ, μῆλα δὲ κήδει,
ὣς ἡ πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἓ αὐτὴν
δύσετ' Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
πρῶτον δ' Ἀτρέος υἱὸν ἐποτρύνουσα προσηύδα,
ἴφθιμον Μενέλαον (ὁ γάρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν),
εἰσαμένη Φοίνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·

Menelai cum dea personata colloquium.

„Σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος
ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχιλῆος ἀγαυοῦ πιστὸν ἑταῖρον
τείχει ὕπο Τρώων ταχέες κύνες ἑλκήσουσιν.
ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
„Φοῖνιξ, ἄττα, γεραιὲ παλαιγενὲς, εἰ γὰρ Ἀθήνη
δοίη κάρτος ἐμοὶ, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν!
τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
Πατρόκλῳ· μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν.
ἀλλ' Ἕκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
χαλκῷ δηϊόων· τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει."

roboris animique Menelaum implet Minerva.

Ὣς φάτο· γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ὅττι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων.
ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνασσιν ἔθηκε,
καί οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν,

nam igitur acturus? ut reddidit Winsemius. de confusis δ et τ litteris v. Jacobs Anthol. Palat. 3. p. 62, nos ann. ad Aeschyl. Suppl. 448.

548—555. ἐξ οὐρανόθεν. θ', 19 etc. — τέρας, *portentum*. δ', 76 etc. — Sch.: δυσθαλπέος. δυσθερμάντου, ψυχροῦ. („μῆλα. θρέμματα, a parte, ut annotavit Schol. B. imo totam viri possessionem dici nonnunquam μῆλα, auctores sunt Scholiastae Pindari et Theocriti." *Ex H.* cf. ann. ad κ', 485.) κήδει. (ι', 615, φ', 369, ω', 542.) κακοῖ, βλάπτει, ἀνιᾷ, λυπεῖ. πυκάσασα. (κ', 271 etc.) σκεπάσασα, καλύψασα. — scripsisse vett. divise ἓ αὐτὴν, non ἑαυτὴν, quod habent plerique libri, annotavit E., estque evolvendus de eo Apollonius libro de Syntaxi. nec tamen magnopere refert, opinor, utro modo scribatur, fluctuante tum usu in hoc genere. — εἰσαμένη. ε', 785, ν', 45 etc. — ἀτ' φωνήν. ν', l. l., χ', 227.

556. κατ. κ. ὄνειδος. π', 498. cf. γ', 51, α', 291 etc.

559. π', 501.

561—566. ἄττα. ι', 603. — γεραιὲ παλ., ut γρηῒ παλαιγενέϊ γ', 386. cf. Odyss. χ', 395. Schol.: παλ. πάλαι γεγονὼς, πρεσβύτα. — βελ. δ' ἀπ. ἐρωήν. δ', 542, Odyss. ι', 119, Il. γ', 62, λ', 357 etc. — τῷ, *sic*, vel *idcirco*. v. β', 250, Matth. §. 290 etc. — Ap.: ἐσεμάσσατο. (υ', 425.) οἷον καθήψατο τῆς ψυχῆς. v. ann. ad δ', 190. Germani similiter: *sein Tod griff mir ans Herz*. — πυρὸς αἰνὸν — ἔχει μένος dictum est, ut φλογὶ εἴκελος Ἡφαίστοιο ἀσβέστῳ 88, ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο λ', 595 etc. — δηϊόων. λ', 153, ν', 675, σ', 195 etc.

568—573. ἠρήσατο. α', 351, γ', 318 etc. — Sch.: βίην. δύναμιν. (ἐν γούνασσιν. v. ann. ad 514.) μυίης θάρσος. τὸ ἐπίμονον τοῦ ἥρωος λέγει· οὕτως γὰρ ἀποτρεπόμενος εἰς ἄλ-

ἦτε, καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο,
ἰσχανάᾳ δακέειν, λαρόν τέ οἱ αἷμ' ἀνθρώπου·
τοίου μιν θάρσευς πλῆσε φρένας ἀμφιμελαίνας.
βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἠετίωνος,
ἀφνειός τ', ἀγαθός τε· μάλιστα δέ μιν τίεν Ἕκτωρ
δήμου, ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής·
τόν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
ἀΐξαντα φόβονδε, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε.
δούπησεν δὲ πεσών· ἀτὰρ Ἀτρείδης Μενέλαος
νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἑταίρων.

ab altera parte Hectorem ad arma stimulat Apollo.

Ἕκτορα δ' ἐγγύθεν ἱστάμενος ὤτρυνεν Ἀπόλλων,
Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος, ὅς οἱ ἁπάντων
ξείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἀβυδόθι οἰκία ναίων·
[τῷ μιν εεισάμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων·]
„Ἕκτορ, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς, τοπάρος περ
μαλθακὸς αἰχμητὴς, νῦν δ' οἴχεται οἶος ἀείρας

λον τόπον ἔτρεχεν εἰς τὸν αὐτόν. (v. ann. ad 389 — 399 et cf. inf. 742 — 745. non praeteriit hic locus Lucianum Muscae encomio, vol. 3. p. 401. ed. Tauchnitz.) ἐργομένη. (ν', 525, γ', 77, ψ', 72.) κωλυομένη, διωκομένη. ἀνδρομέοιο. (λ', 538.) ἀνθρωπείου. ἰσχανάᾳ. ἐπιθυμεῖ. (idem, quisquis est, ε', 89.: ἰσχανόωσιν. ἐπέχουσι, λύουσιν, ubi ponendum arbitror κωλύουσιν, ut ο', 723.: ἰσχανάασκον. κατεῖχον, ἐκώλυον. E: ἰσχ. δακέειν, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμεῖ, ἀντίσχεται, ἀντέχεται, praepostero quidem ordine notionum, quae subjectae sunt huic verbo.) λαρόν. (τ', 316, Odyss. β', 350, μ', 283, ξ', 408.) προσηνὲς, γλυκύ. θάρσευς. θάρσους. (similiter θάμβευς dixit Odyss. ω', 393, nec facile aliorum neutrorum in ος genitivum in ους contractum invenias ap. Hom., sed formas solutas πένθεος, τείχεος, τέκεος, βέλεος, ut H annotavit. ceterum cf. ι', 106, κ', 146, ν', 294, 381 etc.

575 — 579. E: τὸ Ποδῆς συνῄρηται ἐκ τοῦ Ποδέας Ποδῆς, ὡς Κισσέας Κισσῆς (λ', 223.), Ἑρμέας Ἑρμῆς, κατὰ Ἀρίσταρχον. fuit hic Podes frater Andromachae. — υἱὸς priore correpta in thesi propter vocalem, quae sequitur, ut item τίεν versu proximo. v. 590, α', 489, ν', 176, ο', 551, Odyss. α', 432, τ', 247. sic et οἷος priorem corripit ν', 275 et alias. — ἀφνειός τ', ἀγαθός τε. ν', 664. cf. β', 570 etc. — Sch.: δήμου. (β', 198, μ', 213.) δημοτῶν. εἰλαπιναστής. (v. κ', 217, ξ', 241 etc.) ὁμοτράπεζος, συνευωχητής. — φόβονδε, *in fugam*. v. μ', 432, ξ', 522.

583, 584. Φαίνοπι. 312. — ἐναλίγκιος. ε', 5 etc. — Ἀβυδόθι. β', 836.

585. carent hoc versu Ven., fragm. Moscov. et a m. 1. Townl.

586, 7. ταρβήσειεν. β', 268, ε', 286 etc. — οἷον, ὡς. — ὑπέτρεσας. 275.

587, 588. ὃς — αἰχμητής. πρέποντας πολεμίῳ τοὺς λόγους περιτέθεικεν ὁ π., ἐπείτοι οὐκ οἶδε δειλὸν τὸν Μενέλαον· βοὴν γὰρ ἀγαθὸν πανταχοῦ καλεῖ αὐτὸν, ὅ ἐστιν ἐν μάχῃ. offenderunt in h. l. etiam Schol. A et E, cum tamen κ', 116. Nestor Menelaum vituperet, tanquam eum, qui dormiat, totamque belli curam fratri imponat, quin ipse Agamemnon Nestori respondens: ὦ γέρον, inquit, ἄλλοτε μέν σε καὶ αἰτιάασθαι ἄνωγα· Πολλάκι γὰρ μεθίει τε, κ. οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι, Οὔτ' ὄκνῳ εἴκων, οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο, Ἀλλ' ἐμέ τ' εἰσορόων, κ. ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμήν. Schubarth. *Ideen über Homer und sein Zeitalter* p. 170.: „Menelaos, Atreus' Sohn. Agamemnons jüngerer Bruder. Eine breite, ansehnliche, würdevolle

νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἑταῖρον,
ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ἠετίωνος."
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.

Jupiter, concussa aegide, Trojanis dat victoriam.

καὶ τότ' ἄρα Κρονίδης ἕλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
μαρμαρέην, Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν,
ἀστράψας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξε·
νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς.

pugnae caedesque.

Πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρχε φόβοιο.
βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ, πρόσσω τετραμμένος αἰεὶ,
ἄκρον ἐπιλίγδην. γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις
αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὁ γάρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών.
Λήϊτον αὖθ' Ἕκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
υἱὸν Ἀλεκτρύονος μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρμης·
τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ,
ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν.
Ἕκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Λήϊτον ὁρμηθέντα
βεβλήκει θώρηκα κατὰ στῆθος παρὰ μαζόν·
ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν,
Τρώες. ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαο,

Gestalt (Il. 3, 210.), ohne den herrschenden Sinn des Bruders. Ihm gebührt die Ehre, Veranlassung zu dem Feldzuge, zu dem Kampf und Streit gegeben zu haben (Il. 4, 169 — 175; 10, 27, 28.), der durch die Geschicklichkeit des Bruders das Ziel so vieler Helden geworden ist. Sein Hauptausdruck ist eine Passivität, die sich ganz besonders den Zwecken des Bruders unterordnet (10, 120 — 123), veredelt jedoch durch Züge eines grösseren Wohlwollens, mehr Menschlichkeit und Milde (Il. 6, 37 — 60)." cf. Nitzsch. ann. ad Odyss. δ', 100. et, quem adhiberi jussit, Athen. 5. p. 190.

591. σ', 22, Odyss. ω', 315. Sch.: *ἄχεος νεφέλη.* *πύκνωμα τῆς λύπης περιφραστικῶς. πλῆθος λύπης. θανάτου μέλαν νέφος* dixit π', 350 et Odyss. δ', 180. cf. Iliad. υ', 417. Ovid. Trist. 5, 5, 22.: *pars vitae tristi cetera nube vacet.*

592 — 594. *κεκορ. α. χαλκῷ.* δ', 495 etc. — *αἰγίδα θυσσ.* ε', 738, ο', 229. „Virg. Aen. 8, 352.: *Arcades ipsum Credunt se vidisse Jovem, cum saepe nigrantem Aegida concuteret dextra, nimbosque cieret.*" Cl. — Sch.: *μαρμαρέην.* (γ', 126, ξ', 273 etc.) *ἀντὶ τοῦ λαμπράν.* „ita clipeus fulgidus hostis ori intentatus terrorem incutit; quod ad Jovem transfertur, aegide obversa homines velut occaecantem. v. δ', 166 seqq. idem jussu ejus faciunt Apollo ο', 229, 318. et Odyss. χ', 297." *Ex H.*

598 — 601. *πρόσσω τ. αἰεὶ*, *semper obversus in hostem*, nec terga vertens; quae est descriptio strenui bellatoris. — Sch.: *ἄκρον ἐπιλίγδην.* (a *λίζειν* sive *λίγγειν.* v. E, H, Schn. v. *λίζω.*) *οὐ κατὰ βάθος, ἀλλ' ὅσον ἐπιψαῦσαι ἐξ ἐπιπολαίου τὴν ἐπιφάνειαν.* Ap. h. l.: *ὅσον ἐπιψαῦσαι.* (similiter Hesych. et Suidas. idem est *λίγδην* Odyss. χ', 278.) *γράψεν.* *ἐπέξεσεν.* *ὀστέον ἄχρις.* π', 324. — *Λήϊτον.* β', 494. — *σχεδὸν — καρπῷ.* ε', 458, θ', 327 etc.

602. libri: *Ἀλεκτρυόνος*, non mutato accentu nominis proprii. v. 40. quanquam appellativum *ἀλεκτρυὼν* non legitur ap. Hom, ut Scholl. notarunt; nec magis *ἀλέκτωρ*, quod habetur Batrachom. 193, itemque ap. Pindarum et Aristophanem Atticosque, sed item proprium *Ἀλεκτόρος* Odyss. δ', 10.: nam sic eo loco scribendum est eadem de causa, nec ferendum *Ἀλέκτορος.* — *χάρμης.* δ', 222 etc.

603 — 609. *τρέσσε — παπτήνας.* λ', 545. — *ἐν καυλῷ — δόρυ.* ν', 162. cf. ib. 608, π', 115, 338. — *Δευ-*

δίφρῳ ἐφεσταότος. τοῦ μέν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν·
αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπάονά θ', ἡνίοχόν τε,
Κοιράνου, ὅς ῥ' ἐκ Λύκτου ἐϋκτιμένης ἕπετ' αὐτῷ
[πεζὸς γὰρ ταπρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιελίσσας
ἤλυθε, καί κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
εἰ μὴ Κοιράνος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·
καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ·
αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο],
τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
ὦσε δόρυ πρυμνὸν, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην.
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἡνία χεῦεν ἔραζε.

fugit, amisso auriga, Meriones, et Idomeneum trahit ad fugam.

καὶ τάγε Μηριόνης ἔλαβεν χείρεσσι φίλῃσι
κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προσηύδα·
„Μάστιε νῦν, εἵως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
γιγνώσκεις δὲ καὶ αὐτὸς, ὅτ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν."
Ὣς ἔφατ'· Ἰδομενεὺς δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
νῆας ἔπι γλαφυράς· δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ.
Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεραλκέα νίκην.

quaerens Ajax, quem mittat nuntiatum Achilli mortem sodalis, nihil aliud nisi lucem petit ab Jove, ut videat.

τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
„Ὢ πόποι, ἤδη μέν κε, καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστι,
γνοίη, ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει.
τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται, ὅστις ἀφείη,
ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει·
ἡμῖν δ' αὔτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.
ἀλλ' ἄγετ', αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
ἠμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες,
οἵ που δεῦρ' ὁρόωντες ἀκηχέατ', οὐδ' ἔτι φασὶν

καλίδαο. v. de hac forma patronymici *ν'*, 307. — *ἅμαρτεν.* *θ'*, 311 etc.

611. libri solito errore: *Κοίρανον*, uti et *ε'*, 677, pariterque 614. *Κοίρανος.* v. ann. ad 602. — *ἐκ Λύκτου.* *β'*, 647.

612—619. *λιπών.* „Idomeneus, qui paulo antea (*ταπρῶτα*) pedes redierat cum Merione in pugnam. v. *ν'*, 304, 305." *E K.* — *μέγα κρ. ἐγγ.* *λ'*, 752. cf. *ο'*, 644 etc. — *φάος*, *salus.* *ζ'*, 6, *π'*, 95 etc. — *ἄμυνε* — *ἦμαρ.* 511. — *δόρυ πρυμνὸν*, *hasta extrema*, cuspis. *ἄκρην αἰχμὴν* dixit 309. — *κατὰ* — *χεῦεν.* *η'*, 461, Odyss. *η'*, 267 etc. — *ἔραζε.* *μ'*, 156 etc.

621. Sch.: *κύψας.* *ὡς πεζός.* „humi stans Meriones e solo sublata frena porrexit Idomeneo semiseni (*ν'*, 361, 512.), jubetque eum curru se in castra recipere, superioribus jam Trojanis." *Ex H.*

622—634. *μάστιε*, *flagella.* *ν'*, 171. — *κάρτος*, robur, victoria. — *ἑτερ. νίκην.* *η'*, 26 etc. — *ἅπτεται*, *assequuntur*, germ. *sie treffen.* cf. *θ'*, 339. — *ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθὸς*, *sive ignavus, sive strenuus.* — *ἔμπης.* *α'*, 562 etc. — *ἰθύνει.* *δ'*, 132, *ε'*, 290 etc. — *ἐτώσια.* *γ'*, 368 etc. — *φραζώμεθα.* *β'*, 14, *δ'*, 14 etc. — *μῆτιν*, *consilium.* 712, *β'*, 169 etc.

635—647. *ἐρύσσομεν*, *ἐρύσωμεν.* *χάρμα*, *gaudium*, causa gaudendi, non *ludibrium*, ut *γ'*, 51, *ζ'*, 82 et alias. — *ἀκηχέδαται.* (sic.) Sch. et Hesych.: *λυποῦνται.* revocavi *ἀκηχέατ'*,

Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
σχήσεσθ᾽, ἀλλ᾽ ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
εἴη δ᾽, ὅστις ἑταῖρος ἀπαγγείλειε τάχιστα
Πηλείδῃ, ἐπεὶ οὔ μιν ὀΐομαι οὐδὲ πεπύσθαι
λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὤλεθ᾽ ἑταῖρος.
ἀλλ᾽ οὔπῃ δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
ἠέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε, καὶ ἵπποι.
Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ᾽ ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν,
ποίησον δ᾽ αἴθρην, δὸς δ᾽ ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν οὕτως!"

dispellit Jupiter caliginem; quo facto Menelaus Antilochum quaesitum mittitur ab Ajace.

Ὣς φάτο, τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
αὐτίκα δ᾽ ἠέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην,
ἠέλιος δ᾽ ἐπέλαμψε, μάχη δ᾽ ἐπὶ πᾶσα φαάνθη·
καὶ τότ᾽ ἄρ᾽ Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
„Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε διοτρεφὲς, αἴ κεν ἴδηαι
ζωὸν ἔτ᾽ Ἀντίλοχον, μεγαθύμου Νέστορος υἱὸν,
ὄτρυνον δ᾽ Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι θᾶσσον ἰόντα
εἰπεῖν, ὅττι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ᾽ ἑταῖρος."
Ὣς ἔφατ᾽, οὐδ᾽ ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
βῆ δ᾽ ἰέναι, ὥς τίς τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
ὅστ᾽ ἐπεὶ ἄρ κε κάμῃσι κύνας τ᾽ ἄνδρας τ᾽ ἐρεθίζων,

h. e. ἀκηχέαται, ἀκήχηνται (Matth. §. 198. pag. 254.), ex libri Oxon. Excerptis et edd. Flor. atque Aldinis; quemadmodum ἀκαχείατο, producta vocali media, legitur μ΄, 179. vulgo, secundum edd. Rom., T, Steph.: ἀκηχέδατ᾽, analogia incerta. — φασὶν, *secum loquuntur*, h. e. putant. res nota. — σχήσεσθαι ἡμᾶς, h. e. σχήσειν. v. Matth. §. 496, 7. *qui nos non amplius vim Hectoris sustenturos esse sperant, sed fuga in naves irruituros.* cf. μ΄, 106, 107 etc. — οὔπῃ, *nusquam*. ν΄, 191, ψ΄, 463 etc. — ἠέρι γὰρ κατ. 368. — ὑπ᾽ ἠέρος, ut ὑπ᾽ Ἀχαιῶν 224. — Sch.: αἴθρην. αἴθρη ὁ ἀνέφελος (Odyss. ζ΄, 44.) κ. εὔδιος ἀήρ. E: τὸ δὲ ἐν φάει καὶ ὄλεσσον παροιμιῶδες γέγονεν ἐπὶ τῶν εὐχομένων μὴ ἀκράτοις κακοῖς περιπεσεῖν, ἀλλὰ καὶ ἀγαθόν τι παραμεμίχθαι αὐτοῖς. οὕτω ἐν Ὀδυσσείᾳ (η΄, 224.) ηὔκται τὸ ἰδόντα με τὰ φίλτατα λίποι αἰών. οὕτω τις ὀλλύμενος ἐν ὕδατι εὔχεται κατὰ γῆν τοῦτο παθεῖν. οὕτω παράσιτος νῆστις θνήσκων εὔξαιτ᾽ ἂν κόρῳ διαῤῥῆναι. ὁ τοιοῦτος νοῦς καὶ παροιμίαν προήγαγε τὸ ἐξ ἀξίου ξύλου καὶ ἀπάγξασθαι, ἧς μέμνηται ὁ Κωμικός. v. Ran. 688. — εὔαδεν. ξ΄, 340. magnifice dictum merito praedicant Scholiastae Veneti. Longinus l. de Subl. c. 7.: ἔστιν ὡς ἀληθῶς, inquit, τὸ πάθος Αἴαντος. οὐ γὰρ ζῆν εὔχεται (ἦν γὰρ τὸ αἴτημα τοῦ ἥρωος ταπεινότερον), ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ἐν ἀπράκτῳ σκότει τὴν ἀνδρίαν εἰς οὐδὲν γενναῖον εἶχε διαθέσθαι, διὰ ταῦτ᾽ ἀγανακτῶν, ὅτι πρὸς τὴν μάχην ἀργεῖ, φῶς ὅτι τάχιστα αἰτεῖται, ὡς πάντως τῆς ἀρετῆς εὑρήσων ἄξιον ἐντάφιον, κἂν αὐτῷ Ζεὺς ἀντιτάττηται. Boileavius *Traité du Sublime, trad. du grec*, c. 7.: *grand Dieu, chasse la nuit qui nous couvre les yeux, Et combats contre nous à la clarté des cieux!*

648. nihil παθητικώτερον lacrimante Ajace animadverterunt Veneti interpretes. K comparavit ι΄, 13—15.; sed neque Agamemnon, neque Antilochus 700, imo ne Achilles quidem α΄, 357., duritie animi similes sunt Ajaci.

651. 237.

652. σκέπτεο. (Odyss. μ΄, 247. non huc pertinet σκέπτετο π΄, 361.) σκέπτου, ὅρα. Sch.

657—664. v. λ΄, 548—555, qui geminus est locus.

οἴτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι,
πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
ἀντίοι ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
καιόμεναί τε δεταὶ, τάςτε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
ὣς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
ἤϊε πόλλ' ἀέκων [περὶ γὰρ δίε, μή μιν Ἀχαιοὶ
ἀργαλέου πρὸ φόβοιο ἕλωρ δηΐοισι λίποιεν],
πολλὰ δὲ Μηριόνῃ τε καὶ Αἰάντεσσ' ἐπέτελλεν·
„Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
νῦν τις ἐνηείης Πατροκλῆος δειλοῖο
μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι,
ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.“
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
πάντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετὸς, ὅν ῥά τέ φασιν
ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν,
ὅντε, καὶ ὑψόθ' ἐόντα, πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὼξ,
θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος, ἀλλά τ' ἐπ' αὐτῷ
ἔσσυτο, καί τέ μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν·
ὣς τότε σοὶ, Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄσσε φαεινὼ
πάντοσε δινείσθην πολέων κατὰ ἔθνος ἑταίρων,
εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζώοντα ἴδοιο.
τὸν δὲ μάλ' αἶψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι,
ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

ad Achillem jussus properat Antilochus;

„Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, διοτρεφὲς, ὄφρα πύθηαι
λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι!

666—668. *ἤϊε — ἀέκων.* λ', 556. — *περὶ γὰρ δίε.* ε', 566 etc. — Sch.: *πρὸ φόβοιο.* ἀντὶ τοῦ ὑπὸ φόβου. — *prae fuga*, propter fugam. similiter Veneti. cf. Matth. §. 575. Aeschylus Agam. 1152.: σὲ μὲν πρὸ μοίρας τῆς ἐμῆς διαφθερῶ. Soph. Trach. 479.: πρὸ γάμων, *pro nuptiis*, nuptiarum causa. — *ἕλωρ.* α', 4, ε', 488 etc. — *δηΐοισι.* δ', 373 etc. — *ἐπέτελλεν.* δ', 229 etc. —

670—672. Sch.: *ἐνηείης.* (v. 204.) πραότητος, προσηνείας. *δειλοῖο.* δειλοῦ, ἀθλίου. — *ἐπίστατο μείλιχος εἶναι*, *norat*, h. e. consueverat, *mitis esse.* ζ', 444.: ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς, quem locum comparavit Plut. l. de aud. poët. p. 31 F. Herod. 7, 29.: ἐπίστασό τε εἶναι αἰεὶ τοιοῦτος, et ib. 135.: ὁρᾶτε γὰρ ὡς ἐπίσταται βασιλεὺς ἄνδρας ἀγαθοὺς τιμᾷν. cf. Aeschyl. Suppl. 808, Eum. 86 etc. — *νῦν αὖ — κιχάνει.* v. 478.

674—680. *παπταίνων.* 603 etc. — *ὀξύτατον.* ξ', 345, ψ', 477. — *ὑπουρανίων.* κ', 212, Odyss. ι', 264. — *πετεηνῶν.* β', 459, θ', 247 etc. — Sch.: *πτώξ.* λαγωὸς, ἀπὸ τοῦ πτώσσειν. (cf. δ', 371, 372. plene πτῶκα λαγωὸν dixit χ', 310. — *θάμνῳ.* λ', 156 etc.) *ἀμφικόμῳ.* πανταχόθεν κομώσῃ. (κόμην arborum et plantarum dici, notum est. v. Schn. h. v. Horat. Od. 4, 7.: *Diffugere nives, redeunt jam gramina campis, Arboribusque comae* etc. — *ὣς τότε σοὶ* etc. minus vivide dixisset ὣς τότε Μενελάῳ etc. cf. 702 et ann. ad π', 20. *δινήθην.* (sic, mendose quidem.) ἐδινοῦντο, ὅ ἐστι περιεστρέφοντο. — *ἔθνος ἑταίρων.* η', 115, λ', 594 etc.

682. 116.

685—693. *εἰ δ', ἄγε.* ζ', 376. —

ἤδη μὲν σὲ καὶ αὐτὸν ὀΐομαι εἰσορόωντα
γιγνώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ὤριστος Ἀχαιῶν,
Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
ἀλλὰ σύγ' αἶψ' Ἀχιλῆϊ, θέων ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
εἰπεῖν, αἴ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ
γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τευχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ."
„Ὣς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε μῦθον ἀκούσας,
δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε, τὼ δέ οἱ ὄσσε
δακρυόφι πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
ἀλλ' οὐδ' ὧς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησε,
βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ,
Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους.
τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο,
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.

Menelaus autem redit ad corpus Patrocli et Ajaces.

Οὐδ' ἄρα σοὶ, Μενέλαε διοτρεφὲς, ἤθελε θυμὸς
τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν
Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη,
ἀλλ' ὅγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν,
αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει,
στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θέων, εἶθαρ δὲ προσηύδα·
„Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν,
ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἴω

ὅτι — κυλίνδει. 99. — πέφαται. 164, ο', 140. — ὤριστος. λ', 288, ν', 154 etc. — ποθή. 704, α', 240 etc. — ἐπὶ νῆα, *ad navem* aliquam suam. — Sch.: γυμνόν. (711, π', 815 etc.) ἄνευ τῶν ὅπλων.

694—699. κατέστυγε, *odit*, abominatus est. Odyss. κ', 112.: οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δώματα, τὴν δὲ γυναῖκα Εὗρον, ὅσην τ' ὄρεος κορυφὴν, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν. — Sch.: ἀμφασίη. (Odyss. δ', 704.) ἀφασία, ἔκπληξις, ἀφωνία. (Ap.: ἀμφασίη. ἀφασία, ἀφωνία. similiter alii. sed Etym., distinctione facta horum vocabulorum: ἀμφασίαν, τὴν ἀφωνίαν κ. ἔκπληξιν, οὐκ ἀφασίαν, οἷον ἀπροφασίαν (perperam libri: προφασίαν), ἀπορίαν. Virg. Aen. 12, 665.: *obstupuit varia confusus imagine rerum Turnus, et obtutu tacito stetit.*" Eichh. — πλῆσθεν, ἐπλήσθησαν. — θαλερὴ, *florens*, juvenilis, clara. Sch. infra ψ', 397.: ἱλαρὰ, ἀκμαία. alii: σύντονος κ. μεγάλη. cf. ann. ad β', 266. „Virg. Aen. 4, 280.: *et vox faucibus haesit.*" Cl. D. Montbel.: „*sa voix sonore expire.* l'épithète de θαλερὴ, que j'ai rendue par *sonore*, caractérise tout ce qui vient de soi-même avec une certaine abondance et une certaine force. Hom. l'applique aux larmes, pour exprimer qu'elles coulent abondamment et sans efforts: θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα (ζ', 496): „*en repandant beaucoup de larmes.*" il s'en sert pour exprimer la vigueur de la jeunesse: σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης (ib. 430): „tu es mon époux brillant de jeunesse." et au 4. chant 475.: „le jeune et florissant Simoïsius, ἠΐθεον θαλερὸν Σιμοείσιον." — ἔσχετο. κατέσχετο. Sch.: ἐπεσχέθη. cf. υ', 272. Odyss. δ', 705, ρ', 238, τ', 472.) ἐφημοσύνης. (Odyss. μ', 226, π', 340.) ἐντολῆς. — βῆ δὲ θέειν. ut βῆ δ' ἰέναι δ', 199, ubi v. ann. — ἔστρεφε, *flectebat*, agebat. θ', 168, ε', 505 etc. — μώνυχας. ε', 236 etc.

703 — 705. τειρ. ἑτάροισιν, ἔνθεν ἀπ. Ἀντ., afflictis bello Pyliis, quorum dux erat. — Schol. A et E: ἀνῆκεν. ἀνέπεισε, παρώτρυνε. „sic ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε χ', 252, et Odyss. θ', 73.: Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν (*incitavit*) ἀειδέμεναι κλέε' ἀνδρῶν." *E K et H.*

708—714. ἐπιπροέηκα. σ', 58, ι', 516, Odyss. ο', 298. — εἰς Ἀχ., *ad*

νῦν ἰέναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἕκτορι δίῳ·
οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο.
ἡμεῖς δ' αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
ἠμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ κῆρα φύγωμεν.“

Ajacis consilium.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
„πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε.
ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης, ὑποδύντε μάλ' ὦκα,
νεκρὸν ἀείραντες φέρετ' ἐκ πόνου· αὐτὰρ ὄπισθε
νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι δίῳ,
ἶσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, οἳ τοπάρος περ
μίμνομεν ὀξὺν ἄρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.“

Merioni et Menelao corpus Patrocli auferentibus acriter instant Trojani, nec tamen eorum terga caedere possunt, sed semper rejiciuntur ab Ajacibus.

Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
* ὕψι μάλα μεγάλως. ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθε
Τρωϊκὸς, ὡς εἴδοντο νέκυν αἴροντας Ἀχαιούς·
ἴθυσαν δὲ κύνεσσιν ἐοικότες, οἵτ' ἐπὶ κάπρῳ
βλημένῳ ἀΐξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων.
ἕως μὲν γάρ τε θέουσι, διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες,
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσιν ἑλίξεται, ἀλκὶ πεποιθὼς,
ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διά τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος·
ὣς Τρῶες εἵως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο,
νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς
σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χρὼς, οὐδέ τις ἔτλη
πρόσσω ἀΐξας περὶ νεκροῦ δηριάασθαι.

ingens virorum et equorum tumultus comparatur cum magno incendio;

Ὣς οἵγε μεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
νῆας ἔπι γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν

Achillem. Matth. §. 578. — μῆτιν ἀρ. 634. — Sch.: ἐνοπῆς. (γ', 2 etc.) ἀθρόας μάχης.

716—722. κατ' αἶσαν. γ', 59, κ', 445. idem dixit κατὰ μοῖραν εἰπεῖν α', 286. — ὁμώνυμοι, *cognomines*, ambo Ajaces. — Sch.: ἀγακλεές. (φ', 379.) λίαν ἔνδοξε. ἀγκάζοντο. εἰς τὰς ἀγκάλας ἐλάμβανον. ab ἀγκάς. v. Schn. h. v.

723. μάλα μεγάλως. friget μάλα, neque sic, quod sciam, alias Homerus. misceri solent vocabula μέγα et μάλα, ut H annotavit ad 629. hinc orta mihi suspicio, vatem dixisse μέγαν μεγάλως, simileque μάλα fraudi fuisse τῷ μέγα. sic π', 776. et Odyss. ω', 40.: κεῖτο μέγας μεγαλωστί. cf. σ', 26. corpus magnum magnifice sustulerunt heroës.

724—730. εἴδοντο, *videbant.* π', 278. — διαῤῥ. μεμαῶτες. β', 473, λ', 712. — ἐν τοῖσιν ἑλίξεται, τοῖσιν ἐνελίξηται. tmesis. — ἀλκί. ε', 299. — ὁμιλαδὸν, catervatim, *una.* δ', 209. ἅμ' ἕποντο dixit 753.

731. ν', 147, ο', 278.

733, 734. τῶν δὲ (h. e. δή) τράπετο χρώς. ν', 279, 284. Sch.: ἠλάσσετο ἡ ἰδέα τοῦ προσώπου. idem: δηριάασθαι. (μ', 421 etc.) μάχεσθαι, φιλονεικεῖν.

736—741. τέτατο. 543. — Sch.:

ἄγριος, ἠΰτε πῦρ, τό τ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
ὄρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἶκοι
ἐν σέλαϊ μεγάλῳ, τὸ δ' ἐπιβρέμει ἲς ἀνέμοιο·
ὣς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων
ἀζηχὴς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.

corpus ferentium heroum patientia cum mulorum, qui trabem trahunt; utriusque autem Ajacis virtus cum monte, qui torrentium frangit impetum.

οἱ δ', ὥσθ' ἡμίονοι, κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες,
ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν
ἢ δοκὸν, ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον, ἐν δέ τε θυμὸς
τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ σπευδόντεσσιν,
ὣς οἵγε μεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ὄπισθεν
Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥστε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ
ὑλήεις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκὼς,
ὅστε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα
ἴσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίονδε τίθησι,
πλάζων, οὐδέ τί μιν σθένεϊ ῥηγνῦσι ῥέοντες·
ὣς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
Τρώων. οἱ δ' ἅμ' ἕποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης, καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.

ὄρμενον. (λ', 571, φ', 14.) ὁρμώμενον, διεγειρόμενον. *φλεγέθει*. (σ', 211, φ', 358, ψ', 197.) φλέγει. *μινύθουσιν*. (ο', 492, 493 etc.) ἐλαττοῦνται, διαφθείρονται. („π', 392. aquarum eluvie μινύθει ἔργα ἀνθρώπων." *Ex H.* — *σέλαϊ*. ο', 600, σ', 214 etc. — *τὸ δὲ*, τὸ πῦρ.) *ἐπιβρέμει*. ἐπηχεῖ, ψοφεῖ. sic ο', 626.: ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης Ἱστίῳ ἐμβρέμεται. ignis quoque βρόμον dixit ξ', 396. *E K et H.* — *ἀζηχής*. δ', 435. — *ὀρυμαγδος*. β', 810 etc. — „*ἐπήϊεν*, *incessit*, institit. ε', 238.: τὸν δέ τ' ἐγὼ ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ χαλκῷ." *Ex H.* *ἐρχομένοισιν*, ἀπερχομένοισιν, uti et οἴχομαι dici solet pro ἀποίχομαι. ann. K.

742—754. de hoc simili v. ann. ad 389 — 399 et 570. est sane aptum et diserte expositum, uti et illud de asino, cui comparatur ipse Ajax, invitus recedens, λ', 558.; sed gravitate vincunt illa, quae in sequentibus dicit de monte, fluviis opposito; de quibus E: ἰστέον, inquit, ὅτι ἐπὶ τοιαύτῃ πράξει οὐκ ἔστι σεμνοτέραν εὑρέσθαι παραβολήν. — *κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες*, *robore insignes*, quemadmodum περιβάλλειν dicuntur illi, qui in re aliqua excellunt. Odyss. ο', 17.: ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας Μνηστῆρας δώροισι. cf. Schn. v. περιβάλλω. promiscuus harum praepositionum usus est ap. Homerum; a quo usu dependent ἀμφιπεριστέφειν, ἀμφιπεριστρωφᾷν et alia hujuscemodi verba, ex utraque composita; item illud 760: περί τ' ἀμφί τε τάφρον. K interpretatur ἐπιειμένοι ἀλκὴν, quod magis placeret, si poëta dixisset ἀμφιβαλλόμενοι. pejus etiam Scholiastae aliique, quarum commenta sciens praetereo. — *παιπ. ἀταρπόν*. μ', 168. τρηχεῖαν ἀτ. dixit Odyss. ξ', 1. Sch.: *ἀταρπόν*. ἀντὶ τοῦ ἄτροπον ὁδόν. v. Schn. vv. ἀταρπὸς, ἀτραπιτὸς, ἀτραπός. (*δοκὸν*, *trabem*. cf. Odyss. τ', 38, χ', 176, 193. — *δόρυ νήϊον*. ο', 410, Odyss. ι', 384.) *ἰσχανέτην*. ἐπεῖχον τὴν ὁρμὴν κ. ἐπεκώλυον. *πρών*. (θ', 553 etc.) ὑλώδης τόπος, ἐξοχὴ ὄρους. (*ὑλήεις*. κ', 362 etc.) *πεδ. διαπρ. τετυχηκώς*. παρ' ὅλον τὸ πεδίον παρατεταμένως διήκων. (Odyss. κ', 88. de portu: ὃν πέρι πέτρη Ἠλίβατος τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν. Hesych.: διαπρύσιον. διὰ πάντων διεξιόν. *Ex H.* a διὰ et περάω: v. Schn. h. v. — *ἀλεγεινὰ*, ἀλγεινὰ, χαλεπὰ, ἐπίπονα, *molesta*, perniciosa. v. E et H. — *ἄφαρ*, *protinus*. α', 349 etc.) *πλάζων*. (β', 132 etc.) πλανῶν. νῦν δὲ ἀνακόπτων καὶ ἀνακρούων. (H: „ἀποστρέφων, *avertens*" etc.) *ἀνέεργον*. (γ', 77, η', 55.) ἀνέστελλον. — *δύω — Ἕκτωρ*. v. supra 513.

fugiunt Graeci, necdum tamen finem capit proelium.

τῶν δ', ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν,
οὖλον κεκλήγοντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα
κίρκον, ὅ τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν,
ὣς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν
οὖλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης·
πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περί τ' ἀμφί τε τάφρον
φευγόντων Δαναῶν, πολέμου δ' οὐ γίγνετ' ἐρωή.

755—761. *ψαρῶν — κολοιῶν.* π', 583. *νέφος*, ut *νέφος πεζῶν* δ', 274 etc. — *οὖλον.* E inter pejora: *δύναται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ὀλεθρίου νοηθῆναι.* quod probat H, ut sit *σημαντικὸν τοῦ οἰκείου ὀλέθρου.* v. β', 6. minus probabiliter Voss.: *allzumal aufschreiend.* — *κεκλήγοντες.* π', 430. — *κίρκον.* Aristot. H. A. 9, 24, 1.: *τῶν δὲ ἱεράκων κράτιστος μὲν ὁ τριόρχης, δεύτερος δὲ ὁ αἰσάλων, τρίτος δὲ ὁ κίρκος.* cf. π', 582. — „*ὑπ' Αἰνείᾳ.* revocandus est in animum usus τοῦ ὑπὸ cum 3. casu, quando significatur obnoxius alter alteri, etiam ex metu.“ *Ex H.* idem dixisset *ὑπ' Αἰνείαο καὶ Ἕκτορος*, ut supra *ὑπ' Ἀχαιῶν* 224. — *περί τε ἀμφί τε τάφρον.* *περισσολογίᾳ* emphatica Latini dicunt *circumcirca.* v. ann. ad 742. — *πολέμου — ἐρωή.* π', 302.

D. Montbel.: „Rien ne prouve mieux l'importance qu'on attachait, dans les siècles héroïques, à rendre les derniers devoirs aux morts, que ces longs combats livrés pour obtenir le corps de Patrocle. Tout ce chant est consacré à peindre cette lutte sanglante des deux peuples autour d'un cadavre. Il ne s'agit pas ici de prendre un avantage de position, de défendre la flotte ou d'attaquer les murs de la ville, mais de soustraire un héros mort à l'infamie d'être déchiré par les chiens et les vautours. Cette action, si simple en apparence, fournit une matière abondante à plus de 800 vers; et jamais la féconde imagination du poète n'a déployé plus de richesse, sans que jamais on sente l'effort ou la recherche; tant il est inspiré par cette pensée profonde et religieuse des honneurs dus à la dépouille mortelle d'un héros.

Plusieurs siècles après, les Lacédémoniens firent d'aussi glorieux efforts pour sauver le corps de Léonidas, après la fameuse bataille des Thermopyles: „Les Perses et les Lacédémoniens, dit Hérodote 7, 225., livrèrent un grand combat pour le cadavre de Léonidas; mais enfin, à force de courage, les Grecs parvinrent à l'enlever, après avoir repoussé quartre fois les ennemis.“

Le même historien dit que les Perses n'attachèrent pas moins de prix à ravoir le corps d'un de leurs généraux, et que, n'ayant pu le ressaisir, ils se livrèrent à un grand deuil, si bien que tous les échos de la Béotie en retentirent: „c'est ainsi, ajoute Hérodote 9, 24., que les Barbares rendirent les derniers honneurs à Masistius.“

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Σ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Σ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον ἐπιγνοὺς ὀδύρεται. ἀνελθοῦσα δὲ ἡ Θέτις ἐκ τῆς θαλάσσης παρηγορεῖ αὐτὸν καὶ παραινεῖ ἀπέχεσθαι τοῦ πολέμου, ἕως ἂν αὐτῷ ὅπλα κομίσῃ παρὰ τοῦ Ἡφαίστου. κελευσάσης δὲ Ἥρας ἄοπλος προσελθὼν ἐπὶ τὸν τάφρον ἐπιφαίνεται τοῖς πολεμίοις, καὶ αὐτὸν ἐκπλαγέντες, καὶ κατὰ τὴν φυγὴν πολλοὶ διαφθείρονται. τὸ δὲ τοῦ Πατρόκλου σῶμα διασώσαντες οἱ Μυρμιδόνες λούουσιν. Ἥφαιστος δὲ Ἀχιλλεῖ πανοπλίαν κατασκευάζει.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Σ.

Ο Π Λ Ο Π Ο Ι Ι Α.

Achillis luctus, postquam accepit nuntium de nece Patrocli.

Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθε.
τὸν δ' εὗρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ὤ μοι ἐγὼ, τί γὰρ αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
νηυσὶν ἔπι κλονέονται, ἀτυζόμενοι πεδίοιο;
μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καί μοι ἔειπε,
Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, ἔτι ζώοντος ἐμεῖο,

Annotationes. Vers. 1. *λ'*, 596.

3. *νεῶν ὀρθοκραιράων*, *navium erectis cornibus*, h. e. proris et puppibus prominentibus, more veterum. „die Schiffe der ältesten Griechen waren an beiden Enden so sehr gebogen, dass sie fast dem Monde, wenn er sich dem letzten Viertheil nähert, ähnlich sehn, wenigstens auf den Münzen, z. B. bei Spanheim zu Callimach. h. in Pallad. v. 24. p. 631. diese Spitzen nannte man Hörner; daher der Schiffe beständiger Beiname *κορωνίδες* (v. *α'*, 170), wie der Stiere (Theocr. 25, 151.: *βουσὶ κορωνίσι*), von ihren mondähnlichen Hörnern, und hier *νῆες ὀρθόκραιραι*, wie *βόες ὀρθόκραιραι* 573, *ϑ'*, 230." *E K.* cf. Köpkei *Kriegsw. d. Gr.* p. 308 — 311. quamque delineari jussit imaginem navis antiquae; Donndorf. *Gesch. d. Erf.* 4. p. 53, etc.

4. „Virg. Aen. 10, 843.: *agnovit longe gemitum praesaga mali mens.*" Cl. sic libri, sed inepte. scribamus *genitum*. longe filium Lausum agnovit Mezentius. confusae m et n litterae, ut saepe alias. ipse Hom. Odyss. *υ'*, 349.: *γόον δ' ᾠΐετο θυμός.*

5. *λ'*, 403, *ϱ'*, 90, *φ'*, 53, 552 etc.

6. ita Barocc., probante H. vulgo: *τί τ' ἄρ' αὖτε.* ordo: *ὤ μοι ἐγὼ, μὴ δή μοι — ἠελίοιο. τί γὰρ — πεδίοιο;* de positis priore loco verbis *τί γὰρ — πεδ.* v. ann. ad *η'*, 73, *ϱ'*, 221, 252, Od. *κ'*, 337. etc. *γ* et *τ* litteras, ipsumque *γὰρ* et *τὰρ* sive *τ' ἄρ*, permutari inter se, non est novum. v. inferius ann. ad 182.

7 — 14. *κλονέονται.* *ε'*, 8, *ξ'*, 59 etc. — *ἀτυζόμενοι πεδ.* *ζ'*, 38, 41, *φ'*, 4 etc. — Sch.: *διεπέφραδε.* (*υ'*, 340, Odyss. *ϱ'*, 590.) *διεσάφησεν, εἶπεν.* Ap.: *ἐνετείλατο.* — *Μυρμ. τὸν ἄριστον* etc. id Achilli praedicere satis habuit, ut videtur, Thetis, nec nominavit Patroclum, fortasse ne nimium ex tam tristi vaticinio dolorem acciperet. alioqui cum hisce pugnarent illa, quae dixit *ϱ'*, 410, 411. Myrmidonem autem Thetis appellavit Patroclum Opuntium

χερσὶν ὕπο Τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο.
ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς,
σχέτλιος! ἦ τ' ἐκέλευον ἀπωσάμενον δήϊον πῦρ
ἂψ ἐπὶ νῆας ἴμεν, μηδ' Ἕκτορι ἶφι μάχεσθαι."
Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
τόφρα οἱ ἐγγύθεν ηλθεν ἀγαυοῦ Νέστορος υἱὸς,
δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν·
„Ὤ μοι, Πηλέος υἱὲ δαΐφρονος, ἦ μάλα λυγρῆς
πεύσεαι ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι!
κεῖται Πάτροκλος· νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται
γυμνοῦ, ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ."
Ὣς φάτο, τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
* χεύατο κακκεφαλῆς, χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον,
νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη·
αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστὶ τανυσθεὶς
κεῖτο, φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων.
δμωαὶ δ', ἃς Ἀχιλεὺς ληΐσσατο, Πάτροκλός τε,
θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον, ἐκ δὲ θύραζε
ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι
στήθεα πεπλήγοντο, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης.

propterea quod dux erat Myrmidonum. v. Schol. A. — *χερσὶν ὕπο Τρ.*, *χειρῶν ὕ. Τρ.*, ut *ὑπ' Αἰνείᾳ* ρ', 758. v. Matth. 392, ann. — *λείψειν φάος ἠελίοιο*, *lucem relicturum esse.* contra 61. et ε', 120. *ὁρᾷν* sive *ὄπτεσθαι φάος ἠ.* est *vivere*, quod *εἶναι ἐν φάει* dicere solent Tragici. v. Soph. Philoct. 391. — *ἀπωσάμενον.* θ', 205, μ', 276 etc. — *ἶφι μάχεσθαι.* α', 151, β', 720 etc.

15. α', 193, λ', 411, Odyss. δ', 120 etc. cf. κ', 507.

18 – 21. commendatur haec oratio brevitate, qua Homerum mirabilem esse ait Quintilianus 10, 1. cf. Schol. B et E. — Sch.: *κεῖται. νῦν ἀντὶ τοῦ ἀνήρηται, τέθνηκεν.* cf. 121, ε', 467, ρ', 92 etc. Virg. Aen. 1, 103.: *saevus ubi Aeacidae telo jacet Hector* etc. — *γυμνοῦ*, *inermis.*

22. ρ', 591.

23. *κόνιν αἰθ.* Sch.: — *τὴν σποδὸν, παρὰ τὸ ἐκκεκαῦσθαι.* Ap.: *κόνις ἡ πεδιὰς λέγεται, καὶ ἡ ἐκ τέφρας* (25.) *σποδός. καὶ τοῦ μὲν προτέρου* (bene Toll.: *τὸ μὲν πρότερον*)· *οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε, κόνις τε* (ι', 385)· *τὸ δ' ὕστερον· ἀμφοτέρῃσι* etc. „cogitandus fortasse est Achilles assidere foco, qui solebat esse in extrema parte cubiculi." *Ex II.*

24. *χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον.* infans fuit Hom., si hoc dixit, parvoque intervallo illud *φίλῃσι δὲ χερσ[ὶ] κόμην ᾔσχυνε δαΐζων.* quare latere ali[ali]quid arbitror, nec nolim ita scribi: *χαρίεν δ' ἤχλυσε πρόσωπον*, ut *ἤχλυσε δ[ὲ] πόντος* Odyss. μ', 406 et ξ', 304. no[no]tus est verborum *ἀχλὺς, σκότος, νὺξ* e[t] similium usus *μεταφορικός.* Odyss. υ', 351.: *ἆ δειλοὶ, τί κακὸν τόδε πάσχετε[;] νυκτὶ μὲν ὑμέων Εἰλύαται κεφαλαί τε πρόσωπά τε, νέρθε τε γοῦνα.* *vultu[m] caligantem* dixit Pacuv. ap. Non. c. 2[,] n. 869.

25 — 34. Sch.: *νεκταρέῳ. θείᾳ[,] καθαρῷ.* (v. ann. ad γ', 385. — *ἀμφ[ίζ]ίζανε, περιέκειτο.* Feith. pag. 397. „mos hic Hebraeis," inquit, „aliisqu[e] orientalibus populis patrius." similite[r] annotante Feithio, Hom. de Laërte Odyss. ω', 315., Virg. de Mezentio et Latino Aen. 10, 844.; 12, 611, Eurip. d[e] Electra El. 166 etc. — *μέγας μεγαλ[ωστί.]* π', 776.) *ᾔσχυνε.* (ζ', 209, χ', 75 etc.) *καθύβρισε.* *δαΐζων.* (η', 247, ι', [...] etc.) *διακόπτων, σπαράσσων.* (*evell[ens] comam*, velut Agamemnon κ', 15. v[.] Feith. l. c., ubi praeterea laudavit Odyss. κ', 567, Virg. Aen. 9, 477 etc.) *ληΐσσατο.* (Odyss. α', 398, ψ', 357.) *ἐκ λαφύρων ἐκτήσατο.* (*θυμὸν ἀκηχ[έμεναι]* ut *ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ* ε', 364. c[f.] ρ', 637. — *μεγάλ' ἴαχον.* α', 48[2,] β', 333 etc.) *πεπλήγοντο.* (μ', 16[?], ο', 113, ψ', 363 etc.) *ἔπλησσον.* –

Ἀντίλοχος δ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων,
χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος. ὁ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ
[δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ],

quem exaudiunt Thetis et Nereïdes.

σμερδαλέον δ' ᾤμωξεν. ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι,
κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο
πᾶσαι, ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.
[ἔνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε, Θάλειά τε, Κυμοδόκη τε,
Νησαίη, Σπειώ τε, Θόη θ', Ἁλίη τε βοῶπις,
Κυμοθόη τε, καὶ Ἀκταίη, καὶ Λιμνώρεια,
καὶ Μελίτη, καὶ Ἴαιρα, καὶ Ἀμφιθόη, καὶ Ἀγαύη,
Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φερουσά τε, Δυναμενή τε,
Δεξαμενή τε, καὶ Ἀμφινόμη, καὶ Καλλιάνειρα,
Δωρὶς, καὶ Πανόπη, καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια,
Νημέρτης τε, καὶ Ἀψεύδης, καὶ Καλλιάνασσα·
ἔνθα δ' ἔην Κλυμένη, Ἰάνειρά τε, καὶ Ἰάνασσα,
Μαῖρα, καὶ Ὠρείθυια, ἐϋπλόκαμός τ' Ἀμάθεια,
ἄλλαι θ', αἳ κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.]

ὑθεν — ἑκάστης. *soluta subtus embra sunt cujusque* captivae, h. e. pees, concidit. v. δ', 469, π', 805 etc. — *κυδάλιμον.* δ', 100, κ', 16 etc. — *δείδιε — σιδήρῳ.* timuit Achils, ne collum Patroclo secaret Hector, uod facere intenderat: v. ρ', 126, ina 175 — 177, et ipsius Achillis minas 35 – 337, et Euphorbi ρ', 39, 40.

35—37. *σμερδαλέον.* β', 334 etc. — *ᾤμωξεν.* γ', 364 etc. — *ἄκουσε — γέροντι.* α', 357, 358. — Sch.: *ώκυσεν.* (71, χ', 407 etc.) *ἀνέκλαυεν.* — *ἀμφαγέροντο* semel dixit, aepe autem *ἀγέρεσθαι.* v. 245, β', 94 tc.

39—49. versus obelo notati a Zenodoo, *ὡς Ἡσιόδειον ἔχοντες χαρακτῆρα.* eneratim Hom. dicit Musas, Gratias, Fuias, Ilithyias, nomina non apponit. raeterea Callistratus ap. Schol. A haec ecta esse negat in editione Argolica. uare uncinos immisi. E: *ἰστέον δὲ,* nquit, *ὡς ὀνόματα ταῖς Νηρηΐσιν Ὀμ. πλάττει, καθά που καὶ Ἡσίοδος* (Theog. 243 — 262.), *ἀπὸ τῶν συμβεβηκότων ἢ ἄλλως ἐνθεωρουμένων τῇ τε θαλάσσῃ καὶ τῷ στοιχείῳ τοῦ ὕδατος.* quorum nominum pleraque perfacia sunt explicatu; nonnulla vero minus aperta, quorum E has adscripsit notationes. *Θάλεια διὰ τὸ τοῦ στοιχειατοῦ ὕδατος ζωογόνον ἔν τε ἄλλοις, καὶ ἐν φυτοῖς δὲ, ἐφ' ὧν τὸ θάλλειν κυριολεκτεῖται. — ὅτι δὲ οὐδὲ τὸ θαλάττιον ὕδωρ ἐστρέρηται εἰς τὸ πᾶν τοῦ ποιεῖν θάλλειν, δηλοῦσι δίχα φυκίων καὶ μνίων καὶ οἱ παρὰ τῇ ἱστορίᾳ βαλανηφαγοῦντές που θύννοι.* hoc nescio unde habeat; certe non ab Aristotele, qui thynnos annumerat piscibus carnivoris, *οἵ εἰσι σαρκοφάγοι μόνον*, H. N. 8, 4, 1. non magis audiendus est, cum *Ἴαιραν, Ἰάνειραν* et *Ἰάνασσαν* appellatas putat *παρὰ τὸ ἰαίνειν, ἐπεὶ τοιοῦτον τὸ στοιχεῖον, εὐφρόσυνον δηλαδὴ πολυτρόπως· ὅθεν καί τις Νηρηῒς Μελίτη λέγεται, ὡς πολλοῖς αἰτία γλυκασμοῦ.* verum quidem hoc de *Melite*,, quam intelligas *τὴν μελιτερπῆ*, qualis est Nereïs illa seu Naïs, de qua Götheus: *sie sprach zu ihm, sie sang zu ihm; Da war's um ihn geschehn: Halb zog sie ihn, halb sank er hin, Und ward nicht mehr gesehn.* sed *Ἴαιρα* est *ἡ ἶ*, h. e. *ἶφι, αἴρουσα, quae vi tollit*, ut Odyss. ε', 393.: *μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθεὶς*, pariterque nomen *Ἰάνειρα* ducendum est ab obsoleto illo *ἶ* et *ἀνὴρ*, ut significet Nympham, mascula vi ac robore praeditam, *Ἰάνασσα* autem plane eadem est atque *Ἰφιάνασσα*, quod frequentius dicitur. — *Δωτὼ*, a *δῶ, δώσω*, ut ait E, est velut datrix seu *donatrix*, quam intelligas licet impetum maris et fluviorum, limum terris inducentium. nam longius repetitum est illud *θεοὶ δωτῆρες ἐάων*, quod huc trahit E. ma-

τῶν δὲ καὶ ἀργύφεον πλῆτο σπέος. αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
στήθεα πεπλήγοντο· Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο·

Thetidis lamentatio.

„Κλῦτε, κασίγνηται Νηρηΐδες, ὄφρ' εὖ πᾶσαι
εἴδετ' ἀκούουσαι, ὅσ' ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ.
ὤ μοι ἐγὼ δειλή, ὤ μοι δυσαριστοτόκεια!
ἥτ' ἐπεὶ ἂρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε, κρατερόν τε,
ἔξοχον ἡρώων, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος.

gis placet notatio τοῦ Πρωτώ, διὰ τὸ πρωτεῦον τοῦ ὕδατος κ. ἀρχικόν. nec male idem: Νημερτὴς καὶ Ἀψευδής (scrib. Νημέρτης κ. Ἀψεύδης) ὀνόματα θαλαττίων δαιμόνων, διὰ τὸ εἰς ὅρκον τοῖς τότε πίπτειν τὴν θάλασσαν, ὡς δηλοῖ τὸ χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἕλεν ἅλα μαρμαρέην (ξ', 272, 273.), ὅ ἐστι μαρμαίρουσαν, ἐκ τοῦ μαίρειν, ἐξ οὗ καὶ Μαῖρα Νηρηΐς, οἱονεὶ ἡ λαμπρά· ἣ ἀκόλουθος καὶ ἡ Πανόπη, ἔτι δὲ καὶ ἡ Γαλάτεια, παρηχουμένη, ὥσπερ ἡ Θέτις τῇ καταθέσει τῆς ζάλης, οὕτως αὕτη τῇ γαλήνῃ. (?) αὕτη δὲ καὶ διὰ τοὺς τῶν κυμάτων γαλακτοχρόους ἀφροὺς οὕτω καλεῖται. hoc recte, siquidem a genitivo γάλατος, quamvis inusitato, derivandum est γαλάτειος, γαλάτεια, quod nomen vereor ne scribendum sit mutato accentu Γαλατεῖα, cum fit proprium, quemadmodum et Θαλεῖα, Ἀμαθεῖα, Νησαιή; Ἀκταιή. ceterum colorem potius niveum Galateae significatum puto. Catullus 55.: *num te* lacteolae *tenent puellae*? De *Nemerte* Hesiodus l. l. 262.: Νημερτής (Νημέρτης) θ', ἣ πατρὸς ἔχει νόον ἀθανάτοιο, et de Nereo 233.: Νηρέα δ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο Πόντος, Πρεσβύτατον παίδων· αὐτὰρ καλέουσι γέροντα, Οὕνεκα νημερτής τε καὶ ἤπιος etc. quem et fatidicum finxerunt poëtae recentiores, inprimis Flaccus Od. 1, 15. — de *Orithyia* E: Ὠρείθυια κατὰ ἔκτασιν τῆς ἀρχούσης ἢ ἐν ὄρει που ἔστιν οὗ θύουσα, ἢ διὰ τὰ καὶ ἐν ὄρεσιν ὕδατα. intelligenda tamen potius est ἡ θύουσα seu θυίουσα, ὄρει, h. e. εἰς ὄρος, *furens in montem* Nereïs, h. e. fluctus promontorio illisus per tempestatem. sed haec hactenus. v., si tanti est, H et, quos laudavit, Apollod. 1, 2, 7. et Virg. Georg 4, 336.

50, 51. τῶν δέ. τῶν δή. — ἀργύφεον σπέος. E: — τὸ ὡσανεὶ φωσφόρον καὶ ἀργὸν, ὅ ἐστι λευκὸν, φαινόμενον, τροπῇ τοῦ ο εἰς υ Αἰολικῶς, ὥστε οὐδὲ κυρίως σπέος τὸ τοιοῦτον, εἴ γε σπέος λέγεται τὸ οἷον σβέος κατὰ τοὺς παλαιοὺς διὰ τὸ ἀφώτιστον. magis puto σπέος dictum esse a σπέω, σπῶ, ἕπω, ita ut proprie significet locum, quem circa occupati sunt homines, et quo noctu se recipiunt. fuerunt autem vetustissimae habitationes speluncae. ἀργύφεον dixit specum illum, h. e. *album* seu splendidum, sicut Horat. *Cycladas nitentes* et *fulgentes*, a rupibus calcariis, quibus albicant. v. Graev. et interpp. Horatii ann. ad Od. 1, 14, 19; 3, 28, 14. Pandorae ἀργυφέην ἐσθῆτα dixit Hesiodus Theog. 574, h. e. *linteam.* v. J. H. Vossii *mythol. Forschungen* p. 264. cognatam quoque formam ἄργυφος Hom. usurpavit, ὄϊν ἄργυφον dicens ω', 621 et ἄργυφα μῆλα Odyss. κ', 85. — ἐξῆρχε γόοιο. cf. 316, χ', 430, ψ', 17 etc. incipit querelam Thetis, eamque velut praeit sororibus, quemadmodum in festis deorum et funeribus praecinens aliquis et saltans vir spectatus sive matrona signum dabat choros ducendi, vel lamentandi. Hecuba ap. Eurip. Troad. 143.: αἰάζωμεν! Μάτηρ δ' ὡς τις πτανὸς κλαγγὰν Ὄρνισιν, ὅπως ἐξάρξω 'γὼ μολπὰν, Οὐ τὰν αὐτὰν, οἵαν ποτὲ δή, Σκήπτρῳ Πριάμου διερειδομένα, Ποδὸς ἀρχεγόρου πλαγαῖς Φρυγίαις Εὐκόμποις ἐξῆρχον θεούς. v. ibi ann.

53—58. εἴδετε. ἀντὶ τοῦ εἴδητε ἢ γνώσεσθε. δυσαριστ. ἐπὶ κακῷ τὸν ἄριστον τετοκυῖα. (ὁ δέ. ὁ δή. apodosis hujus sententiae. jejunior est Heynei ratio, verba ὁ δ' ἂν sic interpretantis καὶ ἐπεὶ ἐκεῖνος ἀνέδραμεν, itaque referentis ad sequentia. cf. inferius 437 — 443, ubi haec repetita sunt, ρ', 53. Odyss. ξ', 175.: τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοὶ ἔρνει ἶσον.) ἀνέδραμεν. ηὐξήθη. (sic etiam oratores. Herod. 1, 66. de Lacedaemoniis: οἷα δὲ ἔν τε χώρῃ ἀγαθῇ, καὶ πλήθεϊ οὐκ ὀλίγων ἀνδρῶν. ἀνά τ' ἔδραμον αὐτίκα, καὶ εὐθηνή-

τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς,
νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,
Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις,
οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηλήϊον εἴσω.
ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
ἄχνυται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα.
ἀλλ' εἶμ', ὄφρα ἴδωμι φίλον τέκος, ἠδ' ἐπακούσω,
ὅ ττι μιν ἵκετο πένθος, ἄπο πτολέμοιο μένοντα."

convenit Achillem Thetis, eumque alloquitur.

Ὣς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἱ δὲ σὺν αὐτῇ
δακρυόεσσαι ἴσαν, περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης
ῥήγνυτο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἵκοντο,
ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερὼ, ἔνθα θαμειαὶ
Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα.
τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
ὀξὺ δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἑῆος,

ησαν: et 7, 156. de Syracusis: *αἱ δὲ ταραυτίκ' ἀνά τ' ἔδραμον καὶ ἔβλαιτον.* v. H, Bähr. et Herodoti interpp. . l. Montbel.: „Apollodore 3, 13, 6. raconte que Thétis mettait Achille dans e feu toutes les nuits pour le rendre imnortel, et que pendant le jour elle l'oignait d'ambroisie. Il semble au contraire, par le passage ci-dessus, que Thétis éleva son fils comme toutes les autres mères. Les fables rapportées par Apoll. appartiennent à des superstitions inconnues au temps d' Hom., quoiqu' on les retrouve dans l' hymne à Cérès 235 — 241. (depravatus locus, cum non sit quo referantur verba *οὐ θησάμενος.* ita scribamus suadeo sine lacuna: *ὁ δ' ἀέξετο δαίμονι ἶσος, Οὔτ' οὖν σῖτον ἔδων, οὖν θησάμενον Δημήτηρ Χρίεσκ' ἀμβροσίῃ, ὡσεὶ θεοῦ ἐκγεγαῶτα* etc.) Nous avons vu au chant 9, 485. que ce fut Phénix qui prit soin de l' enfance d' Achille: de sorte que le verbe *θρέψασα* ne doit s' entendre que de *la première nourriture* donnée par la mère. C'est dans le même sens que Télémaque dit dans l' Odyssée 2, 131.: *ἥ μ' ἔτεχ', ἥ μ' ἔθρεψε*, „celle qui m' a enfanté et qui m' a nourri. car dans les temps héroïques les mères nourrissaient leurs enfants, comme le prouvent ces paroles d' Hécube à Hector Il. 22, 83.: *εἴποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον*, „si jamais je t' ai présenté la mamelle qui apaisait tes cris." — cf. Feith. 2, 18.) *ἔρνει. φυτῷ.* (Ap., his perscriptis: *ἔρνει. δένδρῳ θάλλοντι.* — *γουνῷ ἀλ.* ι', 530. — *κορωνίσιν.* v. ann. ad 3.

62—64. *οὐδέ τί οἱ δ. χρ. ἰοῦσα*, *nec quidquam juvare possum eum conveniens.* id semper ita futurum esse metuit, quoniam semel nihil profecit, quamvis exorato Jove. v. 74 — 77, α', 419 seqq. — *ἰοῦσα*, ut γ', 406, *ἰὼν* α', 138 etc. v. Matth. §. 557. ann. — *ὅ ττι μιν ἵκετο πένθος.* v. 73, 178. — Sch.: *ἄπο πτ. μένοντα. χωρὶς ὄντα τοῦ πολέμου. ἄπο πτολ.* ut *ἄπο σκοποῦ* pro *ἄποθεν σκ.*, *longe a meta.* vulgo, auctore Aristarcho, *ἀπὸ πτολ.*, quemadmodum et ipsi nos λ', 242.: *ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου*, similiterque aliis quibusdam locis, quae ibi indicavimus. v. Herm. ann. ad Viger. 171, b., nos ann. ad Soph. Oed. Col. 842 etc.

67—69. *ῥήγνυτο*, *scindebatur.* *διΐστατο* dixit ν', 29. „Virg. Georg. 4, 359.: *simul alta jubet discedere late Flumina, qua juvenis gressus inferret; at illum Curvata in montis faciem circumsietit unda.*" Cl. — *ἐρίβωλον.* ι', 329. — *εἰσανέβαινον.* Ven.: *εἰσανέβησαν.* graphice Nereïdes ex mari in altius littus escendentes dixit *εἰσαναβαίνειν ἀκτήν.* — *ἐπισχερώ.* λ', 667. — *εἴρυντο.* δ', 248, μ', 30, 31 etc.

71. *ἑῆος* Cant., Harl., Vatic., commemoratque hanc scripturam E et vulgatae *ἑοῖο* praefert, adstipulante Buttmanno *Lexil.* I. p. 92. inferius quoque 138. Harl., Vatic. et Vrat. d.: *ἑῆος* vel *ἑῆος*, non *ἑοῖο*, ut ceteri codd. v. ann. ad α', 393, ξ', 9. minus tritae voci *ἑῆος* notissima *ἑοῖο*, quam *συνώνυμον* plerique grammatici putabant, adscripta fraudi

καί ῥ᾽ ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
ἐξαύδα, μὴ κεῦθε! τὰ μὲν δή τοι τετέλεσται
ἐκ Διὸς, ὡς ἄρα δὴ πρίν γ᾽ εὔχεο, χεῖρας ἀνασχὼν,
πάντας ἐπὶ πρύμνῃσιν ἀλήμεναι υἷας Ἀχαιῶν,
σεῦ ἐπιδευομένους, παθέειν τ᾽ ἀεκήλια ἔργα.“

cui respondet heros, se vitae poenitere, nisi ultus sit Hectorem.

Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„μῆτερ ἐμὴ, τὰ μὲν ἄρ μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσσεν·
ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ᾽ ἑταῖρος,
Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῖον ἑταίρων,
ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ; τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ᾽ Ἕκτωρ
δῃώσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
καλά, τὰ μὲν Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
ἤματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ.
αἴθ᾽ ὄφελες σὺ μὲν αὖθι μετ᾽ ἀθανάτῃς ἁλίῃσι
ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν!
νῦν δ᾽, ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη

fuit, ut fieri solet in hoc genere. — ceterum amantis est caput vel pectus alterius contingere; qua de re K conferri jussit infra 317 et ω΄, 712.

73, 74. α΄, 362, 363.

76, 77. Sch.: ἀλήμεναι. (ε΄, 823.) συναθροισθῆναι, συγκλεισθῆναι. ἐπιδευομένους. (β΄, 229, ψ΄, 670 etc.) προσδεομένους, χρῄζοντας. — ἀεκήλια, ἀεικέλια, quemadmodum βαθέης pro βαθείης dixit ε΄, 142, ἠῢς pro ἐῢς β΄, 653, et similia, de quibus v. Th. p. 212. et 222. possit et scribi ἀϊκήλια, ut ἀϊκῶς pro ἀεικῶς χ΄, 336. Sch.: δεινά. ineptum est, quod addidit: ἢ τὰ μὴ ἡσυχίας ἄξια, ταραχώδη: nec recte Ap. v. ἀεκαζομένους: ἀεκήλια ἔργα, ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι, χαλεπά· ἢ, ὡς ἔνιοι, οὐχ ἑκήλια ἔργα, οὐχ ἡσύχια, quo loco posuerim, quae suasit Villoisonus, ἕκηλα, ἡσυχαῖα.

80—85. ἦδος. α΄, 576, λ΄, 318, Odyss. σ΄, 403. ibid. ω΄, 95.: αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ᾽ ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσα; — πελώρια, *ingentia* ingentis viri, qualis fuit Achilles. — Sch.: ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ. ἐπίσης ἐμαυτῷ. nota periphrasis personae. cf. 114 etc. — τὰ μὲν — δῶρα. de equis Achilleïs dictum est ann. ad π΄, 381., de hasta Peliade v. ibidem 143, 144. ensem tum Peleo donasse Vulcanum, aliaque alios deos narrat Schol. Lycophronis ann. ad 178. v. H. ad Apollod. 3, 13, 5. — ὅτε σε βρ. ἀ. ἔμβαλον εὐνῇ. E: ἀντὶ τοῦ ἐνέθεντο γαμηλίῳ κοίτῃ, ὅ ἐστι συγκατεύνασαν τὴν Θέτιν τῷ Πηλεῖ. δύναται δὲ καὶ ἄλλως τὸ ἐνεβ. εὐνῇ ἀστείως (?) εἰρῆσθαι ἀντὶ τοῦ ἐνέῤῥιψαν, ὡς ἐπὶ εἱρκτῆς, ἢ βοθύνου, ἢ τοιοῦδε τινός. τοιοῦτον γάρ τι καὶ οἱ ἄνισοι γάμοι καὶ ἀκούσιοι. hanc quidem ego explicationem alteri praetulerim. Comicus Nub. 1386.: ἢν ταυτὶ ποιῇς, Οὐδέν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν Ἐς τὸ βάραθρον etc. vi et invita Peleo Thetis nupserat, et velut projecta ac prodita fuerat a diis; nunc dolore infinito filii, quamvis fortissimi, ipsa quoque affligitur. cf. seqq. et inf. 429—461.

86—93. ἀθανάτῃς, θεαῖς, ut ἀθάνατοι pro θεοὶ 186, ζ΄, 128. et saepe alias ap. hunc nostrum, item ap. Aeschylum Eum. 320., ubi Furiae: γιγνομέναισι λάχη τάδ᾽ ἐφ᾽ ἁμῖν ἐκράνθη, Ἀθανάτων δ᾽ ἀπέχειν χέρας. Sch.: ἁλίῃσι. (432.) ταῖς παραθαλασσίαις Νηρηΐσι. — νῦν δ᾽, ἵνα etc. oratio elliptica. E: ὅρα δὲ καὶ σχῆμα καίριον ἐλλειπτικὸν ἐν τῷ νῦν δ᾽, ἵνα καὶ σοὶ πένθος εἴη. λείπει γὰρ ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐνεβλήθης εὐνῇ, ἢ τὸ ἤχθης ἄκοιτις, ἵνα εἴη τὸ πλῆρες οὕτω· νῦν δὲ εἰς γάμον ἦλθες ἀνδρὸς θνητοῦ, ἵνα πένθος μυρίον ἔχῃς. cf. 101, Matth. §. 608, 3., Aeschyl. Sept. adv. Th. 24 etc. — πένθος παιδὸς ἀποφθ., *luctus ob filium occisum.* sic θρῆνος ὀυμὸς dictum est ap. Aeschylum Prom. 386. cf. Choëph. 286, Lobeck. ann. ad. Soph. Ajac.

παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξεαι αὖτις,
οἴκαδε νοστήσαντ', ἐπεὶ οὐδέ με θυμὸς ἀνώγει
ζώειν, οὐδ' ἄνδρεσσι μετέμμεναι, αἴ κε μὴ Ἕκτωρ
πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ,
Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα Μενοιτιάδεω ἀποτίσῃ.

deterret eum Thetis a proposito, sed frustra.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θέτις, κατὰ δάκρυ χέουσα·
„ὠκύμορος δή μοι, τέκος, ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις·
αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος.“
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ
κτεινομένῳ ἐπαμῦναι. ὁ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης
ἔφθιτ', ἐμεῖο δὲ δῆσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.
νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμην φάος, οὐδ' ἑτάροισι
τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολέες δάμεν Ἕκτορι δίῳ,
ἀλλ' ἧμαι παρὰ νηυσὶν, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
τοῖος ἐὼν, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
ἐν πολέμῳ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν, ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο,
καὶ χόλος, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι'
ὅστε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο
ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀέξεται, ἠΰτε καπνός·
ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι, ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,

221, Matth. §. 313. — οὐδὲ ἀνώγει. *non jubet*, h. e. vetat, quemadmodum οὔ φημι est *nego*. — πρῶτος, πρότερος, πρότερον. v. Schol. B, H. — „ἀποτῖσαι τὰ ἕλωρα, ab ἕλωρον, ita dixit, ut ἀπ. τὰ θρέπτρα seu θρεπτήρια, *pretium pro educatione solvere*. sic ἀπ. ἕλωρα τιμήματα seu χρήματα Πατρόκλου est *poenam dare raptati Patrocli*.“ Ex H.

95 — 108. ὠκύμορος. 458, α', 417 etc. — αὐτίκα τεθναίην. illico mori cupit Achilles, quoniam Patroclo non potuit succurrere, nedum ut terreatur morte instante, quam Thetis denuntiavit. — δῆσεν, ἐδέησεν per syncopen, a δέω, *indigeo*. v. Porphyr. Quaest. Hom. 18. Ap., h. l. l.: ἔδησεν. ἐνδεὴς ἐγένετο. — ἀρῆς, βλάβης, ut μ', 334, Odyss. χ', 208 etc. Porphyr.: ἐμοῦ γὰρ ἐδέησε καὶ χρείαν ἔσχε, τῆς βλάβης βοηθὸν (v. ann. ad ξ', 485.) ἔχειν. cf. 213. — νῦν δέ. h. e. νὺν δὲ θανοῦμαι. v. E, H, et ann. ad 88. — Ἕκτορι, ὑφ' Ἕκτορος. Schol. A, 461, ο', 376. etc. — Sch.: ἐτώσιον ἄ. ἀ. μάταιον βάρος τῆς γῆς. (cf. Odyss. υ', 379. ridicule Batrach. 243.: λίθον ὄβριμον, ἄχθος ἀρούρης.) ἐφέηκε. (124, Odyss. ι', 38 etc.) παρώξυνε, παρώρμησε. πολύφρονα. τὸν πάνυ σώφρονα καὶ συνετόν. *quae ira quamvis sapientem ad saeviendum incitare solet.* Odyss. ξ', 463.: εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω· οἶνος γὰρ ἀνώγει Ἠλεὸς, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι, Καί θ' ἁπαλὸν γελάσαι, καί τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκε, Καί τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἄῤῥητον ἄμεινον. — „χαλεπῆναι. ξ', 256, π', 386.“ *E K.* sic etiam Agamemnon damnat iracundiam ι', 117. cf. τ', 56 — 64. ann. H.

109 — 111. Aristot. Rhet. 1, 11.: καὶ τὸ ὀργίζεσθαι ἡδὺ, ὥσπερ καὶ Ὅμ. ἐποίησε περὶ τοῦ θυμοῦ· ὅστε πολὺ etc. est autem dulcis ira spe ultionis. v. Plat. Philebo p. 47 E, ubi haec laudavit pariter atque Galenus l. de Hippocr. et Plat. plac. 3, 2. — Sch.: καταλειβ. καταχεομένου, στάζοντος. (*liquidi*. — ἀέξεται, augetur, crescitque et velut explicatur, tanquam fumus in aëre. v. H.) ἐχόλωσεν. (ν', 206, ο', 155 etc.) εἰς ὀργὴν ἤγαγε.

112, 113. τ', 65, 66. cf. π', 60, β', 270, μ', 178, τ', 8, ω', 523 etc.

θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
νῦν δ' εἶμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω,
Ἕκτορα· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε κῆρα,
ὅσπερ φίλτατος ἔσκε Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι,
ἀλλά ἑ Μοῖρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.
ὣς καὶ ἐγών, εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται,
κείσομ', ἐπεί κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην,
καί τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων,
ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ παρειάων ἁπαλάων
δάκρυ' ὀμορξαμένην, ἁδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην·
γνοῖεν δ', ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.
μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, φιλέουσά περ, οὐδέ με πείσεις."

quamobrem cras mane se alia illi a Vulcano arma allaturam esse promittit, itaque discedit.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
„ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, ἐτήτυμον οὐ κακόν ἐστι,
τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον·
ἀλλά τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται,
χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ
αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδέ ἕ φημι
δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ.
ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄρηος,
πρίν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδηαι.

115, 116. χ', 365, 366.

117. cf. ζ', 487 — 489. H. Horat. Od. 1, 28, 7: *occidit et Pelopis genitor, conviva deorum* etc. cf. ejusdem Od. 4, 7, 14 — 16, Epist. 1, 6, 27. laudavit 117 — 119 Lucianus Philop. 14., apud quem legitur *βίη Ἡρακλείη*.

121 — 125. *κείσομ', ἐπεί κε θ.* *jacebo, cum mortuus fuero.* vox mortem pro nihilo ducentis. — *βαθυκόλπων.* v. ann. ad α', 429. — Sch.: *ὀμορξ.* (Odyss. θ', 88, λ', 529. cf. Il. ε', 417.) *ἀποψησαμένην.* — *ἁδινὸν*, *crebro.* v. ann. ad β', 87. — *στον. ἐφείην.* 108. — *γνοῖεν — πέπαυμαι.* *utinam cognoscant, me diu bello abstinuisse*, itaque nunc refectum pugnare fortius.

126. respondent sibi *μηδὲ* et *οὐδὲ*, ut ap. Soph. Trach. 344, ubi v. ann.

128. sic vett. libri; certe Ald. 3., qua ed. utor. vulgo: *ναὶ — ἐτήτυμον·* (vel *ἐτήτυμον,*) *οὐ* etc., cum nihil dixerit Achilles, cujus veritatem Thetis affirmet, nec Homerica sit phrasis *ταῦτα ἐτήτυμον* pro *ἐτήτυμα*, bene autem habeat haec oratio: *ναὶ δὴ ταῦτά γε ἐτήτυμον οὐ κακόν ἐστιν*, h. e. *ἐτητύμως*, quo sensu hic noster usurpare solet vocab. *ἐτήτυμον*, uti et simile *ἔτυμον* ψ', 440. et Odyss. ψ', 26. E, consentiente Schol. A: *τὸ ἐτήτυμον ἐπιῤῥηματικῶς κεῖται.* hactenus recte ille; sed prava sunt, quae subjecit, haec: *ἄλλως δέ γε κοινότερον, ἀκόλουθον ἦν εἰπεῖν· ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, ἐτήτυμα* etc. *ταῦτά γε οὐ κακόν ἐστιν* ita dictum est ut *λώβη τάδε γ' ἔσσεται* η', 98. v. Matth. §. 307, b. latine quoque dicas: *sane haec revera non sunt malum*, h. e. profecto bene facis, cum afflictis sodalibus opitularis. — *ἐμφατικῶς* dixit *αἰπὺν ὄλεθρον*, *gravem perniciem*, ejus, cujus ne corpus quidem amici receperint, sed per ignominiam tractent hostes, velut nunc Patrocli.

130 — 136. *μετὰ Τρώεσσιν*, *inter* sive *apud Trojanos.* — *ἔχονται.* *κατέχονται*, *retinentur.* — Sch.: *ἐπαγλαϊεῖσθαι. ἀγαλλιᾶσθαι, γαυριᾶν.* fut. Atticum. *ἀγλαϊεῖσθαι* legitur κ', 331. — *μῶλον Ἄρηος.* β', 401 etc. — *ἐν ὀφθ. ἴδηαι.* 190, Matth. §. 401 ann.

ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι,
τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ἄνακτος."
Ὣς ἄρα φωνήσασα πάλιν τράπεθ' υἷος ἑῆος,
καὶ στρεφθεῖσ' ἁλίῃσι κασιγνήτῃσι μετηύδα·
„Ὑμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
ὀψόμεναί τε γέρονθ' ἅλιον, καὶ δώματα πατρὸς,
καί οἱ πάντ' ἀγορεύσατ'· ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον
εἶμι παρ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, αἴ κ' ἐθέλῃσιν
υἱεῖ ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα."
Ὣς ἔφαθ', αἱ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν·
ἡ δ' αὖτ' Οὔλυμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
ἤϊεν, ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνείκοι.

interim magis magisque crudescit pugna de corpore Patrocli, donec Juno Iridem mittit ad Achillem.

Τὴν μὲν ἄρ' Οὔλυμπόνδε πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ,
θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
φεύγοντες, νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.
οὐδέ κε Πάτροκλόν περ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν, θεράποντ' Ἀχιλῆος·
αὖτις γὰρ δὴ τόνγε κίχον λαός τε καὶ ἵπποι,
Ἕκτωρ τε, Πριάμοιο πάϊς, φλογὶ εἴκελος ἀλκήν.
τρὶς μέν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἕκτωρ,
ἑλκέμεναι μεμαὼς, μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα·
τρὶς δὲ δύ' Αἴαντες, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκὴν,
νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν. ὁ δ' ἔμπεδον, ἀλκὶ πεποιθὼς,
ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὖτε

2. — Sch.: *ἠῶθεν.* (η', 372 etc.) *ἕωθεν, ὄρθρου, πρὸ τοῦ τὸν ἥλιον ἀνατεῖλαι.* — *νεῦμαι*, h. e. *νέομαι*, sensu futuri dictum est, ut *εἶμι* dici solet. v. 143 etc. Scholl. Veneti et Suidas: *νεῦμαι, ἀντὶ τοῦ ἐλεύσομαι, πορεύσομαι.* — *ἠελίῳ ἀνιόντι.* ϑ', 537, χ', 135, Odyss. μ', 429.

138—144. *πάλιν τράπετο*, *retro versa est, rediit.* — *υἷος*, *ἀπὸ υἷος.* ε', 187, λ', 204 etc. — *ἑῆος.* v. ann. ad 71. — *γέρονθ' ἅλιον*, *senem marinum*, Nereum. cf. α', 538, υ', 107, Odyss. δ', 349, Hesiodi verba laudata ann. ad 46, etc. — *κλυτοτέχνην.* epitheton Vulcani: v. α', 571, σ', 143, 391, Odyss. ϑ', 286, epigr. Homer. 18, 5., ubi et *κλυτόμητις* appellatur. — *παμφανόωντα.* β', 458, ε', 295, ϑ', 320 etc.

148—154. *πόδες φέρον.* ζ', 514, ν', 515, ο', 405 etc. — *θεσπεσίῳ.* *μεγάλῳ*, ut dixit μ', 138. et saepius. — *ὑφ' Ἕκτορος.* ζ', 73, π', 591, ϱ', 224. — *οὐδέ κε Πάτροκλόν περ* etc. *nec Patroclum quomodocunque* etc. v. Herm. ann. ad Viger. 260. — *κίχον*, *assecuti sunt.* β', 188 etc. — *λαός τε καὶ ἵπποι*, *exercitus et curribus invecti* duces Trojanorum. — *φλογὶ εἴκελος ἀλκήν.* cf. ϱ', 88, 89, υ', 423. *εἴκελον ἀστεροπῇ* ξ', 386. dixit gladium a fulgore etc. maluit Zenodotus *συῒ εἴκελος ἀλκὴν*, quod legerat δ', 253. et alias, miratus fortasse, ignis dici *ἀλκὴν*, tanquam animantis. sed vita et animo velut donat Hom. etiam utriusque expertia. „cf. λ', 155—157." K.

156—160. *ὁμόκλα.* (ω', 248.) *ἠπείλει, παρεκελεύετο* (cf. ο', 658, μ', 413 etc. — *θοῦριν ἐπ. ἀλκήν.* η', 164, ϑ', 262. cf. α', 149, δ', 234 etc. „similiter scriptores sacri. Psalm. 93, 1.: *Jehova regnat, celsitate indutus; indutus Jehova robore se accingit.* et ibidem 104.: *Jehova, — decorem et majestatem induisti, amiciens te luce tanquam panno.*" E Barn.) *ἀπεστυφέλιξαν.* (π', 703. cf. ε', 437 etc.) *ἀπεκίνησαν, διέσεισαν.* — *ἀλκὶ πεποιθώς.* ε', 299 etc. — *ἐπαΐξασκε.* ϱ', 462. — *μόθον.* η', 117, 241, infra 537, φ', 310.

στάσκε μέγα ἰάχων· ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν.
ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντ' αἴθωνα δύνανται
ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι,
ὥς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύω Αἴαντε κορυστὰ
Ἕκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι.
καί νύ κεν εἴρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος,
εἰ μὴ Πηλείωνι ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
ἄγγελος ἦλθε θέουσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἧκέ μιν Ἥρη.
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Iridis cum Achille colloquium.

„Ὄρσεο, Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, οὗ εἵνεκα φύλοπις αἰνὴ
ἕστηκε πρὸ νεῶν. οἳ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
οἳ μὲν ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνηῶτος,
οἳ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
Τρῶες, ἐπιθύουσι· μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ
ἑλκέμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει
πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.

— *στάσκε*. γ', 217. — *χάζετο*. ε', 440, λ', 539 etc.

161—168. *σώματος*. γ', 23. Hesiodus Scut. H. 426.: δεινὸν ὁρῶν ὄσσοισι, λέων ὡς σώματι κύρσας. praeterea comparari cum hisce jubent μ', 298, ν', 164 et de leone abacto λ', 547 et seqq. — *αἴθωνα*. β', 839. — Sch.: *δίεσθαι*. (ρ', 110.) διῶξαι. — *Αἴαντε κορ*. ν', 201. cf. δ', 457 etc. — *δειδίξασθαι*, *absterrere*. β', 190, ν', 810, ν', 201 etc. — *θωρήσσεσθαι*, *ut armaretur* et prodiret in pugnam. Schol. Moscov.: θωρ. τὸ ὁρμῆσαι πρὸς τὸν πόλεμον. πῶς γὰρ εἶχεν ὁπλισθῆναι; quasi non Patrocli vel alius heroïs arma induere potuisset, quemadmodum Paris induit fratris Lycaonis γ', 333. negat quidem Achilles 192, convenire sibi aliorum arma, praeterquam Ajacis clypeum. verum id ignorare potuit Iris. — *κρύβδα Διός*, *clam Jove*. Matth. 318.

170—177. *ὄρσεο*. γ', 250, π', 126 etc. — *πάντων ἐκπ. ἀνδρῶν*. α', 146, ν', 389. — *φύλοπις αἰνή*. δ', 15, 82 etc. — *ἕστηκε*, *stat*, est. ita Soph. Ajace 197.: ἐμοὶ δ' ἄχος ἕστακεν. idem El. 50.: ὧδ' ὁ μῦθος ἑστάτω, *talis sit oratio*. Hesych.: ἕστακε, κεῖται, i. e. ἔστι. v. Soph. Ajace 197, Oed. Col. 366 etc. similiter Latini. Virg. Aen. 1, 646.: *omnis in Ascanio cari stat cura parentis*. ibi H: „*stat* pro *est*, vulgari verbo." idem h. l. ἕστηκεν interpretatur γίνεται cum notione diutius durandi. cf. Flacci interpp. 1, 16, 19., Tibulli 1, 7, 85 etc. — Sch.: *ἐπιθύουσι*. (Odyss. π', 297.) ἐπ' εὐθείας ὁρμῶσι. sic prior Ap. „Hesych.: ἐπιθύω. ὥρμημαι. ut saepe ἰθύω. — *μέμονεν*, ut ε', 482" etc. *Ex H.* — *κεφαλὴν — δειρῆς*. Sch.: *πῆξαι ἀνὰ σκοπ.* ἀνασκολοπίσαι. foedum supplicium, quo hodieque in occisorum hostium vel capitis damnatorum cadavera saeviunt Turcae atque barbari. cf. ann. ad 34. et Aeschyli Eum. 173—177. Thoas, rex barbarus, ap. Eurip. Iph. T. 1319.: ὡς — λαβόντες αὐτοὺς ἢ κατὰ στυφλοῦ πέτρας Ῥίψωμεν, ἢ σκόλοψι πήξωμεν δέμας. sed Orestes quoque ap. eundem El. 829., Aegisthi corpus monstrans civibus: ὅν, εἴτε χρῄζεις, inquit, θηρσὶν ἁρπαγὴν πρόθες, Ἢ σκῦλον οἰωνοῖσιν, αἰθέρος τέκνοις, Πήξας ἔρεισον σκόλοπι. Vellejus, annotante K, 2, 27.: *cujus caput abscissum ferri gestarique circa Praeneste jussit*. Hom. tamen h. l., nisi fallor, *σκόλοπας* dicit *palos murorum*. Odyss. η', 43.: θαύμαζεν δ' Ὀδυσεὺς λιμένας, καὶ νῆας ἐΐσας, Αὐτῶν θ' ἡρώων ἀγορὰς, καὶ τείχεα μακρὰ, Ὑψηλὰ, σκολόπεσσιν ἀρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι.

178. sic Harl. et Ap. v. ἄνα. Eurip., itidem ἀσυνδέτως, Alc. 267.: ἀλλ' ἄνα, τόλμα. languidius est, quod obtinuit in

ἀλλ' ἄνα, μηκέτι κεῖσο, σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω,
Πάτροκλον Τρῳῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι!
σοὶ λώβη, αἴ κέν τι νέκυς ᾐσχυμμένος ἔλθῃ."
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
„Ἶρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκε;"
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
„Ἥρη με προέηκε, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις·
οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
ἀθανάτων, οἳ Ὄλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται."
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκεῖνοι·
μήτηρ δ' οὔ με φίλη πρίν γ' εἴα θωρήσσεσθαι,
πρίν γ' αὐτὴν ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι·
στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά.
* ἄλλου δ' οὔ τευ οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω,
εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο·
ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅγ', ἔλπομ', ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ.

vulgatis libris, μηδ' ἔτι κεῖσο. ceterum cf. ζ', 331, ι', 247, Odyss. σ', 13, Soph. Ajace 190 etc. Sch.: ἄνα. ἀνάσθητι. μηδ' ἔτι κεῖσο. μηδὲ ἀργὸς διατέλει. nota significatio verborum κεῖσθαι et ἧσθαι. v. η', 230, α', 134, β', 694 etc., quemadmodum et Latini *jacere* vel *sedere* dicunt lugentes aut ignavos. v. Vindic. Ovid. ann. ad Metam. 3, 393. — E: τὸ δὲ σέβας — ἱκέσθω, ἤγουν αἰδώς, ἢ νέμεσις, ἢ ἔκπληξις, περιφράζει μὲν τὸ σεβάσθητι, οὐκ ἀνόμοιον δέ ἐστι πρὸς τὴν φράσιν τοῦ σεβάσατο γάρ τόγε θυμῷ. (ζ', 167.) cf. 64, 73, α', 240, 254 etc.

179, 180. μέλπηθρα. ν', 233. — Sch.: λώβη. αἰσχύνη. (cf. η', 97, π', 498, ρ', 556.) ᾐσχυμμένος. (24.) καθυβρισμένος. — ἔλθῃ, proveniat, *sit*. v. H, Aeschyl. Ag. 450, 1118. Eurip. Troad. 1258.: ὄνομα δὲ γᾶς ἀφανὲς εἶσιν etc.

182. Aristarchus: τίς τ' ἄρ σε, ut vett. edd. usque ad Stephani. sed bene Schol. A respondet, solenne Homero esse exordiri a γὰρ particula; vereorque ne etiam λ', 837, et Odyss. γ', 22., quo loco bis infertur πῶς τ' ἄρ, quod inauditum, ipsoque initio hujus carminis, α', 8, et saepe alias, ponendum sit γὰρ pro τάρ. v. 6. et H cum h. l., tum ann ad 188. „Virg. Aen. 9, 18.: *Iri, decus coeli, quis te mihi nubibus actam Detulit in terras?*" Cl.

183 — 186. ποδήνεμος. β', 786, ε', 353 etc. — Sch.: κυδρή. (Odyss. λ', 579, ο', 26, h. Homer. in Junonem 4., in Minervam 1.) ἔνδοξος, σεμνή. — ὑψίζυγος. epitheton Jovis. cf. δ', 166, η', 69, λ', 543. — ἀγάννιφον. α', 420. — ἀμφινέμονται, *circumcolunt*. Odyss. τ', 132.: οἵ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείελον ἀμφινέμονται.

188. melius fortasse haberet πῶς γάρ: sed fero πῶς τ' ἄρ', ut quod commode referatur ad illud τίς γάρ σε etc. 182. sic, ab emendatione ibi proposita Heynei, Odyss. γ', 22.: Μέντορ, πῶς γὰρ ἴω; πῶς τ' ἄρ προσπτύξομαι αὐτόν; — ἐκεῖνοι, *isti*, Trojani, quod facile ex superioribus intelligas. „Anchises, Graecos invadentes fugiens, ap. Virg. 2, 733.: *nate, fuge, nate: propinquant!* nomine omisso παθητικῶς." *E K et H.*

189 — 191. θωρήσσεσθαι. 167. similia Maronis Aen. 8, 534 — 536 adscripsit Cl. — ἐν ὀφθ. ἴδωμαι. 135. — στεῦτο, *promisit*. β', 597.

192. oratio soloeca: nam parum est, quod dicit Payneus Knightius, alienam esse ab elegantia Homerica. sic tamen optimi MSS. et ed. Rom., item E; similiterque alii libri. sed Sch. lemmate: ἄλλον δ' οὔ θην οἶδα etc., quae vulgata olim scriptura fuit ante Stephanum, nec mala illa, et fortasse διττογραφία: v. β', 276, κ', 104 etc. quare vel id ponendum est, vel potius, ob incertam ejus scripturae auctoritatem, cumque τεῦ pro ὅτευ non sit usus Homerici: τοῦ ἂν etc., h. e. οὗ ἄν. saepe confusae ο et ε litterae: v. indices scriptorum scenicorum. ἄλλου τευ, ut τ', 262, Odyss. ζ', 68, 192, ξ', 510. Sch.: ἀλλ' οὐδενὸς (quasi legerit ἀλλ' οὔ θήν τευ) οἶδα ἁρμόζουσάν μοι πανοπλίαν.

194, 195. ἔλπομ'. ο', 110, η', 199

ἔγχεϊ δηϊόων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.“
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
„εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·
ἀλλ' αὔτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν Τρώεσσι φάνηθι,
αἴ κέ σ' ὑποδδείσαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο.“
[Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.]

parentem jussis divinis aegide instruit Minerva, caputque ejus nube aurea circumfundit.

Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις.
αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὦρτο διΐφιλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
ὤμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων
χρύσεον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανόωσαν.
ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται,

etc. dictum παρενθετικῶς, ut ὀΐομαι Odyss. χ', 140, οἶμαι ap. Aeschylum Prom. 736, Eurip. Alc. 344 etc. — ὁμιλεῖ. ν', 502, 779 etc. — δηϊόων. ρ', 566, λ', 153 etc.

197—199. εὖ — ἴδμεν. θ', 32, 463, etc. — ὅ τοι, ὅτι τοι. α', 120, θ', 32 etc. — αὔτως, sic ut es, inermis. Sch.: οὕτως ὡς ἔχεις. — ὑποδδείσαντες. μ', 413, ψ', 417 etc.

200, 201. Payneus Knight.: „putida commenta,“ inquit, „iterum iterumque otiose repetita.“ cui assentitur H. at Ern. utrumque versum tuetur, idque eam ipsam ob causam, quae illos movit ad utrumque damnandum, quod λ', 800. et π', 42. legitur. diversam igitur hujus loci rationem haud perspexit vir optimus. neque enim hic, ut illic, id agitur, ut paulum respirent Graeci, sed ut eripiatur a Trojanis corpus Patrocli. praeterea istis in locis recte positum est dictionis causa nomen Τρῶες, quoniam Danaorum habetur in superioribus, hic autem ignavum est, cum parvo intervallo praecesserit Τρώεσσι: quod sensit Montbelius. quare haec uncinis inclusi; Knightius delevit. posterior horum versuum abest a Cantabr., Vat., Townl. et fragmento Moscov., cum librarii satis haberent priorem adscribere.

204—206. αἰγίδα θυσσ. ε', 738. — Sch.: ἀμφὶ — ἔστεφε. τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ νέφει ἐκάλυπτεν. simile quid accidit Diomedi initio libri 5. sed bene E: ἀξιοπρεπὴς δὲ, inquit, κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐν τούτοις ἡ τερατεία καὶ μείζων τῆς πρὸ τούτων κατὰ τὸν Διομήδην, οὐ μόνον καθότι ἐκεῖνος μὲν ὡπλισμένος [καὶ οὕτω λάμπων] ἔχει ἀφορμήν τινα λέγεσθαι λάμπεσθαι τῷ ἐκ τῶν ὅπλων πυρὶ, Ἀχ. δὲ ἄοπλος ὢν παμφαίνει φλογὶ, ἀλλὰ καὶ καθὸ τὴν οἰκείαν αἰγίδα περιτίθησι τούτῳ ἡ Ἀθηνᾶ. ἔστι γὰρ νοῆσαι ὡς ἐλάμπετο μὲν καὶ ὁ Διομ. πυρὶ, ἀλλ' Ἀχ. ἐνταῦθα τερατωδέστερον ἔχει, εἴπερ σὺν τῷ φλογὶ δαίεσθαι καὶ αἰγίδα φορεῖ, δι' ἣν (?) καὶ νέφος περὶ αὐτὸν κ. φλὸξ, ὡς ἂν, ἵνα τολμήσας τις εἴπῃ, αἰγίοχός τε εἴη οὕτω κ. νεφεληγερέτης δὲ τρόπον τινὰ, διὰ δὲ τὴν φλόγα καὶ οἷον ἀστεροπητής. σεμνότερα οὖν τῶν ἐπὶ τῷ Διομήδει καὶ ὑψηλότερα τὰ κατὰ τὸν Ἀχιλλέα. Livius 1, 39.: *eo tempore in regia prodigium visu eventuque mirabile fuit. puero dormienti, cui Servio Tullio nomen fuit, caput arsisse ferunt multorum in conspectu. — mox cum somno et flammam abiisse.* cf. Plin. H. N. 2, 107., qui L. Marcio in Hispania, interemtis Scipionibus concionanti et milites ad ultionem exhortanti, arsisse caput simili modo narrat, auctore Valerio Antiate. ad ε', 4. pertinent, quae Cl. adscripsit, ista Virgilii Aen. 10, 270.: *ardet apex capiti, cristisque a vertice flamma Funditur.* — ἐκ δ' αὐτοῦ. ἐκ τοῦ νέφεος.

207, 208. comparat fulgorem capitis Achillei cum facibus, quas noctu in loco edito incendunt cives urbis oppugnatae, quo signo finitimi ad auxiliandum excitentur. v. de signis hujusmodi, praesertim militaribus, Aeschyl. Ag. 8, Thuc. 8, 80. et ibi Bredov. graphice et ad naturae veritatem primum apparere ait fumum, deinde ignes facium: nam haec una eademque imago est; delirantque nonnulli, qui aliud signum interdiu datum fumo, aliud noctu ignibus, dici pu-

τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δήϊοι ἀμφιμάχονται,
οἱ δὲ πανημέριοι στυγερῷ κρίνονται ἄρηϊ
ἄστεος ἐκ σφετέρου, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ
γίγνεται ἀΐσσουσα, περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι,
αἴ κέν πως ξὺν νηυσὶν ἀρῆς ἀλκτῆρες ἵκωνται,
ὣς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἵκανε.

ita solus procedit ad fossam, et Trojanos alta voce ter inclamat; uti et ab altera parte ipsa Minerva. quibus vocibus et adspectu heroïs perterriti fugiunt Trojani, Graeci autem Patrocli corpus eripiunt.

στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος, οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς
μίσγετο· μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετμήν.
ἔνθα στὰς ἤϋσ'· ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
φθέγξατ', ἀτὰρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμόν.
ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνὴ, ὅτέ τ' ἴαχε σάλπιγξ,

tant. quos vel proverbium Plautinum, Curc. 53., *flamma fumo est proxuma* admonere potuit erroris. — τὴν δ. ἀμφιμάχονται, ut στρατὸν ἀμφιμάχονται π', 73. genitivum usurpavit 20.

209. οἱ δέ. emendatio Heynei. perperam libri: οἴτε, confusis δ et τ litteris, ut saepius factum scimus. v. ρ', 546. οἱ δὲ, *illi vero*, qui obsessi sunt. ceterum cf. β', 385.

211. Sch.: ἐπήτριμοι. (552, τ', 226.) ἐπάλληλοι, πυκνοί. ab ἤτριον, στήμων, *stamen*, germ. *der Aufzug des Gewebes, die Kette.* sunt igitur proprie πυρσοὶ ἐπήτριμοι faces tam densae ac frequentes quam fila staminis.

213. ἀρῆς ἀλκτῆρες. ita W, ut 100. libri: ἄρεως, vel ἄρεος: Vrat. A: ἄρηος. videtur haec esse correctio ejus, qui ἄρης, male scriptum pro ἀρῆς, alicubi legisset; quo facto initio depravationis, qui ἄμετρον istud ἄρηος non ferrent, scripserint ἄρεος vel ἄρεως. v. ann. ad ξ', 485.

215—218. στῆ — τείχεος. de vallo descendit ad fossam, cui Trojani appropinquarant: neque enim novit metum, quamvis inermis. — Sch.: ὠπίζετο. (χ', 332, Odyss. ν', 148, ξ', 283.) ἐπεστρέφετο. (male codd.: ἐστρέφετο. emendavit curator editionis Cantabr., quae 1689. excusa est.) φροντίδα ἐποιεῖτο. Ap. et Hesych.: ἐπιστροφὴν ἐποιεῖτο. similiter Etym. p. 627, 628, et E. — πυκ. ἐφετμὴν, *prudens praeceptum.* α', 495, β', 55 etc. — E: ἤυσεν. (ε', 784 etc.) ὅ ἐστιν ἐβόησεν. ὡς δ' οὐκ ἦν πιθανὸν ἁπλῶς οὕτω τοὺς Τρῶας τρέσαι, πλάττει σεμνῶς, ὡς ἐν τερατείᾳ ποιητικῇ, ὅτι συνεβόησε καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, κ. οὕτως ἐκυδοίμησε τοὺς Τρῶας.

219. ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη — σάλπιγξ. scripsi ὅτέ τ' ἴαχε σάλπιγξ pro ὅτε etc., itidemque ὅτ' intelligo ὅτὲ accentu retracto, hoc sensu: ὡς δὲ ὁτὲ φωνὴ ἀριζήλη ἴαχεν, ὁτέ τε σάλπιγξ, *ut autem modo vox clara sonare solet, modo tuba*, cum hostes cingunt urbem, ita vox sonuit Aeacidae vociferantis simulque velut clangentis in modum tubae. Minervae vox qualis fuerit, colligas ex verbis ἀτὰρ — κυδοιμόν. de Marte vulnerato hic noster ε', 859.: ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης, Ὅσσον δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι Ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες ἄρηος. — Sch.: ἀριζήλη. (β', 318 ann.) μεγάλως ἔκδηλος. ὡς — σάλπιγξ. ἀπὸ τῶν ἰδίων χρόνων ὁ π. ὠνόμασε τὴν σάλπιγγα, ἐπεὶ οὐδέπω εὕρητο παρὰ τοῖς παλαιοῖς· κόχλῳ γὰρ θαλασσίῳ ἐσάλπιζον. similiter ceteri Scholl., quemadmodum et equitandi usum abjudicant ab aevo heroïco. verum et tuba heroës utebantur et equitabant; quorum illud intelligas cum ex h. l., tum e verbis istis χ', 388. ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός: de hoc autem dubitare nos haud sinunt κ', 513. et ο', 679.; nec tamen propterea minus certum est, equitibus et Graecorum et Trojanorum exercitum caruisse. ad tubam seu buccinam quod attinet, fuit tum ejus quidem usus in bello, sed rarior quam posteriore tempore, et fere in obsidione urbium. perite Montbel.: „On peut conjecturer sans invraisemblance que les anciens héros faisaient usage de la trompette dans le siége d'une ville, pour réunir promptement un certain nombre

ἄστυ περιπλομένων δηΐων ὕπο θυμοραϊστέων,
ὣς τότ' ἀριζήλη φωνὴ γένετ' Αἰακίδαο.
οἱ δ' ὡς οὖν ἄϊον ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο,
πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι
ἂψ ὄχεα τρόπεον· ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ.
ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ

de troupes sur un même point, sans supposer pour cela qu'ils se servaient, de cet instrument dans une bataille en pleine campagne, parce qu'alors les combats n'étaient que des chocs tumultueux et sans ordre. (v. δ', 297.) Dans un tel état de choses, tout signe extérieur, comme les drapeaux, la trompette, etc., devenait inutile, et la voix bruyante d'un chef, *βοὴν ἀγαθὸς* (v. β', 408.), était l'unique signal que le soldat entendait au fort de la mêlée." quod concha veteres cecinisse ait Sch., ejus rei ap. Homerum quidem nullum est vestigium; sed ap. Eurip. Iphig. T. 278, ubi v. interpp. Virg. de Miseno tubicine Aen. 6, 171.: *forte cava*, inquit, *dum personat aequora concha Demens*, et *cantu vocat in certamina divos*, *Aemulus exceptum Triton*, *si credere dignum est*, *Inter saxa virum spumosa immerserat unda.* ipsum Tritonem concha canentem visum esse narrat Plin. H. N. 9, 5. cf. Schn. v. *σάλπιγξ.* nec magis hic noster novit *πυρφόρους*, de quibus Euripidis Schol. ad Phoen. 1386.: *ἐχρῶντο κατὰ τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ σαλπιγκτῶν πυρφόροις. οὗτοι δὲ ἱεροὶ ἦσαν Ἄρεως, ἑκατέρας στρατιᾶς προηγούμενοι μετὰ λαμπάδος, ἣν ἀφιέντες εἰς τὸ μεταίχμιον ἀνεχώρουν ἀκίνδυνοι. καὶ οὕτω συνέβαλλον αἱ στρατιαί· ἐσώζοντο δὲ οἱ πυρφόροι, ὡς ἱεροὶ τοῦ θεοῦ, εἰ καὶ πάντες ἀπώλοντο· ὅθεν παροιμία ἐπὶ τῶν ἄρδην ἀπολλυμένων, Οὐδὲ πυρφόρος ἐσώθη.* cf. Herod. 8, 6. idem Schol.: *πρῶτος δὲ Ἀρχώνδας, συμμαχῶν τοῖς Ἡρακλείδαις, ἤγαγε τὴν Τυρσηνικὴν σάλπιγγα εἰς Ἕλληνας.* E: *ἓξ δὲ, φασὶ, σαλπίγγων εἴδη. πρώτη, ἣν εὗρεν Ἀθηνᾶ, διὸ καὶ σάλπιγξ Ἀθηνᾶ παρὰ Ἀργείοις τιμᾶται* (Paus. 2, 21.), *καὶ κεῖται παρὰ Λυκόφρονι τὸ ἐπίθετον. δευτέρα ἡ στρογγύλη παρ' Αἰγυπτίοις, ἣν Ὄσιρις εὗρε, καλουμένη, φασὶ, χνούη· χρῶνται δ' αὐτῇ πρὸς θυσίαν, καλοῦντες τοὺς ὄχλους δι' αὐτῆς. τρίτη ἡ Γαλατικὴ, χωνευτὴ, οὐ πάνυ μεγάλη, τὸν κώδωνα ἔχουσα θηριόμορφόν τινα, καὶ αὐλὸν μολύβδινον, εἰς ὃν ἐμφυσῶσιν οἱ σαλπισταί· ἔστι δὲ ὀξύφωνος, κ. καλεῖται ὑπὸ τῶν Κελτῶν κάρνυξ. τετάρτη ἡ Παφλαγονικὴ, ἧς ὁ κώδων βοὸς ἦν προτομὴ, βαρύφωνος, ἀναφυσητή· καλεῖται δὲ, φασὶ, βόϊνος. πέμπτη Μηδικὴ, τὸν αὐλὸν ἔχουσα καλάμινον, τὸν δὲ κώδωνα βαρύφωνον, ὀγκόφωνος* (fort. *ὀγκόχωνος*, *magno cavo.*) *ἕκτη Τυρσηνικὴ, ἧς εὑρεταὶ Τυρσηνοὶ, ὁμοία Φρυγίῳ αὐλῷ, τὸν κώδωνα κεκλασμένον* (tortum, curvum) *ἔχουσα, λίαν ὀξύφωνος, ἧς καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Μαστιγοφόρῳ* (17.) *μέμνηται.* sunt haec fere usitata veteribus instrumenta musica, quae inflantur. tubarum quidem seu buccinarum usum antiquissimum attestantur etiam sacri scriptores, in quibus Hiobi 39, 25., Moses 4, 10, 2. et 31, 6., Jos. 6, 8., ubi memorantur buccinae arietinae. cf. Donndorf. *Gesch. der Erfind.* 4, p. 270. et, quos laudavit, Goguet. 1, 325, 326.; 2, 318, 323., Forkel. *Gesch. d. Musik* 1, 84.

220—229. Sch.: *περιπλομένων.* (ψ', 833, Odyss. α', 16, λ', 247.) *περιερχομένων.* (E: *ἤγουν περιπολούντων, κυκλούντων.* idem *τὸ περιπλομένων ἐνιαυτῶν* Odyss. α', 16. interpretatur *περιπελομένων*, *περιστρεφομένων.* v. Schn. vv. *πέλω*, *περιπέλω.* — *δηΐων ὕπο θυμ.* π', 591.) *ἄϊον.* (κ', 160 etc.) *ἤκουον.* (malim interpretari *ξυνέηκαν*, *agnoverunt* Achillis vocem, insignem vi et claritate. *ἐμφατικῶς* iteravit nomen *Αἰακίδαο*, quasi dicat *Acacidae illius*, *cui nemo est qui resistat.* longe languidius esset hoc *οἱ δ' ὡς οὖν ἄϊον ὄπα χάλκεον αὐτοῦ.* cf. ann. ad α', 240, π', 833, ρ', 249. Soph. Oed. Col. 163.: *ἔτι προβίβαζε, κούρα, πρόσω· σὺ γὰρ ἀΐεις.* ibi Schol.: *σὺ γὰρ ἀ. οἷον, αἰσθάνῃ, ποῦ ἐσμέν.*) *ὄπα χάλκεον.* *στερεὰν φωνήν.* (Stentorem *χαλκεόφωνον* dixit ε', 785.; cujus nomen pro Cerberi ponendum est ap. E. „Virg. Aen. 6, 626.: *ferrea vox.*" Cl. — *πᾶσιν ὀρίνθη θυμός.* ε', 29, π', 280.) *ἂψ ὄ. τρόπεον.* *εἰς τοὐπίσω περιέστρεφον τὰ ἅρματα.* *ὄσσοντο.* (α', 105, Odyss. κ', 374 etc.) *προεώρων, κατὰ διάνοιαν προέβλεπον.* *ἄλγεα*, dolores, cladem. pugnam praesagire equos, auctor est Plinius, H. N. 8, c. 42. cf.

δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλείωνος
δαιόμενον· τὸ δὲ δαῖε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε δῖος Ἀχιλλεύς·
τρὶς δ' ἐκυκήθησαν Τρῶες, κλειτοί τ' ἐπίκουροι.
ἔνθα δὲ καὶ τότ' ὄλοντο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι
ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες
κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι, φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι
μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι ποδώκης εἵπετ' Ἀχιλλεύς,
δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἴσιδε πιστὸν ἑταῖρον
κείμενον ἐν φέρτρῳ, δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ,
τόν ῥ' ἤτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
ἐς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.

occidit sol Junonis jussu, cessatque pugna. Trojanorum concilium.

Ἠέλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι.
ἠέλιος μὲν ἔδυ, παύσαντο δὲ δῖοι Ἀχαιοὶ

ann. ad ρ', 426, 427, β', 770.) ἐκυκήθησαν. (ε', 903, λ', 129, 673 etc.) ἐταράχθησαν. H, Ionismo, ut ait, postulante, edidit τρὶς δὲ κυκήθησαν, quod obtulerant codd. Lips., Cantabr. et 2 Vrat.; et ita supprimere et supprimi jubere solet augmentum. cui viro doctissimo hac de re semel respondebo, idque verbis F. A. Wolfii praef. Hom. p. 66. „tradunt in scholiis," inquit, „Aristarchum hic illic augmenta verborum praecidisse Ἰακῶς, *ad morem Ionicum.* non docent Scholiastae, nec quisquam alius, quem ille morem intelligi voluerit; id quod inprimis erat notandum, siquidem nemo narravit, priscos Iones semper omisisse augmenta, idque ejus dialecti proprium esse. atque Homeri aevo hanc distinctionem temporum satis usitatam fuisse, quaevis pagina testatur; nisi quod usum rei liberum videmus ad versus fundendos" etc. observanda est autem in hoc genere praeter perspicuitatem euphonia atque eurhythmia, quas ob causas ipsum Aristarchum bonam partem augmentorum servasse videri ait Wolfius, velut cum ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν scribitur ω', 385. hic quidem nos cum immutatum reliquimus ἐκυκήθησαν, rhythmi gratia fecimus, qui longe vehementior est reique, quam dicit Hom., aptior quam si ponas τρὶς δὲ κυκήθησαν: quo pertinent haec et similia πάντ' ἐγένοντο, γλῶσσ' ἐμέμικτο, ἔκπαγλ' ἐφίλησα, quibus qui substitueret πάντα γένοντο, γλῶσσα μέμικτο, ἔκπαγλα φίλησα, digitis metiri versus videretur, non aure, cum utroque horum opus esse doceat Horatius A. P. 274. ad judicandum de sono legitimo.

230—238. καὶ τότε, *etiam tunc*, ut jam ante plurimi Trojanorum perierant apud fossam. — „*periere suis obtriti curribus et transfixi hastis suis.* ἀμφὶ pro ἐν, διά." *Ex H.* v. et Matth. p. 544. et 854. sic Persae αὐτοὶ ὑφ' αὑτῶν ἐμβολαῖς χαλκοστόμοις Παίοντ', ἔθραυον πάντα κωπήρη στόλον, ut canit Aeschylus Pers. 388. — ἀσπασίως. (η', 118, λ', 327, infra 270 etc. — ἐν λεχέεσσιν, ἐν λέχει, ἐν φέρτρῳ, ut dicit 236., quod est interprete E νεκρικὸν φορεῖον, ἀσπίδα τυχὸν ἢ ἄλλο τι αὐτοσχέδιον — ὁ νεκροφόρος σκίμπους, *der Tragsessel, die Todtenbahre.* Virg. 6, 220.: *tum membra* (Miseni) *toro defleta reponunt, Purpureasque super vestes, velamina nota, Conjiciunt; pars ingenti subiere feretro* etc. — 231—238 cum ejusdem poëtae dictis de Pallante occiso Aen. 11, 29 et seqq. contendit Eichh.

239—245. justo citius occidere Juno solem jubet, quo finiatur prosperus Trojanis (ρ', 453—455.) dies. contra Israëlitarum in gratiam Jehova dictus est diem ultra solitum produxisse: v. Jos. 10, 13. ann. H. — Sch.: ἀκάμαντα. (484.) μηδέποτε κοπιῶντα. *indefessum.* significatur solis motus perpetuus; quemadmodum et Spercheus amnis vocatur ἀκάμας π', 176. et Oceanus ap. poëtam veterem, cujus hunc versiculum laudavit E p. 1155, 8.: πάντη δ' ἀκαμάτου φέ-

φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο·
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν, ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους,
ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο, πάρος δόρποιο μέδεσθαι.
ὀρθῶν δ' ἑσταότων ἀγορὴ γένετ', οὐδέ τις ἔτλη
ἕζεσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν
Πανθοΐδης· ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω.
Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο·
ἀλλ' ὁ μὲν ἂρ μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα.
ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Trojam redire exercitum, neque in campo pernoctare, jubet Polydamas.

„Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι! κέλομαι γὰρ ἔγωγε
ἄστυδε νῦν ἰέναι, μὴ μίμνειν Ἠῶ δῖαν
ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσίν· ἑκὰς δ' ἀπὸ τείχεός εἰμεν.
ὄφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μήνιε δίῳ,
τόφρα δὲ ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί.
χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῇς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
ἐλπόμενος νῆας αἱρησέμεν ἀμφιελίσσας.
νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα ποδώκεα Πηλείωνα·
οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθελήσει
μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ
ἐν μέσῳ ἀμφότεροι μένος ἄρηος δατέονται,
ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἠδὲ γυναικῶν.
ἀλλ' ἴομεν προτὶ ἄστυ, πίθεσθέ μοι· ὧδε γὰρ ἔσται.

ρεται ῥόος Ὠκεανοῖο. cf. H. — *φυλ. κρατερῆς.* δ', 15, Odyss. π', 268 etc. — *ὁμοιΐου πολ.* ι', 440, δ', 315. — *ἀπὸ κρ. ὑ. χωρήσαντες.* ἀποχωρήσαντες, *desistentes*. tmesis. idem est ἀποχάζεσθαι. Odyss. λ', 95.: ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου. — *ἐς δ' ἀγορὴν* etc. sponte concionem habent Trojani, idque noctu et incoenati, et universi stantes, cum alias oratores starent, ceteri sederent (v. α', 58, 68 etc.); quae res ingentem illorum terrorem trepidationemque indicant. „ἐτυμολογικὸς δὲ συνήθης τρόπος τὸ ἐς ἀγορὴν ἀγέροντο." E. v. 533, Matth. §. 415 etc.

250, 251. *ὁ γὰρ — ὀπίσσω.* descriptio viri prudentis. v. ann. ad α', 343. — „*Ἕκτορι — γένοντο.* Virg. Aen. 10, 702.: *Paridisque Mimanta Aequalem comitemque, una quem nocte Theano In lucem genitori Amyco dedit, et face praegnans Cisseïs regina Parin creat.*" Cl.

254—260. *ἀμφὶ μάλα φράζεσθε.* tmesis. interpretibus Scholiastis Ven. ἀμφιφράζεσθαι est περισκέψασθαι τῇ διανοίᾳ, μάλα περισσῶς βουλεύεσθαι. — *μὴ — δῖαν.* asyndeton ad significandam celeritatem, qua redire Trojanos jubet. cf. δ', 89, λ', 197. — *μήνιε.* α', 488 etc. — *ῥηΐτεροι πολ.* E: εὐπολεμητότεροι. Hesych.: εὐκαταγωνιστότεροι. „Atticismus vulgo dictus pro ῥηΐτερον ἦν πολεμίζειν τοῖς Ἀχαιοῖς." *Ex H.* cf. Matth. §. 446. de re, quam dicit, K evolvi jussit ε', 788—791. et ι', 352—355. — *χαίρεσκον.* Odyss. μ', 380. — Sch.: *ἰαύων.* (ι', 325, ξ', 213 etc.) ἐπαυλιζόμενος ταῖς ναυσὶ, καθεύδων. — *ἀμφιελίσσας.* β', 165 etc.

261—263. *νῦν δ' α. δείδοικα.* α', 555, ι', 244 etc. — *οἷος* etc. asyndeton epexegeticum.

264—268. *μένος ἄ. δατ.* διαιροῦνται τὸν πόλεμον, παρόσον ὁτὲ μὲν οὗτοι, ὁτὲ δὲ ἕτεροι νικῶσι. Schol. A. similiter alii, nec male μένος ἄρηος intelligemus κράτος, *vim belli*, h. e. victoriam, quam nunc Graecos, nunc Trojanos, reportare solere dicit, in campo dimicantes; cujus vicissitudinis impatien-

νῦν μὲν νὺξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλείωνα
ἀμβροσίη· εἰ δ' ἄμμε κιχήσεται ἐνθάδ' ἐόντας
αὔριον ὁρμηθεὶς ξὺν τεύχεσιν, εὖ νύ τις αὐτὸν
γνώσεται. ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρήν,
ὅς κε φύγῃ· πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
Τρώων. αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο!
εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα, κηδόμενοί περ,
νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν, ἄστυ δὲ πύργοι,
ὑψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῇς ἀραρυῖαι
μακραὶ, ἐΰξεστοι, ἐζευγμέναι εἰρύσσονται·
πρωῒ δ' ὑπηοῖοι ξὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
στησόμεθ' ἂν πύργους. τῷ δ' ἄλγιον, αἴ κ' ἐθέλησιν
ἐλθὼν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι.
ἂψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας, ἐπεί κ' ἐριαύχενας ἵππους
παντοίου δρόμου ἄσῃ, ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων·
εἴσω δ' οὔ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἐάσει,
οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει, πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται."

contraria Hectoris, successu elati, sententia.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,

tem Achillem ipsam urbem oppugnaturum esse auguratur. Ap. tamen: *μένος ἄρηος*, inquit, *περιφραστικῶς ὁ πόλεμος.* hoc modo *δατεῖσθαι μένος ἄρηος* fuerit velut *μερίζεσθαι πόλεμον*, *partiri bellum seu pugnam*, pugnam conserere; quod placuit Heyneo. — *νὺξ ἀμβροσίη.* β', 57.

270—272. *ἀσπασίως* (η', 118, λ', 327 etc.), *libenter.* E: *ἀγαπητὸν ἡγήσεται, οὐκ ἀνδραγαθῆσαι, ἀλλ' εἰ καὶ μόνον οἴκοι ἐπανέλθοι.* — *ἱρήν.* δ', 46, 416 etc. — Sch.: *αἲ — γένοιτο. ὤφελε γὰρ ἀπὸ τῆς ἐμῆς ἀκοῆς γενέσθαι. τουτέστιν· εἴθε γὰρ μὴ ἀκούσαιμι. utinam hoc ne audiam! ὧδε*, *sic*, dicit *δεικτικῶς*, h. e. cum gestu abominandi.

273—278. *sin dictis meis parebitis*, h. e. sin statim redibitis in urbem, *quamvis tristes* et inviti, *tum noctu quidem in concione robur* nostrum *habebimus*, h. e. in concione, nec per domos dispersi, pernoctabimus, *urbemque* interim *turres et portae altae ac firmae tutabuntur; mane vero sub auroram armati consistemus in turribus.* contineri in urbe jubet Trojanos, nec prodire, sed noctu excubare in foro, interdiu autem disponi in muris et turribus, ut fecerant antequam Achilles ab exercitu Graecorum discessisset. — *σθένος*, *robur*, exercitum, ut Aeschylus Pers. 837.: *ἀκάματον δὲ παρῆν σθένος ἀνδρῶν τευχηστήρων, Παμμίκτων τ' ἐπικούρων.* — „*τὰς θύρας σανίδας λέγει ἐπὶ ταῖς πύλαις ἀραρυίας· ἐζευγμένας δὲ ἀντὶ τοῦ κεκλεισμένας καὶ ἠσφαλισμένας, ὡς οἷα ζυγοῖς, τοῖς μοχλοῖς.*" — *Ex E.* — *τῷ δέ.* Achilli. — *ἄλγιον* (306, Odyss. δ', 292, π', 147 etc.). *calamitosius*, periculosius. Francogalli: *tant pis pour lui.*

280—283. *εἶσ'*, *ibit.* — *ἐριαύχενας.* epitheton equorum. v. κ', 305, λ', 159 etc. — Sch.: *ἄσῃ.* (ε', 289, λ', 818 etc) *πληρώσῃ, κορέσῃ.* — „*ἠλασκάζων.* (Odyss. ι', 457.) *ἐπ' οὐδενὶ τέλει τρέχων. ὑπὸ πτόλιν ἠλ. ὑπὸ τὴν πόλιν ἔξω πλανώμενος.*" *Ex E.* ab *ἠλάσκειν*, ut notavit Ap. v. *ἠλάσκουσαι.* cf. β', 470, ν', 104. — *οὐδέ ποτ' — ἔδονται.* reliqui cum Wolfio veterem interpunctionem, vereorque ne pariter α', 29. virgula distinguendum sit post *λύσω.* suadet concinnitas quaedam graeci sermonis, quod genus late patet. nam seorsim intellectis verbis *πρὶν ἔδονται*, videntur hac nobis esse scopae dissolutae. imo haec ita interpretemur: *πρότερον αὐτὸν κύνες κατέδονται ἢ ἐκπέρσει πόλιν*, illa primo libro: *πρότερον αὐτὴν γῆρας ἔπεισιν ἢ ἐγὼ λύσω.* — *κύνες ἀργοί.* 578, α', 50. — *ἔδονται.* δ', 237, π', 836 etc.

284, 285. μ', 230, 231.

ὃς κέλεαι κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι αὖτις ἰόντας.
ἦ οὔπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων;
πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι
πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον·
νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλὰ,
πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηονίην ἐρατεινὴν
κτήματα περνάμεν' ἵκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεύς.
νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω
κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσὶ, θαλάσσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ.
οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπείσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.

286—289. *ἀλήμεναι* (ε', 823, π', 714.), *συγκλεισθῆναι*, *constipari*, *concludi*. — *αὖτις ἰόντας*, *reversos*. — Sch.: *ἐελμένοι*. (ab ἔλω, εἴλω, sicut et ἀλήμεναι sive ἀλῆναι, et ἔλσαι 294. v. α', 409, μ', 38.) *συγκεκλεισμένοι*, *συνηγμένοι*. („Virg Aen. 9, 598.: *non pudet obsidione iterum valloque teneri — et morti praetendere muros?*" Cl. — *μέροπες*. α', 250 etc.) *μυθέσκοντο*. *ἔλεγον*. — *πολύχρυσον*, *πολύχαλκον*. auro et aere abundasse Trojam, nec rebus artibusque, quibus ornatur vita, caruisse, multis ex locis Homericorum carminum intelligitur. v. α', 13, 15, ε', 489, ζ', 46—50, 242—250, 271, 288—295, 313—317, κ', 315, 378—381, χ', 118—121, ω', 228—235. eodem libro, 543., Priamum alloquens Achilles: καὶ σὲ, γέρον, inquit, τοπρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι· Ὅσσον Λέσβος ἄνω, Μάκαρος ἕδος, ἐντὸς ἐέργει, Καὶ Φρυγίη καθύπερθε, καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων. (v. ann. ad β', 816.), Τῶ σὲ, γέρον, πλούτῳ τε, καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι. opes non tam bello partae fuerunt, cujus praeter id ipsum, quod cecinit Hom., rara hic mentio, velut γ', 188, 189, quam proventu terrae fertilis (γ', 74, ι', 329 etc.), donisque ac tributis civium (ρ', 225.) et subjectorum; commercio rerum pretiosarum, quod fuit Phrygibus et Trojanis cum Lydis (Voss. *myth. Forsch.* p. 301.), Thracibus (ω', 234), Sidoniis (ζ', 290, H excursu 23. ad Virg. Aen. 1.), aliisque populis; denique conventu finitimorum ad templa atque oracula celeberrima deorum, inprimis Apollinis. v. H excursu 9. ad Virg. Aen. 2., p. 425. 4. ed., Mannert. 6, 3., p. 454, 455., Schubarth. *Ideen über Homer u. sein Zeitalter* p. 162 etc. Astyrenorum aurifodinas Hom. haud magis novit quam ipsum oppidum Astyra, de quo Strabo 13, 1., vol. 3. p. 97. ed. Tauchniz.: ὑπέρκειται δὲ τῆς τῶν Ἀβυδηνῶν χώρας ἐν τῇ Τρωάδι τὰ Ἄστυρα, ἃ νῦν μὲν Ἀβυδηνῶν ἐστι, κατεσκαμμένη πόλις, πρότερον δὲ ἦν καθ' αὑτὸ, χρυσεῖα ἔχοντα, ἃ νῦν σπάνιά ἐστιν, ἐξαναλωμένα, καθάπερ τὰ ἐν τῷ Τμώλῳ τὰ περὶ τὸν Πακτωλόν. J. Müller. *Allgem. Gesch.* 1. p. 45.: „Die trojanische Macht hatte sich in den Vorbergen des Ida gebildet; in 300 Jahren waren viele benachbarte asiatische Völker, endlich selbst in Europa die thracische Küste und bis an Thessaliens Gränze ein grosses, weites Land freiwillig durch Verträge oder durch die Waffen dem trojanischen König zugethan worden, so dass man ihn als den reichsten und grössten Fürsten dieses Theils von Asien betrachtete. (*tot quondam populis terrisque superbum* Regnatorem Asiae. Virg. Aen. 2, 556.)" ceterum cognomine *πολυχρύσου* Hom. nonnisi Mycenas et Trojam, urbes principes summorum utriusque gentis regum, insignivit, laudem vero de aeris abundantia, ne dicam *οὐρανὸν πολύχαλκον* (ε', 504 etc.), cum Sidone urbe communicavit Odyss. ο', 425.

290—292. absumtas esse ait opes Trojanorum, ex quo bellum exarsit, quoniam fere iratus illis fuerit Jupiter, Graecisque faverit. — *κειμήλια*, res pretiosae, vestes acu pictae, artes, quas perditas esse dicit e domibus, h. e. direptas a Graecis (ι', 330, 331.), aut venditas ad suppeditandos sumtus belli. — *Φρυγίην καὶ Μηονίην*. h. e. *εἰς Φρ. καὶ εἰς Μ.* ann. Schol. A.

293—296. *ἀγκυλομήτεω*. β', 205. — Sch.: *νοήματα*. (328, η', 456, κ', 104 etc.) *βουλεύματα*. *φαῖνε*. *διαφανῆ ποίησον*. perperam libri: *ἐποίησεν*. — *ἐπιπείσεται*. α', 218, ε', 878 etc. — *οὐ γὰρ ἐάσω*. ρ', 449.

297. β', 139, ι', 26, 700 etc.

νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι,
καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
Τρώων δ' ὃς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει,
ξυλλέξας λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι,
τῶν τινὰ βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν ἤπερ Ἀχαιούς.
πρωῒ δ' ὑπηοῖοι ξὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα.
εἰ δ' ἐτεὸν παρὰ ναῦφιν ἀνέστη δῖος Ἀχιλλεύς,
ἄλγιον, αἴ κ' ἐθέλῃσι, τῷ ἔσσεται. οὔ μιν ἔγωγε
φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
στήσομαι, ἤ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἤ κε φεροίμην.
ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα.

vincit Hector opera Minervae. plangunt tota nocte Patroclum Achilles et Graeci.

Ὣς Ἕκτωρ ἀγόρευ', ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν,
νήπιοι· ἐκ γάρ σφεων φρένας εἵλετο Παλλὰς Ἀθήνη.
Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν, κακὰ μητιόωντι·
Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν.
δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατόν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.
τοῖσι δὲ Πηλείδης ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου,

298. cf. 314. Schol. A: *ἐν τελ.* *ἀντὶ τοῦ μὴ λύσοντες τὰς τάξεις.* v. *η'*, 370, 380, *λ'*, 729.

299. *η'*, 371.

300—302. Sch.: *Τρώων δ' ὃς κτεάτ. καὶ τὰ ἑξῆς. τῶν δὲ Τρώων ὅστις ἂν ὑπερβαλλόντως ἀνιᾶται ἐπὶ τοῖς χρήμασι, ὡς μέλλων ἀπολλύειν αὐτὰ ὑπὸ τῶν πολεμίων (τοῦτο γὰρ ἐλλεῖπον προσυπακούεται), συναγαγὼν αὐτὰ δότω τοῖς πολίταις· βέλτιον γάρ ἐστιν ὑπὸ τούτων αὐτὰ δαπανηθῆναι.* (*ὑπερφιάλως.* *ν'*, 293, *γ'*, 106 etc.) *καταδημ.* *δότω αὐτὰ τῷ πλήθει καταναλῶσαι.* (h. e. velut *βορῆσαι κατὰ δῆμον*, *consumere viritim.* alio sensu *δημοβόρον* regem dixit *α'*, 231.) *ἐπαυρέμεν.* *ἀπόνασθαι, ἀπολαῦσαι.* usitatius hoc sensu ap. Hom. est medium *ἐπαύρεσθαι.* v. *α'*, 410, *ζ'*, 353 etc. neque enim huc pertinet *ἐπαυρεῖν* *λ'*, 572 etc.

303, 304. *ϑ'*, 530, 531.

305—309. *ἐτεόν.* *β'*, 300, *ε'*, 104 etc. — *ἄλγιον.* 278. — *ἀνέστη*, *surrexit.* [illegible]tum *τροπικῶς*, ut alias hujus contraria *ἧσθαι* et *κεῖσθαι.* v. *α'*, 134, *β'*, 688, *ο'*, 64., infra 358 etc. — *δυσηχέος.* *β'*, 686 etc. — *ἤ κε — φεροίμην.* cf. *ν'*, 486, *λ'*, 410, *χ'*, 253. — *ξυνὸς Ἐνυάλιος*, *communis Mars*, h. e. communis fortuna belli. Cic. Ep. ad Div. 6, 4.: *omnis Mars belli communis.* Liv. 5, 12.: *Sergio Martem communem belli fortunamque accusante.* hoc versu Hesych. illustrat *τὸν ὁμοίϊον πόλεμον* (*ι'*, 440.) h. v. et *τὰ ἐν τοῖς πολέμοις παράλογα*, quae Thuc. dixit 7, 61. hinc etiam *Ἄρης ἀλλοπρόσαλλος* *ε'*, 831. v. H et K. „Aristot. Rhet. 2, 21. *χρῆσθαι δὲ δεῖ ταῖς τεθρυλλημέναις καὶ κοιναῖς γνώμαις, ἂν ὦσι χρήσιμοι· διὰ γὰρ τὸ εἶναι κοιναὶ, ὡς ὁμολογούντων ἁπάντων, ὀρθῶς ἔχειν δοκοῦσιν. οἷον παρακαλοῦντι εἰς τὸ κινδυνεύειν — ἥττους ὄντας ξυνὸς Ἐνυάλιος.* Archilochus, *μεταποιῶν αὐτὸς τὸ Ὁμηρικὸν ξυνὸς — κατέκτα*, ut ait Clem. Alex. Strom. 6, p. 739. Pott.: *ἔρξω. Ἐτήτυμον γὰρ ξυνὸς ἀνθρώποις ἄρης.*" *E Cl.* Turni orationem 10, 279 — 284., et inprimis *πολυθρύλλητον* illud *Audentes fortuna juvat*, comparavit Eichh.

310. *ϑ'*, 542.

311—322. *ἐκ γὰρ — Ἀθήνη.* *ζ'*, 234. — *Ἕκτορι μ. γ. ἐπῄνησαν.* v. Matth. §. 386, 5., ann. — *μητιόωντι*, *consulenti*, suadenti. — *φράζετο.* *α'*, 554, Odyss. *λ'*, 509 etc. cf. Il. *ι'*, 374. — *ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο.* 51, 124, *β'*; 87 etc. — *χεῖρας ἀνδροφόνους.* similiter *ω'*, 477.: *τοὺς*

πυκνὰ μάλα στενάχων, ὥστε λῖς ἠϋγένειος,
ᾧ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνὴρ
ὕλης ἐκ πυκινῆς, ὁ δέ τ' ἄχνυται ὕστερος ἐλθὼν,
πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν,
εἴ ποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ δριμὺς χόλος αἱρεῖ.
ὣς ὁ βαρυστενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν·

Achillis oratio.

„Ὢ πόποι, ἦ ῥ' ἅλιον ἔπος ἔκβαλον ἤματι κείνῳ,
θαρσύνων ἥρωα Μενοίτιον ἐν μεγάροισι!
φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
Ἴλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν.
ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ.
ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι
αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα
δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς,
οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει.
νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, σεῦ ὕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν,
οὔ σε πρὶν κτεριῶ, πρίν γ' Ἕκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι
τεύχεα, καὶ κεφαλὴν, μεγαθύμου σεῖο φονῆος,
δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.

δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα στὰς Χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας Δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἵ οἱ πολέας κτάνον υἷας. Ovidius Art. am. 2. extremo: *illis te manibus tangi, Briseï, sinebas, Imbutae Phrygia quae nece semper erant.* pariter Hector α', 242. et saepius appellatur *ἀνδροφόνος*. ut autem caput filii prehendit Thetis lamentans 71., ita hic Achilles pectori sodalis imponit manus; quemadmodum amantes tangere gaudent eos, quos amant. — verba *τοῖσι δὲ — ἑταίρου* iterum leguntur ψ', 17. et 18. — *πυκνὰ μ. στενάχων*, *identidem multa gemens*. — *λῖς ἠϋγένειος*. ο', 275, ρ', 109. — Sch.: *ἐλαφηβόλος. κυνηγός.* a parte. cf. ρ', 133. — *ἄγκεα*, *convalles*, appellatae ab anfractibus seu sinu inter montes. *βαθέ' ἄγκεα* dixit υ', 490, *ποιήεντα* Odyss. δ', 337. et ρ', 128. cf. Il. χ', 190. et Etym. h. v. — *δριμὺς*, *acer*, ut *βέλος δριμὺ ὠδίνων* λ', 270, *δριμεῖα μάχη* ο', 696 etc.

324—337. *ἅλιον ἔπος*. ω', 92, 224. cf. δ', 26, 158 etc. — Sch.: *ἔκβαλον. μάτην προηκάμην.* *jactavi*, gloriatus. — *Ὀπόεντα*. v. ann. ad β', 531. — *περικλυτὸν*, *celebrem* expugnata Troja. Schol. B: *ἔνδοξον γενόμενον ἐκ τῆς νίκης*. hinc intelligitur, Achillem, quamdiu Phthiae vixit, fata sua nondum edoctum fuisse, ut idem Schol. annotavit. — *ὁμοίην*, similem, *eandem*. — Sch.: *ἐρεῦσαι. ἐρυθρὰν τῷ αἵματι ποιῆσαι. κτεριῶ.* (v. ann. ad λ', 455.) *θάψω*. — *Ἕκτορος τεύχεα*, arma Achillea, quibus jam indutus erat Hector, spoliato Patroclo. — *κεφαλήν*. v. 34. — Sch.: *ἀποδειροτομήσω.* (ψ', 22.) *τὰς τραχήλους ἀποτέμω.* E: *ἡ δὲ τῶν δώδεκα λαμπρῶν Τρώων ἀποδειροτόμησις ἀντίτισιν ἔχει ὁμοίαν μέν τινα, μείζω δὲ ἄλλως, τοῦ τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι* (male codd.: *ἀντιπέφρασται*) *ὅπερ ἀλλαχοῦ* (ν', 447.) *κεῖται. τὸ δὲ σέθεν κταμ. χολ. δηλοῖ, οὐ δικαίαν εἶναι τὴν πρᾶξιν, ἀλλὰ χόλου ἔργον, οὗ δυσχερὲς κρατεῖν.* de Achille Schubarth. *Ideen* etc. p. 168.: „Vergessen wir den Bezug aufs Heer, auf ein Grösseres, Allgemeines, so erscheint dieser Held im Kreise seiner Nächsten als durchaus willkommen, allen eine angenehme, wohlthuende Erscheinung. Wie kindlich und edel ist die Sorge u. Verehrung für seinen Jugenderzieher Phönix (Il. 9, 620—622.)! Dieses stolze, unbeugsame, unduldsame Herz ist doch für den engsten, zärtlichsten Freundschaftsbund nicht verschlossen (18, 80—83). Welch ein unendlicher Schmerz ist es, den Achilleus um den gefallenen Pa-

τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσι κείσεαι αὔτως·
ἀμφὶ δὲ σὲ Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσαι,
τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφί τε δουρί τε μακρῷ,
πιείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων."

lavatur, ungitur, lectoque componitur Patrocli corpus.

Ὣς εἰπὼν ἑτάροισιν ἐκέκλετο δῖος Ἀχιλλεὺς
ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόεντα.
οἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ,
ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἑλόντες·
γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ,
καὶ τότε δὴ λοῦσάν τε, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ·
ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο·
ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν
ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, καθύπερθε δὲ φάρεϊ λευκῷ.
παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα
Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.

troklus aüssert (18, 22—35)! Ja seine Grausamkeit, sein Wahnsinn, sein offenbarer Frevel (21, 27, 28; 22, 395 ff.; 23, 19—24, 175, 176.), durch den er den Freund zu rächen, zu ehren sucht, ist selbst als barbarisch geaüssertes Gefühl höchst rührend. Und nun denke man sich dieses vollendetste Selbst, diese für Genuss und That aufs vollkommenste ausgerüstete Natur, der es sogar nicht an Wohllaut der Stimme, an kunstvoller rhythmischer Aüsserung für Das fehlt, was sie in den geheimsten Falten des Busens bewegt (9, 186—191); man denke sie sich bestimmt, frühzeitig eben dieses eigenste Leben, was ihr so wohlthut, worin sie den ganzen Zweck und Genuss ihres Daseins findet, schnell u. in aller Blüthe verlassen zu müssen (18, 436—441), und man wird gewiss nicht von ihrem plötzlichen Scheiden ohne Antheil sich entfernen können."

338—342. *νηυσὶ κορ.* α', 170. — *αὔτως*, *sic* ut jaces, insepultus. — *βαθύκολποι.* 122. — Sch.: *καμόμεσθα.* (δ', 187, ϑ', 22 etc.) *μετὰ κακοπαθείας καὶ πόνου ἐκτησάμεθα. πιείρας.* (541, ε', 710 etc.) *πλουσίας, εὐδαίμονας.*

344—348. Odyss. ϑ', 434—437. — „*τρίποδα*, lebetem basi impositum." *Ex H.* — *Πάτροκλον — αἱμ.* de duplice accus. v. Matth. §. 413. — *βρότον αἱμ.* η', 425, ξ', 7 etc. — Sch.: *λοετροχόον. ἐξ οὗ τὰ λουτρὰ καὶ καθάρσια γίγνονται.* (*ἐν πυρὶ κηλέῳ.* ϑ', 217.) *γάστρην. χώρημα, τὸ πλάτος τοῦ λέβητος.*

349—353. *ἤνοπι.* π', 408. — *λίπ' ἐλαίῳ.* κ', 577. — *ἀλείφατος ἐνν.*, *unguenti novennis. ὡς φαρμακώδη δύναμιν ἔχοντος τοῦ παλαιοῦ ἐλαίου*, inquit Schol. A, et similiter E. Etym. v. *ἐννέωρος: — ὦρος γὰρ ὁ ἐνιαυτός.* E: *ὦρος γὰρ ὁ ἐν.* v. Schn. v. *ὧρος.* Plin. H. N. 15, 7. extr.: *veteri quoque oleo usus est ad quaedam genera morborum.* alias non laudatur vetus oleum aut unguentum. de numero novenario v. ann. ad β', 96. — Sch.: *ἑανῷ. λεπτῷ πέπλῳ, παρὰ τὸ ἕννυσθαι.* (Ap. v. *ἑανός: — ὅταν δὲ λέγῃ ἑανῷ λιτὶ κάλυψεν, ἐπιβολαίῳ λιτῷ* (*linteo.* H. sed scribendum arbitror *λίτῳ.*) *σημαίνει. ποτὲ δὲ τῷ λεπτῷ ὑφάσματι.* v. ann. ad ε', 734.) *λιτί.* (ψ', 254.) *λιτῷ καὶ ἀποικίλῳ τῷ ὑφάσματι. ἐς π. ἐκ κεφ. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ποδῶν.* h. e. totum corpus. Plautus Epid. 5, 1, 17.: *usque ab unguiculo ad capillum summum est festivissuma.* — „*φάρεϊ.* β', 43, ϑ', 221. pallio tegebantur corpora defunctorum. Penelope Odyss. β', 97.: *μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσόκε φᾶρος Ἐκτελέσω — Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον."* E K. breviter Virg., ut decuit poëtam recentiorem, Aen. 6, 218.: *pars calidos latices et ahena undantia flammis Expediunt, corpusque lavant frigentis et ungunt.*

increpat Jupiter Junonem, minime obnoxiam.

Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε κασιγνήτην, ἄλοχόν τε·
* „Ἔπρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
ἀνστήσασ' Ἀχιλῆα πόδας ταχύν! ἦ ῥά νυ σεῖο
ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί.“
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
„αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
καὶ μὲν δή πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
ὅσπερ θνητός τ' ἐστὶ, καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδε·
πῶς δὴ ἔγωγ', ἥ φημι θεάων ἔμμεν ἀρίστη
ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις
κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι;“
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

confert se Thetis ad Vulcanum, et a Charite, uxore ejus, excipitur.

Ἡφαίστου δ' ἵκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα,
ἄφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισι,
χάλκεον, ὅν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίων.

356—368. sublatum haec eunt veterum Zenodotus ap. Schol. B, recentiorum K et W; delevit P. Knightius; H quoque a rhapsodo inserta esse censet, fatetur tamen, multa Criticos illos subtilius quam verius disputasse. sic est; nec operae pretium esse videtur singulas eorum rationes excutere. id tantum dicam, nec otiosum esse hoc Jovis cum Junone colloquium de hisce rebus, quibus additur pondus admixtis ad eas diis maximis; nec abhorrere haec a more Homeri, qui sic etiam initio libri 4. et alias Jovem cum Junone et diis altercantem inducit, et immodicas illorum iras gaudiaque reprimentem.

357. ἔπρηξας καὶ ἔπειτα. ineptum est καί. scribamus ἔπρηξας κατ' ἔπ., h. e. κατέπρηξας ἐπ. *perfecisti igitur* opus tuum. cf. 362. hoc legisse videtur Pseudodidymus, qui sic exponat: ἀντὶ τοῦ ἐξετέλεσας δὴ καὶ ἤνυσας, ὃ ἠβουλήθης, ὦ Ἥρα, ἀναστήσασα τὸν Ἀχιλλέα. Xenoph. Cyr. 7, 5, 76.: μέγα μὲν γὰρ, οἶμαι, ἔργον καὶ τὸ ἀρχὴν καταπρᾶξαι, πολὺ δ' ἔτι μεῖζον τὸ λαβόντα διασώσασθαι. epigrammatarius ap. Jacobs. Anth. Pal. 1. p. 98.: ἠράσθην, ἐφίλουν, ἔτυχον, κατέπραξ', ἀγαπῶμαι. de his vocabulis confusis v. Jacobs. indice Anthologiae Pal.

358, 359. ἦ ῥα — Ἀχαιοί. h. e.: tam amas Graecos, quam si eos peperisses.

360, 361. α', 551, 552, π', 439, 440. cf. δ', 50, υ', 309 etc.

362, 363. μέλλει. α', 564 etc. — τελέσσαι τὶ, κακὸν, cujusmodi vox item intelligenda est in ἔπρηξας 357. — θνητὸς subjectum τῷ βροτὸς, ut κυδῆναι θνητὸν βροτὸν Odyss. π', 212. cf. ibidem γ', 3, η', 210, μ', 386. iterum hic versus legitur Odyss. υ', 46.

365, 366. δ', 60, 61.

367. κοτεσσ. δ', 168, ε', 177 etc. — Sch.: ῥάψαι. (Odyss. γ', 118, π', 422. cf. Il. μ', 296.) μηχανήσασθαι, κατασκευάσαι. „Virg. Aen. 1, 50.: *ast ego, quae divom incedo regina, Jovisque Et soror et conjux, una cum gente tot annos Bella gero.*“ Cl.

370—379. „ἄφθιτον. ε', 724. — Schol. B: ἀστερόεντα. λαμπρὸν, οὐχὶ τὸν ἀστερώδη. scil. ut alias οὐρανὸν ἀστερόεντα. similiter θώρηκα ἀστερόεντα, *thoracem fulgidum*, dixit π', 134. — μεταπρεπέα hoc tantum in loco dixit, i. e. μεταπρέποντα ἐν ἀθανάτοις, ἐκπρεπέα. v. β', 481, π', 835 etc. *Ex Il.* — χάλκεον, *aeneum*, ex quo metallo et ceterorum deorum aedes factae esse dicuntur a Vulcano α', 607; sicut heroïcarum quoque aedium fores aliaeque partes ex aere memorantur. v. Odyss. δ', 43—46, 71—75, Il. α', 426 etc. — Sch.: Κυλλοποδίων. (υ', 270, φ', 331.) χωλός. „diminutivum τοῦ κυλλόπους. κυλλὸς pro χωλὸς Ionum est, ut ex Hippocrate intelligas. sine opprobrio

τὸν δ' εὗρ' ἱδρώοντα ἑλισσόμενον περὶ φύσας,
σπεύδοντα· τρίποδας γὰρ ἐείκοσι πάντας ἔτευχεν,
ἑστάμεναι περὶ τοῖχον ἐϋσταθέος μεγάροιο·
χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν,
ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα,
ἠδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο, θαῦμα ἰδέσθαι.
οἱ δ' ἤτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔπω
δαιδάλεα προσέκειτο, τά ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς.
ὄφρ' ὅγε ταῦτ' ἐπονεῖτο ἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
τὴν δὲ ἴδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος,

Vulcanus vocatur *Κυλλοποδίων*, ut *Ἀμφιγυήεις* 383, α', 607 etc." E Schol. A et H. E: τὸ κυλλοπ. οὐ σκωπτικῶς ὁ Ὁμ. ἔφη, σιλλογραφῶν εἰκῇ, ἀλλ' ἢ κατ' ἰδιότητα, ὥς που (ι', 499.) καὶ αἱ τοῦ Διὸς θυγατέρες Λιταὶ χωλαὶ διεγράφησαν, ἢ πρὸς ὑπόδειξιν τοῦ μηδὲν προσίστασθαι (impedimento esse) τῷ Ἡφαίστῳ εἰς οὕτω θαυμαστὸν ἔργον τὴν τῶν ποδῶν κυλλότητα. vix de hoc poëtam cogitasse putaverim, sed famam secutum esse, qua Vulcanus claudus perhibebatur; quanquam verum est, impune claudicare ejusmodi artificem posse, bellatorem non posse: itaque Vulcanus est κυλλοποδίων, Achilles autem πόδας ταχύς. — aliter res similes tractarunt Callimachus hymno in Dianam 46. et Virg. Aen. 8, 416 seqq.; quorum uterque Vulcani famulos finxit Cyclopes. bene Eichh. 3. p. 99.: „au lieu d'entourer Vulcain de Cyclopes, comme ont fait Callimaque et Virgile, et de le réduire ainsi à l'état d'un simple artisan, Homère, par une conception beaucoup plus noble, montre le dieu du feu occupé seul à son céleste ouvrage, tandis que tous ses instruments obéissent d'eux-mêmes à sa voix." — ἐείκοσι πάντας. 470, η', 161, κ', 560. — ἑστάμεναι, *ut starent*. — Sch.: ἐϋσταθέος. (Odyss. ν', 258, χ', 120 etc.) εὐποιήτου, ἑδραίου. — κύκλα, τροχούς. ε', 722. — πυθμένι, *fundo*, basi. λ', 634. proprie πυθμένα ἐλαίης dixit Odyss. ν', 122, 372. — θεῖον ἀγῶνα, *divinum coetum*, h. e. deorum. Sch.: θεῖον δ. ἀγ. εἰς τὰ τῶν θεῶν κατελεύσονται τεμένη καὶ ἀθροίσματα. templum θεῖον ἀγῶνα dixit η', 298, ubi v. ann. tam affabre hos tripodas faciebat Vulcanus, ut ipsi ire et redire possent, seque deos adeuntem et inde domum redeuntem comitari. τοιαῦτα γὰρ ὑποτίθενται εἶναι, inquit E, τὰ ἡφαιστότευκτα. ἰστέον γὰρ ὅτι τερατωδῶς ἐμψύχους τοὺς τρίποδας ὁ π. πλάττει καὶ αὐθορμήτους ὡς οἷον βαδίζοντας διὰ τῶν ὑποκειμένων τροχίλων etc. ejusdem modi sunt ancillae istae aureae, vivis similes, menteque praeditae et loquentes, quas incedentem Vulcanum sustentasse dicit inferius 417 — 421. v. de Vulcani artibus α', 607, 608, ξ', 166 — 168, Odyss. θ', 272 — 281, H ann. ad Apollod. 1, 4, 3., p. 23., Hederich. *mythol. Lexicon* v. Vulcanus, Köpke *Kriegsw. d. Gr.* p. 49 — 53. — τόσσον μὲν ἔχον τέλος, *tantum quidem*, h. e. talem, *finem habebant*, hactenus finiti factique erant. Schol. B, haec interpretatus, inter alia: οἱ δὲ, inquit, ἐπὶ τοσοῦτον ἔσχον τὸ τέλος, ὥστε τῶν ὠτῶν προσδεῖσθαι. alter autem Schol. Venetus τόσσον intelligit ἄλλο τόσον, quod solet dici, cum de toto pars exigua decedit, velut χ', 322.: τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη, — Φαίνετο δ' ᾗ κληῗδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι. cf. ψ', 454. et H. — Sch.: ἤρτυε. κατεσκεύαζε. κόπτε. [κατεσκεύασεν,] ἐχάλκευε. δεσμούς. ἥλους, καθ' ὃ συμβάλλουσι κ. συνδεσμοῦσι τὰ ὦτα (οὔατα, *ansas*) τοῦ τρίποδος.

380 — 382. ἐπονεῖτο. v. 413. — ἰδ. πραπίδεσσι. 482, α', 608. — Χάρις, *Charis*, h. e. una Charitum seu Gratiarum, quarum natu minimam Pasitheam nominavit ξ', 269. neque enim τὸ Χάρις nomen proprium esse puto, nec miror, quod quidam faciunt, Vulcanum, Veneris maritum in Odyssea, libro 8, hic ὀπυίειν dici Charitem, Veneris ministram. utramque ille duxerat, quemadmodum plures uxores habuit Priamus, principum filias (φ', 88.), nec Veneris adulterae iram metuerit, ut castae conjugis Ulysses Odyss. α', 433. cf. Hase *Griech. Alterth.* 1. p. 47. — Sch.: λιπαροκρήδεμνος. ἤτοι λαμπρὰ ἔχου-

καλὴ, τὴν ὤπυιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
„Τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
αἰδοίη τε, φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
ἀλλ' ἕπεο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω."
Ὣς ἄρα φωνήσασα πρόσω ἄγε δῖα θεάων.
τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,
καλοῦ, δαιδαλέου, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν·
κέκλετο δ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, εἶπέ τε μῦθον·
„Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε! Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει."

gaudens adventu Thetidis Vulcanus prodit ex officina.

τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
„Ἦ ῥά νύ μοι δεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον,
ἥ μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο, τῆλε πεσόντα,
μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἥ μ' ἐθέλησε
κρύψαι, χωλὸν ἐόντα. τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,

σα περιβόλαια τῇ κεφαλῇ (v. ξ', 184.), ἐξ οὗ εὐσταλὴς καὶ κοσμία· ἢ λιπαρὰ, (intell. περίβ. τῇ κ.) ἀπὸ τοῦ ἐλαίου.

384. ζ', 253, 406, ξ', 232, infra 423 etc. — simili de causa Venus Vulcanum convenit ap. Virg. Aen. 8, 370., quo tamen longe simplicior et *παθητικώτερος* est Hom,, judice Eichhoffio.

385, 386. repetuntur haec 424. cf. Odyss. ε', 87—91, Apoll. Rhod. 3, 52—54., cui loco Schol. adscripsit Homerica. *Ex H.* — Sch.: τανύπεπλε. (γ', 228.) τεταμένον ἔχουσα τὸν πέπλον, κοσμία. (ἡμ. δῶ. η', 363, Odyss. α', 176 etc. cf. Matth. p. 34. — αἰδοίη, *veneranda.* β', 514, γ', 172 etc.) οὔτι θαμ. (Odyss. ε', 88.) πυκνῶς οὐ παρεγένου. θαμίζεις, ut εὔχεαι δ', 264., τελέθουσι μ', 346. male Barn.: „γρ. θάμιζες," cum πάρος praesenti jungere soleat Hom.

387—390. ξείνια. 408, ζ', 218, λ', 779, Odyss. δ', 20—67, 587—592, 613—619, ε', 91 etc. varia fuerunt haec dona, praesentibus dari solita hospitibus, absentibusque mitti; de quibus donis evolvendus est Feithii liber 2, 11. et 3, 13., quo capite agit de ritu excipiendi hospites. — τὴν — καθεῖσεν. ε', 36. — θρόνου ἀργ. Odyss. η', 162, θ', 65 etc. cf. Il. β', 45. — θρῆνυς. ξ', 240, Odyss. α', 131 etc.

392. ὧδε. Schol. A: ὧδε, ὡς ἔχεις, οὐδὲν ὑπερθέμενος (re non dilata). Sch.: οὕτως, ὡς ἔχεις etc. — χατίζει. β', 225, ρ', 221 etc. usurpatus esse dicitur hic versus a Platone et Metrocle, cum carmina ille sua, hic autem Theophrasti commentarios combureret. v. Diog. Laërt. 3, 6.; 6, 95 etc. dubitat E ann. ad ρ', 265., utrum Platonem dicat an Solonem. λέγεται γὰρ, inquit, ὡς ὀνοματοποιῶν ἐκεῖνος καὶ ἀντεπεξάγων ἑαυτὸν τῇ Ὁμηρικῇ πολυφωνίᾳ, ἐπεὶ εὕροι τὸ τοιοῦτον βοόων, κ. οὐκ ἔχοι ταὐτὸν ἠχῆσαι πρὸς τοιαύτην ὀνοματοποιΐαν, κατακαύσοι τὰ σκέμματα, μὴ καὶ πάνυ δεύτερος πίπτοι τοῦ ποιητοῦ, ὅτε καὶ ᾄδεται εἰπεῖν, ὁπότερος ἂν καὶ ἦν ἐκεῖνος, τὸ Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε, Πλάτων νύ τι σεῖο χατίζει, ἢ Σόλων νύ τι σ. χατ. [Ὁμηρικῇ παρῳδίᾳ] τὸ πῦρ κατὰ τῆς πρὸς Ὅμηρον ἀντιτεχνίας προκαλεσάμενος.

393. haec intus respondet deus. v. 416.

394—397. Sch.: δεινή. νῦν ἡ θαυμαστή. „sic Herod. 5, 23.: ἀνδρὶ Ἕλληνι δεινῷ τε καὶ σοφῷ. Plato Theaet. p. 193. de Parmenide: ἐμοὶ φαίνεται, τὸ τοῦ Ὁμήρου, αἰδοῖός τ' εἶναι δεινός τε." *E K.* — ἀφίκετο. idem propemodum significaret simplex ἵκετο, ut α', 362.: τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος. scilicet motum ex loco velut pingit adjecta praepositio, nihil amplius, nec quidquam mutandum est. — τῆλε, *longe a coelo.* — ἰότητι. ε', 874 etc. — κυνώπιδος, *impudentis.* γ', 180, Odyss. δ', 145 etc. deformem natum Vulcanum abjici jussit Juno, more veterum; adultum, matrique opitulantem ipse Jupiter projecit, cum decidit in Lemnum insulam (α', 590—594.). quae diversae sunt narrationes. — τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ, *tum animi excruciatus essem*, tum in moerore vivendum fuisset

εἰ μή μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀψοῤῥόου Ὠκεανοῖο.
τῇσι παρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλὰ,
πόρπας τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε, καὶ ὅρμους,
ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ, περὶ δὲ ῥόος Ὠκεανοῖο
ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
ἤδεεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἵ μ' ἐσάωσαν.
ἣ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῷ με μάλα χρεὼ
πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήϊα καλὰ,
ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι ὅπλα τε πάντα."

mihi. quod in superioribus dixit ἄλγος, est dolor ex casu. de cruciatibus et suppliciis deorum v. ε', 383—402, ο', 16—24.

398, 399. de *Eurynome* v. Hesiod. Theog. 358, Apollod. 1, 2, 2. ad Oceanum et extrema terrae vel in mare se recipere solent dii profugi ex Olympo; velut Bacchus a Thetide exceptus est (ζ', 136.), et Juno clam educata apud Oceanum (ξ', 303.). — ἀψοῤῥόου. Ap.: ἀνάπαλιν ῥέοντος. *reflui*, et a consequente propter formam rotundam terrae, circumflui. sic vocatur ipse deus Oceanus, ut Vulcanus *ardens* ap. Horat. Od. 1, 4, 8. *Ex H.*

400—409. παρ' εἰνάετες, *ad novennium*, quemadmodum παρ' ὅλον τὸν βίον, *per totam vitam*, et similia dicuntur. v. Matth. §. 588. perperam Steph. et alii: τῇσι πάρ', *apud hasce*, quasi non ipsis Nymphis ista Vulcanus fabricatus esset. „praecox Vulcani ars; sed ita comparata sunt deorum ingenia: quemadmodum Apollo statim a partu sagittis ultus est Latonae matris injuriam, et Mercurius vix e cunis elapsus furta commisit. sapienter tamen poëta Vulcanum puerum per novennium in artibus facilioribus occupatum fuisse finxit, quibus velut praelusisse majoribus videatur." *Ex H.* — Sch.: πόρπας. αἷς αἱ χλανίδες καταβάλλονται, περόνας δηλαδή. (proprie πόρπη est annulus, cui fibula, περόνη, inserta tenetur; sed non raro et ipsam fibulam significat, ut ann. Hemsterhus. ad Polluc. 7, 54., qui dicit in pectoribus fuisse πόρπας, in humeris autem περόνας. hinc πόρπαξ et πορπᾶν seu πορπάζειν ap. poëtas scenicos et recentiores.) γναμπτὰς ἕλικας. ἐπικαμπεῖς. λέγει δὲ τὰ ψέλλια καλούμενα. (Ap. emendatus: τοὺς δρακοντώδεις δακτυλίους. idem v. ἕλικας: κόσμου τι γένος. οἱ μὲν δακτυλίους ποιοὺς, οὓς δρακοντώδεις καλοῦσιν· οἱ δὲ ἐνώτια, ἃ καλοῦσιν ἑλικτήρια· [Harpocrat.: ἑλικτῆρες, ἐνωτίων εἶδος. Λυσίας. Villoison.] οἱ δὲ τὰ περὶ τοὺς καρποὺς ψέλλια. minus bene Sch.: ψέλλια: v. Valcken. ann. ad Ammon. p. 149. similiter Hesych. E: γναμπταὶ ἕλικες, ἐνώτια, ἢ ψέλλια, παρὰ τὸ εἰς κύκλον ἑλίσσεσθαι.) κάλυκας. σωληνίσκους. (tubulos, fistulas.) λέγει δὲ τὰς λεγομένας σύριγγας, αἳ περιλαμβάνουσι τοὺς πλοκάμους, ἢ εἰς ἃς κατακλείονται αἱ περόναι. (E: κάλυκες δὲ δακτύλιοι ῥόδων, φασὶ, κάλυξιν ἐμφερεῖς. οἱ δὲ χρυσᾶς εἶπον σύριγγας, ὡς οἷον σωληνίσκους, οἷς πλόκαμοι περιέχονται κατὰ τὸ πλοχμοὶ, οἳ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. [ρ', 52.] jejune Ap.: κάλυκας. κόσμου γένος.) ὅρμους. περιτραχήλια. (Odyss. σ', 295.: ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἔνεικε, Χρύσεον, ἠλέκτροισιν ἐερμένον, ἠέλιον ὥς. cf. ibid. ο', 460, E, Buttm. *Lexil.* I. p. 111. — ἐν σπῆϊ γλ., *in specu cava*. ω', 83, Odyss. β', 20 etc. „idem βένθεα ἁλὸς dixit α', 358.: nam ibi habitant dei maris. cf. Virg. Georg. 4, 363 seqq." *E K.* — ἀφρῷ. σὺν ἀφρῷ. E. ἀφρῷ μορμύρουσαν Venerem, τὴν ἀναδυομένην, dixit Leonidas Tarentinus Anthol. Pal. 2. p. 680. — ἄσπετος, *ineffabilis*, h. e. immensus, a causa. — Hesych.: ἴσαν. ᾔδεισαν. Ap.: ἐγίνωσκον. — τῷ με μ. χρεώ. v. ι', 75, κ', 85, λ', 409, 410 etc.) ζωάγρια. τὰ τῆς ζωῆς χαριστήρια. — ἀποθείομαι. ἀποθῶμαι. — ὅπλα, *instrumenta*. cf. 412, Odyss. γ', 433. Ap.: ὅπλα τὰ πολεμικὰ λέγει καὶ τὰ χαλκευτικὰ ἐργαλεῖα, καὶ τὰ τῆς νεὼς σχοινία. libri ordine perverso: — λέγει, καὶ τὰ τ. ν. σχοινία, καὶ τὰ χ. ἐργ. Buttmann. *Lexil.* II. p. 216. ann.: — „Sicherer scheint

*Ἦ, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέστη,
χωλεύων· ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί.
φύσας μέν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρὸς, ὅπλα τε πάντα
λάρνακ' ἐς ἀργυρέην ξυλλέξατο, τοῖς ἐπονεῖτο·
σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ,
αὐχένα τε στιβαρὸν, καὶ στήθεα λαχνήεντα·
δῦ δὲ χιτῶν', ἕλε δὲ σκῆπτρον παχὺ, βῆ δὲ θύραζε,
χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι
χρύσειαι, ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι,
τῇς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, ἐν δὲ καὶ αὐδὴ,
καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν.

mir, dass ὅπλον, *Werkzeug*, vom ἕπω, dem eigentlichen Verbo für alles Bearbeiten, kommt."

410. E: *ἀκμόθετον* τόπος, ἔνθα ὁ ἄκμων τίθεται, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ *θῆκεν ἐπ' ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα* (476.), ἔνθα ἐτυμολογεῖται ἡ λέξις τοῦ ἀκμοθέτου, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀκμονοθέτου συγκέκοπται. „der grosse Block, auf welchem der Amboss steht." K. — *πέλωρ*, *monstrum*, portentum. v. Schn. h. v. et nos ann. ad κ', 439. — Sch.: *αἴητον*. μέγα. — Apion ap. Ap. αἴητον esse ait πνευστὸν, cum id derivaret haud dubie ab αἴω, h. e. ἄω, *flo*, *spiro*, quemadmodum haec et similia ἀγάω et ἀγαίω, ἀεὶ et αἰεὶ, promiscue dixerunt, praesertim veteres. Hesych. quoque: αἴητον, πνευστικόν. intelligendum igitur esset proprie αἴητον sive ἄητον *inflatum*, dein *magnum* a consequente: τὸ γὰρ φυσώμενον, inquit Ap. l. c., μέγα γίνεται. longe Buttmannus *Lexil.* I. p. 235. repetit αἴητος et αἰνὸς a nescio quo verbo, a quo ista vocabula ducantur ita ut δεινὸς a δεῖσαι. assentiar tamen viro doctissimo de accentu mutato hujus vocis, cujus si revera fuit stirps αἴω, scribenda illa erat αἰητὸς, ut ἀγητός. „der gangbare Accent rührt von der Ansicht her, dass ἄητος, αἴητος eigentlich ein compositum mit α sei." ita Buttmannus. quid autem, si bene habet accentus, grammaticique perperam interpretati sunt verbum ἅπαξ λεγόμενον? fuit sane, cum id scribendum esse existimarem ἀΐητον, derivandumque ab ἰάω et ἰὴ, *vox*, ut idem significaret atque ἀναύδητον, ἄφατον, ἄσπετον: necdum poenitet conjecturae, cum ἰὴ legatur in oraculo antiquissimo ap. Herodotum 1, 85., itemque ap. Aeschylum Pers. 868., Rhes. 522., et Cleanthis hymno in Jovem. a quo nomine ductum ἰάω obsoleverit propter ambiguitatem, scripserintque αἴητον, ut ἄϊδηλος, ἀϊδρεία, ἀΐδρυτος, ἄουτον 536, ne ἀνίητον referretur ad ἀνιάω. diaereseos quidem signum facile fieri potuit ut omitteretur, praesertim ex quo ignorari coepit haec notatio. mitto aliorum commenta, praesertim Eustathii et Scholiastarum ineptissima. — alacritatem surgentis dei exprimit metrum dactylicum. — Virg. Aen. 3, 657.: *pastorem Polyphemum*, — *Monstrum horrendum*, *informe*, ingens.

411. υ', 37. — *ῥώοντο*, ὥρμων. λ', 50 — *ἀραιαί*. ἀσθενεῖς καὶ λεπταί. E Sch. cf. ε', 425.

413—416. Sch.: *λάρνακα*. (ω', 795.) κιβωτόν. *τοῖς ἐπονεῖτο*. (380, β', 409, Odyss. π', 13.) οἷς εἰργάζετο καὶ ἐνήργει. (ἀμφὶ pro adverbio est, *circum*.) *λαχνήεντα*. (β', 743, ι', 544.) τετριχωμένα. *σκῆπτρον*. τὴν βακτηρίαν. — *παχύ*. crassum scipionem gestat deus claudicans ad sustentandum corpus ann. Schol. A. — *βῆ δὲ θύραζε*. nunc demum foras prodit, seque confert in cubiculum, quo Thetidem introduxit Charis.

417. *χωλεύων*. parvo intervallo repetit hoc vocab., nec fere mentionem claudicandi omittit, quoties Vulcanum commemorat, more rudiorum hominum, qui vitia corporis magis quam animi observant. Persius 1, 128.: *lusco qui poscit dicere: Lusce!* v. ann. ad α', 600.

419—422. *τῇς*, *quibus* virginibus vivis, ζωῇσι νεήνισι: nam eas describit, non statuas istas aureas, a Vulcano factas; qui est error Eustathii. id si voluisset vates, dixisset τῇς ἐν μὲν νόος ἦν etc. — haec imitatum esse Alexidem, auctor est E. ἰστέον δὲ, inquit, ὅτι ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν χρυσέων νεανίδων τῶν τοῦ Ἡφαίστου ὁρμηθεὶς (?) ὁ Κωμικὸς Ἄλεξις τοὺς ἐκ πυρὸς σπινθῆρας κύνας Ἡφαίστου ἔφη ἐν τῷ *καίεταί μοι* (κ. δέ μοι) *τὸ πῦρ Ἤδη*, τουτέστιν ἐξάπτεται, *πυκνοὶ δ' ἅττουσιν Ἡφαίστου κύνες*. — *ἀθανάτων* — *ἴσα-*

αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον· αὐτὰρ ὁ ἔῤῥων
πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ,
ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
„Τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
αἰδοίη τε, φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
αὔδα ὅ τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.“

supplex petit ab eo Thetis novam filio armaturam.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις, κατὰ δάκρυ χέουσα·
„Ἥφαιστ', ἦ ἄρα δή τις, ὅσαι θεαί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρά,
ὅσσ' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν,
Αἰακίδῃ Πηλῆϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν,
πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα. ὁ μὲν δὴ γήραϊ λυγρῷ
κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος· ἄλλα δέ μοι νῦν,
υἱὸν ἐπεί μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε,
ἔξοχον ἡρώων, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος.
τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς,
νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,
Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις,
οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηλήϊον εἴσω.
ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
ἄχνυται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα.
κούρην ἣν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,
τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
ἤτοι ὁ τῆς ἀχέων φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς

σιν. *θεῶν ἄπο ἔργα*, h. e. *θεῶν*, *opera deorum*, opera divina Palladis, ad quam refertur artium muliebrium inventio. perperam Sch.: *παρὰ δὲ τῶν θεῶν τὰ ἔργα εἰσὶ δεδιδαγμέναι.* sic *χηλοῦ δ' ἄπο πῶμ' ἀνέῳγε* pro *χ. δὲ π. ἀν.* π', 221, ubi v. ann. — *ὕπαιθα.* ο', 520. — *ἐποίπνυον.* α', 600, ξ', 155. — „*ἔῤῥων πλησίον*, *accedens.* Odyss. δ', 367.: *ἥ μ' οἴῳ ἔῤῥοντι συνήντετο.*“ *Ex II.* — *ἔνθα Θέτις περ.* supple *ἷζεν* ex sequentibus, ellipsi satis nota. cf. 435.

423—425. 384—386.

426, 427. ξ', 195, 196.

430—434. *ἀνέσχετο.* (Odyss. ψ', 302.) *ὑπέμεινεν*, *ἀνεδέξατο.* (*ἁλιάων.* 86. — „*δάμασσεν*, *domuit*, h. e. elocavit, metaphora a bobus jugatis. sic *ἀδμὴς* dicitur virgo, et *δμηθεῖσα* mulier, quae virum passa est.“ *Ex II.* cf. 85. — *πολλὰ — ἐθέλουσα*, *admodum invita.*

435, 436. Sch.: *ἀρημένος. παρειμένος, βεβλαμμένος.* ab *ἀρὴ*, quod et *exsecrationem* et *damnum* sonare putat Schn. h. v. cujus ego sententiae subscribo, nec eo moveor, quod *ἀρὴν* μ', 334. et alias priorem corripit in thesi, cum id usu venire soleat in vocalibus productis. v. ann. ad 473, α', 193, δ', 155 etc. est igitur *ἀρημένος* partic. perf. pass. ab *ἀρᾶσθαι*, dictumque *ἀρημένος* pro *ἠρημένος* more veterum Atticorum et Ionum, quem morem attigit Matth. §. 166, ann. 2. similiter autem Odyss. ζ', 2.: *ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος*, et sine dativo ibid. ι', 403.: *τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας;* cf. ib. λ', 135, σ', 53, 80, ψ', 283. — *ἄλλα δέ μοι νῦν.* intell. *ἔστι*, quod verbum saepe omittitur (v. ann. ad Aeschyl. Cho. 377.); vel *ἔδωκεν* ex superioribus. hoc quidem placet Pseudodidymo: *ἀπὸ κοινοῦ προσληπτέον τὸ ἔδωκε κακά.* cf. 422. — *γενέσθαι τε τραφέμεν τε.* η', 199.

437—443. 56—62.

444—457. Sch.: *ἔξελον.* (λ', 626 etc.) *ἐξαίρετον ἔδωκαν.* (*τῆς.* genit. causae.) *ἀχέων.* (β', 694 etc.) λυπού-

Τρῶες ἐπὶ πρύμνῃσιν ἐείλεον, οὐδὲ θύραζε
εἴων ἐξιέναι. τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
ἔνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠναίνετο λοιγὸν ἀμῦναι·
αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἃ τεύχεα ἕσσε,
πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσε.
πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσι·
καί νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
πολλὰ κακὰ ῥέξαντα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἕκτορι κῦδος ἔδωκε.
τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα
υἷ' ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἀσπίδα, καὶ τρυφάλειαν,
καὶ καλὰς κνημῖδας, ἐπισφυρίοις ἀραρυίας,
καὶ θώρηχ'· ὃ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος,
Τρωσὶ δαμείς· ὁ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχεύων."

quod ei officium facile promittit Vulcanus, statimque se ad opus adcingit.

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
„θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
αἲ γάρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὧδε δυναίμην
νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι,

μενος. ἔφθιεν. (α', 251, supra 100 etc.) ἀντὶ τοῦ τέτηκεν. ἐείλεον. συνείλουν, συνέκλειον. — „ὀνόμαζον, *promittebant*. ι', 121. cf. ibid. 263." *Ex H.* — ἕσσε. ε', 905, π', 680 etc. — ὄπασσεν. η', 205, π', 38 etc. — τὰ σὰ γοῦναθ' ἱκάνομαι. id uno verbo dixit γουνάζομαι ο', 665. et alias. cf. ibidem 660. et ann. ad α', 500.

458. υἷ. h. e. υἷι, a recto υἷς, cujus formae accus. υἷα legitur ν', 185. et saepius. sic Flor., Aldd., Rom., St. et posteriores edd. usque ad Barnesii, qui mendam exoletam υἱεῖ ἐμῷ recoxit. pejus etiam Ven. aliique MSS.: υἱεῖ ἐμ' ὠκυμόρῳ, elisione inaudita. v. H, qui bene fecit, cum scripturam vett. editionum restituit.

459—461. ἐπισφ. ἀρ. v. γ', 331 et ann. ad α', 17. — ὃ γὰρ ἦν οἱ. recte E: τουτέστιν, ὃς γὰρ θώραξ αὐτῷ ἦν. perperam alii intelligebant ἑταῖρος. ὃ pro ὃς, ut γ', 351 etc. — Sch.: Τρωσὶ δαμείς. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῶν Τρώων ἀναιρεθείς. cf. 103. „mirantur veteres, neque hic, neque 609. inter arma ista fabricanda memorari gladium. respondet A ann. ad 478.: ὅτι ἡ μάχαιρα παντὶ ἁρμόζει." *Ex H.* abstulerat tamen Patroclus etiam gladium Achillis (v. π', 135.), nec τ', 372. ensis mentio omittitur. quare vereor ne hujusmodi versus τεῦξε δέ οἱ ξίφος ἄμφηκες, μέγα, ἀργυρόηλον, forte exciderit post 610. propter similia ibi versuum initia. nam quod h. l. Thetis non ensem quoque Vulcanum rogat, potest excusari matris oblivio ex dolore; verum artifici, et deo, non fuisset danda venia, si armorum genus praecipuum omisisset. nec audiendus est Graeculus, nihil referre dicens, quali quis gladio utatur. harpen adamantinam Saturno dat Tellus, et ipse Vulcanus vel Mercurius Perseo (Apollod. 1, 1, 4; 2, 4, 8.; Eratosth. Cataster. 22.), Ajaci autem Hector ensem suum η', 303, tanquam δωρὸν περικλυτὸν, minime spernendum, quo et usus postea fertur Ajax, eodemque se percussisse. apud Virgilium quoque, Aen. 8, 619., Aeneas, pariter Vulcaniis donatus armis, *miraturque interque manus et brachia versat Terribilem cristis galeam flammasque vomentem*, Fatiferumque ensem etc. ejusmodi igitur immisso versu recte Vulcanus 614. arma *omnia*. πάνθ' ὅπλα, fabricasse dicitur: nam hasta non erat facienda, quam domi Patroclus reliquerat, ab alio nemine vibrandam, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς (π', 142.).

464—466. θανάτοιο νόσφιν ἀποκρύψαι. Schol. B: ἀπαλλάξαι. E: Ἥφαιστος δὲ ταῦτα πρὸς τὴν Θέτιν φησὶ περὶ Ἀχιλλέως, μονονουχὶ λέγων ἀστείως ὅτι εἴθε, ὡς σὺ ἐμέ ποτε ἔκρυψας ἀπὸ τῆς Ἥρας (395—405), οὕτω δυναίμην καὶ ἐγὼ κρύψαι θανάτου τὸν σὸν υἱὸν etc. — δυσηχέος. π', 442,

ὥς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται, οἷά τις αὖτε
ἀνθρώπων πολέων θαυμάσσεται ὅς κεν ἴδηται."
Ὣς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι.
φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων,
παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι,
ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὖτε,
ὅππως Ἥφαιστός τ' ἐθέλοι, καὶ ἔργον ἄνοιτο.
χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα, κασσίτερόν τε,
καὶ χρυσὸν τιμῆντα, καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα· γέντο δὲ χειρὶ
ῥαιστῆρα κρατερὴν, ἑτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην.

affabre factus inprimis clipeus describitur.

Ποίει δὲ πρώτιστα σάκος μέγα τε, στιβαρόν τε,

χ', 180. cf. β', 686. — *αὖτε*, *rursus*, itidem ut illa, quae prius habuit Achilles, olim donata Peleo a diis. v. H ann. ad Apollod. 3, 13, 5.

470 — 477. *χοάνοισι*. χώνοις πηλίνοις, ἐν οἷς χωνεύεται τὰ μέταλλα. Sch. similiter E: δηλοῖ δὲ ἡ λέξις τὰ φυσώμενα (follibus afflata) ἀγγεῖα, ἐν οἷς αἱ ὗλαι τήκονται, ἅπερ ἡμῖν ἐστι πήλινα. H: ,,habuerunt itaque veteres ollas fusorias, in fornace puta, appositas, in quas directi erant folles. de fornace ipsa (καμίνῳ) nil memorat poëta. videntur tamen recentiores notionem fornacis fusoriae subjicere τῷ χοάνῳ" etc. sic quidem Vossius: *Zwanzig bliesen zugleich der blasebälg' in die öfen.* sed Schn.: ,,χοάνη, χόανον, χόανος, contr. χώνη, χῶνον, χῶνος, (χέω). bei Homer Il. 18, 470 — 477. der Platz vor dem Rohre des Blasebalgs, worin das zu erweichende u. zu schmelzende Metall liegt. Hier sieht man, dass alles erweichte Metall mit der Zange und dem Hammer auf dem Amboss behandelt und ausgearbeitet wird." plura de hac re v. ap. ipsum et cf. Köpke *Kriegsw. d. Gr.* p. 46 — 53. — *ἐείκοσι πᾶσαι*. 373. — *παντοίην*, *omnigenam*. ,,modo intentiorem flatum, modo remissiorem." H. — Ap.: *εὔπρηστον*. εὐφύσητον. ἀπὸ τοῦ πρῆσαι. — Sch.: *ἀϋτμήν*. (ι', 605 etc.) πνοήν. *ἐξανιεῖσαι*. ἀφιεῖσαι. (*ἄλλοτε μὲν*, — *ἄλλοτε δ' αὖτε*. h. e. ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, *iterum iterumque*, ut Xenoph. Anab. 2, 4, 26: ἄλλοτε κ. ἄλλοτε ἐφιστάμενος. cf. ibid. 5, 2, 29.) *ἄνοιτο*. (prima brevi, quae in arsi producitur κ', 251, Odyss. β', 58, ρ', 537. v. ann. ad 435.) ἀνύοιτο, τελειοῖτο. *ἀτειρέα*. (γ', 60.) ἀκαταπόνητον. — de *κασσιτέρῳ* praeter ea, quae annotavimus ad λ', 25., v. Petri a Bohlen libellum *über Handel u. Schiffahrt des alten Indiens*, qui libellus legitur in *Histor. u. litter. Abhandlungen der königl. deutschen Gesellsch. zu Königsberg*, 1. *Sammlung*, 1830. vocatur stannum Samscredanice *kastîra*, a quo nomine vir doctissimus ducit graecum κασσίτερος, indeque colligit, invectum esse antiquitus stannum ex India, ubi hodieque magna ejus copia invenitur in peninsula Malacca et insula Banca. — *τιμῆντα*, τιμήεντα, ut τιμῆς ι', 605, ubi v. ann. ,,imitatoris ingenium in clipeo Herculis, quod carmen ex conatibus Cyclicorum poëtarum coaluit, ostendunt ipsae materiae, ex quibus eum fabricatum fingit, parum probabiliter variatae, gypsum, ebur, aurum et electrum." *Ex H.* — Sch.: *γέντο*. (θ', 43.) ἔλαβε. *ῥαιστῆρα*. σφύραν σιδηρᾶν, παρὰ τὸ ῥαίζειν. (imo ῥαίειν, *a frangendo.* Iones τὴν ῥαιστῆρα, ceteros autem Graecos τὸν ῥ., dicere ait E.) *πυράγρην*. (Odyss. γ', 434.) τὸν χαλκευτικὸν καρκίνον, τὸν ὀξύλαβον, παρὰ τὸ τὰ ἐν τῷ πυρὶ ἀγρεύειν.

478. perventum est ad partem nobilissimam hujus carminis, ἀσπιδοποιΐαν, de qua multi exposuerunt, velut Demo, dubium an Pythagorae filia cognominis, ap. E, et Philostratus junior, quem παράφρασιν τῆς Ὁμήρου ἀσπίδος edidisse auctor est Suidas (cf. Fabric. Bibl. gr. tom. 1. p. 423. ed. Harl.); recentiorum vero, praeter Boivinum, Popeum, Gebelinum, inprimis comes de Caylus (*Mém. de l'Acad. des Inscr.* vol. 27., *Caylus Abhandlungen zur Gesch. der Kunst*, 2. Th., Altenburg, 1769.), Nastius peculiari libello de clipeo Homerico, Stutt-

gart., 1784., 4., Lessingius Laocoonte c. 18. et 19., d'Hancarville (*Antiquités Etrusques*, tom. 4.), Schlichtegrollius libro germ. *über den Schild des Hercules, nach der Beschreibung des Hesiodus*, 1788, H cum alias, tum excursibus ad librum, qui est in manibus, et ad Virg. Aen. 8., denique Quatremère de Quincy (*le Jupiter Olympien* p. 64 et seqq.), de quo scriptore sic Montbelius (*Observ. sur l'Il. d'Hom.*, vol. 2. p. 141.): „M. Quatremère a rectifié d'une manière très-ingenieuse les idées mesquines sur lesquelles s'était appuyé Boivin (*Apologie d'Hom.*) pour donner un modèle figuré du bouclier. Celui de M. Qu. présente les objets sans confusion, et cependant ne laisse rien à désirer sous le rapport des détails. Guidé par une profonde connaissance de l'antiquité et des arts du dessin, il prouve très-bien, qu'on ne peut se faire une idée juste du bouclier qu'en adoptant la méthode du style abréviatif des bas-reliefs antiques. „„„Selon cette méthode,"" dit M. Qu., „„„les sujets les plus étendus peuvent être abréges sans être tronqués, et toute action ramenée à ses éléments principaux se trouve réduite sans cesser d'être entière."" Je crois aussi que M. Qu. a bien fait d'adopter les (10) divisions déja indiquées par Lessing, dans son Laocoon, et de ne point morceler en six compartiments les sujets que présentent la ville en paix et la ville en guerre. Mais il faut lire toute cette dissertation, et voir le dessin que M. Qu. a donné du bouclier, en conservant la diversité des couleurs produite par le mélange des métaux, pour pouvoir bien sentir tout le mérite de ce beau travail." reprehendit tamen virum doctum Montbelius in eo, quod, Boivinum secutus, expressit signa zodiaci, quae male intelligebat Boiv. in verbo τείρεα 485.; nec probat descriptam a Quatremereo in umbone clipei quadrigam, cujus quidem vestigium nullum est ap. Homerum, sed Euripides El. 426.: ἐν δὲ μέσῳ, inquit, κατέλαμπε σάκει φαέθων Κύκλος ἀελίοιο ἵπποις ἂν πτεροέσσαις. qui et Perseum, Gorgonis caput tenentem, ibi finxit, cum idem sibi jus esse existimaret, quod fuit Homero, cum haec fingeret. nam ficta esse maximam partem, nemo dubitaverit; operamque et oleum perdat, qui in historiis veterum investiget artifices aptos ad ejusmodi opus fabricandum. scilicet Ἡφαιστότευκτον, si quod aliud, est hoc scutum, nec minus hominum ingenium artemque, praesertim tempore antiquissimo, superat quam tripodes illi mobiles 373., aut virgines aureae, quae Vulcanum incedentem sustentant 417., et adamantinum rete, quo cepit uxorem adulteram. quare nec magnam ex hoc episodio utilitatem redundare puto ad cognoscendum artis veteris initia et progressus; nisi quod vix erit, ut opinor, qui neget novisse tum homines et fundere metalla, et fusa variis modis miscere, coloribusque imbuere. id quidem pariter, ne dicam alia consimilia, ex descriptione thoracis illius, quem Cinyras Agamemnoni donavit λ', 20., intelligas. quarum rerum instrumenta quod Hom. haud memoravit, malleum et forcipem memoravit, partem pro toto dixit, multaque omisit, ut solet, brevitatis gratia et *ad eventum festinans*, ut ait Horatius. harum quidem artium incunabula explorans H excursu de clipeo Achillis pag. 586. ad hunc fere modum loquitur: „dixeris, inter populos Asiae, Phoenices fortasse et Babylonios, artes floruisse, serius inter Iones innotuisse; poëtam tamen inter barbaros similia opera vidisse, e quibus clipeum adumbraret. atqui ex omni Asiae antiquitate opus tali sigillorum copia et artis elegantia ex metallis fusum, nullum opus anaglyphum, ex aere quidem, memoratur. tum artem graecanicam inesse operi vides; si barbarum esset, longe diversi generis figuras, monstra, terriculamenta, hieroglyphica, expressa videremus. quae vero prima e metallis opera inter Asiae littoralis populos memorantur, magna cum simplicitate artis sunt elaborata, nec nisi pondere, magnitudine ac pretio metalli insignia; vasa ex auro, rarius ex argento, signa et simulacra, serius vasa, ex aere cum signis in templo Junonis Samiae. memorantur dona Delphos missa a Gyge, cujus anni procedunt inde ab Olymp. 15, 3., ante C. N. 718., duobus minimum ab Homeri aetate, anno certe ante C. N. 905. assignanda, seculis. primus ille talium Delphis munerum auctor dictus erat a Theopompo (Athen. 6, p. 231 E), et ab antiquiore auctore, Herodoto 1, 14., qui munera ea enarrat, additque, jam ante eum Phrygem Midam, Gordii filium, thronum aureum Delphis dedicasse, aetate hominis superiorem. Anaglyphorum autem mentio multo serior est. Corinthiorum esse videtur arca Cypseli, Olympiae dedicata Ol. 49, 1. a., ante C. 584., sed jam ante Ol. 30, 3. elaborata, ex cedro facta, aureisque et eburneis signis distincta. Apollinis

πάντοσε δαιδάλλων. περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν,
τρίπλακα, μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα.
πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.

haec autem in eo effecta erant: primum terra et mare, coelumque cum sole, luna et astris praecipuis;

Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανὸν, ἐν δὲ θάλασσαν,
ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν,
ἐν δέ τε τείρεα πάντα, τάτ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
Πληϊάδας θ', Ὑάδας τε, τό τε σθένος Ὠρίωνος,
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν,

Amyclaei thronus e saxo qua aetate sculptus fuerit, ignoratur. (fere Solonis tempore, circa 50 Ol., factum esse putat Böttiger. *Andeutt. über d. Archäologie*, 1. Abth. p. 51.) in Cypseli arca plura inerant argumenta mythica, per areas ordine dispositas, etsi nullo inter se nexu, expressa; pariterque in throno Apollinis Amyclaei. Ista quidem in lapide; simile autem anaglyphum plurium figurarum ex aere nusquam memoratur: nam Rhoeci et Theodori, qui primi aere fundendo inclaruerunt, aetas est incerta, nisi quod probabiliter ante Ol. 30. vixisse censendi sunt, Rhoecus certe; verum nec illi, nec alii post eos anaglypha ex aere effinxisse dicuntur. subsequuntur tempora Ioniae opibus, litteris artibusque excultae, Lydorum metallis ad luxum, cui ministrabant illae, vocantibus, inprimis inde ab Ol. 40. et multo etiam magis a Croesi regno Ol. 54, 3., ante C. 562. nunc demum probabile videtur, extitisse artis opus aliquod ejusmodi, quod complurium signorum anaglyphorum clipeum animo poëtae alicujus objiceret. quanquam sic quoque mirandum est, illum eo devenisse, ut in clipeo tale argumentum, tam varium et multiplex, tamque alienum a natura et usu clipei, expressum fingeret. nam aliorum in clipeis, quorum crebra mentio, inerant singula signa, nusquam vero tantus eorum numerus" etc. ad haec respondebo, quod jam significavi in superioribus, non vulgarem, qualem quisque heroum gestet, hic agi clipeum, sed Achilleum, eumque dei Vulcani manu fabricatum, qui cum eximio munere devincire vellet optime de se meritam deam Thetidem, tum honorare filium ejus celeberrimum, tanquam in speculo ostendit mundum, inprimis terram, et in ea vitam omnem humanam. in quo ejus facto quid insit otiosi aut inepti, non sane intelligo. sed haec hactenus.

479—484. πάντοσε δαιδάλλων, *affabre id fingens ab omni parte.* — Sch.: τρίπλακα. τριπλῆν, τρίπτυχον. πτύχες γὰρ τὰ ἐλάσματα τῆς ἀσπίδος. v. η', 247. et de ipso Achillis clipeo υ', 269 seqq. tribus laminis, τρισὶ πλαξὶ, constantem dicit oram clipei, quo melius ictibus, in illam partem factis (υ', 275, 276 etc.), resisteret. cum enim ipse clipeus 5 laminas contineret, illi autem ora imposita 3, 8 laminae percutiendae erant hosti invadenti. — ἐκ δ' ἀργ. τελαμῶνα. λ', 38. cf. ε', 796 etc. — „ἐν αὐτῷ. ἐν τῷ σάκει, in superficie clipei, anaglypho opere ornata. erant autem duae laminae ejus summae ex aere: v. υ', 271. — ἰδ. πραπ. 380. — ἀκάμαντα. 239. — πλήθουσαν. πλήρη. E Scholl. Ven. Hesych.: τὴν πανσέληνον.

485. ita codd. Lips., Harl., Achill. Tat. Isagoge in Arati Phaen. 1., W 1. ed., H. vulgo: ἐν δὲ τὰ τείρεα, quam scripturam poëtae consuetudini repugnare fatetur ipse W praef. 1. ed., p. 37. — Ap.: τείρεα. τὰ ἄστρα. *signa.* a τείρω, τέρω, *perforo*, velut terram immisso scipione, et a consequente *designo*, more geometrarum etc. — Sch.: κατ' οὐρ. ἐστεφ. (λ', 36.) οἷς κεκόσμηται ὁ οὐρανός. de usu accusativi h. l. v. Matth. §. 423, 5.

486—488. „multi sunt Scholiastae in enarrandis fabulis de astris, quae hic poëta memoravit; de quibus fabulis adeundi sunt Apollodorus et mythologi. laudatur ob h. l. Hom., tanquam astronomiae peritus, a Cratete, Apione, Tatio l. c. et aliis; suntque haec multi imitati, in quibus Virg. Georg. 1, 137, 246, Aen. 1, 742, et Ovid. Met. 13, 291." *E Cl. et H.* — τό τε σθένος Ὠρ. *et insignis ille Orion:* nam ea vis est articuli. v. W l. l. ann. ad 485, nos ad α', 11. σθένος Ὠρ. dictum est ut

ἥτ' αὐτοῦ στρέφεται, καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει,
οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

deinde urbs in pace;

Ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων
καλάς. ἐν τῇ μέν ῥα γάμοι τ' ἔσαν, εἰλαπίναι τε·
νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὕπο λαμπομενάων
* ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει.
κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν

βίη Ἡρακληείη λ', 689, ἲς Τηλεμάχοιο Odyss. β', 409. legitur hic versus etiam ap. Hesiodum O. et D. 615. — αὐτοῦ, ibi, *in coelo*, non in terra, ut alias ursae atque plaustra. — στρέφεται, vertitur, versatur. — „καί τ' Ὠρ. δοκεύει, *et Orionem observat*, h. e. opposita est Orioni, obverso capite. Manilius Astron. 1, 510.: *Arctos et Orion adversis frontibus ibant, Haec contenta suos in vertice flectere gyros, Ille ex diverso vertentem surgere contra.*" E K. bene ex hisce colligit H, habuisse Homerum notitiam, quamvis rudem, sphaerae coelestis.

489. cum solam non occidere dicit Ursam, h. e. Ursam majorem, vel pro scientia temporis sui loquitur, vel potius κατὰ μεταφοράν· τὸ γὰρ γνωριμώτατον μόνον, ut ait Aristot. Poët. 25, 8. nam idem ceteris signis circuli Arctici evenire, nemo ignorat. operose crimen ignorantiae amoliri ab Homero studet Strabo 1. p. 6 sequ. cf. Toll. excursu 5. ad Ap., H. h. l., Donndorf. *Gesch. der Erfind.* v. *Sternbilder.*

490. ἐν δὲ δύω ποίησε etc. „Von feinem Dichtergefühl geleitet, *erzählt* Homer nicht, wie man den Schild nach seiner Vollendung fand, sondern er lässt den Leser seine Vollendung selbst ansehn. „„Das Coexistirende,"" sagt Lessing im Laocoon p. 184., „„ist in ein Consecutives verwandelt, u. dadurch aus der langweiligen Beschreibung eines Körpers das lebendige Gemälde einer Handlung gemacht. Wir sehen nicht das Schild, sondern den göttlichen Meister, wie er das Schild verfertiget. Er tritt mit Hammer u. Zange vor seinen Amboss, und nachdem er die Platte aus dem Gröbsten geschmiedet, schwellen die Bilder, die er zu dessen Auszierung bestimmt, vor unsern Augen, eins nach dem andern, aus dem Erze hervor. Eher verlieren wir ihn nicht wieder aus dem Gesicht, bis alles fertig ist. Nun ist es fertig, und wir erstaunen über das Werk, aber mit dem glaübigen Erstaunen eines Augenzeugen, der es machen gesehn."" K. idem Lessingius et ingenio et arte inferius Homerico scuto Virgilianum esse existimat; neque is solus, sed fere omnis Criticorum consessus; nisi quod diversum poëtae Latini consilium excusat H cum h. l., tum excursu 4. ad Aen. 8. Montbelius: „Quant au bouclier de Virgile, il suffit de le lire pour y reconnaître le poète élégant, qui cherche non pas à raconter des faits dont il est convaincu, mais à imaginer d' ingénieux tableaux qui puissent amuser une cour délicate et polie, et flatter l'orgueil de celui qui venait de mettre à ses pieds la reine du monde."

490—492. μερόπων. α', 250 etc. — εἰλαπίναι. κ', 217. — Sch.: νύμφας. νῦν τὰς γαμουμένας. δαΐδων ὑπὸ λαμπ. ἀντὶ τοῦ μετὰ λαμπάδων.

493. probabiliter H ann., auctore Bentlejo: ἠγίνευν, ut ὡμίλευν 593. et ὠρχεῦντο 594., siquidem ι vocalis in hoc vocab. longa est ω', 784. et Odyss. ξ', 105. v. tamen ann. ad λ', 272. — de ritu nuptiarum exposuit Feith. 2, 14. de *hymenaeo* H (vereor ut satis considerate, cum Ionum et veterum Atticorum tantum non omnia fuerint communia): „non ille," inquit, „alias in Homericis occurrit, et nescio an sit inter ea, quae seriorem aetatem carminis arguunt. Atticorum hi ritus putantur fuisse proprii. et memorantur plura ab Atticis potissimum frequentata, velut *judicium* περὶ τῶν φονικῶν, quo, ab se primum constituto, tantopere gloriabantur Athenienses. similiter Scut. Herc. 274.: τοὶ μὲν γὰρ εὐσσώτρου ἐπ' ἀπήνης Ἠγόν τ' ἀνδρὶ γυναῖκα, πολύς θ' ὑμέναιος ὀρώρει." — Sch.: ἠγίνεον. ἦγον. (in curru: v. Feith. et, quem laudavit, Pollux 3, 3, 40.) πολὺς δ' ὑμ. ὀρ. (398, β', 810 etc.) ἐξῆπτο, διεγήγερτο, πλείστη γαμήλιος ᾠδή.

494—508. Sch.: ἐδίνεον. (605, ρ', 680, Odyss. ι', 153. cf. 543 etc.) ἀνε-

αὐλοί, φόρμιγγές τε, βοὴν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
ἱστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἑκάστη.
λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι. ἔνθα δὲ νεῖκος
ὠρώρει, δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς
ἀνδρὸς ἀποφθιμένου. ὁ μὲν εὔχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
δήμῳ πιφαύσκων· ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι.
ἄμφω δ' ἱέσθην ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἑλέσθαι·
λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον, ἀμφὶς ἀρωγοί.
κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἱ δὲ γέροντες
εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ,
σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἠεροφώνων,
τοῖσιν ἔπειτ' ἤϊσσον, ἀμοιβηδὶς δὲ δίκαζον.
κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύω χρυσοῖο τάλαντα,
τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴποι.

ρέφοντο, ἐκινοῦντο. („βοὴν ἔχεν. όων, ut saepe ἔχειν et ποιεῖσθαι dicitur περιφραστικῶς. sic βοαὶ αὐλῶν ap. nd. Pyth. 10, 60. et similiter Olymp. 2.: τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;" K et H.) εὔχετο. (ε', 173 etc.) ν διωρίζετο. (Schol. B: ἐβεβαιοῦτο, il. πρὸς τοὺς παρόντας, ut δήμῳ πιφ. quente versu. *Ex H.*) πιφαύσκων. , 502 etc.) τῷ κοινῷ παντὶ δεικνὺς ἐμφανίζων. (ὁ δ' ἀναίνετο [ι', 6 etc.] μηδὲν ἑλ. duplex negatio ad m magis adseverandam. Matth. §. 601.) σθην (β', 589 etc.). προεθυμοῦντο, ούλοντο, ἔσπευδον. (ἐπὶ ἵστορι, *ud judicem.* „ψ', 486.: ἵστορα δ' ρείδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω, i de arbitro agitur. Sch.: μάρτυρι, ἢ ιτῇ. similiter Schol. A. proprie ἵστωρ e ἴστωρ est *intelligens, conscius.*" *Ex* testes sunt οἱ ἀμφὶς ἀρωγοὶ in seentibus.) πεῖραρ. πέρας. (*finem cau*e et μετονυμικῶς victoriam. scil. utere litigantium obtinere causam studet. v. ann. ad ν', 359. — Hesych.: ήπυον. ἐπεβόων. idem: ἀμφὶς ωγοί. κεχωρισμένως βοηθοῦντες, οἱ ν τῷδε, οἱ δὲ τῷδε. Sch.: χωρὶς ἑκαῳ οἱ ἴδιοι βοηθοί. — ἐρήτυον, *rcebant.* β', 97 etc.) γέροντες. οἱ αστα δηλονότι. (plures nimirum sebant judices. — ἐπὶ ξεστοῖσι λίις, *in politis lapidibus*, sedilibus marreis. cf. Odyss. γ', 406. — Schol. B: ρῷ. διὰ τὸ δίκαιον, ὥστε εἰς τὸ ον ἀσεβοῦσιν οἱ παρακρίνοντες καὶ ἀπειθοῦντες. — κύκλῳ. ἀγορᾷ, ut rip. Or. 891.: ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς ίνων κύκλον, quem locum laudavit vel ipso consessu judicum, ut H inretatur. — σκῆπτρα — δίκα. sceptra sua in manibus praeconum osita habebant judices, donec jus dicendum esset: tum sceptra tenentes (τοῖσιν, h. e. σὺν τοῖσιν, σὺν σκήπτροις, ut explicant Sch. et Schol. A.) dicendi juris velut impetum capiebant (ἤϊσσον), h. e. eam rem aggrediebantur, et vicissim (postquam litigantes audiverant) judicabant. Sch.: ἐν μέρει δὲ ἀκούοντες ἐδίκαζον. vel ἀμοιβαδὶς ἀντὶ τοῦ κατὰ λαχμόν τινα καὶ κλῆρον ἄλλοτε ἄλλος, ὡς ἐν τῷ κατ' Ἀθήνας δήμῳ ἐγίγνοντο (scil. δικασταί), καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ τῶν Ἀττικῶν ἐθῶν διδάσκαλος Κωμικός: quae explicatio est inter Eustathii. sorte plurimum utebantur Athenienses: v. Av. 959, Acharn. 680, Nub. 607. — Schol. A: ἠεροφώνων. ὧν ἡ φωνὴ μέχρι τοῦ ἐμφανοῦς ἱκνεῖται, ὡς τὸ φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανεν. (ο', 686.) — κεῖτο — εἴποι. praemium 2 talentorum auri propositum fuisse ait ei judici (τῷ μετὰ τοῖσι, h. e. δικασταῖς), qui aequissime jus dixisset. ita Scholl. Veneti, τὸ δικαστικὸν intelligentes. etiam Philostratus jun. hunc esse ait μισθὸν τῷ ὀρθῶς ἐκδικάσοντι, ὡς ἂν μὴ πρὸς δῶρά τις τὴν εὐθεῖαν φέροι. ἀπίθανον tamen videtur Scholiastae A. E: κεῖται μισθὸς δικαστῇ τὰ δύο τοῦ χρυσοῦ τάλαντα, δικαιοκρισίας ἆθλον, ἐπὶ δικαιοσύνην προκαλούμενα. εἰ μή τι ἄρα (nisi forte) ἢ τῷ τεχνικῶς δημηγορήσαντι δικηγόρῳ κεῖται μισθὸς κατὰ τοὺς παλαιούς, ἢ τῶν δικαζομένων τῷ μὴ ψευσαμένῳ, ὡς προτιμωθέντος τοῦ ψευσαμένου etc. aestimationem litis dicit. H: — „putes hanc esse illam ποινήν, a reo allatam et depositam, ut, si causa ceciderit, alteri ea persolvatur; sin ipse vicerit, eam recipiat. vett. tamen Scholl. A. B. br. (h. e. Pseudodidymus) ad 497. interpretantur sacramentum, h. e. pecuniam, quae ab utraque parte deponebatur in judicio, quamque

itemque altera obsessa, regioque infestata latrociniis;

Τὴν δ' ἑτέρην πόλιν ἀμφὶ δύω στρατοὶ εἵατο λαῶν,
τεύχεσι λαμπόμενοι. δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή,
ἠὲ διαπραθέειν, ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι,
κτῆσιν ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει·
οἱ δ' οὔπω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο.
τεῖχος μέν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
ῥύατ', ἐφεσταότες, μετὰ δ' ἀνέρες, οὓς ἔχε γῆρας·
οἱ δ' ἴσαν. ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
ἄμφω χρυσείω, χρύσεια δὲ εἵματα ἕσθην,
καλὼ καὶ μεγάλω ξὺν τεύχεσιν, ὥστε θεώ περ,
ἀμφὶς ἀριζήλω· λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν.
οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι,
ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσιν,
ἔνθ' ἄρα τοίγ' ἵζοντ', εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἵατο λαῶν,
δέγμενοι ὁππότε μῆλα ἰδοίατο καὶ ἕλικας βοῦς.
οἱ δὲ τάχα προγένοντο· δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες,
τερπόμενοι σύριγξι, δόλον δ' οὔτι προνόησαν.

amittebat, qui temere litigasset. habuisse illud locum in jure Attico, satis constat, et plura quidem ejus genera, *παράστασιν*, *παρακαταβολὴν* etc. v. Harpocrat. h. v. et Pollux 8, 38, 39." — persto equidem in explicatione illa, quam primo loco posui, sive id moris fuerit alicubi aevo illo, seu potius Vulcano ita fieri placuerit in rep. ista sua divina. nec aliter Vossius: *mitten lagen im kreis' auch zwei talente des goldes, Dem bestimmt, der von ihnen das recht am gradesten spräche.* similiter haec reddidit Montbel.; sed in ann. haec scripsit: „si l'on admet le sens que j'ai suivi, il faut supposer que chacun des accusés déposait un talent d'or pour être le salaire du jugement. c'est ce que les Grecs appelaient *δικαστικὸς μισθός*. (cf. Aristoph. Schol. Ran. 140, Av. 1540.)" nimia videtur ista merces judicum: v. Schn. v. *τάλαντον*.

509—533. *δύω στρατοὶ λαῶν.* duos exercitus dicit, alterum hostium, alterum civium obsessorum, qui urbe sua egressi sunt ad locandum illis insidias, quas invicem his struunt hostes. — *δίχα δέ σφισιν* etc. h. e. hostibus, qui duplicem civibus obsessae urbis conditionem tulerant, ut aut vim experirentur, cumque inferiores discessissent, omnibus suis direptis ipsaque urbe eversa punirentur; aut secum partirentur, itaque tuti essent, ipsis sine damno abscedentibus. — Sch.: *ἐπήρατον.* (*ι'*, 228.) *ἐπέραστον, καλόν.* *ἐέργει.* (*β'*, 617 etc.) *φυλάττει, ἐπέχει.* (*οἱ δὲ*, cives. *οὔπω πείθοντο*, nondum istis ob temperabant; nondum eo redacti erant ut tam duram legem acciperent.) *λόχῳ δ' ὑπεθ.* *εἰς ἐνέδραν παρεσκευάζοντο* (*ἐφεσταότες* refertur ad utrumqu nomen, *ἄλοχοι* et *τέκνα*. v. Matth. § 436, 2. et Sch. ad 567. vel *τέκνα* intel ligamus *υἱοὶ* sive *ἄῤῥενες*, ut Schol Veneti. — *οὓς ἔχε γῆρας.* h. e. *κάτ εχε.* cf. *θ'*, 518, 519. — *οἱ δ' ἴσα* cives ipsi, qui urbe exierant.) — *ἀμφὶς ἀριζήλω.* *χωρὶς ἑκάτεροι* (h. seorsim alter in altera parte.) *διάδηλο* (et staturae praecipuae et omnino ins gnes erant Mars et Minerva, ut dii *λαοὶ — ἦσαν.* *οἱ δὲ ὄχλοι ἐλάττον κ. μικρότεροι ἦσαν.* *εἶκε λοχ.* *ἐν χώρει, ὥστε ἐνεδρεῦσαι.* (E: *εἶκε· ἐῴκει, καὶ ἔπρεπεν.* — *ubi illis visu fuit insidiari* hostibus. — *ἐν ποταμ· in ripa fluvii*, ubi aquatio erat civi armentis, quae illi tutabantur. 533 *ἀρδμός.* (Odyss. *ν'*, 247.) *ποτισμ* *εἰλυμένοι.* (*λ'*, 156, *μ'*, 286.) *πε βεβλημένοι, κεκαλυμμένοι.* (*αἴθο χαλκῷ.* *δ'*, 495 etc. — *τοῖσι* hostibus. — *ἀπάνευθε λαῶν*, *se sim ab exercitu.* — *δέγμενοι*, *obs vantes.* v. *β'*, 794, *ι'*, 191. — *οἱ βόες.* — „*προγένοντο.* notatur tanquam Homericum pro *παρεγένοντο* Hesychium. et disertius E: *τὸ δὲ πρ γένοντο ἀντὶ τοῦ προέκοψαν τῇ ὁ ἢ ἀντικρὺ κ. ἔμπροσθεν ἐγένοντο.* id *πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο* *δ'*, 382." H.) *οὔ προνόησαν.* (Odyss. *ε'*, 364.)

οἱ μὲν τὰ προϊδόντες ἐπέδραμον, ὦκα δ' ἔπειτα
τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ
ἀργεννῶν οἴων, κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας.
οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσὶν,
εἰράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθον, αἶψα δ' ἵκοντο.
στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.
ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κὴρ,
ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖϊν·
εἶμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν.
ὡμίλευν δ', ὥστε ζωοὶ βροτοὶ, ἠδ' ἐμάχοντο,
νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρυον κατατεθνηῶτας.

tum navale plenum aratoribus;

Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πίειραν ἄρουραν,
εὐρεῖαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.
οἱ δ' ὁπότε στρέψαντες ἱκοίατο τέλσον ἀρούρης,
τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνου
δόσκεν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους,
ἱέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι.

προεσκόπησαν. (*οἱ μὲν τὰ προϊδόντες*, *illi quidem*, inimici, *hisce*, quae cives egerant, praevisis ope speculatorum. 523.) *τάμνοντ' ἀμφί. περιέταμνον, περιῄρουν, ἀπεχώριζον.* (Schol. B: *ἀπήλαυνον. intercipiebant.* praepositionem *ἀμφὶ* non pati anastrophen, auctor est Etym. v. *ἀπό.* alioqui scribendum esset *τάμνοντ' ἄμφι*, h. e. *ἀμφετάμνοντο. περιτάμνεσθαι* dixit λ', 401. et ω', 112.) *πώεα.* (λ', γ' etc.) *τὰ ποίμνια.* (*ἀργεννῶν.* δ', 198, ζ', 424. *ἐπὶ*, *insuper*, praeterea.) — *μηλοβοτῆρας. βοσκήτορας, νομέας.* (pastores omnes dixit *μηλ.* a majore parte ovium: nam boum quoque greges aderant. — „Schol. A: *εἰράων. ὅτι εἴρας λέγει τὰς ἀγορὰς, σχηματίζων ἀπὸ τοῦ ἐρεῖν, ὅ ἐστι λέγειν.* Hesiod. Theog. 804.: *δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις Εἴραις ἀθανάτων.* significatur oppidum ipsum foris suis, quae tutabantur senes, pueri et feminae. qui cum certiores facti essent de impressione illa hostium, equis conscensis opitulatum civibus suis accurrerunt. — *ἀερσιπόδων.* γ', 237, ψ', 475.) *μετεκίαθον.* (λ', 52, π', 685 etc.) *μετήρχοντο.* — *ἐμάχ. μάχην.* v. ann. ad 245.

535—540. *Κυδοιμός.* κ', 527. — *ὀλοὴ Κήρ.* ν', 665. cf. β', 302 etc. — *ἄλλον ἄουτον.* coeca furore *Κὴρ* promiscue vulneratos et illaesos mortuosque corripit. — Sch.: *ὡμίλευν.* (535, ε', 86 etc.) *ἀντὶ τοῦ παρετάσσοντο, συνανεστρέφοντο.* (*δαφοινεὸν*, *cruentum. δαφοινὸς* habetur β', 308. et alias. — „Virg. Aen. 8, 700.: *saevit medio in certamine Mavors, Caelatus ferro, tristesque ex aethere Dirae; Et scissa gaudens vadit Discordia pallo, Quam cum sanguineo sequitur Bellona flagello.*" Cl. — *νεκροὺς κατ.* ζ', 21, η', 409, κ', 343.

541—549. *νειόν.* κ', 353. — Sch.: *τρίπολον. τρὶς ἐστραμμένην καὶ ἠροτριασμένην.* ter, imo quater, arari solebant agri, praesertim pingues, qualem dixit. v. Voss. et H. ann. ad Virg. Georg. 1, 47, quosque auctores laudarunt, Hesiod. O. et D. 384, 448, 462, Theophrast. Caus. Plant. 3, 25., Theocr. 25, 25., Plin. H. N. 18, 20. aliosque. — Sch.: *δινεύοντες.* (v. 494.) *στρέφοντες τὴν ἄνω κάτω. ἐλάστρεον. ἤλαυνον.* („occurrit vox etiam ap. Herodotum. cf. E. — *τέλσον ἀρούρης*, *ad terminum agri* et sulci ducendi. ν', 707." *Ex H.*) *ἐπιών. ἐπερχόμενος. ὄγμους.* (λ', 68.) *τὰς ἐπ' εὐθείας τοῦ ἔργου διεξόδους φησὶ, τὰς αὔλακας.* hausto poculo vini unusquisque horum aratorum rursus convertebatur ad suum sulcum et pergebat arare. — *βαθείης*, *altae*, fertilis. cf. 541, 550, Aeschyl. Prom. 631, Eurip. Androm. 617 etc. — Sch.:

ἡ δὲ μελαίνετ' ὄπισθεν, ἀρηρομένῃ δὲ ἐῴκει,
χρυσείη περ ἐοῦσα· τὸ δὴ πέρι θαῦμα τέτυκτο.

messis;

Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριθοι
ἤμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε,
ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο.
τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὄπισθε
παῖδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
ἀσπερχὲς πάρεχον. βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
σκῆπτρον ἔχων ἑστήκει ἐπ' ὄγμου, γηθόσυνος κῆρ.
κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο,
βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον· αἱ δὲ γυναῖκες
δεῖπνον ἐρίθοισιν λεύκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον.

vindemia;

Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωὴν,
* καλὴν, χρυσείην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν,
ἑστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσιν.

ἀρηρομένη. (part. perf. pass. v. Matth. §. 168, ann. 2.) *ἠροτριασμένη.* — *πέρι*, *admodum.* v. δ', 46 etc. — vivida horum omnium et velut motoria descriptione falsus Dionysius nescio quis ap. E arti Vulcaniae tribuebat, quod esset Homerici opus ingenii, *αὐτοκίνητα καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ζῷα* fuisse putans, ut tripodes mobiles aureasque ancillas sponte incedentes in superioribus. nec minus ridiculo errore alius quidam sibi persuadebat, inserta clipeo sigilla ita comparata fuisse, ut intus moveri possent: *ἴσως δὲ καὶ μηχανῇ τινι ἐκινοῦντο, ἐκκρουστὰ ὄντα, καὶ οὐ διόλου προσηλωμένα τῷ σάκει.* v. E p. 1148, 16. et 1160, 49., H excursu 3., quem huic libro addidit, p. 581, 582.

550—560. *τέμενος.* scil. regis: v. 556. ϑ', 48, μ', 313. — *βαθυλήϊον*, pingue, fertile. cf. 547, β', 147. Alpheus Mitylenaeus Anthol. Pal. 2. p. 39.: *οὐ στέργω βαθυληΐους ἀρούρας, Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγης* etc. — Schol. A: *ἔριθοι. νῦν ἐργάται, γεωργοί.* „ducunt grammatici hanc vocem ab *ἔρα*, *terra*, vel ab *ἐρίζω*. *συνέριθος* vocatur Nausicaae comes et amica Odyss. ζ', 52. et ap. Platonem *συνεργὸς*, nihil amplius, non mercenarius, *ὁ μισθοῦ ἐργαζόμενος*, ut Hesych. aliique interpretantur.“ *Ex H.* — Sch.: *ἤμων. ἐθέριζον.* (Schol. B: *δρεπάνας Ἰακῶς* [pro *δρέπανα*], *ὡς τάφρη, ἀστραγάλη.*) *δράγματα.* (λ', 69.) *τὰ τῶν χειρῶν πληρώματα.* — *ἐπήτριμα.* 211. — Ap.: *ἀμαλλοδετῆρες. οἱ τὰς ἀμάλλας τῶν ἀσταχύων δεσμεύοντες.* (Etym.: *ἄμαλλα δὲ ἡ ἐκ πολλῶν δραγμάτων συναγωγή.* germ. *die Garbe.* cf. E.) idem: *ἐλλεδανοί. οἱ δεσμοὶ, οἷς συνειλούμενα δεῖται τὰ δράγματα.* — Sch.: *δραγμεύοντες. δράγματα ἐπὶ δεσμὸν συνάγοντες. ἀγκαλίδεσσιν.* (χ', 503.) *ἀγκάλαις. ἀσπερχές.* (δ', 32 etc.) *ἀδιαλείπτως.* — *παρέχον.* *porrigebant* manipulorum ligatoribus. — *γηθ. κῆρ.* δ', 272, 326. — Sch.: *πένοντο.* (α', 318 etc.) *ἐνήργουν. ἄμφεπον.* (348, ψ', 167, ω', 622. cf. δ', 220.) *περὶ αὐτὸν εἵποντο, ἠσχολοῦντο.* (*ἄλφιτα.* v. λ', 631. Nitzsch. ann. ad Odyss. β', 290.: „die Gerstengraupe [*ἄλφιτον*, *ἀλφίτου ἀκτή*] wurde auf Handmühlen von Mägden gemahlen: Odyss. 7, 104; 20, 104 — 119. — Von diesen Gerstengraupen wurde ein Kuchen gebacken, der *ἄλφιτα* heisst.“ *πάλυνον.* (κ', 7.) *ἐνέμισγον, ἔμασσον.*

561—572. Sch.: *βρίθουσαν.* (ϑ', 307 etc.) *βαρουμένην τῷ καρπῷ.* (Theocr. quoque 1, 46.: *πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά.* proprie tamen *αἱ ἄμπελοι βρίθουσι σταφυλαῖς.* — *ἀνὰ τὴν ἀλωήν. ἐν τῇ ἀλωῇ.* cf. K et H. insoliti tamen nescio quid habet *τὸ ἀνὰ*, vereorque ne ponendum sit *ἄρα*, quae voculae permisceri solent. certe *ἄρα* epexegeticum huic loco tam convenit, quam quod maxime: v. α', 46, 65 etc. — *ἑστήκει δὲ ἡ ἀλωή.*) — *κάμαξι. στύλοις, οἵ εἰσι ξύλα ὀρθὰ παραπεπηγότα ταῖς ἀμπέλοις.* (*διαμπερές.* ε',

ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε
κασσιτέρου· μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτὴν,
τῇ νίσσοντο φορῆες, ὅτε τρυγόωεν ἀλωήν.
παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι, ἀταλὰ φρονέοντες,
πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν.
τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ
ἱμερόεν κιθάριζε, Λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε
λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἁμαρτῇ
μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο.

12 etc. — κυανέην. δ', 282.) κάπετον. (ο', 356, ω', 797.) κοῖλον ὄρυγμα, τάφρον. ἕρκος. (δ', 137, ε', 90 etc.) τειχίον. ἔλασσεν. (η', 450 etc.) ἐποίησεν εἰς μῆκος. ἀταρπιτός. (Od. ', 234. cf. Il. ρ', 743.) ἀταρπὸς, ὁδός. νίσσοντο, *ibant.* ι', 381.) φορῆες. οἱ τὸν καρπὸν τῶν σταφυλῶν παραφέροντες. (τρυγόωεν, *vindemiarent.* Odyss. η', 124. — παρθενικαί. Odyss. ', 20.: παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι. ibid. ', 39.: παρθενικαί τ' ἀταλαί. — ἠΐθεοι. δ', 474 etc. — ἀταλά. (v. ζ', 00.) τρυφερὰ, νήπια, πρᾷα. κατ' ἐπικράτησιν δὲ τοῦ ἄῤῥενος (h. e. ob praestantiam masculini generis) εἴρηκε φρονέοντες, καὶ οὐ φρονέουσαι. (cf. 15. — ταλάροισι, *qualis*, calathis. cf. Odyss. δ', 125, 131, ι', 247. — φόρμιγγι λιγ. ι', 186. cf. α', 603, Odyss. ρ', 262, φ', 406.) ἱμερόεν. γ', 397 etc.) ἐπέραστον, καλόν. Λίνον — ἄειδεν. ἤτοι λίνον, ὃ δὴ ἐξῆπτο ἀντὶ νευρᾶς τῆς κιθάρας, ἐπεὶ οἱ πρῶτοι τοῖς θεοῖς μετὰ ᾠδῆς ὑποκιθαρίζοντες οὐκ ἐξ ἐντέρων κατεσκεύαζον τὰς κιθάρας, οὐχ ὅσιον οὐδὲ θεοῖς ἀρεστὸν εἶναι ὑπολαμβάνοντες [διὰ τὸ ἐκ νεύρων πεποιῆσθαι], ἀλλὰ ἐκ λίνου πεποιημένου· ἢ Λίνον δ' ὑ. κ. ἄειδεν ἀντὶ τοῦ τὴν ἐπὶ Λίνῳ, τῷ Ἀπόλλωνος παιδὶ, ᾠδὴν, ὄντι νηπίῳ, κ. ὑπὸ κυνῶν ποιμενικῶν διασπασθέντι, πρώτην ᾀσθεῖσαν. (similiter alii. sentio cum Heinrichio, qui Linum, Apollinis filium, dici putat, de quo carmen quoddam et ipsum appellatum fuerit *Λίνος* seu *λίνος*. Herodotus 2, 79. de Aegyptiis: τοῖσι ἄλλα τε ἐπάξιά ἐστι νόμιμα, καὶ δὴ καὶ ἄεισμα ἕν ἐστι, Λίνος, ὅσπερ ἔν τε Φοινίκῃ ἀοίδιμός ἐστι καὶ ἐν Κύπρῳ, καὶ ἄλλῃ, — συμφέρεται δὲ ὠυτὸς εἶναι, τὸν οἱ Ἕλληνες Λίνον ὀνομάζοντες ἀείδουσι. v. ibi Bähr. et interpp. Hesiodus ap. E h. l.: *Οὐρανίη δ' ἄρ' ἔτικτε Λίνον πολυήρατον υἱὸν, Ὃν δὴ, ὅσοι βροτοί εἰσιν ἀοιδοὶ καὶ κιθαρισταὶ, Πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις τε χοροῖς τε, Ἄρχοντες δὲ Λίνον καὶ λήγοντες καλέουσιν.* Athen. 14. p. 619, C.: λίνος δὲ καὶ αἴλινος, inquit, οὐ μόνον ἐν πένθεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ μολπῇ κατὰ τὸν Εὐριπίδην. dicit Euripidis illud Herc. fur. 343.: αἴλινον μὲν ἐπ' εὐτυχεῖ μολπᾷ Φοῖβος ἰακχεῖ. Lini mortem aliter narrat Apollod. 2, 4, 9.: ἐδιδάχθη μὲν Ἡρακλῆς — κιθαρῳδεῖν ὑπὸ Λίνου. οὗτος δὲ ἦν ἀδελφὸς Ὀρφέως· ἀφικόμενος δὲ εἰς Θήβας, καὶ Θηβαῖος γενόμενος, ὑπὸ Ἡρακλέους τῇ κιθάρᾳ πληγεὶς ἀπέθανεν· ἐπιπλήξαντα γὰρ αὐτὸν ὀργισθεὶς ἀπέκτεινε. cf. Blomfield. ann. ad Aeschyl. Ag. 118. quod ad alteram istam interpretationem attinet, nec idoneos habemus auctores, qui tradant, lineis chordis citharar um usos esse veteres, et λίνον pro φόρμιγγα seu κιθάραν dure dictum est, vix autem graecum ἀείδειν ὑπὸ λίνον sive ὑπαείδειν λίνον pro λίνου vel λίνῳ.) λεπταλέῃ. (Callim. h. in Dian. 243.) λεπτῇ, ἡδείᾳ. ῥήσσοντες. ἀντὶ τοῦ κροτοῦντες σὺν ἁρμονίᾳ κ. τύπῳ τοῖς ποσὶ τὸ ἔδαφος. (Ap. et Hesych.: τύπτοντες, ut Horat. Od. 1, 37.: *nunc pede libero Pulsanda tellus.* Apollon. Rhod. 1, 539.: φόρμιγγος ὑπαὶ περὶ βωμὸν ὁμαρτῇ Ἐμμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσι, putida, ut mihi videtur, interpretatione Homerici ῥήσσοντες, h. e. ῥήσσοντες φωνὴν, quae vox intelligenda est ex superioribus. simul virgines illae atque adolescentes rumpebant vocem, cantuque et sibilo tripudiantes respondebant (ἕποντο) puero. istud κροτοῦντες seu τύπτοντες idem prepemodum est ac ποσὶ σκαίροντες.) ἰϋγμῷ. (falsum lemma: nam interpretatio διώξει spectat ad scripturam ἰωχμῷ, quam alicubi repererit necesse est Pseudodidymus.) προσληπτέον τὸ σύν. ᾠδῇ καὶ διώξει. (E: μολπὴ ἰυγμοῦ διαφέρει, ὡς καὶ λόγος ἐμμελὴς βοῆς ἀμελοῦς. μολπὴ μὲν γὰρ καὶ μέλπειν μεμελισμένον ἔπος· ἰυγμὸς δὲ καὶ ἰΰζειν (ρ', 66. Tyrolenses et Germaniae australis incolae id appellant *godeln.*) φωνή τις ἄσημος [*vox obscurior,*

greges boum, quos leones invadunt, et ovium;

Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραιράων.
αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο, κασσιτέρου τε·
μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε,
* πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα.
χρύσειοι δὲ νομῆες ἅμ' ἐστιχόωντο βόεσσι
τέσσαρες· ἐννέα δέ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο.
σμερδαλέω δὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσι
ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὁ δὲ μακρὰ μεμυκὼς
ἕλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον ἠδ' αἰζηοί.
τὼ μὲν, ἀναῤῥήξαντε βοὸς μεγάλοιο βοείην,
ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον· οἱ δὲ νομῆες
αὔτως ἐνδίεσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.
οἱ δ' ἤτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων,
ἱστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλέοντο.

pascuum amoenum;

Ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
ἐν καλῇ βήσσῃ, μέγαν οἰῶν ἀργεννάων,
σταθμούς τε, κλισίας τε κατηρεφέας, ἰδὲ σηκούς.

chorea juvenum armatorum et virginum, cantor, saltatores;

Ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
τῷ ἴκελον, οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ

ut quam sine verbis edant.] ὁποῖος καὶ συριγμός [*das Pfeifen*].) *σκαίροντες*. (Odyss. κ', 412.) κινούμενοι, σκιρτῶντες.

573—586. *ὀρθοκρ.* 3. — *χρυσοῖο, κασσιτέρου.* genitivi materiae. — Sch.: *μυκηθμῷ.* (Odyss. μ', 265.) μυκήσει. *κόπρου.* τῆς ἐπαύλεως, τοῦ βουστάθμου. imo *ex stercore* stabuli, quod stercus oderunt boves, itaque hilari mugitu ruunt ad pascua. similiter Odyss. κ', 410.: βοῦς ἀγελαίας, Ἐλθούσας ἐς κόπρον, *ad stercus* stabuli.

576. recte, opinor, H scribendum putat ῥαδανὸν a ῥαδανίζω, τινάσσω. Hesych.: ῥαδανός. ῥαδινὸς, (malim ῥαδονὸς, secundum Ap. v. ῥαδινὸν, et ap. hunc ipsum: ῥαδανόν. λεπτὸν, οἱονεὶ ῥαδονὸν, παρὰ τὸ ῥαδίως δονεῖσθαι.) ἀπὸ τοῦ ῥαδίως δονεῖσθαι. cf. H et Schn. v. ῥαδανίζω. Sch.: *ῥοδανόν.* εὐδιάσειστον, εὐκίνητον. — (*δονακῆα*, *arundinetum*.) *πόδας ἀργοί.* (283 etc.) ταχύποδες. (— „*λέοντε δύο.* more leonum, cum praedatum egrediuntur. cf. ε', 554." K.) *ἐρύγμηλον.* μέγα μυκώμενον. (recte) ἢ ἐρευγόμενον τὴν τροφήν. (hoc alienum est. v. H, et Schn. v. ἐρύγω, quod auctore Schol. B est etiam ὑπερισχύω. ἐξ οὗ καὶ ἐρυγεῖν, inquit, τὸ μετὰ βίας ἀνασπᾶν τὸ πνεῦμα. similiter E. — *ἔγκατα — λαφύσσετον.* λ', 176. — *αὔτως*, *temere*, frustra. *ἐνδίεσαν.* ἐνεκελεύοντο, παρορμῶντες ἐπέβαλλον. (ab ἐνδιέναι.) *ἀπετρωπῶντο.* (cf. π', 95, κ', 200 etc.) ἀπετρέποντο. (*absterrebantur.* — *ὑλάκτεον.* Odyss. υ', 13, 16.) *ἔκ τ' ἀλέοντο.* (υ', 147.) καὶ ἐξέκλιναν.

588, 589. *ἀργενν.* 529. — *σταθμούς.* ε', 140 etc. — Sch.: *κλισίας.* (α', 306 etc.) νῦν τὰς τῶν [ποιμνίων καὶ] ποιμένων καταγωγάς. (Veneti: τὰς τῶν ποιμένων οἰκίας.) *κατηρεφέας.* (Odyss. ε', 367 etc.) ἐσκεπασμένας, καταστέγους. *σηκούς.* (Odyss. ι', 227 etc.) περιβόλους, ἐν οἷς βοσκήματα ἵστανται.

590—598. Sch.: *ποίκιλλε.* ποικίλῃ τορνεύσει ἐποίει. — *τῷ ἴκελον* etc. fieri potest, ut hic noster Cnossi viderit tale opus, procul dubie anaglyphum. Paus. 9, 40.: παρὰ τούτοις δὲ (τοῖς Κνωσσίοις) καὶ ὁ Ἀριάδνης χορὸς, οὗ καὶ Ὅμ. ἐν τῇ Ἰλιάδι μνήμην ἐποιήσατο, ἐπειργασμένος ἐστὶν ἐπὶ λευκοῦ λίθου. idem 7, 4. de Daedalo Atheniensi: ἀποκτείνας μὲν ἀδελφῆς παῖδα, καὶ ἐπιστάμενος τὰ οἴκοι νόμιμα, ἑκουσίως παρὰ Μίνω ἔφυγεν ἐς Κρήτην, καὶ αὐτῷ τε ἀγάλματα Μίνῳ κ. τοῦ Μίνω ταῖς θυγατράσιν ἐποίησε, καθότι καὶ Ὅμ. ἐν Ἰλιάδι ἐδήλωσε. originem hujus

Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.
ἔνθα μὲν ἠΐθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι
ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.
τῶν δ' αἳ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἳ δὲ χιτῶνας
εἵατ' ἐϋννήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ·
καί ῥ' αἳ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἳ δὲ μαχαίρας
εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.

chori sic enarrat Pseudodid., postquam dixit de Thesei profectione in Cretam et caede Minotauri: *ἐξελθὼν δὲ μετὰ τὸ νικῆσαι ὁ Θησεὺς μετὰ τῶν ἠϊθέων κ. παρθένων χορὸν τοιοῦτον ἔπλεκεν ἐν κύκλῳ τοῖς θεοῖς, ὁποία καὶ ἡ τοῦ λαβυρίνθου εἴσοδός τε καὶ ἔξοδος αὐτῷ ἐγεγόνει.* sane in Delo insula et alias choreas labyrinthi flexibus consimiles ad Theseum referebant (v. Plut. Theseo p. 9, D., Pollux 4, 101., Lucian. Salt. s. 34.); nec defuerunt, qui institutas mixtas puerorum et puellarum choreas ab hoc Daedali invento repeterent, ut E annotavit. cf. H. — *Κνωσῷ.* β', 646. — „*ἤσκησεν, εἰργάσατο.* γ', 388, δ', 110, κ', 438, ξ', 179, Odyss. γ', 438, ψ', 198. cf. Porphyr. Quaest. s. 11." *Ex H.* — *ἀλφεσίβοιαι.* Ap.: *ἀλφαίνουσαι βόας, τουτέστιν ἀναλαμβάνουσαι. οἱ γὰρ γαμοῦντες ἐδίδοσαν ταῖς γαμουμέναις βόας καὶ τὰ ὅμοια, μήπω νομίσματος εὑρημένα· ἔνθα — ἀλφεσ.* Timaeus lexico v. *τιμαλφέστατα: ἄλφειν εὑρίσκειν* (*invenire*, acquirere) *ἐστίν· ἐξ οὗ Ὅμ. ἀλφεσιβοίας καλεῖ τὰς εὑρισκούσας εἰς τιμὴν βόας.* Sch.: *ἀλφ. ἔντιμοι, κ. διὰ τὴν εὐμορφίαν βόας εὑρίσκουσαι ἕδνα* etc. cf. ann. ad λ', 243. Montbel.: „Il n'y a pas bien long-temps encore qu'il existait en France quelques traces d'un semblable usage. M. Cochard, dans une statistique consacrée au département du Rhône (*Archiv. histor. du dép. du Rh.*, t. 5. p. 323, not. 1.), dit: „„J'ai vu avant la révolution, dans quelques villages aux environs de Lyon, des parents constituer en dot à leurs filles, en les mariant, une brebis et son agneau; aujourd'hui même cet usage subsiste encore dans les montagnes."" — *ἐπὶ καρπῷ, carpo.* ε', 458, ϑ', 328 etc. — *ὀθόνας.* γ', 141. — *εἵατο*, ab ἕω, ἑννύω. Sch.: *ἠμφιεσμέναι ἦσαν. ἐϋννήτους.* (ω', 580.) *εὐνενησμένους καὶ εἰργασμένους, λεπτούς. ἦκα στ. ἐλαίῳ. ἠρέμα πως στίλβοντας ὡς ἔλαιον.* („Schol. B: — *ἡσυχῇ ὡς ἔλαιον ἀποστίλβοντας. ὅμοιον* (?) *δέ ἐστι τῷ· ἡνία λεύκ' ἐλέφαντι* (ε', 583.), *ἀντὶ τοῦ ἐμφερῆ ἐλέφαντι. λείπει οὖν τὸ ὡς ἐλαίῳ.* eodem modo expediunt Odyss. η', 107. dicta de splendore textorum linteorum: *καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον*, pro ὡς ἔλαιον, et illud Odyss. γ', 408.: *ξεστοὶ λίθοι — λευκοὶ ἀποστίλβοντες ἐλαίῳ.* v. Cl. et Ern. antiquus dicendi modus, cum nitorem figurate, ni fallor, appellarent oleum sive adipem, *ἄλειφαρ*, propter similem nitorem." *Ex H.* Nitzsch. ann. ad Odyss. γ', 408.: „Von Oel, ölig, wie Oel, glänzen sind nachbarliche Begriffe, wenn man bloss nach dem Effecte urtheilt; also haben die Schol. einigermassen Recht zu sagen, *λείπει τὸ ὡς.* ähnlich ist Il. 18, 596. *ἦκα στ. ἐλ.*, aber gar nicht zu vergleichen Odyss. 7, 107. *καιροσέων* —; vgl. H zur Il. u. Lamb. Bos p. 782. — an einen Anstrich zu denken verbietet *ξεστοῖσι.*" idem Odyss. η', 107. ita interpretatur: „„von den dichtgeketteten Linnen fliesst selbst das geschmeidige, so leicht eindringende, Oel ab,"" nämlich so dicht sind sie gearbeitet. Plut. de Pythiae orac. 4., tom. 9. p. 253. Hutt.: *τί γάρ, ὦ ξένε, κωλύει ταὐτὸ εἶναι καὶ λεπτὸν καὶ πυκνόν, ὥσπερ τὰ σηρικὰ καὶ τὰ βύσσινα τῶν ὑφασμάτων*, (neutra horum dici ap. Hom., sed lanea tantum et lintea, demonstravit Vossius *Mythol. Br.* vol. 3. p. 262 seqq.) *ἐφ' ὧν καὶ Ὅμ. εἶπε· καιροσέων —, ἐνδεικνύμενος τὴν ἀκρίβειαν καὶ λεπτότητα τοῦ ὕφους τῷ μὴ προσμένειν τὸ ἔλαιον, ἀλλ' ἀποῤῥεῖν καὶ ἀπολισθαίνειν, τῆς πυκνότητος μὴ διείσης.*" ita vir doctissimus, cujus et Plutarchi interpretatione simplicior veriorque mihi videtur Heyneana, nec aliam hunc quidem locum admittere arbitror. Voss.: *schöne gewand' umschlossen die jünglinge, hell wie des öles Sanfter glanz.* — *μαχαίρας.* γ', 271. videntur illi juvenes nonnisi machaeras sive pugiones gestasse, ut in saltatione. — Sch.: *τελαμώνων.* (β', 388 etc.) *ἀναφορέων.* similes H commemorat saltationes Corybantum, gladiis scuta pulsantium, et armatorum qui pugnantes imitabantur, ex quo genere fuerunt pyrrhiche aliae saltationes barbarorum. v. Xenoph. Anab. 6, 1. etc. *Νύσια, Κνώσια ὀρχήματα* dixit Soph. Ajace 649., ubi v. ann.

οἱ δ' ὁτὲ μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι
ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἴ κε θέῃσιν·
ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισι.
πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιΐσταθ' ὅμιλος,
τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς,
φορμίζων· δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς,
μολπῆς ἐξάρχοντος, ἐδίνευον κατὰ μέσσους.

denique extremo orbe Oceanus. eo clipeo ceterisque armis acceptis a Vulcano redit Thetis.

Ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε σάκος μέγα τε, στιβαρόν τε,
τεῦξ' ἄρα οἱ θώρηκα, φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς·
* *
τεῦξε δέ οἱ κόρυθα βριαρὴν, κροτάφοις ἀραρυῖαν,
καλὴν, δαιδαλέην· ἐπὶ δὲ χρύσεον λόφον ἧκε·
τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν ἀείρας·
ἡ δ', ἴρηξ ὣς, ἆλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος,
τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἡφαίστοιο φέρουσα.

599—608. Schol. B: *ὅτι ποτὲ μὲν κυκλοτερῆ δρόμον* (ut rota figulina, cum vertitur) *ἐποιοῦντο· ποτὲ δὲ, ἀντιμέτωποι ἀλλήλοις γενόμενοι, κατ' ὀρθὸν δι' ἀλλήλων ἔθεον.* Sch.: *θρέξασκον. ἐν κύκλῳ ἔτρεχον.* (nova forma a *θρέξαι, τρέχειν. τὸ ἐν κύκλῳ* de suo adjecit Sch., etsi verum est, illos in orbem saltasse dici.) *ἄρμενον. εὖ ἡρμοσμένον πάντοθεν.* (scil. *τῇ χειρὶ*, habilem manui, ut Odyss. ε', 234.: *δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν.* recitat hunc versum Strabo 7. p. 464 C. ad refellendum Ephorum, qui Anacharsidem rotam figulinam invenisse tradiderat. contra Posidonius ap. Senecam epist. 90. damnat hos versus tanquam falsos nec Homericos, et Anacharsidi inventum istud vindicat. omnino incerta esse solet antiqua fama de rerum inventoribus. *Ex H.*) *πειρήσεται.* (h. e. *πειρήσηται.*) *ἀποπειρώμενος ἀνακινήσει. ἐπὶ στίχας. ἐπ' ὀρθὴν τάξιν. κυβιστητῆρε.* (*π'*, 750 etc.) *ὀρχησταί.* Voss.: *zwèen haupttummeler.*) — *ἐξάρχοντος ἀοιδοῦ.* ita W, auctore Athenaeo 5. p. 180. sane *ἀοιδὸς* cantu ad citharam recte dicitur *ἐξάρχειν* sive *προοιμιάζεσθαι* saltantibus, non item *κυβιστὴρ*, cujus longe alia est ars. v. ann. ad *ε'*, 586, *π'*, 745 etc. *ἀγεσίχορα προοίμια* et *ἀρχεσίμολπον Μοῦσαν* ap. Pindarum et Stesichorum comparavit W Proleg. p. 264. ann. quare et h. l. et simili Odyss. *δ'*, 18. repudianda est vetus scriptura *ἐξάρχοντες*, quam procudisse creditur Aristarchus, male expunctis verbis *μετὰ — φορμίζων.* — *κατ' αὐτοὺς*, *inter illos.* — *ἄντυγα. ζ'*, 118 etc. — *πύκα ποιητοῖο. ε'*, 70, Odyss. *α'*, 333 etc.

609—613. „cf. Virg. Aen. 8, 620—625." *Eichh.*

610. quod astericos appinxi post hunc versum, de eo v. ann. ad 461.

613—616. *ἑανοῦ.* 352. — *ἴρηξ ὥς. ν'*, 62.

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΏΙΔΙΑ Τ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Τ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Θέτιδος κομισάσης Ἀχιλλεῖ τὰ ὅπλα παρὰ Ἡφαίστου, συναγαγὼν εἰς ἐκκλησίαν τοὺς Ἕλληνας ὁ ἥρως ἀπόῤῥησιν ποιεῖται τῆς μηνίδος, καὶ λαμβάνει τὰ δῶρα, ἅπερ αὐτῷ Ἀγαμέμνων ὑπέσχετο. τροφὴν δὲ ἀνελομένων ἐκείνων, αὐτὸς ἄσιτος παραμείνας ὁπλίζεται, καὶ στρατείαν ἐξάγει ἐπὶ τὸν πόλεμον. ὁ δὲ ὕστερος *) τῶν ἵππων αὐτοῦ Ξάνθος τὴν ἐσομένην αὐτῷ ἀναίρεσιν μαντεύεται, ᾧ καὶ ἐπιπλήττει.

*) scribendum puto ἕτερος.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Τ.

ΜΗΝΙΔΟΣ ΑΠΟΡΡΗΣΙΣ.

Sub ortum lucis Thetis Achilli affert arma Vulcania.

Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων
ὤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν·
ἡ δ' ἐς νῆας ἵκανε, θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὃν φίλον υἱὸν,
κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
μύρονθ'. ἡ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο, δῖα θεάων,
ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
„Τέκνον ἐμὸν, τοῦτον μὲν ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη·
τύνη δ' Ἡφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
καλὰ μάλ', οἷ' οὔπω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν."
Ὣς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκε
πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἕλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη
ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς

Annotationes. Vers. 1. κροκόπεπλος. v. θ', 1.

2. λ', 2. sero domum redierat Thetis cum armis Vulcaniis, quae postero die affert filio.

3. „nobile artium argumentum Thetis et Nereïdes, Achilli arma apportantes. v. Winkelmann. *Cabinet du B. de Stosch*, Mus. Pioclement. tom. 5. tab. 20., Tassie *Catal.* etc. in arca Cypseli ap. Paus. 5, 19. p. 426. conspiciuntur Nereïdes curribus advectae cum Thetide, quae arma a Vulcano accipit, praeeunte Centauro Chirone." *Ex Il.* ridicule Plautus Epidico 1, 1, 32.: *Mulciber, credo, arma fecit, quae habuit Stratippocles: Travolaverunt ad hostes.* EP. *tum ille prognatus Theti. Sine perdat: alia adportabunt eji Nerei filiae.*

6. Sch.: μύροντο. ζ', 373, ρ', 438 etc.) ἐθρήνουν. — δῖα θεάων, δῖα θεὰ, ut ὦ φίλα γυναικῶν pro ὦ φ. γυνὴ ap. Eurip. Hipp. 802 etc.

7. ζ', 253, 406, σ', 384 etc. cf. α', 361 etc.

8—10. Schol. A: ἐάσομεν. (ι', 697, π', 60 etc.) ἐάσωμεν. — πρῶτα, *primum*, prius, ante. cf. α', 235, 276 etc. — Sch.: ἰότητι (ε', 874 etc.) βουλήσει. (δαμάσθη, *domitus est*, occubuit. v. γ', 352, ε', 106 etc.) τύνη. (ε', 485, ζ', 262 etc.) σὺ, *Δωρικῶς*.

11—17. ὤμοισι dixit a potiore parte armorum, thorace et clipeo. — Sch.: ἀνέβραχε. (Odyss. φ', 48. cf. ε', 859, μ', 396 etc.) ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν. (Ap. h. v.: ποιῶς ἐψόφησεν. Hesych.: ἤχησε. Voss.: *und es rasselten alle die*

ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος, ἐν δέ οἱ ὄσσε
δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὡσεὶ σέλας, ἐξεφάανθεν·
τέρπετο δ', ἐν χείρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα.
αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ᾗσι τετάρπετο, δαίδαλα λεύσσων,
αὐτίκα μητέρα ἣν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

quibus ille laetatus metuit, ne, dum ipse absit in pugna, domi relictum corpus Patrocli, muscis infestantibus, corrumpatur. sed de eo securum illum esse jubet Thetis, et Patrocli naribus ambrosiam et nectar infundit.

„Μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν, οἷ' ἐπιεικὲς
ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι.
νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
δείδω, μή μοι τόφρα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
μυῖαι, καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς,
εὐλὰς ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν
(ἐκ δ' αἰὼν πέφαται), κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπήῃ."
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
„τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα,
μυίας, αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
* ἤνπερ γὰρ κῆταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν,

wunder. cf. 19.) ἔτρεσαν. (λ', 744, ο', 586.) ἐφοβήθησαν. — ὡς εἶδ', ὥς μιν — χόλος, *ut vidit, ita major eum ira subiit* sive invasit. sic α', 512.: ὡς ἥψατο γούνων, Ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα. υ', 424.: ὡς εἶδ', ὣς ἀνέπαλτο. — ἐξεφάανθεν. δ', 468, ν', 278. cf. α', 200. — τετάρπετο, a τετάρπομαι. v. ann. ad ι', 704. — „Virg. Aen. 8, 617.: *ille deae donis et tanto laetus honore Expleri nequit, atque oculos per singula volvit*" etc. Cl.

21—27. Sch.: οἷ' ἐπιεικές. (α', 547, θ', 431 etc.) ὁποῖα εἰκὸς θεοῦ ἔργα εἶναι, τουτέστιν οἷα ἔπρεπε θεὸν παρέχειν. ἐπιεικὲς γὰρ τὸ πρέπον. (μάλ' αἰνῶς δείδω. κ', 38, α', 555, ζ', 441 etc. — μυῖαι. β', 469, ρ', 570 etc. intelligenda est h. l. *musca vomitoria* vel *carnaria* Linn., quae cadavera sectatur, in iisque ᾠοτοκεῖ.) καδδῦσαι. κατελθοῦσαι. χαλκοτύπους. ὑπὸ σιδήρου τρωθέντας. (scrib. τρωθείσας. similia σ et τ in libris. v. ξ', 173 etc.) εὐλὰς (χ', 509, ω', 414.) ἐγγ. σκώληκας ἐγγενήσωσιν. ἴσως δὲ εἴρηνται εὐλαὶ οἱ σκώληκες παρὰ τὴν εἴλησιν. similiter E: [εὐλὴ] παρὰ τὸ εἰλῆσθαι, οὐχ ἡ αὐτὴ δὲ οὖσα ἕλμινθι κατά τινας πλανωμένους. cf. ann. ad ν', 654. et Aristot. ejusque interpp. H. A. 1, 4, 1. — ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν. π', 545. — „ἐκ δ' αἰὼν πέφαται. ἐκπέφαται δὲ αἰὼν, ἡ ζωὴ, *excisa est vita e corpore.* non huc pertinet Hippocratis et recentiorum αἰὼν, ὁ νωτιαῖος μυελὸς, de quo Etym., Erotianus lexico Hesych. — πέφαται, a φάω, *occido.* v. ε', 531, ο', 140" etc. *Ex Il.* — κατὰ — σαπήῃ. h. e. κατασάπῃ δὲ (ὁ νεκρὸς) χρόα πάντα, *et mortuus toto corpore putrescat.* de verbo σήπειν v. β', 135 et ω', 414.

30, 31. πειρήσω etiam Odyss. β', 316. hic noster dixit, saepius autem πειρήσομαι, quod hoc ipso loco habent Flor. et Aldinae, in quibus tertia, quod fugit Heyneum. pariter scriptor hymni Hom. in Merc. 174.: εἰ δέ κε μὴ δώῃσι πατὴρ ἐμὸς, ἤτοι ἔγωγε Πειρήσω. πειράτω legitur θ', 8. et ι', 345. quare non est quod ponamus πειρήσομ' ἀλαλκεῖν. — ἀρηϊφάτους. Ap.: ἀρηΐφατοι. (Odyss. λ', 41.) οἱ ἐν τῷ πολέμῳ πεφονευμένοι.

32. E: εἴπερ γὰρ κεῖται, ut Harl. Sch.: κέεται. ἀντὶ τοῦ κεῖται. mirum, si uno loco servata est ap. Homerum forma haec vetus, quam Herodotus usurpavit: nam alias, idque saepissime, poëta dixit κεῖται. habet tamen itidem obsoletum δέελον pro δῆλον nonnisi uno loco, κ', 466, aliisque duobus δῆλον et ἔκδηλος, fierique sane potuit, ut pro κέεται alius scribendum putaret κεῖται, quae plurimorum codd. scriptura est, sed soloeca, nisi ponatur εἴπερ, alius κῆται, quod recepi ex Veneto, Wolfio atque Heyneo auctoribus. — Schol. B: τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν. (Odyss. δ', 86, κ', 467 etc.) τὸν εἰς

αἰεὶ τῷδ' ἔσται χρὼς ἔμπεδος, ἢ καὶ ἀρείων.
ἀλλὰ σύγ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἀλκήν."
Ὣς ἄρα φωνήσασα μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκε·
Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν
στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος εἴη.

egressus in publicum Achilles concionem vocat.

Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης, δῖος Ἀχιλλεὺς,
σμερδαλέα ἰάχων, ὦρσεν δ' ἥρωας Ἀχαιούς.
καί ῥ' οἵπερ τοπάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
* οἵ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν,
καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες,

τέλος φέροντα τὰ φυόμενα. verba similiter composita Thiersch. p. 229. recenset haec ἐγχέσπαλος, σακέσπαλος, θέσφατος, θέσκελος, θέσπις, ὀρέστερος, φερέσβιος, pro ἐγχέπαλος etc. eadem fere ratione Jupiter vocatur τελεσφόρος, itemque Ceres, *quae maturat* fruges. — Sch.: χρὼς ἔμπεδος. τὸ σῶμα ἄφθορον. — ἥρωας Ἀχαιούς. v. ann. ad α', 4. — μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι. h. e. ἀπ. μῆνιν Ἀγ., quod idem dicas ἀπ. μηνίειν sive τὸ μηνίειν Ἀγ., *renuntians irae in Agamemnonem.* v. Matth. §. 396, nos ann. ad Aeschyl. Prom. 591. γ', 406 vulgo: θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους, ubi v. ann. alias ἀποειπεῖν est *edicere*, velut ι', 309. — δύσεο δ' ἀλκήν. ι', 231.

38. Sch.: ἀμβροσίην. θειότητα. rectius dixisset ἀφθαρσίαν: nam eo consilio Thetis ambrosiam et nectar Patrocli naribus instillat, ne corpus ejus putredine corrumpatur. in quo poëta expressisse videtur morem Aegyptiorum, cadavera condientium; de quibus Aegyptiis Herod. 2, 86.: πρῶτα μὲν, inquit, σκολιῷ σιδήρῳ διὰ τῶν μυξωτήρων ἐξάγουσι τὸν ἐγκέφαλον, τὰ μὲν αὐτοῦ οὕτω ἐξάγοντες, τὰ δὲ ἐγχέοντες φάρμακα etc., ubi v. Bähr. Montbel.: „les Grecs d'Ionie, qui n'avaient pas coutume d'embaumer les corps, mais qui purent avoir connaissance de cet usage, crurent que cette première opération était la seule condition importante pour préserver les chairs de la putréfaction." de *ambrosia* v. ann. ad ξ', 170, π', 670. et H excursu ad α', 529. — νέκταρ ἐρυθρόν. v. α', 598.

39. Harl. et fragm. Moscov.: — εἴη. Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἔρξασ' ἀπέβη Θέτις ἀργυρόπεζα· Αὐτὰρ etc. sic Odyss. π', 177. de Minerva: ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἔρξασα πάλιν κίεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Ἤϊεν ἐς κλισίην. et ibid. σ', 197.: ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἔρξασ' ἀπεβήσατο, δῖα θεάων. Ἦλθον δ' ἀμφίπολοι etc. ibi haec sublegit, quisquis fuit, qui inseruit; et solet quidem indicari discessus deorum, velut α', 221, β', 35, ε', 133 etc.; nec tamen desunt loca, in quibus de eo siletur, utpote facile intelligendo: v. γ', 140, 425, κ', 512 etc.

41, 42. σμερδ. ἰάχων. ε', 302, ο', 321 etc. Sch.: ἐζήτηται, διὰ ποίαν αἰτίαν οὐ χρῆται κήρυκι ὁ Ἀχ. πρὸς τὸ συγκαλέσαι τοὺς ὄχλους. ῥητέον οὖν ὅτι ἔθος ἐστὶν ἀρχαῖον αὐτοῦ τοῦτο· οὕτως γοῦν καὶ ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ (54.) αὐτὸς Ἀχ. συγκαλεῖ. ἄλλως τε καὶ διὰ τὴν χαρὰν μετὰ σπουδῆς συνδεδραμήκασιν, οὐδὲ τοὺς κήρυκας ἀναμείναντες. similiter Schol. A et Mosc. ad 83. — καί ῥ' οἵπερ — ἀλεγεινῆς. omnes in concionem venisse dicit, etiam illos, qui alias manerent apud naves, gubernatores et promos. — νεῶν ἐν ἀγῶνι. ο', 428.

43. dure in vocabulo κυβερνῆται intelligunt ἔσαν. scribamus facili mutatione, neque ineleganter: οἵ τε κυβερνῆται (ὄντες) κατέχον οἰήϊα νηῶν, *et illi, qui, gubernatores, servabant clavos navium.* saepe confusa καὶ et κατά. — Sch.: οἰήϊα. (Odyss. ι', 483, 540, μ', 218, Apoll. Rhod. 1, 401.) οἴακας, πηδάλια.

44. Sch.: ταμίαι. οἱ φύλακες τῶν πρὸς τροφήν. a τάμω, τέμνω, *seco, divido.* figurate Jovem dixit ταμίην πολέμοιο δ', 84, Aeolum ταμίην ἀνέμων Odyss. κ', 21., sicut τὸν ταμίαν Ἴακχον, h. e. *dominum* seu ducem Thyadum *Bacchum*, Soph. Antig. 1056, ubi v. Musgrav., Eurip. Troad. 227. praeconem ταμίαν μύθων νεοχμῶν etc. τα-

καὶ μὴν οἳ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
τὼ δὲ δύω σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε,
Τυδείδης τε μενεπτόλεμος, καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
ἔγχει ἐρειδομένω, (ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά),
καδδὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἵζοντο κιόντες.
αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
ἕλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
οὖτα Κόων Ἀντηνορίδης χαλκήρεϊ δουρί.
αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοί,
τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Agamemnonem alloquitur Achilles, et in gratiam reconciliat; tum castris educi jubet Graecos.

„Ἀτρείδη, ἦ ἄρτι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον
ἔπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶΐ περ, ἀχνυμένω κῆρ,
θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης.
τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ,
ἤματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἑλόμην Λυρνησσὸν ὀλέσσας·
τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας,

μίην sive *ἀμφίπολον ταμίην* Hom. commemoravit ω', 302. et frequenter in Odyssea. — *ἐπέπαυτο.* σ', 248, υ', 43.

47. versus ex eorum genere, quos vulgo Leoninos vocant, de quibus breviter dixi ann. ad β', 87. cf. doctissimi J. Ph. Krebsii *praktische Metrik* p. 107—109., inferius 143 etc. — Sch.: *τὼ — σκάζοντε. συλληπτικῶς πέφρακε· μόνος γὰρ ὁ Διομήδης ὤφειλε σκάζειν, κατὰ τοῦ ταρσοῦ τετρωμένος* (λ', 376.), *ὁ μέντοι Ὀδυσσεὺς τὴν πλευρὰν* (λ', 436.), *εἰ μὴ κατὰ συμπάθειαν τῶν μερῶν δόξαιμεν αὐτὸν τοῦτο πεπονθέναι.* similiter Schol. A. — *Ἄρεος θερ.* β', 110 etc.

48—54. *μενεπτόλεμος.* β', 740, δ', 395 etc. — Sch.: *πρώτῃ ἀγορῇ. τῇ προεδρείᾳ. δεύτατος.* (Odyss. α', 286, ψ', 342.) *ἔσχατος.* „*ἀπὸ τοῦ δεύεσθαι, ὅ ἐστιν ἐνδεῖν.* Schol. A. cf. Etym. h. v." *Ex H.* v. etiam Matth. §. 134. — *καὶ γὰρ — δουρί.* λ', 252. — *ἀολλ.* ζ', 270, ο', 588 etc.

56. sic Ald. 3., qua utor, nec aliter et haec et pleraeque edd., quae Barnesii antecessere, φ', 288, Odyss. ν', 166. et ψ', 174. ipse Barn. hic quidem posuit *ἄρτι*, cum in Cantabr. anni 1689. invenisset *ἄρ τι*, quod nescio quomodo placuit recentioribus, mihi languidum videtur, aptissimumque *ἄρτι*, *nuper*. Moeris: *ἄρτι οἱ μὲν Ἀττικοὶ τὸ πρὸ ὀλίγου· οἱ δὲ Ἕλληνες καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν.* sic Aeschylus Theb. 501. Parthenopaeum dixit *ἴουλον ἄρτι διὰ παρηΐδων*, *lanuginem nuper nactum genarum.* altero sensu Hom. *τὸ ἄρτι* usurpavit ceteris in locis, quae indicavi. cf. Viger. p. 386, 387. — *τόδε*, *hoc*, *τὸ ἀποειπεῖν μῆνιν*, *reconciliatio. sane hoc utrique nostrum magis conducebat nuper, cum iratis animis de puella contenderemus;* melius nobiscum actum fuisset, si eo ipso die alter cum altero in gratiam rediissemus. recte dicit *ἄρτι*, *nuper*, quandoquidem universa gesta Iliadis 40 dierum spatio comprehendit Woodius priore ed. libri de Homeri ingenio; quorum dierum decimo rixati sunt Achilles et Agamemnon. v. H excursu ad σ', 125., quo loco cum diu se a bello cessasse ait Achilles, loquitur ut adolescens pugnandi cupidus, quem vel brevis otii taederet. — *ἄρειον.* sic plerique omnes libri et Julianus or. 2. p. 50. Chia olim ed.: *ὄνειαρ*, Massiliensis *ἄμεινον*, quod praetulit P. Knightius.

57—60. *ἀχνυμένω κῆρ.* η', 428, ψ', 284 etc. — *θυμ. ἔριδι.* η', 210, π', 476 etc. — *μενεήναμεν.* γ', 379, ν', 628, Odyss. δ', 282 etc. — *ἐν νήεσσιν*, *in castris nauticis*, simul illuc venit captiva. — *Ἄρτεμις ἰῷ.* de Apollinis et Dianae sagittis v. ann. ad α', 50. et ζ', 205. — *Λυρνησσόν.* β', 690.

61—63. *ὀδὰξ ἕλον.* β', 418, λ', 748 etc. — *ἄσπετον οὖδας*, *ineffabile solum*, h. e. immensum, quemadmodum alias dixit *γαῖαν ἀπείρονα*, vel

δυσμενέων ὑπὸ χερσὶν, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
Ἕκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
δηρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι ὀΐω.
ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, οὐδέ τί με χρὴ
ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
ὄτρυνον πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
ὄφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθὼν,
αἴ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν· ἀλλά τιν' οἴω
ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγῃσι
δηΐου ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο.“

gaudet exercitus; Agamemnon autem gravi oratione excusat deos, fatum, Erinnyn atque Aten, quae quidem ipsum aliquando Jovem laeserit, et Herculem, partum ejus impediendo; deinde re quoque diu iratum placaturus, tantisper quiescere Achillem jubet, donec olim promissa ipsi dona ab se afferantur.

Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν, ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλείωνος.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν, ἀναστάς·
„Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος,
ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν

ἀπειρεσίην: v. η', 446, υ', 58 etc. — *ἀπομηνίσαντος*. β', 772. — *τὸ κέρδιον*. γ', 41, ζ', 410 etc.

65, 66. σ', 112, 113. cf. π', 60.

68—71. *ἀσκελέως*. (Odyss. α', 68, δ', 543, κ', 463.) *ἄγαν σκληρῶς, ἀμεταστρεπτί. σκέλλειν γὰρ τὸ σκληροποιεῖν*, inquit Schol. B, quem alii sequuntur. cf. Schn. h. v., cui tamen *α αὐξητικὸν* sive intensivum, quod vulgo dicunt, sumenti in hoc verbo non assentior, sed *ἀσκελὴς* pro *σκελὴς* dictum puto, ut *ἀβληχρὸς* pro *βληχρὸς*, *ἀμαλὸς* pro *μαλὸς* et similia, de quibus v. ann. ad η', 235. et ο', 606. — *ἔτι*, *adhuc*, *etiam*, ut ante feci. *ἔτι καὶ*, *καὶ ἔτι*. — „*ἰαύειν*, *ἐπαυλίζεσθαι*, ut ι', 325.“ E Schol. A.

72, 73. η', 118, 119. hic quoque unus Vindob.: *αἴ κε φύγ*. E: — *αἴ κεν, ἢ ὅς κε* —. et paucis interjectis: *τὸ δὲ αἴ κε φύγῃ καὶ ἑξῆς* etc. — *ὑπ' ἔγχεος ἡμ*. v. ζ', 73, π', 16, 591, ρ', 224 etc.

75. hic *ἀπειπόντος* elisa praepositione, 35. autem dixit *ἀποειπὼν*, ut *ἀπαίνυτο* ο', 595, et contra *ἀποαίνυτο* Odyss. μ', 419. et ξ', 309.; quo item pertinent *ἐπιείκελος* et *ἐπείκελος* α', 265, Odyss. ο', 413, *ἐπιόψομαι* et *ἐπόψεαι* ι', 167, ξ', 145., *ὑποείξομαι* et *ὑπείξομαι* ψ', 602, α', 294, aliaque hujuscemodi, quae miror mirari Heyneum et Buttmannum *Lexil*. I. p. 287. ann. damnat tam futili de causa hunc versum Bentlejus, delevit P. Knightius, ut concipilare solet Homerum.

77. h. e. *ἀναστὰς αὐτ. ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν*, intell. *εἶπε* e verbo *μετέειπεν*. hyberbato non animadverso turbarunt Critici atque editores, vel perperam illi haec interpretantes, vel mutantes, aut expungentes. quos longum est refellere singulos. tribus verbis defungar. stans, more oratorum, non sedens, dixit Agamemnon; nec tamen progressus est in medium, ut alias solebant, quippe turba innumera impeditus et praefestinans causam suam agere, sed oravit ante ipsum subsellium, e quo surrexit, *ἑστὼς παρὰ τῇ καθέδρᾳ, οὐδ' ἐν μέσοις ἑστὼς*, ut ait Dionysius Sidonius ap. Ap. v *ὑββάλλειν*. hinc Agam. 79.: *ἑσταότος μὲν*, inquit, *καλὸν ἀκούειν*, *stantem* audire decet. stetit igitur. ipse Ap. l. c.: *ἡ δὲ διάνοια οὕτως*, inquit: *ἑστῶτος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἐοικός ἐστιν ὑποκρούειν τὸν λέγοντα. χαλεπὸν γάρ ἐστι καὶ τῷ ἐπιστήμονι λόγων ὑποκρουομένῳ διὰ τὸν θόρυβον λέγειν. ἀνδρῶν γὰρ ἐν ὁμάδῳ πολλῷ πῶς ἄν τις ἀκούσειεν ἢ εἴποι, ὑποκρου-*

ὑββάλλειν· χαλεπὸν γάρ, ἐπιστάμενόν περ ἐόντα.
ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι,
ἢ εἴποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.
Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
ξύνθεσθ', Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος.
πολλάκι δή μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
καί τέ με νεικείεσκον, ἐγὼ δ' οὐκ αἴτιός εἰμι.
ἀλλὰ Ζεύς, καὶ Μοῖρα, καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννύς,
οἵτε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην,
ἤματι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
ἀλλὰ τί κε ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.
πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται,

ὁμενος ὑπὸ τῶν θορυβούντων; καί φησιν ὁ Σιδώνιος, ὅτι τῷ ὑββάλλειν ὅμοιόν ἐστι τοῦτο (α', 292.)· *τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο.* similiter E et Alexander ap. Porphyr. v. H.

80—84. Sch.: *ὑββάλλειν.* ὑποκρούειν, ἐμποδίζειν τὸν λέγοντα. τινὲς δὲ κακῶς ἤκουσαν τὸ δι' ἑταίρου (imo ἑτέρου) λέγειν. h. e. subjicere alicui, quae pro nobis dicat, ut Agamemnonem inepti quidam fecisse arbitrabantur, cum ipse sederet; qui mos per interpretem dicendi abhorret ab aevo heroïco. v. E et H. — *χαλεπὸν γάρ*, h. e. χαλεπὸν γάρ ἐστιν ὑποβάλλειν τινά, *ἐπιστ. περ ἐόντα*, *nam molesta est* dicenti *interpellatio quamvis periti* seu diserti *viri.* male, hac interpretatione, quam ipse reperit, posthabita deteriori, K χαλ. γὰρ interpretatur χαλ. γάρ ἐστιν εἰπεῖν etc., *nam difficile est vel disertum dicere, cum interpellatur.* imo, toto exercitu accurrente ac strepente, his verbis urbane Ag. vel disertorum et procerum, nedum vulgi, voces compescit, ne gravis ipsius oratio interrumpatur. — *ὁμάδῳ*, *tumultu.* v. β', 96 etc. — Sch.: *βλάβεται.* (166, Odyss. ν', 34.) ἐμποδίζεται, βλάπτεται. (*λιγὺς — ἀγορητής.* α', 248, β', 246 etc.) *Πηλ. μ. ἐ. ἐνδείξομαι.* οἷον τὴν ἀπότασιν τῶν λόγων πρὸς Ἀχιλλέα ποιήσομαι φανερῶς. ἢ ἀπολογήσομαι. sic et alii, quasi per se dictum sit ἐνδείξομαι, cum referri possit ad μῦθον, ut Herod. 8, 141.: ἐνδεικνύμενοι τοῖσι Λακεδαιμονίοισι τὴν ἑωϋτῶν γνώμην. cf. Schn. h. v. sic igitur ordinem instituemus: Πηλείδῃ μὲν ἐ. ἐνδείξομαι μῦθον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι ξύνθεσθε (μῦθον), Ἀργ., καὶ εὖ γν. ἕκ. τὲ pro καὶ dictum est, ut Pind. Nem. 6, 106.: παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε Τιμίδαν κλᾶρος pro κλ. ἐν. σέ, παῖ, καὶ Τιμ. Soph. Trach. 963.: σοί τε γὰρ ὄμμα ἔμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σώζειν pro καὶ γὰρ σοὶ ὄμμα etc. cf. ann. ad Aeschyl. Cho. 35. et inferius 221. Achilli quidem hanc rem se expositurum, ejusque potissimum gratia dicturum esse significat, sed velut judice exercitu. — *ξύνθεσθε.* Schol. A: κρίνατε, δοκιμάσατε. Schol. B: — κατὰ νοῦν, λάβετε. v. α', 76, ζ', 334, η', 44 etc. — *μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος*, *et quisque rem, quae agitur, bene cognoscite.*

85. *τοῦτον μῦθον.* h. e. τοῦτο, id, quod jam dicet, ὡς ἐγὼ αἴτιός εἰμι, *me affinem esse culpae.* vidit hoc K, alii non viderunt. quem usum pronominis οὗτος attigit Bast. Epist. crit., laudato Orvill. ann. ad Charit. 2, 11. cf. Eurip. Med. 210, 525, Aristoph. Lys. 1091 etc.

86—90. *νεικείεσκον.* β', 221, δ', 241. — *ἠεροφοῖτις.* ι', 571. — „*θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.* θ. διατελευτᾷ πάντα, h. e. διατελεῖ, ut τελευτᾶν pro διατελεῖν legitur θ', 9. et σ', 328." *Ex H. numen deorum omnia perficit.* sententia, qualibus scatent poëtae et scriptores.

91—133. narratio praeclara de Ate, cujus interventu, ab Junone immissae, regno Argivo excidit Hercules. plena sunt ejusmodi narrationum Homeri scripta; neque hanc equidem vel deleverim, quod fecit Knightius, cui videtur prorsus aliena; vel in Heraclea nescio qua sublectam, seroque Homericis interpositam, putaverim, quo se inclinat sententia Heynei. medium ἀᾶσθαι sensu activi 91, 95 et 129. offendit Buttmannum, cujus haec sunt verba *Lexil.* I. p. 226. ann.: „Dergleichen im ganzen Homer sonst nicht, in Einem Buche aber, und selbst in Einer Episode, wie hier, sogar wiederholt vorkommende Formen greifen bekanntlich

οὐλομένη. τῆς μέν θ' ἁπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει
πίλναται, ἀλλ' ἄρα ἥγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει,
* βλάπτουσ' ἀνθρώπους· κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησε.
καὶ γάρ δή νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο, τόνπερ ἄριστον
ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
Ἥρη, θῆλυς ἐοῦσα, δολοφροσύνῃς ἀπάτησεν,
ἤματι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βίην Ἡρακληείην
Ἀλκμήνη τέξεσθαι ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.

[i]n die Kritik der einzelen Theile Homers [w]esentlich ein; worauf ich mich hier [n]icht einlasse. Nur darauf mache ich [a]ufmerksam, wie leicht auch Formen [s]chon in den sehr alten Text gekommen [s]ein können, die in dem uralten nicht, [u]nd andre ebenso daraus verdrängt. Die [A]ristarchische Variante freilich im 95. [V]. Ζεὺς ἄσατο ist durch den Zusam[m]enhang verurtheilt (s. Heyne): aber [w]er kann auf ein ἄσατο τὸν bauen, an [d]essen Stelle ἄασε τὸν ebenso gut, und [n]atürlicher (?), und homerischer stehn [w]ürde? Wenn wir ferner erwägen, dass [d]as Praes. Act. ἀᾷ der Zerdehnung in einer Endsylbe ebenso unterworfen war, [w]ie ὁρᾷ, ἐᾷ, so zeigt sich die Möglich[k]eit, dass eine alte Form ἀάᾳ hier schon [i]n Munde der Rhapsoden durch das be[q]uemere ἀᾶται verdrängt ward." sic [. . .]le, cum nemo nesciat, liberrimum esse [H]omerum in hoc genere, qui haec et si[m]ilia, ὁρᾷ, ὁρᾶται, φάντες, φάμενοι, [. . .]μῆσαι et τιμήσασθαι, promiscue di[xi]t, et hoc ipso loco, 113, ἀάσθη, usur[pe]t sensu passivo, ut alias ἀάσατο. v. [. . .], 533, λ', 340, π', 685, inferius 136, [1]37 etc. multo magis quam postea mu[ta]biles tum erant formae linguae, laxis[si]maeque habenae regularum, quas im[pu]ne migrabant poëtae vel propter usum, [ve]l euphoniae gratia, vel etiam versus [se]dulo adducti. velut ἄσατο quis neget [εὐ]φωνότερον esse quam ἄασεν, et ἀᾶται [qu]am ἀάᾳ, vocem anapaesticam, quam [. . .] metrum quidem admittit? sane lubri[cu]m, si quod aliud, est illud genus cri[si]s, nec cuiquam ego auctor sim ut [pro]pterea vel iota mutet aut deleat apud [po]ëtam antiquissimum.

[9]1—93. Sch.: πρέσβα. (ε', 721.) [. . .]ιμος. Jovis filiam esse fingit Aten [pro]pter potentiam; qua itidem de causa [Par]cas ejus filias dixit Hesiodus Theog. [. . .], sed idem Aten Eridos natam, quia [dis]cordiae rixaeque saepe damno sunt [ho]minibus, ut K annotavit. — Ἄτη, ἣ [πά]ντας ἀᾶται. proverbii loco dictum, [o]pinor, quod 129. repetit ἐμφατικῶς. et 136. — τῆς μὲν — βαίνει. mollibus pedibus incedere ait Aten, nec solo, sed in capitibus hominum, h. e. clam eos velut arrepere, et mentes eorum irretire. E: οὐκ εἰς γῆν βαίνει ἡ Ἄτη, ἀλλὰ κατ' ἀνδρῶν κράατα, διότι ἐκ μετεωρισμοῦ τὸ βλάπτεσθαι καὶ εὐηθείας κουφόνου, ὡς ἡ τραγῳδία (Aeschyl. Prom. 381.) φησὶν etc. — Sch.: οὐ — πίλναται. (ψ', 368, Odyss. ζ', 44.) οὐ γὰρ προσπελάζει τῇ γῇ.

94. κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησεν. scribamus ἕτερόν τε, h. e. καὶ ἕτερον, *etiam alium*, me majorem ac potentiorem. Eurip. Suppl. 559.: πολλοὺς ἔτλην δὴ χἀτέρους ἄλλους πόνους, h. e. interprete Hermanno Viger. p. 722: *multos alios, eosque graviores, pertuli labores.* Comicus Vesp. 258.: ἦ μὴν ἐγώ σου χἀτέρους μείζονας κολάζω. quanquam et alii intelligi possunt, quos itidem cepisse dicat Aten, nihil amplius. sed potior est altera illa ratio, quoniam de Jove dicturus est; quo sensu etiam germanice dicas: *sic bestrickt auch wohl Andre*, h. e. *Bessere, Mächtigere als mich.*

95—99. Sch. ad 119.: Ζεὺς μιγεὶς τῇ Ἠλεκτρύονος Ἀλκμήνῃ, ὃν τρόπον εἴρηται ἐν τῇ ξ' (323.), ἔγκυον κατέστησε. μελλούσης δὲ τίκτειν, ὤμοσεν ἐν θεοῖς, τὸν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ γεννηθέντα τῶν ἐξ αὐτοῦ βασιλεύσειν. Ἥρα δὲ ζηλοτύπως διατεθεῖσα τὰς μὲν Ἀλκμήνης ὠδῖνας ἐπέσχεν, Ἀντίβειαν δὲ, ἥν τινες Λευκίππην εἶπον (Nicippen vocat Apollod. 2, 4, 5. v. et ibi H. et ad 116.), τὴν Σθενέλου γυναῖκα, κυοφοροῦσαν Εὐρυσθέα ἑπτάμηνον τεκεῖν ἐποίησε. — βασιλεὺς δὲ ὢν Εὐρυσθεὺς Ἡρακλεῖ τοὺς ἄθλους ἐπέτασσε, οὓς τελειώσας κατὰ τὰς Ἀθηνᾶς κ. Ἀπόλλωνος ὑποθήκας ἀθανασίας μετέλαβε. — ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν. formula dicendi, cum *omnes* significare volunt. sic α', 544.: πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. cf. Hesiod. Theog. 220, Scut. Herc., 28" etc. *E K et H.* — Sch.: ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ. κατατετειχισμένῃ, μεταφορικῶς, διὰ τὸ ὑπὸ Ἀμφίονος κ. Ζήθου αὐτὴν

ἤτοι ὅγ᾽ εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσι·
„„Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι,
ὄφρ᾽ εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγει.
σήμερον ἄνδρα φόωσδε μογοστόκος Εἰλείθυια
ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἵθ᾽ αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσί.““
„Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
„„ψευστήσεις, οὐδ᾽ αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις.
εἰ δ᾽, ἄγε νῦν μοι ὄμοσσον, Ὀλύμπιε, καρτερὸν ὅρκον,
ἦ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν,
ὅς κεν ἐπ᾽ ἤματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς
τῶν ἀνδρῶν, οἳ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης.““
„Ὣς ἔφατο· Ζεὺς δ᾽ οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν,
ἀλλ᾽ ὄμοσεν μέγαν ὅρκον· ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη.
Ἥρη δ᾽ ἀΐξασα λίπε ῥίον Οὐλύμποιο,
καρπαλίμως δ᾽ ἵκετ᾽ Ἄργος Ἀχαιϊκὸν, ἔνθ᾽ ἄρα ᾔδη
ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηϊάδαο,
ἡ δ᾽ ἐκύει φίλον υἱὸν, ὁ δ᾽ ἕβδομος ἑστήκει μεὶς,
ἐκ δ᾽ ἄγαγε πρὸ φόωσδε καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα,

τετειχίσθαι. Hesych.: εὐστέφανος. — εὔπυργος, εὔτειχος. Thebis hoc epitheton tribuitur etiam ap. Hesiodum et Pindarum.

101. θ', 5, hymn. in Apoll. 311. cf. θ', 20, Odyss. θ', 341.

102. η', 349 etc.

103—111. *μογοστόκος*. λ', 270. — *περικτιόνεσσιν*. ρ', 220 etc. „h. e. Argivis: nam Alcmena tum Tirynthe habitabat.“ *Ex H.* — *οἵθ᾽ αἵματος — εἰσίν*. h. e. οἵτε εἰσὶν ἐξ ἐμεῦ αἵματος. *αἵματος*, κατὰ τὸ αἷμα, quod attinet ad sanguinem. v. Matth. §. 316. et cf. 111, 142. — Sch.: *ψευστήσεις*. ψεύσῃ. (*αὖτε*, *rursus*, ut saepe antea et ego et ceteri dii consilia tua impedivimus. verba apta ad commovendum et temerario jurejurando implicandum Jovem. — *τέλος μύθῳ ἐπ.*, τελειώσει μῦθον, *dictum* hoc tuum *perficies*. cf. υ', 369. — *εἰ δ᾽, ἄγε*. α', 302. — *ἐπ᾽ ἤματι τῷδε*. usitatius fuisset hoc ἐπ᾽ ἤματος τοῦδε, sed a metro abhorrebat. v. Matth. §§. 584, 585.) *πέσῃ — γυναικός*. γεννηθῇ, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. *μετὰ ποσσὶ*, μεταξὺ ποδῶν, ut E explicat. v. Matth. §. 587. — *οἳ σῆς — γενέθλης*. ordo: οἵ εἰσιν ἐκ σῆς γεν. αἵμ., h. e. αἵματι. cf. 105.

114. ξ', 225.

115—119. *Ἄργος Ἀχ.* ι', 141, 283. — *ᾔδη*. α', 70 etc. — *ἰφθίμην*. ε', 416, α', 3. — *Sthenelus*, Perseï fil., Amphitryonem, ejusdem Perseï ex Alcaeo
nepotem, generumque Electryonis, My-
cenarum regis, quem invitus occidera
Amphitryon, regno Argivo expulit, e
ipse Mycenis et Tirynthe potitus est
v. Apollod. 2, 4, 6. — *ἡ δ᾽ ἐκύει*
ἣ δὴ ἐκ., *quae quidem sane utero fere*
bat puerum, sed septimo tantum mens
ineunte. cf. 134, 155 etc. minus ben
edd.: — *Περσηϊάδαο*. (vel *Περσ.*·) ἡ
etc., qua interpunctione accepta du
verba ἐκ δ᾽ ἄγαγε — ἐόντα referunt
ad Junonem. — Sch.: *ἐκύει*. (ψ', 266
κατὰ γαστρὸς εἶχε. *μείς*. μὴν, (ma
codd.: καὶ μήν.) Αἰολικῶς. ὥσπερ ῥ
ῥινὸς, καὶ θὶς θινὸς, οὕτω καὶ με
μεινὸς κλιθήσεται κατὰ τὴν ἀναλογία
(v. Schn. vv. μεὶς et ἵστημι. — *ἐκ
ἄγαγε πρὸ*, προεξήγαγε δὲ, *et pri
eum eduxit*.) Sch.: *ἠλιτόμηνον*. δι
μαρτηκότα τοῦ τελείου ἀριθμοῦ τ
ἐννέα μηνῶν. ἑπταμηνιαῖος γὰρ Εὐρ
σθεὺς ἦν. ἀλιτεῖν οὖν (v. infra 2
ann. ad θ', 360 etc.) τὸ ἀποτυχεῖν.
militer Ap., Etym., Hesych. praete
multus est Sch. de tempore praegnat
nis: καὶ λέγομεν, inquit, τρεῖς κινήσ
ἔχειν τὸ βρέφος ἐν τῇ γαστρὶ etc. p
losophus H. A. 7, 4, 4.: τὰ μὲν
ἄλλα ζῶα μοναχῶς ποιεῖται τὴν
τόκου τελείωσιν, εἷς γὰρ ὥρισται
τόκου χρόνος πᾶσιν· ἀνθρώπῳ δὲ π
λοὶ μόνῳ τῶν ζώων. καὶ γὰρ ἑπτά
να, καὶ ὀκτάμηνα, καὶ ἐννεάμηνα
γνονται, καὶ δεκάμηνα τὸ πλεῖστ
ἔνιαι (malim ἔνια) δ᾽ ἐπιλαμβάν
καὶ τοῦ ἑνδεκάτου μηνός. ὅσα μὲν

Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' Εἰλειθυίας·
αὐτὴ δ' ἀγγελέουσα Δία Κρονίωνα προσηύδα·
„„Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω.
ἤδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλὸς, ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
Εὐρυσθεὺς, Σθενέλοιο πάϊς Περσηϊάδαο,
σὸν γένος· οὔ οἱ ἀεικὲς ἀνασσέμεν Ἀργείοισιν.““
„Ὣς φάτο· τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν.
αὐτίκα δ' εἷλ' Ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο,
χωόμενος φρεσὶν ᾗσι, καὶ ὤμοσε καρτερὸν ὅρκον,
μήποτ' ἐς Οὔλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
αυτις ἐλεύσεσθαι Ἄτην, ἣ πάντας ἀᾶται.
„Ὣς εἰπὼν ἔῤῥιψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
χειρὶ περιστρέψας· τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων.
τὴν αἰεὶ στενάχεσχ', ὅθ' ἑὸν φίλον υἱὸν ὁρῷτο
ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων.

γίγνεται πρότερα τῶν ἑπτὰ μηνῶν, οὐδὲν οὐδαμῇ δύναται ζῆν· τὰ δ' ἑπτάμηνα γόνιμα γίγνεται πρῶτον, ἀσθενῆ δὲ τὰ πολλά· διὸ καὶ σπαργανοῦσιν ἐρίοις αὐτὰ etc. cf. Plin. H. N. 7, 5., et scriptoris utriusque interpp. — ἀπέπαυσε. λ', 323, σ', 267 etc. — „σχέθε δ' Εἰλειθυίας. sic et Latonae partum cohibuit Juno: v. h. in Apoll. 97—101. fuse haec narrat Ovid. Met. 9, 281., Istro, ut videtur, auctore. certe Schol. Townl.: Ἴστρος δέ φησιν, ὠδινούσης Ἀλκμήνης τὰς χεῖρας συνέχειν τὰς Μοίρας, γαλῆς δὲ παρελθούσης ἀπολῦσαι, καὶ τεχθέντος αὐτοῦ νομισθῆναι γαλῆν εἶναι αὐτῷ τροφόν.“ *E K et H.*

121—124. ἀργικέραυνε. (υ', 16, χ', 178.) λαμπρὸν ἔχων κεραυνὸν, ἢ ταχύν. ἀργῆτα κεραυνὸν dixit θ', 133. et Aristoph. Av. 1620., ubi itidem gloss. Victor.: τὸν λαμπρὸν, ἢ ταχὺν etc. priorem fere interpretationem probant viri docti; posterior placet scriptori de Mundo cap. 4., qui hoc peculiare quoddam genus fulminum esse arbitratur: τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλώδεις ψολόεντες λέγονται, οἱ δὲ ταχέως διάττοντες ἀργῆτες, ἑλικίαι δὲ οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι, σκηπτοὶ δὲ ὅσοι κατασκήπτουσιν εἴς τι. — ἀεικὲς, *indignum.*

125, 126. „τὸν δ' ἄχος — βαθεῖαν, ut ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ ι', 9. tropus a telo.“ *E K.* φρένα βαθεῖαν semel dixit, similiter autem μεγάλας φρένας Αἰακίδαο ι', 184. Virg. Aen. 1, 26.: *manet* alta mente *repostum Judicium Paridis.* — λιπαροπλοκάμοιο. recte Sch. inter alia: τῆς ἠλειμμένους πλοκάμους ἐχούσης. h. e. pulcrae, a parte. nihil enim obstat, quominus pulcra fingatur Ate, quamvis noxia. sic ap. Hesiodum O. et D. 82. Pandora pulcherrima tamen est πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν, Echidna partim νύμφη ἑλικῶπις Theog. 298, 307, Graearum altera εὔπεπλος, altera κροκόπεπλος, ibidem 273, nec in Furiarum imaginibus Athenis οὐδὲν φοβερὸν fuit teste Paus. 1, 28. quo pertinet etiam nescio cujus dictum illud in mulieres: τερπνὸν κακὸν πέφυκεν ἀνθρώποις γυνή.

131. ἔργ' ἀνθρώπων, *opera hominum*, agros, terram. v. π', 392 etc. „εἰς Ἴλιον δὲ ἠνέχθαι φασὶν, inquit Schol. B: ἀφ' οὗ καί τις λόφος. similia habet E, quorum explicatio petenda est ex Apollodoro 3, 12, 3. et ad eum locum annotatis. fuit λόφος Ates, ubi Ilus condidisse Ilium, et quo ipse Jupiter Palladium projecisse dicebatur.“ *Ex H.*

133. ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα. debiles atque invenusti numeri (- ⏑ | ⏑ - ⏑ | ⏑ - ⏑), quibus ipsis exprimere poëta voluisse videtur indignitatem rei. — ἔργον ἀεικὲς, *opus* aliquod *indignum*, velut purgationem stabulorum Augiae. — ἔχοντα, *sustinentem.* Soph. Antig. 391. εἴχομεν θείαν νόσον, *tolerabamus divinitus immissum malum.* Aristoph. Nub. 264.: ἀμέτρητ' Ἀὴρ, ὃς ἔχεις τὴν γῆν μετέωρον, ubi Schol.: ὃς παρείληφας τὴν γῆν καὶ βαστάζεις. vel περιφραστικῶς dixit ἔχειν ἔργον pro ἐργάζεσθαι, ut ἔχειν φυγὴν, θαῦμα, θήραν, pro φεύγειν, θαυμάζειν, θηρᾶσθαι Aeschylus et Sophocles Choëph. 240, El. 840, Ajace 536. — ὑπ' Ε. ἀέθλων. θ', 363.: τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων. cf. superius

ὣς καὶ ἐγὼν, ὅτε δ' αὖτε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ
Ἀργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν,
οὐ δυνάμην λελαθέσθ' Ἄτης, ᾗ πρῶτον ἀάσθην.
ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καί μευ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα.
ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς·
δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν, ὅσσα τοι ἐλθὼν
χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεύς.
εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ἄρηος·
δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς παρὰ νηὸς ἑλόντες,
οἴσουσ', ὄφρα ἴδηαι, ὅ τοι μενοεικέα δώσω."

donis nec spretis, neque acceptis, Achilles Graecos statim in proelium prodire cupit.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„Ἀτρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
δῶρα μὲν αἴ κ' ἐθέλῃσθα παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικὲς,
ἤτ' ἐχέμεν, πάρα σοί· νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης
* αἶψα μάλ'. οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας,
οὐδὲ διατρίβειν (ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον),

73. significatur laborum, Herculi impositorum ab Eurystheo, fatalis necessitas, quasi dicat *sub lege* istorum laborum, quibus obnoxius fuit Hercules. — ὅτε δ' αὖτε. ὅτε δὴ αὖτε. *quando scil. Hectorem ap. ipsas puppes occidere Graecos videbam, non potui non meminisse Ates,* itaque et ipse dolui, ut tum Jupiter.

137, 138. ι', 119, 120. καὶ — Ζεύς. σ', 311.: νήπιοι, ἐκ γάρ σφεων φρένας εἵλετο Παλλὰς Ἀθήνη. Scut. Herc. 89.: τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεύς. cf. ann. ad ζ, 234.

140. δῶρα — παρασχεῖν. ἐγὼ οὗτός εἰμι, ὥστε παρασχεῖν. sic inter alia E. cf. Matth. §. 470. — Lips.: παρασχέμεν, ut 147.

141—144. χθιζός. τῇ νυκτὶ τῆς χθὲς ἡμέρας. Schol. B. v. ι'. — ἐπειγόμενός (ε', 501 etc.) περ ἄρηος, *quamvis properans ad bellum.* v. ann. ad 105. — θεράποντες, *ministri,* heroum filii: v. 238. — μενοεικέα. ι', 90 etc.

147, 148. Sch.: δῶρα — παρ. τὰ μὲν δῶρα εἴτε θέλεις παρασχεὶν, εἴτε καὶ παρ' ἑαυτῷ ἔχειν, ἐν σοί ἐστι. παρά σοι. (sic, potestque et hoc ferri.) πάρεστί σοι. E: τὸ δὲ παρὰ σοὶ γράφεται καὶ πάρα σοὶ, ἵνα λέγῃ ὅτι πάρεστι κ. ἔξεστί σοι. — μνησ. χάρμης. δ', 222 etc.

149. κλοτοπεύειν. E: ἅπαξ ἐνταῦθα εἴρηται τὸ κλοτ., κ. δηλοῖ κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ κλοπεύειν κ. οἷον παρακλέπτειν τὸν καιρὸν, ἢ τὸ κλυτοπεύειν (κλυτεπεύειν. H.) κ. οἷον καλλιλογεῖν κ. κλυτοῖς ἔπεσιν ἐνδιατρίβειν, κ. οὕτω καταργεῖν ἐν κενοῖς. Schol. B: — τινὲς καλολογεῖν, οἱονεὶ κλυτεπεύειν. idem: ἢ κλέπτειν τὴν μάχην, quasi dixerint κλοπετεύω, ut δραπετεύω, et „pronuntiatione mutata," ut ait H, κλοτοπεύω. Hesych.: κλοτοπεύειν. παραλογίζεσθαι. ἀπατᾶν. κλεψιγαμεῖν (quasi κλοτοπυίειν). στραγγεύεσθαι: nam id verbum et huic et Apollonio restituendum esse, cum libri utriusque habeant στρατεύεσθαι, intellexerunt viri docti. Vatic. codex: κλυτοπεύειν, quod vereor ne arcessendum sit, vel ponendum κλύτ' ὀπεύειν, h. e. κλυτὰ ὀπεύειν, *sonantia*, sonos, verba, *circumspicere* non rem; quemadmodum dixit κλυτὰ μῆλα, κλυτὰ φῦλα. (ξ', 361.) nam o in υ mutare solent Aeoles et Dores, non contra, quod sciam. ὀπεύειν autem recte ducitur ab ὄπω, ὀπέω, et interpretatur Hesych. περισκοπεῖν, βλέπειν. fuit igitur, ni fallor, υ forte in o mutatum, ut saepe alias, velut ap. Aeschylum Eum. 843. recte suadent ἐξαμβρῦσαι pro ἐξαμβρόσαι. de sententia I apte contulit illud π', 631.: οὔτι χρ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι. mer verba captare morasque nectere vet pugnandi cupidissimus Achilles.

150—153. μέγα ἔργον, *magnum opus*, expugnatio Trojae. — ἄρεκτο ἄῤῥεκτον. Sch.: ἀτελείωτον, ἄπρακτο

ὥς κέ τις αὖτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρώτοισιν ἴδηται
ἔγχεϊ χαλκείῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.
ὧδέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω."

respondet Ulysses, prius prandendum esse exercitui; dein dona in medium afferenda atque adducenda, ut quisque videat; tum ipsum Achillem convivio excipiendum apud Agamemnonem.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
„μὴ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἐών, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον υἷας Ἀχαιῶν,
Τρωσὶ μαχησομένους, ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
φύλοπις, εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες
ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν.
ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῇς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
ἄκμηνος σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι.
εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάᾳ πολεμίζειν,
ἀλλά τε λάθρῃ γυῖα βαρύνεται ἠδὲ κιχάνει
δίψα τε καὶ λιμὸς, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι.
ὃς δέ κ' ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς
ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζῃ,
θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα
πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
ὅπλεσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορὴν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ

— ὦδε, *sic*, re ita comparata, quod idem solet dicere τῷ, propterea. — τὶς, *quisque.*

155. α', 131.

156—159. νήστιας, *jejunos.* 207, Odyss. σ', 369. — „εὖτ' ἂν πρῶτον, *cum primum*, cum semel, ὅτι ἅπαξ. ζ', 289.: ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται." *Ex Il.* — Sch.: ὁμιλ. (α', 269, λ', 502 etc.) φάλαγγες. εἰς ταὐτὸ συνέλθωσιν αἱ τῶν στρατιωτῶν τάξεις πολεμοῦσαι, συμπλακεῖσαι. Germani simili verbo id dicunt *zusammentreffen.* — ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος. κ', 482, ο', 60 etc.

161. ι', 702. cf. ζ', 261. K.

162, 163. πρόπαν — καταδύντα. ι', 601, ω', 713, Odyss. ι', 161 etc. — Sch.: ἄκμηνος. (207, 320, 346.) ἄγευστος. Suid.: ἄκμηνος. ἄγευστος. ἄκμηνος δόρποιο. id Suidas legisse videtur h. l., nec est deterius vulgato. Etym. Aristarchum ait scripsisse ἄκμηνος παρὰ τὴν ἄκμην, quo loco libri oggerunt ἀκμὴν, uti et Scholiastae; sed recte H fuisse putat vocem antiquam ἄκμη, quae est, interprete Hesychio, νηστεία, ἔνδεια. ab ἀκμὴ derivatum est ἀκμηνὸς, ἀκμαῖος, Odyss. ψ', 191. E: ἄκμηνος ὁ ἄγευστος καὶ νῆστις λέγεται — ἢ παρὰ τὴν ἀκμὴν (ἄκμην), ὅ ἐστιν ἀσιτίαν Αἰολικῶς, ἢ ὡς μὴ καμὼν ἐν παρασκευῇ ἀρίστου, (K: — „von κμέω, καμέω, κάμω, κάμνω. daher ἄκμηνος περὶ σίτου, wer um Speise nichts that, *qui non paravit labore cibum.*) ἢ (!) οἱονεὶ αἴκμητος ἤτοι ξηρὸς, χωρὶς ἰκμάδος. similiter alii Scholiastae et Etym. cf. H.

164. μενοινάᾳ. pro longa syllaba est brevis inter duas longas, ut passim: v. α', 193, 205 etc. Sch.: μεν. (ν', 214, ξ', 221 etc.) προθυμεῖται.

165—174. βαρύνεται, *gravantur*, impediuntur. cf. ε', 664. metaphora non solis Graecis usitata. ceterum cf. inferius 354. — ἐρωῆσαι πολ. ν', 776. — σκέδασον, dissipa, *dimitte.* cf. 277, 309, ψ', 158, 159, 3, 4, α', 398 etc. idem dicere potuit λῦσον ἀγορὴν, ut 277. — ὅπλεσθαι, ὁπλεῖσθαι, unde ὥπλεον Odyss. ζ', 73, ὁπλίζεσθαι, *instrui.* —

ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῇσιν ἰανθῇς·
[ὀμνυέτω δέ τοι ὅρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστὰς,
μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι.
ἣ θέμις ἐστὶν, ἄναξ, ἤτ' ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν·
καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος ἔστω.]
αὐτάρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω
πιείρῃ, ἵνα μήτι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα.
Ἀτρείδη, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ
ἔσσεαι· οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν, βασιλῆα
ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.

cujus consilio laudato, Agamemnon sancte se adjuraturum ait Achilli, ab se non esse tactam Briseïdem; tum sacrificium parari jubet.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
„χαίρω σεῦ, Λαερτιάδη, τὸν μῦθον ἀκούσας·
ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διΐκεο καὶ κατέλεξας.
ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὀμόσαι, κέλεται δέ με θυμὸς,
οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
μιμνέτω αὖθι τέως, καὶ ἐπειγόμενός περ ἄρηος,

Schol. B: *ἰανθῇς.* (ο', 103, ψ', 598 etc.) *διαχυθεὶς εὐφρανθῇς διὰ τὴν τιμήν.*

177—178. versus *ταυτολόγοι*, putidi, inepti et male cohaerentes, quorum 3. non legitur in Harlejano, Veneto suppleto, Lipsiensi aliisque nonnullis codd., quippe sublectus ι', 276, quo loco et simili, qui est ibidem 133., et reliquorum sedes invenias praeter istorum *καὶ δὲ σοὶ ἔστω*, quae apparet conflata esse ex interpretatione verborum *σὺ δὲ φρεσὶ σῇσιν ἰανθῇς.* putide explicator iste, quisquis fuit, adscripsit ista de jurejurando, quae, apta orationi legatorum, prudens jam in sua omisit Agamemnon, nec recoquere putandus est vulnusque illud refricare Ulysses *πολύμητις.* idem Graeculus, versu 77. abusus, metri gratia adjecit verba *ἐν Ἀργείοισιν ἀναστὰς*, perperamque omissa mentione Briseïdos scripsit *μήποτε — ἐπιβήμεναι:* quae res offendit etiam Heyneum. nulla horum vestigia sunt ap. Sch.

179—183. Sch.: *ἀρεσάσθω.* (δ', 362, Odyss. θ', 396 etc.) *δι' ἀρέσκειαν θεραπευσάτω, φιλοφρονησάτω.* (Ap.: *εὐαρεστοῦντα καταστησάτω*, et similiter Hesych. *placato, conciliato.* Germani id dicunt *den Versöhnungsschmaus.*) *πιείρῃ.* (σ', 342, 541 etc) *λιπαρᾷ, δαψιλεῖ, πολυτελεῖ. ἔστι δὲ μεταφορά. ἵνα — ἔχῃσθα. ἵνα μηδὲν ἐλλίπῃ τῶν ὀφειλόντων πρὸς σὲ δικαίως πραχθῆναι.* (*ἐπιδευές.* ι', 225. — *Ἀτρείδη, σὺ δὲ* —, ut Eurip. Or. 604.: *Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω,* pro *σοὶ δὲ, Μεν., τ. λ.*, quod commoti esse dicit Herm. ann. ad Soph. El. 143. cf. Porson. ann. ad Euripidis l. c.) *ἐπ' ἄλλῳ. πρὸς ἄλλους.* idem male: *οὐ μὲν — χαλ. οὐ μεμπτὸς γὰρ ὑπάρχει βασιλεὺς θεραπεύων ἄνδρα, ὃν προηδίκησεν.* nec alii melius, quasi idem sit *ἀπαρέσσασθαι* atque *ἀρέσσασθαι*, cum contrarium significet; id quod solus intellexit H. fefellit hominem, quod nonnisi Agamemnonem dici putavit *ἄνδρα βασιλῆα*, cum id nomen ceteris Graecorum principibus ducibusque aeque conveniat: v. 309, β', 250, κ', 166 etc. reprehensione vacare ait Ulysses, si vir regius inconcilietur atque inimicetur alicui, qui prior illum laeserit. quae sententia superioribus apta est; non item illa, quam dicit Pseudodidymus. leniter autem, ut decet hanc personam, et *ἀπαρέσσασθαι* dictum est, contumelias illud verborum et simultatem Achillis cum Agamemnone indicans, et *χαλεπήνῃ*, *irascatur*, pro consequente *ὑβρίσῃ*, *injuriam inferat*, quod fecerat Agam.

186—188. Sch.: *ἐν μοίρῃ. κατὰ τὸ προσῆκον, κατὰ τὸ πρέπον.* (idem est *κατὰ μοῖραν* α', 286 et alias. — *διΐκεο, διῆλθες.* ι', 61. *E K et H.*) *πρὸς δαίμονος. κατὰ θεόν.* Schol. Townl.: *ὡς ὁρκίζοντές φαμεν πρὸς Διός.*

189. ita 3 libri Vrat., h. e. *καίπερ ἐπειγ. ἄρ.*, quae scriptura nec Heyneo displicuit, et genuina videtur propterea quod verisimile est, pro *καὶ* forte per-

μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὄφρα κε δῶρα
ἐκ κλισίης ἔλθῃσι, καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.
σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω·
κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν,
* δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν, ὅσσ' Ἀχιλῆϊ
χθιζοὶ ὑπέστημεν δώσειν, ἀγέμεν τε γυναῖκας.
Ταλθύβιος δέ μοι ὦκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
κάπρον ἑτοιμασάτω, ταμέειν Διΐ τ', Ἠελίῳ τε."

indignatus Achilles mora ista certe se ipsum cibo abstinere velle affirmat, donec amicum ultus sit; nec Ulyssi inedia honorari mortuos neganti obtemperat.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„Ἀτρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι,
ὁππότε τις μέτα παυσωλὴ πολέμοιο γένηται,
καὶ μένος οὐ τόσον ἧσιν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσι.

scriptum ὡς (v. β', 356, κ', 351.) raptum esse a simili -ως, quod antecedit. sic α', 217. καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον, β', 270. καὶ ἀχνύμενοί περ etc. Venetus suppletus et alii quidam MSS.: τέως περ, bis illata particula; Aldinae: τέως γε, ut vulgo; Ven. B: τέως, ἐπειγ., claudicante versu, idque sine causa, cum in promtu esset remedium.

191—193. καὶ — τάμωμεν. 197, β', 124, γ', 105, 256. — Sch.: κρινάμενος. (ι', 517 etc.) ἐπιλεξάμενος. κούρητας. κούρους, νέους. (accentu distinguitur nomen proprium Κουρῆτες, more Graecorum. Ap.: κουρητες προπερισπωμένως μὲν σημαίνει τοὺς τὴν Πλευρῶνα κατοικοῦντας· Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο· [ι', 525] προπαροξυνόμενον δὲ νεανίας· ἅμα δ' ἄλλοι ἔσαν κούρητες Ἀχαιῶν. 248.

194. probabiliter H: δῶρά τ' ἐμῆς. E: γράφεται καὶ δῶρα δ' ἐμῆς π. ν. εἰς θεράπειαν χασμῳδίας.

195. scriptura elegans Strabonis 10. p. 716 C, quam nefas erat negligere. vulgo: χθιζὸν, continuis 4 vocabulis μ littera terminatis, quod invenustum. bene Montbel.: „Il faut remarquer qu' Ulysse est toujours choisi dans les circonstances qui exigent l'esprit de conciliation. Au premier chant, c'est lui qui est chargé de ramener Chryséis à son père pour calmer le courroux d'Apollon (v. 311); au 3. il est parlé de son ambassade à Troie pour ravoir Hélène (v. (v. 205 — 6); au 9., lorsque les envoyés se rendent auprès d'Achille, c'est surtout à Ulysse (Ὀδυσσῆϊ μάλιστα) que Nestor adresse ses recommandations (v. 180), et c'est lui qui parle le premier à Achille; enfin ici c'est à lui qu'Agam. commande d'offrir les présents d'Achille. En toute occasion Ulysse montre la supériorité de la force intelligente sur la force matérielle." cf. Schubarth. *Ideen* etc. p. 174, 175.

197. κάπρον, *aprum*. *agnos* dixit γ', 103, 246. memoratur etiam hac in causa *equus* ap. Paus. 3, 20. v. Feith. 4, c. 17. annotavit H, porcum immolatum esse more prisco jam Pelasgorum, qui mos, in Italia frequentatus, ad Romanos pervenerit (Liv. 1, 24, Virg. Aen. 8, 641.) cum reliquis olim ritibus sacrorum; de quibus evolvi jubet Dionys. Hal. 7. extremo; commemoratque numum gentis Antistiae, quem illustrarunt Eckhel. Doctr. num. 5. p. 137. et numismatici. servatus est porci mactandi usus in jurejurando athletarum et gymnastarum Olympiae ad simulacrum Jovis ὁρκίου, auctore Paus. 5, 24. v. H et Feith. l. c. p. 538. — Διΐ τ', Ἠελίῳ τε. praeterea Fluvios et Terram testatur Agam. γ', 278.

199. β', 434, ι', 96 etc. cf. α', 122, ϑ', 293.

200. ἄλλοτέ περ καί. hyperbaton pro καὶ ἄλλ. περ.

201. ita H, nisi quod scripsit μετὰ, idque retulit ad γένηται. sed dixit Hom. μέτα, h. e. μετέπειτα, *post*, *deinde*. v. Schn. h. v., Aeschyl. Ag. 673 etc. vulgo: μεταπαυσωλὴ, quod inusitatum. παυσωλὴ legitur β', 386.

202—214. Sch.: μένος ἧσιν. ὀργὴ

νῦν δ' οἱ μὲν κέαται δεδαϊγμένοι, οὓς ἐδάμασσεν
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν·
ὑμεῖς δ' ἐς βρωτὺν ὀτρύνετον. ἦ τ' ἂν ἔγωγε
νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν υἷας Ἀχαιῶν
νήστιας, ἀκμήνους· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
τεύξασθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λώβην.
πρὶν δ' οὔπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη
οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις, ἑταίρου τεθνηῶτος,
ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαϊγμένος ὀξέϊ χαλκῷ
κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
μύρονται· τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν,
ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν."
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
„ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱὲ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
κρείσσων εἷς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ
ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί γε προβαλοίμην
πολλὸν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.

ὑπάρχῃ. *κέαται.* (λ', 658 etc.) κεῖνται. *δεδαϊγμ.* (211, ρ', 535 etc.) διακεκομμένοι. (*ὑμεῖς.* Agamemnonem et Ulyssem dicit. H.) *βρωτύν.* (Odyss. σ', 407.) βρῶσιν. (vox Ionica, ut ἐδητὺς, ὀτρυντὺς, et ap. Herodotum *κτιστὺς Μιλήτου*, quae E adscripsit. cf. ann. ad 234. — *ἀκμήνους.* 163. — *τεύξασθαι* Cant., Barocc., Mori liber, Harl., Ven. B et priscae edd. vulgo: τεύξεσθαι, utrumque recte. v. Matth. §. 506. — *ἐπὴν τισαίμεθα λ.* v. idem §. 521, ann. 1. — „*ἰείη.* libri vett. fere ἱείη, *mitteret*; sed MS. Townl. et fragm. Mosc. recte ἰείη ab εἶμι. Hesych. emendatus: ἰείη. πορεύηται. Etym. v. ἴει: — καὶ ἴεε, ἴει, καὶ προΐει. *κατὰ λαιμὸν ἰείη.* ὡς ἀπὸ τοῦ τίθημι τιθείη, οὕτως ἀπὸ τοῦ ἵημι ἱείη." Ex H.) *κεῖται — τετραμμένος.* κεῖται ἐπὶ τὴν θύραν ὁρῶν, ὅ ἐστι τετραμμένους ἔχων ἐν αὐτῇ τοὺς πόδας. οὕτω γὰρ τίθενται οἱ νεκροὶ διὰ τὸ ἐξερχομένους τοῦ ἀνθρωπίνου βίου μηκέτι ἀναστρέφειν εἰς τοὺς οἴκους. (cf. Feith. p. 100, 101. Persius 3, 105.: *in portam rigidos calces extendit*; scil. velut exiturus. v. ibi eruditissimus Donnerus interpretatione germ. Persii, Stuttg. 1822., p. 102.) *τό μοι.* διό μοι. — *μετὰ φρεσὶν* idem est atque ἐν φρεσὶ, quod saepius legitur. — *ἀργαλέος.* α', 589, σ', 119 etc. — *στόνος ἀνδρῶν.* δ', 445, κ', 483, φ', 20 etc.

216. ita Barn. pessime libri: *Πηλέος* vel, si diis placet, *Πηλέως*, Attica forma genitivi. v. α', 21, 489, π', 21, Odyss. λ', 478.

218, 219. „Sch.: *προβαλοίμην.* νικήσαιμι. E, Ap., Hesych.: ὑπερβαλοίμην. proprie in scopo feriendo προβάλλειν dicitur is, qui propius eum attigit, ceterosque superat. ψ', 572. legitur προβάλλειν τοὺς ἵππους, et ibidem 639. πλήθει πρόσθε βαλόντες, *numero superantes.* significatu simili usurpantur verba προφέρεσθαι, unde προφερὴς κ', 352., et προέχειν." *Ex H.* male hanc laudem propriam Ulyssis reprehenderunt nonnulli veterum, quae laus non abhorret a simplicitate vitae heroïcae. v. scholion Sennachirimi, quod e cod. Leid. protulit Valck. Diss. p. 132., quodque itidem habetur in fragmento codicis Mosc. E: ὅρα τὸ ἀξίωμα τοῦ βουλευτοῦ, καὶ τὸν ἑαυτοῦ καίριον καὶ ἀνεμέσητον ἔπαινον. — ἵνα μὲν γὰρ καταιδέσῃ τὸν Ἀχιλλέα ὁ σοφὸς Ὀδυσσ., κατὰ πολύ φησιν ὑπερβάλλειν ἐκεῖνον τῷ νοήματι· ἵνα δὲ αὖ μὴ λυπήσῃ τὸν ἀριστέα, οὐ προβάλλεται νοὸς ὀξύτητα καὶ εὐφυΐαν, ἀλλὰ τὸ ἀφθόνητον γῆρας καὶ τὴν ἐντεῦθεν πολυπειρίαν, ὡς καὶ τοῦ Ἀχιλλέως δυναμένου μὲν τοιούτου ἔσεσθαι, εἴπερ εἰς ὅμοιον γῆρας ἐλάσει, οὔπω δὲ τοιούτου ὄντος. ἐπεὶ δὲ ὅμως καὶ ταῦτα ἐλαττοῖ τὸν Ἀχιλλέα, ὡς ἥττονα τοῦ Ὀδυσσέως, φθάνει αὐτὸν εἰπὼν μέγα φέρτατον τῶν Ἀχαιῶν. — καὶ οὕτω τῇ ἀνδρίᾳ μὲν ὑποπεσὼν ὁ Ὀδ., τῇ δὲ φρονήσει ὑπεραναβὰς, πείθει τὸν Ἀχιλλέα προσέχειν αὐτῷ. similiter de se ipse Achilles inferius 324., nec Graecorum est se contemnere.

220. h. e. τῷ κρ. σοι τλήτω ἐπὶ μυθ. ἐμ., *quare patiatur animus tuus, ut ser-*

τῶ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν.
αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν,
ἧστε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν,
ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
Ζεύς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
γαστέρι δ' οὔπως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς·
λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἤματα πάντα
πίπτουσιν. πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;
ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν, ὅς κε θάνῃσι,
νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας·
ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπωνται,
μεμνῆσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμὲς αἰεί,
ἑσσάμενοι χροῒ χαλκὸν ἀτειρέα. μηδέ τις ἄλλην
λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχαναάσθω
(ἥδε γὰρ ὀτρυντὺς κακὸν ἔσσεται, ὅς κε λίπηται
νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων), ἀλλ' ἀθρόοι ὁρμηθέντες

monibus meis sit obnoxius. v. Matth. §. 585, α.

221—233. oratio paulo obscurior propter brevitatem. hoc dicere arbitror Ulyssem. *Cito etiam pugnae* (αἶψά τε φυλ., h. e. α. καὶ φ.: v. ann. ad 84.) *satietas capit homines, cujus pugnae plurimas quidem stipulas humi fundere solet ferrum, sed messis minima est, si forte arbiter belli, Jupiter, lances inclinet,* ita ut fugere cogantur illi, qui ante victores fuerunt, corporaque hostium, in quibus spoliandis jam occupati erant, relinquere. sic nihil certum est militi praeter tempus breve, quo receptus in castra corpus curet. id cave illi invideas; *nec mortuum* aliquem *ventre lugere decet Achivos. nam multi quotidie cadunt: quando igitur respirare liceret a labore,* aut quis ejus luctus finis futurus esset? *imo sepelire quemque oportet defunctos immoto animo, et in diem flere; qui vero inviso bello superfuerint, eos memores esse oportet potus et cibi, quo deinde pertinacius armati pugnent.* jam singula horum videamus. verbis αἶψα — τέτυκται Ulysses deterret Achillem a belli amore nimio, quoniam et periculosissimum sit, et incertum ei propositum praemium propter νίκην ἑτεραλκέα. — Sch.: καλάμη κυρίως τὸ ξυλῶδες τῶν ἀσταχύων. ἢ τοὺς στάχυας περιφραστικῶς. ἀλληγορικῶς οὖν καλάμην νῦν κέκληκε τὰ σώματα τῶν ἀνῃρημένων. (sicut senile corpus Odyss. ξ', 214.) — ἄμητος προπαροξυτόνως μὲν ὁ ἀμώμενος καὶ θεριζόμενος καρπὸς τοῦ σίτου, ἀμητὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ καιρὸς τοῦ θέρους. (contra nescio quis alius ap. hunc nostrum: ἄμητον δὲ τὸν θέρους καιρὸν, similiterque Porphyrius ap. Schol. B, Etym., Hesych. sed recte, opinor, Pseudodid., quemadmodum σπορητὸς est tempus sementis. Hesiodus Opp. 383.: Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων Ἄρχεσθ' ἀμητοῦ. — ὀλίγιστος, *minimus*, hic tantum legitur ap. Hom.) ἐπὴν κλιν. τάλαντα (θ', 69) Ζεύς. ὁπόταν τροπὴν ἐργάσηται ὁ Ζεύς. (Ζεὺς — τέτυκται. δ', 84. — ἐπήτριμοι. σ', 211, 552. „Cic. Tusc. Disp. 3, 27.: *namque nimis multos atque omni luce cadentes Cernimus, ut nemo possit moerore vacare. Quo magis est aequum tumulis mandare peremtos Firmo animo, et luctum lacrimis finire diurnis.*" Cl.) νηλέα. (γ', 292 etc.) ἀνηλεῆ, ἀσυμπαθῆ. (Voss: *mit unweichlicher seel'.*) ἐπ' ἤματι δακρ. μίαν ἡμέραν κλαύσαντας. (ὅσσοι — λίπωνται. tmesis. Schol. B: οἳ δὲ περιλίπωνται ἐκ πολέμοιο. — νωλεμές. ι', 317, ξ', 58 etc. — ἑσσάμενοι. ξ', 372, ψ', 803 etc. — χαλκὸν ἀτειρέα. σ', 474 etc.

234—237. Sch.: ὀτρυντύν. παρακέλευσιν, παρόρμησιν. (Ap.: ὀτρυντύς. [235.] ἡ ἐπικέλευσις. Schol. Townl.: ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἀντιμάχειος, h. e. Antimacho frequentata. ap. eundem Schol. Eratosthenes: πολλὴ ἀντιμαχιστύς. *Ex Il.* cf. 205. Schol. B: μή τις τῶν λαῶν τὴν ἐξ ἑτέρου ὀτρυντὺν ἐκδεχέσθω, ἀλλ' αὐτοκέλευστος ἐξίτω.) ἰσχαν. ἀναμενέτω, ἀπεχέσθω. E: ἐπεχέσθω. Ap. et Hesych.: ἰσχανάασθαι, ἀπέχεσθαι, qua-

Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα.“

arcessuntur itaque dona, fitque sacrificium.

Ἦ, καὶ Νέστορος υἷας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο,
Φυλείδην τε Μέγητα, Θόαντά τε, Μηριόνην τε,
καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα, καὶ Μελάνιππον.
βὰν δ' ἴμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο.
αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον·
ἑπτὰ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὕς οἱ ὑπέστη,
αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους·
ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
ἕπτ', ἀτὰρ ὀγδοάτην Βρισηΐδα καλλιπάρῃον.
χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα
ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν.
καὶ τὰ μὲν ἐν μέσσῃ ἀγορῇ θέσαν. ἂν δ' Ἀγαμέμνων
ἵστατο· Ταλθύβιος δὲ, θεῷ ἐναλίγκιος αὐδὴν,
κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν,
ἥ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διῒ χεῖρας ἀνασχὼν,
εὔχετο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἵατο σιγῇ
Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βασιλῆος.
εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

jusjurandum Agamemnonis.

„Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
Γῆ τε, καὶ Ἠέλιος, καὶ Ἐριννύες, αἵθ' ὑπὸ γαῖαν
ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ,
* *μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι,*

si id legerint in libris. est autem *continere se*, *morari*, *cessare*. *ἦδε — Ἀργείων.* cf. β', 391 — 393. — *ἐγείρομεν. ἐγείρωμεν. Ex H.*

238 — 240. *Νέστορος υἷας.* Antilochum et Thrasymedem. Sch.: *ὀπάσσατο.* (κ', 238.) *προσηταιρίσατο, ἀκολούθους ἔλαβε.* — *Μέγητα.* β', 627. — *Θόαντα.* ibid. 638. — *Μηριόνην.* ib. 651. — *Λυκομήδεα.* ι', 84, *Μελάνιππον.* θ', 275, ο', 576 etc.

242. E: — *ὅπερ οἰκεῖόν ἐστι ῥηθῆναι ἐπὶ τῶν συντόμως ἀνυομένων. τοῦτο δὲ ὅμοιόν ἐστι τῷ ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον, ἅπερ (ὅπερ) Ἡρόδοτος ζηλώσας φησί· ταῦτα εἶπε, καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίεεν.* h. in Merc. 46.: *ὣς ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον ἐμήδετο κύδιμος Ἑρμῆς.* Terent. Heaut. 5, 1, 31.: dictum factum *huc abiit.* quod Germani dicunt *Gesagt*, *gethan*, Francogalli *Aussitót dit*, *aussitót fait.* quae praeterea comparavit Barn. notissima illa *Tum dixit deus: Esto lux! et fuit lux*, Genes. 1, 3. et *ipso* (Jehova) *dicente est; ipso praecipiente existit*, Psalm. 33, 9., non tam festinationem, quae hic agitur, quam potentiam significant, ut H animadvertit.

243 — 248. v. ι', 122 — 134. E: — *στήσας. σταθμήσας.* Sch.: — *διὰ ζυγοῦ στήσας. οὕτως γὰρ οἱ ἀρχαῖοι τὰ χρήματα ἐστάθμιζον, ὅθεν ὀβολοστάται εἴρηνται.* cf. ν', 745. nauci non est, quod addidit Pseudodid., *ἀριθμήσας.* — *δέκα πάντα.* η', 161. — *κούρητες.* 193.

252 — 253. γ', 271 — 273.

255. *ἐπ' αὐτόφιν. ἐπ' αὐτοῖς, ἐπὶ τούτοις*, *propter haec* facta, sive *his factis*. minus bene Sch.: *ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου.*

260. *τίνυνται.* γ', 279 etc. „Hesiod. O. et D. 803.: *ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἐριννύας ἀμφιπολεύειν Ὅρκον τινυμένας, ὃν Ἔρις τέκε, πῆμ' ἐπιόρκοις.“ E Cl.*

261 — 265. *μὴ μὲν ἐγώ.* intelligunt *ὄμνυμι* ex *ὀμόσσῃ*, ellipsi non quidem

* οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος, οὔτε τευ ἄλλου,
ἀλλ' ἔμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν.
εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἀλίτηται ὀμόσσας."
Ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλέϊ χαλκῷ·
τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα
ῥίψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ἀνστὰς Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·

solvit Achilles concionem.

„Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι δίδοισθα!
οὐκ ἂν δήποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν
Ἀτρείδης ὤρινε διαμπερὲς, οὐδέ κε κούρην
ἦγεν, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος, ἀλλά ποθι Ζεὺς
ἤθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα!"
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν, λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.
οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος·
δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο,
βὰν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο.

inusitata, cum vicinum sit verbum illud (v. Aeschyl. Ag. 82, Cho. 109 etc.), sed tamen dure omissa voce gravissima. quare vereor ne scribendum sit *μὴ μὲν ἔσω — κεχρημένον*, *ἔσω*, ut mox *ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν*. v. Odyss. *η'*, 50 etc., et de *γ* et *σ* litteris confusis Jacobs. Anth. Pal., nos ann. ad Eurip. Suppl. 810. concise dixit *ἔσω ἐπενεῖκαι* pro *ἔσω ἐρχόμενον*. — *οὔτ' εὐνῆς* etc. ita se fecisse dicit, seu metu Achillis, seu potius spe reconciliationis; non illud quidem adjurans, sed interpretatus verba *χεῖρ' ἐπ.*: *juro me illi manum haud imposuisse*, quippe *nec concubitus nec alius rei causa* (scil. ad opus servile faciendum) *usus illa*. alioqui dicendum fuisset *μητ' εὐνῆς* etc. — *εὐνῆς πρόφασιν*, *ἐπὶ προφάσει εὐνῆς*, *concubitum causatus*. cf. 302. — *κεχρημένος αὐτῇ, Βρισηΐδι κούρῃ*. — Ap.: *ἀπροτίμαστος*. *ἄψαυστος, ἄθικτος. τὸ γὰρ μασᾶσθαι* (imo *μάσασθαι* vel *μάσσασθαι*: v. H et Schn. v. *μάσσω*.) *ἐπὶ τοῦ ἅψασθαι*. — Sch.: *ὅστις* (sic) *σφ' ἀλίτηται* (v. ann. ad *θ'*, 360.) *ὀμόσσας*. *ὅστις ἁμάρτῃ ἐπιορκήσας*. „*σφ' ἀλ.*, ut *ἀθανάτους ἀλιτέσθαι* Odyss. *δ'*, 378, *Ἀθηναίην ἀλίτοντο* ib. *ε'*, 108. et *μὴ Διὸς ἀλίτωμαι ἐφετμὰς* ibidem *ω'*, 570. Schol. B: *ὃς ὀμόσας εἰς αὐτοὺς ἁμαρτήσει*." *Ex H.* annotavit Buttm. *Lexil.* I. p. 59. alias ap. Hom. *σφὲ* dualem esse, nec nisi h. l. transferri in pluralem, more recentiorum Epicorum. v. *λ'*, 111, 115, Odyss. *θ'*, 271, *φ'*, 192, 206., collato Scut. Herc. 62.

266. *γ'*, 292.

267, 8. non ita fit libro 3, 292., sed jugulatos agnos humi deponit Agamemnon, Priamosque domum aufert in curru. ex quo intelligas, non prorsus ejusdem atque illud generis esse hoc sacrificium, sed lustrationem, qua deos adhuc iratos sibi propter admissa placat Agamemnon, abjectis in mare *καθάρμασι* seu piaculis. v. ann. ad *α'*, 314. — Ap.: *λαῖτμα*. *ὁ μὲν Ἀπίων τὸ ὅρμημα τῆς θαλάσσης, κατὰ μίμησιν τοῦ ψόφου. ἔνιοι δὲ παρὰ τὸ ΛΑ, ὅ ἐστιν ἐπὶ τοῦ μεγάλου.* videtur esse *κύτος*, *vorago*. v. H et Schn. h. v.

270—273. *δίδοισθα* Aeolice, ut *τίθησθα*. E Schol. B. — *διαμπερὲς*, *prorsus*, penitus. *ε'*, 112 etc. — *ἀμήχανος*, *intractabilis*, impotens *sui*. cf. *ν'*, 725, *ο'*, 14, *π'*, 29.

275. *α'*, 381.

276—281. Sch.: *ἀγορὴν αἰψηρήν*. *τὴν ταχέως ἀθροισθεῖσαν. λῦσεν αἰψηρῶς* interpretabatur Aristarchus, teste Ap. in *αἶψα* et *ταχεία*, ut *βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα*, *θ'*, 399, pro *ταχέως*, et *ἐμοὶ χάνοι εὐρεῖα χθὼν* *δ'*, 182. pro *εὐρέως*. K et H malint *ἀγορὴν αἰψηρὴν* esse concionem, quae celeriter dissolvitur, vel subitaneam, quae extra ordinem et e vestigio convocata est. — *ἐσκίδναντο*. *α'*, 487, *λ'*, 308 etc. — *ἀγέ-*

καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας·
ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί.

adductae ad Achillem Briseïs ceteraeque mulieres, quas ei donavit Agamemnon, plangunt Patroclum.

Βρισηῒς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἰκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ,
ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσε
στήθεά τ', ἠδ' ἁπαλὴν δειρὴν, ἰδὲ καλὰ πρόσωπα.
εἶπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσι·
„Πάτροκλ', ἐμοὶ δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ,
ζωὸν μέν σ' ἔλλειπον ἐγὼ κλισίηθεν ἰοῦσα·
νῦν δέ σε τεθνηῶτα κιχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
ἂψ ἀνιοῦσ'! ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί.
ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ,
τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ,
κηδείους, οἳ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον.
οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
κλαίειν, ἀλλά μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο

λην φησὶ τὸ συναχθὲν πλῆθος αὐτῷ, οὐ φορβάδων ἵππων. E Schol. B. gregem equorum ex praedationibus. — *ἀγαυοί.* γ', 268 etc.

282 — 284 *χρυσέῃ Ἀφρ.* γ', 64. — „*ἴκ. χρ. Ἀφροδ.*, ut Odyss. ρ', 36, 37, τ', 54, 55." *Ex H.* — Sch.: *ἀμφ' αὐτῷ χυμ.* (Odyss. θ', 527, τ', 590.) *περιπλακεῖσα, τῷ Πατρόκλῳ δηλονότι. λίγ'* (Odyss. δ', 259, κ', 254. cf. α', 248.) *ἐκ. ὀξέως ἐθρήνει. ἄμυσσε.* (α', 243.) *κατέξεε τοῖς ὄνυξιν, ἐσπάραττεν.* mos foedus lugentium. v. κ', 15, σ', 27, Feith. 3, 15 etc. „Virg. Aen. 4, 673.: *unguibus ora soror foedans et pectora pugnis Per medios ruit ac morientem nomine clamat.* cf. ibid. 12, 605, 606." *E Cl. et Eichh.*

287. libri: *Πάτροκλέ μοι δειλῇ* etc., sententiam ordiente pronomine enclitico, quod fieri nequit: nam *τὸ Πάτροκλε* seorsim accipiendum est, virgula interposita, neque inclinari ad illud potest *μοὶ*, ut *μὲ* ap. Aeschylum, cum dicit Cho. 642.: *φίλων ἀποψιλοῖς με τὴν παναθλίαν.* alioqui ferendum esset. v. ann. ad λ', 455. et ad Soph. Phil. 47. — *πλεῖστον κεχ.*, *carissime* propter mite ingenium. v. 300, ρ', 670, 671.

288 — 290. edd.: *ζ. μέν σε ἔλειπον*, hiatu insuaviore. Lips., Vrat. d., A, Townl., Ven. suppl., Vindob.: *ζ. μέν σ' ἔλιπον.* v., si tanti est, Th. p. 230. — Sch.: *κιχάνομαι.* (λ', 441, Odyss. ι', 266.) *καταλαμβάνω.* (*ὄρχαμε λαῶν.* ξ', 102, ρ', 12 etc.) *ἂψ ἀνιοῦσ'. εἰς τοὐπίσω ἀνερχομένη. ὥς μοι — αἰεί. ὡς ἐν ἀδιαλείπτοις γίγνομαι κακοῖς.* E: *τουτέστι συνεχῆ μοι κ. ἀλλεπάλληλα τὰ κακά.* sane haec est horum verborum sententia. usurpavit igitur Hom. *δέχομαι* pro *ἐκδέχομαι*, simplex pro composito, ut fit nonnunquam; vel potius, deponente accepto significatione passivi, *δέχεταί μοι* interpretabimur *δέχομαι*, *ut mihi semper malum ex malo accipitur*, quemadmodum Horat. Sat. 1, 6, 116.: *coena ministratur pueris tribus*, h. e. tres pueri ministrant coenam. v. Matth. §. 496, 9.

292 — 294. *πρὸ πτόλιος*, *propugnantem pro urbe.* Sch.: *κηδείους. εὐνουστάτους,* (?) *κ. μᾶλλον διαφέροντας τῇ συγγενείᾳ. φροντίδος ἀξίους.* (hoc tenendum est, vel ponendum *κηδείους θ'*, *et cognatos*, ut legitur in Townl. Ap: *κηδείους. τοὺς πρὸς γένους· κηδείους — ἐπέσπον. μήποτ' οὖν κήδει, τοὺς φροντίδος* (scrib.: *κηδείους. φρ.* Villois.: *κηδείους, τούς.*) *πολλῆς ἀξίους ἐμοί.* sed vereor cum Heyneo, ne aliena sint verba *μήποτ' — ἐμοί.*) *ἐπέσπον.* (β', 359.) *ἐπηκολούθησαν.*

295 — 300. *οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες*, *nec tamen ne plorare quidem me sinebas.* — *Μύνητος.* v. β', 689 — 693. — Sch.: *ἔφασκες.* (Odyss. η',

κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν
ἐς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσι.
τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηότα, μείλιχον αἰεί."
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη.

manent apud Achillem jejunantem Atridae duo, Ulysses, Nestor, Idomeneus et Phoenix.

αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο,
λισσόμενοι δειπνῆσαι· ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων·
„Λίσσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπείθεθ' ἑταίρων,
μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος
ἄσασθαι φίλον ἦτορ, ἐπεί μ' ἄχος αἰνὸν ἱκάνει·
δύντα δ' ἐς ἠέλιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης."
Ὣς εἰπὼν ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας·
δοιὼ δ' Ἀτρείδα μενέτην καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς,
Νέστωρ Ἰδομενεύς τε, γέρων θ' ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ

256 etc. v. ann. ad *ν'*, 100.) ἔλεγες. (κουριδίην ἄλοχον. v. ann. ad *α'*, 114. male Sch.: παρθενικήν. — δαίσειν γάμον, *te instructurum epulas nuptiales.* „sic Eurip. Iph. A. 631.: ἐνταῦθ' ἔδαισαν Πηλέως γάμον θεοί. et ib. 119.: εἰς τὰς ἄλλας ὥρας γὰρ δὴ δαίσομεν ὑμεναίους." *Cl.* similiter δαίνυ τάφον Odyss. *γ'*, 309. *Ex H.*) ἄμοτον. (*δ'*, 440.) ἀμότως, ἀπληρώτως.

302. Πάτροκλον πρόφασιν. lugebant Patroclum *specie*, non vere, ut quae illum haud nossent, puellae Lesbiae, una dolentes cum Briseïde amica, ut Nereïdes cum sorore Thetide *σ'*, 50, 65. quod dum faciunt, venit illis in mentem propriarum calamitatum, itaque sinceras fundunt lacrimas. cf. similia infra 338 et *ω'*, 167. recte H: „arripiunt," inquit, „hanc opportunitatem, ut tuto luctum prodere possint, quem alioqui occultare eas oportebat." puto haec esse humani ingenii, minimeque reprehendenda. cf. K. coepit autem proverbii loco dici Πάτροκλον πρόφασιν, cum quis aliud faceret, aliud se facere simularet, ut Jacobs. annotavit ad Tat. 52, 34. veram causam significat vox πρόφασις 262, quemadmodum et Plato Rep. 5, 178 dixit μετὰ προφάσεως, *hoc modo*, etc.

305—308. Sch.: ἐπιπείθεθ', ἐπιπείθεται. ἄσασθαι. (*ε'*, 289 etc.) κορεσθῆναι. — ἄχος αἰνόν. *δ'*, 169, *θ'*, 124 etc. — „τλήσομαι, *perdurabo* in jejunio, absolute dictum est, ut ἤτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι *λ'*, 317." *Ex H.*

309—314. ἀπεσκέδασεν. (Odyss. *λ'*, 384. cf. 170.) ἀπεσκόρπισε. τέρποντες. ἀντὶ τοῦ τέρπειν βουλόμενοι, παρηγοροῦντες. (est haec propria vis praesentis, ut actionem coeptam, nec perfectam, indicet. v. Schäfer. ann. ad Eurip. Phoen. 81. — „πυκινῶς ἀκαχ., *vehementer dolentem*, ut ἐπεὶ πυκινῶς ἀκάχημαι Odyss. *τ'*, 95. cf. ib. *υ'*, 84, *ψ'*, 360." *Ex H.* — πολέμοιο στόμα, *aciem*, pugnam. *κ'*, 8.) ἀδινῶς ἀνενείκατο. ἀθρόως κ. ἐλεεινῶς κ. οἰκτρῶς ἀνέκραξεν, ἢ οἱονεὶ ἀνεστέναξε, (malim: οἰκτρῶς ἀνεστέναξεν, ἢ ο. ἀνέκραξε: neque enim opus fuit, ut verbum fortius explicaretur debiliore, sed contra.) καὶ πολὺ ἤγαγε πνεῦμα. (Ap. emend.: ἀνενείκατο. ἀνεστέναξεν. οἷον ἀπήνεγκε τὸν στεναγμόν. Hesych.: ἀνενέγκατο. [sic.] ἐστέναξεν ἐκ βάθους. similiter alii grammatici, in quibus Buttmannus *Lexil.* 1. p. 263—266. et apta quidem est illa notio verbi ἀνενείκεσθαι cum huic loco, tum illis Herodoti de Croeso 1, 86. ἀνενεικάμενόν τε καὶ ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς ἡσυχίης ἐς τρὶς ὀνομάσαι Σόλωνα. sed idem historicus de Astyage 1, 116.: ἐκπλαγεὶς δὲ τούτοισι, inquit, ἐπὶ χρόνον ἄφθογγος ἦν· μόγις δὲ δή κοτε ἀνενειχθεὶς εἶπε etc., h. e. *se colligens, animum recipiens.* quaerendum est igitur aliquid, quod commune sit hisce significationibus; idque est, ni fallor, *extolli* atque *efferri.* extolluntur jacentes, extolluntur animi; efferuntur autem commoti, qualis nunc est Achilles, quod Germani dicunt *auffahren*, alterumque illud *sich erholen, sich fassen.* non huc per-

τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος,
μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε·

flebiliter Achilles Patroclum alloquitur.

„Ἦ ῥά νύ μοί ποτε καὶ σὺ, δυσάμμορε, φίλταθ' ἑταίρων,
αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας
αἶψα καὶ ὀτραλέως, ὁπότε σπερχοίατ' Ἀχαιοὶ
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν ἄρηα·
νῦν δὲ σὺ μὲν κεῖσαι δεδαϊγμένος, αὐτὰρ ἐμοὶ κῆρ
ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, ἔνδον ἐόντων,
σῇ ποθῇ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι,
οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
ὅς που νῦν Φθίηφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει
χήτει τοιοῦδ' υἷος, (ὁ δ' ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ
εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶ πτολεμίζω),
ἠὲ τὸν, ὃς Σκύρῳ μοι ἔνι τρέφεται φίλος υἱὸς,
εἴ που ἔτι ζώει γε, Νεοπτόλεμος θεοειδής.

tinet usus verbi ἀνενείκεσθαι ap. Theocritum, Apollonium Rhod. et recentiores, qui haec et similia dixerunt ἀνεκείκατο φωνὴν, ἀν. μῦθον. v. Buttm. l. c. ceterum ἀδινῶς malim referri ad *μνησάμενος*, *identidem recordatus* de amico.

315—326. *ἦ ῥά νύ μοί ποτε καὶ σὺ* etc. pertinet καὶ ad verba παρὰ δεῖπνον ἔθηκας. coenae tempore Achilles admonitus meminit, cum alia sibi olim officia praestitisse Patroclum, tum coenam ipsum solitum apponere. — Sch.: *δυσάμμορε.* (χ', 428, 485, ω', 727.) κακόμοιρε. (ἄμμορον, h. e. ἄμορον, dixit ζ', 408. et saepius.) *λαρόν.* (ρ', 572.) ἡδύ. *αἶψα καὶ ὀτραλέως.* (γ', 260.) ἐνεργῶς καὶ σπουδαίως. τὸ αὐτὸ εἶπεν ἐπιτάσεως χάριν. *σπερχοίατο.* (λ', 110 etc.) ταρασσόμενοι (?) ἐπείγοιντο. (Ap.: σπερχόμενος. ἐπειγόμενος. — *φέρειν* [ferre, inferre] *πολ. ἄρηα.* γ', 132, ϑ', 516. — *ἐμοὶ κῆρ.* sic Townl., quod elegantius vulgato ἐμὸν κῆρ. periphrasis personae. — *ἄκμηνον.* 163.) *σῇ ποθῇ.* (α', 240 etc.) τῷ σῷ πόθῳ, τῇ σῇ ζητήσει. (*τοῦ πατρὸς*, *patris mei clarissimi.* Schol. B: ἡ προσθήκη τοῦ ἄρθρου τὴν ἐξοχὴν παρίστησι. v. ann. ad α', 11.) *τέρεν.* (γ', 142, π', 11.) ἁπαλὸν, ὑγρόν. (*εἴβει.* π', 11.) *χήτει.* (ζ', 463.) στερήσει, ἐνδείᾳ, σπάνει. *ῥιγεδανῆς.* (vox, qualis οὐτιδανὸς etc. v. Schn.) φρικτῆς, χαλεπῆς. (Ap.: τῆς φρικώδεος. Hesych.: φρικώδους, χαλεπῆς, κακίστης, φοβερᾶς. Plut. Sympos. Quaest., memorante E, ῥιγεδανὸν interpretatur κρυερὸν, λυπηρὸν, φοβερόν. Schol. B: στυγητῆς, quoniam τὰ στυγερὰ et λυπηρὰ et μισητὰ horrorem, ῥῖγος, incutiunt. *Ex H.*, qui bene scripsit *Τρωσὶ πτολεμίζω* secundum Vat. vulgo: Τρωσὶν πολ. — *ἠὲ τόν.* expectes τοῦ, ut τοῦ πατρὸς 322., sed utrumque horum casuum regit verbum πυνθάνεσθαι, licuitque poëtae variare orationem, cum praesertim vitandus esset vastus concursus vocabulorum τοῦ ὅς. ridicule E: Ἀχιλλεὺς, ὡς οἷον ἐκλαθόμενος ὑπὸ πένθους τῆς ἐθίμου συντάξεως, ἔφη τὸ *ἠὲ τόν.* H: „hic locus et mox 331. sequ. cum Odyss. λ', 506—536. praebuere fundum fabularum de Neoptolemo, quem salvum domum rediisse narrat Nestor Odyss. γ', 188, 189. eundem Menelai filiam promissam duxisse discimus ex Odyss. δ' principio. reliqua hujus fabulae ad Posthomerica et Νόστους spectarunt, varie illa ornata apud Tragicos" etc. cf. ann. ad ι', 668.

327. versus obelo notatus ab Aristophane, quasi dubitandum non fuerit Achilli, an superstes sit filius adolescens, et qui in Scyro insula (ι', 668.) viveret, Trojae vicina, ut videtur bono viro, cum satis longe illinc absit Cyclas ista. eodem judice filius non fuit appellandus a patre θεοειδὴς, quod frequens est heroum epitheton, aptiusque etiam quam aliis Neoptolemo, de quo Ulysses Odyss. λ', 522.: κεῖνον δὴ κάλλιστον ἴδον μετὰ Μέμνονα δῖον, quemadmodum Achilles aequalium venustissimus fuisse dicitur β', 673, 674. majus pondus habet, quod addit, aliam versus scripturam circumferri in libris, hanc: εἴ που ἔτι ζώει γε Πυρῆς

πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει,
οἶον ἐμὲ φθίσεσθαι ἀπ' Ἄργεος ἱπποβότοιο
αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δέ τε Φθίηνδε νέεσθαι,
ὡς ἄν μοι τὸν παῖδα θοῇ ἐνὶ νηῒ μελαίνῃ
Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καί οἱ δείξειας ἕκαστα,
κτῆσιν ἐμὴν, δμῶάς τε, καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα.
ἤδη γὰρ Πηλῆά γ' οἴομαι ἢ κατὰ πάμπαν
τεθνάμεν, ἤ που τυτθὸν ἔτι ζώοντ' ἀκάχησθαι
γήραΐ τε στυγερῷ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ
λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθηται.“

lugentes senatores commiseratus Jupiter mittit Minervam recreatum Achillem ambrosia et nectare.

Ὣς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
μυρομένους δ' ἄρα τούσγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Τέκνον ἐμὸν, δὴ πάμπαν ἀποίχεαι ἀνδρὸς ἐῆος.
ἦ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς;
κεῖνος ὅγε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων
ἧσται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον, οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
οἴχονται μετὰ δεῖπνον, ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος.
ἀλλ' ἴθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
στάξον ἐνὶ στήθεσσ', ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται.“
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
ἡ δ', ἅρπῃ εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνῳ,

ἐμὸς, ὃν κατέλειπον. id nomen antiquius pueri fuisse censet H, priusquam Pyrrhus appellaretur a Lycomede rege, et a Phoenice Neoptolemus, ut ex Cyprio carmine refert Paus. 10, 26. sed fieri potest, ut merum sphalma sit istud *Πυρῆς*, scribendum *εἴ π. ἔ. ζώει Πύῤῥος ἐμὸς* etc. quare delevi uncos, quos hisce impegerunt viri doctissimi; reliqui autem nomen Neoptolemi, ut quod itidem legatur in Odyssea.

328—335. Schn.: *ἐώλπει.* (Odyss. φ', 96, ω', 312.) *ἤλπιζεν.* (*ἄπ' Ἄργεος.* h. e. *ἄποθεν*, ut λ', 242, σ', 64. — *ἱπποβότοιο.* γ', 75, ο', 30 etc. a parte dixit Peloponnesum totamque continentem Graeciae. — *ὡς ἄν μοι — ἐξαγάγοις.* fecit hoc postea Ulysses. λ', 507.) *κτῆσιν.* (ε', 158 etc.) *κτήματα.* — *καὶ ὑψ. μέγα δῶμα.* ε', 213, Odyss. η', 225 etc. — *κατὰ πάμπαν τεθνάμεν.* tmesis. — *τυτθόν.* α', 354 etc.

342—348. *δή*, *jam*, nunc. — Sch.: *πάμπαν.* (α', 422 etc.) *παντελῶς δή.* (*ἀποίχεαι ἀνδρὸς ἐῆος*, *abes a viro forti*, deseris eum. λ', 408.: *οἶδα γὰρ, ὅττι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο.* Hesych.: *ἀποίχεται. ἀφίσταται.* *E K* et *H.*) *μέμβλεται.* (δ', 11.) *μέλει.* — (*κεῖνος ὅγε.* γ', 391.) *μετὰ δεῖπνον.* *ἐπὶ τὸ δεῖπνον.* (*ἄκμηνος.* 163. — Ap.: *ἄπαστος.* [Odyss. δ', 788, ζ', 250.]) *ἄγευστος. πάσασθαι* (ι', 483, α', 464 etc.) *γὰρ τὸ γεύσασθαι.* — *ἀμβροσίην ἐρατεινήν.* h. in Merc. 247.: *τρεῖς ἀδύτους — Νέκταρος ἐμπλείους ἠδ' ἀμβροσίης ἐρατεινῆς.* „cf. 353, Odyss. θ', 61. Il. ι', 228.: *ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν.* *jucundam*, *suavem.*“ Ex H. contra *λιμὸς* appellatur *ἀτερπὴς* 354.) *ἵκηται.* *καθίκηται, καθάψηται.* (quemadmodum *πένθος, μοῖρα, ἱκνεῖσθαί τινα* dicitur metaphorice. *E K.*

349. δ', 73, χ', 186, Odyss. ω', 487.

350. Sch.: *ἅρπη. εἶδος ὀρνέου. τινὲς ἰκτῖνον καλοῦσιν, ἕτεροι δὲ φήνην.* (Odyss. γ', 372.) *λέγεται δὲ καὶ τὸ δρέπανον.* Schol. A: *τῷ ἰκτίνῳ. οἱ δὲ ζῶον θαλάσσιον πολέμιον λάρῳ καὶ βρέννῳ* (*βρένθῳ*). hoc secundum Aristotelem H. A. 9, 2, 4., ubi agens de inimicitiis animalium: *ἔτι δὲ οἱ ἀπὸ θαλάσσης ζῶν-*

οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν· ἡ δ' Ἀχιλῆϊ
νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
στάξ', ἵνα μή μιν λιμὸς ἀτερπὴς γούναθ' ἵκοιτο·
αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὸς ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ
ᾤχετο.

exeunt in aciem Graeci, quos inter Achilles arma divina induit.

Τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων.
ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται,
ψυχραὶ, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος βορέαο,
ὣς τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λαμπρὸν γανόωσαι,
νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
θώρηκές τε κραταιγύαλοι καὶ μείλινα δοῦρα.
αἴγλη δ' οὐρανὸν ἷκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν

τες, inquit (est autem intelligendum πολέμιοί εἰσιν), οἷον βρένθος καὶ λάρος, καὶ ἅρπη. Schn. ann. ad eum locum: „hac sola auctoritate nititur traditio de aquatica natura harpae. (velut Plin. dixit H. N. 10, 14.: *aquaticae anates, et gaviae, harpe, et triorches accipiter.*) ceteri enim scriptores terrestrem et montanam faciunt harpen; interpretationes recentiorum varias memoravit Camus Commentar. p. 411. sed unde duxit Thomas *cormarandum* vel *cormarandam?* Gallicum *cormoran*, corvum aquaticum, in eo facile agnoscas" etc. idem lexico gr. ἅρπην aquilis annumerat. *falconis ossifragi* Linn., *des Seeadlers*, praecipuus quidem victus est ex mari, sed idem praeter pisces majores rapit etiam anseres, lepores, caprasque teneras; imo hinnuleos aggreditur, nec cadaveribus abstinet; in septentrionalibus autem plagis et terrestribus et aquaticis avibus vescitur, et phocarum pullos natantes corripit et aqua extrahit, ut narrat Wilmsen. *Handb. d. Naturgesch.* 1. p. 690.

351—355. κατέπαλτο. a κατεπάλλεσθαι. Sch.: καθήλατο. „ἐπᾶλτο dixit ν', 643, φ', 140. σ', 615.: ἡ δ' ἴρηξ ὣς ἆλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος. cf. ο', 237., Apollon. 2, 286. ibidem 586. κατεπάλμενον κῦμα est ὑπεραναβὰν, capiti desuper imminens fluctus." *Ex H.* — στάξ', *instillavit*, ad vocem ἀμβροσίην referendum est per zeugma. — λιμὸς, *fames* et lassitudo, a consequente. — γοῦνατα, *genua*, partem corporis praecipuam in milite ad bellum profecturo. cf. 165, 166. — Sch.: ἐρισθενέος. (ν', 54, φ', 184, Odyss. θ', 289. epitheton Jovis.) μεγαλοσθενοῦς, ἰσχυροῦ. πυκινόν. πυκνὸν, ἀσφαλές.

356—361. ἀπάνευθε, *procul.* Achillis fiducia jam longe a castris nauticis in campum procedunt Graeci, quod ante non erant ausi facere. — ταρφειαί. μ', 158. — νιφάδες Διὸς, ut ἀστεροπὴ Διὸς, Διὸς ὄμβρος, κ', 154, μ', 286 etc. — αἰθρ. βορέαο. ο', 171. — γανόωσαι, *fulgentes.* ν', 265. — ἀσπίδες ὀμφ. δ', 448, ζ', 118 etc. — Sch.: κραταιγύαλοι. ἰσχυρὰ γύαλα ἔχοντες, ἰσχυρά. γύαλα δὲ τὰ κοιλώματα. de hoc v. ε', 99. — μείλινα δοῦρα. ν', 715. cf. ε', 655.

362. „αἴγλη — ἷκε. cf. β', 455—458." *E K.* — γέλασσε, *risit*, splenduit, quam primam verbi γελᾶν notionem esse putat Lennep. ann. ad Phalar. p. 308., ut K annotavit; qua de re v. Schn. v. γελάω. Porphyrius Qu. Hom. 9.: γέλασσεν. ἤτοι λαμπρυνθεῖσα φαιδρὰ γέγονε. multimodis haec verba et aliarum gentium similia usurpari solent. similiter quidem Q. Calaber Paralip. 6, 3.: γέλασσε δὲ γαῖα καὶ αἰθήρ, Ennius ap. Serv. ad Aen. 1, 255.: *ridet Jupiter et tempestates arrident*, Apoll. Rhod. 4, 1170.: Ἠὼς δ' ἀμβροσίοισιν ἀνερχομένη φαέεσσι Λῦε κελαινὴν νύκτα δι' ἠέρος· αἱ δ' ἐγέλασσαν Ἠιόνες νήσοιο καὶ ἐρσήεσσαι ἄπωθεν Ἀτραπιτοὶ πεδίων, Lucret. 2, 327.: *fulgur ibi ad coelum se tollit, totaque circum Aere renidescit tellus*, Virg. Georg. 2, 281.: *late fluctuat omnis Aere renidenti tellus*, Horat. Od. 4, 11, 6.: *ridet argento domus;* quo etiam ἡμέρα διαγελῶσα pertinere videtur, quam dicit Montbelius, nec dubie pertinet illud ap. Tatium p. 137.: τὰ δὲ δάκρυα τῶν ὀφθαλμῶν ἔνδον εἰλούμενα γελᾷ, i. e., inquit Jacobsius, μαρμαίρει, ἀπαυγάζει, et Euripidis dictum sarcasticum Troad. 1120.: βόστρυ-

χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν
ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς.
τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε· τὼ δέ οἱ ὄσσε
λαμπέσθην, ὡσεί τε πυρὸς σέλας· ἐν δέ οἱ ἦτορ
δῦν' ἄχος ἄτλητον. ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων
δύσετο δῶρα θεοῦ, τά οἱ Ἥφαιστος κάμε τεύχων.
κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν·
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε, στιβαρόν τε.
[εἵλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ', ἠΰτε μήνης.]
ὡς δ' ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανήῃ
καιομένοιο πυρὸς (τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφι,
σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ, τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι
πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν),
ὣς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἵκανε
καλοῦ, δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν ἀείρας
κρατὶ θέτο βριαρήν· ἡ δ' ἀστὴρ ὣς ἀπέλαμπεν
ἵππουρις τρυφάλεια· περισσείοντο δ' ἔθειραι
χρύσεαι, ἃς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς,
εἰ οἷ ἐφαρμόσσειε καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα·

ον, — *ἔνθεν ἐκγελᾷ, Ὀστέων ῥαγέντων, φόνος.* sed ad odorem transtulit scriptor hymni in Cererem 13 : *κηώδει δ' ὀδμῇ πᾶς τ' οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε, Γαῖά τε πᾶσ' ἐγέλασσε, καὶ ἁλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης:* quemadmodum et Catullus dixit 64, 285.: *domus jucundo risit odore;* et quidquid gratum est, ridere dicunt. Boileavius, annotante Montelio, *Lutrin* 3, 29.: *elle voit le barbier qui, d'une main legère Tient un verre de vin qui* rit *dans la fougère.* Voltair. (*Stances à Mdme du Deffant*, t. 6, p. 320. édit. de Kehl.): *quelquefois un peu de verdure* Rit *sous les glaçons de nos champs* etc.

365—367. Sch.: *καναχή.* (*π'*, 105, ', 36 etc.) *ψόφος.* frendere dentibus est iratorum. „Scut Herc. 404. de duobus leonibus, qui de cervo dejecto contendunt: *ἄραβος ἅμα γίγνετ' ὀδόντων:* et de serpentibus ibidem 164.: *τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν, εὖτε μάχοιτο Ἀμφιτρυωνιάδης.* cf. Senec. de ira 1, 1. et 3, 5.“ *E K* et *H.* — *τὼ — σέλας.* id quoque irae signum est notissimum. v. *α'*, 104. „Virg. Aen. 12, 101.: *his agitur furiis, totoque ardentis ab ore Scintillae absiliunt*, (libri: *absistunt*, mendo foedissimo, quod miror nobis relictum esse corrigendum.) *oculis micat acribus ignis.* idem de Charonte, portitore tristi, Aen 6, 300.: *stant lumina flamma.*“ E Cl. Scut. Herc. 426.: *δεινὸν ὁρῶν ὄσσοισι, λέων ὡς σώματι κύρσας.* K. — *ἄχος ἄτλητον. dolor intolerabilis* ex impatientia pugnandi, dum se armat.

369—373 *γ'*, 330—335., *λ'*, 17—19, 29, *π'*, 131—136.

374. agnovit hic H manum interpolatoris, qui requireret verbum *εἵλετο*, quo minime opus est, ut vel loca similia, quae significavimus, ostendunt, eoque verbo posito reliqua cum in proximis, tum *ψ'*, 455., sublegeret ad conflandum versum. friget enim hoc simile, per se haud malum et ab Oisiano usurpatum *Fionghal.* 1, 10., propterea quod sequitur affinis comparatio, eaque longe ornatior, clipei splendentis cum flamma, quam navigantes procul in terra conspiciunt.

375—383. *οἰοπόλῳ, solitario. ν'*, 473. — *ἀστὴρ ὥς.* v. *ε'*, 5 etc. — *ἵππουρις τρυφάλεια. γ'*, 337. cf. *ζ'*, 495 etc. — *περισσείοντο δ' ἔθειραι* etc. cf. *χ'*, 315, h. in Bacchum 4, *ζ'*, 469, 470. — Sch.: *ἵει. ἐνεποίκιλλεν, ἐνέβαλλεν.* H: *ἐνίει λόφῳ*, pro *ἀμφὶ λόφον.*

385. ordo: *εἰ ἐφ. καὶ ἐντρ. οἷ ἀγλαὰ*

τῷ δ' ἠΰτε πτερὰ γίγνετ', ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν.
ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος,
βριθὺ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεὺς,
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.

equos suos currui junctos increpat Achilles, quod Patroclum deseruerint.

ἵππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος ἀμφιέποντες
ζεύγνυον, ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἕσαν, ἐν δὲ χαλινοὺς
γαμφηλῆς ἔβαλον, κατὰ δ' ἡνία τεῖναν ὀπίσσω
κολλητὸν ποτὶ δίφρον. ὁ δὲ μάστιγα φαεινὴν
χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν ἐφ' ἵπποιϊν ἀνόρουσεν,
Αὐτομέδων· ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεὺς,
τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ Ὑπερίων,
σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο·
„Ξάνθε τε καὶ Βαλία, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
ἄλλως δὴ φράζεσθε σαωσέμεν ἡνιοχῆας

γυῖα. ἐντρέχοι Schn. lexico recte exponit συντρέχοι, *congruerent*, apta essent. Sch.: ἀκωλύτως χρῷτο, ὥστε μὴ ἐμποδίζεσθαι. putide Schol. B: εἰ τρέχειν δύναιτο αὐτὸς ἐν τοῖς ἔντεσι.

386, 7. ηὖτε Ven. A, Schol. A (nec aliud significat scriptura codicis A Vrat. ἦτε), tum priscae edd., nisi quod nonnullae habent ἠΰτε, velut Ald. 3. est autem id ipsum ηὖτε, sed contractum, nec idem τῷ εὖτε, quod plurimi codd. obtrudunt, probatum illud primum Aristarcho, deinde autem Aristophaneo commento αὖτε, intellecto ὡς, posthabitum, quae merito repudiavit Buttm. *Lexil.* II, p. 229. male Schol. Townl.: εὖτε. συστολῇ ἀπὸ τοῦ ἠΰτε. bene Sch.: τῷ δὲ Ἀχιλλεῖ κοῦφα καὶ ἁρμόδια τὰ ὅπλα ἐγίγνοντο ὡσεὶ πτερά. cf. γ', 10. — ἄειρε δὲ π. λ. E: τῆς συμμετρίας, ὡς οἱ παλαιοί φασι, κοῦφα ποιούσης αὐτά, ὡς φέρειν μᾶλλον ἢ φέρεσθαι. — rursum Sch.: σύριγγος. τῆς δορατοθήκης.

388—391. π', 141—144.

392. Ἄλκιμος est hic et ω', 474., qui alias Ἀλκιμέδων, ut *Dolus* pro *Dolone* et *Tranius* pro *Tranione* ap. Plautum; quod inter exempla ἀποκοπῆς nominum protulit geographus 8. p. 560 A.

393. recte Barn.: ἕσαν, non ἔσαν, ut vulgo; h. e. ἀμφιέσαν, ut ν', 150.: ἀμφὶ δὲ ἄῤῥηκτον νεφέλην ὤμοισιν ἕσαντο. cf. Odyss. ψ', 142 etc. Seberus quoque indice vocabulorum Homer. p. 44.: ἀμφὶ — ἕσαν ιλ. τ', 393., et id legisse alicubi videtur Eustathius, sed frugibus inventis glande vesci voluit, qui sic scribat: τὸ δὲ ἕσαν οὐ δασύνεται πόθεν, ἀλλὰ ψιλοῦται, δηλοῦν τὸ ἦσαν. — de λεπάδνοις v. ε', 730.

394—399. „γαμφηλῆς, *maxillis* equorum. cf. ν', 200. — κολλητὸν δίφρον. h. e. εὖ κολλ., εὐποιητὸν, bene junctis partibus. — μάστιγα φαεινήν. κ', 500. — χειρὶ ἀραρυῖαν, *habilem*. — ἠλέκτωρ Ὑπερίων. Ἠλέκτωρ per se vocatur ζ', 514." *Ex H.* — σμερδαλέον — ἑοῖο. pariter equum suum alloquitur Mezentius ap. Virg. 10, 861., sicut hastam Turnus ibidem 12, 95., arcum Philoctetes cognomini Sophoclis fabula 1068. *E Cl. et Eichh.*

400. Βαλία. ita Bentlejus scribi jussit secundum Hesychium et Etymologum, ap. quos legitur Βαλίας et Βαλίαν. vulgo: Βαλίε. corrigendus igitur π', 149.

401. revocavi scripturam ἡνιοχῆας quam habent edd. Flor., Aldd., T, notam illam Eustathio, Scholiastae B et Lipsiensi, quaeque ipsius codicis MS. B et Townlejani fuisse videtur. vulgo ἡνιοχῆα secundum Ven., Moscov. fragm et ed. Rom., ex qua id sumsit H. Stephanus; nec aliter Hesych. v. ἄλλως sed primum aptius est pluralis generali sententiae, eaque ipsa sententia generalis gravior est magisque παθητικὴ quam illa, qua unum tantum aurigam, Achillem, servare jubentur equi illi immortales, quos verisimile esset, instante Achillis morte, aliorum in manus venturos esse. deinde ambiguitate caret ἡνιο-

ἄψ Δαναῶν ἐς ὅμιλον, ἐπεί κ' ἕομεν πολέμοιο,
μηδ', ὡς Πάτροκλον, λίπετ' αὐτοῦ τεθνηῶτα!“

cui respondet equus Xanthus, voce tum praeditus ab Junone, rediturum quidem esse eum ex hac pugna, sed instare tamen et ipsi mortem fatalem a manibus dei atque hominis; nec sibi et Balio imputandum esse Patrocli interitum.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφι προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος
Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήατι· πᾶσα δὲ χαίτη,
ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανεν·
αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
„Καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ,
ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον· οὐδέ τοι ἡμεῖς
αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταιή.
οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε

ῆας, *aurigas*, quo nomine et *παραιβάτην* significari nonnunquam per synecdochen E annotavit; non item *ἡνιοχῆα*, quem Automedontem potius intelligere-nus necesse esset. tum eo quoque nomine elegantius est *ἡνιοχῆας*, quod tollit *χασμῳδίαν*, quae inest in verbis *ἡνιοχῆα ἄψ*, pausa brevissima in fine prioris horum versuum propter nullam interpunctionem. quare equidem nullus dubito, quin *ἡνιοχῆα* verbo *ἡνιοχῆας* adscriptum sit interpretandi gratia, non contra, putoque, illum, qui adscripsit, id ut faceret adductum esse verbo *τεθνηῶτα*, cum non intelligeret, Achillem, postquam generaliter dixit de aurigis, jam sui inprimis memorem hortari equos, ne se deserant mortuum, ut Patroclum. — „*ἄλλως*, *aliter* quam ante. — *φράζεσθε. φροντίζεσθε, curate, ut.*“ Ex H.

402 *ἐπεί κ' ἕομεν πολ.* *ἕομεν* pro *ἕωμεν*, ab *ἄω*, *satio*, unde *ἄμεναι* et *ἆσαι χροός*. commendavit *ἕωμεν* Buttmannus *Lexil.* II, p. 130 – 132., neque alio spectat interpretatio Scholiastarum et glossographorum, ex quibus Pseudodidymus: *ἐπειδὴ κορεσθῶμεν*, E aliique similiter *πληρωθῶμεν, κορεσθῶμεν.* vulgo: *ἑῶμεν*, quae vox quid sibi velit, scio cum ignavissimis, nec malim *ἐπεί γ' ἕωμεν*, ab *ἵημι*, pro *ἀνέωμεν*, *destiterimus a bello*, quod ne ipsi quidem Buttmanno aeque placuit. quod dedi *ἕομεν*, Eustathio auctore feci, qui sic: *τὸ δὲ ἕομεν γράφεται μάλιστα ἑῶμεν* etc.

404 — 406. „*ὑπὸ ζυγόφι. ὑπὸ ζυγοῦ ὢν*, ut erat jugo subditus, *ὑποζύγιος, ὑποζευχθείς.*“ *Ex H.* — Sch.: *αἰόλος.* (δ', 186.) *ἀντὶ τοῦ ταχύς.* — *ἤμυσε* (β', 148.) *καρήατι*, h. e. *εἰς κάρηαρ*, velut *incubuit in caput*, demisit caput moerore. v. H. — *ζεύγλης* — *ζυγόν.* ρ', 440.

407. conjuncte agere solent in Iliade Juno et Minerva: itaque et hic altera reficit Achillem ambrosia et nectare, altera loqui facit ejus equum, quo injuste accusatus se defendat. plena sunt ejusmodi prodigiorum scripta veterum, quemadmodum Phrixi arietem locutum esse accepimus, nec semel ap. Romanos bovem; quae fieri posse, nec Aegyptii dubitabant, teste Aeliano H. An. 12, 3. Hebraeus item scriptor Numer. 22, 28.: *aperuit Jehova*, inquit, *os asinae; quae dixit Bilhamo: quid feci tibi, quod percussisti me jam ter?* pertinet huc serior aliquanto fabularum usus, in quibus loquuntur bruta; de quo usu Schol. Towul.: *πρῶτος δὲ Ὅμηρος τοῦτο ἐποίησεν, Ἡσίοδος δὲ* (O. et D. 203.) *ἐπὶ τοῦ ἱέρακος, Ἀρχίλοχος δὲ ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ· καὶ Αἴσωπος ὕστερον κατεχρήσατο.* ceterum minus mirabile est, voce humana loqui equum minime vulgarem, sed divinae parentum (π', 150. cf. β', 770.) naturae participem. — Sch.: *αὐδήεντα. φωνῇ ἐνάρθρῳ χρώμενον.* „sic etiam Schol. B, et recte, siquidem et animalia habent *φωνὴν*, non item *αὐδήν.* quemadmodum Odyss. κ', 136. ipsa dea Circe vocatur *θεὸς αὐδήεσσα*, ut quae voce humana loqueretur, non *διὰ σημείων, οἰωνῶν καὶ ἱερείων, καὶ θυσιῶν, καὶ δι' ὀνείρων καὶ ἐφετμῶν*, ut ait Schol. B.

411 — 417. Sch.: *νωχελίῃ. βραδύτητι, ἀσθενείᾳ.* (similiter Hesych. Etym.: *νωχελὴς, ὁ νωθρὸς, κ. ἀσθενὴς, κ. δυσκίνητος, νωκελής τις ὢν, ὁ ἐστερημένος τοῦ κέλλειν. κέλλειν δέ εστι τὸ τα-*

Τρῶες ἀπ' ὤμοιϊν Πατρόκλου τεύχε' ἕλοντο,
ἀλλὰ θεῶν ὥριστος, ὃν ἠΰκομος τέκε Λητὼ,
ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἕκτορι κῦδος ἔδωκε.
νῶϊ δὲ καί κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν,
ἥνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
μόρσιμόν ἐστι, θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἶφι δαμῆναι."

quem equum mortem domino vaticinatum castigat Achilles, itaque in hostem invehitur.

Ὣς ἄρα φωνήσαντος Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδήν.
τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τί σε χρή.
εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτὸς, ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο."
Ἦ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

χέως τρέχειν. unde κέλης ἵππος. — ὥριστος. λ', 288. — νῶϊ — θέοιμεν. μ', 207. *Ex H.* — ἐλαφροτάτην. ε', 122 etc. — μόρσιμον. ε', 674 etc.) θεῷ — δαμ. ὑπὸ θεοῦ Ἀπόλλωνος κ. ἀνδρὸς Ἀλεξάνδρου. v. χ', 359, Serv. ad Virg. Aen. 6, 57 etc.

418. videntur hic Furiae partes agere Nemeseos, quae modum adhibet rebus. „sic eaedem puniunt Phineum, plura quam opus fuit vaticinatum, ap. Apollon. Rhod. 2, 220. ap. Virg. autem Aen. 3, 379. Parcae et Juno fata exponere prohibent." *Ex H.* cf. 87. Sch.: — πάντα γὰρ τὰ παράλογα καὶ τεράστια δοκεῖ ὑπὸ Ἐριννύων γίνεσθαι.. similiter Schol. A, sed uterque horum nullo auctore.

421—425. ὅ μοι. ὅτι μοι. — πρὶν — πολέμοιο. ν', 315, ε', 203. — ἐν πρώτοις. ἐν προμάχοις, more heroum. — ἔχε, *direxit.* θ', 139. — μώνυχας. ε', 236 etc.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Υ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Υ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Διὸς ἐπιτρέψαντος κατέρχονται βοηθήσοντες οἱ θεοὶ πάντες· τοῖς μὲν Ἕλλησιν Ἥρα, καὶ Ἀθηνᾶ, καὶ Ποσειδῶν, καὶ Ἥφαιστος, καὶ Ἑρμῆς· τοῖς δὲ Τρωσὶν Ἀφροδίτη, καὶ Ἀπόλλων, ἔτι δὲ καὶ Ἄρτεμις, καὶ Λητὼ, Ἄρης τε καὶ Σκάμανδρος. Αἰνείαν δὲ ἀντίσταντα Ἀχιλλεῖ σώζει Ποσειδῶν, νεφέλῃ καλύψας. Ἀχιλλεὺς δὲ ἄλλους τε ἀναιρεῖ, καὶ Πολύδωρον, τὸν Πριάμου παῖδα. Ἕκτωρ δὲ ἀντιστὰς αὐτῷ φεύγει, Ἀπόλλωνος σώσαντος αὐτόν· τοὺς δὲ ἄλλους Ἀχιλλεὺς ἐπὶ τὴν πόλιν φεύγοντας κατεπείγει.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Υ.

Θ Ε Ο Μ Α Χ Ι Α.

Utroque exercitu instructo, Jupiter deos ad concilium vocat, iisque permittit, ut quisque, utri parti velit, succurrat, ne Trojanis exitium Achillis saevitia maturetur, fatis obstantibus.

Ὣς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι θωρήσσοντο
ἀμφὶ σὲ, Πηλέος υἱὲ, μάχης ἀκόρητον, Ἀχαιοί·
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο.

Annotationes. Vers. 1, 2. *νηυσὶ κορ.* α', 170. — Sch.: *θωρήσσοντο.* (β', 526 etc.) *καθωπλίζοντο.* — *ἀμφὶ σὲ, Πηλέος υἱέ.* apostrophe. minus vivide dixisset *Πηλῆος περὶ παῖδα.* v. 152 et ann. ad π', 20, ρ', 679. — *ἀκόρητον*, *insatiabilem.* η', 117 etc. — congregantur Graeci circum Achillem, ducem praecipuum et eum, in quo jam spes omnis sita sit exercitus, postquam ceteri inferiores discesserunt; quorum nec ullius praeter Diomedem, idque obiter, φ', 396, cum hoc libro, tum proximis duobus, fit mentio. Montbel.: „Ces 3 chants, 20—22., véritable Achilléide, sont absolument consacrés aux exploits d'Achille, comme le 5. est consacré aux exploits de Diomède, le 11. à ceux d'Agamemnon, le 16. à ceux de Patrocle, et le 17. à ceux de Ménélas." K: „die Rache wegen Patroclus, welche Achill jetzt am Hector nimmt, gehört zwar nicht mehr zur Haupthandlung des Gedichts, zur Beleidigung und Aussöhnung Achills; aber sie hängt damit so unmittelbar zusammen, dass sie nur zum Verdruss des Lesers (Zuhörers) davon getrennt werden konnte. Auch musste, so scheint es mir, Achill jetzt beweisen, dass er wirklich der *ἄριστος Ἀχαιῶν*, für den er sich ausgab (1, 244.), sei, und der Mann, welcher allein den Hector bändigen konnte. Dann erst leuchtete es ganz ein, wie unbesonnen und ungerecht Agamemnons Verfahren, wie gerecht der Zorn Achills und Jupiters Rache war. Dies hatten die bisherigen Niederlagen noch zweifelhaft gelassen, da sie eine Folge der veränderten Gesinnung der Götter gegen die Griechen, oder des Laufs der Schicksale sein konnten. Alle diese und ähnliche Zweifel wurden niedergeschlagen, und Achills Charakter vor allem Verdacht grundloser Anmassung gesichert, wenn mit seiner Erscheinung im Felde der Sieg sogleich auf der Seite der Griechen war. Daher ist es wahrscheinlich zu erklären, dass von nun an Achills Thaten einzig den Sänger beschäftigen." vere hoc dixit vir humanissimus, Achillem nunc velut stare promissis et, quid valeat quantique faciendus sit, ostendere factis haud vulgaribus, sed iis, quae maximum habeant momentum, quibusque comparata illa, quae adhuc accepimus de captis ab Achille oppidis Trojanorum, nonnisi tirocinia videantur. praeterea ista ante acta sunt, haec autem et nunc ipsum fiunt, et sub oculis nostris geruntur. apposite Horatius, quamvis de scenicis poëtis loquens, A. P. 180.: *segnius irritant animos demissa per aurem Quam quae sunt oculis subjecta fidelibus, et quae Ipse sibi tradit spectator.*

3. λ', 56. cf. κ', 160.

Ζεὺς δὲ Θέμιστ' ἐκέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι
κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἡ δ' ἄρα πάντη
φοιτήσασ' ἐκέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
[οὔτε τις οὖν Ποταμῶν ἀπέην νόσφ' Ὠκεανοῖο,
οὔτ' ἄρα Νυμφάων, αἵτ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα.]
ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο
ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον, ἃς Διῒ πατρὶ
Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.

4. ita scriptor vitae Homeri. vulgo: *Ζεὺς δὲ | Θέμιστα | κέλευσε, |* numeris invenustis, nec poëta dignis, qui vitare soleat, quantum potest, pedem debilem amphibrachum. cf. 299, 426 et annot. ad *μ'*, 34, *ο'*, 394. etiam v. 6. dedi *φοιτήσασ' ἐκέλευσε*, cum hoc habeant libri *φοιτήσασα κέλευσε*, non quo singulus me offendat amphibrachus, qui frequens est in his carminibus, sed propter similes caesuras *φοιτήσασα | κέλευσε, |* quas variare est poëtarum elegantium. saepe autem apostrophus neglectus fuit a librariis, quo facto verba *φοιτήσασα ἐκέλευσε* cito mutarunt metri gratia in scripturam vulgatam. uterque locus eodem, quo hic, modo legitur ap. P. Knightium; sed causam ille, cur ita scripserit, indicavit nullam. ceterum quam nos tulimus legem de amphibrachis coërcendis, eam cave pertinere censeas ad quaedam vulgo et proverbii loco dici solita, cujusmodi sunt illa *ψ'*, 116.: *πολλὰ δ' | ἄναντα, | κάταντα, | πάραντά | τε, δόχμιά τ', ἦλθον*, de quibus jus artis nullum est. — ordo: *Ζεὺς δὲ ἐκέλευσε Θέμιστα ἀπὸ κρατὸς Οὐλ. πολ. καλ. θεοὺς ἀγ.*: nam ipse Jupiter sedit in vertice Olympi, ubi aedes ejus exstructae erant, non ceteri dii, qui habitabant *δώματα καλὰ κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο*, ut ait *λ'*, 77.; quo pertinent verba *πάντη φοιτήσασα, quoquoversus* ingrediens ad domos deorum. cf. 10—12, *α'*, 498, 499, *θ'*, 2, 3, *ο'*, 84, 85. ceterum h. l. partes Iridis vel Mercurii sustinet Themis, *ἥτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει, ἠδὲ καθίζει* (Odyss. *β'*, 69.), ut omnia recte atque ordine agantur, *ὡς νομιμωτάτης οὔσης τῆς ἀγορᾶς*, inquit Schol. B, *καὶ τέλος ἐπιθεῖναι μελλούσης τοῖς πράγμασι.*

7—9. pannus alienus, quem qui assuit, adventum Scamandri in concionem deorum videtur miratus esse; quem ejus adventum ut explicaret et velut praepararet, operose Fluvios omnes praeter Oceanum, itemque, si diis placet, Nymphas Oreades et Naïades, convocari fecit, quibus nihil hic negotii est, nec unquam adsunt in concionibus deorum. intellexit hoc H. lepida parodia Mercurius ap. Lucianum Jove Tragoedo, vol. 3. p. 143. ed. Tauchniz.: *μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τογε, μήτε τις ἄρσην, Μηδ' αὐτῶν Ποταμῶν μενέτω νόσφ', Ὠκεανοῖο, Μηδέ τε Νυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες Εἰς ἀγορήν, ὅσσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἑκατόμβας· Ὅσσοι τ' αὖ μέσατοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ Νώνυμνοι, βωμοῖσι παρὰ κνίσσῃσι κάθησθε.* — *πίσεα* Ven., ed. Rom., Steph. et vulgo edd., Townl. quoque Schol., Etym. et Suidas, a *πίω, ποτίζω.* alii: *πείσεα*, a *πείω.* Sch.: *πείσεα. τὰ ὑδρηλὰ χωρία, τοὺς καθύγρους τόπους, ἀπὸ τοῦ εἶναι ἐν αὐτοῖς πεῖσαι, ὅ ἐστι ποτίσαι. ποιήεντα.* (*β'*, 503, *ι'*, 150 etc.) *βοτάνην ἔχοντα.* Ap.: *πείσεα ποιήεντα.* (addendum est hoc verbum, ut quod interpretetur grammaticus.) *οἱ πότιμοι τόποι καὶ πόαν ἀνιέντες.*

10—15. *ἐλθόντες — Διός. postquam igitur venerant ad domum Jovis.* velut per partes describitur deorum concilium, de re gravissima habendum. primum dii conveniunt ad aedes Jovis, et in porticibus considunt, dum omnes congregati sint; deinde ipsam domum intrant, quod poëta dicit *ὣς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατο, sic illi quidem congregati sunt in aedibus Jovis*, i. e. hoc pacto, postquam id factum erat, postquam convenerant et in porticibus jussum, ut intrarent, per aliquem, qui praeconis partes ageret, Mercurium, vel Themidem, perferendum, expectaverant. non dixit Hom. nomen illius dei, ut multa omittere solet, quae per se facile intelligantur. — *ξεστῇς αἰθ.* *ζ'*, 243. cf. *ι'*, 472. — *Διῒ πατρί.* *γ'*, 350, *δ'*, 23 etc. patres vocantur dii, praesertim majores, neque ullus eorum saepius quam Jupiter, novi ordinis deorum et rerum auctor. v. *β'*, 371, *ε'*, 757, Aeschyl. Prom. 922, Eurip. Med. 1293, Virg. Georg. 1, 328 etc. — *Ἥφαιστος — πραπ.* *α'*, 608.

ὣς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατ᾽· οὐδ᾽ Ἐνοσίχθων
νηκούστησε θεᾶς, ἀλλ᾽ ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ᾽ αὐτούς.
ἷζε δ᾽ ἄρ᾽ ἐν μέσσοισι, Διὸς δ᾽ ἐξείρετο βουλήν·
„Τίπτ᾽ αὖτ᾽, Ἀργικέραυνε, θεοὺς ἀγορήνδε κάλεσσας;
ἦ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις;
τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηε.“
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
„ἔγνως, Ἐννοσίγαιε, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλήν,
ὧν ἕνεκα ξυνάγειρα· μέλουσί μοι, ὀλλύμενοί περ.
ἀλλ᾽ ἤτοι μὲν ἐγὼ μενέω πτυχὶ Οὐλύμποιο
ἥμενος, ἔνθ᾽ ὁρόων φρένα τέρψομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
ἔρχεσθ᾽, ὄφρ᾽ ἂν ἵκησθε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς,
ἀμφοτέροισι δ᾽ ἀρήγεθ᾽, ὅπη νόος ἐστὶν ἑκάστου.
εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἶος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται,
οὐδὲ μίνυνθ᾽ ἕξουσι ποδώκεα Πηλείωνα.
καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὁρῶντες·
νῦν δ᾽, ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἑταίρου χώεται αἰνῶς,
δείδω, μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ.“

sic ad bellum proficiscuntur, Graecis quidem opitulatum Juno, Minerva, Neptunus, Mercurius, Vulcanus; Trojanis autem Mars, Apollo, Diana, Latona, Xanthus et Venus.

Ὣς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ᾽ ἀλίαστον ἔγειρε.

— *ἀγηγέρατο.* δ', 211, Odyss. λ', 388, ω', 21. — Sch.: *νηκούστησε.* *παρήκουσε.* *μετ᾽ αὐτούς.* *πρὸς αὐτούς.* (47 etc.) — *ἐξείρετο.* ε', 756, Odyss. ν', 127 etc.

16—18. *Ἀργικέραυνε.* τ', 121, χ', 178. — *μερμηρίζεις.* α', 189 etc. — Sch.: *δέδηε.* (β', 93, ν', 736 etc.) *φαίνεται, φλέγει.* perfectum, seu praesens finitum, cujus notio similis est futuri. Voss.: *welchen nunmehr ganz nahe der krieg u. das treffen entbrannt ist.* minus vividum fuisset *δαύσει*, neque ea forma Hom. utitur. v. Matth. §. 505, III.

20. *Ἐννοσίγαιε, ἐμήν.* hiatus, quales non paucos ap. Hom. invenias, qui facile feruntur propter caesuram atque interpunctionem. alioqui dixisset *Ἐννοσίγαιος*, casu recto usurpato significatione vocativi.

21. *ξυνάγειρα.* intell. *θεοὺς* e 16. — *μέλουσί μοι, ὀ. περ*, *sunt mihi curae* Graeci et Trojani, *quamvis pereuntes*, ita ut negligere eos videar. vox digna *patre deorum hominumque.* (α', 544 etc.)

22. *πτυχὶ Οὐλύμποιο.* hiatus, quem amoliuntur Bentlejus et H scribendo *πτυχῇ*, forma Pindarica. sed liberrimus hoc in genere est Hom.: v. ann. ad λ', 461., et de his ipsis vocabulis ibidem 77.

23. libenter dii pugnas et suas ipsorum, et heroum hominumque adspiciunt: v. φ', 388, 389, η', 61, θ', 51, ν', 11 etc. *Ex H.*

25—30. *ὅπη — ἑκάστου*, *quo fert cujusque animus* et voluntas. — *οἶος*, *solus*, nullo intercedente. — *μίνυνθα.* α', 416, δ', 466 etc. Ap.: *μίνυνθα. ἐπ᾽ ὀλίγον χρόνον.* v. Schn. h. v. — *ἕξουσι* (ν', 51.), *καθέξουσι.* Hesych.: *ἕξουσι. κωλύσουσι.* — *καὶ δέ τε*, *et vero*, *etenim*, quod Attici dicunt *καὶ — δέ.* Aeschyl. Eum. 65.: *ἐγγὺς παρεστὼς, καὶ πρόσω δ᾽ ἀποστατῶν*, ubi v. Schwenk., item Wellauer. ad Prometh. 975. non interposita voce hic noster ξ', 364.: *Ἀργεῖοι, καὶ δ᾽ αὖτε μεθίεμεν Ἕκτορι νίκην;* h. e. *καὶ δὴ αὖτε.* — *ὑποτρομέεσκον*, *territi fugiebant.* κ', 95.: *τρομέει δ᾽ ὕπο φαίδιμα γυῖα.* cf. χ', 241, η', 217. — *ἑταίρου.* genit. causae, *propter sodalem* interfectum. — *χώεται αἰνῶς*, *graviter irascitur.* θ', 397, α', 80 etc. — Sch.: *ὑπέρμορον.* *παρὰ τὸ εἱμαρμένον, παρὰ τὸ δέον.* β', 155.: *ἔνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη.* v. ibi ann. interpretes lat. et germ.: *praeter fatum*, *gegen das Schicksal*, estque sane illa sententia Homeri, quasi vis tanta esse possit humana, ut fatum, h. e. Ciceronis verbis de Div. 1, 55. ordinem seriemque causarum, pervertat. cf. 336. — *ἐξαλαπάξῃ.* α', 129 etc.

31—36 *ἀλίαστον.* β', 797. —

βὰν δ' ἴμεναι πόλεμόνδε θεοί, δίχα θυμὸν ἔχοντες·
Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
ἠδὲ Ποσειδάων γαιήοχος, ἠδ' ἐριούνης

Sch.: δίχα. (σ', 510, φ', 386 etc.) διχῶς, εἰς δύο. δίχα θυμὸν ἔχ., dissentientes. — ἀγῶνα νεῶν. ο', 428. — quaesitum esse ait Schol. B, cur Pluto, Bacchus et Ceres absint ab hac pugna. contra H quaerit, cur adsint Latona, Diana, et inprimis Mercurius, qui alias neutri harum partium studet, nec nisi ο', 214, versu suspecto, nominatur inter numina inimica Trojanis. de Plutone, Baccho et Cerere non ita male E: σημείωσαι, inquit, ὅτι, εἴπερ εἶχε πιθανεύσασθαι τὸ πλάσμα ὁ ποιητής, ἐποίησεν ἂν καὶ τὸν Ἀϊδωνέα, κ. τὸν Διόνυσον, κ. τὴν Δήμητραν παρόντας τῇ μάχῃ· οὐκ ἔχει (εἶχε) δὲ πιθανῶς τοιοῦτόν τι ποιῆσαι. Ἅιδης μὲν γὰρ οὐκ ἔστιν ὅτῳ πρὸς τὸ ζῆν ἐπικουρήσει, ἀπωλείᾳ χαίρων ἀνδρῶν, κ. στεναγμοῖς, κατὰ τὴν τραγῳδίαν, καὶ γόοις πλουτιζόμενος. (Soph. Oed. R. 30.) Δήμητρα δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς κ. Διόνυσος καρποτρόφοι ὄντες ἄχθονται καθάπαξ τῷ πολέμῳ, φθαρτικῷ ὄντι τῶν καρπῶν. idem: ἡ δὲ Λητὼ (πάρεστιν) οἷα μήτηρ Ἀπόλλωνός τε καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ ὅτι νυκτὸς ἄξια ποιοῦσιν οἱ Τρῶες κ. λήθης, (?) εἰς ἅπερ ἄμφω ἀλληγορεῖται καὶ ἡ Λητώ. Ἄρτεμις δὲ τοῖς Τρωσὶν ἐπικουρεῖ ἢ ὡς ἔφορος τῶν χορῶν, (?) καὶ γὰρ καὶ οἱ Τρῶες χοροιτυπίαις ἄριστοι, ἢ ὡς τοξότης, (?) ὁποῖος καὶ ὁ τοῦ πολέμου αἴτιος Ἀλέξανδρος. διὸ καὶ ὁ Ἀπόλλων ὡς τοιοῦτος συνεπικουρεῖ. (?) adscribam et ab eodem dicta de ceteris diis, qui huic proelio belloque Trojano interfuerunt. sic igitur optimus archiepiscopus Thessalonicensis: ὅτι Ἥρα μὲν συμμαχεῖ Ἀχαιοῖς οὐ μόνον ὡς εἰς νόμιμον γάμον ἀδικηθέντος τοῦ Μενελάου, οἷα γαμηλία δαίμων, ἐπιστατεῖ γὰρ αὐτὴ (αὕτη) τῶν γάμων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ βασιλικώτερον (?) τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχῆς· Ἥρα γάρ, ὡς πολλαχοῦ ἐῤῥέθη, καὶ εἰς βασιλείαν μεταλαμβάνεται. ὅθεν καὶ Ἡραία ζωὴ ἡ βασιλική. (judicium illud Paridis notissimum haud commemorat, ut quod ignoret Hom., fabulam poëtarum cyclicorum et tragicorum, inprimis Euripidis Iphigenia Aul. et Troadibus. cf. Lucian. Deorum dial. 16., Hygin. fab. 92 etc. Virg. prima Aeneïde: *manet alta mente repostum Judicium Paridis, spretaeque injuria formae* etc.) Ἀθηνᾶ δέ, ἡ φρόνησις, τοῖς Ἀχαιοῖς καὶ αὐτὴ συμμαχεῖ διὰ τὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολέμου δίκαιον καὶ ἔλλογον, κ. διότι φρόνησις εἷλεν ὕστερον τὴν Τροίαν κ. δόλος σοφός. διὸ καὶ Ἑρμῆς αὐτοῖς ὁ λόγιος συμμαχεῖ, ὃς οὐ μόνον ἐριούνης κ. φρεσὶ κεκασμένος πευκαλίμαις (34, 35.), ἀλλὰ καὶ δόλιος. (Soph. Phil. 133 etc.) Ἥφαιστος δὲ σύμμαχος Ἑλλήνων ἐστὶ καὶ αὐτός, ὅτι τε πολέμιος Ἄρεϊ κατὰ τὸν καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ (θ', 266—366.) μῦθον, καὶ ὡς φίλος δὲ τῇ Ἀθηνᾷ. Ἥφαιστος γοῦν διδάσκει τέχνας ἐν Ὀδυσσείᾳ (ζ', 233.), καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. ἔτι δὲ καὶ ἄλλως πιθανῶς τοῦτο πλάττεται, ὡς ἂν ἔχοι ὁ π. ἀντεπεξαγαγεῖν αὐτόν, ὡς πῦρ ὕδατι, τῷ ἐγχωρίῳ ποταμῷ Ξάνθῳ. Ποσειδῶν δὲ τοῖς Ἀχαιοῖς συνεφάπτεται μάχης διά τε τὴν πρὸς τὸν Λαομέδοντα μῆνιν, εἴ γε θητεύσαντος εἰς ἐνιαυτὸν μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ ἐβιάσατο τὸν μισθόν, ὡς ὁ π. ἐρεῖ προϊὼν (φ', 441—457.)· ἔτι δὲ καί, ὅτι νησιῶται οἱ πλείους τῶν Ἑλλήνων, καὶ διὰ τοῦτο οἰκεῖοι Ποσειδῶνι, καὶ ὅτι διὰ θαλάσσης πλεύσαντες εὐτυχῶς μετῆλθον τὴν τῆς Ἑλένης ἁρπαγήν. καὶ οὗτοι μὲν συμμαχοῦσι τοῖς Ἕλλησι διὰ ταῦτα. τοῖς μέντοι Τρωσὶν ὁ μοιχὸς Ἄρης βοηθεῖ ὡς τοιούτοις, ὅμοιος, ὅ φασιν, ὁμοίοις, ὅπου γε καὶ ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος ἀπὸ μοιχείας ἔσχε τὴν ἀρχήν· ἔτι δὲ καὶ ὡς ἁρπαγῆς κ. βίας δεσπόζων, κ. ὡς οὐκ ἔλλογος, ἀλλ' ἐναντίος τῇ Ἀθηνᾷ. διὸ καὶ ἡ Ἀφροδίτη τοῖς αὐτοῖς βοηθεῖ, οἰκείως μὲν ἔχουσα πρὸς τὸν ἀλόγιστον Ἄρην, ἀπεχθομένη δὲ τῇ ἔμφρονι Ἀθηνᾷ. ὁ δὲ Ξάνθος ὡς ποταμὸς ἐγχώριος ἐπικουρεῖ τοῖς Τρωσί, καὶ ὡς πρὸς Ἥφαιστον ἀξιόμαχος. pugnas deorum vituperavit Plato l. de Rep. 2. sub finem, defenderunt θεολογικῶς Proclus ann. ad Plat. l. c., scriptor Allegor. Hom. 52., aliique. v. H, Barn. — Sch.: ἐριούνης. (Odyss. θ', 322.) μεγάλην ὄνησιν παρέχων, μεγαλοφελής. (idem est ἐριούνιος infra 72, ω', 360, 440, 457, 679. Ap.: ἐριούνιος. ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, ὁ μεγάλως ὀνίσκων, τουτέστιν ὀφελῶν. οἱ δὲ νεώτεροι [inepte quidem illi.] τοῦ χθονίου [intell. ἐπίθετον λέγουσι. Toll.] παρὰ τὴν ἔραν. (pertinent huc epitheta nota illa Mercurii ἀκάκητα π', 185, ubi v. ann., νόμιος, κερδῷος, quorum νόμιος gregum praesidem significat. scri-

Ἑρμείας, ὃς ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκασται·
Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε, σθένεϊ βλεμεαίνων,
χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί.
ἐς δὲ Τρῶας Ἄρης κορυθαίολος· αὐτὰρ ἅμ' αὐτῷ
Φοῖβος ἀκερσεκόμης, ἠδ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Λητώ τε. Ξάνθος τε, φιλομμειδής τ' Ἀφροδίτη.
Εἴως μέν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,
* τέως Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κύδανον, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
ἐξεφάνη (δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς),
Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
δειδιότας, ὅθ' ὁρῶντο ποδώκεα Πηλείωνα,
τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἶσον Ἄρηϊ·

ptor hymni Hom. in Merc.: Ἑρμῆν ἀείδω, — Κυλλήνης μεδέοντα καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου, Ἄγγελον ἀθανάτων ἐριούνιον, et in fine: χαῖρ', Ἑρμῆ χαριδῶτα, διάκτορε, δῶτορ ἐάων. Mercurius ap. Plautum Amph. prol. 11.: *nam vos quidem id jam scitis concessum et datum Mi esse ab dís aliis, nuntiis praesim* et lucro. — ὃς ἐπὶ φρεσὶ πευκ. κέκασται. tmesis, ὃς ἐπικέκασται φρ. π. verbum ἅπαξ λεγόμενον. — πευκαλ. v. ann. ad θ', 365. — σθένεϊ βλεμ. θ', 337.

37. σ', 411. cf. ibidem 417, λ', 50. H.

38—40. κορυθαίολος. β', 816. — ἀκερσεκόμης. Ap., h. l. c.: ἐπίθετον Ἀπόλλωνος, ἀπὸ τοῦ μὴ κείρεσθαι τὴν κόμην. ἀπενθὴς γὰρ ὁ θεός. similiter Hesych. et alii. longe repetitum est, quod ait Sch.: ἀεὶ κομῶν διὰ τὰς ἀκτῖνας· ἶσος γὰρ τῷ ἡλίῳ ὁ Ἀπόλλων. (v. ann. ad α', 50.) laeta amat Apollo, estque ejus proprium choros ducere deorum (v. Markland. ad Eurip. Suppl. 946, Musgrav. ad Troad. 319., quemque laudavit, Aristoph. Av. 218—224.); quod decet adolescentem pulcherrimum, itaque et intonsum, siquidem magna pulcritudinis pars est coma. Tibullus 1, 5, 37.: *solis aeterna est Baccho Phoeboque juventas. Quam decet intonsus crinis utrumque deum!* Horat. Od. 1, 2, 30.: *tandem venias, precamur, Nube candentes humeros amictus, Augur Apollo!* v. Winkelmann. *Gesch. der Kunst*, 1. Th., S. 155, 164, 392. — ἰοχέαιρα. ε', 53. — φιλομμειδής. γ', 424.

41, 42. εἴως μέν ῥ' ἀπάνευθε — ἀνδρῶν, Τέως Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κύδανον etc. locus merito suspectus cum de μὲν particula bis illata, tum propter ignavos minimeque aptos rei, quam dicit, numeros posterioris versus. nam ferri quidem potest alterum μέν: sed elegantis scriptoris erat id intelligendum relinquere, ut Soph. Oed. Col. 287.: παῖδα σήν, ἐμὴν δ' ὁρᾶν Ὅμαιμον, et ibid. 1185.: ὦ σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδ', ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες, pro παῖδα μὲν σήν, σπέρματα μὲν ἀνδρός. cf. Philoct. 246, 580, Elmsl. et Herm. ann. ad Eurip. Med. 940. etc. longe autem intolerabiliores sunt in re alacri et laeta numeri hujuscemodi debiles et qui magis conveniant dubitantibus, quid agendum sit (α', 193.), quam maxima, recepto Achille, sperantibus, laetitiaque elatis Graecis: τέως Ἀχαιοὶ μὲν (‐⏑‐‐‐) etc. similia facileque permiscenda sunt nomina Ἀργεῖοι et Ἀχαιοί: quod h. l. factum arbitror et ita scribendum: τείως Ἀργεῖοι μέγα κύδανον. magnam vim habet spondeum excipiens molossus, vel hunc ille sequens, initio versuum. α', 3, 4.: πολλὰς δ' ἰφθίμους — Ἡρώων, αὐτούς: 102.: ἥρως Ἀτρείδης: et bacchio vel epitrito 3. posito pro spondeo posteriore loco ibidem 122.: Ἀτρείδη κύδιστε, inf. 59.: πάντες δ' ἐσσείοντο, etc. τείως, quod ter legitur in Odyssea et hic quidem belle respondet antecedenti εἴως, mutatum esse videtur et μὲν inculcatum metri gratia, ex quo scribere coeperant frequentius illud in his carminibus Ἀχαιοί. minus placet scriptura nescio cujus codicis, quam commemoravit Schol. A, τόφρα Ἀχαιοί, etiamsi δέ, h. e. δή, interponatur, id quod suadet H. — Sch.: ἐκύδανον. (legit ille: μέγ' ἐκύδ., quod hodieque ostendunt plerique codd., sed Lips. Harl. et alii nonnulli, quos secuti sunt W et H, bene: μέγα κύδανον.) ἐδόξαζον. (annotavit H, κυδαίνειν alias esse activum, nunc autem κυδιᾶν, animo laetitiaque efferri. cf. ε', 448.) — οὕνεκ' — ἀλεγεινῆς. σ', 247, τ', 45.

46—53. βροτ. ἶσον Ἄρηϊ, λ', 295, μ', 130, ν', 802. „Virg. Aen. 12, 446.: *vidit ab adverso venientes* (Trojanos,

αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὅμιλον Ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀνδρῶν,
* ὦρτο δ' Ἔρις κρατερὴ, λαοσσόος· αὖε δ' Ἀθήνη,
στᾶσ' ὁτὲ μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτὸς,
ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτάων ἐριδούπων μακρὸν ἄϋτει·
αὖε δ' Ἄρης ἑτέρωθεν, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσος,
ὀξὺ κατ' ἀκροτάτης πόλιος Τρώεσσι κελεύων,
ἄλλοτε πὰρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ Καλλικολώνῃ.

deorum ingressum tonitru ac tremor terrae concelebrat.

Ὣς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες
ξύμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν.
δεινὸν δὲ βρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
ὑψόθεν· αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε
γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
πάντες δ' ἐσσείοντο πόδες πολυπίδακος Ἴδης,

duce Aenea) *aggere Turnus, Videre Ausonii, gelidusque per ima cucurrit Ossa tremor.*" Eichh. — μεθ' ὅμιλον ἀνδρῶν. 14. — ὦρτο δέ. ὦ. δή. apodosis. — λαοσσόος etiam Apollo vocatur 79., Minerva ν', 128., Mars ρ', 398. Voss.: *wütete Eris mit macht, die zerstreuerin.* malim: *hob sich mit macht Eris, die erregerin.* λ', 10. de Eride: ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε, δεινόν τε, Ὄρθι' Ἀχαιοῖσιν, μέγα δὲ σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. — αὖε. λ', 461, ν', 477. — ἐριδούπων, *resonarum*, valde sonantium. cf. ω', 323, Odyss. γ', 399 etc. idem est ἐρίδουπος atque ἐρίγδουπος, quod legitur ε', 672. et alias. — μακρόν. γ', 81 etc. — ἐρεμνῇ λ. ἶσος. μ', 375. — πόλιος, arcis, Pergami. v. ε', 460. — Καλλικολώνῃ. iterum hic locus memoratur infra 151. Strabo 13, 1., vol. 3. p. 106. ed. Taucbniz., auctore Demetrio Scepsio, qui natus fuit in illa regione: ὑπὲρ τῆς Ἰλιέων κώμης δέκα σταδίους ἐστὶν ἡ Καλλικολώνη, λόφος τις, παρ' ὃν ὁ Σιμόεις ῥεῖ, πενταστάδιον ἔχων etc. a quo fere sua habent E aliique grammatici. v. H. — adscripsit Eichh. 2. p. 158. versus 47—65 istis Virgilii Aen. 2, 612.: *hic Juno Scaeas saevissima portas Prima tenet, sociumque furens a navibus agmen Ferro accincta vocat. Jam summas arces Tritonia, respice, Pallas Insedit* etc. tum ita loquitur: „Le magnifique tableau de la chute d'Ilion peut avoir été inspiré à Virgile par le début du 12. chant de l'Iliade, où Homère, par une anticipation poétique, montre Neptune et Apollon détruisant la grande muraillo des Grecs. (Il. 12, v. 27.) Mais, pour la sublimité des images, on ne peut mieux le comparer qu'à la déscente des dieux aux champs troyens après le retour d'Achille. Ce tableau a été imité par le Tasse, au 18. chant de la *Jérusalem*, st. 92., où l'archange Michel montre à Godefroi les puissances célestes combattant pour sa cause. Klopstock l'a reproduit et agrandi encore dans la prédiction de la mort du Christ, *Messiade*, ch. 5. v. 459."

55—59. ξύμβαλον (γ', 70.), *commiserunt*, concurrere fecerunt. — Sch.: ῥήγνυντο. (μ', 257, 440, ν', 718.) ἔῤῥησσον. (*rumpebant*, quemadmodum dicunt ῥηγνύναι φωνὴν, *vocem rumpere*, h. e. erumpere faciebant. *Ex H.*) ἀπειρεσίην. (Odyss. ι', 118, λ', 620. ibid. τ', 173.: ἐν δ' ἄνθρωποι Πολλοὶ, ἀπειρέσιοι.) μεγάλην. (ἀπείρονα γαῖαν dixit η', 446. et saepius, hoc semel. „ceterum notus est Ποσειδῶν ἐννοσίγαιος, ἐνοσίχθων, σεισίχθων, τινάκτωρ γαίας. v. θ', 440, ν', 10, Soph. Trach. 478 etc. eum vulgo putabant Neptunum. Herod. 7, 129.: αὐτοὶ μέν νυν Θεσσαλοί φασι Ποσειδέωνα ποιῆσαι τὸν αὐλῶνα, δι' οὗ ῥέει ὁ Πηνειὸς, οἰκότα λέγοντες· ὅστις γὰρ νομίζει Ποσειδέωνα τὴν γῆν σείειν, καὶ τὰ διεστεῶτα ὑπὸ σεισμοῦ τοῦ θεοῦ τούτου ἔργα εἶναι, καὶ ἂν, ἐκεῖνο ἰδὼν, φαίη Ποσειδέωνα ποιῆσαι. ἔργον γάρ ἐστι σεισμοῦ, ὡς ἐμοὶ φαίνεται, ἡ διάστασις τῶν οὐρέων." *E K.* — ὀρ αἰπ. κάρηνα. Odyss. ζ, 123. cf. β', 869. — Sch.: πόδες. τὰ καταλήγοντα τῶν ὀρῶν, μεταφορικῶς. proprie ὑπωρείας Ἴδης dixit 218, πρυμνωρείην ξ', 307. — πολυπίδακος. ξ', 157 etc. quidam libri: πολυπιδά-

καὶ κορυφαὶ, Τρώων τε πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων, Ἀϊδωνεὺς,
δείσας δ' ἐκ θρόνου ἆλτο, καὶ ἴαχε, μή οἱ ὕπερθε
γαῖαν ἀναῤῥήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
σμερδαλέ', εὐρώεντα, τάτε στυγέουσι θεοί περ·
τόσσος ἄρα κτύπος ὦρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
ἤτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος
* ἵστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πτερόεντα·
ἄντα δ' Ἐνυαλίοιο θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἥρῃ δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος, κελαδεινὴ,
Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἑκάτοιο·
Λητοῖ δ' ἀντέστη σῶκος, ἐριούνιος Ἑρμῆς·

κον, ut infra 218. similis locus est ν', 18, 19.

61—66. „loci hujus ὑπερφυᾶ φαντάσματα miratus Longinus §. 9. tamen damnat, tanquam φοβερὰ, πλὴν εἰ μὲν κατ' ἀλληγορίαν λαμβάνοιτο, καὶ παντάπασιν ἄθεα, καὶ οὐ σώζοντα τὸ πρέπον. cf., si tanti est, Plat. l. de Rep. 2. sub finem et 3. principio, item annotata ad 33. imitatur Naso Metam. 5, 256. et 2, 260. Virg. Aen. 8, 241.: *at specus et Caci detecta apparuit ingens Regia, et umbrosae penitus patuere cavernae; Non secus ac si quá penitus vi terra dehiscens Infernas reseret sedes, et regna recludat Pallida dís invisa, superque immane barathrum Cernatur, trepidentque immisso lumine Manes.*“ E Cl. — ὑπένερθεν, *subter*, in terra, sive sub ejus superficie, non infra terram, ubi est Tartarus, τόσσον ἔνερθ' ἀΐδεω, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης (θ', 16.), quod idem Hesiodus Theog. 720. dixit τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης, quoniam ἀΐδης sive regnum Inferorum cogitatur pars terrae infima, *in der Erde*, non *unter der Erde*, quanquam et Germani saepe hoc dicunt, illud intelligunt; quemadmodum in definiendo situ ejus regni ap. poëtas graecos titubare solent viri doctissimi. v. Völker. *über homer. Geogr. u. Weltkunde* p. 141., cui tamen duo regna Inferorum sumenti haud assentior, sed quod dicit regnorum istorum superius, *die überirdische Todtenwelt*, nihil aliud esse puto quam introitum Orci. quanquam obscure de obscuris hisce rebus loquuntur veteres poëtae, nec sibi constant; id quod ipse Völkerus intellexit. cf. J. H. Voss. *krit. Blätter* 1. p. 95., 2. p. 306., ipsumque Homerum Odysseae libro 10, 504—515. — εὐρώεντα (Odyss. κ', 512, ψ', 322, ω', 10.), ab εὐρὼς, *mucor*, mucoris plena, squalida, tenebricosa. male Ap.: εὐρώεντα. εὐρέα, ἀνατεταμένα, ab εὖρος. Hesych.: εὐρώεντα. πλατέα. σκοτεινά. — τάτε στυγ. θεοί περ. h. e. τ. στ. θεοὶ δή. v. Schn. in πὲρ, Viger. 7, 10., p. 441. oderunt mortem et mortis imaginem referentia immortales dii. — Sch.: ξυνιόντων. (159, δ', 446, π', 476 etc.) συνερχομένων.

68. ἰὰ πτερόεντα. scribamus ἰοὺς πτερόεντας. ἰὸς est *sagitta*, ἴον flos ejus nominis, quem tamen nusquam memorat Homerus. vocabula ἰὸς et ἰοὶ quavis pagina leguntur in utroque ejus carmine: cur igitur, quaeso, semel dixerit ἰά? cave credas, sed α et ου cum similia sint in multis codd., forte scriptum est ἰὰς pro ἰοὺς, mox data opera positum a correctore ἰὰ, quemadmodum homo legerat ἴα: quo facto, etiam πτερόεντας mutandum fuit, quo novae scripturae conveniret.

70—74. χρυσηλάκατος. π', 183. — ἰοχέαιρα. ε', 53 etc. — Ἑκάτοιο. α', 385. — Sch.: σῶκος. ἤτοι ὁ ἰσχυρός· σώκειν γὰρ τὸ ἰσχύειν. hoc tenendum. nauci non est, quod addit: ἢ σοούμενος ὠκέως, τουτέστιν ὁρμῶν ταχέως· ἄγγελος γὰρ ὁ θεός. nec melior Apionis notatio ap. Ap. haec σῶκος, σωσίοικος, quam tamen notationem illi σῶκος, σόωκος, ὁ ὠκέως σοούμενος, praefert Sophista. sed idem, vel nescio quis alius, qui ejus annotationem locupletavit: σῶκον οὖν συνωνύμως τῷ κρατύς. (hic ista ponenda esse arbitror, quae in libris leguntur post ἀπαγγέλλειν.) λέγεται καὶ δι' ἄλλων κρατὺς Ἀργειφόντης (π', 181 etc.), καὶ (hoc excidit, ut δὲ ap. Aristophanem loco simili, Nub. 7.) διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἐν

ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαίστοιο μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης,
ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.

ita diis singulis adversus singulos stantibus Apollo personatus Aeneam incitat in Achillem.

Ὣς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἕκτορος ἄντα μάλιστα λιλαίετο δῦναι ὅμιλον
Πριαμίδεω· τοῦ γάρ ῥα μάλιστά ἑ θυμὸς ἀνώγει
αἵματος ἆσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
Αἰνείαν δ' ἰθὺς λαοσσόος ὦρσεν Ἀπόλλων
ἀντία Πηλείωνος, ἐνῆκε δέ οἱ μένος ἠΰ.
υἱέϊ δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἴσατο φωνήν·
τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
„Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαί,
τὰς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων,
Πηλείδεω Ἀχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν;

diffidit Aeneas viribus suis et fortunae.

Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προσέειπε·
„Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις
ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι;
οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεος ἄντ' Ἀχιλῆος
στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν
ἐξ Ἴδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρῃσι,
πέρσε δὲ Λυρνησσὸν, καὶ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
εἰρύσαθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα.
ἦ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,

τῷ ἀπαγγέλλειν. καὶ Σοφοκλῆς εἰσάγει τὴν Ἠλέκτραν λέγουσαν (Soph. El. 115.)· μούνη γὰρ ἄγειν οὐκ ἔτι σωκῶ Λύπης ἀντίῤῥοθον (sic) ἄχθος, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔτι ἰσχύω. etiam Etym. et Hesych.: σωκεῖν, τὸ ἰσχύειν. id secutus Tyrannio accentu mutato scripsit σωκὸς, refragante quidem Schol. A. cf. Aeschyl. Eum. 36. — ἐριούνιος. v. 34. — βαθυδίνης. φ', 143, 212 etc. βαθυδινήεντα dixit φ', 15, 603., δινήεντα β', 877., amnem exiguum, qui tamen nunc quoque vehementer augeri dicitur tempore hiberno, ut H annotavit. de diversa ejus appellatione ap. deos et homines v. ann. ad α', 403.

75. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς etc. similiter Aeneas ap. Virg. Aen. 10, 513. *proxima quaeque metit gladio, latumque per agmen Ardens limitem agit ferro, te, Turne, superbum Caede nova quaerens.* cf. Aen. 12, 464—467., quo loco, quas hic Apollo, Juturna agit partes, Turnum servare studens. *Ex Eichh.*

76—80. λιλαίετο. γ', 399, λ', 573 etc. — αἵματος — πολεμ. ε', 289. — λαοσσόος. 48. — ἐνῆκε. π', 291, ρ', 570 etc. idem ἔμπνευσε dixit 110.

83—85. Sch.: ἀπειλαί. νῦν καυχήσεις. (v. η', 96, π', 200. — τάς. Veneti duo et alii nonnulli codd.: ἅς, quae videtur esse interpretatio. — ὑπέσχεο dixit figura πρὸς τὸ σημαινόμενον, quoniam ἀπειλαὶ istae sunt promissa magnifica.) οἰνοποτάζων. (Odyss. ζ', 309, υ', 262.) τῶν δημοσίων τιμῶν τε καὶ γερῶν ἀπολαύων, καὶ εὐωχούμενος. cf. θ', 230, et inprimis μ', 310—321. — ἐναντ. πολεμίζειν. φ', 477, θ', 168 etc.

87—96. καὶ οὐκ ἐθέλοντα. h. e. καίπερ οὐκ ἐθ., *quamvis nolentem* sive invitum. — de *Lyrnesso* oppido v. β', 691, de *Pedaso* ζ, 35 etc. „Aeneae sedes Dardanium aliquantum aberat a Lyrnesso et Pedaso, ad sinum Adramyttenum sitis. videntur igitur armenta illa in remotioribus Idae locis errasse: unde opportunior Aeneae fuga erat Lyrnessum, 190. quem Achilles persecutus cepit illud oppidum, e quo tamen iterum fuga se subtraxit Aeneas. — ἐπῶρσεν,

ἥ οἱ πρόσθεν ἰοῦσα τίθει φάος, ἠδ' ἐκέλευεν
ἔγχεϊ χαλκείῳ Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.
τῷ οὐκ ἔστ' Ἀχιλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·
αἰεὶ γὰρ πάρα εἷς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει.
καὶ δ' ἄλλως τοῦγ' ἰθὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπολήγει,
πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθεῖν. εἰ δὲ θεός περ
ἶσον τείνειεν πολέμου τέλος, οὔ κε μάλα ῥέα
νικήσει', οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὔχεται εἶναι."

cujus animum confirmat deus.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·
„ἥρως, ἀλλ' ἄγε, καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτῃσιν
εὔχεο· καὶ δὲ σέ φασι Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
ἐκγεγάμεν, κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστίν·
ἡ μὲν γὰρ Διός ἐσθ', ἡ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος.
ἀλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδέ σε πάμπαν
λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ.

Aeneam in medium progressum Juno aut deterreri, aut Achilli opem ferri, jubet.

Ὣς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν·
βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαο πάϊς λευκώλενον Ἥρην
ἀντία Πηλείωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·

ut χ', 204., alias dixit ἐνῶρσε, quod hic quoque habet Townl., vel simplex ὦρσε, velut η', 38. — ἥ οἱ — φάος. sic in anaglyphis Minerva Herculem modo antecedit, modo lateri ejus se applicat, more deorum, qui aliquem tutantur. („cf. δ', 10, 11, ε', 115." *E K.* sic et aliae gentes, deorum significantes auxilium. Hebraeus Exod. 13, 21.: *Jehova antecedebat eos interdiu in columna nubis, ad deducendum eos via illa, et noctu in columna ignis, ad afferendum eis lucem, ut progredirentur interdiu ac noctu.* Psalm. 37, 23.: *a Jehova gressus viri statuuntur, cujus delectatur via. cum cadit, non dejicitur, quia Jehova sustentat manum ejus* etc.) τίθει φάος. h. e. ἐποιήσατο, *salvum* atque incolumem *eum praestitit.* v. 98, ζ', 6, θ', 282, λ', 796, π', 39. — Λέλεγας. qui tum illa oppida incolebant. v. ann. ad κ', 428." *Ex II.*

97 — 102. ἄνδρα, virum, mortalem. — αἰεὶ — ἀμύνει. similiter ε', 603. Sch.: πάρα. πάρεστιν. (καὶ δὲ, καὶ δή. — ἄλλως, *alioqui*, praeterea. — πέτετ', πέτεται. α', 117, ι', 328.) ἀπολήγει. (ζ', 149 etc.) ἀποπαύεται. ἀνδρομέοιο. (λ', 538 etc.) ἀνθρωπίνου. — εἰ δὲ — τέλος. v. ann. ad ν', 358, 359, qui simillimus huic locus est. — οὔ κε μάλα ῥέα. sic Ven., Harl., Townl.; νικήσει', h. e. νικήσειε, Bentlejus. vulgo: οὔ με μ. ῥ. νικήσει. Lips. et unus Vindob.: οὔ με καὶ (h. e. κε) μάλα ῥεῖα: sed pronomen facile intelligitur, more hujus nostri, ῥεῖα vero correctio videtur ejus, qui metro timeret, cum non meminisset, ῥέα legi μονοσυλλάβως μ', 381, ρ', 461. et inferius 263. — παγχάλκεος, *totus aereus, ganz von Stahl und Eisen.* audacter de homine loquitur tanquam de galea, vel ense, vel clava. (Odyss. θ', 403, λ', 575, σ', 378, ubi legitur κυνέη πάγχαλκος.) comparavit K χάλκεον ἦτορ, ὄπα, ὕπνον, β', 490, λ', 241, σ', 222. *ferreum* Tibullus dixit ἀναίσθητον Eleg. 1, 3, 1. et 2, 3, 2.

107 — 109. ἁλίοιο γέροντος. α', 538 etc. — χάλκον ἀτειρέα. ε', 292 etc. — λευγαλέοις. ι', 119, ν', 97 etc. Buttmann. *Lexil.* I. p. 18., ubi disputat de verbo πευκάλιμος: „das ευ ist blosse Verlängerung des an sich kurzen υ —, und die vollkommenste Parallele gibt λευγαλέος, das sich zu λυγρὸς genau so verhält wie πευκάλιμος zu πυκνός." cf. Schn. vv. λευγαλέος et λυγρός. — ἀρειῇ, *minis.* ρ', 431.

111. δ', 495, ε', 562 etc.

113 — 124. οὐλαμόν. δ', 251. —

ἡ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπε·
„Φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσείδαον καὶ Ἀθήνη,
ἐν φρεσὶν ὑμετέρῃσιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
Αἰνείας ὅδ' ἔβη, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
ἀντία Πηλείωνος· ἀνῆκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων.
ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω
αὐτόθεν· ἤ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλῆϊ
παρσταίη, δοίη δὲ κράτος μέγα, μηδέ τι θυμῷ
δευέσθω, ἵνα εἰδῇ, ὅ μιν φιλέουσιν ἄριστοι
ἀθανάτων, οἱ δ' αὖτ' ἀνεμώλιοι, οἳ τοπάρος περ
Τρωσὶν ἀμύνουσι πτόλεμον καὶ δηϊοτῆτα.
πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιόωντες
τῆσδε μάχης, ἵνα μήτι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσι
σήμερον· ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἅσσα οἱ Αἶσα
γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.“
[εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πεύσεται ὀμφῆς,
δείσετ' ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.]

sed suasu Neptuni dei abstinent pugna, eamque contemplantes seorsum in contrariis speculis considunt.

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
„Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον· οὐδέ τί σε χρή.

ἄμυδις, ὁμοῦ. ι', 6 etc. — **ἀνῆκε.** ε', 405, η', 152 etc. — **ἀποτρωπῶμεν**, ἀποτρέπωμεν. v. 109. Odyss. π', 405.: εἰ δέ κ' ἀποτρωπῶσι θεοί, παύσασθαι ἄνωγα. cf. ibid. φ', 112. — „**κράτος μέγα** *victoriam* dicit, ut ζ', 387, ο', 216. cf. ν', 743. *robur* significat vox κράτος π', 524. — **μηδέ τι θυμῷ δευέσθω**, *nec quidquam requirat* aut desideret *animo*; germanice id dicas: *und er habe, was sein Herz begehrt.* — **οἱ δ' αὖτ' εἰσιν ἀνεμώλιοι.** ellipsis frequens. pertinet huc ὅ, i. e. ὅτι, ex superiore versu. de voce ἄνεμ. v. ann. ad δ', 355. *ventosos* simili sensu dicunt Latini. — „**τοπάρος**, ἐξαρχῆς, ante, *adhuc.*“ *Ex H*, cui facile obtemperavimus suadenti ἀμύνουσι πτόλεμον pro vulgato ἀμύνουσιν πόλεμον.

125—128. dicit causam, cur ita faciendum sit, quia scil. ad servandum hodie Achillem dii in hoc certamen descenderint. — „**ὕστερον — μήτηρ.** primus hic locus est Homeri de Parcis fila vitalia nentibus; alteri duo sunt ω', 210. et Odyss. η', 196., quibus addas de Jove dicta illa μεταφορικῶς Odyss. δ', 208.: ἀνέρος, ᾧτε Κρονίων Ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε, γεινομένῳ τε.“ *Ex H.*

129—131. suspecta, siquidem nulla in sequentibus est ὀμφὴ θεῶν, qualem dicit Juno, sive illam ὀμφὴν interpreteris vocem deorum, sive omen, ostentum, oraculum. dicit enim dea ὀμφὴν ejusmodi, ex qua intelligat Achilles, se carum esse diis potentissimis, nec cedere eo nomine Aeneae, cui debiliora tantum numina sint praesidio. at illorum deorum nemo neque convenit nunc Achillem, neque eum alloquitur, sed illis tranquille adspectantibus congrediuntur heroës, quodque Achilli omen facit Neptunus 322—324., id non eam vim habet, ut se, sed ut Aeneam diis curae esse Achilles cognoscat. praeterea mirum quam abhorret ab Achillis ingenio metus, quem habiturus esse dicitur, si quis ipsi obviam veniat in pugna deus, cum divinae matris commercio assuetus sit, comaque retentus a Minerva α', 197. primo quidem expavescat, sed, ut eam agnovit, nequaquam timidus, nec Diomede ε', 434. inferior animo, cum ea colloquatur. quare hisce uncos impegi, tanquam adventiciis alienisque a consilio Junonis. ceterum periculosum veteribus visum esse occursum numinis, nemo ignorat. v. H et, quos laudavit, Paus. 10, 35., Aelian. H. A. 11, 17. aliosque.

133, 134. **παρὲκ νόον.** (κ', 391.)

οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι
ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰμεν·
ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κιόντες
ἐκ πάτου ἐς σκοπιὴν, πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει.
εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
ἢ Ἀχιλῆ' ἴσχωσι, καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,
αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται
φυλόπιδος· μάλα δ' ὦκα διακρινθέντας ὀΐω
ἂψ ἴμεν Οὔλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων,
ἡμετέρης ὑπὸ χερσὶν ἀναγκαίηφι δαμέντας."
Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο Κυανοχαίτης
τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο,
ὑψηλὸν, τό ῥά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη

παρὰ γνώμην, ἀνοήτως. — οὐδέ τί σε χρή. intell. χαλεπαίνειν. v. π', 721, γ', 109 etc. — θεοὺς ἔ. ξυν. comparant illud α', 8.: τίς τάρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; idem est συμβάλλειν 55.

135. habent hunc versum Venetus et Mori codd., priscaeque edd.; sed in plerisque libris aut plane non legitur, aut in margine, et in ipsa Flor. adscriptum est: νόθος. quare confodi jussit Ern., W uncinis inclusit. ponendum certe esse videatur εἰ καὶ πολὺ φ. ε., *quamvis nos multo fortiores sumus;* verum et ipsum ἐπειὴ ratione dictum est, nolente Neptuno impugnari ab Junone partem contrariam deorum propterea quod ipsa et pars ejus fortior sit nec dubia futura victoria: satius enim nihilominus esse putat ille, ut temperantior irae et prudentior, bello domestico abstinere deos majores, donec ultro lacessantur ab ἀνεμωλίοις illis, quos dixit Juno 123.; cui loco hic respondet. eum sensum verborum ἐπειὴ — εἰμὲν cum non perspicerent quidam librarii vel correctores, et Neptunum dissuadere putarent bellum diis majoribus eam ob causam, ineptissimam quidem illam, quod fortiores sint, insimulasse atque omisisse videntur hunc versum. — ἡμέας τοὺς ἄλλους, *nos ceteros.* cf. 149.

137—142. Sch.: ἐκ πάτου. (ζ, 202.) ἔκτοθεν τῆς κοινῆς ὁδοῦ, τουτέστι τῆς συναναστροφῆς. ἐκ π. ἐς σκοπιὴν. ἐκ τῆς πεπατημένης ὁδοῦ εἰς τόπον σκοπιὰν ἔχοντα. λέγει τὸ Ἡρακλέους χῶμα. v. 145. — εἰ δέ κ' Ἄρης — Ἀπόλλων. sic Aristarchus, schemate Alcmanico, de quo ad ε', 774. Zenodotus: ἄρχησι, quod habent Cantabr., Harl. et unus Vindob., excusorum autem librorum Flor. et 1. Ald. — αὐτόφι, αὐτοῖς. Sch.: εὐθέως — καὶ ἡμῖν αὐτοῖς φιλονεικία καὶ μάχη γενήσεται. — ὀρεῖται. διεγερθήσεται, κινηθήσεται. — φυλόπιδος. δ', 15 etc. — διακρινθέντας. γ', 102. — rursum Sch.: ὁμήγυριν. ἄθροισιν. hoc semel dixit, ὁμηγυρίσασθαι autem Odyss. π', 376. cf. α', 57 etc.

143. ἀναγκαίηφι. hanc scripturam commemorat Schol. A, quemadmodum ἀναγκαίη legitur δ', 300, ζ, 85, θ', 57, Odyss. τ', 73., et σ', 113.: θυμὸν δαμάσαντες ἀνάγκῃ. pessime vulgati libri: ἀνάγκῃ ἶφι δαμ., negligenter T: ἀναγκαίηφι.

145—147. τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον. τὸ πανταχόθεν περικεχυμένον κύκλῳ, πολλῷ τῷ χώματι, εἰς ὕψος, τὸ καὶ χωστὸν λεγόμενον, ὃ κατεσκεύασαν οἱ Τρῶες. τεῖχος — ἀλέοιτο. Ποσειδῶν κ. Ἀπόλλων, προστάξαντος Διὸς, Λαομέδοντι θητεῦσαι ἐπὶ μισθῷ τεταγμένῳ, τὸ τεῖχος (τοῦ Περγάμου, arcis Trojanae. v. Apollod. 2, 5, 9.) κατασκευάζουσι. Λαομέδων δὲ παραβὰς τοὺς ὅρκους κ. τὰς συνθήκας, μὴ δοὺς τὸν μισθὸν, ἀπήλασεν αὐτούς. ἀγανακτήσας δὲ Ποσειδῶν ἔπεμψε τῇ χώρᾳ κῆτος, ὃ τούς τε παρατυγχάνοντας ἀνθρώπους κ. τοὺς γιγνομένους καρποὺς διέφθειρε. μαντευομένῳ δὲ τῷ Λαομέδοντι χρησμὸς ἐδόθη, Ἡσιόνην τὴν θυγατέρα Λαομέδοντος βορὰν ἐκδοῦναι, κ. οὕτως ἀπαλλαγήσεσθαι τοῦ δεινοῦ. προθεὶς δὲ ἐκεῖνος τὴν θυγατέρα μισθὸν ἐκήρυξε τῷ τὸ κῆτος ἀνελόντι τοὺς ἀθανάτους ἵππους δώσειν, οὓς Τρωῒ Ζεὺς ἀντὶ Γανυμήδους ἔδωκεν. Ἡρακλῆς δὲ παραγενόμενος ὑπέσχετο τὸν ἆθλον κατορθώσειν, καὶ, Ἀθηνᾶς αὐτῷ πρόβλημα ποιησάσης τὸ καλούμενον ἀμφίχυτον τεῖχος, εἰσδὺς διὰ τοῦ στόματος εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους τὰς

ποίεον, ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέοιτο,
ὁππότε μὲν σεύαιτο ἀπ' ἠϊόνος πεδίονδε.
ἔνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἕζετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
* ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄῤῥηκτον νεφέλην ὤμοισιν ἕσαντο·
οἱ δ' ἑτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης,
ἀμφὶ σὲ, ἤϊε Φοῖβε, καὶ Ἄρηα πτολίπορθον.
ὣς οἱ μέν ῥ' ἑκάτερθε καθείατο μητιόωντες
βουλὰς, ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο
ὤκνεον ἀμφότεροι, Ζεὺς δ' ἥμενος ὕψι κέλευε.

λαγόνας διέφθειρεν. (3 dies eum in ventre belluae mansisse narrat bonus vir Tzetza ann. ad Lycophr. 34., graecum nobis Jonam propinans.) ὁ δὲ Λαομ. ὑπαλλάξας θνητοὺς δίδωσιν ἵππους. μαθὼν δὲ Ἡρ. ἐστράτευσε, κ. Ἴλιον ἐπόρθησε, κ. οὕτως ἔλαβε τοὺς ἵππους. ἡ ἱστορία παρὰ Ἑλλανίκῳ. (v. H ann. ad Apollod. l. c., Sturz. ann. ad Hellanici fragm. 137. narrant hunc mythum etiam Veneti Scholiastae, et breviter, ut Hom. ipse, E. ἰστέον δὲ, inquit, ὅτι παίζων ὁ ποιητὴς Ἄρχιππος εἰς τὸν κατὰ τὴν Ἡσιόνην μῦθον, ὅς αὐτὴν βορὰν τῷ κήτει ἐκτίθεται, πλάττει Μελάνθιον τὸν τραγῳδὸν [v. Aristoph. Pac. 766 etc.] ἔν τινι αὐτοῦ δράματι δεθῆναι, κ. οὕτω παραδίδωσιν αὐτὸν τοῖς ἰχθύσιν ἀντιβρωθησόμενον. ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ ὀψοφάγος, κατὰ ἰχθυοφαγίαν δηλαδὴ etc. — „τὸ κῆτος, *notam illam belluam.* notant eam vim articuli Schol. A et Plut. Quaest. Plat. p. 1010 D." *Ex H.* cf. ann. ad α', 11. — ἀλέοιτο. (Odyss. δ', 396. cf. Il. γ', 32, 360 etc.) ἐκκλίνοι, φυλάξοιτο.

148. μὲν dedimus auctore H in annotatis ad h. l., qui id legisse vidit Pseudodidymum, cum σεύαιτο sive potius σεύατο, quod habet Vatic., ita interpretetur: κατεπείγετο διωκόμενος. libri: ὁππότε μιν etc., quam itidem eluimus maculam α', 427, β', 703. et μ', 67. — de verbo σεύαιτο v. 189. — ἠϊόνος. β', 92 etc. *quando* cetum fugiens Hercules *se proriperet a littore in campum.*

150. vereor ne scribendum sit ἀμφὶ δὲ ἄῤῥηκτον. certe κακόφωνον est ἄρ' ἄῤῥηκτον, ortumque videtur ἄρ' ex sequente syllaba. praeterea elisio saepe cessat ap. Homerum. — ἄῤῥηκτον. mire Sch.: ἄπρακτον. scribamus ἀπέραστον, *impenetrabilem nubem.* cf. β', 490, ν', 37 etc.

151—153. ὀφρύσιν. ἐξοχαῖς, μεταφορικῶς. similiter Maro Georg. 1, 108. dixit *supercilium clivosi tramitis.* χ', 411.: Ἴλιος ὀφρυόεσσα. cf. H et interpp. — ἤϊε. ο', 365. — Sch.: ἑκάτερθε. (γ', 340, λ', 27 etc.) κεχωρισμένως. καθείατο. (λ', 76.) ἐκαθέζοντο. μητιόωντες. (κ', 45 etc.) βουλευόμενοι.

154. δυσηλεγέος. parum certa est significatio hujus verbi, quod iterum legitur in Odyssea χ', 325., ubi dixit θάνατον δυσηλεγέα. Aristarchus quidem auctore Ap. id exponebat κακοκοίμητον vel μακροκοίμητον, ἀπὸ τοῦ λέγεσθαι, *a cubando*, quod vel ἀλέγεσθαι quoque dictum esse putaverit, vel η insertum, cujus generis verba quaedam proprie dicta, sed item difficilia explicatu, commemoravit Buttm. *Lexil.* I. p. 292. quam notationem sequentes probabiliter explicabimus πόλεμον et θάνατον δυσηλεγέα, non item Hesiodi (Opp. 505.) πηγάδας δυσηλεγέας, quas *glacies molestas* interpretantur. deinde Mimnermus Anthol. Pal. 2 p. 20.: τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε, inquit: δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν Ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμειμον ἐρεῖ. quosnam esse dicemus cives δυσηλεγέας? num κακοκοιμήτους vel μακροκοιμήτους? minime, sed *innumerabiles*, ab ἀλέγω, *numero*, vel *nihili aestimandos*, ab eoder verbo, in quo et reverendi atque curand inest notio. passivo ista significatu eju verbi, sed activo, ni fallor, dicta sun πόλεμος et θάνατος δυσηλεγὴς, *bellun et mors male curans nulliusque rationer habens*, sed omnia promiscue rapiens a perdens. quo sensu et ἀπηλεγέα θάνατον, *nihil curantem*, h. e. inexorabilem *mortem* dixit Gregorius Naz. quod autei eodem fonte derivari solet, vocab. τανηλεγὴς, itidem illud mortis epitheton, re vera ad λέγεσθαι sensu cubandi referen dum arbitror, et τανηλεγὴς dictum pr τανολεγὴς ut ἐλαφηβόλος pro ἐλαφοβό λος, Ἱππημολγοὶ pro Ἱππομολγοὶ, ε similia, de quibus v. Apollonius Dysco lus ap. Bast. Epist. crit. ad Boisson. p 16., ο', 24, σ', 319, Aeschyl. Thel 387, 455 etc. Sch.: δυσηλεγέο δεινοῦ, χαλεποῦ, δυσκόλου.

155. κέλευεν ἀρχέμεναι πολέμοι

instruuntur acies. Aeneas obviam it Achilli.

Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ λάμπετο χαλκῷ,
ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων· κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν
ὀρνυμένων ἄμυδις. δύο δ' ἀνέρες ἔξοχ' ἄριστοι
ἐς μέσον ἀμφοτέρων ξυνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,
νευστάζων κόρυθι βριαρῇ· ἀτὰρ ἀσπίδα θοῦριν
πρόσθεν ἔχε στέρνοιο, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος.
Πηλείδης δ' ἑτέρωθεν ἐναντίον ὦρτο, λέων ὣς
* *σίντης, ὅντε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν*
ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· (ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων
ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρηϊθόων αἰζηῶν
δουρὶ βάλῃ, ἐάλη τε χανὼν, περί τ' ἀφρὸς ὀδόντας
γίγνεται, ἐν δέ τέ οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ,
οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
μαστίεται, ἓε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι,
γλαυκιόων δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἤν τινα πέφνῃ
ἀνδρῶν, ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ·)
ὣς Ἀχιλῆ' ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,

identidem *jubebat* eos pugnam committere (v. 22—25.); sed illi cessabant, alter alterum reveriti. noluit scil. Hom. pugnare jam nunc inter se deos, prudenti consilio, ne certaminibus exortis Titanomachia et Gigantomachia mirabilioribus Achillis facta hominis obscurarentur. quibus factis majore ex parte dictis, postquam ipsi deo Xantho diu Achilles restitit, eumque Vulcani ope tantum non vicit, tum demum noster etiam deos inter se committit φ', 385., incipiente pugnam Marte, uno *τῶν ἀνεμωλίων* (123.), quibus resistendum esse dixit Neptunus (138—143), si majora numina lacessant. hic est ille Homerus, *qui nil molitur inepte, nec fumum ex fulgore, sed ex fumo dare lucem Cogitat*, ut ait judex solertissimus Flaccus A. P. 140—144.

157. Ap.: *κάρκαιρεν. ἰδίωμα ἤχου* (ut germ. *krachen.* H.)· *κάρκαιρε δὲ γαῖα.* Sch.: *ἐκινεῖτο. ἤχει. ὀνοματοποιΐα ὁ τρόπος. καρκαίρειν* idem atque *γαργαίρειν* significare putabat K.

162. Sch.: *νευστάζων κόρυθι. ἐπινεύων τῇ περικεφαλαίᾳ.* (cf. Odyss. μ', 194, σ', 153, 239, Il. χ', 314, γ', 227 etc.) *βριαρῇ.* (λ', 375 etc.) *στιβαρῇ, ἀσφαλεῖ. θοῦριν.* (λ', 32, δ', 243 etc.) *πολεμικήν.*

165. *ὅντε καὶ ἄνδρες ἀπ. μ.* alienum est *καί.* scribamus: *ὅνθ' ἑκὰς ἄνδρες* etc. ita Hercules ap. Theocr. 25, 227. in saltu se occultat, priusquam leonem Nemeaeum aggreditur. infra 421. de Hectore: *οὐδ' ἄρ' ἔτι τλῆ Δηρὸν ἑκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλῆϊ.* potest *ἑκὰς* referri ad *ἀγρόμενοι*, ut intelligantur *e longinquo congregati*, cui sententiae conveniunt verba *πᾶς δῆμος.* Virg. Aen. 8, 712.: *nec cuiquam irasci propiusve accedere virtus, Sed jaculis tutisque procul clamoribus instant.* — Sch.: *σίντης.* (λ', 481.) *βλαπτικὸς, κακοῦργος.*

166—173. Sch.: *ἀτίζων. ἀτιμάζων.* (Schol. A: *καταφρονῶν.* — *ἀρηϊθόων αἰζ.* δ', 280 etc.) *ἐάλη.* (278, ε', 823.) *συνεστράφη, εἰλήθη.* (graphice Theocr. 25, 245.: *κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ', ἠΰτε τόξον, Πάντοθεν εἰλυσθέντος, ὑπὸ λαγόνας τε καὶ ἰξύν. E K et H.* — *χανών.* π', 350, δ', 182 etc. — *στένει, gemit* impatientia pugnandi. — *ἕε*, ut ω', 134. Hesych.: *ἓε δὲ, ἑαυτὸν δέ.* quae interpretatio pertinet ad ω', 134., quo loco *αὐτὸν* non est additum *τῷ ἕε.* cf. Matth. §. 147. ann. 2.) *γλαυκιόων. πυῤῥῶδες κ. φοβερὸν βλέπων, ἀφ' οὗ ἀγριούμενος.* (Scut. Herc. 430.: *γλαυκιόων ὄσσοις δεινὸν* etc. „*γλαυκοῖς ὄμμασι βλέπων.* ducit hanc vocem E secundum vett. *παρὰ τὸ γλαύσσω, ἀφ' οὗ καὶ γλαῦξ.* et hoc venit a *λάω, βλέπω.*" *Ex H.* — *πέφνῃ.* ν', 363 etc.) *φθίεται.* (h. e. *φθίηται.*) *φθείρεται.*

ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνείαο.

recedere Aeneam jubet Achilles, nec sibi malum quaerere, ut olim, cum vix deorum ope effugerit.

οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
„Αἰνεία, τί σὺ τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν
ἔστης; ἦ σέγε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
ἐλπόμενον Τρώεσσιν ἀνάξειν ἱπποδάμοισι
τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴ κεν ἔμ' ἐξεναρίξῃς,
οὔ τοι τοὔνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χερὶ θήσει.
εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων.
ἦ νύ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,
καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμηαι,
αἴ κεν ἐμὲ κτείνῃς; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ῥέξειν.
ἤδη μὲν σέγε φημὶ καὶ ἄλλοτε δουρὶ φοβῆσαι.
ἦ οὐ μέμνῃ, ὅτε πέρ σε βοῶν ἄπο, μοῦνον ἐόντα,
σεῦα κατ' Ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσι
καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζεο φεύγων,
ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησὸν ὑπέκφυγες. αὐτὰρ ἐγὼ τὴν
πέρσα, μεθορμηθεὶς ξὺν Ἀθήνῃ καὶ Διῒ πατρὶ,
ληϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
ἦγον· ἀτὰρ σὲ Ζεὺς ἐῤῥύσατο, καὶ θεοὶ ἄλλοι.

178 — 185. *ὁμίλου.* ἐξ ὁμίλου. v. ζ', 128. — *τιμῆς τῆς Πριάμου.* h. e. *τιμῇ τῇ Πρ.*, *honore* ac dignitate *Priami.* v. η', 410, ν', 310 etc., de hac autem suspicione Achillis Schol. A ann. ad 298. — *γέρας*, *praemium.* intell. *τὴν αὑτοῦ τιμήν.* — *ἔμπεδος φρένας*, *mentis compos:* nam mentem dici, ex adjecto verbo *ἀεσίφρων* intelligitur. ζ', 352.: *τούτῳ δ' οὔτ' ἄρα νῦν φρένες ἔμπεδοι.* alias *βίην ἔμπεδον*, *corporis robur integrum*, dixit, ε', 254. *μένος ἔμπεδον*, ubi Sch.: ἑδραῖον, *βέβαιον* etc. *ἀεσίφρων.* (ψ', 603, Odyss. φ', 302.) recte E inter alia pejora: *ἀεσίφρων παρὰ τὸ ἆσαι τὸ βλάψαι, ὁ βεβλαμμένος τὰς φρένας.* Ap.: *ἀασίφρων. βλαβεσίφρων. εἴρηται καὶ ἀεσίφρων* etc. de verbo *ἀασίφρων* Buttmann. *Lexil.* I. p. 225.: „Man denke nicht, dass diese Form, die auch bei Hesych. u. Eustath. sich findet, eine echte Lesart sei. Es ist eine Besserung von Grammatikern, welche die wahre Ableitung einsahen, und sie nur auf diese Art legitimiren zu können glaubten. — Allerdings ist *ἀασίφρων* die genau grammatische Form; aber das zweite α ging in ε über, weil das Ohr an solche Formen gewöhnt war, wie *ἀλφεσίβοιος*, *ταμεσίχροος*, *φαεσίμβροτος.*" potest etiam sumi forma *ἀέω*, unde recto tramite veniret *ἀεσίφρων*, sicut *ἀλφεσίβοιος* ab *ἀλφέω.* idem Buttm. merito reprehendit illos, qui vocab. *ἀεσίφρων* vel ab *ἀῆναι*, *flando*, vel ab *ἀέσαι*, *dormiendo*, ducunt. v. K, H, Schn. h. v., Ap. v. *ἀεσιφροσύνῃσι.* — *τέμενος τάμον.* δ', 324, σ', 245, 533. *τέμενος — νέμηαι.* ζ', 194, 195.

186. *τὸ ῥέξειν.* *τοῦτο ῥ.*

187. sic Harl., Cant., Vatic., Lips. aliique MSS., probante Ern.; vulgo: *ἤδη μ. σέγε, φημὶ, κ. ἄ. δ. φόβησα,* verbo *φημὶ* inserto *παρενθετικῶς*, ut nusquam alias ap. Homerum. similia sunt α et αι in libris: hic fons erroris.

188 — 193. *ἦ οὐ μονοσυλλάβως* pronuntiandum est, ut ο', 18. — Sch: *σεῦα.* (148, ζ', 133 etc.) ἐδίωκα. (*καρπαλίμως.* α', 359 etc.) *οὔτι μετατροπαλίζεο.* *οὐδὲ ἐπιστρέφου.* (*μεθορμηθεὶς*, *pone secutus*, persecutus.) *ληϊάδας.* *τὰς ἐκ τῆς λείας αἰχμαλώτους.* — *ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπ.* ζ', 455.

194. *ἀτάρ σε — ἄλλοι.* „vel hic unus locus ostendat, ad meram dicendi formulam rediisse deorum in rerum eventis commemorationem. ait enim hic Achilles Jovem servasse Aeneam; at paulo ante eundem Jovem dixit se ad persequendum Aeneam impulisse. similiterque Hom. aliis in locis; neque is tantum aut Graeci, sed etiam, ut conjicere est, Hebraei in antiquis libris suis." haec fere

ἀλλ' οὐ νῦν σε ῥύεσθαι ὀΐομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
βάλλεαι. ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
πρίν τι κακὸν παθέειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω."

cui par pro pari Aeneas referens genus suum antiquum et opes praedicat.

Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
„*Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὥς,*
ἔλπεο δειδίξεσθαι, ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς
ἠμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.
ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας,
πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων·
ὄψει δ' οὔτ' ἄρα πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σούς.
φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου ἁλοσύδνης·

est Koeppenii et Heynei sententia. cui nequaquam subscribo; sed nihil rerum humanarum antiqui illi agi credebant sine deorum numine atque auxilio. id quomodo fieri posset, cum contraria saepe essent hominum studia, neque cogitabant, neque curabant: neque enim philosophabantur, sed in agro aut bello operati erant. politioris aevi est usus ille verborum, quem H dicit, figuratus atque symbolicus; Argivi illi et Trojani proprie loquebantur, identidemque coram sibi visi deos adspicere, cumque iis colloqui, non certe mera illos nomina fabulasque esse arbitrabantur.

195. *ῥύεσθαι* primam corripit sequente vocali, ut *κ'*, 259. Sch.: *ὡς ἐνὶ θυμῷ βάλλεαι. ὡς κατὰ διάνοιαν ἐννοῇ.*

196—198. *ϱ'*, 30—32. similia similibus in rebus verba non fastidit poëta simplex et rhetoricorum artificiorum ignarus. appinxerunt tamen hisce Veneti Scholiastae asteriscos suos, tanquam altero illo loco sublectis, quae et huic tam apta sint quam quae maxime.

200. orationem sane prolixam incipit Aeneas, sed eandem rerum antiquarum notitia refertam, itaque ferendam, cum praesertim verisimile sit, poëtam ex industria jactantiorem finxisse Trojanum heroëm, quo magis Graeci minime loquax virtus eluceret. sic etiam Glaucus non parcit verbis loco simili, *ζ'*, 145—211. cogitabat tamen haec in animo, nisi fallor, et nonnulla ejusmodi Horatius, cum illa scriberet A. P. 357.: *mihi, qui multum cessat, fit Choerilus ille, Quem bis terque bonum cum risu miror, et idem Indignor*, quandoque bonus dormitat Homerus. — Sch.: *νηπύτιον.* (244, *ν'*, 292 etc.) *νήπιον, ἄφρονα.*

201—204. *ἔλπεο.* 432, *ι'*, 371, *κ'*, 355 etc. — *δειδίξεσθαι.* *β'*, 190, *ν'*, 810 etc. — Sch.: *κερτομίας.* (433, Odyss. *υ'*, 263.) *ἐρεθιστικοὺς καὶ χλευαστικοὺς λόγους.* (haec alias *ἔπεα κερτόμια* dicit, vel *κερτόμια* elliptice [*α'*, 539, *δ'*, 6 etc.], item supra 109. *λευγαλέα*, infra 246. *ὀνείδεα.* — *αἴσυλα.* Schol. B: *τὰς παρὰ τὸ καθῆκον λεγομένας ἀπειλάς.* v. ann. ad *ε'*, 403. — idem Schol.: *πρόκλυτα. προηκουσμένα, προηγνωσμένα.* Ap.: *τὰ ἔμπροσθεν ἀκουσθέντα.* E: *προηκουσμένας ἱστορίας* etc.

205. perperam libri: *ἄρ πω.* vide, si tanti est, *β'*, 419 etc. haud male H ann.: *σύγ' ἐμούς.*

207. *ἁλοσύδνης.* Sch.: *ἐναλίας θεοῦ, ἐν θαλάσσῃ κατοικούσης.* Ap.: *ἁλοσύδνην. τὴν ἐν ἁλὶ σευομένην, οἷον ἐνάλιον· νέποδες καλῆς ἁλοσύδνης.* (Odyss. *δ'*, 404.) *οἱ μὲν τῆς θαλάσσης· ἔνιοι δὲ τῆς Ἀμφιτρίτης.* hoc verius, ut sumatur adjectivum *ἁλόσυδνος*, quod Heyneo dictum videtur pro *ἁλόσυνος*, ut *μόλιβδος* pro *μόλιβος.* addere potuit *χαλυβδικοῦ* pro *χαλυβικοῦ* ap. Euripidem Heraclid. 161. sed nescio an audiendus sit Hesych., qui habet verba *ὑδνεῖν, τρέφειν, αὔξειν, κρύβειν*, et *ὕδναι, ἔγγονοι, σύντροφοι.* a forma *ὕδνος* derivatum videtur vocab. *ὕδνον, tuber*, germ. *Trüffel.* quae referam ad *ὕω*, unde *ὕδω, ὑδίνω, ὑδινέω*, et *ι* extrito *ὑδνέω*, et *ὕδνος* pro *ὕδινος*, ut *κνδνὸς* pro *κυδινὸς*, *rigo, rigatus*, et *μεταφορικῶς nutrio, educo* etc. v. Schn. vv. *ὕδνης, ὕω.*

αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο
εὔχομαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοί ἐστ' Ἀφροδίτη.
τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύσονται
σήμερον· οὐ γάρ φημ' ἐπέεσσί γε νηπυτίοισιν
ὧδε διακρινθέντε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς,
ἡμετέρην γενεὴν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι.
Δάρδανον ἂρ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς,
κτίσσε δὲ Δαρδανίην, ἐπεὶ οὔπω Ἴλιος ἱρὴ
ἐν πεδίῳ πεπόλιστο πόλις μερόπων ἀνθρώπων,
ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας πολυπίδακος ᾤκεον Ἴδης.
Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,

210. Sch.: τῶν — σήμερον. ὑπερβολικῶς εἴρηκε τὸ σήμερον. πῶς γὰρ ἔμελλεν ὁ ἐν Φθίᾳ ὢν ἀκούσεσθαι; ἢ λείπει τὸ ἀναιρεθέντα. respondit Pseudodidymo H, multa sic dici, ut causa cum effectu permisceatur. possit et σήμερον intelligi διὰ τὸ σήμερον, διὰ τὰ σήμερον γενησόμενα. vel videndum est, an σήμερον dixerit σημερινὸν, ἐφήμερον, ab inusitato σήμερος, *hodiernum*, h. e. non amplius hodierno die viventem.

211, 212. ἐπέεσσί γε νηπ. putide E: ὅρα ὡς ἐνταῦθα ὁ Αἰνείας νηπύτιον παραλαλεῖ (h. e. falso dicit, male appellat.) τὸν Ἀχιλλέα διὰ τὸ κατ' αὐτοῦ πρωτολογεῖσαι. nec Achillem nec se ipse Aeneas vocat puerum sive hominem puerilem, sed generatim verba dicit νηπύτια, *puerilia*, h. e. velut puerile genus armorum, viris indignum. — διακρινθέντε, *discedentes*. γ', 102, η', 306 etc.

213, 4. ταῦτα, *haec;* hoc, quod dicturus est, ἡμετέρην γενεήν: quem usum pronominis οὗτος, minime ignotum, attigi ann. ad τ', 85. perperam libri: ὄφρ' εὖ εἰδῇς ἡμετέρην γενεὴν, non facta distinctione post εἰδῇς, quasi aliud dicat ταῦτα, aliud ἡμ. γενεήν. quos libros ipse imprudenter secutus sum ζ', 150, ubi haec itidem leguntur. veram hanc rationem esse, ostendit ipsa metri concinnitas. — πολλοὶ δέ. π. δή. apodosis.

215. Δάρδανον ἂρ πρῶτον. ita Cantabr., Lips. et Vrat. d., merito probantibus Bentlejo, Ernestio, Heyneo, Wolfioque 1. ed. depravatum est, quod vulgo legitur, hoc: Δάρδ. αὖ πρ. posset etiam scribi Δ. ἂν πρ., sententia haud ineleganti, de qua v. δ', 176. confundi solent hae voculae, ut passim notarunt viri docti. Sch.: Δάρδανος, ὁ Διὸς κ. Ἠλέκτρας, τῆς Ἄτλαντος θυγατρὸς, διϊὼν τὴν Σαμοθράκην, ἐπομβρίας γενομένης, κατασκευάσας σχεδίαν, κ. ἀσκὸν ἑαυτῷ περιθεὶς, διεκομίσθη εἰς τὴν Ἴδην τῆς Τρῳάδος, κ. ἀποβὰς, Διὸς ὑποθεμένου, κτίζει πόλιν, ἣν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ Δαρδανίαν ἐκάλεσεν. ἱστορεῖ Λυκόφρων. Apollod. 3, 12.: Ἠλέκτρας δὲ, τῆς Ἄτλαντος κ. Διὸς, Ἰασίων κ. Δάρδανος ἐγένοντο. Ἰασίων μὲν οὖν ἐρασθεὶς Δήμητρος, κ. θέλων καταισχύναι τὴν θεὸν, κεραυνοῦται. Δάρδανος δὲ ἐπὶ θανάτῳ τοῦ ἀδελφοῦ λυπούμενος, Σαμοθράκην ἀπολιπὼν, εἰς τὴν ἀντίπερα ἤπειρον ἦλθε. ταύτης δὲ ἐβασίλευσε Τεῦκρος, ποταμοῦ Σκαμάνδρου κ. νύμφης Ἰδαίας· ἀφ' οὗ καὶ οἱ τὴν χώραν νεμόμενοι Τεῦκροι προσηγορεύοντο. ὑποδεχθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως, κ. λαβὼν μέρος τῆς γῆς, κ. τὴν ἐκείνου θυγατέρα Βάτειαν, Δάρδανον ἔκτισε πόλιν, τελευτήσαντος δὲ Τεύκρου τὴν χώραν ἅπασαν Δαρδανίαν ἐκάλεσεν etc. cf. inferius 304, 305. de diluvio illo nec Apollod., nec Diodorus 5, 48., οὐδὲ γρ. „ceterum Virg. Teucrum nominat hac in causa Aen. 3, 108." *Eichh.*

216, 217. Δαρδανίην. „Steph. Byz.: Δάρδανος, ἡ πρότερον Τευκρίς. cf. ann. ad 215. et β', 819. — recentiores, in quibus Eurip. et Virg., Dardaniam et Ilium pro synonymis habent." *Ex H.* Ἴλιος ἱρή. δ', 46, ζ', 448 etc. — πεπόλιστο. η', 453. „ᾤκιστο." K. — μερόπων ἀνθρ. α', 250 etc.

218. libri: ἀλλ' ἔθ' ὑπ. ᾤκεον πολυπ. Ἴδης. quae supra 59., itemque ξ', 157, 307. et ψ', 117., conjuncta legerant librarii verba πολυπίδακος Ἴδης, etiam hic inculcarunt, synizesi τοῦ ᾤκεον minime necessaria, pulcherrimoque metro corrupto. — Sch.: ὑπωρείας. τὰ κάτω μέρη τῶν ὀρῶν. πόδας dixit 59.

219. Apollod. l. c.: γενομένων δὲ αὐτῷ (Dardano) παίδων Ἴλου κ. Ἐριχθονίου, Ἶλος μὲν οὖν ἄπαις 'πέθανεν· Ἐριχθόνιος δὲ διαδεξάμενος τὴν βα-

ὃς δ' ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο
θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσι,
τάων καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων,
ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτῃ·
αἳ δ' ὑποκυσσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους.
αἳ δ' ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπῶν θέον, οὐδὲ κατέκλων·

σιλείαν, γήμας Ἀστυόχην τὴν Σιμόεντος, τεκνοῖ Τρῶα etc.

220. libri: ὃς δὴ ἀφνειότατος etc. est haec mera interpretatio, eaque ἄμετρος, antiquae scripturae, quam restitui. — ἀφν. β', 570, ξ', 122 etc.

221—225. τοῦ τρισχίλιαι etc. asyndeton epexegeticum. longe modestius Maro Aen. 7, 275. de equis Latini: *stabant tercentum nitidi in praesepibus altis.* celebrantur item Troïs et Laomedontis equi (v. ann. ad 145.), estque verisimile, commercii Trojani non infimam illo tempore partem fuisse equos. v. ε', 551, σ', 289 — „ἕλος κάτα. equos amare palustria, docet Aelianus H. A. 4, 6. — βουκολέοντο de equis, ut ἱπποβουκόλοι ἄνδρες ap. Eurip. Phoen. 28., ubi v. Schol. et Valck. cf. E. eodem modo nectar οἰνοχοεῖσθαι dicitur δ', 3.“ *Ex H.* hinc βοσκομενάων 223. — ἀγαλλόμεναι. β', 462, μ', 114 etc. — Sch.: ἀταλῇσι. (σ', 567 etc.) ἁπαλαῖς, νέαις. κυανοχαίτῃ. μελαίνας τρίχας ἔχοντι. (alias hoc Neptuni est epitheton: v. ν', 563 etc., de κυάνῳ autem λ', 24, δ', 282.) ὑποκυσσάμεναι. (ζ', 26.) ἔγκυαι γενόμεναι. de equis vento gravidis praeter Virgilium Georg. 3, 274, 275. tradiderunt Varro R. R. 2, 1., Colum. 6, 27., Plin. H. N. 8, 42. extr. et alii. sobrie Justinus 44, 3., annotante Harduino ad l. c. Plinii: *in Lusitanis juxta fluvium Tagum vento equas concipere multi auctores prodidere; quae fabulae ex equarum fecunditate et gregum multitudine natae sunt, qui tanti in Gallaecia et Lusitania, ac tam pernices, visuntur, ut non immerito vento ipso concepti videantur.*

226. σκιρτῷεν, *saltu lascivirent.* semel dixit; sed pertinet eo πολύσκαρθμος Myrine β', 814. v. Schn. v. σκιρτάω. — ζείδωρον ἄρουραν. β', 548, θ', 486 etc.

227. sic edd. Flor., Ald. 1. et 3., item Sch., planeque dixit θέον ἄκρον ἐπὶ καρπῶν ἀνθ. ut θέεσκον ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλός. vulgo, secundum Ald. 2., Rom. et alios libros: καρπὸν, oratione vix graeca, siquidem θέειν ἐπί τι est *accurrere aliquo*; at Hom. equos illos summas aristas, sive aristarum acumina (κέντρα vocat Hesych.), *percurrisse* dicit, quod est θέειν ἐπί τινος. offendit, ut opinor, emendatores duplex genit., quo nihil usitatius. ita hoc ipso loco ῥηγμῖνος ἁλός. cf. Matth. §. 314 ἄκρον significat ἄκρως, ut ἄκρα in Anthologia. „Virg. Aen. 7, 808. de Camilla: *illa vel intactae segetis per summa volaret Gramina, nec teneras cursu laesisset aristas; Vel mare per medium, fluctu suspensa tumenti, Ferret iter, celeres nec tingeret aequore plantas.*“ Cl. hic utriusque poëtae ingenium agnoscas, Homeri fortius audentiusque, Virgilii lenius et subtimens ne offendat auditores incredulos: nam factum ille dicit miraculum, hic fieri posse, quod dubitationi locum relinquit. ἀνθερίκων. h. e. interprete Sch.: τῶν ἐν τοῖς στάχυσι λεπτῶν ἀθερῶν. ἐλαφρῶς οὖν, φησὶν, ἄνωθεν αὐτῶν διέτρεχεν· ὁμοίως δὲ (libri: καὶ, menda frequente.) ἐπὶ τῆς τῶν κυμάτων ἐπιφανείας, μὴ βαπτιζόμεναι τῷ ὕδατι. κυρίως δὲ ἀνθέριξ καλεῖται ὁ τοῦ ἀσφοδέλου καυλός. ἔστι δὲ φυτὸν λαχανῶδες. similiter alii; quorum E: ἀνθέρικος ὁ τῆς (τοῦ) ἀσφοδέλου καρπὸς, ἢ καυλός. ἡ δὲ χρῆσις καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ (1, 52.). οἱ δὲ ἀνθερίκους ἐπὶ τοῦ σίτου φασὶν, ἀκολουθοῦντες Ἡσιόδῳ, εἰπόντι περὶ Ἰφίκλου, τοῦ καὶ ἐν Βοιωτίᾳ (β', 705.) ῥηθέντος, ὅτι ἐπὶ πυραμίνους ἀθέρας ἐκεῖνος ἔθεε. καὶ γίνεσθαί φασι καὶ τὸ ἀνθέρικος (haec excidisse puto propter similitudinem: καὶ τὸ ἀνθέριξ) ἐκ τοῦ ἀθὴρ ἀθέρος, πλεονασμῷ τοῦ ν. idem narrat, veteres rectum dicere ἀνθέρικος, ut in illis nescio cujus scriptoris: Λίβυες οἱ νομάδες οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνθερίκου πεποιημένας μικρὰς (perperam codd.: μικρᾶς), ὅσον σκιᾶς ἕνεκεν etc. sed Bährio auctore, ann. ad Herod. 4, 190., ἀνθέριξ est asphodeli caulis, ἀνθέρικος autem fructus; qua de re laudavit Spanhem. ad Callim. h. in Del. 193., L. Bos. Observv. crit. p. 40. et Theocriti interpp. l. c. Dioscorides 2, 199. florem asphodeli,

ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον.
Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσιν ἄνακτα.
Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
Ἶλός τ', Ἀσσάρακός τε, καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ, Διῒ οἰνοχοεύειν,
κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
Ἶλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα·
Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο, Πρίαμόν τε,
Λάμπον τε, Κλυτίον θ', Ἱκετάονά τ', ὄζον Ἄρηος.
Ἀσσάρακος δὲ Κάπυν· ὁ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα·
αὐτὰρ ἔμ' Ἀγχίσης, Πρίαμος δ' ἔτεχ' Ἕκτορα δῖον.
ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.

Jovis in manu sitam esse victoriam; nec altercandum esse viris, mulierum ritu, sed pugnandum.

„Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε, μινύθει τε,
ὅππως κεν ἐθέλῃσιν· ὁ γὰρ κάρτιστος ἁπάντων.
ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὥς,
ἑσταότ' ἐν μέσσῃ ὑσμίνῃ δηϊοτῆτος·
[ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι

Theophrastus H. pl. 1, 10. et alias ipsam illam plantam, vocat ἀνθέρικον. v. Billerbeck. Flor. class. p. 92., H et Hesych. ejusque interpp. h. v. apparet, hunc nostrum quidem ἀνθέρικας dicere *culmos aristarum*, germ. *die Halme*.

229. ἐπὶ ῥηγμῖνος, *in superficie*. v. Sch. ann. ad 227., E et Philemon. lex. MS. ap. Villois. ann. ad Ap. v. ῥηγμίν. adscripserunt Scholiastae illa Odyss. μ', 214.: ὑμεῖς μὲν κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν Τύπτετε.

231. v. Apollod. 3, 12, 2. Schol. Townl.: Τρωὸς καὶ Καλλιρόης, τῆς Σκαμάνδρου, ὡς Ἑλλάνικος. scil. ἐν τοῖς Τρωϊκοῖς, ex quibus sua petiit Apollodorus, sicut ipsius Hellanici fundus fuerunt Homerica. v. Hellanici fragmm., a Sturzio edita. *Ex H.*

233, 234. κάλλιστος. dictum ἐγκωμιαστικῶς, quemadmodum et alios καλλίστους dixit, h. e. *valde pulcros*, qui idem usus est Latinorum superlativi. annotarunt Veneti. — Sch.: ἀνηρείψαντο. (Odyss. α', 241, δ', 727 etc.) ἀνήρπασαν. (putide Ap.: εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τῆς ἔρας ἀναλαμβάνειν, e quibus verba ἀπὸ τοῦ forte exciderunt in codice. sic Etymologus quoque nugatur. v. Schn. h. v. — „de *Ganymede* cf. ε', 265, 266. Schol. B: — ἔθος ἦν, ὡς καὶ Σαπφώ φησι, νέους εὐγενεῖς καὶ εὐπρεπεῖς οἰνοχοεῖν. v. Athen. 10. p. 424. extr. κούρους vocat Hom. α', 470 et alias. cf. Odyss. ο', 141." *Ex H.*

235. κάλλεος — μετείη. Odyss. ο', 251. haec vera fuit causa, cur Ganymedem raperent dii: volebant apud se esse adolescentem pulcherrimum, ut ejus commercio fruerentur. ad ministrandum vina Jovi et diis sufficiebat Hebe (δ', 2.); qui tamen datus est illi honos, ut decenter deorum conviviis interesset. haec non reputantes grammatici recentiorum, praesertim Cretensium, de Ganymede fabulas admiscent. v. H cum h. l. tum ann. ad Apollod. 3, 12, 2.

236—238. ἀμύμονα. α', 92 etc. — ὄζον Ἄρηος. β', 540, γ', 147 etc.

242—245. ἀρετήν, virtutem, fortitudinem. — ὀφέλλει. γ', 62 etc. — μινύθει. ο', 493 etc. „similis est oratio Hectoris ρ', 177, 178." H. — Sch.: λεγώμεθα. (β', 435, ν', 275, 292, qui plane idem versus est.) διαλεγώμεθα. — „ὑσμίνην δηϊοτῆτος hic tantum dixit, alias autem haec et similia, πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι, πόλεμος καὶ φύλοπις, μάχη καὶ φύλοπις. ejusdem tamen generis est φύλοπις πολέμοιο ν', 313." *Ex H.*

246—255. assentior Heyneo, haec a rhapsodis adjecta esse existimanti: adeo sunt garrula et ταυτολόγα. quis ferat, eum, qui sermones abrumpi jubeat (ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα), nova

πολλὰ μάλ, οὐδ᾽ ἂν νηῦς ἑκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο.
στρεπτὴ δὲ γλῶσσ᾽ ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ᾽ ἔνι μῦθοι,
παντοῖοι, ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα·
ὁπποῖόν κ᾽ εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ᾽ ἐπακούσαις.
ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη
νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναῖκας,
αἵτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
νεικεῦσ᾽ ἀλλήλῃσι, μέσην ἐς ἄγυιαν ἰοῦσαι,
πόλλ᾽ ἐτεά τε, καὶ οὐκί; χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.]
ἀλκῆς δ᾽ οὔ μ᾽ ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλ᾽ ἄγε, θᾶσσον
γευσόμεθ᾽ ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν!"

acerrime dimicat hoc par heroum.

Ἦ ῥα, καὶ ἐν δεινῷ σάκεϊ ἔλασ᾽ ὄβριμον ἔγχος,
σμερδαλέῳ· μέγα δ᾽ ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῇ.
Πηλείδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἕο χειρὶ παχείῃ
ἔσχετο, ταρβήσας· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
ῥέα διελεύσεσθαι μεγαλήτορος Αἰνείαο,
νήπιος, οὐδ᾽ ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
ὡς οὐ ῥηΐδι᾽ ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, οὐδ᾽ ὑποείκειν.

oratione dicere de inutilitate altercationum? deinde suspicionem movet commemoratio navis ἑκατοζύγου, qualem ista aetate usitatam fuisse Graecis merito dubitat H., cum ipsa Argo dicatur πεντηκόντορος ναῦς. v. Feith. p. 499. tum quomodo fieri potest, ut conviciis onerentur naves? quanquam E respondet: ἐὰν γραφεῖεν δηλαδὴ, καὶ βιβλίοις ἐντεθεῖεν, et similiter Lucianus dixit Eunucho, principio: ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων. denique barbararum, non graecarum, mulierum esse ait Schol. A prodire domo in viam publicam, seque mutuis probris lacessere, more Aegyptiarum, quas in foro versari et cauponiam exercere auctor est Herodotus 2, 35. verbo: indigna haec sunt maximo poëtarum, ipsaque Aeneae persona minime inepti. quare uncos impegimus. ceterum quod attinet ad verba singula et phrases, nihil fere in illis reperias alienum ab Homerico modo dicendi: velut ὀνείδεα μυθήσασθαι legitur α΄, 291., et verbum στρεπτὸς ε΄, 113, ο΄, 203 et alias usurpavit vates; item ἔριδας β΄, 376., et θυμοβόρον ἔριδα η΄, 210, 301, π΄, 476., et ἄγυιαν saepius. nove tamen dixit ille, quisquis fuit, qui hunc pannum assuit purpurae Homericae, ἐπέων νομὸν, ut Hesiodus Opp. 404, quod est interprete Pseudodidymo νομὴν, διάταξιν: nec adjectivi ἐτεὸς quidquam praeter neutrum ἐτεὸν extat ap. Homerum, idque significatione adverbii.

256—258. ἀλκῆς, *a virtute*, a pugnando. — Sch.: γευσόμεθ᾽ (φ΄, 61, Odyss. υ΄, 181, φ΄, 98.) ἀλλ. ἀντὶ τοῦ ἁψώμεθα, ὅ ἐστιν ἀπόπειραν ληψώμεθα τῆς ἀλλήλων δυνάμεως. εἴρηται δὲ μεταφορικῶς. — χαλκ. ἐγχείῃσιν. σ΄, 534 etc.

259—272. ὄβριμον ἔγχος. ε΄, 790, λ΄, 435 etc. — σμερδαλέῳ. β΄, 309, ε΄, 302 etc. — μύκε, *sonuit*. ε΄, 749. cf. 277. — ἀκωκῇ. ε΄, 16, κ΄, 373 etc. — χειρὶ παχείῃ. γ΄, 376, ε΄, 309. βαρεῖαν χεῖρα eodem sensu dixit α΄, 219 et alias. — ταρβήσας. 283, 380, ε΄, 286 etc. — φάτο, *putabat*. ρ΄, 26, ε΄, 184 etc. — δολιχόσκιον. γ΄, 346 etc. — ῥέα. v. ann. ad 101. — μεγαλήτορος. β΄, 547 etc. — νήπιος, οὐδ᾽ ἐνόησε. β΄, 38, 873, infra 466. — κατὰ φρένα κ. κατὰ θυμόν. α΄, 193, δ΄, 163 etc. — θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. (Schol. A: ἔν τισιν· ἔργα. ex interpretatione, nisi fallor.) γ΄, 65. — δαμήμεναι, *domare* arma, h. e. perrumpere, audacter dixit, velut animantem. — οὐδ᾽ ὑποείκειν. h. e. οὐδ᾽ ἐνόησε, θεῶν δῶρα οὐχ ὑποείκειν, *neque cogitavit*, *dona* sive opera *deorum*

οὐδὲ τότ' Αἰνείαο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
ῥῆξε σάκος (χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο),
ἀλλὰ δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας· αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς
ἦσαν, ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων,
τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο,
τὴν δὲ μίαν χρυσέην· τῇ ῥ' ἔσχετο μείλινον ἔγχος.
    Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
ἄντυγ' ὕπο πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκὸς,
λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός· ἡ δὲ διαπρὸ
Πηλιὰς ἤϊξεν μελίη, λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῆς.
Αἰνείας δ' ἐάλη, καὶ ἀπὸ ἕθεν ἀσπίδ' ἀνέσχε,
δείσας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
ἔστη ἱεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἕλε κύκλους
ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ὁ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρὸν
ἔστη (καδδ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι),
ταρβήσας, ὅ οἱ ἄγχι πάγη βέλος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ἐμμεμαὼς ἐπόρουσεν, ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ,
Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,

non cedere vi ulli. — δαΐφρονος. β', 23 etc. — ἐρύκακε. 458, ε', 262, λ', 352 etc. — δῶρα θεοῖο. h. e. δῶρον. Matth. §. 292. „Scut. Herc. 414.: σάκει ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος, Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκὸν, ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο.“ *Cl.* H comparari jussit η', 246—248, Virg. Aen. 2, 545, Ovid. Met. 12, 95—97. — τὴν δὲ μίαν. tertiam seu mediam laminam ex 5 illis, quas dixit σ', 481. duae superiores laminae erant ex aere, duae inferiores ex stanno. summam esse auream voluerunt grammatici, ὡς τιμίαν, ut ait Autochthon ap. E: οὐ γὰρ, δήπου, φησὶ, κέκρυπτο ἡ καλλιστεύουσα, ἀλλ' ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ ἦν etc. sic et alii argutantur; nec sane potest negari, longe speciosiorem Achillis clipeum fuisse futurum aurea superficie; sed ita velut abscondidisse Vulcanus videtur aurum, ut ferro perfracto et excusso splendidius eniteret. ceterum haec non sunt ad vivum resecanda, nec omnino verum est, quod dicit Schol. A, ἄτρωτα καὶ ἄθλαστα τὰ Ἡφαιστότευκτα. en percussas duas clipei laminas ex ferro! satis est, non totum penetrari et comminui potuisse clipeum; alioqui nec haberent certamina divinitus armatorum, quo auditorum animos allicerent. — „πέντε πτύχας ἤλασε. h. e. *duxit*, fabricatus est, ut μ', 295, 296.“ *Ex H.* — Κυλλοποδίων. σ', 371. — Sch.: ἔσχετο. ἐπεσχέθη. *retentum est*, haesit. — μείλινον. ε', 655 etc.

274—281. ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην. γ', 347 etc. — Sch.: ἄντυγ' ὑπὸ πρώτην. κατὰ τὸν ἔξωθεν κύκλον τῆς ἀσπίδος. (ἄντυγα πυμάτην eodem sensu dixit σ', 607. et ζ, 118.) ᾗ — χαλκός. καθ' ὃ μέρος τῇ ἀσπίδι λεπτότατος περιέκειτο χαλκός. (scil. margo clipei minus muniendus erat quam media ejus pars, in quam fere ictus hostium dirigebantur. — ἐπέην, *inerat.* corio inductus erat margo clipei. ζ', 117.: ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαινὸν Ἄντυξ, ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης. — Πηλιὰς μελίη. π', 143, χ', 133. — λάκε. ν', 616. cf. 260.) ἐάλη. (168.) συνεστάλη. — ἕλε. διεῖλεν, ἔκοψεν. — ἀμφοτέρους κύκλους, *utrumque orbem* ferri et corii inducti. — ἀμφιβρότης. β', 389. — ἀλευάμενος. γ', 360, ε', 444 etc.

282. ἄχος. causam dixit pro effecto, ἄχεος νεφέλη (ρ', 591, σ', 22.). maluit tamen Bentlejus ἀχλὺς, ut 321, ε', 696, π', 344 et alias; quam correctionem eo munias, quod οἱ non habetur in Flor., Ald. 1. et 3. sed exquisite dictum est ἄχος, nec mutandum. ἄχος μυρίον, ut πένθος μυρίον σ', 88.

283, 284. ὅ οἱ. ὅτι οἱ. — ἐμμεμαώς. ε', 142 etc. — ἐπόρουσεν. γ', 397 etc. — ἐρυσσάμενος. α', 190 etc.

285—287. ε', 302—304. cf. inferius 382, 442.

οἷοι νῦν βροτοί εἰσ᾽· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
ἔνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ,
ἢ κόρυθ᾽, ἠὲ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
τὸν δέ κε Πηλείδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα,
εἰ μὴ ἄρ᾽ ὀξὺ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
αὐτίκα δ᾽ ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν·

Neptuni Aeneam miserantis oratio.

„Ὢ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο,
ὃς τάχα Πηλείωνι δαμεὶς Ἄϊδόσδε κάτεισι,
πειθόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο,
νήπιος, οὐδέ τί οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.
ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει,
μὰψ ἕνεκ᾽ ἀλλοτρίων ἀχέων, κεχαρισμένα δ᾽ αἰεὶ
* δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
ἀλλ᾽ ἄγεθ᾽, ἡμεῖς πέρ μιν ὑπ᾽ ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν,
μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἴ κεν Ἀχιλλεὺς
τόνδε κατακτείνῃ· μόριμον δέ οἱ ἐστ᾽ ἀλέασθαι,
ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται
Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων,
οἳ ἕθεν ἐξεγένοντο, γυναικῶν τε θνητάων.
ἤδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων·
νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει,

288—291. ἐπεσσύμενον. δ΄, 527 etc. — τό οἱ — ὄλεθρον. ζ΄, 16, Odyss. δ΄, 292, Il. ο΄, 534 etc. — σχεδόν. γ΄, 15 etc. — ἄορι. κ΄, 484 etc. — θυμὸν ἀπηύρα. ζ΄, 17 etc. — εἰ — νόησε. γ΄, 374, ε΄, 312 etc.

293—298. μεγαλ. Αἰνείαο. genit. causae. — Πηλείωνι, ὑπὸ Πηλείωνος. ο΄, 376, σ΄, 103 etc. — Ἄϊδόσδε κάτεισιν, *Orcum subibit.* η΄, 330, λ΄, 492 etc. — ἑκάτοιο. η΄, 83. — χραισμήσει. α΄, 242, λ΄, 120 etc. — μάψ. v. 348. — ἀχέων, *dolorum* ex hoc bello. effectum pro causa dictum. Schol. A: μὰψ — ἀχέων. > ὅτι Αἰνείας οὐ συνεγράφη τῷ τῶν Πριαμιδῶν πολέμῳ (*non probavit bellum Trojanum*)· διὸ καὶ ὁ Πρίαμος ὑπώπτευεν αὐτὸν (v. ν΄, 460, λ΄, 58.), οὐχ, ὡς ἔνιοί φασιν, ὅτι ἐπετίθετο τῇ βασιλείᾳ. (180, 181.) igitur ἀλλότρια ista ἄχεα sunt *alieni dolores*, aliena pericula belli, quod nihil pertineret ad Aeneam.

299. δῶρα | θεοῖσι | δίδωσι. | numeri innumeri. v. ann. ad 4. malim διδοῖ, ut ι΄, 515 etc., cui formae communem adscripsisse videntur interpretandi gratia; quod deinde verbum genuino fraudi fuerit.

300—306. ὑπ᾽ ἐκ θ. ἀγάγωμεν. λ΄, 163, π΄, 148 etc. — κεχολώσεται. κεχολώσηται. intercedendi causa idonea est et personae dei majorum gentium apta metus, ne morte Aeneae fatorum ordo conturbetur. quae libro 5. Aeneam servavit, Venus nunc, deorum et mariti praesentiam ac reprehensionem verita, ut videtur, adulterino filio non succurrit. ipsum Jovem Aeneae nunc opitulari finxit Virg. Aen. 5, 808—810. — μόριμον. μόρσιμον, quod alias dixit. v. ε΄, 674 etc. — Sch.: ἀλέασθαι. (ν΄, 436, ψ΄, 605 etc.) ἐκκλῖναι, διασωθῆναι. ἄσπερμος. ἄτεκνος, ἄγονος. (ἄφαντος. ζ΄, 60. — φίλατο prima longa. v. δ΄, 155. — ἤχθηρε Κρονίων. fatorum velut praeses est Jupiter, nec aliud isto ejus odio significatur quam instans Trojae fatorum ordine interitus. alienum est, quod dicit Schol. B: διὰ τὴν τῶν ὅρκων παράβασιν μισητὸν ὁ Ζεὺς ἡγήσατο τὸ Πριάμου γένος. Laomedontis haud dubie intelligit perjurium, qui Neptunum et Apollinem, arcis Trojanae conditores, pacta mercede fraudavit. verum id si cogitabat poëta, non fuit dicendum ἤδη, quasi *nunc* demum odio haberet Jupiter Trojam ob rem dudum factam; quod ineptum est.

307. νῦν δὲ δὴ Α. βίη. >— σημειοῦνταί τινες πρὸς τὴν ἱστορίαν (propter eventum, quasi revera Aeneas et ejus

καὶ παίδων παῖδες, τοί κεν μετόπισθε γένωνται “

Junone id concedente, Neptunus Aeneam sublimem eripit, eumque vetat congredi cum Achille fortiore et diis cariore; quo demum interfecto neminem Graecorum ipsi metuendum fore dicit.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
„Ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον
Αἰνείαν, ἤ κέν μιν ἐρύσσεαι, ἤ κεν ἐάσεις.
[Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι, ἐσθλὸν ἐόντα.]
ἤτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολέας ὠμόσσαμεν ὅρκους
πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
* *μηδ' ὁπόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται*
δαιομένη, δαίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν.“
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
βῆ ῥ' ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
ἷξε δ', ὅθ' Αἰνείας ἠδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλὺν,
[Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ, ὁ δὲ μελίην εὔχαλκον

posteri, Priamo debellato, Trojanis imperaverint, quod ex his versibus colligit Strabo 13. p. 906 A), *καὶ ἐπεὶ μεταγράφουσί τινες νῦν δὲ δὴ Αἰνείεω γενεὴ πάντεσσιν ἀνάξει, ὡς προθεσπίζοντος τοῦ ποιητοῦ τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν.* expressit hoc Virg., cum dixit Aen. 3, 97.: *hic domus Aeneae cunctis dominabitur oris, Et nati natorum, et qui nascentur ab illis.* item Sibylla ad Scipionem de Homero ap. Silium 13, 790.: *atque haec cuncta, prius quam cerneret, ordine terris Prodidit, et vestram tulit usque ad sidera Trojam.* sed scriptor hymni antiqui in Venerem 197. plane ut Hom.: *σοὶ δ'* (Anchisem alloquitur Venus) *ἔσται φίλος υἱὸς, ὃς ἐν Τρώεσσιν ἀνάξει, Καὶ παῖδες παίδεσσι διαμπερὲς ἐκγεγάονται.* quod temere negat Dionys. Hal. 1, 53. cf. H. cum hic, tum ann. ad Virg. l. c.

310, 311. *νόησον Αἰνείαν, ἤ κέν μιν* etc. h. e. *νόησον, ἤ κεν ἐρύσσεαι Αἰνείαν, ἤ κεν ἐάσεις*, ut Latini: *saepe eum audivi, cum diceret.* v. Ernest. β', 409, Ap. ad τ', 193., de usu autem τοῦ κὲ superius ann. ad 215, μ', 227.

312. versus non perscriptus in Veneto, Lips. et aliis quibusdam codd., quem Ern. intellexit additum esse a nescio quo mangone, qui haud concoqueret *ἐᾶν* per se dictum, ut inferius 456, ε', 148, λ', 148 et saepe alias, cum significat *amittere aliquem*, nec ejus rationem habere.

315. „*ἐπὶ — ἦμαρ.* h. e. *ἐπαλεξήσειν*, quod et *ἀλεξήσειν* dicere potuit eodem sensu, velut ι', 251., et non adjectis verbis *κακὸν ἦμαρ* vel similibus, cum pro auxiliando dictum putant, ut θ', 365, λ', 428.“ *Ex H.*

316. *δάηται δαιομένη.* putida tautologia, quam non ferens Bentlejus cancellos circumdedit versui sequenti, qui tamen per se haud ineptus est: nam fieri potuit, ut alio quam Graecorum igne Troja cremaretur. praeterea habet hic versus nescio quid antiqui et Homerici, quod nec Heyneum fugit. quare scribamus *δάμηται*, ab Ionico *δαμέω*, *dometur*, expugnetur, evertatur. Aeschylus Theb. 309: *εὖτε πόλις δαμασθῇ*, iterumque ib. 722.: *μὴ πόλις δαμασθῇ*, et de igne Choëph. 305.: *φρόνημα τοῦ θανόντος οὐ δαμάζει πυρὸς μαλερὰ γνάθος.* quanquam *δάμηται* non pertinet ad *πυρὶ*, sed ordo hic est: *μηδ' ὀπ. Τροίη δάμηται, δαιομένη πυρὶ* etc. eadem medicina proximi libri versiculo 375. facienda est, cum praesertim Hom. non dicat *δάειν*, sed *δαίειν* (ε', 4, 7 etc.), maleque habeat *δάηται* junctum alteri formae *δαιομένη*. origo mendi repetenda est, opinor, a compendio *δᾱηται*, h. e. *δάμηται*. — *μαλερῷ πυρί.* ι', 242.

317 — 320. *ἀρήϊοι υἷες Ἀχ.* δ', 114, λ', 799 etc. — *βῆ — ἐγχειάων.* ε', 167. cf. π', 331 etc. — *ὁ κλυτὸς — Ἀχιλλεύς*, *et ille nobilis Achilles.* v. α', 11. H secundum Lips. et unum Vindob.: *ἠδὲ κλυτός.*

322 — 324. haec et 279. inter se repugnare, notarunt Scholiastae Veneti; nec dubitem, factum esse initium inter-

ἀσπίδος ἐξέρυσεν μεγαλήτορος Αἰνείαο·
καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἔθηκεν,]
Αἰνείαν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας·
πολλὰς δὲ στίχας ἡρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
Αἰνείας ὑπερᾶλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας,
ἷξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυάϊκος πολέμοιο,
ἔνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μέτα θωρήσσοντο.
τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Αἰνεία, τίς σ' ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει
ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι,
ὅς σευ ἅμα κρείσσων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;
ἀλλ' ἀναχωρῆσαι, ὅτε κε ξυμβλήσεαι αὐτῷ,
μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι.
αὐτὰρ ἐπεί κ' Ἀχιλεὺς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
θαρσήσας δὴ ἔπειτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι·
οὐ μὲν γάρ τίς σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξεναρίξει."

polationis a nomine Ἀχιλλῆϊ, quod aliquis verbo τῷ adscripserit, tum accessisse alium ineptiorem, qui versus extunderet, tali artifice dignos. non est obscurum, quem dicat poëta, cum sequantur verba *Αἰνείαν* — *ἀείρας*, quae superioribus opponi indicant μὲν et δὲ particulae. verba καὶ τὴν — ἔθηκεν sublecta sunt inferius 441.

325—329. ἔσσευεν, *impulit*, egit. v. λ', 147, ξ', 413 etc. — „θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας. h. e. διὰ χειρὸς, *manu Neptuni actus.*" Ex H. — ἐσχατιὴν, *extremam partem.* v. λ', 524, ι', 480 etc. — πολυάϊκος πολ. α', 165, Odyss. λ', 313. — πόλεμον μέτα. εἰς πόλ., ut Ἐφύρους μέτα θωρήσσοντο ν', 301. ann. H. de *Cauconibus* v. ann. ad β', 840 et 855.

332—335. Sch.: ἀτέοντα. ἐν ἄτῃ ὄντα, ὅ ἐστι βλαπτόμενον κ. ἀφροντιστοῦντα σαυτοῦ. Ap.: ἀτώμενον, βλαπτόμενον. similiter alii, nec dubium est, quin hoc verbum recte derivetur ab ἄτῃ. τ', 88.: *οἵτε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄτην.* cf. π', 805. correptum α, quod longum est in verbo ἄτη et Attico ἀτᾶν, neminem offenderit, qui φῖλω (304) et φίλεω similiaque comparaverit, de quibus v. H excursu 1. ad librum 17. diversum tamen usum verborum ἀτέω et ἀτάω notavit Buttm. *Lexil.* I. p. 228.: „ἀτέω ist ein bloss bei den ionischen Autoren Homer (Il. υ', 332.) und Herodot (7, 223 extr.) vorkommendes Verbum, das nur intransitive Bedeutung hat: u. zwar ist dies die aus dem bestimmtern Sinn von ἄτη abgeleitete, von welcher ἀτύζω eine Verstärkung ist. Da bloss das Particip (ἀτέοντα, ἀτέοντες) an jenen 2 Stellen vorkommt, so entspricht es den deutschen Adjectiven *besinnungslos* und *tollkühn.* (bene Voss.: *Welch ein Gott, Äneias, gebietet dir, also* verblendet *Gegen des Peleus sohn zu kämpfen —?*) Das Verbum ἀτάω hingegen, das nur bei den attischen Dramatikern vorkommt, findet sich bloss im Passiv und in rein passivem Sinn, wodurch also das vorauszusetzende Activ ἀτάω transitive Bedeutung erhält; und zwar ist dies die aus dem allgemeinen Begriff von ἄτη erwachsende: also ἀτῶμαι *ich leide Schaden*, *erfahre Unheil*, z. B. Soph. Antig. 17, Eurip. Suppl. 182. Die Praesentia Activi beider Verba sind also so anzunehmen: ἀτέω ich bin ohne Besinnung; ἀτάω ich bringe in Unglück."

336—342. ὑπὲρ μοῖραν. v. 30. negat quidem Hector ζ', 487. fieri quidquam praeter fatum; sed ita loquuntur alii quoque veterum: velut Cic. dixit Phil. 1, 4.: *multa impendere videntur praeter naturam etiam, praeterque fatum;* et Virg. 4. extr. de Didone: *quia nec fato merita nec morte peribat.* H: „versum adscripsit Gellius 13, 1., de re parum subtiliter disputavit. quisquis temeritate sua malum sibi arcessit, quod evitari potuit, ille ὑπὲρ μοῖραν, *praeter fatalem necessitatem*, perire dicitur" etc. — θάνατον — ἐπίσπῃ. β', 359, ο',

quo facto, nebulaque, quae ejus oculis effusa erat, dissipata, Achilles viritim concurrere jubet Graecos.

Ὣς εἰπὼν λίπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
αἶψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλὺν
θεσπεσίην· ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν,
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
„Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
ἔγχος μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονὸς, οὐδέ τι φῶτα
λεύσσω, τῷ ἐφέηκα, κατακτάμεναι μενεαίνων.
ἦ ῥα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
ἦεν· ἀτάρ μιν ἔφην μὰψ αὔτως εὐχετάασθαι.
ἐῤῥέτω! οὔ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
ἔσσεται, ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο.
ἀλλ' ἄγε δὴ, Δαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,
τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθών."
Ἦ, καὶ ἐπὶ στίχας ἆλτο, κέλευε δὲ φωτὶ ἑκάστῳ·
„μηκέτι νῦν Τρώων ἑκὰς ἕστατε, δῖοι Ἀχαιοὶ,
ἀλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἴτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι!
ἀργαλέον δέ μοί ἐστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
τοσσούσδ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι·
(οὐδέ κ' Ἄρης, ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
τοσσῆσδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, καὶ πονέοιτο·)
ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε, ποσίν τε,
καὶ σθένει, οὔ μέ τί φημι μεθησέμεν, οὐδ' ἠβαιὸν,
ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερὲς, οὐδέ τιν' οἴω
Τρώων χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ."

495, η', 52 etc. — διεπέφραδε. σ', 9. — μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν. h. e. μεγάλως. H: „dictum," inquit, „ut μέγα γηθεῖν, ἰάχειν" etc. sed magis hoc, ni fallor, proprie dictum est, quoniam, qui adstupent alicui rei subito conspectae, magis solito aperire oculos solent; quemadmodum et Germani vulgo dicunt: *er machte grosse Augen, er sah ihn gross an.*

343. λ', 403, σ', 5.

344. ν', 99, ο', 286, φ', 54. cf. Odyss. τ', 36.

348. ἔφην, *putabam.* — μὰψ αὔτως dixit ut μὰψ οὕτω, *sic temere,* β', 120. cf. β', 214, supra 298 etc. idem est μαψιδίως ε', 374. et alias.

349—353. ἐῤῥέτω. Sch.: φθειρέσθω. θ', 164.: ἔῤῥε, κακὴ γλήνη. cf. ι', 377, ω', 239, Odyss. ε', 139. — πειρηθῆναι. 352, ε', 220, 279 etc. — ἄσμενος, *libens.* ξ', 108. — στίχας. β', 525, δ', 201 etc. — ἆλτο. α', 532, γ', 29, ε', 111, ν', 611, Odyss. χ', 2 etc. — φωτί. β', 164, ι', 195 etc.

354, 355. δῖοι. α', 7 etc. — ἄντ' ἀνδρός. h. e. ἄντα. v. 75, ν', 184, ο', 415 etc. — μεμάτω. δ', 304, α', 590, β', 863 etc.

356. μ', 410. cf. ibid. 410, ρ', 252 etc.

357—359. ἐφέπειν. λ', 177, 496, π', 724 etc. Sch.: ἐφέποι. ἐπέρχοιτο, ἐπιδιώκοι. στόμα. (κ', 8.) τὴν σύστασιν. — πονέοιτο. (ε', 84, η', 442, ν', 2 etc.) *operaretur,* rem ageret, pugnaret. ne deos quidem bellicosissimos ausuros esse ait tantam aciem hostium obire et impugnare.

361, 362. μεθησέμεν, *remissurum esse.* δ', 234 etc. — οὐδ' ἠβαιὸν, *ne tantillum quidem.* β', 380, ν', 106 etc. — Schol. A: ἀλλὰ — διαμπερές. >— ἡ διπλῆ πρὸς τὸ σημαινόμενον, (propter significatos tantummodo, non diserte dictos, hostes vocabulo στιχός.) ὅτι δι' ὅλης τῆς τάξεως πορεύσομαι (τῆς) διανταίας, ἀπ' ἀρχῆς ἕως τοῦ πέρατος τῆς φάλαγγος. Hesych.: στιχὸς εἶμι διαμπερές. (addendum est διαμπ.; ut quod pertineat ad στιχὸς, quemadmodum genitivi jungi solent adverbiis. Matth. §. 318.) δι' ὅλης τῆς τάξεως αὐτῶν πορεύομαι (πορεύσομαι) etc.

pariter Hector exhortatur Trojanos.

Ὣς φάτ' ἐποτρύνων· Τρώεσσι δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ
κέκλεθ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἴμεναι ἄντ' Ἀχιλῆος·
„Τρῶες ὑπέρθυμοι, μὴ δείδιτε Πηλείωνα!
καί κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην·
ἔγχεϊ δ' ἀργαλέον, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,
ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούσει.
τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ."
Ὣς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' ἄειραν,
Τρῶες· τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὦρτο δ' ἀϋτή.

cui procedenti Apollo pugnam cum Achille interdicit.

καὶ τότ' ἄρ' Ἕκτορα εἶπε παραστὰς Φοῖβος Ἀπόλλων·
„Ἕκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε,
ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο,
μήπως σ' ἠὲ βάλῃ, ἠὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ."
Ὣς ἔφαθ'· Ἕκτωρ δ' αὖτις ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὄπα φωνήσαντος.

irruit Achilles in hostem, et plures obtruncat.

ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρε, φρεσὶν εἱμένος ἀλκήν,

364, 365. ἐποτρύνων. 171 etc. — φαίδιμος. δ', 505 etc. — κέκλεθ' ὁμ. δ', 508, ε', 439 etc. — ἴμεναι supplet vicem vocis dactylicae, ut ἄορι 378, φ', 179. et 208., nec scribendum ἴμμεναι, quod barbarum sonat, quamvis dicatur ἔμμεναι pro ἔμεναι. ceterum vereor, ne poëta dixerit ἔφατο δ' ἴμεν, estque fortasse ortum -αι ex ἄν- syllaba, quae sequitur; quo facto scribendum fuit φάτο metri gratia. certe proferendi non sunt fines illius licentiae, ne ζευγνύμεν π', 145. et alia ejusmodi menda tuentes totam rem metricam tollamus, sed 5 brevium continuarum in hexametro vel secunda vocabulum prius finiat necesse est, posteriore sequentem pedem totum explente, cujus vocabuli prima non solum ictu metrico, sed etiam accentu juvanda est (φάτο δ' ἴμεναι): vel finiat priorem vocem syllaba tertia, quamvis accentu carens, sed elata ictu metrico et caesura (ἔφατο δ', ἴμεν): qui probiores sunt numeri atque usitatiores. hanc legem quaecunque migrant, pro corruptis habenda sunt. — Sch.: φάτο — Ἀχιλῆος. ἔλεγε δὲ ἀντικρὺς ἐλεύσεσθαι τοῦ Ἀχιλλέως.

366—369. ὑπέρθυμοι. β', 746, ζ', 111 etc. — οὐδ' — ἐπιθήσεις. v. τ', 107.

370. μεσσηγύ. ο', 316, θ', 556 etc. — κολούσει. ita Townl., ut ἐπιθήσει et τελέει, h. e. τελέσει. neque aliud in libris suis invenit Sch., qui sic interpretetur: ἀκέφαλον καὶ ἀτελῆ ποιήσει, τουτέστιν ἀποτεύξεται πρὸ τοῦ ποιῆσαι. vulgo: κολούει, neglecta fortasse σ littera propter ε similem vicinam ((ϵ).

371—375. πυρὶ, *igni*, rei perniciosissimae. v. ann. ad κ', 246. ἐμφατικῶς et voce contentiore iterat verba εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, quo magis se vel igneas istas Achillis manus contemnere significet. epanalepsin sive epanastrophen vocant: v. ζ', 395, μ', 95. ridicule senex Plautinus Most. 5, 2, 8.: *apage illum a me: nam ille quidem Vulcani irati est filius: Quaqua tangit, omne amburit.* — αἴθωνι σιδήρῳ. δ', 485, Odyss. α', 184. — ἄμυδις. 114 etc. — μένος, *robur*, h. e. certamen a causa. — ἀϋτή. α', 492 etc. — Ἕκτορα εἶπε, h. e. πρὸς Ἕ. v. ρ', 237.

376—379. προμάχιζε. γ', 16. cf. λ', 217 etc. — Schol. B: ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο. κατὰ πληθὺν σὺν τοῖς ἄλλοις αὐτὸν ἐκδέχου. ἐκ φλοίσβοιο, *ex tumultu* pugnae. ε', 322, 469. non seorsum, sed turba septum sua pugnare jubet Hectorem cum Achille. — ἐδύσατο. γ', 328, φ', 515, Odyss. δ', 425 etc. — οὐλαμὸν ἀνδρῶν. δ', 251, 273.

381—385. ἐν — θόρε. ε', 161. cf.

σμερδαλέα ἰάχων· πρῶτον δ' ἕλεν Ἰφιτίωνα,
ἐσθλὸν Ὀτρυντείδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
τὸν Νύμφη τέκε νηῒς Ὀτρυντῆϊ πτολιπόρθῳ,
Τμώλῳ ὕπο νιφόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ.
τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεὺς
μέσσην κακκεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη.
δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
„Κεῖσαι, Ὀτρυντείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
ἐνθάδε τοι θάνατος· γενεὴ δέ τοί ἐστ' ἐπὶ λίμνῃ
Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρώϊόν ἐστιν,

θ', 320 etc. — φρεσὶν — ἀλκήν. v. ann. ad α', 149. — πρῶτον δ' ἕλεν Ἰφιτίωνα etc. magnopere ornavit primam caedem Achillis. E: ἰστέον ὅτι πολλὴ καὶ ἐνταῦθα ποικιλία γραφῆς ἐπὶ τοῖς ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ πίπτουσι, δι' ὧν πέπλον ἐξαρτύει ῥητορείας ὁ π., ὁποῖόν τινα καὶ πρὸ τούτων ἐξύφανε, καὶ οὐχ ἕνα μόνον, ἀλλὰ πολλοὺς κ. καλούς. ὁ μὲν γὰρ Ὀτρυντείδης τηλαυγὲς πρόσωπον (Pind. Ol. 6, 3.) τῆς τοῦ ἥρωος ἀριστείας. ἡγεμών τε γάρ ἐστι, καὶ οἷος τῷ Ἀχιλλεῖ γνωρίζεσθαι. similiter Schol. B. — πτολιπόρθῳ. β', 278 etc. — Τμώλῳ. β', 866. — νιφόεντι. ν', 754, ξ', 227, σ', 615 etc. E: Τμῶλος δὲ ὄρος καὶ αὐτὸς Λύδιον ὑψηλόν. διὸ νιφόεντα λέγει αὐτὸν ὁ π. Dionys. Perieg. 830.: Μηονίη δ' ἐπὶ τῇσιν ἐπ' ἀντολίην τετάνυσται Τμώλῳ ὑπ' ἠνεμόεντι. Sch.: Ὕδη διὰ τοῦ δ πόλις Λυδίας, ἡ νῦν καλουμένη Σάρδεις· διὰ δὲ τοῦ λ Ὕλη (ε', 708.) πόλις Βοιωτίας. cf. Strab. 9, 2., vol. 2. p. 259. ed. Tauchniz. idem 13, 4., vol. 3. p. 152., perscripto β', 866.: προσγράφουσί τινες τούτῳ, inquit, τέταρτον ἔπος, Τμώλῳ ὑπὸ — δήμῳ. οὐδεμία δ' εὑρίσκεται Ὕδη ἐν τοῖς Λυδοῖς. — οἱ δὲ τὰς Σάρδεις Ὕδην ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ τὴν ἀκρόπολιν αὐτῆς. Plin. de Lydia H. N. 5, 29, §. 30.: *celebratur maxime Sardibus in latere Tmoli, qui antea Timolus appellabatur, vitibus consitus, et ex eo profluente Pactolo, eodemque Chrysorrhoa, ac fonte Tarne. a Maeoniis civitas ipsa Hyde vocitata est, clara stagno Gygaeo. Sardiana nunc appellatur ea jurisdictio* etc. aliud est oppidum Hyde, quod idem commemoravit ib. §. 25., in confinio Galatiae atque Cappadociae situm. cf. Cellar. 2. p. 126, 128, 204. — ἐν πίονι δήμῳ. ε', 710, π', 437, Odyss. ν', 322 etc. fertilissima fuit illa regio et vinetis inprimis clara. Seneca Phoeniss. 602.: *hinc nota Baccho Tmolus attollit juga.* cf. Virg. Georg. 1, 56. et 2, 98. cum Vossii et Heynei ann., Cellar. l. c. p. 126 etc.

387. π', 412. cf. ibid. 578. putide rem augent Apollonius 2, 103. (ἤλασ' ἐπεσσύμενον κεφαλῆς ὕπερ· ἡ δ' ἑκάτερθεν Ἔνθα καὶ ἔνθ' ὤμοισιν ἐπ' ἀμφοτέροις ἐκεάσθη.) et Virg. Aen. 9, 754. (*atque illi partibus aequis Huc caput atque illuc humero ex utroque pependit.*)

388, 389. δούπησεν δὲ πεσών. δ', 504, ε', 42, λ', 449, Odyss. χ', 94 etc. — πάντων ἐ. ἀνδρῶν. α', 146, σ', 170.

390 – 392. Sch.: λίμνῃ Γυγαίῃ. οὕτως ἐν Λυδίᾳ λίμνη καλουμένη Γυγαίη, ἤτοι ἀπὸ Γύγου τοῦ Κανδαύλου (imo ejus successoris), ὃν πρῶτόν (?) φασι βασιλεῦσαι Λυδῶν, ἢ ἀπό τινος ἐγχωρίου ἥρωος Γύγου καλουμένου. „hoc verisimilius, ne scriptorem hujus versus infra 15. Olympiadem sive 720. ante Chr. natum detrudamus, quo tempore regnasse dicitur Gyges.“ *Ex H.* cf. β', 865. — τέμενος. ζ', 194, μ', 313 etc. Scholl. Townl. et Victor.: ὅθι — πατρώϊον. κώμη ἐστὶ Λυδίας ἅλαδα, ἔνθα φησὶν Ἡρόδοτος (nihil tale Herod. 1, 80. quare ponendum puto Ἡρόδωρος, cujus memorantur ὑπομνήματα εἰς τὰ τοῦ Ὁμήρου. v. H ann. ad α', 20.) βωμὸν Ἰφιτίωνος, καὶ ἄγαλμα λίθινον κολοσσικὸν ἡρωτηριασμένον (hermis simile), ἀρχαίῳ τύπῳ εἰργασμένον, καὶ τοὺς περὶ τὴν λίμνην καλάμους συνδονεῖσθαι * εἰλειδίοις. * hoc fuit cum ita scribendum esse videretur: σὺ Λυδοῖς, ut istae arundines suaviter moveri atque agitari dicerentur una cum Lydis saltantibus in festo heroïs Iphitionis. de *Hermo* et *Hyllo* fluviis geographus 13, 4., p. 151.: καταφέρεται δ' ὁ Πακτωλὸς εἰς τὸν Ἕρμον, εἰς ὃν καὶ ὁ Ὕλλος ἐμβάλλει, Φρύγιος νυνὶ καλούμενος· συμπεσόντες δ' οἱ τρεῖς καὶ ἄλλοι ἀσημότεροι σὺν αὐτοῖς εἰς τὴν Φωκαίαν ἐκδιδόασι θάλατταν, ὡς

Ὕλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι καὶ Ἕρμῳ δινήεντι."
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις δατέοντο
πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ. ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολέοντα,
ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης, Ἀντήνορος υἱὸν,
νύξε κατὰ κρόταφον, κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου.
οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς
αἰχμὴ ἱεμένη ῥῆξ' ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ
ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Ἱπποδάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων ἀΐξαντα,
πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρί.
αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊσθε καὶ ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος
ἤρυγεν, ἑλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,

Ἡρόδοτός φησιν. (1, 80.) ἅπτεται δὲ καὶ Μυσίας ὁ Ἕρμος, ἐξ ὄρους ἱεροῦ τῆς Δινδυμήνης etc. cf. Cellar. 2. p. 69. — *ἰχθυόεντι — δινήεντι.* v. β', 87, 484, ξ', 508. — „similiter de Aeolo Virg. Aen. 12, 546: *hic tibi mortis erant metae; domus alta sub Ida, Lyrnessi domus alta, solo Laurente sepulcrum.*" Cl.

394—397. *ἐπισσώτροις.* ε', 725, λ', 537 etc. — Sch.: *δατέοντο.* (ι', 138, σ', 264, ψ', 121 etc.) διέκοπτον. (E: διαιροῦντο.) *ἀλεξητῆρα μάχης.* ἀποτρεπτικὸν, βοηθόν. — idem est ἀμύντωρ ν', 384. E K. — *κρόταφον.* δ', 502, ν', 188 etc. — *κυνέης δ. χαλκοπαρῄου.* μ', 183, ρ', 294.

398—400. v. μ', 184—186, λ', 96—98.

401. λ', 423.

403, 404. Sch.: *ἄϊσθε.* (π', 468.) ἐξέπνευσεν. *ἤρυγεν.* ἐμυκήσατο, ἀνερύγγανε, πνεῦμα σφοδρὸν ἀφῆκεν. (Voss.: *und stöhnete dumpf.*) *Ἑλικώνιον ἀ. ἄνακτα.* τὸν Ποσειδῶνα, ἤτοι ὅτι ἐν Ἑλικῶνι ὄρει τῆς Βοιωτίας τιμᾶται, ἢ ἐν Ἑλίκῃ. μᾶλλον οὖν παρὰ τὸν ἐν Ἑλίκῃ θεόν. διαφέρει γὰρ Ἑλικὼν καὶ Ἑλίκη, ὅτι Ἑλικὼν μὲν ὄρος Βοιωτίας, Ἑλίκη δὲ νῆσος. (imo: πόλις. v. β', 575, Cellar. 1. p. 1176, 1177.) Ἀχαΐας, ἐν ᾗ ἱερὸν Ποσειδῶνος. ἡ δὲ ἱστορία αὕτη. Νηλεὺς ὁ Κόδρου, χρησμὸν λαβὼν, ἀποικίαν ἔστελλεν εἰς Μίλητον καὶ Καρίαν, ἔνθα ἱερὸν Ποσειδῶνος ἱδρύσατο, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐν Ἑλίκῃ τεμένους Ἑλικώνιον τὸν θεὸν προσηγόρευσε. δοκεῖ δὲ, ἐπειδὰν θύωσι, βοησάντων μὲν τῶν βοῶν προσδέχεσθαι τὸ θεῖον τὴν θυσίαν, σιγώντων δὲ λυπεῖσθαι καὶ μηνιᾷν νομίζεσθαι. pertinet hoc ad verba *γάννυται δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων*, in quibus *τοῖς* potest esse *his rebus*, hac re, mugitu bovis, sed etiam *his adolescentibus*, qui bovem adducunt, ut H animadvertit. „constat hoc, fuisse in Caria, post Ionia dicta, Neptuni Heliconii fanum antiquissimum, cujus origines referebantur ad coloniae ab Ionibus in Asiam ductae primordia. memoravit Clitophon ap. Sch. et Schol. A, quem Clitophontem verisimile videtur eundem esse atque Rhodium cognominem illum, qui cum Indica, Italica et alia hujusmodi scripsit, tum *κτίσεις*. etenim auctore Herodoto 1, 148. Iones, postquam in Asiam advenerant, ad Mycalen consecrarunt templum *Ποσειδεῶνι Ἑλικωνίῳ*, ubi conventus habiti sunt, quos Panionia dixerunt. (Strab. 8, 7., vol. 2. p. 220. ed. Tauchniz.) antiquitus autem clarae cultu Neptuni fuerunt Achaiae urbes Helice et Aegae (θ', 202, 203. Callimachus h. in Del. 101. *Ἑλίκη τε Ποσειδάωνος ἑταίρη.*), traditurque Helice quoque celebratum fuisse nomen Neptuni Heliconii. qua re adducti quidam scriptores referebant illud nomen ad *Ἑλίκην*, quasi idem sit *Ἑλικώνιος* atque *Ἑλικήϊος:* quod fieri posse negans Aristarchus a monte Helicone appellatum censuit deum, *ἐπεὶ ἡ Βοιωτία ὅλη ἱερὰ Ποσειδῶνος*: v. Etym. in *Κύπρις*, p. 547, 14. et Sch. ad ε', 422. Ap.: *Ἑλικώνιον.* τὸν Ποσειδῶνα, ἀπὸ Ἑλίκωνος, τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, ἱεροῦ τοῦ θεοῦ. (dedi ἱεροῦ pro ἱερὸν, quod habent libri. Villois.: ἔνθα ἱερὸν etc., quod facile admisissem, si de sacris Neptuno in Helicone factis constaret.) *οἱ δέ φασιν ἀπὸ Ἑλίκης* etc. alii probabiliter urbem *Ἑλίκην* etiam *Ἑλικῶνα* vocatam esse existimarunt, quemadmodum Hom. dixit θ', 202. *Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς*, scriptor autem hymni Hom. in Nept. 3. *Ἑλικῶνα καὶ Αἰγάς.* inde est, ni fallor, quod Iones imaginem Neptuni petierunt ab He-

κούρων ἑλκόντων, γάνυται δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων·
ὣς ἄρα τόνγ' ἐρυγόντα λίπ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
αὐτὰρ ὁ βῆ ξὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον,
Πριαμίδην. τὸν δ' οὔτι πατὴρ εἴασκε μάχεσθαι,
οὕνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο,
καί οἱ φίλτατος ἔσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα·
δὴ τότε νηπιέῃσι, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
θῦνε διὰ προμάχων, εἵως φίλον ὤλεσε θυμόν.
τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
νῶτα, παραΐσσοντος, ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες
χρύσειοι ξύνεχον, καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ,
ἀντικρὺς δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμή.
γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας· νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψε
κυανέη, προτὶ οἷ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθείς.

Polydoro fratre occiso Hector se continere amplius nequit, sed prosilit in Achillem, viso illo exultantem.

Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον,
ἔντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον προτὶ γαίῃ,
κάῤῥα οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς, οὐδ' ἄρ' ἔτι τλῆ
δηρὸν ἑκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ηλθ' Ἀχιλῆϊ,
ὀξὺ δόρυ κραδάων, φλογὶ εἴκελος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ὡς εἶδ', ὣς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
„Ἐγγὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐσεμάσσατο θυμὸν,
ὅς μοι ἑταῖρον πέφνε τετιμένον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν

licensibus, teste Strabone l. c. p. 221. Paus. 7, 24.: *ἐνταῦθα ᾤκητο Ἑλίκη πόλις, καὶ Ἴωσιν ἱερὸν ἁγιώτατον Ποσειδῶνος ἦν Ἑλικωνίου*" etc. plura de hac re v. ap. H.

405—409. *γάνυται.* (ν', 493, Odyss. μ', 43 etc.) *ἥδεται, χαίρει.* — *θυμὸς ἀγήνωρ.* β', 276, ι', 398 etc. — *οὔτι εἴασκε*, *non sinebat*, vetabat, dum domi fuit; sed clam fugisse videtur Polydorus ad exercitum Trojanorum. ceterum ejus mortem aliter narrant Euripides Hecuba et Virg. Aen. 3, principio. v. Eichh. vol. 2. p. 176. et 177. — *νεώτατος γόνοιο*, *natu minimus.*

411—418. *νηπιέῃσιν.* (ο', 363, ι', 487 etc.) *ἀφροσύναις, ἀνοίαις.* — Schol. B: *παραΐσσοντος. παρακλίνοντος.* h. e. *praetercurrente illo.* — *ὅθι — θώρηξ.* δ', 132, 133. significatur locus tergi contrarius illi, ubi balteus connectebatur in anteriore parte corporis. — *ἀντικρὺς* hic quoque Bentlejus recte pro vulgato *ἀντικρύ.* v. ann. ad γ', 359. — *διέσχεν.* ε', 100. — *γνὺξ — κυανέη.* ε', 68.: *γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας, θάνατος δέ μιν ἀμφεκάλυψε.* cf. ibid. 309, 357, θ', 329 etc. — Sch.: *προτὶ οἷ. πρὸς ἑαυτόν. προσέλαβεν ἑαυτῷ*, h. e. viscera prolapsa sua cor ripuit, alvoque recondidit. similiter H — *λιασθεὶς*, *inclinatus.* ο', 520.

421. *κακοφώνως* libri: *οὐδ' ἄρ' ἔ ἔτλη.*

422—425. *στρωφᾶσθαι.* ι', 45 ν', 557. — *κραδάων.* η', 213, ν 583, Odyss. τ', 438. cf. ν', 504 et — *φλογὶ εἴκελος.* ν', 39, 53, 33 ρ', 88 etc. germanice id dicas *blitzschne* Voss.: *wie ein glutstral.* — „similit Maro de Pandaro Aen. 9, 735.: *tu Pandarus ingens Emicat, et mortis fr ternae fervidus ira Exclamat*" etc. E Eichh. — *ὡς εἶδ', ὣς —.* v. ξ', 29 — *ἀνέπαλτο.* θ', 85, ψ', 694. 483. — *ἐσεμάσσατο.* ρ', 564.

426—428. vulgo: *ὅς μοι | ἑταῖρον | ἔπεφνε.* | v. ann. ad 4. graviter v gravis *ἑταῖρον* complet totum illum p dem, ut α', 437.: *ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βα νον*, non *ἔβαινον*, et sequente ibi vers *ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν*, et φ', 27 *ὥς μ' ὄφελ' Ἕκτωρ κτεῖναι:* et solu spondeo 479.: *τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρ ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων:* et 488.: *αὐτ ὁ μήνιε νηυσὶ παρήμενος* etc. hujusm menda corrigi impune possunt sine

ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.“
Ἦ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν προσεφώνεεν Ἕκτορα δῖον·
„ἆσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι!“
Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὥς,
ἔλπεο δειδίξεσθαι. ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς
ἠμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι·
οἶδα δ', ὅτι σὺ μὲν ἐσθλὸς, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων.
ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
αἴ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι,
δουρὶ βαλὼν, ἐπειὴ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροιθεν.“

servat Apollo Hectorem.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δόρυ, καὶ τόγ' Ἀθήνη
πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,
ἦκα μάλα ψύξασα· τὸ δ' ἂψ ἵκεθ' Ἕκτορα δῖον,
αὐτοῦ δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
σμερδαλέα ἰάχων· τὸν δ' ἐξήρπαξεν Ἀπόλλων
ῥεῖα μάλ', ὥστε θεὸς, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
ἔγχεϊ χαλκείῳ· τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν.
ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἶσος,
δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

bris. — *πτώσσοιμεν*, *fugiamus*. δ', 371, ε', 634, Odyss. ρ', 227 etc. — *πτολέμοιο γεφύρας*. δ', 371. — *ὑπόδρα ἰδών*. α', 148, β', 245 etc.

429. ζ', 143. cf. α', 335, ψ', 667 etc.

431 — 433. v. supra 200 — 202.

434. male Schol. Thucydidis ann. ad 3, 63. haec dicta putabat *κατ' εἰρωνείαν*. quanto rectius D. Montbel.: „Remarquez le vers 434: *οἶδα — χείρων*. „„mais je sais que tu es brave, et que je te suis bien inférieur““ Combien il confirme ce que j'ai déja dit (voy. les Observ. sur les vers 225 du 1., 31 du 4., et 217 du 19. chant de l'Iliade.) sur cette candeur des héros d'Homère à déclarer naïvement leur infériorité.“

435. ρ', 514, Odyss. α', 267, 400, π', 129.

436, 7. *χειρότερος*. ο', 513. — Sch.: *ὀξὺ πάρ. ἔξυστο τοῦ ἔμπροσθεν μέρους, κατὰ τὴν ἀκμήν.* Voss.: *treffend mit meinem geschoss, das auch an der spitze geschärft ist.* E: — *τινὲς δὲ τὸ πάροιθεν ἐνταῦθα χρονικὸν νοοῦσιν, ἵνα λέγῃ ἀστείως ὁ Ἕκτωρ, ὅτι πρὸ τούτου, καὶ χθές που κ. πρώην, κ. πρὸ τῆς νῦν ὥρας ὀξὺ εἶχον βέλος, ὅτε δηλαδὴ πολλοὺς ἀνεῖλον, ἐν δὲ τοῖς καὶ Πάτροκλον.* durior est haec ratio, siquidem in verbis *ἐπειὴ — πάρ.* facile intelligitur *ἐστὶ*, difficilius *ἦν*, quamvis ne id quidem prorsus inusitate.

439, 440. *πνοιῇ*. (ξ', 395 etc.) *πνεύματι*. (*halitu suo.*) *Ἀχ. πάλιν. ἐπὶ τὸ ἕτερον μέρος Ἀχιλλέως, ὅ ἐστι τὸ ἐναντίον.* (cf. α', 116, 380, γ', 427 etc.) *ἦκα μ. ψ. πάνυ ἠρέμα κ. πρᾴως καταπνεύσασα καὶ ὑποκλάσασα τῆς ὁρμῆς. ἢ κοῦφον ποιήσασα.* Plautus *παρῳδῶν* Mil. glor. 1, 1, 16.: *memini: nempe illum dicis cum armis aureis, Quojus tu legiones difflavisti spiritu, Quasi ventus folia aut paniculam tectoriam.* similiter Menelaum servat dea δ', 129.

442. *ἐμμ. ἐπόρουσε.* 468, ε', 142, δ', 472 etc. — *κατ. μενεαίνων.* γ', 379, ε', 436, supra 346 etc.

443, 444. γ', 380, 381.

446. *βαθεῖαν*, *altam*, h. e. crassam et velut *βατὴν*, in qua procedas quamque penetres longius, sive in altum, sive in latum. v. inferius 490, 491, α', 532, κ', 353 etc. — „similiter ap. Virg. Aen. 10, 645. Aeneae assimilatam ab Junone umbram ense verberat Turnus, *nec ferre videt sua gaudia ventos*.“ Eichh.

447, 8. ε', 437, 8, π', 705, 6.

„Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον! ἦ τέ τοι ἄγχι
ἦλθε κακόν· νῦν αὖτέ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
ᾧ μέλλεις εὔχεσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάῤῥοθός ἐστι·
νῦν δ' αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχείω."

itaque rursus in alios Achilles conversus varias caedes edit.

Ὣς εἰπὼν Δρύοπ' οὖτα κατ' αὐχένα μέσσον ἄκοντι·
ἤριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν. ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασε,
Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην, ἠΰν τε, μέγαν τε,
καγγόνυ δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε· τὸν μὲν ἔπειτα
οὐτάζων ξίφεϊ μεγάλῳ ἐξαίνυτο θυμόν.
αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, υἷε Βίαντος,
ἄμφω ἐφορμηθεὶς, ἐξ ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας·
Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην. ὁ μὲν ἀντίος ἤλυθε, γούνων,
εἴπως εὖ πεφίδοιτο, λαβὼν, καὶ ζωὸν ἀφείη,
μηδὲ κατακτείνειεν, ὁμηλικίην ἐλεήσας·
νήπιος, οὐδὲ τὸ ᾔδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν·
οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς. ὁ μὲν ἥπτετο χείρεσι γούνων,
ἱέμενος λίσσεσθ'· ὁ δὲ φασγάνῳ οὖτα καθ' ἧπαρ.
* ἐκ δέ οἱ ἧπαρ ὄλισθεν, ἀτὰρ μέλαν αἷμα κατ' αὐτοῦ
κόλπον ἐνέπρησεν, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε,

449—454. λ', 362—367. mirantur quidam docti eadem dicta in iisdem rebus gestis, cum ea sit indoles Homericae poëseos, quae naturam spirat, nec novit Apolloniorum artes rhetoricas.

455—459. οὖτα. δ', 319, 525 etc. — ἤριπε. δ', 462 etc. — ἔασε. v. ann. ad 312. — ἠΰν τε, μέγαν τε. β', 653, ε', 628 etc. — ἠρύκακε. 268. — ἐξαίνυτο θυμόν. δ', 531, ε', 155 etc.

460—462. Virg. Aen. 12, 509.: *Turnus equo dejectum Amycum, fratremque Diorem, Congressus pedes, hunc venientem cuspide longa, Hunc mucrone ferit.* Cl.

464. hyperbaton. haud male perturbata oratio convenit perturbato animo adolescentis.

467—469. Sch.: γλυκύθυμος. ἀνειμένος, καὶ προσηνὴς τῇ ψυχῇ. (Ap.: ἤπιος.) ἀγανόφρων. πρᾶος τὸ φρόνημα. — ἐμμεμαὼς, *acer, animosus.* „Horat. A. P. 120.: *honoratum si forte reponis Achillem, Impiger, iracundus,* inexorabilis, acer, *Jura neget sibi nata, nihil non arroget armis.*" K. — ἱέμενος λίσσεσθαι, *cupiens precari*, velut impetum precandi faciens. Voss.: *strebend ihn anzuflehn.* sed gladio Achilles praecidit ei preces.

470. Sch.: ὄλισθεν. (ψ', 774.) ἔπεσεν. — κατ' αὐτοῦ. inepte dictum, sive αὐτοῦ intelligas ἤπατος, sive Τρωός. scribamus κάταντα, *subter.* defluebat cruor in sinum Troïs. ψ', 116.: πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ', ἦλθον. fefellit hic quoque librarios, ut tot aliis in locis, neglectus apostrophus et α et ου litterarum similitudo; cumque semel scriptum esset κάταντου, exstitit corrector, qui fidenter poneret, quod sensum haberet, κατ' αὐτοῦ. quanquam et forte ν in υ mutatum esse potest, ut alias non semel.

471. ἐνέπρησεν, *inflavit.* v. α', 481, π', 350. Comicus Vesp. 36.: ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρημένης ὑός. ibi Schol.: ἐμπ. ἀντὶ τοῦ ἐμπεφυσημένης καὶ παχείας· πρῆσαι γὰρ τὸ φυσῆσαι. sic Vrat. d, unus Vindob. et Townl. Schol. A: ἐνέπρησεν Φιλόξενος (haud dubie libro περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ γλωσσῶν. v. H et Fabric. Biblioth. gr. hoc nomine.) καὶ Ἀρίσταρχος. (scribendum puto: κατ' Ἀρίσταρχον. v. sequentia.) περὶ δὲ τῆς γραφῆς Ἀριστάρχου ἐν ποιήματί (h. e. in hoc carmine, h. l. Iliadis.) φησιν οὖ-

θυμοῦ δευόμενον. ὁ δὲ Μούλιον οὔτα παραστὰς
δουρὶ κατ' οὖς· εἶθαρ δὲ δι' οὔατος ἦλθ' ἑτέροιο
αἰχμὴ χαλκείη. ὁ δ' Ἀγήνορος υἱὸν Ἔχεκλον
μέσσην κακκεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήεντι·
πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
Δευκαλίωνα δ' ἔπειθ', ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες
ἀγκῶνος, τῇ τόνγε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
αἰχμῇ χαλκείῃ. ὁ δέ μιν μένε χεῖρα βαρυνθεὶς,
πρόσθ' ὁρόων θάνατον· ὁ δὲ φασγάνῳ αὐχένα θείνας
τῆλ' αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε, μυελὸς αὖτε
σφονδυλίων ἔκπαλθ', ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθείς.
αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετ' ἀμύμονα Πείρεω υἱὸν,
Ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρῄκης ἐριβώλακος εἰληλούθει.
τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός·
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων. ὁ δ' Ἀρηΐθοον θεράποντα,
ἂψ ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὀξέϊ δουρὶ
νύξ', ἀπὸ δ' ἅρματος ὦσε· κυκήθησαν δέ οἱ ἵπποι.

comparatur ejus furor cum magno silvarum incendio.

Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ
οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,

τως· τὸ αἷμα ἀπὸ τοῦ ἥπατος ἐκρούνιξε χύδην, κ. τὸν τοῦ χιτῶνος κόλπον ἐνεφύσησε. Scholl. Townl. et Victor.: — τὸν τοῦ χιτῶνος κόλπον ἐνεφύσησε. διὰ οὖν (perperam libri: οὐ.) τὸ ρ τὸ ἐ ν έ π ρ η σ ε γραπτέον. vulgo: ἐνέπλησεν, *implevit*, ex interpretatione; vel forte confusis λ et ρ litteris, ut alias factum scimus. v. Bast. append. Epist. crit. p. 51, Jacobs. Anthol. Pal. 3. p. 415 etc

472. θ υ μ ο ῦ δ ε υ ό μ ε ν ο ν, *exanimatum*. γ', 294. — Μ ο ύ λ ι ο ν. alium hujus nominis Trojanum interfecit Patroclus π', 696. tertium Epeum memorat Nestor λ', 738.

474. *Echeclum*, Agenoris f. ab Achille caesum dici, ipsum vero Agenorem ab Achillis filio Neoptolemo ap. Lescheum, auctor est Paus. 10, 27., uti Polygnoti tabulam describit. ann. H.

475. ξ ί φ ε ι κ ω π ή ε ν τ ι. π', 332.

476, 7. π', 333, 334. cf. ε', 83.

478. ξ υ ν έ χ ο υ σ ι. ξυνέχονται, συνίασι, ut 414, 415. — τ έ ν ο ν τ ε ς, alias ap. Hom. (κ', 456, ξ', 466, π', 587, Odyss. γ', 450) duo majores nervi cervicis, nunc sunt cubiti, sicut femoris et pedum ε', 307. et δ', 521. Hesych.: τένοντες. τὰ διατεταμένα νεῦρα ἀπὸ κεφαλῆς ἕως τῶν ποδῶν. καὶ ἡ συνάφεια τῶν νεύρων. Schol. B: τένοντές εἰσιν αἱ ἀπονευρώσεις τῶν μυῶν, δι' ὧν γίνονται αἱ ἐκτάσεις καὶ κάμψεις. notavit etiam Foesius ad Hippocratem. *Ex H.*

480 — 489. χ ε ῖ ρ α β α ρ *manu gravatus*, h. e. vulneratus. mansit Achillem, utpote non valens fugere prae dolore. — α ὐ τ ῇ π ή λ η κ ι, *una cum galea*. cf. ξ', 498. „Virg. Aen. 9, 770.: *huic uno dejectum cominus ictu Cum galea longe jacuit caput.*" Cl. — α ὖ τ ε, αὖ, quod et δ' αὖ dici solet, neque aliud significat quam δέ. — Sch.: σ φ ο ν δ υ λ ί ω ν. σφονδύλων, οἵ εἰσι κδ' (24) ἐν τῇ ῥάχει. (collum habet 7 vertebras: v. Pollux 2, 130. et H.) ἔ κ π α λ τ ο. (v. 424.) ἐξεπήδησε. — τ α ν υ σ θ ε ί ς. ν', 392, π', 485, σ', 26. — Π ε ί ρ ε ω, a Πείρεως vel Πείρης. alius atque hic est Πείροος ille β', 844.; vel et ibi et δ', 520 et 525. scribendum Πείρως. — ἐ ρ ι β ώ λ α κ ο ς. α', 155 etc. — π ά γ η. δ', 185, ε', 616 etc. — ν ύ ξ ε. ε', 46, λ', 96 etc. — ὦ σ ε. α', 220, β', 744 etc. — κ υ κ ή θ η σ α ν, *turbati sunt.*

490 — 492. Sch.: ἀ ν α μ α ι μ ά ε ι. ἀναφέρεται, ἢ ἐνθουσιᾷ. (Hesych.: ἀναφαίνεται, ἀναφέγγει, ἀναζεῖ. ε', 670.: μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ. cf. ib. 661, ν', 78 etc. velut animat ignem. — ἄ γ κ ε α. σ', 321, χ', 190. — θ ε σ π ι δ α ὲ ς π ῦ ρ. μ', 177 etc. — ἀ ζ α λ έ ο ι ο. η',

πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει,
ὣς ὅγε πάντη θῦνε σὺν ἔγχεϊ, δαίμονι ἶσος,
* κτεινομένους ἐφέπων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
[ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους,
τριβέμεναι κρῖ λευκὸν ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ,
ῥίμφα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων,
ὣς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἳ περὶ δίφρον,
ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον,
αἵ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ δὲ ἵετο κῦδος ἀρέσθαι
Πηλείδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.]

239, λ', 494. — *κλονέων.* δ', 302, ε', 8 etc. —) *εἰλυφάζει.* (v. λ', 156.) **εἰλεῖ, συστρέφει.**

494. *κτεινομένους ἐφέπων.* scriptura, si quae alia, insulsa, quam diu tulisse miror doctos. Sch.: *ἔδει εἰπεῖν, ἔφεπε κτείνων.* interpres latinus suo periculo: *occidens et insequens*, Cl.: *occidendos insequens*, Voss.: *folgend zu mord und gewürg'.* at *κτεινομένους ἐφέπων* est *occisos insequens.* scribamus *στεινομένους ἐφέπων, in angustias compulsos persequens.* Xanthus fluvius φ', 219.: *οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν, Στεινόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κτείνεις ἀϊδήλως.* ξ', 34.: *στείνοντο δὲ λαοί.* Odyss. σ', 384.: *εἰ δ' Ὀδυσεὺς ἔλθοι, — Αἶψα κέ τοι τὰ θύρετρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα Φεύγοντι στείνοιτο διὲκ προθύροιο θύραζε.* offecerat fortasse σ litterae sequens similis τ, quo facto imperitus corrector pro inepto sibi viso *τεινομένους* scripserit longe ineptius *κτεινομένους.*

495 — 503. versus suppositi ab eo, qui non meminisset, peditem hic pugnare Achillem, quamvis curru invectum superiore libro. scilicet curru desiliit, more heroum, cum peditem adventare vident hostem; uti et missis utrinque hastis solent, cum gladiis agenda res est; vel iratiores, cum equorum moras haud ferunt (v. γ', 29, δ', 419, ε', 494, π', 733, 755 etc.); vel etiam necessitate aliqua compulsi, velut μ', 61 — 83. id non dixit Hom., ut multa passim praeterit silentio, quae per se facile intelligantur. quod vidit H.; minusque dubitandum est de fraude propterea quod versus 498 — 502. in re dissimili leguntur λ', 534 — 537., 503. autem, nonnisi nomine mutato, ejusdem libri 169, velut deficientibus poëtae viribus, ubi minime opus est, in dicenda heroïs principis *ἀριστείᾳ.* quodsi cui scrupulus etiam restat, eum animadvertere jubebo, quam bene versus 494. cohaereat cum principio sequentis libri, quam male autem 503. et totus ille locus, in quo cum poëta dicat equos Achilleos, iidem intelligendi esse videantur in verbis *ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο*, nec Trojanos fugientes dici sentias nisi lecto versu 3. ejus libri, recurrendoque ad ipsum illum 494.; quo indicio vel maxime malam fidem istorum versuum agnoscas. quare uncinis eos includendos esse existimavi, proprios autem hujus loci versus 495 — 497 in fragmenta nostri retulerim. — Sch.: *τριβέμεναι.* (ψ', 735.) *ἀλοᾷν.* (*κρῖ λευκόν.* ε', 196, θ', 560 etc. — „*ἐϋκτ. ἐν ἀλωῇ*, in area bene exstructa, h. e. vento exposita ad facilius ventilandas fruges. cf. φ', 77." *Ex H.* — *ῥίμφα.* ζ', 511 etc. — *λέπτ' ἐγένοντο. ἐλεπτύνοντο, comminui solent.*) *ἐριμύκων.* (ψ', 775) *μεγάλως μυκωμένων.*

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

ΡΑΨΩΙΔΙΑ Φ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Φ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Τῶν Τρώων εἰς δύο διαιρεθέντων μέρη, τοὺς μὲν εἰς τὴν πόλιν, τοὺς δὲ εἰς τὸν Σκάμανδρον Ἀχιλλεὺς διώκει, καὶ δεκαδύο νεανίας ζωγρεῖ εἰς ποινὴν Πατρόκλου, αὐτὸς δὲ Λυκάονα τὸν Πριάμου καὶ Ἀστεροπαῖον ἀναιρεῖ. ἔπειτα, τοῦ ποταμοῦ πλημυροῦντος, κινδυνεύοντα αὐτὸν σώζει Ἥφαιστος, ἐμπρήσας τὸν ποταμὸν καὶ τὸ πεδίον. μετὰ ταῦτα θεῶν μάχη γίνεται πρὸς ἀλλήλους, Ἀχιλλέα δὲ Ἀπόλλων εἴργει, Ἀγήνορι ὁμοιωθεὶς, καὶ φεύγων ἐξαπατᾷ, ἕως οἱ Τρῶες διασώζονται εἰς τὴν πόλιν.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Φ.

ΜΑΧΗ ΠΑΡΑΠΟΤΑΜΙΟΣ.

Achilles Trojanos partim ad urbem agit, partim in Xanthum sive Scamandrum fluvium praecipitat.

Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο,
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
ἔνθα διατμήξας τοὺς μὲν πεδίονδε δίωκε
πρὸς πόλιν, ᾗπερ Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβέοντο
ἤματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μαίνετο φαίδιμος Ἕκτωρ·
τῇ ῥ' οἵγε προχέοντο πεφυζότες· ἠέρα δ' Ἥρη
πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, ἐρυκέμεν· ἡμίσεες δὲ
ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύῤῥοον, ἀργυροδίνην·
ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ. βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα,
ὄχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἴαχον· οἱ δ' ἀλαλητῷ
ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἑλισσόμενοι περὶ δίνας.
ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέθονται,

Annotationes. Vers. 1, 2. ξ', 433, 434, ω', 692, 693.

3—11. Sch.: διατμήξας. διατεμὼν, εἰς δύο χωρίσας. (bifariam dispulit Trojanos, alios per campum insecutus, alios ad fluvium Xanthum compellens. — ἀτυζόμενοι. ζ', 41, σ', 7, infra 554 etc. — ἤματι τῷ προτέρῳ. v. ρ', 753—761. et totum illum librum) προχέοντο. (β', 465, ο', 360) ἀθρόως ἔφευγον. πεφυζότες. (528, 532, χ', 1.) πεφευγότες, πεφοβημένοι. (a φευζέω ducit Etym., E a φυζῶ. v. Matth. Addit. ad gr. gr. pag. 353, et de vocabulo φῦζα ann. ad ξ', 522.) πίτνα. (Odyss. λ', 391.) ἐξέτεινεν, ἐπέβαλε. (βαθεῖαν, *spissam.* v. υ', 446. — ἐρυκέμεν, *ad retinendos Trojanos,* jam viam haud videntes prae caligine. — εἰλεῦντο. Schol. B: συνωθοῦντο. v. β', 294, θ', 215 etc. — βαθύῤῥοον. η', 422 etc. idem est βαθυῤῥείτης inferius 195. — ἀργυροδίνην. 130, β', 753. — πατάγῳ. ν', 283, π', 769. — βράχε. μ', 396 etc.) αἰπὰ ῥέεθρα. (θ', 368.) νῦν βαθέα. (?) ἔννεον. ἐνήχοντο. (ἐνενήχοντο.) ἑλισσόμενοι. (α', 317 etc.) στρεφόμενοι.

12—16. ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς, *impetu ignis.* θ', 355 etc. — ἠερέθονται, *tolluntur,* excitantur. β', 448. de locustis fumo et igne necari solitis, praesertim in Cypro, memorant Scholl. Townl. et Victor. cf. Krauseo laudatum Bochart. Hieroz. p. 2., l. 4., c. 8, p. 495., et ipsius Bocharti auctores Agatharchidem, Strabonem 16. p. 1118. A. et Diodorum 3, 29., ibique Wesseling. E: ἰστέον δὲ ὅτι ἐντεῦθέν τινες ὁρμώμενοι, κ. μικροῖς μεγάλα τεκμαιρόμενοι, Κύπριόν φασιν εἶναι τὸν ποιητήν. διὸ καὶ εἰδέναι αὐτὸν, ὡς κατά τινας καιροὺς ὀχλεῖται ὑπὸ ἀκρίδων ἡ νῆσος, καθὰ καὶ ἡ Κυρήνη καὶ ἡ Βάρκη, αἱ Λιβυκαί. ἀλλ'

φευγέμεναι ποταμόνδε (τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ,
ὄρμενον ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ),
ὣς ὑπ' Ἀχιλλῆος Ξάνθου βαθυδινήεντος
πλῆτο ῥόος κελάδων ἐπιμὶξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.

tum ipse insiliens multos trucidat, 12 autem lectos adolescentes corripit, inferias Patrocli Manibus mittendos.

Αὐτὰρ ὁ διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ,
κεκλιμένον μυρίκῃσιν· ὁ δ' ἔσθορε δαίμονι ἶσος,
φάσγανον οἶον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα.
τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικὴς
ἄορι θεινομένων, ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.
ὡς δ' ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι
φεύγοντες πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου,
δειδιότες (μάλα γάρ τε κατεσθίει, ὅν κε λάβῃσιν),
ὣς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα

εἴ τις τούτοις καὶ πείθοιτο, καὶ διότι οἶδε πάθος τῆς νήσου Κύπρου, διὰ τοῦτο νομίζεται Κύπριος, μυριόπατρις ἄρα ὁ π., ὡς πολλῶν ἔθη κ. πάθη πόλεων ἱστορῶν. vere hoc dixit. ceterum *ἀκρὶς* haud dubie est *gryllus migratorius* Linn., germ. *der Wanderer*, quod genus locustarum patriam habet Arabiam, unde, vento actum, in alias terras incredibili multitudine provolare solet, pestis frugum atque herbarum, dum vivunt, nec minus exitiabile, cum vento frigido aut pluvia continua subito extinctae putrefactorum corporum foetore aërem inficiunt. v. Wilmsen. *Handb. der Naturgesch.* 2. p. 598—601., Plin. H. N. 8, 29 etc. terrae autem locustae, arboribus cicadae, insidere solent. epigrammatarius Anthol. Pal. 1. p. 360.: *ἀκρίδι τᾷ κατ' ἄρουραν ἀηδόνι, καὶ δρυοκοίτᾳ Τέττιγι ξυνὸν τύμβον ἔτευξε Μυρώ* etc. — *ἀκάματον πῦρ.* ε', 4, ο', 731 etc. — *ὄρμενον ἐξαίφνης.* ρ', 738. — Sch.: *πτώσσουσι.* (δ', 371 etc.) *καταδύονται, κρύπτονται.* — *καθ' ὕδωρ*, *in aquam* fluvii, quo ignibus accensis compelluntur. — *ῥόος κελάδων*, *fluentum resonans.* λ', 725, σ', 576 etc. — *ἐπιμίξ.* λ', 525, ξ', 60 etc.

17. at inferius 67. tamen Achilles hasta dimicat; quae *ἀσύστατα* esse videbantur Zenodoto. sed recte E: *ὅτι καὶ ἐνταῦθα*, inquit, *σχῆμά ἐστι τὸ κατὰ τὸ σιωπώμενον.* — *φάσγανον οἶον*, *ἤγουν μόνον*, *ἔχων*, *λέγει ὁ π.· ὅτι δὲ αὖθις αὐτὸ ἀνελάβετο, σιωπᾷ, νοεῖν ἀφεὶς ὅτι ἐν δέοντι πάλιν ἔλαβε. διὸ καὶ μεταχειρίσεται δόρυ κατὰ τοῦ Λυκάονος.* similiter Scholl. A, Townl., Vict.

18—21. *κεκλιμένον μυρ.*, *acclinatum* sive appositum *myricis.* v. γ', 135, κ', 472, et de *myrica* ζ', 39 etc. — *δαίμονι ἶσος.* ε', 438. — *ἐπιστροφάδην.* κ', 483., ubi et *στόνος ἀεικὴς* dicitur, h. e. proprie gemitus indecorus, sed a potiori *immodicus*, quoniam ea inprimis indecora sunt, quae modum excedunt. — *ἄορι — μέλαινα.* κ', 484.

22—26. *ὑπὸ δελφῖνος*, *propter delphinum.* v. inferius 494, ζ', 73 etc. — *μεγακήτεος.* Schol. A: *μεγάλου.* v. ann. ad θ', 221. Odyss. μ', 95. de Scylla: *αὐτοῦ δ' ἰχθυάᾳ, σκόπελον περιμαιμώωσα, Δελφῖνάς τε, κύνας τε, καὶ εἴ ποθι μεῖζον ἕλῃσι Κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη.* recte majoribus cetis non adnumerat delphinum, qui 8 pedum longitudinem fere haud excedat. v. Wilmsen. l. c. 1. p. 579. Aristot. H. A. 8, 4, 3.: *τὰ μὲν οὖν — σαρκοφάγα μόνον ἐστὶν, οἷον δελφὶς* etc. — Sch.: *μυχούς.* (ζ', 152, ι', 663 etc.) *φωλεούς. λέγει δὲ τοὺς ἐσωτάτω τόπους, καὶ ἀποκρύφους.* (Voss.: *die buchten.*) *εὐόρμου.* (Odyss. δ', 3, 58, ι', 136.) *καλοὺς ὅρμους ἔχοντος.* — *μάλα — λάβῃσιν.* voracissimum animal delphinus. Aristot. l. c. 4.: *τοὺς μὲν οὖν ἄλλοις ἰχθύσιν ἡ θήρα τῶν ἡττόνων καταντικρὺ γίγνεται τοῖς στόμασιν, ὅνπερ πεφύκασι τρόπον νεῖν· οἱ δὲ σελαχώδεις, καὶ δελφῖνες, καὶ πάντες οἱ κητώδεις, ὕπτιοι ἀναπίπτοντες λαμβάνουσι· κάτω γὰρ τὸ στόμα ἔχουσι. διὸ σώζονται μᾶλλον οἱ ἐλάττους· εἰ δὲ μὴ, πάμπαν ἂν δοκοῦσιν ὀλίγοι εἶναι.* (*alioqui paucos futuros esse arbitror*, h. e. paucos minorum piscium evasuros.) *καὶ*

πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς. ὁ δ' ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων,
ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους,
ποινὴν Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο θανόντος.
τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας, ἠΰτε νεβρούς,
δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι,
τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι,
δῶκε δ' ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
αὐτὰρ ὁ ἂψ ἐπόρουσε, δαϊξέμεναι μενεαίνων.

occurrit ei sine armis fugiens Lycaon, Priami filius, quem olim ceperat, et captivum vendiderat in Lemno.

Ἔνθ' υἷει Πριάμοιο συνήντετο Δαρδανίδαο,
ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Λυκάονι, τόν ῥά ποτ' αὐτὸς
ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς, οὐκ ἐθέλοντα,
ἐννύχιος προμολών. ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξέϊ χαλκῷ
τάμνε, νέους ὅρπηκας, ἵν' ἅρματος ἄντυγες εἶεν·
τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.
καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσε,
νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκε.
κεῖθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
Ἴμβριος Ἠετίων, πέμψεν δ' ἐς δῖαν Ἀρίσβην·

γὰρ ἡ τοῦ δελφῖνος ὀξύτης καὶ δύναμις τοῦ φαγεῖν δοκεῖ εἶναι θαυμαστή. Plin. H. N. 9, 8.: *velocissimum omnium animalium, non solum marinorum, est delphinus, ocyor volucre, acrior telo; ac nisi multum infra rostrum os illi foret, medio paene in ventre, nullus piscium celeritatem ejus evaderet.* — κρημνούς, *ripas declives.* v. infra 175, μ', 54 etc.

27—33. Virg. Aen. 10, 517.: *Sulmone creatos Quatuor hic juvenes, totidem quos educat Ufens, Viventes rapit, inferias quos immolet umbris, Captivoque rogi perfundat sanguine flammas.* Cl. — Sch.: τεθηπότας. (δ', 243 etc.) ἐκπεπληγμένους. (ἠΰτε νεβρούς. v. δ', l. c. — ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι. κ', 567. — στρεπτ. χιτῶσι. ε', 113. — ἐπόρουσε. γ', 397 etc. — δαϊξέμεναι. η', 247 etc. — μενεαίνων. δ', 32 etc.

36—41. Sch.: ἀλωῆς. γῆς, κήπου νῦν. (δενδροφόρον γῆν interpretatur Schol. A, ἀμπελόφυτον γῆν E. Ap.: ἀλωή. ἐπὶ μὲν τῆς ἀμπελοφύτου· πάντῃ οἱ κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο. (Odyss. α', 192.) ἐπὶ δὲ τῆς ἅλω· ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωάς. [ε', 90, 499.]) ἐννύχιος. (λ', 682, Odyss. γ', 178. cf. Il. λ', 715.) διὰ νυκτός. προμολών. (σ', 382, Odyss. δ', 22 etc.) προελθών. (ἐρινεόν. ζ, 433 etc. caprificum dici mirantur quidam ap. E: οὐ γὰρ εὐθετεῖν εἰς ἅρμα τὸν [τῆς συκῆς] ἐρινεὸν διὰ τὸ εὔθραστον (imo εὔθραυστον, *propter fragilitatem.*) τοῦ ξύλου, εἰ μή τις ἑαυτὸν συκίνῃ διδόναι ἤθελεν ἐπικουρίᾳ. τυχὸν δὲ εἰς διαπλοκήν τινα ἐχρησίμευε τῷ τόπῳ (τύπῳ) τῆς ἄντυγος ὁ νέος ὅρπηξ τοῦ ἐρινεοῦ, ὡς εὐλύγιστος, οὐ μὴν εἰς αὐτὴν τὴν ἄντυγα. at flexibilitate seu lentitia sua etiam ipsi margini currus fabricando aptus fuerit ramus caprifici. Plin. H. N. 16, 43, 83.: *cuicunque operi facilia flexilia omnia, quae lenta diximus, praeterque morus* et caprificus.) ὅρπηκας. κλάδους. (παρὰ τὸ ὀρούειν, inquit Ap. operose E: ἐκ τοῦ ὅρω τὸ πηδῶ, καὶ τοῦ πήσσω πήξω, ὁ ἀναπηδήσας εἰς αὔξησιν εὐπαγῆ. pertinet fortasse hoc vocab. ad ἕρπω sensu extendendi seu spargendi.) ἀνώϊστον. ἀνυπονόητον, ἀπροσδόκητον. (ab ὀΐομαι. Odyss. δ', 92.: λάθρῃ, ἀνωϊστί. — Λῆμνον. 58, 79, ξ', 230.) ἐπέρασσε. (78, 102, Odyss. ξ', 297 etc. v. Matth. §. 247. v. πιπράσκω.) πέραν θαλάσσης ἐπώλησε. (νηυσὶν ἄγων, *navibus abducens*, una cum aliis captivis, h. e. abduci jubens: nam Patroclus vendidit. v. ψ', 746, 747. — υἱὸς Ἰήσονος. Eunëus. v. η', 468.) ὦνον. (ψ', 746, Odyss. ξ', 297, ο', 388 etc.) ὠνὴν, τιμήν. v. 79.

43—52. Ἴμβριος. non Thebes rex

ἔνθεν ὑπεκπροφυγὼν πατρώϊον ἵκετο δῶμα.
ἕνδεκα δ' ἤματα θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισιν,
ἐλθὼν ἐκ Λήμνοιο· δυωδεκάτῃ δέ μιν αὖτις
χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὅς μιν ἔμελλε
πέμψειν εἰς Ἀΐδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
γυμνὸν, ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος,
ἀλλὰ τὰ μέν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε (τεῖρε γὰρ ἱδρὼς
φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα),
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·

miratur Achilles, unde improviso adsit.

„Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι!
ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὕσπερ ἔπεφνον,
αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος·
οἷον δὴ καὶ ὅδ' ἦλθε, φυγὼν ὕπο νηλεὲς ἦμαρ,
Λῆμνον ἐς ἠγαθέην πεπερημένος, οὐδέ μιν ἔσχε
πόντος ἁλὸς πολιῆς, ὃ πολέας ἀέκοντας ἐρύκει.
ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
γεύσεται, ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν, ἠδὲ δαείω,
ἤ ἄρ' ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται, ἦ μιν ἐρύξει
γῆ φυσίζοος, ἥτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει."

quem percussurus praevenitur a supplice.

Ὣς ὥρμαινε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπὼς,
γούνων ἅψασθαι μεμαώς· πέρι δ' ἤθελε θυμῷ
ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν.
ἤτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεὺς,

cognominis. v. α', 366, et de *Imbro* insula ν', 33., de *Arisbe* autem β', 836., quae urbs ibi quoque vocatur δῖα, sicut Lacedaemon Odyss. ε', 20, Elis β', 615, terra ω', 532., et passim mare (v. α', 141 etc.), h. e. *magna* seu *beata*, quam εὐδαίμονα dicere solent oratores. *Imbrios* etiam figurate dicebant Attici. E: ἐκ τῆς τοιαύτης Ἴμβρου (h. e. ab Imbro insula appellantes) τοὺς φυγοδικοῦντας Ἰμβρίους παροιμιακῶς ἐκάλουν. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος οὕτως· Ἴμβριοι, οἱ τὰς δίκας ὑποφεύγοντες, ἐπεί τινες εἰς δίκην καλούμενοι ἐσκήπτοντο ἐν Ἴμβρῳ εἶναι. — καὶ (h. e. καίπερ) οὐκ ἐθ. νέεσθαι, *quamvis nolentem ire illuc.* cf. 59. — ἄτερ κόρυθος etc. asyndeton epexegeticum. similiter Soph. Ajace 435.: γυμνὸν φανέντα, τῶν ἀριστείων ἄτερ etc. — ἐδάμνα, *domabat*, debilitabat.

53. 552, λ', 403, ρ', 90, σ', 5 etc.

54. ν', 99, ο', 286 etc.

56—59. ζόφου| ἠερόεντος. μ', 239, ο', 191 etc. vereri se dicit, ne Trojani, quos interfecit, ab Inferis redeant, cum Lycaon, trans mare olim ab se venditus, tamen nunc adsit. sarcasmus. — νηλεὲς ἦμαρ, immisericordem diem, diem mortis. λ', 484, ν', 514 etc. — ἠγαθέην. 79. cf. α', 252, β', 722 etc. — Sch.: πεπερημένος. πεπεραιωμένος, πεπραμένος. — πο|λε̆ά̆ς ά̆ε̆|κοντας. proceleusmaticus loco dactyli ἰσοχρόνου.

60—63. καὶ δουρὸς etc. *etiam hastam gustabit meam*, sicut olim servitutem. — γῆ φυσίζοος. γ', 243, Odyss. λ', 300. — κατὰ κρ. περ ἐρύκει. tmesis.

64—72. ὣς ὥρμαινε (137, κ', 4 etc.) μένων. *haec volvebat manens*, h. e. consistens. — τεθηπώς. 29. — Κῆρα μέλαιναν. β', 859, γ', 360 etc. — ἀνέσχετο. ε', 655. „Virg. Aen. 10, 521.: *inde Mago procul infensam cum tenderet hastam, Ille astu subit, ac tremebunda supervolat hasta, Et genua amplectens effatur talia supplex*" etc.

οὐτάμεναι μεμαώς· ὁ δ' ὑπέδραμε, καὶ λάβε γούνων,
κύψας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
ἔστη, ἱεμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο.
αὐτὰρ ὁ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἑλὼν ἐλλίσσετο γούνων,
τῇ δ' ἑτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Lycaonis, vitam precantis ab Achille, oratio.

„Γουνοῦμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον!
ἀντί τοί εἰμ' ἱκέταο, διοτρεφὲς, αἰδοίοιο·
πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν
ἤματι τῷ, ὅτε μ' εἷλες ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ,
καί μ' ἐπέρασσας, ἄνευθεν ἄγων πατρός τε, φίλων τε,
Λῆμνον ἐς ἠγαθέην· ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.
νῦν δὲ λύμην, τρὶς τόσσα πορών· ἠὼς δέ μοί ἐστιν
ἥδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
πολλὰ παθών· νῦν αὖ με τεῇς ἐν χερσὶν ἔθηκε
Μοῖρ' ὀλοή. μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρὶ,
ὅς μέ σοι αὖτις δῶκε· μινυνθάδιον δέ με μήτηρ
γείνατο, Λαοθόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος,
Ἄλτεω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,

Cl. — *οὐτάμεναι μεμαώς*. Odyss. τ', 449. cf. Il. ε', 132, δ', 40 etc. — *κύψας*, *pronus*. δ', 468, ρ', 621 etc. — *ἱεμένη — ἀνδρ.* similiter λ', 574. et alias: δοῦρα λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι. cf. inferius 168. Sch.: *ἄμμεναι*. (sic, ut edd. Rom., Ald. 2., E.) πληρωθῆναι, κορεσθῆναι. (Buttm. *Lexil.* II. p. 130.: „Dass diese Form durch die Bedeutung zu dem intransitiven ἆσαι gehört, ist klar, und zugleich, dass es Inf. Praes. für ἄειν, ἀέμεναι ist. Die, welche ein Praes. ΑΔΩ annehmen, wollen ἄμμεναι gesprochen oder geschrieben wissen; gegen alle Analogie; vielmehr würde die von ἔδμεναι mit sich bringen ἄδμεναι. Hiezu kommt das Praes. pass. ἆται nach Hesych., oder ἄαται mit Futursinn aus Scut. Herc. 101.: und das Praesens ἄω ist also für die epische Sprache als gebraüchlich anzusehn. Von demselben Thema geht aber auch offenbar das Adj. ἆτος (ε', 388), *unersättlich*, aus, welches zusammengezogen ist aus ἄ und ἀτός." — *ἀνδρομέοιο*. λ', 538, ρ', 571 etc. — *ἔγχος ἀκαχμένον*. ξ', 12, κ', 135 etc.) *μεθίει*. (δ', 234, κ', 121 etc.) οὐκ εἴα.

74. Odyss. χ', 312, 344. cf. ib. ζ', 149, Il. ι', 583 etc. Sch.: *γουνοῦμαι*. γονάτων ἅπτομαι, ἱκετεύω.

75—79. *διοτρεφές*. α', 176, η', 109 etc. — Sch.: *αἰδοίοιο*. (δ', 402, β', 514 etc.) αἰδοῦς καὶ ἐντροπῆς ἀξίου. (de jure hospitii v. γ', 354, ζ', 174 etc. — *πρώτῳ*. E: μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν δηλαδή.) *πασάμην*. (ω', 641, α', 464 etc.) ἐγευσάμην. (*Δημ. ἀκτήν*. ν', 322. cf. λ', 630.) *ἑκατόμβοιον*. (intell. ὦνον. v. supra 41, β', 449.) τιμὴν ἑκατὸν βοῶν ἀξίαν. — *ἦλφον*. (v. σ', 593.) εὗρον. *merui* seu peperi *tibi*.

80. *νῦν*, *nunc*, i. e. hoc tempore, quod tempus vel brevius vel longius cogitare licet, quemadmodum et *hodie* fieri dicas, quae fiunt hoc anno, qui agitur. hinc lucem accipit Eustath., cum dicit ann. ad β', pag. 164., νῦν significare 3 tempora, praesens, praeteritum et futurum. velut h. l. indicat 12. diem, qui praeteriit, 82. autem hunc ipsum diem, quo denuo in Achillem incidit Lycaon. — *λύμην*. h. e. ἐλελύμην. v. Matth. §. 164. Hesych.: ἐλύμην. ἐλυτρωσάμην, ἐλυτρώθην.

83—87. *μέλλω που ἀπ.* Schol. A: ἔοικα ἀπεχθὴς γεγονέναι. v. ann. ad α', 564. Sch.: *ἀπέχθεσθαι*. (ι', 610.) μισεῖσθαι. — *δῶκε* Aristarchus, teste Schol. A; qua scriptura recepta vox magni ponderis αὖτις plenius exauditur, ut quae expleat totum illum pedem. v. ann. ad υ', 4. vulgo: ἔδωκε. — *μινυνθάδιον*. α', 352, δ', 478, χ', 54 etc. — *Λαοθόη — Ἄλταο*. χ', 46—51. — *Ἄλταο γέροντος, Ἄλτεω*. epanalepsis. v. μ', 95, β', 671 etc. — *Λελέγεσσι*. κ', 429. de urbe *Pedaso* et

Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σατνιόεντι.
τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πρίαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας·
τῆσδε δύω γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.
ἤτοι τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας,
ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξέϊ δουρί·
νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ ὀΐω
σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων.
ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι·
μή με κτεῖν', ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι,
ὅς τοι ἑταῖρον πέφνεν ἐνηέα τε, κρατερόν τε.“
Ὣς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηύδα φαίδιμος υἱὸς,
λισσόμενος ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσε·

Achillis responsum.

„Νήπιε, μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο, μηδ' ἀγόρευε!
πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ,
τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἕλον, ἠδ' ἐπέρασσα·
νῦν δ' οὐκ ἔσθ', ὅστις θάνατον φύγῃ, ὅν κε θεός γε
* *Ἰλίου προπάροιθεν ἐμῇς ἐν χερσὶ βάλῃσι,*
καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.
ἀλλὰ, φίλος, θάνε καὶ σύ! τίη ὀλοφύρεαι οὕτως;
κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
οὐχ ὁράᾳς, οἷος κἀγὼ καλός τε, μέγας τε;

fluvio *Satnioënte* cum pariter videndus est ille locus, tum ζ', 34, 35. et ξ', 445.

89—91. Sch.: *δειροτομήσεις.* (555, ψ', 174. cf. et σ', 336, ψ', 22.) *τὸν τράχηλον κόψεις. δειρὴ γὰρ ὁ τράχηλος.* — *πρυλέεσσι.* ε', 744. — *Polydori* mortem enarravit υ', 407—418.

94. α', 297, δ', 39, ε', 259, Odyss. λ', 454 etc.

95—98. *ὁμογάστριος.* (ω', 47.) *ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς γαστρὸς ἀδελφός.* — *πέφνεν* dedi pro *ἔπεφνεν*, ut υ', 426., ubi v. ann, de toto autem versu ρ', 204. — *ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσε.* λ', 137. Ap., hoc hemistichio adscripto: *πικρὰν, καὶ οὐ προσηνῆ.*

99—101. *νήπιε.* π', 833, σ', 295, χ', 333. — *ἄποινα.* α', 20 etc. — *πιφαύσκεο.* 333, μ', 280. — *ἀγόρευε.* α', 109 etc. — *ἐπισπεῖν.* β', 359, η', 52 etc. — *αἴσιμον ἦμαρ.* θ', 72, χ', 212, Odyss. π', 280. — *πεφιδέσθαι*, *parcere.* h. e. *φειδὼ*, animus parcendi, *misericordia*, quemadmodum infinitivi verborum pro nominibus usurpari solent. v. ε', 253. — *φίλτερον. φίλον.*

104. ferri potest *Ἰλίου*, ut ο', 66.; sed utroque loco malim *Ἰλιόφι*, cui verbo offecisse videtur interpretatio.

105, 6. *καὶ* sequente *δὲ* particula, ut ap. Aeschylum Eum. 569, 570, Eurip. Hipp. 688 cum *omnium Trojanorum*, tum *inprimis filiorum Priami.* — *φίλος.* *φίλε.* v. δ', 189 etc. — *ὀλοφύρεαι.* ε', 871, θ', 33 etc.

107. versus multorum usu nobilis, uti et 106. et sequentes hujus orationis. „Diogène de Laërte (l. 9. §. 67.) dit que le philosophe Pyrrhon aimait à répéter ce vers d'Homère, et en général tous ceux où le poete peignait l'incertitude et la fragilité des choses humaines; ce qui ne l'empêcha pas de vivre jusqu'à 90 ans. (ib. §. 62.) Plutarque (Alexand., t. 4. p. 122. ed. Reisk.) rapporte que Callisthène, pour braver Alexandre, irrité de ce que ce philosophe avait prononcé une diatribe contre les Macédoniens, lui répéta 3 ou 4 fois le vers ci-dessus: „„Patrocle est bien mort, ce héros si supérieur à toi.“ (*λέγεται δέ ποτε — Καλλισθένην, συνέντα τὴν ἀλλοτριότητα τοῦ βασιλέως, δὶς ἢ τρὶς ἀπιόντα πρὸς αὐτὸν εἰπεῖν κάτθανε — ἀμείνων.* cf. σ', 117. *E Cl.*) Enfin Gallien, dans l'un de ses commentaires sur les Epidémiques d'Hippocrate, (Galen. Epidem. 6., tom. 9. p. 483. Chart.) blâme le médecin Callianax

πατρὸς δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·
110 ἀλλ' ἐπί τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιὴ
* ἔσσεται, ἢ ἠώς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ,
ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται,
ἢ ὅγε δουρὶ βαλών, ἢ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ."

occisi corpus abjicit in fluvium, et Xanthum irridet.

Ὣς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
115 ἔγχος μέν ῥ' ἀφέηκεν, ὁ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας
ἀμφοτέρας. Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ

d'avoir appliqué ce même vers à l'un de ses malades, qui lui demandait s'il mourrait de sa maladie." *D. Montbel* Lucret. 3, 1055.: *ipse Epicurus obit decurso lumine vitae, Qui genus humanum ingenio superavit, et omnes Praestinxit, stellas exortus uti aetherius sol: Tu vero dubitabis et indignabere obire?* et 1038. ejusdem libri: *lumina sis oculis etiam bonus Ancu' reliquit, Qui melior multis quam tu fuit.* Cic. Epist. ad Fam. 6, 4.: *ii viri hoc bello occiderunt, ut impudentia videatur eandem fortunam, si res cogat, recusare.* E Cl.

109. ἀγαθοῖο. α', 131 etc.

110, 111. ita libri, nec facile quisquam dubitaverit, referendum esse ἐπὶ ad ἔσσεται, quemadmodum Pseudodidymus: ἀλλὰ καὶ ἐμοὶ ἐπελεύσεται θάνατος, interpres latinus: *aderit;* germanus: *doch wird mir nicht minder der tod und das harte verhängniss Nahn.* male Aristarchus: ἀλλ' ἔπι τοι — κραταιή, Ἔσσεται ἢ ἠώς, ἢ δείλη etc., siquidem nondum *adest*, ἔπι, Achilli mors, dureque dictum est ἔσσεται ἢ pro ἢ ἔσσεται. sed nominativo ἠώς verbum quaerebat grammaticus, nec animadvertebat, depravatum esse vocab. ἠώς, cum poëta vel dixisset ἠοῦς, ut δείλης, vel ἠοῖ, ut ἠοῖ προτέρῃ ν', 794. utrumque verbum proclive est ad labem contrahendam propter ductus similes litterarum ου, ω, οι, ωι, ως. malim tamen ἠοῦς, utpote εὐφωνότερον sequente vocali. ceterum verba ἢ — ἦμαρ frigida visa sunt Heyneo: a quo initio profectus bonus vir P. Knightius et hunc versum et duo proximos expunxit. „adscripserat aliquis," inquit, „εσσεται ad ἐπι in vs. 110., quod in 3 versus, junctura parum subtili assutos, paullatim crevit. Aristarchus sustulit comma post εσσεται, et δειλη intulit pro δειλης; atque ita omnino scribendum foret, si versus retinendi essent, ut sensus aliquis extunderetur." mirum profecto genus critices, quod tollit non intellecta, et menda mendis accumulat. vel mane, vel vesperi, vel denique meridie, mortem se invasuram esse ait Achilles, h. e. quolibet tempore. quid in hisce insit frigoris, non sane intelligo; nisi forte et Plautina illa frigent Curculione prima: *quo Venus Cupidoque imperant, suadetque Amor.* Si media nox est, sive est prima vespera, *Si status condictus cum hoste intercedit dies, Tamen est eundum, quo imperant, ingratiis.* — notus est autem usus trium illorum casuum in tempore definiendo. v. ε', 523, Matth. §§. 405, 8, 424, 3.

112, 113. ἄρει, *bello*, aliquot MSS., Rom, Steph., W, H., ut ε', 757. vulgo codd. ἄρῃ, quod Hom. solet dicere ἄρηϊ. — ἀπὸ νευρ. ὀϊστῷ. θ', 300, 309, ν', 585. Odyss. λ', 606. de umbra Herculis apud Inferos: ὁ δ' ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικώς, Γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῆφιν ὀϊστόν.

114. αὐτοῦ, ibi: *illico*, quemadmodum cognatae sunt loci et temporis notiones, verbumque αὐτοῦ et αὐτοῦ τόπου et αὐτοῦ χρόνου intelligi potest, sive potius indicat αὐτό τι, ipsum illud conjunctum cum actione, quae dicitur, h. e. locum vel tempus. sic et *illico* proprie est *in loco*, sed ad tempus transfertur. — λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ (425 etc.) *es brach ihm das Herz und die Knieen.* ἦτορ et vim vitalem ipsamque vitam significat (ε', 249.: μηδέ μοι οὕτω Θῦνε διὰ προμάχων, μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς, *ne vitam perdas*), et a consequente animum atque mentem; velut Odyss. α', 59. dixit: οὐδέ νυ σοί περ Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε. cf. Schn. v. ἦτορ. eodem modo et latinum vocab. *cor* usurpari solet, praesertim ap. vetustiores scriptores.

115—118. ἔγχος μὲν ἀφ., *hastam quidem* Achillis, quam adhuc tenuerat (72.), *dimisit.* — χεῖρε πετάσσας (ξ', 495, δ', 523, Odyss. ε', 374, ι',

τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οἱ εἴσω
δῦ ξίφος ἄμφηκες. ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδὸς, ἧκε φέρεσθαι,
καί οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
„Ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο μετ' ἰχθύσιν, οἵ σ' ὠτειλὴν
αἷμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ
ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ἀλλὰ Σκάμανδρος
οἴσει δινήεις εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον.
θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξει
ἰχθὺς, ὅς κε φάγῃσι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.
φθείρεσθ', εἰσόκεν ἄστυ κιχείομεν Ἰλίου ἱρῆς,
ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὄπιθεν κεραΐζων.

417.), *manibus passis.* — κληῖδα. ε', 146, θ', 325 etc. — ξίφος ἄμφηκες. φ', 118 etc.

119. ν', 655. Sch.: δεῦε. (ψ', 220, Odyss. ι', 290.) ἔβρεχε. — nihil foedius hac caede inermis adolescentuli, nec opus illa erat ad persolvendum justa Patroclo. sed *inexorabilis*, ut ait Horat., nec compos sui prae ira est Achilles

120—127. longe lenius, ut per omnia, Virg., quo loco haec imitatus est, Aen. 10, 550.: *Tarquitus exultans contra* fulgentibus armis. — *Obvius ardenti sese obtulit. ille reducta Loricam clipeique ingens onus impedit hasta; Tum caput orantis nequidquam et multa parantis Dicere deturbat terrae, truncumque tepentem Provolvens super haec inimico pectore fatur:* „*Istic nunc*, metuende, *jace! non te optima mater Condet humi, patriove onerabit, membra sepulcro: Alitibus linquere feris, aut gurgite mersum Unda feret, piscesque impasti vulnera lambent.*" — ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο. similiter Odyss. σ', 104. et υ', 262.: *ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο*, item Comicus Thesm. 224.: *ἐνταυθοῖ μενῶ*, ubi expectes *ἐνταῦθα*: et contra ι', 600.: *μηδέ σε δαίμων Ἐνταῦθα τρέψειε*, ubi ponendum putes *ἐνταυθοῖ*. verum haud aliter Eurip. Ione 880.: *μαστὸν διώκοντ', ἢ πρὸς ἀγκάλαις πεσεῖν; ΚΡ. Ἐνταῦθ'*, h. e. *ἐνταυθοῖ, πρὸς ἀγκάλαις*. quemadmodum *δεῦρο* pro *τῇδε* dictum invenitur, aliaque id genus permutari inter se solent. ceterum Dionysius Thrax, Timarchus et ipse Aristoteles scribebant *ἐνταῦθοι*, ut *πέδοι, ἔνδοι, μέσοι*. v. Schol. Paris. ap. Ruhnken. praef. Hesychii p. 8, Blomfield. et interpp. ann. ad Aeschyl. Prom. 270. — οἵ σ' ὠτειλὴν αἷμ' ἀπ. sic Venetus, W, H. Schol. A: οὕτως διὰ τοῦ ην ἅπασαι. vulgo tamen: *ὠτειλῆς αἷμα*, quod minus elegans. v. ζ', 117 etc. — Sch.: ἀπολιχμήσονται. ἀπολείξουσιν. ἀκηδέες. (ψ', 70, ω', 526 etc.) ἀφρόντιστοι. γοήσεται. (ξ', 502, χ', 353.) θρηνήσεται. — κόλπον, *sinum*, ambitum. Voss.: *aber Scamandros Trägt dich strudelnd hinab in des meers weitoffenen abgrund.* — μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξει. ita Flor., Ald. 1. et 3., Rom., Barn., H, Ap. v. *φρῖκα*: quam scripturam probabant olim Philetas et Callistratus; nec sane potior est altera haec *φρ. ὑπαΐξει*, quamvis eam ostendant Venetus, Cantabr., Mori liber et unus Vindob. recte H: „apparet, *ὑπαλύξει* habere sensum alterius *ὑπαΐξει*, sed esse exquisitius, *ὑπαΐξει* autem esse interpretationem." piscis, mari persultans, postquam cadavere Lycaonis, quod in summo natat, se satiavit, rursus vento horrentem maris superficiem (*φρῖκα*: v. Odyss. δ', 402, Il. η', 63 etc.) subiens evadit. sententia praeclara, quam non perspexisse videntur illi, qui maluerunt *ὑπαΐξει*, cum verba *μέλ. φρῖχ' ὑπαλύξει* sic, puto, interpretarentur: *fugiet atrum mare;* quod ineptum. quare dederunt *ὑπαΐξει, subibit*, quod vel metri gratia non est ferendum, ut itidem animadvertit H: nam *ἀΐσσω* primam producit in Homeri carminibus (β', 310, ε', 263, ζ', 510 etc.), nec corripit nisi ap. recentiores epicos poëtas, velut Aratum Phaen. 334, et scenicos, qui etiam contracte dicunt *ᾄσσειν* et *ἄττειν*. — ἀργέτα δημόν. λ', 817.

128—135. φθείρεσθε, *perite, abite in malam rem.* Aristoph. Plut. 594.: *ἀλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύξειν ἔτι μηδ' ὁτιοῦν.* et Acharn. 427.: *φθείρου, λαβὼν τόδε.* — εἰσόκεν. β', 332, γ', 409 etc. cf. 133. — κιχείομεν. κιχείωμεν. — Sch: κεραΐζων. (β', 861,

οὐδ' ὑμῖν Ποταμός περ ἐΰῤῥοος, ἀργυροδίνης,
ἀρκέσει, ᾧ δὴ δηθὰ πολέας ἱερεύετε ταύρους,
ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους.
ἀλλὰ καὶ ὣς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκε πάντες
τίσετε Πατρόκλοιο φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν,
οὓς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνετε νόσφιν ἐμεῖο."

irascente Fluvio Achilles invadit Asteropaeum.

Ὣς ἄρ' ἔφη· Ποταμὸς δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
ὥρμηνεν δ' ἀνὰ θυμὸν, ὅπως παύσειε πόνοιο
δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
τόφρα δὲ Πηλέος υἱὸς, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
Ἀστεροπαίῳ ἐπᾶλτο, κατακτάμεναι μενεαίνων,
υἱέϊ Πηλεγόνος. τὸν δ' Ἀξιὸς εὐρυρέεθρος
γείνατο καὶ Περίβοια, Ἀκεσσαμενοῖο θυγατρῶν
πρεσβυτάτη· τῇ γάρ ῥα μίγη Ποταμὸς βαθυδίνης.
τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
ἔστη, ἔχων δύο δοῦρε· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκε
Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαϊκταμένων αἰζηῶν,
τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλέαιρεν.
οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,

ι', 226 etc.) διαφθείρων. — ἀρκέσει. (Odyss. π', 261.) ἐπαρκέσει, βοηθησει. — ᾧ δὴ etc. δὴ ironicum est, ut ap. Eurip. Alc. 966, Xenoph. Mem. Socr. 3, 3, 1 etc. cf. Viger. 8, 5, 13. — δηθὰ, diu, scil. ex quo Troja oppugnata fuit a Graecis. interpres: saepe, quo sensu haec vox non legitur ap. Hom.; sed frequentia fuisse ista sacra Trojanorum, ut in magno discrimine, ostendit verbum πολέας. immolabantur autem tauri Fluviis et maris numinibus. Virg. Aen. 5, 235.: *di, quibus imperium pelagi est, quorum aequora curro, Vobis laetus ego hoc candentem in littore taurum Constituam ante aras.* De fonte Cyane Diodorus 5, 3.: πρὸς ᾗ κατ' ἐνιαυτὸν οἱ Συρακόσιοι πανήγυριν ἐπιφανῆ συντελοῦσι, καὶ θύουσιν οἱ μὲν ἰδιῶται τὰ ἐλάττω τῶν ἱερείων, δημοσίᾳ δὲ ταύρους βυθίζουσιν ἐν τῇ λίμνῃ etc. v. ibi Wesseling. et, quem laudavit, H. Valesium ann. ad illa Harpocrationis: κάθετος, ὁ καθιέμενος εἰς τὸ πέλαγος ἀμνός: ex quibus verbis pariter atque ex hoc ipso loco poëtae intelligitur, non tauris tantum placare deos istos moris fuisse ap. veteres. nutriebat autem Troas multos et nobiles equos: v. ε', 551. tauros quidem nigros Neptuno sacrificatos fuisse, auctor est Hom. Odyss. γ', 6. cf. Serv. ad Virg. Georg. 1, 12. et Ovidii interpp. ad Metam. 8, 579—581. — λοιγόν. α', 67, ε', 603 etc. — νόσφιν ἐμεῖο. Schol. B: ἐμοῦ νόσφιν ὄντος.

136—147. χολώσατο κηρόθι μᾶλλον, *vehementer iratus est in corde.* dictum est μᾶλλον pro μάλα, ut κέρδιον pro κέρδος η', 352. cf. ι', 300, Odyss. ε', 284 etc. — πόνοιο, *laboris* bellici, pugnae. cf. 249, λ', 600, δ', 539 etc. — Sch.: ἀλάλκοι. (ι', 601, ρ', 153 etc.) ἀποστρέψει, βοηθήσει. — δολιχόσκιον ἔγχος. γ', 346 etc. — ἐπᾶλτο. ν', 643. annotavit Schol. B, Paeonum ducem principem fuisse Pyraechmen (β', 848.), quo caeso ejus in locum successisse videri *Asteropaeum.* cf. 207. incertum est, an hic ille sit, qui memoratur μ', 102. *Pelegonis* hic tantum et 152. et 159. fit mentio. — de *Axio* fl. v. β', 849, 850. — ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποτ. ἔστη. concise dictum pro hoc: ὁ δ' ἐλθὼν ἐκ ποτ. ἔστη ἀντίος. v. λ', 396 etc. sic 69.: ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ Ἔστη. — ἔχων δύο δοῦρε. cf. inferius 162—168, γ', 18, ε', 495, μ', 298 etc. Ossianus *Fionghal* 4, 209.: *er flammt in der Wehr wie ein Geist,* Zwei dicke Speer' in der Hand. — Sch.: δαϊκταμένων. (301.) τῶν ἐν πολέμοις (πολέμῳ) ἀναιρουμένων. v. Schn. h. v. genit. causae, ut β', 466 etc. — ἐδάϊζεν. η', 247, ι', 8 etc. — κατὰ ῥόον, *in fluento* ejus.

148. γ', 15, ε', 14 etc.

τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·

quaerenti, quis sit, Asteropaeus, a Xantho confirmatus, tranquille respondet.

„Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, ὅ μευ ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν;
δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσι.“
Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
„Πηλείδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεείνεις;
εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' ἐούσης,
Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχέας· ἥδε δέ μοι νῦν
ἠὼς ἑνδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.
αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
[Ἀξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν,]
ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχεϊ· τὸν δ' ἐμέ φασι
γείνασθαι. νῦν αὖτε μαχώμεθα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ!

pugnatur acerrime; tandem Achilles vincit.

Ὣς φάτ' ἀπειλήσας· ὁ δ' ἀνέσχετο, δῖος Ἀχιλλεὺς,
Πηλιάδα μελίην. ὁ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς,
ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν,
καί ῥ' ἑτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διαπρὸ
ῥῆξε σάκος (χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο),

150. *τίς; πόθεν εἶς ἀνδρῶν;* formula dicendi, cum quis ante non visum convenit. v. Odyss. α', 170, η', 238 etc. — *ὅ μευ. ὅς μευ.* γ', 351 etc.

151. ζ', 127.

153. ζ', 145.

158. versus omissus in Veneto, Townl. et Vrat. d., Lipsiensis autem libri et unius Vindob. marginibus adscriptus, nec dubie petitus ex β', 850., cui loco aptus est, non item huic, ubi non fluvium, sed deum fluvii dicit poëta. animadvertit hoc H.

161—163. *ἀπειλήσας*, *minaciter gloriatus.* η', 225. v. et ibidem 96 et ξ', 479. — *Πηλιάδα μελίην.* π', 143, χ', 133. — *ἁμαρτῇ.* ε', 656. — *δούρασιν ἀμφὶς*, *hastis utrinque*, h. e. utraque manu; intell. ex sequentibus ἔβαλεν αὐτὸν, ellipsi satis usitata. v. τ', 261. — Sch.: *περιδέξιος. ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ δεξιῶς χρώμενος.* Ap.: *οἱ μὲν περισσῶς δεξιὸς περὶ τὴν τοῦ δόρατος βολήν· οἱ δὲ κατ' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ὡς τῇ δεξιᾷ βάλλων.* Buttmann. *Lexil.* II. p. 219.: „Hier heisst ἀμφὶς deutlich *utrinque*, von beiden Seiten, d. h. mit beiden Händen, und der Dativ δούρασιν ist nach dem Zwischensatz zertheilt in ἑτέρῳ μὲν — τῷ δ' ἑτέρῳ —. Sehr merkwürdig aber ist an dieser Stelle περιδέξιος. Denn die Erklärung dieses Worts durch περι-, *sehr*, ist unleidlich; alles aber, was wir bisher von dem Begriffe der Zweiheit gesagt haben, gehört bloss dem Worte ἀμφὶ und dessen Verwandten. Nirgend in der ganzen griech. Sprache wird man περὶ u. dessen Ableitungen in diesem Sinn gebraucht sehn. Offenbar also hat der Dichter, da ἀμφιδέξιος nicht in den Hexameter geht, zu περιδέξιος gegriffen, weil in allen andern Verbindungen περὶ im Wesentlichen einerlei ist mit ἀμφί.“ tangere videtur Buttm. Schneiderum, qui λόγους περιδεξίους ap. Comicum Nub. 926. (nam eum locum significari puto ap. Schn. h. v.) exposuerit μάλα δεξιούς· nec negari potest, bene intelligi ἀμφιδεξίους, h. e. utrinque rectas orationes, sive eas, quas uterque Λόγος apte pronuntiet; sed ferri tamen et Schneideri potest interpretatio, satiusque fortasse est accipere τὸ περὶ isto sensu perquam usitato, quem ille dixit quam altero, cujus ne ipse quidem Buttm. novit exemplum. secutus est autem vir sagax minime sagacem Eustathium, qui sic inter alia h. l.: — *οὐδὲ ῥῆμα κεῖται ἵνα ἦν, ὅτι ὁ δὲ* (scr. *ἵνα ᾖ, ὅτι ὅδε*) *Ἀστεροπαῖος ὁμοῦ, ὡς ἀμφιδέξιος, δούρασιν ἔβαλεν ἢ ἀκόντισεν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν.* Voss.: *jedoch zwo lanze zugleich warf Asteropäos der held, der rechts mit jeglicher hand war.*

165. υ', 268.

τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
δεξιτερῆς, σύτο δ' αἷμα κελαινεφές· ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸς ἆσαι.
δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα
Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
καὶ τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρτεν, ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,
* μεσσοπαλὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος.
Πηλείδης δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
ἆλτ' ἐπὶ οἱ μεμαώς· ὁ δ' ἄρα μελίην Ἀχιλῆος
οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ.
τρὶς μέν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,
* τρὶς δὲ μεθῆκε βίῃ· τὸ δὲ τέτρατον ἤθελε θυμῷ
ἆξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον Αἰακίδαο,
ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα.
γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
χύντο χαμαὶ χολάδες, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν
ἀσθμαίνοντ'. Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσιν ὀρούσας
τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·

ejus gloriatio.

„Κεῖσ' οὕτω! χαλεπόν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος
παισὶν ἐριζέμεναι, Ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτι.
φῆσθα σὺ μὲν Ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρυρέοντος·
αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὔχομαι εἶναι.
τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσι,

166—168. Sch.: *ἐπιγράβδην.* ἄχρι τοῦ ἐπιξέσαι μόνον τὸ δέρμα. v. δ', 139. — *σύτο.* ξ', 519, λ', 458 etc. pro ἔσυτο, ἔσσυτο, σέσυτο. Matth. §. 165. — *αἷμα κελαινεφές.* δ', 140, π', 667 etc. — *ἐνεστήρικτο*, *infixa est.* v. δ', 443, π', 111. — *λιλ. χροὸς ἆσαι.* v. ann. ad 70.

169. Ap.: *ἰθυπτίωνα.* τὴν εἰς εὐθὺ πετομένην· *δεύτερος αὖτ'* etc. dictum pro ἰθυπετίωνα ab ἰθυπετὴς, cujus sensum habet comparativus: v. 136. tale est ἐπιπτέσθαι pro ἐπιπέτεσθαι δ', 126.

172. *μεσσοπαλὲς* si genuinum est, poëta id dixit pro μεσσοπαγὲς, a causa, *vibratum medium*, h. e. vibratum et infixum ripae usque ad partem mediam lanceae. frigide enim Ap.: ὅτι ἐκ τοῦ μέσου πάλλεται, ὅ ἐστι κραδαίνεται, quod per se intelligitur, nec ferri potest, cum idem significent verba βάλεν ὄχθην. recte Schol. A: ἕως μέσου παλλόμενον. alioqui probanda foret diversorum ab Aristarchi codicum scriptura μεσσοπαγὲς, h. e. interprete Sch.: μέχρι τοῦ ἡμίσεος καταπεπηγὸς τῇ γῇ. nunc ista videtur esse interpretatio vocabuli lectioris. — *ἔθηκε* autem sine dubio depravatum est, ponendumque ἐφῆκε, ut 170. de θ et φ litteris confusis v. ann. ad Aeschyl. Choëph. 566 etc.

176. Odyss. φ', 125. cf. δ', 535, ν', 443 etc. „Virg. Aen. 12, 772.: *hic hasta Aeneae stabat, huc impetus illam Detulerat fixam et lenta in radice tenebat. Incubuit, voluitque manu convellere ferrum Dardanides. — diu luctans, lentoque in stirpe moratus, Viribus haud ullis valuit discludere morsus Roboris Aeneas.*“ Cl.

177. *μεθῆκε βίῃ.* vereor ut hoc sit graecum. Odyss. φ', 126.: τρὶς δὲ μεθῆκε βίης, *ter vim remisit.* ita et h. l. scribendum est. confusa ι adscriptum et ς. v. ann. ad ρ', 368.

178, 9. Sch.: *ἐπιγνάμψας.* (α', 569, ι', 510.) ἐπικάμψας. — *θυμὸν ἀπηύρα.* ζ', 17, κ', 495 etc.

180, 181. δ', 525, 526.

182—184. *ἀσθμαίνοντα.* κ', 376, 496, π', 826. — *ὀρούσας.* β', 310, λ', 359 etc. — *ἐξενάριξε.* δ', 488 etc. — *ἐρισθενέος.* Odyss. θ', 289, Il. ν', 54 etc.

186—193. *φῆσθα*, ἔφησθα. — *τίκτε μ' ἀνήρ.* etiam mares dici τίκτειν, hoc versu probat Hesych. „cf.

Πηλεὺς Αἰακίδης· ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν.
τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς Ποταμῶν ἁλιμυρηέντων,
κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γενεὴ Ποταμοῖο τέτυκται.
καὶ γάρ σοὶ Ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύναταί τι
χραισμεῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διῒ Κρονίωνι μάχεσθαι,
τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελώϊος ἰσοφαρίζει,
οὐδὲ βαθυῤῥείταο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ, καὶ πᾶσα θάλασσα,
καὶ πᾶσαι κρῆναι, καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν·
ἀλλὰ καὶ ὃς δείδοικε Διὸς μεγάλοιο κεραυνὸν,
δεινήν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ."

Paeonas, amisso duce dilapsos, persequitur Achilles, novasque strages edit.

Ἦ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος,
τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λεῖπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ.
τὸν μὲν ἄρ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο,
δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες·

β', 628, λ', 224, ν', 452." *Krause.* — Sch.: ἁλιμυρηέντων. (Odyss. ε', 460.) εἰς τὴν θάλασσαν ῥεόντων. v. Schn. v. μύρω. — πάρα, πάρεστιν, *adest*, opitulatur. — χραισμεῖν. α', 242 etc. — οὐκ ἔστι, *non est*, non licet.

194—199. κρείων, *excellens*, vel *rex*, ut Virg. Georg. 1, 482.: *fluviorum rex Eridanus.* E: — ὁ παλαιὸς λόγος πάνυ τὸν Ἀχελῷον σεμνύνει, ὡς καὶ πᾶν ὕδωρ ἐξ αὐτοῦ Ἀχελῷον κληθῆναι. (de hoc evolvas Aeschyl. Pers. 817, Eurip. Androm. 164, Bacch. 521, Aristoph. Lys. 356., Hesych. h. v., Virg. Georg. 1, 9., ubi tamen ab Heyneo dissentit Herm. v. ibi Wagner.) — ὅτι δὲ οὐ μακρὰν τῶν καθ' Ἑλλάδα τόπων ῥέει ὁ Ἀχελῷος, ἡ παλαιὰ ἱστορία δηλοῖ, λέγουσα ὅτι ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς περὶ Δωδώνην καὶ Σελλοὺς, ὅθεν Ἀχελῷος ῥέων δι' Αἰτωλίας εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν ἐξίησι κόλπον, μέγιστος τῶν ταύτῃ ποταμῶν. ὅθεν Ἀχελῷος, φησὶ, πᾶν πηγαῖον ὕδωρ. καὶ τὸ ἐν Δωδώνῃ δὲ, φασὶ, μαντεῖον ἐν πᾶσι χρησμοῖς ἐκέλευε θύειν Ἀχελῴῳ. — cf. Ephorus et Agesilaus, rerum mythicarum scriptor, ap. Macrob. Sat. 5, 18. Paus. 8, 38, 680.: Ἀχελῴῳ δὲ τῷ Ἀρκάδι εἰσὶν ἄλλοι δύο ὁμώνυμοί τε αὐτῷ ποταμοὶ, καὶ τὰ ἐς δόξαν φανερώτεροι. τὸν μὲν ἐπὶ τὰς Ἐχινάδας κατιόντα Ἀχελῷον δια τῆς Ἀκαρνάνων καὶ δι' Αἰτωλίας ἐν Ἰλιάδι Ὅμ. ποταμῶν τῶν πάντων ἄρχοντα εἶναι, ἕτερον δὲ Ἀχελῷον ῥέοντα ἐκ Σιπύλου τοῦ ὄρους ἐποιήσατο αὐτόν τε τὸν ποταμὸν κ. τὸ ὄρος τὸ Σίπυλον τοῦ λόγου προσθήκην τοῦ ἐς Νιόβην (ω', 615.)· τρίτῳ δ' οὖν καὶ τῷ περὶ τὸ ὄρος τὸ Λύκαιόν ἐστιν ὄνομα Ἀχελῷος. Acheloi pugna cum Hercule de Deïanira nota est ex Sophoclis Trachiniis, Ovidio Met. 8., aliisque scriptoribus; quam pugnam et Pindarus celebrasse dicitur ap. Sch. cf. H. — ἰσοφαρίζει. ζ', 101, ι', 390. — βαθυῤῥείταο. cf. 8. — Sch.: φρείατα. φρέατα. μακρά. νῦν βαθέα. (cf. ann. ad β', 92.) νάουσι. ῥέουσι. (haec ad ipsius Homeri opera ingeniumque accommodant. Ovid. Amor. 3, 9, 25.: *adjice Maeoniden, a quo, ceu fonte perenni Vatum Pieriis ora rigantur aquis.* Quintil. 10, 1, 46.: *hic enim, quemadmodum ex Oceano dicit ipse amnium vim fontiumque cursus initium capere, omnibus eloquentiae partibus exemplum et ortum dedit.* cf. Dionys. Hal. περὶ Συνθέσεως, §. 24., et E prooemio Iliadis. — δείδοικε. α', 555, ι', 244 etc.) σμαραγ. (β', 210, 463.) ἠχήσῃ.

202—207. ψαμάθοισιν. α', 48 etc. — δίαινε, *humectabat*, alluebat ν', 30. — ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες h. e. καὶ ἄλλοι ἰχθύες, ut *Pindarus et Lyrici.* — „ἀμφεπένοντο — κείροντες. *carpendo depascentes pinguedinem renum occupati erant.*" Krause ψ', 184.: τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο „cf. δ', 200, π', 28., et de verbo ἐρέπτεσθαι β', 776." H. — δημὸν ἐπινεφρ. — ἐπὶ τῶν νεφρῶν γὰρ ἐπίκε

αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Παίονας ἱπποκορυστάς,
οἵ ῥ' ἔτι πὰρ ποταμὸν πεφοβήατο δινήεντα,
ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
* χέρσ' ὕπο Πηλείδαο καὶ ἄορι ἶφι δαμέντα.
ἔνθ' ἕλε Θερσίλοχόν τε, Μύδωνά τε, Ἀστύπυλόν τε,
Μνῆσόν τε, Θρασίον τε, καὶ Αἴνιον, ἠδ' Ὀφελέστην·
καί νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης,
ἀνέρι εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐκ φθέγξατο δίνης·

cadaverum multitudine arctatus Xanthus orat Achillem, ut alveo excedat suo et Trojanis parcat; sed frustra.

„Ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἴσυλα ῥέζεις
ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί.
εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον κάτα μέρμερα ῥέζε.
πλήθει γὰρ δή μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα,
οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν,
στεινόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κτείνεις ἀϊδήλως.
ἀλλ' ἄγε δή, καὶ ἔασον· ἄγη μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν."
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε διοτρεφές, ὡς σὺ κελεύεις·
Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων,
πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ, καὶ Ἕκτορι πειρηθῆναι
ἀντιβίην, ἤ κέν με δαμάσσεται, ἤ κεν ἐγὼ τόν."

ται ἡ πιμελή. E Sch. — ἱπποκορυστάς. β', 1 etc. — οἵ ῥ' ἔτι — πεφοβ., *qui adhuc fugiebant propter fluvium*, nondum scil. occisi. — κρατερῇ ὑσμίνῃ. δ', 462 etc.

208. pinguis oratio, nec Homero digna, qui frequentat quidem haec et similia ἶφι μάχεσθαι, ἶφι ἀνάσσειν, sed nusquam dicit δουρὶ, vel ἄορι aut ἔγχει, ἶφι μάχεσθαι: nam quod Odyss. σ', 156. legitur, Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ ἶφι δαμῆναι, depravatum est ponendumque ἐγχείηφι, cujusmodi maculam υ', 143 eluimus ope Scholiastae A. similiter hic quoque erratum puto, nec dubitanter scripserim χέρσ' ὕπο Πηλ. καὶ ἠνορέηφι δαμέντα, figura τοῦ ἑνδιαδυοῖν pro χερσὶ στιβαρῇσι, quod μ', 397. et alias legitur. origo hujus mendae cum a similitudine α et η (π', 180), pariterque ε et ι (δ', 286, ε', 356 etc.), litterarum repetenda est, tum a scriptura continua ηνορεηιφι sive ηορεηιφι. prorsus intolerabile erat, quod olim propinabant editores, in his Berglerus, Odyss. φ', 315.: χερσίν τε βίηφί τε ἶφι πιθήσας, quo loco Ald. 3. et meliores libri habent βίηφί τε ἦφι. cf. ann. ad 294.

213—221. Sch.: εἰσάμενος. (ε', 785, ν', 45 etc.) ὁμοιωθείς. — (περὶ ἀνδρῶν, *prae ceteris viris*. α', 287 etc. — κρατέεις, vim tuam exerces, *vales*. — αἴσυλα ῥέζεις. ε', 403. — μέρμερα. θ', 453, κ', 289 etc. „Virg. Aen. 5, 804.: *cum Troïa Achilles Exanimata sequens impingeret agmina muris, Millia multa (!) daret leto, gemerentque repleti Amnes, nec reperire viam atque evolvere posset In mare se Xanthus*." Cl.) στεινόμενος. (ξ', 34 etc.) στεγούμενος. ἀϊδήλως. (v. β', 455.) ἀφανιστικῶς, ὀλεθρίως. (ἔασον Τρῶας.) ἄγη. (Odyss. γ', 227, π', 243.) ἔκπληξις, θαῦμα. — ὄρχαμε λαῶν. ξ', 102, β', 837 etc.

223. ita se facturum esse ait, h. e. Trojanos quidem ex alveo Xanthi rejecturum in campum; ceterum a caede haud destiturum antequam eos in urbem compulerit et cum Hectore congressus fuerit. fugiebant autem illi per fluvium in adversam partem montium et maris Aegaei.

224—226. ὑπερφιάλως. ν', 293 etc. — ἔλσαι. α', 409, σ', 294. — Ἕκτορι ἀντιβίην. α', 278, 279. — πειρηθῆναι. α', 302, ε', 220 etc. — τόν, τοῦτον, ἐκεῖνον.

Apollinis opem desiderante Xantho, Achilles, ulterius persecuturus Trojanos, in medium ejus flumen insilit.

Ὣς εἰπὼν Τρώεσσιν ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος·
καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης·
„Ὢ πόποι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύγε βουλὰς
εἰρύσαο Κρονίωνος, ὅ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε
Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν."

eorum pugna terribilis.

Ἦ, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἔνθορε μέσσῳ,
κρημνοῦ ἀπαΐξας, ὁ δ' ἐπέσσυτο, οἴδματι θύων.
* πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος· ὦσε δὲ νεκροὺς
πολλοὺς, οἵ ῥα κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς.
τοὺς ἔκβαλλε θύραζε, μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος,
χέρσονδε· ζωοὺς δὲ σάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα,
κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείῃσιν μεγάλῃσι.
δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα,
ὤθει δ' ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος· οὐδὲ πόδεσσιν

229—232. Apollinem Xanthus reprehendit in eo, quod Jovis consilium neglexerit, jubentis eum opitulari Trojanis usque ad vesperam. (v. υ', 22—25, 125—128, cf. ο', 69—77.) quibus dictis Achillem flumini suo insilientem furens invadit. — Sch.: *εἰρύσαο. ἐφύλαξας.* maluit H *εἴρυσο*, ut *εἴρυτο*, *εἴρυντο*, π', 542, μ', 454 etc., ab *ἐρύομαι* sive *ῥύομαι*, *servo*, *υ* vocali longa, ut ait, quam vocalem corripi semper putat, cum *ἐρύεσθαι* significet *trahere*. verum haec diversa non esse verba, sed prima notione *ἐρύειν* esse *trahere* et medio *attrahere*, a quibus notionibus ceterae *servandi*, *observandi* atque *obediendi* deducantur, ostendit Buttm. *Lexil.* I, 18. cf. Schn. v. *ἐρύομαι*. — *ἐπέτελλεν.* α', 25, δ', 229 etc. — *παρεστάμεναι.* ο', 255 etc. — *δείελος.* *δείλην* dixit supra 111., *δείελον ἦμαρ* Odyss. ρ', 606. v. Schn. h. v. — *ὀψὲ δύων*, *sero occidens*, quasi dicat solem. Odyss. ε', 272.: *ὀψὲ δύοντα Βοώτην.* — *σκιάσῃ δ' ἐρ. ἄρ.* Odyss. β', 388. et saepius: *δύσετο τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.* „Virg. Aen. 3, 508.: *sol ruit interea, et montes umbrantur opaci.*" Cl.

234. Sch.: *οἴδματι.* (ψ', 230) *οἰδήματι, κύματι. θύων.* (α', 342, χ', 272 etc.) *πληθύων κ. ἐνθουσιωδῶς ὁρμῶν.* — merito hanc partem Iliadis praedicant H et interpretes, tanquam splendidissimam et eam, quae commoveat animos novitate pugnae et Achillis audacia. Scholl. Townl. et Victor. ad 18.: *πᾶσαν ἰδέαν μάχης διελθὼν ἐν τῷ πεδίῳ, καὶ περὶ τὸ τεῖχος, καὶ ἐν ταῖς ναυσὶ, καινόν τι ἐξεῦρεν ἐν τῇ Ἀχιλλέως ἐξόδῳ, τὴν παρὰ τῷ ποταμῷ μάχην, οὐ μόνον τὴν μονείδειαν περιϊστάμενος, ἀλλὰ καὶ καινὰς διαθέσεις ἐπεισφέρων τῇ ποιήσει.* — cf. ann. ad 237.

235. *πάντα | δ' ὄρινε | ῥέεθρα |* etc. metrum ignavum (v. ann. ad 244 et υ', 4.) in re gravissima. sic scribamus, usurpato asyndeto epexegetico: *πάντ' ὤρινε ῥέεθρα.* sexcenties *δὲ* inferserunt librarii, ubi minime opus esset; qua de re cum alii dixere, tum Schaeferus Melet. crit. p. 135. praeterea *ὄρινε* aptum est extremis versibus, nec fere legitur primis aut mediis, sed *ὤρινε*: velut poëta dixit τ', 272.: *Ἀτρείδης ὤρινε διαμπερὲς*, et Odyss. η', 273.: *ὤρινεν δὲ θάλασσαν.* — Sch.: *κυκώμενος.* (ε', 903, Odyss. μ', 238, 241.) *ταρασσόμενος.*

236—243. *ἅλις.* β', 90 etc. — Sch. *θύραζε.* (ε', 694 etc.) *ἔξω. μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος. ἐντεῦθεν κινηθέντες οἱ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ ταυρομόρφους λέγουσιν εἶναι τοὺς ποταμούς* („quidam ap. Schol. B: *ἐντεῦθεν ὁρμηθέντες τὸν Ἀχελῷον ἐταύρωσαν, Ἡρακλεῖ ἀγωνιζόμενον.* idque Archilochum fecisse ait. At Homerus primus, inquit, ausus est Fluvium cum heroë componere. *Ex H.*) *χέρσονδε.* (δ', 425 etc.) *εἰς τὴν γῆν.* (*σάω.* π', 363.) *οὐδὲ* —

εἶχε στηρίξασθαι. ὁ δὲ πτελέην ἕλε χερσὶν
εὐφυέα, μεγάλην· ἡ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα,
* κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα
ὄζοισιν πυκινοῖσι, γεφύρωσεν δέ μιν αὐτὸν,
εἴσω πᾶσ' ἐριποῦσ'· ὁ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας
ἤϊξεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
δείσας. οὐδέ τ' ἔληγε μέγας θεὸς, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτὸν
ἀκροκελαινιόων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο,
δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ἔπι δουρὸς ἐρωὴ,
αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητῆρος,

στηρίξασθαι. οὐδὲ ἐδύνατο στῆναι τοῖς ποσίν. (*πτελέην, ulmum.* ζ', 419.) *εὐφυέα.* (δ', 147.) εὖ πεφυκυῖαν. — *ἐριποῦσα.* ε', 309, 357 etc.

244. *κρημνὸν* | *ἅπαντα* | *διῶσεν,* | *ἐπέσχε* | *δὲ καλὰ* | *ῥέεθρα.*| quis ejusmodi versum Homero imputet, similibus pedibus et caesuris turpiter decurrentem? saepe mihi digladiandum est cum amphibrachorum fabricatoribus, qui et haec procul dubio foedarunt, debilem istum pedem accumulando in re magni ponderis miraeque gravitatis plena. neque enim hic mera pingitur celeritas, ut in illis Odyss. λ', 598.: ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής, sed significatur etiam vis ingens magnae arboris, radicitus evulsae cum parte ripae, fluvioque instar pontis impositae. ea vis ut exprimeretur, alio erat opus pede quam amphibracho, de quo ita judicat J. H. Vossius, peritissimus harum rerum arbiter, *Zeitmess. der d. Sp.* p. 150.: „Weil der Amfibrach von kaum erstiegener Länge gleich wieder mit der Schwäche des Trochäus hinsinkt, so kann er, wenn man nicht unter stärkere Füsse ihn versteckt (potest etiam occultari interpunctione, velut 274.), leicht unangenehm werden. Nach Dionysius, der selbst den Redner vor ihm warnet, gehört er nicht vorzüglich zu den schönen Rhythmen, sondern ist gleichsam gebrochen, und hat viel weibisches und unedles.“ hisce ego adductus rationibus, similibusque, de quibus v. ann. ad ν', 4., abstergendam esse arbitror Homero maculam continuorum trium, vel potius quinque, amphibrachorum ita scribendo: κρημνὸν ἅπαντα διῶσ', ἐπὶ δ' ἔσχεθε καλὰ ῥέεθρα. habes quidem hic quoque duos amphibrachos, sed separatos illos, fortioribusque pedibus, ut fieri jubet Vossius, absconditos; nec fere in verbis κρ. ἅπ. διῶσ' animadvertas amphibrachum, dactylico rhythmo velut involutum, et usurpata hexametri caesura, rei aptissima, illa, quae fit post 5. semipedem. quam qui sequitur ionicus a minore, soluta postrema, ἐπὶ δ' ἔσχεθε haud minus, opinor, facit ad declarandam vim subitam, qua cursum fluminis impedit cohibetque arbor prolapsa. originem hujus mendae repetam a δὲ forte omisso, quo facto cum copula desideraretur, scribi coeptum est ἐπέσχε δὲ et metri gratia *διῶσεν*, quam syllabam et praeter rem addere solent librarii, raroque admittere apostrophum.

245. *γεφύρωσεν* (ο', 357.) — *αὐτόν.* non quo fluvium velut ponte junxerit, ut inepti quidam existimarunt, sed inscensa arbore, qua parte prolapsa erat, ex amne emersit Achilles et aufugit. ann. H.

247—252. *πεδίοιο πέτεσθαι,* *per campum volare.* v. β', 785, δ', 100 etc. — *κραιπνοῖσι.* ε', 223 etc. — Sch.: *ἀκροκελαινιόων.* τὸ ἄνω μέρος τοῦ κύματος ἐξ ἐπιπολῆς μελαινόμενος. τοιοῦτοι δέ εἰσι πάντες οἱ ὀξεῖς ποταμοί. Ap.: τὰ ἄκρα μέλανα ἔχων φαινόμενα διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὑδάτων. — *παύσειε* — *ἀλάλκοι.* 137, 138. — *ὅσον τ' ἔπι δουρὸς ἐρωή.* h. e. ἐφ' ὅσον ἐρωὴ δουρός ἐστι vel γίγνεται. cf. ο', 358, ubi forte relictum est ἐπί. — *αἰετοῦ μέλανος.* μελαναιέτου. Aristot. H. A. 9, 32.: τῶν μὲν ἀετῶν ἐστι πλείονα γένη· ἓν μὲν ὁ καλούμενος πύγαργος. (fortasse *falco ossifragus* Linn., germ. *der Seeadler.*) — ἕτερον δὲ γένος ἐστὶν ἀετῶν, ὃ πλάγγος καλεῖται, δεύτερος μεγέθει καὶ ῥώμῃ. οἰκεῖ δὲ βήσσας, καὶ ἄγκη, καὶ λίμνας· ἐπικαλεῖται δὲ νηττοφόνος καὶ μορφνός. οὗ καὶ Ὅμ. μέμνηται ἐν τῇ Πριάμου ἐξόδῳ (ω', 315, 316.). ἕτερος δὲ μέλας τὴν χρόαν, καὶ μέγεθος ἐλάχιστος καὶ κράτιστος τούτων· οὗτος οἰκεῖ ὄρη καὶ ὕλας, καλεῖται δὲ μελαναίετος καὶ λαγωφόνος· ἔστι δὲ ὠκυβόλος. et h. l. et

ὅσϑ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν.
τῷ εἰκὼς ἤϊξεν (ἐπὶ στήϑεσσι δὲ χαλκὸς
σμερδαλέον κονάβιζεν)· ὕπαιϑα δὲ τοῖο λιασϑεὶς
φεῦγ'· ὁ δ' ὄπισϑε ῥέων ἕπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ.
ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
ἀμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύῃ,
χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων
(τοῦ μέν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι
ὀχλεῦνται· τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει
χώρῳ ἔνι προαλεῖ, φϑάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα),
ὣς αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο,
καὶ λαιψηρὸν ἐόντα· ϑεοὶ δέ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.
ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
στῆναι ἐναντίβιον, καὶ γνώμεναι, εἴ μιν ἅπαντες
ἀϑάνατοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
τοσσάκι μιν μέγα κῦμα διϊπετέος ποταμοῖο
πλάζ' ὤμους καϑύπερϑεν. ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα,
ϑυμῷ ἀνιάζων· ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα
λάβρος, ὕπαιϑα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖϊν.

libro 24. Hom. dicere videtur *falconem aquilam* Linn., germ. *den gemeinen Adler*, et quidem marem, quem hodie intelligere solent *falconem melanaëton, den schwarzen Adler*, feminam autem *falconem fulvum, den braunen Adler*, *αἰετὸν αἴϑωνα* ο', 689., quae revera illo major est. v. Wilmsen. *Handb. der Naturgesch.* 1. p. 686. — *αἰετοῦ οἴματ' ἔχων.* similiter π', 752.: *οἶμα λέοντος ἔχων, gressu leonis.* — *τοῦ ϑηρητῆρος, venatoris notissimi.* v. ann. ad α', 11. *ϑηρητῆρα* etiam ω', l. c. vocat aquilam, ut par est avem rapacissimam.

254—256. Sch.: *εἰκώς.* (δ', 78 etc.) *ἐοικὼς, ὁμοιωϑείς.* — *κονάβιζε.* β', 466, ο', 648 etc. — *ὕπαιϑα — λιασϑείς.* 493, ο', 520. — *ὀρυμαγδῷ.* β', 810 etc.

257—264. „laudat haec Schol. B, tanquam ornatissima et apte collocata. *ἀπὸ τοῦ ἁδροῦ*, inquit, *ἐπὶ τὸ ἰσχνὸν ἔρχεται καὶ ἀνϑηρὸν* etc. miram eorum *ἐνάργειαν* praedicat etiam Demetrius l. de Elocut. segm. 215." *Ex H.* Sch.: *ὀχετηγός.* *ὑδραγωγός. ὁ τὸν τοῦ ὕδατος ὀχετὸν καϑαίρων.* (malim *κατάγων*, siquidem *ὀχετηγὸς* rivum ducit, non purgat tantummodo. Virg., annotante Cl., Georg. 1, 106.: *satis fluvium inducit, rivosque sequentes. Et cum exustus ager morientibus aestuat herbis, Ecce supercilio clivosi tramitis undam Elicit: illa cadens raucum per levia murmur Saxa ciet, scatebrisque arentia temperat arva.* — *μελανύδρου.* epitheton fontium. v. ι', 14, π', 3; Odyss. ν', 158 etc. — *μάκελλαν.* Ap.: *δίκελλαν.* (*ἄλλως.*) *κακῶς· ἔστι γὰρ τὸ πλατὺ σκαφεῖον.* ita haec scribenda sunt. *μάκελλα* est *pala*, germ. *ein Spaten*, *δίκελλα* autem *ligo*, qui habet duas cuspides, *eine Hacke.* v. Pollux 1, 245., 10, 146 etc. *μακέλην* dixit Hesiodus Op. 468.) *ἀμάρης.* *τῆς ὑδρορρόης, τοῦ ὀχετοῦ.* *ἔχματα.* (μ', 260 etc.) *ἐμφράγματα.* (Ap., hoc versu apposito: *κωλύματα, ἀπὸ τοῦ ἐπέχειν.* — *ψηφῖδες.* *ψῆφοι, calculi.* — Schol. B: *ὀχλεῦνται.* *ὑποκινοῦνται.*) *κατειβόμενον.* (ο', 37 etc.) *καταφερόμενον, καταῤῥέον.* (*κελαρύζει.* λ', 812.) *προαλεῖ.* *κατωφερεῖ.* Ap: *τῷ καταφερεῖ κ. προαλίζοντι τὸ ὕδωρ.* similiter Ascalonita ap. Schol. A hoc vocab. derivat ab *ἁλίζεσϑαι, ἀϑροίζεσϑαι*, magisque hic placet Scholiastae quam alii qui id ducebant ab *ἅλλεσϑαι*, scribentes *προάλεῖ*, quemadmodum Quintus 4, 510 dixit *προάλοιτο, anteiret.* — *φϑάνει* ι', 506. — *κιχήσατο.* δ', 385 etc. — *λαιψηρόν.* ξ', 17 etc. — *φέρτεροι* α', 186, β', 201 etc.

267. *φοβέουσι — ἔχουσι.* v. ann ad β', 87, τ', 47, inferius 334 etc.

268—271. *διϊπετέος.* π', 174 etc — *πλάζ'*, *ἐπέλαζεν*, ut *κῦμά μιν προσπλάζον* μ', 285. *πλάζε μιν*, ut *κεκλήατο βουλὴν* κ', 195 etc. — Sch. *ἀνιάζων.* (σ', 300 etc.) *ἀνιώμενος λυπούμενος.* *λάβρος.* (ο', 625, β' 148 etc.) *ἀϑρόος, σφοδρός.* — *κονίην*

Jovis et deorum fidem orat Achilles in maximo discrimine.

Πηλείδης δ' ᾤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
„Ζεῦ πάτερ, ὥς οὔτις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη
ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι! ἔπειτα δὲ καί τι πάθοιμι.
ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἴτιος Οὐρανιώνων,
ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν·
ἥ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτάων
λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
ὥς μ' ὄφελ' Ἕκτωρ κτεῖναι, ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος!
τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξενάριξε·
νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι,
ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα συφορβόν,
ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσῃ χειμῶνι περῶντα."

β', 150 etc. — Ap.: *ὑπέρεπτε*. *ὑποκατήσθιεν, ἀπὸ τοῦ ἐρέπτειν* (204.), *τῆς ἔρας τι ὑφαιρεῖν* (?) etc. haec notatio inepta est.

273—278. *ὑπέστη*, *sustinuit*, ausus est. E: *τὸ ὑπέστη οὐ συνήθως τῷ ποιητῇ κεῖται νῦν ἀντὶ τοῦ ὑπέσχετο, ἀλλὰ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ ἔτλη κ. ὑπέμεινεν, ὡς (ἐκ μεταφορᾶς καὶ τοῦτο) στύλου ἢ κίονος ὑφισταμένου εἴς τι βάσταγμα.* — Sch.: *ἔπειτα — πάθοιμι. σωθείην ἐκ τοῦ ποταμοῦ· ἔπειτα δὲ καὶ πάθοιμί τι. κατὰ τὸ, ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον.* (ρ', 647.) Achilles, dummodo non foede (282.) pereat in fluvio, mortem haud deprecatur. — *ἄλλος — μήτηρ. οὐ τόσον*, *non tantum.* expectes *ὅσον φίλη μήτηρ*, sed subjecit *ἀλλὰ*, quasi dixisset, *ἄλλος δ' οὔ μοι αἴτιος Οὐρ.* nec sane multum differt *οὐ τόσον* a simplici negatione, saepeque per se dicitur *ἐλλειπτικῶς*, velut θ', 406.: *Ἥρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι* etc. — *ἔθελγε*, *delenivit*, decepit. 604, μ', 255 etc. — *ἥ μ' ἔφατο* etc. asyndeton epexegeticum pro *ὡς ἥ μ' ἔφ.*, vel *ὡς ἔφ.*, *ut* quae diceret etc. — *θωρηκτάων*. 429, μ', 317 etc. — *λαιψηροῖς — βελέεσσιν*. nusquam id Thetis vaticinatur in superioribus (v. ι', 410—416, ρ', 406—409, σ', 8—11, 95, 96.); sed quia equus Xanthus Patroclum ab Apolline occisum dixit τ', 413., ex eo similem suam ipsius, ut amici conjunctissimi, mortem Achilles augurari videtur, inexpectato commotus periculo. cf. E. praeterea disertis verbis Hector moriens χ', 358.: *φράζεο νῦν*, inquit, *μήτοι τι θεῶν μήνιμα γένωμαι Ἤματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων, Ἐσθλὸν ἐόντ', ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν*: cujus praedictionis memoria obversabatur fortasse animo poëtae, cum haec caneret, ita ut Hectoreo Thetidis vaticinium permisceret. vel fac, esse hoc *ἁμάρτημα μνημονικὸν*, aut aliquid superiorum excidisse. quid tum postea? certe tam levi de causa hi versus non erant in suspicionem adducendi lectoribus.

279—283. *ἔτραφε*, *adolevit*. v. β', 661. — „Virg. Aen. 1, 96.: *o Danaûm fortissime gentis Tydide, men' Iliacis occumbere campis Non potuisse, tuaque animam hanc effundere dextra?*" Cl. — Sch.: *λευγαλέῳ*. (ι', 119 etc.) *χαλεπῷ, ἀδόξῳ.* (*λυγρῷ* Buttm. *Lexil.* I. p. 18. v. ann. ad θ', 365. — *εἵμαρτο*. Matth. §. 165. — *ἁλῶναι*. μ', 172. legitur h. vs. etiam in Odyssea ε', 312. et ω', 34. — *ἐρχθέντα*, *conclusum*, ab *ἔργω, εἴργω*.) *συφορβόν*. (Odyss. ξ', 504, ρ', 348 etc.) *χοιροβοσκόν*. (viliores pastorum subulci et caprarii. de suibus, quamvis utilissimis, ne exponere quidem dignatus est Virgilius Georgicis, Columella postremo loco pecuum dixit. nihil igitur contemtius puero subulco, cui se comparat Achilles abrepto a torrente, per tempestatem. E: *τὸ δὲ συφορβὸς ἅπαξ εἴρηται τῷ ποιητῇ* [in Iliade], *ὡς παρασημειοῦνται οἱ παλαιοὶ, φράζοντες ἐνταῦθα γοργότατα περὶ Ἀχιλλέως, ὡς ταπεινοῖ ἑαυτὸν, ὁ καλὸς καὶ μέγας, παιδὶ εἰκάζων ἀγεννεῖ καὶ εὐτελεῖ.*) *ἔναυλος*. (312, π', 71.) *χείμαῤῥος ποταμὸς, διὰ στενοῦ ῥέων.* — E: *τὸ δὲ ἀποέρσῃ* (329, ζ', 348.) *δηλοῖ μὲν τὸ φθείρῃ, γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔῤῥω ἔρσω Αἰολικοῦ.* probabiliter Schn. Aeoles dixisse putat *ἀποέρδειν* pro *ἀποέργειν*, *separare*, *concludere*. quo sensu *ἀποέρσῃ* respondet verbo *ἐρχθέντα*. malit tamen Buttm. *Lexil.* II. p. 170. sumere proprium quoddam verbum *ἔρδω*, cognatum illud *τῷ ἄρδω*, *rigo*, sicut Iones *ἔρσην*

sublevant eum, et a bello desistere vetant, Neptunus et Minerva.

Ὣς φάτο· τῷ δὲ μάλ' ὦκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
στήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἄνδρεσσιν ἐΐκτην·
χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσι.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
„Πηλείδη, μήτ' ἄρτι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει·
τοίω γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταῤῥόθω εἰμὲν,
Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
ὡς οὔ τοι Ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν,
ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσεαι αὐτός.
αὐτάρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἴ κε πίθηαι,
μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοιΐου πολέμοιο,
πρὶν κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι
Τρωϊκὸν, ὅς κε φύγῃσι. σὺ δ' Ἕκτορι θυμὸν ἀπούρας
ἂψ ἐπὶ νῆας ἴμεν· δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι."

procedit Achilles in campum inundatum.

Τὼ μὲν ἄρ' ὣς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην·
αὐτὰρ ὁ βῆ (μέγα γάρ ῥα θεῶν ὤτρυνεν ἐφετμή)
ἐς πεδίον. τὸ δὲ πᾶν πλῆθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο·
πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων αἰζηῶν
πλῶον, καὶ νέκυες. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
πρὸς ῥόον ἀΐσσοντος ἀν' ἰθὺν, οὐδέ μιν ἔσχεν

dixerunt ἄρσην: quae verba omnia et ipsum ἔῤῥω refert ad ῥέω, *fluo.* itaque et ἔρδειν significare putat *rigare*, unde ἔρση, *ros*, et *lavare*, *proluere*, unde ἀρδμὸς σ', 521., ἀποέρδειν autem *proluendo abripere.* („Ich nehme also an, ἔρδω hiess 1) *ich netze*, wovon ἔρση Thau, 2) *ich schwemme*, wovon ἀρδμός Schwemme: zusammengesetzt ἀποέρδω *ich schwemme fort.*")

285, 6. Sch.: ἐΐκτην. (α', 104 etc.) ὡμοιοῦντο. ἐπιστώσαντο. (ζ', 233, Odyss. ο', 435, φ', 218.) πίστιν τῆς σωτηρίας ἔδωκαν.

288. ἄρτι, *nunc.* male Barn. et alii: ἄρ τι. cf. τ', 56. — μήτε — τάρβει. tautologia ἐμφατικὴ, quemadmodum et Germani vulgo dicunt *zittern und beben*, cum magnum metum significant.

289 — 297. Sch.: ἐπιταῤῥόθω. ἐπιτάῤῥοθοι, δυϊκῶς. σημαίνει δὲ βοηθούς. („similiter ε', 828.: τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθός εἰμι. cf. δ', 390, ο', 254, ω', 182." *Ex H.*) ἐπαινήσαντος. συγκαταθεμένου. (ν', 23—25.) δαμήμεναι. (γ', 429, κ', 403 etc.) ἀναιρεθῆναι. (αἴσιμον. ι', 245 etc.) λωφήσει. (Odyss. ι'. 460.) λήξει, παύσεται. μετενήνεκται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν τὰ φορτία ἀποθεμένων τοῦ λόφου ὑποζυγίων. (E: — ἐκταθέντος δηλαδὴ τοῦ ο, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ λοπὸς ὁ τοῦ κρομύου γίνεται, ἀφ' ου λώπιον τὸ ἱμάτιον κατὰ ὁμοίαν ἔκτασιν. — πυκινῶς, *prudenter.* β', 55, Odyss. α', 279, ubi similia leguntur. — αἴ κε πίθηαι. α', 207, 420, ψ', 82 etc. — ὁμοιΐου πολ. ι', 440, ν', 358 etc. maluit Bentlejus: ὁμοιϊόφι πτολέμοιο. sane librarii formam istam antiquam pluribus in locis hujus nostri oblitterarunt (v. 208.); sed hic quidem fugisse eum arbitror homoeoteleuton ὁμοιϊόφι, Ἰλιόφι. — ἐέλσαι, ἕλσαι. 225. — ὅς κε φύγῃσι, *qui forte effugerit*, abs te non peremtus. — ἀπούρας. υ', 193, α', 356 etc. — εὖχος ἀρέσθαι. η', 203, ε', 285 etc.

299 — 303. ἐφετμή. α', 495 etc. — πλῆθ', ἔπλητο. ρ', 499. — δαϊκταμένων. 146. — πλῶον, *fluitabant.* Liv. 1, 37.: *multique mortales cum hostem effugissent, in flumine ipso periere; quorum* fluitantia arma *ab urbem cognita in Tiberi prius paene quam nunciari posset insignem victoriam fecere.* modeste Virg. 1, 100.: *ubi tot Simoïs correpta* sub undis *Scuta virûm galeasque et fortia corpora volvit.* idem audentior 118. ejusdem libri: *apparent rari nantes in gurgite vasto,* Arma virum, *tabulaeque et Troïa gaza, per undas.* — Sch.: ἀν' ἰθύν. ἐπ' εὐθείας κατὰ τὴν ὁρμὴν τοῦ ποταμοῦ. ἔσχεν. ἐπέσχεν.

εὐρυρέων ποταμός· μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Ἀθήνη.
* οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
χώετο Πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο,
ὑψόσ' ἀειρόμενος· Σιμόεντι δὲ κέκλετ' ἀΰσας·

Simoëntem adesse sibi in rejiciendo mortali jubet indignatus Xanthus.

„Φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ
σχῶμεν, ἐπεὶ τάχα ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
ἐκπέρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν!
ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα
ὕδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους,
ἵστη δὲ μέγα κῦμα. πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε
φιτρῶν καὶ λάων. ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
ὃς δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὅγε ἶσα θεοῖσι!
φημὶ γὰρ οὔτι βίην χραισμησέμεν, οὔτε τι εἶδος,
οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ, τά που μάλα νειόθι λίμνης
κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα. καδδέ μιν αὐτὸν
εἰλύσω ψαμάθοισιν ἅλις, χέραδος περιχεύας
μυρίον· οὐδέ οἱ ὀστέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ
ἀλλέξαι, τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω."
[αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται, οὐδέ τί μιν χρεὼ
ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.]

itaque furens corripit Achillem, cui Junonis jussu auxilium fert Vulcanus.

Ἦ, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ κυκώμενος, ὑψόσε θύων,
μορμύρων ἀφρῷ τε, καὶ αἵματι, καὶ νεκύεσσι.

305. ponamus λῆγε, quo amoveamus alterum amphibrachum. v. 244.

306. *κόρυσσε.* Schol. B: ἐμετεώριξεν, ἢ ὥπλιξε κατὰ Ἀχιλλέως. hoc amplectar, quia sequitur ὑψόσ' ἀειρόμενος. germ. id dicas: *er rüstete Stromesgewoge, Hoch ihm entgegengebaümt.*

308—321. *φῖλε.* v. δ', 155. — Sch.: *σχῶμεν.* ἐπίσχωμεν. *κατὰ μόθον.* (η', 241 etc.) κατὰ τὴν μάχην. *ὀρόθυνον.* (κ', 332 etc.) ἐρέθισον, διέγειρον. (*ἐναύλους.* 283.) *ἵστη.* ἀνίστα. (*φιτρῶν καὶ λάων*, *truncorum et lapidum.* μ', 29. — *παύσομεν.* παύσωμεν.) *μέμονεν.* (ε', 482 etc.) προθυμεῖται. *νειόθι.* κάτωθεν. (v. κ', 10, 353 etc. — *λίμνης*, *stagni.* — *κείσεθ'*, κείσεται. v. α', 117 etc.) *ὑπ' ἰλύος.* ὑπὸ τῆς ἰλύος τοῦ ποταμοῦ, ὅ ἐστι τοῦ πλήθους τοῦ πηλοῦ. (corripit finalem syllabam vox ἰλύς: v. Apollon. Rhod. 1, 10. quare Bentl. scripsit ἰλύοφι, probante H. — *εἰλύσω*, *involvam.* ε', 186, μ', 286 etc. — *ἅλις*, *abunde*, affatim. β', 90, γ', 384 etc. — *χέραδος.* Schol. A: τὸ συναγειρόμενον ἐν τῇ ῥύσει πλῆθος ἰλύος, καὶ ὀστράκων. καὶ λίθων. φησὶ γοῦν [313.]· *πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε φιτρῶν καὶ λάων.* Ap.: *χεράδος.* [scrib. χέραδος, τὸ χέραδος.] σωρὸς λίθων μετ' ἰλύος. ibi ap. Villois. Philemon lexico: χεράδες, τὰ παραθαλάσσια σκύβαλα. — χεράδες λέγονται καὶ οἱ σωροὶ τῶν λίθων τῶν μικρῶν, τῶν καθ' ἕνα χειρὶ ληφθῆναι δυναμένων. χέραδος δὲ οὐδετέρως κατά τινας ἀκαθαρσία πᾶσα συῤῥέουσα ἐξ ὕδατος. — ὡς τὸ κίναδος. ἅπαξ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου etc.) *ἐπιστήσονται.* (π', 142, Odyss. ν', 207.) γνῶναι δυνήσονται. *ἀλλέξαι.* ἀναλέξαι, συλλέξαι. *ἄσιν.* ἰλύν. ὅ ἐστι γῆν ψαμμώδη. ὅθεν ἀσιογεῖαι (ἀσιόγειαι) αἱ αἱμασιαί.

322, 323. assentior Heyneo, hos versiculos rhapsodo potius quam Homero tribuendos esse existimanti. pugnant enim cum superioribus, in quibus Achillis ossa se limo obruturum dixit Fluvius, ut ne colligi quidem a Graecis possint. quis igitur tum locus est sepulcro? praeterea me offendit putida ista et soloeca oratio οὐδὲ — Ἀχαιοὶ, *nec opus ei est humatione*, quando *Graeci eum sepelient.*

325—329. *μορμύρων.* ε', 599. —

πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα διϊπετέος ποταμοῖο
ἵστατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ᾕρεε Πηλείωνα.
Ἥρη δὲ μέγ' ἄϋσε, περιδδείσασ' Ἀχιλῆϊ,
μή μιν ἀποέρσειε μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης.
αὐτίκα δ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν·
„Ὄρσεο, Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ
Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἠΐσκομεν εἶναι.
ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, πιφαύσκεο δὲ φλόγα πολλήν!
αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέσταο Νότοιο
εἴσομαι ἐξ ἁλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν,
ἥ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κήαι,
φλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
δένδρεα καῖ', ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρὶ, μηδέ σε πάμπαν
μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ·
μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ' ὁπόταν δὴ
φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ!"

siccat Vulcanus campum, ipsumque fluvium exurit.

Ὣς ἔφαθ'· Ἥφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαὲς πῦρ.
πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καῖε δὲ νεκρούς·
[πολλοὺς, οἵ ῥα κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς·]
πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.
ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν
αἶψ' ἀνξηράνῃ (χαίρει δέ μιν ὅστις ἐθείρῃ),

πορφύρεον. α', 481, Odyss. λ', 242. — *διϊπετέος ποτ.* π', 147. — *κατὰ δ' ᾕρεε.* tmesis: καθήρει, κατελάμβανε. Ex Scholl. Ven. — *περιδδείσασα.* λ', 508, ψ', 822. — *ἀποέρσειε.* 283.

331—341. *Κυλλοπόδιον.* σ', 371, υ', 270. — Sch.: *ἄντα — δινήεντα.* κατὰ σοῦ γὰρ ἄξιον ἀνταγωνιστὴν ἡγούμεθα τὸν Ξάνθον. (propric: *nam contra te parem in pugna judicabamus esse Xanthum vorticosum.* cf. γ', 197 etc.) *πιφαύσκεο.* (99.) ἐνδείκνυσο δὲ καὶ διέγειρε πολλὴν φλόγα ἐμφαίνων, ἵνα γνῷ τὴν τοῦ πυρὸς δύναμιν. (*ἀργέσταο Νότοιο.* λ', 306.) *εἴσομαι.* (ξ', 8.) ὁρμήσω, πορεύσομαι. (*Τρώων κεφαλάς.* αὐτοὺς τοὺς Τρῶας. E Schol. B. v. θ', 280 etc.) *φλέγμα.* φλόγωσιν, πύρωσιν. (*ἀρειῇ.* ρ', 431, υ', 109. — *φθέγξομ'.* φθέγξομαι, pro φθέγξωμαι.) *σχεῖν.* ἐπισχεῖν. — *ἀκάματον πῦρ.* ε', 4 etc.

342, 3. *τιτύσκετο.* E: εὐστόχως ἡτοίμαζε. v. γ', 80, ν', 23, infra 582 etc. — *θεσπιδαὲς πῦρ.* μ', 177 etc. — *δαίετο.* ε', 7, Odyss. α', 48 etc. — „E: καῖε ἢ δαῖε. Vrat. A. b. Mosc. 2.: δαῖε. nec causa apparet, cur non utrumque eodem modo dixerit." *Ex H.*

344. versus 236., inepte repetitus, ne mutato quidem verbo αὐτὸν, quod isti tantum loco convenit. recte haec damnarunt H et Knightius, nec vel probanda est Bentleji, fraudem fucantis, correctio κατ' αὐτὸ, vel Wolfii κατ' αὐτόθ', ut quidem 201. legitur.

345—349. *σχέτο.* ἔσχετο, ἐπέσχετο. cf. 341, 366, η', 248 etc. — *ἀγλαὸν ὕδωρ.* β', 307, Odyss. γ', 429 etc. — *ὡς δ' ὅτ' — ἐθείρῃ.* E: — τεχνικῶς κατὰ γεωργίαν ἔφη τὴν παραβολὴν ὁ π.· εὔχεται γὰρ ἀνὴρ περὶ ἀλωὴν, ὅ ἐστι φυτοφόρον γῆν, πονούμενος, βρεχθήσῃ αὐτῇ βοῤῥᾶν ἐπιπνεῦσαι. πυκνουμένης γὰρ, φασὶ, τῆς ἐπιφανείας (densata vento superficie soli, quae calore laxatur, ita ut humor omnis evaporet.) δύνει κατὰ ῥιζῶν ἡ νοτὶς, καὶ οἷον ἀποτιθεμένη πιαίνει αὐτάς. *ὀπωρινὸς* δὲ *βοῤῥᾶς* κατὰ τοὺς Σικυωνίους ὁ θερινὸς, ἤγουν ὁ ἐτησίας. ἰσχυρότεροι δὲ, φασὶ, καὶ ξηρότεροι τῶν ἐν χειμῶνι πνεόντων οἱ ἐτησίαι. σημειῶσαι δὲ, ὅτι, ὥσπερ ἔθειν λέγεται τὸ τὰ συνήθη πράττειν, οἷον *ἔθων Οἰνῆος ἀλωὴν* (ι', 536.), οὕτω καὶ *ἐθείρειν*, παράγωγον ἐκεῖθεν, τὸ τὰ ἐξ ἔθους ποιεῖν κ. ἐπιμελεῖσθαι. de *ὀπώρα* v. ann. ad ε', 5. „sub illud tempus, biduo

ὡς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, καδδ' ἄρα νεκροὺς
κῆεν· ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν.
καίοντο πτελέαι τε, καὶ ἰτέαι, ἠδὲ μυρῖκαι,
καίετο δὲ λωτός τ', ἠδὲ θρύον, ἠδὲ κύπειρον,
τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα ἅλις ποταμοῖο πεφύκει·
τείροντ' ἐγχέλυές τε, καὶ ἰχθύες, οἳ κατὰ δίνας,
[οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,]
πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαίστοιο·
καίετο δ' ἲς Ποταμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

pacem ejus, deinde et Junonis, exposcit Xanthus, ad incitas redactus.

„Ἥφαιστ', οὔτις σοίγε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν,

post exortum Caniculae, etesiae illi, sive aquilones, per totum Archipelagum spirare incipiunt et constanter perflant diebus 40, ut e Plinio notum est 2, 47. v. de his ventis H h. l. et excursu 2. ad Virg. 3., p. 566. 4. ed. Nitzsch. ann. ad Odyss. ε', 328.: ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης φορέῃσιν ἀκάνθας Ἀμπεδίον. „ὀπωρινός. Il. 21, 346. ὀπώρη, nach Grotefend von ἕψω, (?) eigentlich die Zeit der Hundstage, u. demnach der Boreas hier der Nordwest oder die *Etesien* (so Eustath.) in engerer Bedeutung: Kruse *Hellas* 1., S. 249 f.; vgl. Wachsmuth *Hellen. Alterthumsk.* 1, 1., S. 296. Bisweilen wird die Opora in ausgedehnterem Sinn vom regnigen Frühherbste gebraucht: Il. 16 (π'), 385. Jener Nordwestwind, der das Feld trocknet, jagt also die verdorreten Disteln über die Ebne hin." — νεοαρδέα, *recens irrigatum* imbribus. — αἶψ' ἀνξηράνῃ. E: ἤγουν ταχὺ ἀναξηράνῃ. ἀνξηράνῃ, non ἀνξηρήνῃ, euphoniae gratia, ut putant. Scholl. Townl. et Victor.: θερμήνῃ μέν φησι (ξ', 7.), ἀλλ' οὐ ξηρήνῃ διὰ τὸ κακόφωνον, ὡς ψαρῶν καὶ ψῆρας. v. ann. ad π', 583, Matth. §. 22. est haec Aristarchi scriptura. libri vulgo: ἂν ξηράνῃ. Vrat. A et Galen. de temperam. 1, 2.: αἶψα ξηραίνῃ. Barn.: αἶψ' ἂν ξηραίνῃ, quod habere videtur codex Alteri. equidem haud spernerem αἶψ' ἀνξηραίνῃ, si in libro bonae notae inveniretur; nunc ἐπέχω. — φλόγα παμφανόωσαν. σ', 206.

350—353. πτελέαι. 242. — ἰτέαι, *salices.* dicere videtur *salicem albam* Linn., *die gemeine Weide.* Odyss. κ', 508.: ἀλλ' ὁπόταν δὴ νηῒ δι' ὠκεανοῖο περήσῃς, Ἔνθ' ἀκτή τε λάχεια, καὶ ἄλσεα Περσεφονείης, Μακραί τ' αἴγειροι, καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι etc. Virg. Georg. 2, 110.: *fluminibus salices, crassisque paludibus alni Nascuntur.* — μυρῖκαι. ζ', 39. — λωτός. β', 776, ξ', 348 etc. — θρύον. εἶδος πόας, ὁ λεγόμενος θρύσις. (?) *juncus.* herba nota palustris. v. Theocrit., Hesych. h. v. etc. — κύπειρον, *cyperus longus* Linn., germ. *Cypergras.* cf. Odyss. δ', 603. *cyperum rotundum* Linn.; graminis odorati genus, intelligebat H, Vossius fruticem *pseudocyperum* Plinii („*duftender Galgant*"). v. Billerbeck. Flor. class. p. 3, 18. — annotavit Ern., hinc profecisse Callimachum hymno in Cer., Ovidium, alios, qui varietates arborum copiose enarrarunt. — καὶ ἰχθύες, *et* ceteri *pisces.*

354. ineptum additamentum ejus, qui cum non intelligeret, per se dicta esse illa οἳ κατὰ δίνας, scil. ὄντες, primum scripsit οἳ κ. δ. κυβίστων, dein vel ipse vel alius ejusdem farinae, versum fabricaturus, quod facere amat illud genus, agglutinavit in proximis et 11. sublecta verba κατὰ καλὰ ῥέεθρα et ἔνθα καὶ ἔνθα, nec curavit ταυτολογίαν planeque non ferendum asyndeton verborum οἳ κατὰ δίνας, οἳ κατὰ κ. ῥέεθρα —, id autem ignoraverit necesse est, quod certe non ignoravit naturae peritissimus Hom., non solere pisces persultare interdiu aquas fluviorum, nisi quietas et per sudum, sed in fundo latere, utpote animalia nocturna et magnam partem carnivora. Xanthi quidem aquae nunc turbatae, impeditae atque exustae vix in imis alvei et riparum recessibus occultabant pisces, nedum ut illi facultatem emergendi et ludendi in superficie fluminis habuerint. quare haec secludenda esse putavimus a genuinis.

355—360. πολυμήτιος. πολύφρονα eum appellat 367 et aliquoties in Odyssea, nec alio sensu κλυτοτέχνης, κλυτοεργὸν σ', 143, Odyss. θ', 345 etc. ἀντιφερίζειν. Ap.: ἐξισοῦσθαι. cf. 488. idem est ἰσοφαρίζειν 194. et 411. —

οὐδ' ἂν ἐγὼ σοίγ' ὧδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην.
λῆγ' ἔριδος· Τρῶας δὲ καὶ αὐτίκα δῖος Ἀχιλλεὺς
ἄστεος ἐξελάσειε. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;"
Φῆ, πυρὶ καιόμενος· ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,
κνίσσην μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο,
πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται,
ὣς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ,
οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τεῖρε δ' ἀϋτμὴ,
Ἡφαίστοιο βίηφι πολύφρονος. αὐτὰρ ὅγ' Ἥρην,
πολλὰ λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

καὶ αὐτίκα, *vel statim*, vel in articulo. — τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς; „scil. τί πρᾶγμά ἐστι;" H. licet etiam intelligere δεῖ, vel μέλει. v. scriptores ellipsium et Matth. §. 385, 10. Aristoph. Equ. 944.: τί γάρ ἐστ' Ἐρεχθεῖ καὶ κολοιοῖς, καὶ κυνί;

361—368. Sch.: ἀνὰ δ' ἔφλυε. ἀνέφλυεν, ἀνέζει. (Hesych.: ἀνέβλυζεν, ἀνέζει etc. — ἐπειγόμενος, *impulsus*, ustus. — κνίσσην τ. Venetus liber auctore Aristarcho et Schol. A; nec dubie id in suis legit Sch., qui sic interpretetur: ἀντὶ τοῦ τὰ λίπη τήκων. παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ τὸ μέλδων. similiter E: τήκων τὸ λίπος τοῦ κρέατος, et Ap.: μέλδειν, τήκειν. κνίσῃ μελδόμενος· ὅ ἐστι τήκων. legitur tamen vulgo κνίσσῃ, tertiamque etiam scripturam κνίσης memoravit Schol. A, ut permutari inter se solent ν et ς litterae et ι adscriptum. — σιάλοιο, *suis saginati*. ι', 208.) ἀμβολάδην. ἀναβάλλων. (Herodot. 4, 182. de fonte solis ap. Ammonios: ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν ἐς τὸ θερμὸν ἐς μέσας νύκτας πελάζει [τὸ ὕδωρ]· τηνικαῦτα δὲ ζέει ἀμβολάδην, h. e. *exaestuando*. quanquam glossator Herodoteus: καθ' ὑπερβολὴν, *vehementer*. ap. Pindarum Nem. 10, 62 ἀμβολάδαν, Dissenio interprete, est *praeludendo*, ab ἀμβολὴ, *praeludium*. v. Creuzer. et Bähr. ann. ad Herod. l. c., H h. l., Schn. v. ἀμβολάδην.) κάγκανα. (Odyss. σ', 307.) κατάξηρα, παρὰ τὸ κῆαι. („Hesych.: ξ. κάγκ. ξύλα ξηρὰ, ἐλαφρά. plura dat Etym. ductum ἀπὸ τοῦ καίνειν, ὅ ἐστι τὸ κόπτειν. [?] occurrit vox κάγκανος etiam ap. Apoll. Rhod. et Theocr." *Ex H.*) οὐδ' ἔθελε. νῦν οὐκ ἐδύνατο. similiter E cum h. l., tum ann. ad η', 169, Ap. p. 344. et alii. Buttmann. *Lexil.* I. p. 27.: „Eigenthümlich ist dem ἐθέλειν, dass dies allein für δύνασθαι gebraucht wird, hauptsächlich in der Negation οὐκ ἐθέλει, wie Il. φ', 366. οὐκ ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο u. an andern Stellen. S. Damm. βούλομαι, worin eigentlich bloss der Wunsch oder das Wollen an und für sich enthalten ist, kann nicht so gebraucht werden; wohl aber ἐθέλειν, welches ohne die Ueberzeugung der Möglichkeit in dem Wollenden nicht statt findet." Virg. Aen. 7, 460. de Turno? *arma amens fremit, arma toro tectisque requirit: Saevit amor ferri et scelerata insania belli, Ira super. magno veluti cum flamma sonore Virgea suggeritur costis undantis aheni, Exsultantque aestu latices: furit intus aquae vis, Fumidus atque alte spumis exuberat amnis; Nec jam se capit unda; volat vapor ater ad auras.* ann. Cl. praeterea Kraus. comparari jussit Q. Smyrn. 5, 379. et seqq. v. etiam, si tanti est, σ', 343—349, et de usu elixae carnis aevo Homerico ann. ad δ', 345. qua carne heroës abstinuisse dicit Schol. A; credo, quia minus succulenta est quam assa. fieri tamen potuit, ut illa quoque vescerentur nonnunquam, cum res ita ferebat; quemadmodum et feras, aves, pisces denique comederunt. v. Feith. 3, 1, 5. et quae laudavit loca hujus nostri, ψ', 852, Odyss. ι', 155, κ', 180, μ', 330 et seqq. Montbel. ann. ad δ', 343.: „Les anciens héros ne désiraient point des mets recherchés et délicats; de larges et copieuses portions de viandes rôties, voilà leur seule nourriture. Ce n'était que par nécessité qu'ils mangeaient du gibier et du poisson; et, quoique l'on trouve dans l'Odyssée (η', 112 seqq.) une fort belle description des jardins d'Alcinoüs, on ne voit pas que jamais on serve sur les tables ni fruits, ni légumes. Ces hommes robustes, accoutumés à une vie de peine, avaient besoin d'une nourriture forte et substantielle" etc.

„Ἥρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν
ἐξ ἄλλων; οὐ μέντοι ἐγὼ τόσον αἴτιός εἰμι,
ὅσσον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί.
ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις·
παυέσθω δὲ καὶ οὗτος. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι,
μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
* μηδ' ὁπόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
καιομένη, καίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν.“

Junonis jussu Vulcanus ignem extinguit.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
αὐτίκ' ἄρ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν·
„Ἥφαιστε, σχέο, τέκνον ἀγακλεές! οὐ γὰρ ἔοικεν
ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτῶν ἕνεκα στυφελίζειν.“
Ὣς ἔφαθ'· Ἥφαιστος δὲ κατέσβεσε θεσπιδαὲς πῦρ·
ἄψοῤῥον δ' ἄρα κῦμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα.

jam vero ceterorum deorum atrox pugna exoritur.

Αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
παυσάσθην (Ἥρη γὰρ ἐρύκακε, χωομένη περ)·
ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριθυῖα,
ἀργαλέη· δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο.
ξὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, βράχε δ' εὐρεῖα χθών,
ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός. ἄϊε δὲ Ζεὺς,
ἥμενος Οὐλύμπῳ· ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ
γηθοσύνῃ, ὅθ' ὁρᾶτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.

369, 370. Schol. B: ἔχραε. (Odyss. ε', 396, κ', 64, φ', 69.) ἐπέχραεν, ἐπῆλθεν, ἐφώρμησεν. Hesych.: ἐπεβάρησε πρὸς τὸ βλάπτειν. *quid tuus filius in meum fluentum irruit infestus?* κήδειν, ὥστε κήδειν, quo id infestaret. — Sch. et Ap. v. ἔξ: ἐξ ἄλλων. ὑπὲρ τοὺς ἄλλους. *prae ceteris* diis, qui Trojanis auxiliantur. Pind. Ol. 6, 41.: κεῖναι γὰρ ἐξ ἀλλᾶν ὁδὸν ἁγεμονεῦσαν Ταύταν ἐπίστανται etc.

374—376. υ', 315—317., ubi v. ann.

379—383. σχέο. ἴσχεο. 345. — ἀγακλεές. ρ', 716. — Sch.: στυφελίζειν. (512, α', 581, η', 261 etc.) ταράσσειν, θλίβειν, κακοῦν. — κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα. h. e. καλοῖς ῥεέθροις, *prorupit pulcris fluentis.* v. ann. ad σ', 485. — ἐρύκακε. 165.

385—390. Sch.: βεβριθυῖα. βαρεῖα, δεινή. — ἄητο, *spirabat*, vigebat, commovebatur. germanice id dicas: *ihr Herz im Busen athmete Zwietracht.* — πατάγῳ — βράχε. 9. — σάλπιγξεν, *resonabat*, *ut tuba*, h. e. clarissime. v. σ', 219. — γηθοσύνῃ. υ', 29. — quaesiverunt, quid sit, quod Jupiter laetetur. respondeamus, Jovem ἀνθρωπίζοντα gaudere tumultu bellico, ut heroës. id qui intellexit, H, ipsam pugnam hanc deorum per se quidem non ita malam esse putat, sed tamen supervacaneam, nec bene cohaerentem cum superioribus. secundas autem agens Knightius 137 versus, a 385. usque ad 520., delere non est veritus, et 384., omissis etiam verbis χωομένη περ, ita scripsit suo more: παϝσασθην· Ϝηρη γαρ ἐρυκακεν. αϜταρ ἀχιλλεϜς etc. „de deorum pugna,“ inquit, „Heynei sententiam libenter amplexus sum, totum nempe episodium ab aliena manu accessisse, et ad exempla antiquiora ejusmodi pugnarum in Titanomachiis adumbratum esse. a proelio enim inter Achivos et Trojanos, et a rebus gestis Achillis, quae post aliorum ducum αριστειας jam demum narrantur, prorsus alienum est; et, quod argumenta validiora suppeditat, haud pauca ei insunt quae ab Homerici sermonis indole plane abhorrent, ut ερις βεβριθυια, θυμος αητο, θαρσος αητον pro ααϜατον vel αϜατον, πανοψιον εγχος, ανοον κραδιην etc. etc. neque poëta nosse videtur fabulam de Neptuno et Apolline operam Laomedonti in annum locantibus;

ἔνθ' οἵγ' οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν· ἦρχε γὰρ Ἄρης
ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσε,
χάλκεον ἔγχος ἔχων, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον·

Minervam invadit Mars.

„Τίπτ' αὖτ', ὦ κυνόμυια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις,
θάρσος ἄητον ἔχουσα, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
ἦ οὐ μέμνῃ, ὅτε Τυδείδην Διομήδε' ἀνῆκας
* οὐτάμεναι, αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἑλοῦσα

quae serioris aevi morem et consuetudinem fingendi omnino redolet. neque minus imitatorem parum felicem produnt vs. 464—6. ad ζ. 146—9. adumbrati. his quoque ejectis reliquorum junctura interpolatorem plane prodit: fumus enim ex urbe incensa in comparatione, 522—3, ad fumum e flumine exsiccato et ripis exustis, quo circumfuso Achilles hostem fugientem caedit, omnino respicit, ita ut, episodio interposito, omnis ejus aptitudo et elegantia evanescat.“ ita rem confecisse sibi videtur vir doctissimus, cum non videt, quod caput est, dudum coeptam esse hanc pugnam deorum, quam tantopere amoliri studet, Xanthi certamine cum Achille et Vulcano; victo autem Xantho ceteros earundem partium deos, inprimis Martem impotentiorem, non posse non succurrere Trojanis in summo discrimine, ne ignaviores Fluvio esse videantur. praeterea fabulam istam de Neptuni et Apollinis opera Laomedonti locata hic noster attigit η', 453, loco minime suspecto; nec magnum momentum habet, quod hic paulo aliter narratur. quod autem dicit Knightius, sapere haec recentiorum mores temporum, plane contra est, habentque numina ista ἀνθρωπίζοντα verum colorem antiquitatis. mitto reliqua ab eo prolata in medium argumenta νοθείας, cum sint etiam illis infirmiora, praesertim verba quaedam ἅπαξ λεγόμενα, de quibus, ubi opus visum fuerit, in singulis locis sententiam meam interponam.

392. ῥινοτόρος. Ap.: ὁ τοὺς ῥινοὺς διατιτρώσκων, τουτέστι τὰς ἀσπίδας. ἢ ὁ τὸν χρῶτα διατέμνων. vera est prior harum interpretationum. sic δ', 447. et θ', 61.: ξύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, ξὺν δ' ἔγχεα. nusquam, quod sciam, corpora hominum dicuntur ῥινοί.

394—396. κυνόμυια. sic major pars librorum, in quibus Ald. 3., quae tamen et ipsa 421. habet κυνάμυια, sicut utroque loco Ven., Towul. et Vrat. d. et hoc et illud explicuit Hesych., Ap. nonnisi posterius. Suidas: κυνάμυια, ἡ ἀναιδεστάτη etc. ἀναλογικὸν est κυνόμυια, non item κυνάμυια, cui dissimilia verba μεσαιπόλιος, ἀκράχολος et ejusmodi alia praetendit E, in quibus α sive αι usurpatum est ad producendum eam syllabam, quemadmodum et ἐλαφηβόλος pro ἐλαφοβόλος dixerunt. composuit hanc vocem poëta, qua significaret summam audaciam atque impudentiam, qualis est canum et muscarum, ut annotavit Schol. A (v. α', 225, ρ', 570 etc.); cujus sententiae subscribo potius quam Scholiastarum Townl. et Victor., qui ricinos, κρότωνας, κυνοραϊστὰς (Odyss. ρ', 300.), intelligunt, quibus insectis nihil negotii est cum Minerva. Voss.: *schamloseste fliege.* ceterum nescio quis in Anthologia (Anth. Palat. 2. p. 627.) ridicule ventrem appellavit κυνόμυιαν, cum ne ipse quidem cogitaret, credo, insectum illud, sed fictam hanc ab Homero *canimuscam*, si ita fas est dicere, vocabulo cuso simili latino. herbae genus cognomine notum est ex Plinio H. N. 25, 11. — ἄητον. E: θάρσος ἄητον· τὸ πολὺ καὶ γοργὸν κατὰ ἄνεμον, ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ πνέω κ. προθυμοῦμαι. εἶπε γοῦν πρὸ μικροῦ (386.), ὅτι καὶ θυμὸς ἄητο ἐν φρεσὶ, τουτέστιν ἔπνεεν. haec notatio non tam inepta mihi videtur quam Heyneo, cum et similis vox ἀετὸς derivetur ab ἄω, ἄημι, „von der Leichtigkeit u. Schnelligkeit des windähnlichen hohen Fluges,“ ut ait Schn. v. ἀετός. vertas igitur licet θάρσος ἄητον *audaciam ventosam*, quemadmodum *ventosam plebem* dixit Flaccus Epist. 1, 19, 37., *ventosam et insolentem nationem* Plin. Panegyr. 31 etc. metaphora oblitterata Hesych.: ἄητον. πολὺ, μέγα, Ap.: μεγαλοβλαβές. Nicander Ther. 783.: ποηφάγος αἰὲν ἄητος, h. e. *insatiabilis*, quae notio minus apta est huic loco. cf. Buttmann. *Lexil.* 57. — ἢ οὐ. monosyllabum. v. ο', 18 etc. — ἀνῆκεν, ἀνῆκας. ε', 405 etc.

397, 8. πανόψιον ἔγχος. Schol

ἰθὺς ἐμεῦ ὦσας, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας;
τῷ σ' αὖ νῦν οἴω ἀποτισέμεν, ὅσσα μ' ἔοργας."
"Ὣς εἰπὼν οὔτησε κατ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός·
τῇ μιν Ἄρης οὔτησε μιαιφόνος ἔγχεϊ μακρῷ.
ἡ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ,

sed illum dea termino prosternit.

κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε, μέγαν τε,
τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης,
τῷ βάλε θοῦρον Ἄρηα κατ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα·
ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισε δὲ χαίτας,
τεύχεά τ' ἀμφαράβησε. γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
καί μιν ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Νηπύτι', οὐδέ νύ πώ περ ἐπεφράσω, ὅσσον ἀρείων
εὔχομ' ἐγὼν ἔμεναι, ὅτι μοι μένος ἰσοφαρίζεις.
οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐρινύας ἐξαποτίνοις,
ἥ τοι χωομένη κακὰ μήδεται, οὕνεκ' Ἀχαιοὺς
κάλλιπες, αὐτὰρ Τρωσὶν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις."

, auctore Aristarcho: τὸ οἱονεὶ πανό- τον, κ. λαμπρὸν, κ. ἐπιφανές. Sch.: ' τῇ πάντων ὄψει ὁρώμενον, *in con- ectu omnium, palam.* magis hos pro- s quam illos, qui derivabant πανόψιον ι ὀψὲ, ut esset *postremo, tandem.* fri- it tamen hoc epitheton, suspicorque ribendum esse πανόπλιον ἔγχος, *den istigen Schlachtspeer*, quoniam hasta irs est τῆς πανοπλίας. Eurip. Hel. 253.: ἁ δ' ἐν ἔγχει Γοργὼ πάνοπλος. ανόπλιον pro πάνοπλον, quemadmodum οπλος et ἐνόπλιος, ἔγχωρος et ἐγχώ- ος, similiaque promiscue dicuntur. de roribus librariorum circa ψ litteram v. chäfer. Mel. crit. p. 46., 117., Jacobs. aef. Anth. Pal. p. 58., nos inferius ad 35. — Sch.: ἔδαψας. (ε', 858.) ἔκοψας. 400—406. αἰγίδα θυσσ., ut ε', 38, ο', 229 etc. Venetus et E: ἀσπί- ι, quae videtur esse interpretatio, sub- cta fortasse λ', 434. et ρ', 43. alteram ripturam et Schol. A et E commemo- runt. — μιαιφόνος. ε', 31 etc. — ch.: ἀναχασσαμένη. (ε', 822, η', 34 etc.) ὑποχωρήσασα. (cf. geminum cum η', 264. — χειρὶ παχείῃ, *ma- ι magna* et robusta, ut deae. v. γ', 76 etc. eandem alias dicit βαρεῖαν seu γάλην. — μέλανα, *nigrum*, nigre- entem vetustate. hinc *antiquum* dixit irg. Aen. 12, 897. [*saxum circumspi- t ingens, Saxum antiquum, ingens, mpo quod forte jacebat, Limes agro situs, litem ut discerneret arvis.*] οὖ- ρον ἀρούρης. ὅρον χώρας. Ap. v. οὖρος: σημαίνει καὶ τὸν ὅρον τῆς γῆς. qui et hunc locum laudavit, et μ', 421. cf. de terminis Feith. 4, 1, 1. — θοῦ- ρον. ε', 30 etc.

407, 8. πέλεθρα. E: τὸ πέλε- θρον ἤτοι πλέθρον ὅτι διάστημά ἐστι ποδῶν ἑκατὸν, ἤτοι πήχεων ξς' καὶ δι- μοίρου, καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. scil. ann. ad ε', 245. cf. Schn. v. πλέθρον. „das Plethrum schätzt Grosse in den metrolog. Tafeln p. 16. auf 7 Ruthen, 3 Fuss, 8 Zoll rheinländisch." *Krause.* proceriorem etiam Hom. finxit Tityum. Odyss. λ', 576.: καὶ Τιτυὸν εἶδον, Γαίης ἐρι- κυδέος υἱὸν, Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα. — ἐκόνισε. ξ', 145. Sch.: ἀμφαράβησε. περι- ήχησε. variavit frequens illud ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ: v. δ', 504 etc.

410—414. νηπύτιε. ν', 292, υ', 200 etc. — Sch.: ἐπεφράσω. (ε', 665, Odyss. ε', 183 etc.) ἐπέγνως, ἐνόησας. — Schol. A: μητρὸς ἐριννύ. ἐξαπο- τίνοις. τιμωρίας ἀποδοίης τῇ Ἥρᾳ. Schol. B: τὰς κατάρας. E: τὰς μητρι- κὰς ἀρὰς, δι' ὧν Ἐριννύες ἐρεθίζονται κατὰ φαύλου παιδός. auget ἐξ praepo- sitio significationem verbi, ut passim. v. π', 602. „ita Liv. 30, 39.: *dum reliquum tempestatis exsaeviret.* Voss.: *also magst du der mutter verwünschungen ganz ausbüssen.*" Krause. — κακὰ μήδε- ται. η', 478., Odyss. μ', 295, ξ', 243. — ὑπερφιάλοισιν. γ', 106 etc.

quem ejulantem ut abducit Venus, illam quoque Minerva percutit, et ambobus humi jacentibus insultat.

Ὣς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ.
τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἑλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δ' ἐσαγείρετο θυμόν.
τὴν δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ὢ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνόμυια ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα
δηΐου ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε!“
Ὣς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
καί ῥ' ἐπιεισαμένη πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ
ἤλασε· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
τὼ μὲν ἄρ' ἄμφω κεῖντο ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
ἡ δ' ἄρ' ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε·
„Τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί,
εἶεν, ὅτ' Ἀργείοισι μαχοίατο θωρηκτῇσιν,
ὧδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὡς Ἀφροδίτη
ἦλθεν Ἄρει ἐπίκουρος, ἐμῷ μένει ἀντιόωσα!
τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο,
Ἰλίου ἐκπέρσαντες ἐϋκτίμενον πτολίεθρον.“
Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.

Apollinem ad pugnam provocat Neptunus; deinde vituperat, qui improbi Laomedontis populo auxilietur.

αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων·
„Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; οὐδὲ ἔοικεν,
ἀρξάντων ἑτέρων· τὸ μὲν αἴσχιον, αἴ κ' ἀμαχητὶ
ἴομεν Οὔλυμπόνδε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος. οὐ γὰρ ἔμοιγε
καλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.

415—417. *ὄσσε φαεινώ.* fulgent deorum atque heroum oculi. α', 200, π', 645, ν', 435. — *πυκνὰ μ. στενάχοντα.* σ', 318. — *ἐσαγείρετο θυμόν.* ο', 240.
420. β', 157, ε', 714 etc.
421, 422. *καὶ δὲ, καὶ δή.* — *βροτολοιγόν.* ε', 518 etc. — *δηΐου ἐκ πολ.* δ', 281, η', 119 etc. — *κατὰ κλόνον.* π', 331, 789, ε', 167 etc. — Sch.: *μέτελθε.* ἐπ' αὐτὴν παραγενοῦ. τιμώρησον. cf. δ', 539, ε', 456, 461 etc. saepius in his carminibus Junonis et ipsius Jovis mandato agit Minerva, non quo illis sit subjecta atque obnoxia, sed propter prudentiam et virtutem suam. v. β', 156, δ', 64, ε', 713, θ', 351 etc.
423—426. Sch.: *μετέσσυτο.* (ψ', 389.) ὥρμησεν. *ἐπιεισαμένη.* (λ', 367, υ', 454.) ἐφορμήσασα. — *τῆς — ἦτορ.* 114. — *ἐπὶ χθονὶ πουλ.* γ' 89, 265 etc.
428—430. *τοιοῦτοι*, *tales*, *sic* animosi, *sic* audentes, h. e. tam malo successu: nam ironice dixit ὧδε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες 430. — *θωρηκτῇσι* 277. — *τλήμονες*, *audaces*, quidvis facere parati. cf. ε', 670. Aeschyl. Ch. 351.: βροτῶν τλήμονι καὶ πανούργῳ *Χειρί.* v. ibi ann.
433. δ', 33, β', 501 etc.
436—445. Schol. A: *διέσταμεν.* ἀφέσταμεν τῆς μάχης. cf. 391. — *τὸ μὲν αἴσχιον.* τὸ, ὅ, διό. Sch.: αἴσχιον. ὀνειδιστικόν. — *ἴομεν*, ἴωμεν. — *Διὸς — δῶ.* α', 426., quo loco in ann. scribendum est φ', 438. — *ἄρχε.* incipere eum jubet certamen, vel aliquam stultitiam, quae se minus deceret seniorem ac prudentiorem. — *ἐπεὶ*

νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες, οὐδέ νυ τῶνπερ
μέμνηαι, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἀμφὶ,
μοῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
πὰρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν,
μισθῷ ἔπι ῥητῷ· ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν.
ἤτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν πέρι τεῖχος ἔδειμα
εὐρύ τε, καὶ μάλα καλὸν, ἵν' ἄῤῥηκτος πόλις εἴη·
Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες
Ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου, ὑληέσσης.
ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες Ὧραι
ἐξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
Λαομέδων ἔκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε.
σοὶ μὲν ὅγ' ἠπείλησε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθε
δήσειν, καὶ περάαν νήσων ἔπι τηλεδαπάων·

οἶδα. τ', 219. cf. ν', 355. — ἀγήνορι, *superbo*, insolenti. v. Schn. h. v. Theognis 1301.: σὺ δὲ μάργον ἔχων κ. ἀγήνορα θυμὸν etc. — πὰρ Διὸς, *ab Jove*, h. e. Jovis jussu. v. ann. ad α', 398 et Apollod. 2, 5, 9. E: ἰστέον δὲ ὅτι ὁ μὲν ποιητὴς οὔτε τὴν αἰτίαν παραδίδωσι, δι' ἣν ἐθήτευσαν, οὔτε ἀμφοτέρους (ut η', 452, 3., Pind. Ol. 8, 41.), ἀλλὰ τὸν Ποσειδῶνα μόνον δεῖμαι τὸ τῆς Τροίας τεῖχός φησι, τὸν δὲ Ἀπόλλωνα βόας βουκολεῖν. τῶν δὲ μεθ' Ὅμηρον οἱ μὲν αἰτίαν τῆς ῥηθείσης θητείας ἀπέδωκαν τὴν ἐκ τοῦ Διὸς ποινὴν, ὅτι συνδῆσαι αὐτὸν ἐβουλεύσαντο· ἕτεροι δέ φασιν, ὅτι οὐχὶ ἄκοντες, ἀλλ' ἑκόντες, ἐθήτευσαν ξένοις ἐοικότες, ἵνα τὴν Λαομέδοντος ὕβριν πειράσωσιν· ὃ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ὁ π. διδάσκει ἔθιμον εἶναι τοῖς θεοῖς. ὅθεν, φασὶ, θανόντος τοῦ ὑβριστοῦ Λαομέδοντος βοηθεῖ τοῖς Τρωσὶν Ἀπόλλων, ἀντισηκούμενος τιμαῖς· ἐτιμᾶτο γὰρ, ὥσπερ ἐν Χρύσῃ, καὶ Κίλλῃ, καὶ Τενέδῳ, οὕτω καὶ ἐν Ἰλίῳ. Ποσειδῶν δὲ, ἀγέραστος μείνας, μνησικακεῖ τοῖς ἀπογόνοις τοῦ ὑβριστοῦ. ταῦτά τε οὖν φασί τινες, κ. ὅτι ἀμφότεροι τὸ Τρωϊκὸν τεῖχος ἔδειμαν. — similiter Sch.: Ἀπόλλων οὐ μνησικακεῖ, διότι μᾶλλον τιμᾶται παρ' αὐτῶν. ἡ δὲ τελευταία χάρις, κἂν ἐλάσσων ᾖ, δύναται μεῖζον ἔγκλημα λῦσαι. — idem: θητεύσαμεν. (Odyss. λ', 488, σ', 356.) ἐπὶ μισθῷ ἐνδουλεύσαμεν. (Scholl. Ambros. et Palat. ad Odyss. δ', 644.: θῆτες λέγονται οἱ ἐλεύθεροι μὲν, μισθῷ δὲ δουλεύοντες, δμῶες δὲ αὐτοὶ οἱ δοῦλοι etc. v. etiam Nitzsch. ann. ad eum locum.) ἐπὶ ῥητῷ. ἐπὶ ὡμολογημένῳ καὶ ὡρισμένῳ μισθῷ. — „σημαίνων. ἐπιτάσσων. α', 289, β', 805." *Ex H.*

447 — 452. ἄῤῥηκτος. ξ', 56, β', 490 etc. — εἰλ. ἕλικας βοῦς. ι', 462, ψ', 166, Odyss. α', 92 etc. — βουκολέεσκες. hymn. in Ven. 55.: βουκολέεσκε βόας nam ita scribendum est. — Ἴδης ἐν κν. 559, β', 821. — Sch.: πολυπτύχου. (χ', 171., epigr. Hom. 10, 2.) πολλὰς ἐξοχὰς κ. ἀποκλίσεις ἔχοντος. (*Ida's Höhen umher, des gewundenen, waldumragten.* — τέλος, *terminum*, h. e. diem dictam mercedi solvendae.) πολυγηθέες. πολλὴν χαρὰν τοῖς ἀνθρώποις τῇ αὐτῶν ἐπελεύσει ἐμποιοῦσαι. (loquitur, ut homo, cui *grata superveniet*, *quae non sperabitur*, *hora*, ut ait Horat. Epist. 1, 4, 14. vel intelligamus tempus gratum Neptuno et Apollini propter mercedem operae mercenariae accipiendam. E: πολ. ὧραι ἢ ἐν αἷς χαίρουσιν οἱ θῆτες ἀπολαμβάνοντες τὸν μισθὸν, ἢ καὶ καθόλου αἱ πολλοὺς εὐφραίνουσαι, ὡς αὔξουσαι τοὺς καρπούς. hoc certe alienum est. — ἐξέφερον, *efferebant*, afferebant.) βιήσατο. (ψ', 576, Odyss. η', 278, φ', 348.) μετὰ βίας ἀφείλετο. proprie: *vim nobis intulit de mercede.* — ἔκπαγλος, *insolens.* 589. α', 146 etc.

453, 4. σοὶ μὲν — δήσειν. descriptio vendendi in servitutem — περάαν, περᾶν. β', 613, μ', 63 etc. — νήσων ἔπι τηλεδαπάων. χ', 45. Sch.: τηλ. πόῤῥω οὐσῶν. editiones urbium, αἱ ἀπὸ τῶν πόλεων, referente Schol. A: θηλυτεράων, *fertilium.* v. Etym. v. θηλυτεράων et H, cui aptior videtur scriptura vulgata; nec immerito.

στεῦτο δ' ὅγ' ἀμφοτέρων ἀπολεψέμεν οὔατα χαλκῷ.
νῶϊ δέ τ' ἄψοῤῥοι κίομεν κεκοτηότι θυμῷ,
μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσε.
τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν, οὐδὲ μεθ' ἡμέων
πειρᾷ, ὥς κε Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται
πρόχνυ κακῶς, ξὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισι!"

absistit Apollo a certamine.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
„Ἐννοσίγαι', οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο
ἔμμεναι, εἰ δὴ σοίγε βροτῶν ἕνεκα πτολεμίζω,
δειλῶν, οἳ, φύλλοισιν ἐοικότες, ἄλλοτε μέν τε
ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀκήριοι. ἀλλὰ τάχιστα
παυσώμεσθα μάχης· οἱ δ' αὐτοὶ δηριαάσθων."

quem recedentem increpat Diana.

Ὣς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτράπετ'· αἴδετο γάρ ῥα
πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσι.

στεῦτο. (β', 597 etc.) διεβεβαιοῦτο, ὑπισχνεῖτο.

455. ita cod. Lips., Sch., nec dubie Scholl. Veneti, quorum alter: ὅτι καταχρηστικῶς ἀπολεψέμεν ἀντὶ τοῦ κατακόψειν, alter: λεψέμεν δὲ τὸ σιδήρῳ τεμεῖν. Sch.: ἀπολεψέμεν. ἀπολεπίσαι. E: τὸ δὲ ἀποκοψέμεν ο. χαλκῷ τινὲς ἀπολεψέμεν γράφουσιν, ὅ ἐστι σιδήρῳ τεμεῖν, ὁμοίως τῷ (α', 236.) περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψεν. horum nemo facile dubitaverit utrum sit interpretandi gratia adscriptum. doctius ἀπολεψέμεν esse ait ipse H., retinuit tamen ἀποκοψέμεν. Ven. A, Barocc., W: ἀποκόψειν. ceterum hoc genus supplicii vocatur ἀκρωτηρίασις, quo debacchatus esse dicitur rex Echetus (Odyss. σ', 85—87), et olim Hercules in praecones Ergini (Apollod. 2, 4, 11. cf. 3, 5, 1.); nec aliter Ulysses saevit Odyss. χ', 475—477. quae immanitas ne seriore quidem tempore desiit apud barbaros (Xenoph. Anab. 1, 9, 13.), ipsorumque Christianorum annales maculavit.

456—460. ἄψοῤῥοι. γ', 313 etc. — κίομεν. β', 509 etc. — Sch.: κεκοτηότι θυμῷ. (Odyss. ι', 501, τ', 71, χ', 477.) ὀργισμένῃ τῇ ψυχῇ. — μισθοῦ. genit. causae. — „ὑποστάς. συνταξάμενος, ὑποσχόμενος. sic ὑποσταίη ι', 445." H. — πειρᾷ, experiris, pugnas. — πρόχνυ, funditus, prorsus. ι', 566. — αἰδ. ἀλόχοισι. ζ', 250, Odyss. κ', 11.

462—467. Sch.: σαόφρονα. (Odyss. δ', 158.) σώφρονα, φρόνιμον. (πτολεμίζω, pergo bellare. minus bene Cantabr., Townl. et alii MSS., item ed. Rom.: πτολεμίξω vel πολεμίξω, quasi nondum coepta actione bellandi, cum diu sit, ex quo arma tulit Apollo adversus patruum. cf. 481. δειλῶν. (ε', 574 etc.) ἀθλίων. ζαφλεγέες. μεγάλως ἔνθερμοι, ἐνεργεῖς, δραστήριοι. ἢ λαμπροὶ καὶ αὐξανόμενοι. (hoc malim propter oppositum φθινύθειν. comparare videtur homines cum flamma, quae primum laete exardescit, mox, materia deficiente, extinguitur.) τελέθουσι. (η', 282, ι', 441 etc.) γίγνονται. (ἀρούρης καρπὸν, fructum terrae, fruges. vinum sic appellatur γ', 246. — ἄλλοτε δ' αὖ φθιν. minus εὐφώνως, nec pari emphasi, codd. Lips., Mori et unus Vindob., W, H: ἄλλοτε δὲ φθιν. ceterum v. β', 346 etc. — ἀκήριοι, debiles, infirmi. v. ann. ad ε', 812. similis sententia est ζ', 146—149. haec laudaverunt Plut. de Consolat. p. 104 F. et Stob. de brevitate vitae serm. 98. vel 96. — αὐτοὶ, soli.) δηριαάσθων. (μ', 421, ρ', 734.) φιλονεικείτωσαν.

469—471. πατροκ. — παλάμησιν. εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῦ πατρὸς ἀδελφοῦ. malim, quod usitatius, τῷ πατρὸς ἀδελφῷ. v. Blomfield. gloss. ad

τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε, πότνια θηρῶν,
Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον·
„Φεύγεις δή, Ἑκάεργε, Ποσειδάωνι δὲ νίκην
πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας;
νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως;
μή σευ νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
εὐχομένου, ὡς τοπρὶν, ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
ἄντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.“

sed arrogantiam ejus reprehendit Juno, ipsamque saeve castigat.

Ὣς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων,
ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίη παράκοιτις
νείκεσεν Ἰοχέαιραν ὀνειδείοις ἐπέεσσι·
„Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδεὲς, ἀντί' ἐμεῖο
στήσεσθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι,
τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ· ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶ
Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν, ἥν κ' ἐθέλῃσθα.
ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν,
ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοσιν ἶφι μάχεσθαι.

Aeschyl. Sept. 677. et, quem citavit, Soph. Oed. Col. 917, Trach. 419 etc. — *πότνια θηρῶν*, *domina ferarum*, ut Pind. Pyth. 4, 380 de Venere: *πότνια ὀξυτάτων βελέων.* E: — *οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τοῦ δεσπότις ἐνταῦθα νοοῦσι τὸ πότνια. Ἀνακρέων οὖν φησι μεταλαβὼν δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν.* Ap.: *πότνια. σεβαστὴ καὶ ἔνδοξος.* (α', 357 etc.) *ὁ δὲ Ἀπίων δέσποινα, τιμία.* sic Hom. hoc uno loco. — *ἀγροτέρη*, *agrestis.* v. 486, β', 852, μ', 146 etc. Hesych.: *ἡ ὀρεία.* consequens est, quod dicit Sch.: *κυνηγετικὴ, θηρατική*: neque enim haec vox ducenda est ab *ἀγρὰ*, *venatio*, quod faciunt nonnulli. notum epitheton Dianae: v. Paus. 1, 41, Xenoph. Hellen. 4, 2, 20 etc.

473—477. *ἐπέτρεψας*, *concessisti.* — Sch.: *μέλεον.* (κ', 480, π', 336.) *μάταιον.* *vanum*, quia non dimicastis. — *ἀνεμώλιον*, *ventosum*, vanum. δ', 355, 837 etc. — *αὔτως.* α', 133 etc. — *πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν*, *patris* Jovis *in aedibus*, ubi consessus deorum habebantur. cf. α', 396. — *ἄντα Ποσ. ἐναντίβιον.* dictum tautologia emphatica. v. supra 67—73, θ', 168 etc.

480. non legit E hunc versum in suis exemplaribus, itaque omissum putat *ἔφη*, vel intelligendum *ἀπὸ κοινοῦ* ex superioribus *προσέφη*, „*ἵνα ᾖ, ὡς ὁ μὲν Φοῖβος οὐδέν τι προσέφη τὴν Ἄρτεμιν, ἡ δὲ Ἥρα προσέφη τάδε.*“ miratur autem hanc ellipsin, velut aptam irae Junonis: *ὑπεσημήνατο, τὴν τοῦ λόγου ἔλλειψιν προσφυῶς γενέσθαι τῷ χόλῳ [τῆς Ἥρας], οὗ ἴδιον μὴ κρατεῖν ὀρθῆς φράσεως.* cui bene respondet Montbel.: „Je n'adopte pas cette critique. Dans Homère, tous les discours sont précédés d'un vers qui annonce que le personnage va parler; c'est un usage constant, invariable. (voyez les Observ. sur le v. 347. du 15. chant de l'Iliade, où la même question se trouve traitée.) Il est possible que la tournure admirée par Eustathe soit très-poétique, mais elle n'est pas homérique.“

481—484. *μέμονας.* η', 36 etc. — *κύον ἀδδεές.* θ', 423. — Sch.: *μένος ἀντ.* (α', 589.) *ἐναντιοῦσθαι τὴν δύναμιν. λέοντα. ἐπίφοβον ὡς λέοντα.* — *γυναιξὶ*, *feminis mortalibus*, quas morte naturali extinctas Diana telis suis confixisse credebatur, sicut Apollo viros, praesertim seniores. v. ω', 758, 759. Odyss. ο', 409: *ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κάτα φῦλ' ἀνθρώπων, Ἐλθὼν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξὺν Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.* — *θῆκεν*, *fecit.* — *ἔδωκε*, *dedit*, tibi tribuit. Virg. Aen. 1, 65.: *Aeole, namque tibi divûm pater atque hominum rex Et mulcere* dedit *fluctus et tollere vento* etc.

εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς,
ὅσσον φερτέρη εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις."
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε
σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἴνυτο τόξα,
αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔθεινε παρ' οὔατα μειδιόωσα
ἐντροπαλιζομένην· ταχέες δ' ἔκπιπτον ὀϊστοί.
δακρυόεσσα δ' ὕπαιθα θεὰ φύγεν, ὥστε πέλεια,
ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην,
χηραμὸν, οὐδ' ἄρα τῆγε ἁλώμεναι αἴσιμον ἦεν·

487, 8. *εἰ δ' ἐθέλεις — ἀντιφερίζεις.* intell. *καλῶς ἔχει* vel *ἄγε δάηθι*, quod supplet Schol. A. *σχῆμα ἀνανταπόδοτον*, de quo ann. ad α', 135. cf. 567. quod Scholl. Veneti etiam sic interpungi posse putant: *εἰ δ' ἐθέλεις, πολ. δ.*, ut *δαήμεναι* intelligendum sit *δάηθι*, falluntur. v. ζ', 150, υ', 213, Batrach. 61. (*εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, εὐχερές ἐστιν*) etc. — *ἀντιφερίζεις.* 357.

489. *ἀμφοτέρας — σκαιῇ.* magna profecto fuerit necesse est Junonis sinistra, qua Dianae ambas manus comprehenderit, velut virgunculae septuennis. atqui ipsa se dicit *φερτέρην*, *fortiorem*, neque falsus fuerit, credo, qui suspicetur, veteres deam summam, Jovisque sororem atque conjugem, etiam statura praeditam putasse apposita ad dignitatem; quemadmodum et Minerva minor cogitanda est Jovis capite, ex quo prosiluerit cum armis; minorque item dea Victoria, quam manu tenet in artibus. cf. 506.

490 — 497. *αἴνυτο.* λ', 579, ν', 550 etc. — *τόξα*, *arcum*, ut α', 45. de Apolline: *τόξ' ὤμοισιν ἔχων.* arcu suo percussa Diana dum recedit inclinato corpore, sagittae ei excidunt. — Schol. B: *ἐντροπαλιζομένης.* (ita scribendum est ap. eum, non *ἐν — η.*) *ἐξ ἀποστροφῆς ἀνθισταμένης. αἱ δὲ πλείους κατ' αἰτιατικὴν, ἵν' ᾖ ἐκτρέπουσαν τὰς ὄψεις πρὸς τὰς τῆς χειρὸς καταφορός.* cf. E. respicit subinde Diana vapulans et resistit; tandem inermis nec parem se sentiens Junoni, fugit. ceterum ipsi Junoni verbera minatur Jupiter ο', 16, 17., ubi v. ann. — *ὕπαιθα.* 255. — *ὑπ' ἴρηκος.* 22, 553. de *accipitre* v. inprimis ο', 237. — Sch.: *χηραμόν. χώρημα, κατάδυσιν.* Ap.: *χηραμός. ἡ κατάδυσις. καί ἐστιν οἷον χωραμὸς, εἰς ἣν χωρητικῶς πέλει.* * (h. e., ni fallor, *εἰς ἣν χωρεῖ τις, ὡς πέλεια.* de κ et σ litteris confusis v. υ', 494. et supra 18, ubi olim *ἔκθορε* vel *ἔνθορε* legebatur. Villois.: *εἰς ἣν χωρεῖται ἡ πέλεια.*) *χηραμὸν δὲ κυρίως τὴν κατάδυσιν, ὅτι μόνον χωρεῖ τὸν ὄφιν.* hoc ab alio quam Apollonio adscriptum esse, dubitare nos haud sinunt Porphyrius aliique grammatici, qui serpentibus propriam dicunt *χειήν.* v. Villois. h. l. et ipsum Ap. v. *χειῇ.* ceterum *χηραμὸς* ductum est a *χῆρος*, ut *ἰταμὸς* ab *ἴτης*, habentque verba *χῆρος* et *χῶρος* communem stirpem *χάω.* v. Schn. his vocibus. vertas: *fissam* vel *vacuam.* — *οὐδ' ἄρα — ἦεν.* mira eademque suavissima *ἀνθρωποπάθεια*, quae vel sola ostendat, haec profecta esse a poëta antiquissimo, quasi, ut hominum, sic etiam animalium actiones gubernante fato. — quod ad ipsum hoc simile attinet, usurpari quidem solet columba in significanda maxima timiditate; quemadmodum Maro dixit, annotante Eichh., Eclog. 9, 11.: *sed carmina tantum Nostra valent, Lycida, tela inter Martia, quantum Chaonias dicunt aquilâ veniente columbas.* sed quos ejusdem poëtae locos ex hoc expressos putarunt viri docti, eos abhorrere a simplicitate Homerica, ostendit Montbelius hisce verbis, quae adscripsimus ad acuendum judicium minus peritorum. sic igitur vir humanissimus: „Quelques auteurs ont pensé que Virgile avait voulu imiter cette comparaison lorsqu'il a dit, dans le 5. livre de l'Enéide, 213.: *qualis spelunca subito commota columba, Cui domus et dulces latebroso in pumice nidi, Fertur in arva volans, plausumque exterrita pennis Dat tecto ingentem; mox, aëre lapsa quieto, Radit iter liquidum, celeres neque commovet alas.* Quanto ornatius! s'écrie Heyne en parlant de ce passage; mais on peut dire, qu'il n'y a pas de parallèle à établir entre les deux poetes, si ce n'est que dans l'un et l'autre il est question d'une colombe qui s'envole. Homère n'a exprimé qu'une

ὣς ἡ δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.

pariter Mercurius paciscitur cum Latona.

Λητὼ δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
„Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι (ἀργαλέον δὲ
πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο),
ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
εὔχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῆφι βίηφιν.“
Ὣς ἄρ' ἔφη· Λητὼ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα,
πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κονίης.

Dianam consolatur Jupiter.

ἡ μὲν τόξα λαβοῦσα πάλιν κίε θυγατέρος ἧς·
ἡ δ' ἄρ' Ὄλυμπον ἵκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ·
δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη,
ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε. τὴν δὲ προτί οἱ
εἷλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο, ἡδὺ γελάσσας·
„Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανιώνων
μαψιδίως, ὡσεί τι κακὸν ῥέξουσαν ἐνωπῇ;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἐϋστέφανος Κελαδεινή·
„σή μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ, λευκώλενος Ἥρη,
ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται.“

action; Virgile en a peint les détails avec un merveilleux goût. Ces expressions: *dulces nidi*, *aëre lapsa quieto*, *iter liquidum*, appartiennent entièrement au poète latin, et sont de véritables créations. Ernesti (auctore Cl.) donne comme imitation cet autre passage Virgile (Aen. 11, 721.): *quam facile accipiter saxo sacer ales ab alto Consequitur pennis sublimem in nube columbam.* Ici la poésie est bien moins brillante que dans le premier morceau cité, et les idées n'offrent guère un meilleur rapprochement.“ — *διάκτορος Ἀργ.* β', 103.

499, 500. Sch.: *πληκτίζεσθαι*. *διαπληκτίζεσθαι, στασιάζειν.* E: *πληκτίζεσθαι, τὸ μάχεσθαι ἢ ἐρίζειν ἕως πληγῆς.* de diphthongo elisa v. α', 117. — *πρόφρασσα*, *promta*, nec dubitanter. „κ', 290.: — *ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέστης. Ὣς νῦν μοι ἐθέλουσα. παρίστασο* etc.“ *Krause.* cf. Odyss. ε', 161, κ', 306, ν', 391. jocatur Mercurius suo more (v. Odyss. θ', 334 — 343.), nec ridendi materia deest ap. Homerum veteresque, ad seria et ludicra aeque paratos.

502—507. *τόξα*, *arcum et sagittas*, per syllepsin. — Sch.: *πεπτεότα.* (vulgata olim scriptura; sed probatiores libri: *πεπτεῶτ'*, ε medio liquescente.) *πεπτωκότα.* (cf. Odyss. ξ', 354, χ', 362 etc. — *στροφ. κονίης.* π', 775. — *πάλιν κίε θυγατέρος ἧς*, *rediit ad filiam suam.* de hoc usu genitivi v. δ', 100, λ', 290, ο', 692, et de producta propter rhythmum syllaba finali vocis *θυγ.* 507, α', 416, λ', 226 etc. — *ἀμφὶ — τρέμε.* tremente Diana simul tremere dicitur ejus vestis. *ἀμβρόσιος ἑανός.* idem est *νεκτάρεος* γ', 385. cf. α', 529 etc.) *προτὶ οἱ.* (sic ille, ut vulgo. Townl. et Vict.: *προτὶ οἷ.*) *πρὸς ἑαυτόν.* imo *προσεῖλέν οἱ*, h. e. *προσελάβετο ἑαυτῷ, προσεπτύξατο.* encliticon est *οἱ*, quidquid argutantur Scholl. v. H.

509, 510. ε', 373, 374. non legitur 510. in Ven. A, Lips. et aliis nonnullis codd., nec E eum commemoravit. quare uncis inclusit W. mihi non liquet, qui sciam, similia nunc addere, nunc omittere solere librarios sine ratione.

511—513. *ἐϋστέφανος.* epitheton Veneris in Odyssea, θ', 267, 288, σ', 192. et hymno in Venerem 6, 176, Thebarum autem, sed alio sensu, τ', 99. Sch.: *καλὴν στεφάνην ἔχουσα. στεφάνη δέ ἐστι κόσμος γυναικεῖος, καὶ περικεφαλαίας εἶδος.* diadema. cf. Hesych. mire et sine auctore E: *στέφανος ἢ στεφάνη γυναικεῖος κόσμος ἐπομφάλιος.* — *Κελαδεινή.* π', 183, υ', 70. — *στυφέλιξε.* 380. — *ἐφῆπται.* β', 15, η', 402 etc.

Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Apollo confert se ad arcem Trojae, ceteri dii ad Olympum redeunt.

αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσετο Ἴλιον ἱρήν·
μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος ἐϋδμήτοιο πόληος,
μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπέρμορον ἤματι κείνῳ.
οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὄλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες,
κὰδδ' ἶζον πὰρ Ζηνὶ κελαινεφεῖ. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Τρῶας ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.
ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει
ἄστεος αἰθομένοιο, θεῶν δέ ἑ μῆνις ἀνῆκε,
[πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκεν,]
ὡς Ἀχιλεὺς Τρώεσσι πόνον καὶ κήδε' ἔθηκεν.

Achillem approperantem conspicatus ex turri Priamus portas urbis aperire fugientibus Trojanis, iisque receptis confestim claudi jubet, ne ille simul irruat.

Ἑστήκει δ' ὁ γέρων Πρίαμος θείου ἐπὶ πύργου,
ἐς δ' ἐνόησ' Ἀχιλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἀλκὴ
γίγνεθ'. ὁ δ' οἰμώξας ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε,
ὀτρυνέων παρὰ τεῖχος ἀγακλειτοὺς πυλαωρούς·
„Πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ', εἰσόκε λαοὶ
ἔλθωσι προτὶ ἄστυ πεφυζότες! ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
ἐγγὺς ὅδε κλονέων· νῦν οἴω λοίγι' ἔσεσθαι.
αὐτὰρ ἐπεί κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,
αὖτις ἐπανθέμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας·
δείδια γάρ, μὴ οὖλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἅληται."

516—523. „*μέμβλετο*. τ', 343. cf. δ', 11." *Ex H.* — *ἐϋδμήτοιο*. α', 448, μ', 36, π', 700 etc. — *ὑπέρμορον*. β', 155. — *χωόμενοι*. Schol. A: *συγχείμενοι*, h. e. *συγχεόμενοι*, *συγκεχυμένοι*, *confusi*, *turbati*, non irati, quod minus bene opponitur gloriationi aliorum deorum, ut H annotavit. cf. ν', 165. cognatae tamen sunt hae notiones, nec magni refert, utro modo intelligas. — Sch.: *ὄλεκεν*. (θ', 279, λ', 150 etc.) *ἀνῄρει*. — *μώνυχας*. ε', 236 etc. — *ἀνῆκεν*, *emisit*, emittere sive excitare solet. cf. 545, ε', 405 etc.

524. versus putidus et in vicinis sublectus ad explicandam, opinor, iram deorum. quem versum non miror displicuisse Montbelio; neque habetur in uno Vindobonensium librorum, quos Alterus adhibuit. quare eum separavi a genuinis.

526—534. *θείου*. Scholl. Ven.: *παρόσον θεοποιητόν ἐστι τὸ τεῖχος*. θ', 519.: *θεοδμήτων ἐπὶ πύργων*. — *ἄφαρ*. α', 349 etc. — *κλονέοντο*. 554, ε', 8 etc. — *πεφυζότες*. 6. — *ἀγακλειτούς*. appellatio dignitatis, ut *δῖος*, *ἴφθιμος*. v. β', 564, π', 463 etc. *ἱεροὺς* portarum custodes vocat ω', 681. — Sch.: *πυλαωρούς*. *πυλωρούς*. χ', 69. canes appellantur *τραπεζῆες πυλαωροί*. — *πεπταμένας*. ε', 195, ρ', 371 etc. — „*ὅδε*, *hic*, praesens, ut τ', 140. *ἐγὼ ὅδε*" etc. *Ex H* cf. poëtas scen. et Atticos passim. — *λοίγια*. α', 518, 573. — *ἀλέντες*. ε', 823, π', 403, infra 571, 607 etc.

535. *ἐπανθέμεναι*, *ἐπαναθεῖναι*. sic Aristarchus; aliquot autem edd. urbium: *ἐπ' ἂψ θέμεναι*, ut narrat Schol. A. Etym. p. 354. l. 25.: *ἐπάψ θέμεναι*. scilicet in proclivi est permisceri ν et ψ, quae est forma saepe attrita ψ litterae in multis libris. v. Schaefer. l. c. ad 397. — „*σανίδας πυκ. ἀρ.* v. ι', 579, μ', 121, Odyss. β', 344" etc. *Ex H.*

536—543. *οὖλος*. β', 6. — *ἄλη*-

Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας.
αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος· αὐτὰρ Ἀπόλλων
ἀντίος ἐξέθορε, Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι·
οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο,
δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίοιο
φεῦγον. ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχεϊ· λύσσα δέ οἱ κῆρ
αἰὲν ἔχε κρατερή, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι.

Agenorem Achilli objicit Apollo, et audacia complet.

Ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον υἷες Ἀχαιῶν,
εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκε
φῶτ', Ἀντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε, κρατερόν τε.
ἐν μέν οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε, πὰρ δέ οἱ αὐτὸς
ἔστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας Κῆρας ἀλάλκοι,
φηγῷ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.

dubitat tamen ille, quid faciat.

αὐτὰρ ὅγ' ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον,
ἔστη, πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
„Ὤ μοι ἐγών, εἰ μέν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος
φεύγω, τῇπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι κλονέονται,
αἱρήσει με καὶ ὥς, καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσει.
εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ, ποσὶν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ
* φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλήϊον, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι

ται, ab ἄλομαι Ionico. v. θ', 85, λ', 192 etc. — ἄνεσαν, ab ἀνίημι, *laxarunt*. Sch.: ἀνέστειλαν, ἀνέῳξαν. v. ξ', 209. — ἀπῶσαν. θ', 96, 206, ρ', 649 etc. — ὀχῆας. μ', 121, 455 etc. — τεῦξαν φάος, *salutem pepererunt*. v. ζ', 6 etc. — Ap.: καρχαλέοι. κατάξηροι. ubi hunc versum laudat. καρχαλέος idem est quod καρχαρέος, κεχαραγμένος, ὀξὺς, τραχύς: unde canis καρχαρόδους et καρχαρέοι κύνες ap. Apollon. Rhod. 3, 1058. Schol. B: ξηραίνει γὰρ κ. τραχύνει τὴν γλῶσσαν ἡ δίψα ἡ πολλή. cf. H. sic autem W et H secundum libros Ven., Townl., 2 Vindob., ed. Rom., Steph., E. alii καρφαλέοι, a κάρφω, *arefacio*, quod placet Schneidero. — κεκονιμένοι. ν', 820, χ', 405. — σφεδανὸν, *acriter*. v. λ', 165. — ἔφεπε. λ', 177, ο', 742 etc. — λύσσα κρατερή. ι', 239. cf. ibid. 305. — μενέαινε. γ', 379, δ', 32 etc. — κῦδος ἀρέσθαι. μ', 407, α', 279, η', 203 etc.

545—551. δῖον pertinet ad φῶτ', nec interpungendum post ἀνῆκε. vidit hoc H. — ἀνῆκε. 523. — θανάτοιο βαρ. Κῆρας. emendatio Barnesii, a Wolfio atque Boissonadeo recepta, et merito. libri θ. βαρ. χεῖρας, permutatis inter se κ et χ litteris, ut saepe factum: v. ι', 249, ο', 444. — φηγῷ κεκλιμένος, *ilici acclinis*, ut ἀσπίσι κεκλιμένοι γ', 135 etc. — Sch.: πόρφυρε. (Odyss. δ', 427, 572, κ', 309.) κατὰ βάθος ἐμερίμνα κ. διενοεῖτο. v. Schn. v. πορφύρω.

552. 53.

553—561. ὑπὸ κρατ. Ἀχ. 494. — τῇπερ, *qua parte*, quorsum. cf. 4. — κλονέονται. 528. — ἀνάλκιδα. β', 201, ε', 331 etc. — δειροτομήσει. 89. — ὑποκλονέεσθαι Ἀχιλῆϊ. h. e. κλονέεσθαι ὑπὸ Ἀχ. v. 553, et de dativo usurpato ρ', 758, σ', 11. — Schol. B: Ἰλήϊον. τὸ πρὸς τῷ τάφῳ τοῦ Ἴλου. de Ili regis sepulcro v. κ', 415; sed neque usquam is locus vocatur πεδίον Ἰλήϊον, nec fere medio in campo Trojano situs salvum praestare poterat Agenorem. quare Ἰδήϊον, Cra-

Ἴδης τε κνημούς, κατά τε ῥωπήϊα δύω,
ἑσπέριος δ' ἂν ἔπειτα, λοεσσάμενος ποταμοῖο,
ἱδρῶ ἀποψυχθεὶς ποτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην.
ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
μή μ' ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίονδε νοήσῃ,
καί με μεταΐξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν.
οὐκέτ' ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξαι·
λίην γὰρ κρατερὸς περὶ πάντων ἔστ' ἀνθρώπων.
* εἰ δέ κέν οἱ προπάροιθε πόλιος κατεναντίον ἔλθω·
καὶ γάρ θην τούτῳ τρωτὸς χρὼς ὀξέϊ χαλκῷ,
ἐν δὲ ἴα ψυχή, θνητὸν δέ ἕ φασ' ἄνθρωποι.
[ἔμμεναι· αὐτάρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.]

tandem Achillem manet, velut panthera venatorem.

Ὣς εἰπὼν Ἀχιλῆα ἀλεὶς μένεν· ἐν δέ οἱ ἦτορ

tetis correctionem, probaremus, nisi haec et similia Ἰδαίῳ Κρονίωνι, Ἰδαίων ὀρέων, diceret Hom., non Ἰδηΐῳ, Ἰδηΐων. suaderem εὐληΐον, aptum epitheton campi remoti a pugnis, ultra Trojam, ad Simoëntem (v. Kraus.), si certa esset ejus vocabuli auctoritas. usurpavit tamen Hom. verbum βαθυλήϊος σ', 550, nec desunt similia εὔκαρπος, εὔλειμος, quod nostro est βαθύλειμος ι', 151 etc. cf. 602. — — Ἴδης τε κνημούς. 449. — ῥωπήϊα. ν', 199. — ἑσπέριος, *vespertinus*, vespere. v. Horat. Epod. 16, 51 etc. — ἀποψυχθείς, *refrigeratus*. cf. Odyss. ω', 347.

562. λ', 407 etc.

563—566. μή μ' ἀπ. etc. intell. δέδοικα. v. Viger. p. 455. ann. †. Schol. B: ἀπαειρόμενον. ἀπαίροντα κ. ἀποχωροῦντα. — περὶ — ἀνθρώπων. α', 287 etc.

567. πόλιος. sic ed. Rom., Steph., E, W, elisa vocali media, cujus rei desidero exemplum. Flor. et Aldd.: πόληος. unus Vindob., quem secutus est H, πόλεος, Attice. abhorret a metro hujus versus vox κατεναντίον, qua nusquam utitur Homerus. videatur igitur cuipiam sic scribendum esse εἰ δέ κέν οἱ προπ. πόληος ἐναντίον ἔλθω, vel probioribus numeris: εἰ δέ κ' ἐναντίον οἱ ἔλθω προπ. πόληος. verum hoc si legissent librarii, quomodo illis in mentem venire potuisset dare κατεναντίον, luxato versu? hinc mihi nata est suspicio, latere aliquid in vocabulo πόλιος. ponamus πολύς, et habebimus simul sententiam his rebus aptissimam, et versum optime tornatum. πολὺς est *vehemens*, impetuosus, ut Eurip. Or. 1172.: καί νιν δοκῶ, τὸ πρῶτον ἢν πολὺς παρῇ, Χρόνῳ μαλάξειν σπλάγχνον, et Hippol. 421.: Κύπρις γὰρ οὐ φορητὸν, ἢν πολλὴ ῥυῇ, et Comicus Ran. 1038.: μέγα τὸ πρᾶγμα, πολὺ τὸ νεῖκος, et ipse Hom. simili sensu η', 156.: πολλὸς γάρ τις ἔκειτο. mallem hic quoque similius πολλὸς, id si versus admitteret. genitivum requirentes posuisse videntur προπάροιθε πόλιος, cum per se dictum προπάρ. idem significet, scil. *ante urbem*, in campo Scamandrio, in quo pugnatur; vel forte scriptum est, proclivi quidem lapsu, πόλιος pro πολύς, quemadmodum υ et οι commutari inter se solent. bene autem ὁ πολὺς opponitur τῷ λίην κρατερῷ περὶ πάντων ἀνθρώπων, et congruunt illa in sequentibus ἐν δέ οἱ ἦτορ Ἄλκιμον ὡρμᾶτο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι et simile de panthera, et gloriatio Agenoris. ceterum haec dicta sunt ἐλλειπτικῶς. E: — δοκεῖ λείπειν τὸ ἴσως ἀνέλω αὐτὸν, ἤ τοιοῦτόν τι. cf. 487.

569. ἴα ψυχή, *una anima* seu vita, non plures, quo morietur facilius. „Virg. Aen. 10, 375.: *mortali urgemur ab hoste Mortales; totidem nobis animaeque manusque.*" Cl.

570. versus merito addubitatus: v. Schol. A. etiam Scholl. Townl. et Vict.: ἀθετεῖται, ὡς λύων τὸν ἐπιλόγισμον. (ratiocinationem Agenoris turbari dicit hoc versu, quoniam is, cui Jupiter opitulatur, non est impugnandus) κρέμασθαι γάρ τις νομίσας τὸν λόγον προσέθηκε τὸν στίχον.

571—584. Sch.: ἀλείς. (534.) συστραφείς. Schol. B: συστρέψας τὸ σῶ-

ἄλκιμον ὡρμᾶτο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
ἠΰτε πόρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ
ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ·
εἴπερ γὰρ φθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ, ἠὲ βάλῃσιν,
ἀλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει
ἀλκῆς, πρίν γ' ἠὲ ξυμβλήμεναι, ἠὲ δαμῆναι·
ὣς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ, δῖος Ἀγήνωρ,
οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος,
ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' ἐΐσην,
ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' ἄϋτει·
„Ἦ δή που μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
ἤματι τῷδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων.
νηπύτι', ἦ τ' ἔτι πολλὰ τετεύξεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ.
ἐν γάρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμὲν,
οἵ κε πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε, καὶ υἱῶν,
Ἴλιον εἰρυόμεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις,
ὧδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής.“

feritur Achilles; Agenorem Apollo servat, eique adsimilatus Achillem deludit, Trojanis tuto fugientibus.

Ἦ ῥα, καὶ ὀξὺν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφῆκε,
καί ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν.
ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο
σμερδαλέον κονάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε
βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε· θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα.
Πηλείδης δ' ὡρμήσατ' Ἀγήνορος ἀντιθέοιο
δεύτερος· οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
ἀλλά μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκ πέμπε νέεσθαι.
αὐτὰρ ὁ Πηλείωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ·
αὐτῷ γὰρ Ἑκάεργος, Ἀγήνορι πάντα ἐοικὼς,
ἔστη πρόσθε ποδῶν, ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
ἕως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,
τρέψας πὰρ ποταμὸν βαθυδινήεντα Σκάμανδρον

μα. — πόρδαλις. ρ', 20. — βαθ. ἐκ ξυλόχοιο. λ', 415, ε', 162 etc. — εἴπερ — βάλῃσιν. *nam etsi prior eam vel cominus vel eminus percusserit.* — πεπαρμένη, *transfixa.* α', 246, ε', 399, λ', 632. — ἀλκῆς, *pugnae.* — ξυμβλήμεναι, *congredi*, invadere. — δαμῆναι, *domari*, mori. — παντ. εἴσην. γ', 347 etc. — τιτύσκετο. 342. — ἀγερώχων. β', 654, γ', 36 etc.

587—589. οἵ κε — εἰρυόμεσθα. v. δ', 176, υ', 215 etc. — πρόσθε φ. τοκέων, *pro parentibus*, propugnantes pro parentibus etc. — Sch.: πότμον ἐφέψεις. (ω', 470.) τεθνήξῃ, ἐπὶ θάνατον ἔλθῃς. E: τὸ δὲ ἐφ. ἀντὶ τοῦ ἀκολουθήσεις, διώξεις, καταλάβῃς. τοιοῦτον οὖν πάντως καὶ τὸ πότμον ἐπισπεῖν (η', 52 etc.), ἐπειδὴ καὶ τὸ ἐφέψειν, ὃ δὴ μέλλων ἐστὶ τοῦ ἐφέπω ῥήματος, ταὐτὸν δύναται τῷ ἐπισπεῖν. — ἔκπαγλος. 452.

592—610. νεοτεύκτου, *recens fabricati* a Vulcano. idem est νεοτευχὴς ε', 194. — κασσιτέροιο. λ', 25 etc. — ἠρύκακε. ε', 321, supra 165 etc. — ἀποέργαθεν, *arcuit*, avertit. — πυροφόροιο. μ', 314 etc. — ἔθελ-

τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα (δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων,
ὡς αἰεὶ ἔλποιτο κιχήσεσθαι ποσὶν οἷσιν,
τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ
ἀσπάσιοι προτὶ ἄστυ· πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων.
οὐδ' ἄρα τοίγ' ἔτλαν πόλιος καὶ τείχεος ἐκτὸς
μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γνώμεναι, ὅς τε πεφεύγοι,
ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ, ἀλλ' ἐσσυμένως ἐσέχυντο
ἐς πόλιν, ὅντινα τῶνγε πόδες καὶ γοῦνα σάωσαν.

γεν. 276. — κιχήσεσθαι. ζ', 341, β', 258 etc. — ἀσπάσιοι, grati, accepti. θ', 488, κ', 35 etc. — ἐσσυμένως. γ', 85, ο', 698 etc. — ἐσέχυντο. μ', 470.

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΙΔΙΑ Χ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Χ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Τῶν Τρώων ἐγκλεισθέντων εἰς τὴν πόλιν, μόνος Ἕκτωρ ὑπομείνας Ἀχιλλέα τὸ μὲν πρῶτον φεύγει, ἔπειτα δὲ ἀνθίσταται, Ἀθηνᾶς αὐτὸν πεισάσης, καὶ ἀναιρεῖται. ἐξάψας δὲ αὐτὸν τοῦ ἅρματος ὁ Ἀχιλλεὺς διὰ τοῦ πεδίου ἐπὶ τὸν ναύσταθμον ἕλκει. οἱ δὲ κατὰ τὴν πόλιν ὀδύρονται, ταῦτα ὁρῶντες, ἐγκεκλεισμένοι.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Χ.

ΕΚΤΟΡΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ.

Postquam ceteri Trojani se intra urbem receperunt, Graecis insequentibus, Hector solus restat pro porta Scaea.

Ὣς οἳ μὲν κατὰ ἄστυ πεφυζότες, ἠΰτε νεβροὶ,
ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, πίον τ', ἀκέοντό τε δίψαν,
κεκλιμένοι καλῇσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
τεῖχεος ἆσσον ἴσαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
Ἕκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὀλοιὴ Μοῖρ' ἐπέδησεν,
Ἰλίου προπάροιθε, πυλάων τε Σκαιάων.

Achillis persecutionem irridet Apollo.

αὐτὰρ Πηλείωνα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
„Τίπτε με, Πηλέος υἱὲ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νύ πώ με
ἔγνως, ὡς θεός εἰμι, σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις.
* ἦ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὓς ἐφόβησας,

Annotationes. Vers. 1—4. πεφυζότες. φ', 6. — ἠΰτε νεβροί. δ', 243.: τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθηπότες, ἠΰτε νεβροί; — Sch.: ἀπεψύχοντο. (λ', 620. φ', 561.) πρὸς ἄνεμον ἐξηραίνοντο, ἀνεκτῶντο ἑαυτούς. („πίον priore brevi, a πίω, *bibo; πίω* eadem longa est *do bibendum.*" Ex H.) ἀκέοντο. (ε', 448, ν', 115 etc.) ἐθεραπεύοντο. — „Hesych. v. ἀκοστήσας: τίθησι δὲ τὸ ἄκος ἐπὶ τῆς ἀποπαύσεως τοῦ τε λιμοῦ, καὶ τῆς δίψης· πίον, ἀκέοντό τε δίψαν. Pindarus de se ipso Pyth. 9, 179.: ἐμὲ — ἀοιδᾶν δίψαν ἀκειόμενον. — Scholl. A et Townl.: δίψαν Ἰακῶς, δίψος δὲ Ἀττικῶς. cf. τ', 166." *Ex H.* — κεκλιμένοι. φ', 18, γ', 135 etc. — ἐπάλξεσιν. μ', 258 etc. — σάκε' ὤμοισι κλίναντες. λ', 592, ν', 488. E: ὡς οἷα τειχομαχήσοντες.

5. ὀλοιή. sic Ven. et plurimi codd. MSS., editorum autem Wolfii 1. et Boissonadei, non ὀλοή, ut vulgo. v. ann. ad α', 342. — Μοῖρ' ἐπέδησεν. δ', 517., quo loco mors indicatur his verbis, uti et Odyss. γ', 269. verum similiter Odyss. ψ', 17. de somno: ὅς μ' ἐπέδησε, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας. cf. Il. ψ', 585.

6—10. Ἰλίου. haud male scripseris Ἰλιόθι. v. ann. ad ο', 66. — πυλ. τε Σκαιάων. γ', 145. — ἀσπερχὲς μεν. δ', 32 etc.

11. πόνος. inepte Sch.: τὸ κατὰ Τρώων ἔργον. nec alii melius. quis non videat, ponendum esse φόνος? ironice Apollo: *sane tibi curae non est Troja-*

οἳ δή τοι εἰς ἄστυ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης.
* οὐ μέν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι.“

cui audacissime respondet Achilles, dein conversus ad urbem properat.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„ἔβλαψάς μ', Ἑκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,
ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος· ἦ κ' ἔτι πολλοὶ
γαῖαν ὀδὰξ εἷλον, πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.
νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδεισας ὀπίσσω.
ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη.“
Ὣς εἰπὼν προτὶ ἄστυ μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
σευάμενος, ὥσθ' ἵππος ἀεθλοφόρος ξὺν ὄχεσφιν,
ὅς ῥά τε ῥεῖα θέησι τιταινόμενος πεδίοιο·
ὣς Ἀχιλεὺς λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.

primus appropinquantem conspicatus Priamus ejulat, Hectoremque obtestatur, ne illum solus maneat et morte sua cum fratres et sorores ac totam gentem communi calamitate affligat, tum inprimis se patrem seniorem foede trucidandum et a canibus dilaniandum relinquat.

Τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἴδεν ὀφθαλμοῖσι,
παμφαίνονθ' ὥστ' ἀστέρ' ἐπεσσύμενον πεδίοιο,

norum caedes, ut antea, qui me, non illos, persequaris. non ita raro accidit, ut π et φ litterae, et haec ipsa vocabula πόνος et φόνος, permiscerentur. libri Euripidei Iphig. T. 975.: Πυλάδης δ' ὅδ' ἡμῖν ποῦ τετάξεται φόνου; sed Brodaeus recte: πόνου. cf. 16, 17.

12. Sch.: ἄλεν. (47, 308, π', 403, φ', 534 etc.) συνεστράφησαν, ἔφυγον. — Schol. Victor.: λιάσθης. ἐπλανήθης. v. ο', 520.

13. scribamus: οὐ μὲν ἐμὲ κτενέεις, *non me quidem occides*, quo magis Trojanis mortalibus immortalis opponatur deus. sic α', 454.: τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν. ε', 116.: εἴ ποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης Δηΐῳ ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμὲ φίλαι, Ἀθήνη, non αὖτέ με. cf. 18 etc. — Sch.: μόρσιμος. μοίρᾳ ὑποκείμενος, θνητός. alio sensu de proco Penelopae Odyss. π', 391.: ἡ δέ κ' ἔπειτα Γήμαιθ', ὅς κε πλεῖστα πόροι, καὶ μόρσιμος ἔλθοι, h. e. μοιρίδιος, *fatalis*. — hoc versu Apollonium Tyanensem Domitiano imp. respondisse in quaestione, auctor est Philostratus Vit. Apollon. 8, 5.

14. α', 517 etc.

15—20. ἔβλαψάς με, *impediisti*, decepisti, *me*. v. ζ, 39, η', 271, ι', 508 etc. voce vel aliis signis Achilles Apollinem cognoscit, ut Ulysses et Diomedes Minervam β', 182, κ', 512. (ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης.), ubi recte Voss.: *da* erkannt' *er die tönende stimme der göttin*. Virg. Aen. 1, 327.: *namque haud tibi voltus Mortalis*, nec vox hominem sonat. idem Aen. 5, 647.: *divini signa decoris*, *Ardentesque notate oculos*, *qui spiritus illi*, *Quis voltus*, vocisque sonus, *vel gressus eunti*. v. Heynei excurs. ad priorem horum locorum. vox deorum ad Martis existimari potest ε', 859—861. — Ἑκάεργε. α', 147 etc. — Sch.: ὀλοώτατε. ὀλεθριώτατε. („γ', 365.: Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλων. impietatem hujus dicti carpit Plato, suo more, l. de Rep. 3. p. 391 A.“ *Ex H.* — ὀδὰξ εἷλον. β', 418 etc. — Ap.: τίσιν. ἀντέκτισιν. injuriam injuria compensatam significat. cf. Etym., Hesych., Odyss. α', 40 etc. idem τιμὴν dixit α', 159. et alias.) ὀπίσσω. (α', 343etc.) ὕστερον, χρονικῶς. ἦ σ' ἂν τισ. ἐτιμωρησαίμην ἄν σε.

21—23. μέγα φρονέων. θ', 552, λ', 296 etc. — Sch.: σευάμενος. (ζ, 505, η', 208 etc.) ὁρμήσας. ἀεθλοφόρος. (162. cf. ι', 124.) ἀγωνιστής. — τιταινόμενος, τιταίνων ἑαυτὸν, germ. *gestreckt*. v. β', 390, ϑ', 266, ψ', 518 etc. — πεδίοιο. 26, β', 785, ν', 820, φ', 247 etc. locum similem ζ, 506—511 laudavit H.

24. ο', 269.

26. ordo: ἐπεσσ. πεδ. παμφ. ὥστ' ἀστέρα, ὅς ῥα etc.

ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν, ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ
φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ,
ὅντε κύν' Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι
(λαμπρότατος μὲν ὅδ' ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται,
καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν)·
ὣς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.
ᾤμωξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὅγε κόψατο χερσὶν,
ὑψόσ' ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμώξας ἐγεγώνει,
λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπάροιθε πυλάων
ἑστήκει, ἄμοτον μεμαὼς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι.
τὸν δ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνύς·
„Ἕκτορ, μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
οἶος ἄνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπῃς,
Πηλείωνι δαμεὶς, ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστι
σχέτλιος! αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο,
ὅσσον ἐμοί· τάχα κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
κείμενον· ἦ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι.
ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε,
κτείνων, καὶ περνὰς νήσων ἔπι τηλεδαπάων.
καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον,
οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων,
τούς μοι Λαοθόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ἦ τ' ἂν ἔπειτα
χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'. ἔστι γὰρ ἔνδον·

27—37. *ὀπώρης.* ἐν ὀπώρῃ. Sch.: κατὰ τὸ φθινόπωρον. (v. ε', 5, 6.) *εἶσιν.* ἀνατέλλει, ἄνεισι, τὴν ἑῴαν ἀνατολὴν δηλονότι. *ἀρίζηλοι.* (ν', 244, σ', 219 etc.) λαμπροὶ, εὐσύνοπτοι. (*νυκτὸς ἀμολγῷ.* 317, λ', 173. — *ὅντε — καλέουσι.* cf. σ', 487, infra 506, η', 138 etc.) *σῆμα.* σημεῖον. *signum*; germ. *Sternbild*, ut λ', 62.: οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστήρ. nec tamen male Voss.: *hell zwar stralt er hervor, doch zum schädlichen zeichen geordnet*, cum praesertim altero illo sensu vox haec alias non legatur, quod sciam, apud Homerum. — *πυρετὸν*, *febrem.* ἅπαξ λεγόμενον. cf. Schol. Sophoclis ad Oed. R. 27. „Oppianus Cyneg. 3, 325.: οὐλομένου κυνὸς ἀστήρ. Virg. Aen. 10, 272.: *non secus ac liquida si quando nocte cometae Sanguinei lugubre rubent, aut Sirius ardor: Ille sitim morbosque ferens mortalibus aegris Nascitur, et laevo contristat lumine coelum.*" Krause. — *ὑψόσ' ἀνασχ.* τὰς χεῖρας. — *ἄμοτον μεμαώς.* δ', 440, ν', 40 etc. — *ἐλεεινά.* ἐλεεινῶς. 408. — *χεῖρας ὀρεγνύς.* α', 351.

39—45. *πότμον ἐπίσπῃς.* β', 359, ζ', 412 etc. Sch. priore horum locorum: *πότμον.* μόρον. ὅ ἐστιν, ἵν' εὐθὺς πρὸ πάντων ἐκεῖνος ἐπὶ θάνατον ἔλθῃ, κ. ἀναπληρώσῃ τὴν εἱμαρμένην. *ἐπίσπῃ.* ἐπιδιώξῃ, καταλάβῃ. — idem: *Πηλείωνι δαμείς.* ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀναιρεθείς. (v. 55, ο', 376 etc. — *σχέτλιος.* β', 112, ε', 403, κ', 164 etc. — *αἴθε — ἐμοί.* ironia.) *τοσσόνδε.* τοσοῦτον. (*ἔδονται.* ἔδωνται.) *ἦ κέ μοι — ἔλθοι.* οὕτως ἂν ἀπέλθοι μου τὰ κακὰ τῶν φρενῶν. *εὖνιν.* ἔρημον, χῆρον, ἐστερημένον. — παρὰ τὸ εἷς, ἑνὸς, ἕνις καὶ εὖνις (ut ἕκηλος, εὔκηλος. v. E.), ὁ μεμονωμένος. (cf. Apollon. Rhod. 4, 501, Aeschyl. Pers. 262, Agam. 1335 etc. non ejusdem vox originis est εὐνὶς, εὐνέτις, ap. Soph. et Eurip. v. ann. ad Soph. Trach. 532.) *πέρνας.* (σ', 292.) πιπράσκων. intell. αὐτούς. — *νήσων ἐπὶ τηλ.* φ', 454.

46—54. *Lycaonem* Achilles interfecit φ', 117, *Polydorum* υ', 413. — „*οὐ δύναμαι ἰδέειν.* γ', 236." *Ex H.* — *Λαοθόη.* φ', 85. — Sch.: *κρείουσα.* κρατιστεύουσα. Schol. B.: βασιλικωτάτη κ. ἐντιμοτάτη, ὡς τὸ *δῖα γυναικῶν.* de hoc v. β', 714 etc. *κρείουσα* est *regina*, ut κρείων *rex* α', 130 etc. — *μετα στρατῷ*, *cum exercitu*, h. e. in exercitu Graecorum. — *ἦ τ' ἂν — ἀπολυσόμεθ'.* h. e. ἀπολυτρωσό-

πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων ὀνομακλυτὸς Ἄλτης.
εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν,
ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα·
λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος
ἔσσεται, ἢν μὴ καὶ σὺ θάνῃς, Ἀχιλῆϊ δαμασθείς.
ἀλλ' εἰσέρχεο τεῖχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσῃς
Τρῶας καὶ Τρῳάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
Πηλείδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς.
πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον,
δύσμορον, ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ
αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
υἷάς τ' ὀλλυμένους, ἑλκηθείσας τε θύγατρας,
καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
βαλλόμενα προτὶ γαίῃ ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
[ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.]
αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
ὠμησταὶ ἐρύσσουσιν, ἐπεί κέ τις ὀξέϊ χαλκῷ

μεθα, interprete Sch. perperam Scholl. Veneti et Townl. ἂν vacare dicunt, quasi idem significet ἀπολυσόμεθ' ἂν et ἀπολυσαίμεθ' ἄν. imo subdubitantis illud est, id utrum fieri possit necne, sive vendere eos nolente Graeco, qui ceperit, seu nimium pretium poscente. v. infra ann. ad 492. — ὀνομακλυτός, *inclytus*. Ap.: τῷ ὀνόματι ἔνδοξος. de *Alte* v. φ', 85, 86. — τεθνᾶσι, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν. intell. εἰσὶν, ellipsi Attica: v. Gregor. de Dial. p. 66. sic et ἐστὶν intelligendum est in verbis ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι. tautologia emphatica, ut Odyss. ο', 350. — Sch.: μινυνθαδιώτερον. (α', 352 etc.) ὀλιγοχρονιώτερον.

57, 58. Τρῳάς. Τρωϊάδας. γ', 384, 411, ζ', 380 etc. cf. ι', 139, σ', 112 etc. — κῦδος ὀρέξῃς. ε', 33 etc. — Sch.: αἰῶνος. (δ', 478 etc.) βίου, ζωῆς. ἀμερθῇς. (ν', 340.) στερηθῇς, ἀφαιρεθῇς.

59. ἔτι φρονέοντ'. unus Vindob., Paris. A. et in marg. C: ἔτι φρονέων. id H putabat intelligi posse εὖ φρονέων. nobis ponendum videtur ἐΰφρονέων, *benevolus*, amans, pius. v. α', 73 etc. inepte Schol. B: ἔτι φρονέοντα. ἀντὶ τοῦ τὸν ἔτι εὖ φρονοῦντα κ. συμβουλεύοντα. ἢ ἀντὶ τοῦ ζῶντα. similiterque alii, quorum taedet nugas adscribere. — comparatur Latini regis oratio ap. Virg. Aen. 12, 19—45.

60, 61. Sch.: ἐπὶ γήραος οὐδῷ. (ω', 487, Odyss. ο', 246, 348.) ἐπὶ τῇ τοῦ γήρως ἐξόδῳ, ἐπὶ τῷ τέρματι. (E: ἐπ' ἐξόδῳ γήρως καὶ βίου, et similiter Scholl. Townl., Ven., Victor.; H tamen incipientem senectutem intelligit, nec sane memini exitum dici οὐδὸν seu *limen*. significatur igitur cruda Priami senectus, velut Charontis ap. Virg. Aen. 6, 304. cf. Hesiod. Op. et D. 331, et, quos praeterea laudavit Montbel., Herodotum 3, 14, Platonem Reip. 1., t. 6. p. 149. Bipont., et Lucianum l. de mercede conductis, t. 1. p. 712. ed. Hemsterhus. Lucianus quidem sic: ἐν γήρᾳ δ' ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν.) ἐπιδόντα. θεασάμενον.

62—64. Schol. B et alii: ἐναργῶς πέφρακε τὰ τῶν πορθήσεων. laudarunt haec Plut. de Consolat. p. 113 D., Stob. serm. 102. et alii. comparari jussit H ι', 587—590, et de conditione captivorum infra 486—506. et ζ', 454—458. — ἑλκηθείσας. v. ζ, 465, ρ', 558. — Sch.: κεραϊζομένους. (β', 861. ε', 557 etc.) πορθουμένους. — ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. γ', 20 etc.

65. versus ταυτολόγος et male cohae[rens] cum superioribus, quem omittun[t] Plutarchi codd. l. l. junxit Hom. filias e[t] nurus ω', 166. et Odyss. γ', 451. hin[c] nescio quis primum adscripsisse videtu[r] νυοὺς, deinde ἑλκομένας ex superiori[bus], reliqua autem ex ν', 763. et simi[li]bus locis, quo versus effingeretur.

66—68. Sch.: πύματον. (δ', 25[4] ζ', 118 etc.) τελευταῖον, ἔσχατον. (Scho[l.] B: πρώτῃσι θύρῃσι. ταῖς αὐλείαι[ς] ταῖς ὑπὸ τὴν εἴσοδον. (Ap.: ἐπ' ἄκρα[ις] ταῖς θύραις. οἷον ἐπὶ τοῦ ὀδοῦ. *in li[mine]*. perperam libri ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.) — ὠμησταὶ ἐρύσσουσιν. v. ann. ad [...] 454. non ἐρύουσιν, ut vulgo, sed ἐρ[ύσ]σουσιν Lips., merito probante Ern., n[...]

τύψας, ἠὲ βαλὼν, ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται,
οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι τραπεζῆας πυλαωρούς,
οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες πέρι θυμῷ,
κείσοντ' ἐν προθύροισι. νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν
ἀρηϊκταμένῳ, δεδαϊγμένῳ ὀξέϊ χαλκῷ,
κεῖσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅττι φανήῃ·
ἀλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον,
αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν."

aliter W 1. ed.; quam scripturam juvat interpretatio Pseudodidymi: ἑλκύσουσι. Ven. quidem A: ⥾ ἡ διπλῆ, ὅτι χρόνος ἤλλακται, ἀντὶ τοῦ ἐρύσουσιν, et similiter Scholl. B, Townl., Victor.: τὸ δὲ ἐρύουσιν ἐνεστός ἐστιν ἀντὶ τοῦ μέλλοντος. verum sic ista natio explicare solet quidquid invenit in codicibus. non quo negem, praesens dici posse pro futuro, quam rem attigi ann. ad κ', 62.; sed nemo credat, Homerum tempora verborum permiscere ita, ut qui dixerit φθίσει in superioribus, statimque dicturus sit κείσονται, idem hoc uno in loco eiusdem sententiae usurpet praesens.) ῥεθέων. (362, π', 856.) τῶν τοῦ σώματος μελῶν, ὅτι κατὰ παντὸς μέλους τὸ ζωτικὸν κ. ψυχικόν ἐστι. ῥέθη δὲ τὰ ζῶντα μέλη, δι' ὧν ῥέζομέν τι. Αἰολεῖς δὲ τὸ πρόσωπον, καὶ ῥεθομαλίδας τὰς εὐπροσώπους.

69. Sch.: τραπεζῆας. (ψ', 173, Odyss. ρ', 309., quibus in locis τραπεζῆας κύνας dixit.) τοὺς ἐν τραπέζῃ τρεφομένους. πυλαωρούς. πυλωρούς, φύλακας. non ferebant hoc Aristarchus atque Herodianus, sed scribebant θυραωρούς: „πύλας γὰρ ἐπὶ πόλεών φησιν," inquit Schol. B. fateor, nec ignoro θύρας Priami ap. hunc nostrum β', 788., itemque regis Persarum ejusque satraparum ap. historicos. v. Bornemann. indice Anabaseos Xenoph. v. θύρα. quanquam et hoc ipso loco θύρας suas dicit Priamus, non πύλας, ut praeter urbium vel castrorum etiam Olympi, Solis, Coeli, Tartari. metaphorice igitur rex canes domesticos appellat πυλωροὺς, idque non sine sarcasmo, quasi eos, quos tum solos superfuturos esse auguretur janitores, portis Trojae effractis et occisis earum custodibus, totaque urbe direpta.

70. Sch.: ἀλύσσοντες. ὑπὸ πλησμονῆς ἀλύοντες. οἷον ἐν ἄλῃ ὄντες, δυσφοροῦντες. οἱ δὲ εἶπον ἄγαν λυττῶντες. Ap.: δυσφοροῦντες, καὶ λύσιν μὴ εὑρίσκοντες, καὶ ἐμμανεῖς. βέλτιον δὲ ἀποδιδόναι ἄγαν λυσσῶντες. E: — ἔστι τὸ ἀλ. ἢ ἄλυν ἔχοντες, ἤτοι ἀδημονίαν διὰ τὸ πολὺ τοῦ κόρου, ἢ λυσσῶντες, ὅπερ τοῖς κατοικιδίοις συμβαίνει κυσὶν, ὅτε τοιούτου κορεσθῶσι κρέατος. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται καὶ ταῦτα. ἀλύσσειν. τρέμειν, πάλλεσθαι, πηδᾶν, δυσφορεῖν, λύσιν μὴ εὑρίσκειν, μαίνεσθαι. omnia ista verba ἀλᾶσθαι, ἀλύειν, errare, ἀλύζειν, unde ἄλυσις et ἀλυσμὸς ap. Hippocratem (v. Galeni glossas.), ἀλύσσειν, λύσσα, λυσσᾶσθαι, communem originem habere videntur Heyneo; cui assentior, et de α littera initiali hujus verbi remittam lectores ad η', 235, ο', 60, τ', 68. censet igitur vir doctissimus, secundum E, declarari h. l. exasperatam canum saevitiam humano sanguine gustato.

71—75. νέῳ etc. omnia decere ait juvenem, qui occisus in bello jaceat; non aeque senem. „similiter Tyrtaeus 1, 21.: αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο, μετὰ προμάχοισι πεσόντα Κεῖσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον, Ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη, πολιόν τε γένειον. — νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν. Ὄφρ' ἄρα τῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ, Ἀνδράσι μὲν θνητὸς ἰδεῖν, ἐρατός τε γυναιξὶ, Ζωὸς ἐὼν, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών." Ex H. — ἀρηϊκταμένῳ. sunt ejusmodi ap. Hom. verba ἀρηΐφιλος, ἀρηΐθοος, ἀρηΐφατος, legiturque ipsum ἀρηϊκταμ. in plurimis libris, etiam Wolfii et Boissonadei. E tamen et Ald. 3. et H: ἄρηϊ κταμένῳ, cum sequatur similiter dictum δεδαϊγμένῳ ὀξέϊ χαλκῷ. — καλὰ, decora, „κόσμια, ἢ μᾶλλον εὐειδῆ," ut E interpretatur. — αἰδῶ, verenda. v. β', 262. αἰδοῖα dixit ν', 568, μήδεα in Odyssea ζ', 129 et alias, ut Montbel. annotavit. — revera periisse Priamum in expugnatione Trojae, et quidem manu Neoptolemi, narrant recentiores, in quibus Eurip. Hecub. 23, 24., Virg. Aen. 2., 550—558. nihil horum poëta noster Odyss. λ', 505—537. et toto illo libro.

Hectorem his rationibus haud persuasum pariter orat Hecuba, ut satis habeat, intus manens Achillem a muris defendere.

Ἦ ῥ' ὁ γέρων, πολιὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσὶ,
τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθε.
μήτηρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα,
κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε,
καί μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ἕκτορ, τέκνον ἐμὸν, τάδε τ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον
αὐτήν! εἴποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον,
τῶν μνῆσαι, φίλε τέκνον, ἄμυνε δὲ δήϊον ἄνδρα
τείχεος ἐντὸς ἐὼν, μηδὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ,
σχέτλιος! εἴπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὔ σ' ἔτ' ἔγωγε
κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτὴ,
οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος, ἄνευθε δέ σε μέγα νῶϊν
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται."

sed non magis illi Hector obtemperans persistit in temeritate.

Ὣς τώγε κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἱὸν,
πολλὰ λισσομένω, οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθον,
ἀλλ' ὅγε μίμν' Ἀχιλῆα πελώριον ἆσσον ἰόντα.
ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσι,
βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ' (ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνός·

78—80. *τίλλων*, *vellens*. 406, ω', 711, Odyss. κ', 567 etc. — *οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθε*. iterum 91.: οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθε, quae verba repetita similem terrorem inferunt lectoribus atque ingeminatum istud *Non* Juani, quo morti se devovet, in carmine musico Mozartii. „Virg. Aen. 12, 45.: *haudquaquam dictis violentia Turni Flectitur.*" Cl. — Sch.: *κόλπον ἀνιεμένη*. γυμνοῦσα τὸν κόλπον. λέγει δὲ τὸ κατὰ στῆθος μέρος. lexicon Beckeri: ἀνιεμένη. ἀνελοῦσα κ. ἀναχαλῶσα τὸν πέπλον etc. *sinu vestis reducto*.

83—89. Schol. A: *λαθικηδέα μαζόν*. τὸν λήθην ἐμποιοῦντα τοῖς παισὶ τῶν κακῶν ἁπάντων. E: τὸν πανσίλυπον καὶ εἰς λήθην παντὸς βλάβους τὰ βρέφη ἄγοντα. ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ (*αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον* —) *κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων*. (Odyss. δ', 221.) ab hoc fortasse initio profectus Alcaeus (Athen. 10. p. 430, D.) dixit λαθικαδέα οἶνον. simile ἠπιόδωρος μήτηρ ζ', 251. adscripsit Schol. Townl. — *ἐπέσχον*. Aratus Ph. 163: αἴξ ἱερὴ, τὴν μέν τε λόγος Διῒ μαζὸν ἐπισχεῖν. plura v. ap. Boissonad. cum h. l., tum ann. ad Philostrati verba ἐπισχεῖν γάλα Her. p. 652. — *πρόμος*. η', 75 etc. — *σχέτλιος*, *durus*, *pertinax*. v. 41, ι', 630. — *ἐν λεχέεσσι*, *lecto funebri compositum*. „cf. inferius 353, σ', 233." *E Krauseo*. — Sch.: *θάλος*. (Odyss. ζ', 157.) βλάστημα, φυτὸν πᾶν τὸ νέον, ἀπὸ τοῦ θάλλειν τῇ αὐξήσει. „σ', 438. Thetis de Achille: τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὡς γουνῷ ἀλωῆς." *E Montbelio*. — *πολύδωρος*. πολύεδνος. — Schol. A. v. infra 471, 472., collato ζ', 394. — *ἄνευθε — μέγα*. h. e., interprete Schol. B, μεγάλως ἄνευθεν κ. πάνυ πόῤῥωθεν ἡμῶν. similiter E. — *κατέδονται*. Odyss. φ', 363, Il. τ', 31 etc. cf. Matth. §. 180. „Virg. Aen. 9, 485.: *heu, terra ignota canibus data pracda Latinis Alitibusque jaces, nec te tua funera mater Produxi, pressive oculos, aut vulnera lavi.*" Cl.

91—97. *πολλᾶ λισσ*. v. ann. ad α', 193. — Sch.: *χειῇ*. σχισμῇ. λέγει δὲ τῇ τοῦ δράκοντος καταδύσει. (de hoc verbo et similibus v. inprimis Valck. ad Theocr. Adoniaz. 9. et, quem pariter laudavit H, Toup. ann. ad Suid. v. περισπειραθείς. cf. et φ', 495.) *ὀρέστερος*. (Odyss. κ', 212.) ἐν ὄρει διατρίβων, ὄρειος, ἐξ οὗ ἄγριος. — *βεβρωκὼς κακὰ φάρμακα*, *postquam malos succos devoravit*. Virg. Aen. 2, 471.: *coluber mala gramina pastus*. insecta dici putat Sch.: φαγὼν τὰ κακωτικὰ κ. ἰοῦ ποιητικὰ φάρμακα. λέγει δὲ μύρμηκας κ. κανθάρους. sane utriusque generis cibo vescuntur angues. Aristot. H.

σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, ἑλισσόμενος περὶ χειῇ),
ὣς Ἕκτωρ ἄσβεστον ἔχων μένος οὐχ ὑπεχώρει,
πύργῳ ἔπι προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας,
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·

igitur solus relictus denuo rem expendit, nec tamen mutat consilium.

„Ὤ μοι ἐγών, εἰ μέν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
ὅς μ' ἐκέλευε Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι
νύχθ' ὕπο τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς·
ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν!
νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν,
αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους,
μήποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο·
„„Ἕκτωρ ἧφι βίηφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.““
ὣς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
ἄντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
ἠέ κεν αὐτὸν ὀλέσθαι ἐϋκλειῶς πρὸ πόληος.
εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν,
καὶ κόρυθα βριαρήν, δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας

A. 8, 6, 1.: τὰ φολιδωτὰ τῶν ζώων, οἷον σαῦρός τε, καὶ τὰ τετράποδα τὰ ἄλλα, καὶ ὄφεις παμφάγα ἐστί· καὶ γὰρ σαρκοφάγα, καὶ πόαν ἐσθίουσι. cf. Wilmsen. *Handb. der Naturgesch.* 2. p. 88. — ἄσβεστον. α', 599 etc. — προὔχοντι, *prominente.* E: ἐπὶ τῷ ἐξέχοντι μέρει τοῦ πύργου. eam προβολὴν dici annotavit H, hodie vocant *ein Rondel.* vel intelligamus licet προμαχῶνα, ut στήλην προβλῆτα μ', 259.

98. λ', 403, ρ', 90, σ', 5 etc.

99 — 104. veretur Hector probra Polydamantis et civium, si se recipiat in urbem. versus 100 nobilitatus est commemoratione Aristotelis (Eth. Nicom. 3, 11., Eth. Magn. 1, 21., Eth. Eudem. 3, 1.) et Ciceronis (Epist. ad Att. 2, 2, 5.; 7, 1. cf. et ibidem 13, 13.), refertque philosophus metum illum inter signa virtutis πολιτικῆς, velut cum dicit Eth. Magn. l. c.: πάλιν ἐστὶν ἄλλη ἀνδρία πολιτικὴ δοκοῦσα εἶναι· οἷον εἰ δι' αἰσχύνην τὴν εἰς τοὺς πολίτας ὑπομένουσι τοὺς κινδύνους, καὶ δοκοῦσιν ἀνδρεῖοι εἶναι. σημεῖον δὲ τούτου· καὶ γὰρ Ὅμ. πεποίηκε τὸν Ἕκτορα λέγοντα Πουλυδάμας etc. Cic. Ep. ad Att. 2, 5.: *Cupio equidem, et jampridem cupio, Alexandriam reliquamque Aegyptum visere. — sed hoc tempore, et his mittentibus,* αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους. *quid enim nostri optimates, si qui reliqui sunt, loquentur? an me aliquo praemio de sententia esse deductum?* Πουλυδάμας — ἀναθήσει, *Cato ille noster, qui mihi unus est pro centum millibus.* quo spectant et voces illae ducum, toties iteratae, αἰδώς, Ἀργεῖοι, αἰδώς, ὦ Λύκιοι. ω', 44.: οὐδέ οἱ αἰδὼς Γίγνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. valde nocere ait hominibus pudorem, si absit, contraque prodesse, si adsit. Tyrtaeus 1, 11. de milite ignavo: εἶθ' οὕτως ἀνδρός τοι ἀλωμένου οὐδεμί' ὤρη Γίγνεται, οὐδ' αἰδὼς εἰσοπίσω τελέθει. — Sch.: ἐλεγχείην. (ψ', 342, Odyss. ξ', 38 etc.) ὄνειδος. (ἀναθήσει. περιάψει, ἀνάψει, ut Scholiastae explicant, quemadmodum Attici ἀναθεῖναι φορτίον dicunt pro ἐπιθεῖναι. καταχεύειν ἐλεγχείην dixit ψ', 408. et Odyss. ξ', 38. v. Krause. — νύχθ' ὑπὸ τήνδ' ὀλοήν. dedit Polydamas id consilium sub noctem, proelio finito, σ', 254 — 283." *Ex H.*) — ὤρετο. (μ', 279, ξ', 397.) ὥρμησεν. — ἀτασθαλίῃσιν. δ', 409 etc.

105. ξ', 442. — ἄντην. α', 187, θ', 399 etc.

111 — 120. anantapodoton patheticum reputantis, si Achillem adeat supplex, inermem se ab illo occisum iri, itaque mutantis consilium. similiter nostrates: *wenn ich aber den Schild ablegte etc.* — ἀσπίδα ὀμφαλ. δ', 448 etc. — καταθείομαι. καταθέομαι, καταθέωμαι, καταθῶμαι. — κόρυθα βρια-

αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
καί οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
ἠγάγετο Τροίηνδ', ἥτ' ἔπλετο νείκεος ἀρχή,
δωσέμεν Ἀτρείδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς
ἄλλ' ἀποδάσσασθαι, ὅσσα πτόλις ἥδε κέκευθε,
Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὅρκον ἕλωμαι,
μήτι κατακρύψειν, ἀλλ' ἄνδιχα πάντα δάσασθαι...
[κτῆσιν ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει.]
ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰών· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἐόντα
αὔτως, ὥστε γυναῖκα, ἐπεί κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
οὐ μέν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
τῷ ὀαριζέμεναι, ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε.
[παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιϊν]

ρήν. λ', 375, π', 413 etc. — *ἀμφίς*. *seorsum praeter ista*, quae Paris avexit. Schol. B: *ἅμα τῇ προτέρᾳ ὑποσχέσει καὶ ἕτερα χωρὶς ὧν ἥρπασεν Ἀλέξανδρος*. — Sch.: *κέκευθε. κέκρυφεν, ἐν αὐτῇ εἶχε.* imo: *ἔχει*. — *Τρωσὶν*, *παρὰ Τρώων*. v. δ', 95. — *μετόπισθε*, *deinde*, postquam id Achilli promisero. — *γερούσιον ὅρκον*, *jusjurandum senatorium*, sive a senatoribus praestandum. idem dicere potuit *εἰ δὲ γέρουσι Τρωσὶν ὅρκον ἕλωμαι*, enallage simili atque illa, quae inest in verbis *Νεστορέῃ παρὰ νηΐ Πυληγενέος βασιλῆος* β', 54. senatores inprimis adigendi erant sacramento propter auctoritatem. v. Krause. — *ἄνδιχα πάντα δάσ.* σ', 511, ubi et sequens versus legitur, aptus ille quidem isti loco, non item huic post verba similia *ὅσσα πτόλις ἥδε κέκευθε*. quoque minus dubites, eum versiculum ibi sublectum esse, non habetur in libro Veneto. quare uncos impegit W.

122. λ', 407, infra 385 etc.

123—125. *μὴ — ἰὼν*, *ne adeamus illum supplices*. Sch.: *ἵκωμαι*. (ξ', 260.) *νῦν ἀντὶ τοῦ ἱκετεύσω*. (Soph. Trach. 763.: *μηδ' αὐτοῦ θάνω*, *neque hic moriar*, vel *mori velim*. Eurip. Troad 165.: *μή νύν μοι τὰν βακχεύουσαν Κασάνδραν πέμψησθ' ἔξω*, — *ἐπ' ἄλγεσι δ' ἀλγυνθῶ*, h. e. *μηδ' ἀλγυνθῶ ἐπ' ἄ.* paulo rarior est hic usus reciprocus *τοῦ μὴ* juncti primis personis aoristorum conjunctivi vel imperativorum.) *αἰδέσεται*. *προσδέξεται, ὡς ἱκέτης. οἱ γὰρ ἱκέται αἰδοῖοι.* v. φ', 74, Odyss. η', 165, 181 etc. — *αὔτως*, *sic*, temere, sine ullo respectu mei.

125, 126. h. e. interprete Wolfio ann. ad Hesiod. Theog. 35: *cum Achille jam non otiose, non secure confabulari licet*, germ.: *man darf mit ihm nicht scherzen:* „securi enim," inquit, „ab insidiis tutique sedent, qui in editiore loco constituti, velut in arbore seu rupe, sermones inter se conferunt. ductum hoc esse ex antiquissimorum morum et rudioris vitae generis simplicitate, facile intelligitur." similiter H: „petita loquendi forma a vita agresti, cum v. c. ii, qui greges pascunt, aut vinitores, vel frondatores, desuper de rupe vel arbore confabulantur, aut etiam, ut putatores ap. Virgilium, praetereuntes conviciantur" etc. — *τῷ*, *τούτῳ*, Achilli. — *ὀαριζέμεναι*, *colloqui*. v. ζ', 516, ν', 291.

128. versus ineptissimus, nec ferendus. scilicet verbis *ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε* adscripserat aliquis explicandi gratia *ὀαρίζετον ἀλλήλοιϊν*, accedens autem imperitior cum haec legeret continua *παρθένος ἠΐθεός τε ὀαρίζετον ἀλλ.*, versum esse credidit. risum eruditis debent Scholiastae et Macrobius Sat. 4, 6., qui hanc epanalepsin sive *ἐπαναφορὰν* esse dicant, qualis inest in verbis illis, *ἐμφατικῶς* dictis, υ', 371. *τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ*, et in istis ψ', 641. *ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν, Ἔμπεδον ἡνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν*, et in pulcherrimis versibus Virgilii Georg 4, 525.: *Eurydicen vox ipsa et frigida lingua, Ah miseram Eurydicen anima fugiente vocabat, Eurydicen toto referebant flumine ripae.* senserunt fraudem H, Montbelius et inprimis W ann. ad Hesiodum l. c. et p. 54., ubi docte egit de hoc

βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν ὅττι τάχιστα·
εἴδομεν, ὁπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ."

deliberanti supervenit Achilles, circo similis. quo conspecto fugit Hector, Achille persequente.

Ὣς ὥρμαινε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς,
ἶσος Ἐνυαλίῳ, κορυθάϊκι πτολεμιστῇ,
σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον,
δεινήν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ
ἢ πυρὸς αἰθομένου, ἢ ἠελίου ἀνιόντος.
Ἕκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἕλε τρόμος, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
αὖθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς·
Πηλείδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
ἠΰτε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν,
(ἡ δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται, ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκὼς
ταρφέ' ἐπαΐσσει, ἑλέειν τέ ἑ θυμὸς ἀνώγει);
ὣς ἄρ' ὅγ' ἐμμεμαὼς ἰθὺς πέτετο, τρέσε δ' Ἕκτωρ
τεῖχος ὕπο Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
τείχεος αἰὲν ὑπὲκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο·

genere corruptelae, quo multa poëtarum loca infecta sunt.

129, 130. asyndeton patheticum, velut illud Odyss. γ', 17.: ἀλλ' ἄγε νῦν ἰθὺς κίε Νέστορος ἱπποδάμοιο· Εἴδομεν, ἥντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθε, cui loco Nitzschius adscripsit ista ψ', 71. θάπτε με ὅττι τάχιστα· πύλας Ἀΐδαο περήσω. cf. 418, 450. suadent hanc rationem ipsi numeri concinnitasque verborum. vulgo tamen ita interpungunt: — ξυνελαυνέμεν· ὅττι τάχιστα εἴδομεν etc., quod Hom. dixisset, puto, ἵνα vel ὄφρα τάχ. cf. 244 etc. Ald. 3., nulla facta distinctione: — ξυνελαυνέμεν ὅττι τάχιστα εἴδομεν etc. ceterum jam olim dubitabant, utram viam inirent, et fuere, qui scriberent ὄφρα τάχιστα, ut ν', 326.: νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ, ὄφρα τάχιστα Εἴδομεν, ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν, et Odyss. ι', 16.: νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὄφρα καὶ ὑμεῖς Εἴδετ' etc. v. Scholl. A, Townl. et Victor.

132, 133. ἶσος Ἐνυαλίῳ. v. β', 651. — κορυθάϊκι. τῷ ἀΐσσοντι τὴν κόρυθα. Sch.: κινοῦντι τὴν περικεφαλαίαν καταπλήξεως ἕνεκα κ. φόβον τῶν ἐναντίων. „epitheton, quale κορυθαίολος, ut notavit Porphyrius Quaest. Hom. 3. cf. inferius 314, ο', 609, ν', 162, ζ', 469, 470." *Ex H.* — Πηλιάδα μελίην. π', 143. — comparat Eichh. Turni fugam ap. Virg. Aen. 12, 742—765., qui rem auget incredibiliter, cum sagitta tardari fingit Aeneam persequentem, idque 5 orbibus expletis.

138—144. ποσὶ κρ. πεποιθώς. β', 792, 588 etc. — κίρκος. ρ', 757. „cf. ν', 62, φ', 493, Virg. Aen. 11, 721—724, Ariost. *Orl. fur.* 2, st. 50." *Eichh.* — οἴμησε. 308, 311, π', 752. — τρήρωνα πέλειαν. ε', 778. — ὕπαιθα (ο', 520.) | φοβεῖται. | numeri fracti ac debiles, apti illi ad pingendam fugam columbae, animalis timidissimi. qui exturbare soleam amphibrachos (v. 158.), hic servo, hic commendo. — λεληκώς. a λήκω, unde λάκω. v. ν', 616. Ap.: λελακυῖα. (Odyss. μ', 85.) φωνοῦσα. κατὰ μίμησιν τοῦ ἤχου πεποίηται ἡ λέξις. θέλει δὲ εἰπεῖν λεληκυῖα, ὡς μεμακυῖαι (δ', 435.) ἀντὶ τοῦ μεμηκυῖαι. — τάρφεα. μ', 47 etc. — θυμὸς ἀνώγει. ζ', 439, η', 74 etc. — ἐμμεμαώς. ε', 142, ν', 284 etc. — πέτετο, *volabat*, germ. *er flog.* metaphora usitata. ν', 755, ε', 366 etc. — τρέσε, *fugit*, a causa. ο', 586—589, ρ', 603 etc. — λαιψηρὰ δὲ γ. ἐνώμα. 24, κ', 358 etc. „subire studet Hector murum, Achilles autem inde propellit eum in aperta." *Ex H.*

145, 6. σκοπιὴν καὶ ἐρινεόν. hendiadys: v. ann. ad ζ', 433. — Sch.: ἀμαξιτόν. ἀμαξήλατον ὁδόν. Schol. B: ἀμαξιτὸς ἡ λεωφόρος καὶ βασιλικὴ ὁδός. Voss.: *beid' an der warte vorbei u. dem luftigen feigenhügel, Immer hin-*

κρουνὼ δ' ἵκανον καλλιῤῥόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ

weg von der mauer, entflogen sie über den fahrweg.

147, 8. videtur poëta describere, quae ipse adiit et oculis usurpavit, mutata illa fortasse decursu temporis; quemadmodum Strabo 13., 1., p. 114 ed. Tauchn., nonnisi unum fontem Scamandri, neque eum calidum, memorat, auctore Demetrio Scepsio, nostra autem memoria comes Choiseul Gouffier utrumque reperire sibi visus est, et Demetrium Scamandri atque Simoëntis nomina permiscuisse putat. fuerunt enim, si quid Homero credimus, Scamandri fontes prope Ilium in loco conspicuo, Simoëntis autem ultra urbem in saltibus Idae montis. sed adscribamus annotationem Montbelii, quo melius hac de re sententia comitis Gouffierii cognoscatur. sic igitur vir elegantissimus: „Selon Strabon (13. p. 602.), qui suivait en cela l'autorité de Démétrius de Scepsis, la source d'eau chaude n'existait plus de son temps. Le géographe devait d'autant mieux s'en rapporter au témoignage de Dém. que ce dernier était de Scepsis, ville de la Troade. Cependant le comte Choiseul Gouffier, qui dans ces derniers temps a visité avec soin la plaine de Troie, a tenté de rétablir les choses telles qu'elles se trouvent décrites par Homère. (Voyage pittoresque de la Grèce, t. 2. p. 265 et suiv. Je n'entre point dans la question de savoir si la découverte est due a M. le Chevalieur ou a M. de Choiseul. *Note de M. D. Montbel.*) Ainsi il croit que l'erreur de Dém. vient de ce qu'il a confondu le Simoïs avec le Scamandre. Je vais tâcher d'expliquer les vues du voyageur français. Le Simoïs prenait sa source dans une des collines du mont Ida nommée *Cotylus* (*Κότυλος*), environ à neuf lieues et demie, au-delà de Troie; tandis que le Scam., comme le dit Homère, avait sa source tout près de cette ville, puisque c'est là qu'arrivèrent Hector et Achille (147.), et que les Troyennes y venaient laver leurs vêtements au temps de la paix. (155.) Après un cours de 7 cents toises, à partir de sa source, le Scam. se jetait dans le Simoïs; les 2 fleuves se trouvaient réunis en un seul qui jusqu'à son embouchure garda le nom de Scam. (Le nom de Menderée, que porte aujourd'hui de Sim., est visiblement une corruption du mot *Scamander. Note du même.*) et perdit celui de Sim.; sans doute parce que ce dernier restait à sec une partie de l'année, tandis que le Scam. coulait constamment entre 2 rives fleuries, d'un cours paisible et doux. — Avant de se joindre au Scam., le Sim., fleuve ou plutôt torrent impétueux, entraînait dans ses débordements des monceaux de terre, des arbres, des quartiers de rocher arrachés aux flancs des montagnes qui bordaient ses rivages, et que, par le laps de temps, ses débris, en s'amoncelant, formèrent à la jonction des 2 fleuves des attérissements tellement considérables que le véritable Scam., repoussé dans la plaine, n'a plus été qu'un vaste marais qui s'étend jusqu' à la mer. Des lors on a perdu la trace du Scam., et, comme le Sim. à son embouchure s'était toujours appelé Scam., les géographes, au lieu de s'arrêter à la jonction pour découvrir la source de se fleuve, sont remontés le long du Sim. jusqu' à la colline d' Ida nommée *Cotylus*, toujours en lui donnant le nom de Scam. De-là la confusion dans laquelle se jette Démétrius qui ne retrouve plus le Scam. d'Hom., et qui ne découvre point, dans les gorges de l'Ida, les 2 sources dont le poëte a parlé.

„Après avoir formé ces conjectures sur la déviation du Scam., le comte de Chois. remonta le cours de ce fleuve jusqu' aux sources dont il est question aux v. 147 et suiv. Elles se trouvent maintenant près d'un petit village d'une trentaine de maisons nommé *Bounar-bachi* (en turc, *le sommet de la source*), et l'aga de ce village lui confirma le phénomène de la fontaine d'eau tiède décrit par Hom. — Une fois les sources du Scam. bien déterminées, cette découverte, jointe à d'autres circonstances rapportées dans l'Iliade, le conduisit à fixer le lieu où s'élevait jadis l'ancien Ilion sur les hauteurs qui dominent ce village de *Bounar-bachi*, dont je viens de parler; point qui diffère beaucoup de celui indiqué par Strabon. Je me garderai bien de décider entre eux: malgré les savantes recherches des voyageurs modernes, la géographie de la plaine de Troie présente encore des difficultés, qui, je crois, resteront long-temps insolubles.“ cf. Letronne, *Journal des Savants*, *Janvier* 1830, p. 32. sqq. comitem Gouffierium secutus est in delineanda Troade Homerica Guil. Gell ap. P. Knightium. mitto alios. Homerum et Strabonem conciliare studentes quidam Scamandrum, haustum non longe ab ortu suo, alveo subterraneo delatum crediderunt ad eum lo-

δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος.
ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
γίγνεται ἐξ αὐτῆς, ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο·
ἡ δ' ἑτέρη θέρεϊ προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ,
ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ.
ἔνθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασι
καλοί, λαΐνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα
πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαί τε θύγατρες,
τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν.
τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων·
πρόσθε μὲν ἐσθλὸς φεῦγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων
καρπαλίμως, ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον, οὐδὲ βοείην

cum, quem Hom. dicit, ibique duobus fontibus emicuisse. v. Scholl. B, Townl., Vict. et ipsum Strabonem l. c. quorum sententiam postquam exposuit H, etiam ipse Demetrium Scepsium nomina horum fluviorum confudisse putat, vel perperam interpretatos esse homines poëtae verba illa de Scamandro ex Idaè montibus profluente versus mare, cum non viderent, montes etiam *ὑπώρειαν* intelligi recte posse. — Sch.: *κρουνώ. κυρίως μὲν αἱ ἀρχαὶ τῶν ῥευμάτων. νῦν δὲ οἱ τόποι, ὅπου πλύνουσι.* vox *κρουνὸς* eandem haud dubie originem habet ac *κρήνη*, itaque significat *extremum*, *caput*, *initium*. *πηγή* autem videtur appellata esse *παρὰ τὸ πήγειν*, *a nutriendo*. v. ann. ad γ', 197, ι', 124. — *δινήεντος*. θ', 489, φ', 603.

149 — 156. *λιαρῷ*, *calido* vel tepido. λ', 477 etc. — *εἰκυῖα χαλάζῃ*, *grandini similis* frigore, ut *χιόνι ψυχρῇ*. — *ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ*, *ex aqua* concretae *glaciei*. graphice dictum, non ad distinguendum lapidem crystallum, ut Eustathio videbatur. Odyss. ξ', 476.: *αὐτὰρ ὕπερθε χιὼν γένετ', ἠΰτε πάχνη, Ψυχρή, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος.* — E: *πλυνοὶ νῦν μὲν πύελοι, ὁποῖαί τινες καὶ περὶ Εὔβοιαν φαίνονται, τουτέστι λεκανίδες* (*Becken*) *ἐκ λίθων, ἐπιτήδειαι πλύνειν.* — *ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσείᾳ* (ζ, 40, 86.) *βόθροι τινὲς οἱ πλυνοὶ παραποτάμιοι, πρὸς πλύσιν χρήσιμοι καὶ αὐτοί, ὧν πρὸς διαστολὴν οἱ ἐνταῦθα λαΐνεοι λέγονται, ὅ ἐστι λίθινοι.* similiter Hesych. — *ἐγγύς. οὐ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἀλλήλων.* Scholl. Townl. et Vict. — *εἵματα σιγ.* ε', 226. — *πλύνεσκον*, *lavare solebant.* β', 221, ν', 84. Cl. praesens et aoristus 1. verbi *πλύνω* υ litteram longam habent, quam corripit fut. *πλυνέω*, unde *πλῠνός*. v. Odyss. ο', 419, ω', 147, ζ, 31 etc. „eadem analogia ex *λύω* fit *λύσις*, *λύτος*, e *κρῖνω* *κρῖσις*" etc. E Cl. — *πρὶν ἐλθεῖν.* Knight.: *πρίν γ' ἐλθέμεν.* H quoque malit *πρίν γ' ἐλθεῖν.* sed v. ann. ad ε', 288, α', 193 etc. idem H annotavit, loci hujus elegantiam simplicem et suavitatem praedicari a veteribus. v. E. Montbel.: „Abandonnons un peu la philologie pour admirer ces douces images que le poète mêle aux sombres peintures qui précèdent le trépas du malheureux Hector. Il règne ici une mélancolie profonde, toute pleine de regrets sur le sort du héros. Ce retour vers les temps heureux de la paix, où les épouses des Troyens et leurs filles charmantes venaient laver leurs riches vêtements dans les sources du Scamandre, car les filles des rois elles-mêmes ne dédaignaient pas ces emplois qui nous paraissent obscurs; ce souvenir d'occupations si douces, de félicité passée, au milieu des alarmes de la guerre, au moment où va fondre sur Ilion le plus grand des malheurs, ajoute encore à l'impression si vive produite par ce chant de tristesse, qui retentit tout entier comme le glas de la mort."

157. *φεύγων, ὁ δ' ὄπ. διώκων.* h. e. *ὁ μὲν φεύγων* etc. v. de hac ellipsi E et Matth. §. 288. 2. d.

158. sic Paris. D, vitato amphibracho, qui deturpat ceterorum codicum scripturam hanc: *πρ. μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε* etc. v. ν', 4, φ', 244 etc. addere solent librarii augmentum, ubicunque per metrum licet. — interpretatio est *ἀρείων*, quod legitur in B Parisiensi. alias quoque permixta haec vocabula.

159 — 161. *ἱερήϊον*, *victimam*, inprimis bovem, quo praemio affici solebant victores ludorum. Atticis *ἱερεῖον* proprie ovem dictam esse annotarunt Scholl. B, Leid., Lips, Townl et Vict., sed revera quamvis bestiam, mactari solitam victus causa, significat; qua de re v. cum alios, tum interpretes Xenophon-

ἀρνύσθην, ἅτε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν,
ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.

Hectorem ter fugatum circa urbem miseratur Jupiter et cupit servari; tum oblocutae Minervae rem permittit.

ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
ῥίμφα μάλα τρωχῶσι (τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον,
ἢ τρίπος, ἠὲ γυνή), ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος,
ὣς τὼ τρὶς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὁρῶντο.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·

tis. — *βοείην* δὲ, inquit E, ἢ τὴν βύρσαν τοῦ τοιούτου βοὸς, ἢ ἀσπίδα, ὁποῖα ποδῶν ἄεθλα τοῖς παλαιοῖς ἀθληταῖς ἔκειντο, καθὰ ἐμφαίνει ὁ π. Scholl. Townl. et Vict., incertum quo auctore: καὶ νῦν Οἰταῖοι Ἡρακλεῖ πενταετήριον ἀγῶνα ποιοῦντες βύρσας διδόασι. Sch.: *βοείην. βύρσαν*, nec aliter Scholl. Veneti, h. e. *corium bovinum*. ῥινὸν vocat κ', 262. η', 472., ubi describitur mercatus Graecorum in Lemno: ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ, Ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἴθωνι σιδήρῳ, Ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσιν, Ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι. Herod. 2, 91. de Chemmitis, annotante Montbelio: ποιεῦσι δὲ τάδε Ἑλληνικὰ τῷ Περσέϊ· ἀγῶνα γυμνικὸν τιθεῖσι, διὰ πάσης ἀγωνίης ἔχοντα, παρέχοντες ἄεθλα κτήνεα, χλαίνας (Pind. Ol. 9, 146, Nem. 10, 82. *Bähr.*) καὶ δέρματα. — Sch.: *ἀρνύσθην*. ὑπὲρ ἀγῶνος ἐσπούδαζον λαβεῖν. „cf. ε', 553" H. — *ἀέθλια*, *praemia*. ι', 123.: ἵππους, — οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο. cf. ibid. 127, ψ', 736, Odyss. θ', 108 etc. — „*περὶ ψυχῆς θέον Ἕκτορος ἱππ.* similiter Herodotus 9, 37. dixit τρέχειν περὶ τῆς ψυχῆς, et 7, 57. τρέχειν περὶ ἑωϋτοῦ, Eurip. Or. 850.: ἀγῶνα θανάσιμον δραμούμενον, Virg. Aen. 12, 765.: *Turni de vita et sanguine certant.*" Ex E, H, Montbel.

162—166. ludos funebres dicit, quos solos tum noverant. Sch.: *τέρματα*. (ψ', 333, Odyss. θ', 193 etc.) τέλη, καμπτῆρας. (*μώνυχες ἵπποι*. ι', 127 etc. — *ῥίμφα*. ζ', 511 etc.) *τρωχῶσι*. (Odyss. ζ', 318.) τρέχουσι. (E: τὸ δὲ *τρωχᾶν* ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν, ὡς καὶ τὸ τρωπᾶν, καὶ νωμᾶν, καὶ στρωφᾶν. τὸ δὲ *τρίπος* ἔνδειαν ἔπαθε τοῦ υ, ὡς καὶ τὸ Ἶρις ἀελλόπος. [θ', 409, ω', 159.] *γυναῖκα* δὲ δούλην ἐνταῦθα νοητέον, προβληθεῖσαν εἰς ἔπαθλον, καὶ ἀναγνωστέον ἰδίᾳ [seorsum recitandum, nec cogitandum γυναῖκα ἀνδρὸς κατ.] τὸ *ἀνδρὸς κατ.*, ἵνα δηλοῖ, γίνεσθαι ἀγῶνα ἐπιτάφιον ἀνδρὶ τεθνεῶτι. v. ψ', 262—265 etc.) *περιδινηθήτην*. ἐκύκλωσαν, περιῆλθον. recte, quamvis hoc absurdum videatur viris doctis. circumiri poterat antiquum Ilion; novum, alio conditum loco (Strab. 13, 1. p. 106.), non poterat. Strabo l. c. p. 109.: οὐδ' ἡ τοῦ Ἕκτορος δὲ περιδρομὴ ἡ περὶ τὴν πόλιν ἔχει τι εὔλογον· οὐ γάρ ἐστι περίδρομος ἡ νῦν διὰ τὴν συνεχῆ ῥάχιν, ἡ δὲ παλαιὰ ἔχει περιδρομήν. praeterea nil certi scimus de ambitu antiquae urbis, quem alii Scholiastae 30, alii 60 stadiorum fuisse dicunt ann. ad 208., Gosselinus autem (*Géogr. de Strabon*, *t.* 4, *p.* 181, 2. *partie.*) non putat excessisse 800 orgyiarum (*toises*) spatium. quod autem maximum habet momentum, velocissimus fuit Achilles, appellatus ille a ποδωκείᾳ, nec minus pernicem pedibus Hectorem fuisse consentaneum est, qui ter illum effugerit ope Apollinis, ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα (204). quodsi quis rem fide majorem dicat, nec videri ferenda, quae non sint verosimilia, ei acclamabo, hoc esse illud, quod dicit Horatius, pictoribus et poëtis quidlibet audendi semper fuisse potestatem. bene Boissonad.: „frustra se torquere puto viros doctos, qui περὶ non *circum*, sed *prope*, *ad*, *juxta*, vertunt. miror, qui tot et tanta ap. Homerum miracula et heroum portentosissima facta concoquant, hunc cursum ut absurdum repudiare et interpretationis contortae remedium quaerere." similiter Achilles Graecos decurrere circa Trojam jubet inferius 381. — *καρπ. πόδεσσι*. π', 342, 809, α', 359 etc. putat Schn. idem intelligendum esse καρπάλιμον atque ἁρπάλιμον: nobis autem Graeci videntur dixisse illud pro καρφάλιμος, καρφοειδής, germ. *strohleicht*, *federleicht*. v. ipse Schn. v. κάρφος.

„Ὢ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τεῖχος
ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
Ἕκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηεν
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὖτε
ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὖτέ ἑ δῖος Ἀχιλλεὺς
ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκει.
ἀλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοί, καὶ μητιάασθε,
ἠέ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, ἠέ μιν ἤδη
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἐόντα."
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
„ὦ πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαινεφὲς, οἷον ἔειπας!
ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
ἕρδ'· ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι."
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
„θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὔ νύ τι θυμῷ
πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι·
ἔρξον, ὅπῃ δή τοι νόος ἔπλετο, μηδέ τ' ἐρώει."

Olympo labitur Minerva, Apollo autem postremum Hectori vires animumque addit.

Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
Ἕκτορα δ' ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπ' ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται,
ὄρσας ἐξ εὐνῆς, διά τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας
(τὸν δ' εἴπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ,
ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὕρῃ),
ὣς Ἕκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλείωνα,
ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε πυλάων Δαρδανιάων
ἀντίον ἀΐξασθαι, ἐϋδμήτους ὑπὸ πύργους,
εἴ πώς οἱ καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βελέεσσι,

169—178. ὀλοφύρεται. ε', 871 etc. — Ἕκτορος. genit. causae. — ἐπὶ μηρί' ἔκηεν. Odyss. γ', 9.: θεῷ δ' ἐπὶ μηρί' ἔκηαν. „intell. ἐπὶ βωμοῖς. fuerunt igitur duae Jovis arae, altera in Ida (γ', 276.), altera in acropoli." *Ex Il.* v. α', 40 etc. — πολυπτύχου. φ', 449. — φράζεσθε. α', 554. ε', 440, ξ', 482 etc. — μητιάασθε, *deliberate.* semel dixit. — Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν, *Achilli domabimus*, h. e. aderimus ei, quo Hectorem facilius domet atque interficiat. cf. 216—223, 270, 271, 276, 277. — ἀργικέραυνε. τ', 121, υ', 16.

179—181. π', 441—443. cf. δ', 29.

183—185. θυμῷ, *ira*, iratus. — πρόφρονι, *benevolae* tibi. v. θ', 39, 40. intelligendum est pronomen, ut inferius 252 et passim. — μηδέ τ' ἐρώει. β', 179.

186, 187. δ', 73, 74.

188—198. ἀσπερχές. δ', 32. — κλονέων ἔφεπε. λ', 496 etc. — Sch.: δίηται. (456, η', 197, μ', 276 etc.) διώξει (-ῃ). ὄρσας. (ξ', 254 etc.) ἐκ τῆς κοίτης ἀγείρας ὥρμησεν. (E: εὐνὴν νεβροῦ τὴν διατριβὴν λέγει, δυναμένην καὶ κοίτην καλεῖσθαι, ὅθεν Ἡσίοδος [O. et D. 529.] θῆρας ὑληκοίτας φησίν. — ἄγκεα. σ', 321, υ', 490 etc. — βήσσας. β', 532, λ', 87 etc.) καταπτήξας. δειλιάσας. (δ', 224 et alias hoc dicit καταπτώσσειν. cf. ann. ad ξ', 40. — θάμνῳ. λ', 156, ρ', 677, Od. ε', 471 etc.) ἀνιχνεύων. ἐξ ἴχνους διώκων. — „Schol. B. ἔμπεδον. (ε', 527 etc.) ἀνενδότως. *sine remissione.*" *Ex Il.* — ὁσσάκι. φ', 265. — *Dardania porta*, quam et ε', 789. memorat et inferius 413, eadem est atque *Scaea.* v. Pseudodidymi verba adscripta ad γ', 145. — ἐϋδμήτους ἐπὶ πύργους. μ', 154, π', 700. — καθύπερθεν,

τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθὰς
πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεί.
ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν,
οὔτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ' ὁ διώκειν,
ὣς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι.
πῶς δέ κεν Ἕκτωρ Κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
εἰ μή οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤντετ' Ἀπόλλων
ἐγγύθεν, ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα;

tela conjici a Graecis in Hectorem vetat Achilles, ut eum solus perimat. attollit Jupiter lances fatales, et inclinatur Hectoris; quem jam deserit Apollo, Minerva autem promittit Achilli, se Hectori persuasuram ut resistat ac pugnet.

Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρήατι δῖος Ἀχιλλεὺς,
οὐδ' ἔα ἱέμεναι ἐπὶ Ἕκτορι πικρὰ βέλεμνα,
μήτις κῦδος ἄροιτο βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·
ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,

desuper, ex muris. Hectorem, muris succedere studentem, semper praeveniens Achilles rejicit in campum, velut Dolonem Ulysses κ', 347. — ἀλάλκοιεν. ι', 601, infra 348 etc. — παραφθὰς, προφθάσας, ut E explicat. v. κ', 346, ψ', 515. — ποτὶ πτόλιος, *versus urbem*, non campum Scamandrium, sed interiore gyro semper currebat Achilles, Hector exteriore.

199 — 201. δύναταί τις: v. σ', 362. — οὔθ' ὁ διώκειν. E: τοῦτο δὲ φανερὰ διττολογία ἐστί. τὸ γὰρ οὔθ' ὁ δ. εἴρηται μὲν ἀνωτέρω σαφέστερον ἐν τῷ οὐ δύναται φ. διώκειν, ἐνταῦθα δὲ συνετμήθη, ὡς φιλοτιμησαμένου τοῦ ποιητοῦ τὸ γοργὸν φράσαι γοργότατα. hoc est argutari. dicamus potius, adjecta esse haec verba ταυτολόγα, ut multa ejusmodi ap. Hom., perspicuitatis gratia. ceterum διώκειν dictum est ἐμφατικῶς pro καταλαμβάνειν, a consequente, quemadmodum dicit ὣς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, *sic ille hunc non poterat* consequi *pedibus* seu cursu. — ἀλύξαι. θ', 243, φ', 565 etc. Virg. Aen. 12, 908.: *ac velut in somnis oculos ubi languida pressit Nocte quies, nequidquam avidos extendere cursus Velle videmur, et in mediis conatibus aegri Succidimus; non lingua valet, non corpore notae Sufficiunt vires, nec vox nec verba sequuntur.* E Cl. „Ces vers ont été reproduits par Klopstock (*Messiade*, ch. 14, v. 1247.) et par le Tasse dans la mort de Soliman. (*Jérusalem*, ch. 20., st. 105.) La crainte et l'irrésolution du prince rutule (Virg. l. c. 913 — 918.) correspondent à la terreur d'Hector lorsqu'il voit sa lance repoussée par le bouclier d'Achille, et qu'il n'aperçoit pas son frère Deiphobe, 293 — 295.“ *Eichh.*

202. genuinum est ὑπεξέφυγεν, nec arcessendum Aristarchi ὑπεξέφερεν, *distulisset.* dicit poëta, quod tum fiebat: neque enim adhuc corripere Hectorem poterat Achilles, ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, itaque ille Κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο. bene Voss., ut Kraus. annotavit: *Doch wie wär' izt Hektor entflohn vor den Keren des todes.*

203, 4. πύματόν τε καὶ ὕστατον. tautologia pathetica. Voss.: *wenn nicht Einmal noch und zuletzt ihm Föbos Apollon Nahete, welcher ihm kraft aufregt' und hurtige schenkel?* — ἐπῶρσε — γοῦνα. υ', 93.

205 — 207. λαοῖσιν. 9 codd., decimusque in margine: ἄλλοισιν δὲ, quod per se non deterius; et sic ν', 710. unus Vindob.: ἄλλοι ἕπονθ' ἕταροι, ubi ceteri libri inepte: λαοὶ ἕπ. ἕτ. sed retinendum tamen est λαοῖσιν, *militibus gregariis*, quoniam illi telis petere solebant hostes in medium progressos, ducibus, quos simul significaret vox ἄλλοισιν, tranquille expectantibus, dum cominus res gerenda esset. v. γ', 79 — 85, κ', 367, 368. — ἀνένευεν, *abnuebat.* ζ', 311, Odyss. φ', 129. — καρήατι. τ', 405. — πικρὰ βέλεμνα, ut πικροὺς ὀϊστοὺς δ', 118. et saepius. — δεύτερος. κ', 368.

209 — 212. θ', 69 — 72, ubi v. ann. „Virg. Aen. 12, 725.: *Jupiter ipse duas aequato examine lances Sustinet, et fata*

τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.
ἕλκε δὲ μέσσα λαβών. ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ,
ᾤχετο δ' εἰς Ἀΐδαο· λίπεν δέ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων.
Πηλείωνα δ' ἵκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα, διΐφιλε, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι προτὶ νῆας,
Ἕκτορα δῃώσαντε, μάχης ἆτόν περ ἐόντα.
οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἑκάεργος Ἀπόλλων,
προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι, καὶ ἄμπνυε· τόνδε δ' ἐγώ τοι
οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι."

Minerva specie Deïphobi, quem prae ceteris fratribus amabat Hector, facile hunc impellit in eam mentem, ut secum obviam eundum Achilli censeat.

Ὣς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ,
στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινος ἐρεισθείς.

imponit diversa duorum, Quem damnet labor, et quo vergat pondere letum. cf. Macrob. Sat. 5, 13." Cl. annotavit H, in Aeschyli Ψυχοστασίᾳ videri ψυχὰς dici κῆρας θανάτου, *vitas* Achillis et Memnonis *morti destinatas.* pugnam illorum descripsit Q. Calaber 2., adstantibus duabus Κηρσὶν, Eride autem tenente lances certaminis: Ἔρις δ' ἴθυνε τάλαντα Ὑσμίνης ἀλεγεινά, τὰ δ' οὐκέτι ἶσα πέλοντο, 539. cf. H.

213. merito mirantur viri docti sublimitatem verborum ᾤχετο δ' εἰς Ἀΐδαο, et terribile illud λίπεν δέ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων, quo actum esse de Hectore sentimus. simile est, sed minus patheticum, quod dicit θ', 73 sq.: αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ Ἑζέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν. Virg. Aen. 12, 869.: *at procul ut Dirae stridorem agnovit et alas, Infelix crines scindit Juturna solutos: — „Quid nunc te tua, Turne, potest germana juvare? — Jamjam linquo acies." — Tantum effata caput glauco contexit amictu, Multa gemens, et se fluvio dea condidit alto.* quae et ipsa minus assurgunt, carentque Homeri velut in aciem collecta breviloquentia. D. Montbel.: „Ce passage est d'une admirable beauté; rien de plus majestueux et de plus pathétique à la fois que cette image de la destinée d'Hector, qui, dans les balances du maître des dieux, s'abaisse et touche aux enfers. — Maintenant tout est fini pour le guerrier malheureux; le dieu qui lui fut propice jusqu' à cette heure ne peut plus rien; il cesse de lutter contre l'ordre de la destinée. Il y a là surtout une idée morale qu'on ne saurait assez remarquer: on sent que tout est perdu pour Hector sitôt que la divinité l'abandonne; sa mort est irrévocable."

216—229. ἔολπα. ν', 186 etc. — διΐφιλε, φαίδιμ' Ἀχ. commotior dea geminatis eum epithetis salutat, quorum tamen majus pondus habet διΐφιλε, *Jovi dilecte*, quia victoriam sperare debet is, cui favent Jupiter et fata, non φαίδιμος, qualis et Hector fuit. — δῃώσαντε. θ', 534 etc. — ἆτον. ε', 388. — οὔ οἱ, non οὐχ οἱ. v. ann. ad α', 47. — πεφυγμένον γενέσθαι. h. e. φυγεῖν. v. ζ', 488. Sch.: οὔ οἱ — γενέσθαι. ἀδύνατον, φησὶν, ἐστὶν αὐτῷ διαφυγεῖν ἡμᾶς. — πάθοι ἢ κάμοι, inquit E, quasi legerit alicubi κάμοι. certe is sensus est τοῦ πάθοι, nec ὁ πολλὰ πάσχων multum dissimilis τῷ πολυπραγμονοῦντι, quemadmodum et H: „*etsi multa fecerit*," inquit, „multa molitus sit, nil intentatum reliquerit, ad flectendum Jovem." cf. inferius 505. „ψ', 96.: πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις. cognata sunt verba πάσχειν et πράττειν ap. Atticos." *E Krauseo.* Sch.: προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διός. πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Διὸς κυλινδούμενος, ὅ ἐστιν ἱκετεύων. (vim duarum praepositionum non dixit; sed E: τὸ ἐπίμονον τῆς ἱκετείας, inquit, δηλοῖ διὰ τῶν δύο προθέσεων.) ἄμπνυε. (ε', 697, λ', 359 etc.) ἀναπαύεο. (πεπιθήσω. α', 100, ι', 184 etc.) χαλκογλώχινος. χαλκοῦς ἐχούσης γωνίας. τανυγλώχινας οϊστοὺς dixit

ἡ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κιχήσατο δ' Ἕκτορα δῖον,
Δηϊφόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή σε βιάζεται ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων.
ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες!"
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„Δηΐφοβ', ἦ μέν μοι τοπάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα
γνωτῶν, οὓς Ἑκάβη ἠδὲ Πρίαμος τέκε παῖδας·
νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι,
ὃς ἔτλης ἐμεῦ εἵνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσι,
τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσι."
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
„ἠθεῖ', ἦ μὲν πολλὰ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
λίσσονθ', ἑξείης γουνούμενοι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
αὖθι μένειν, τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες·
ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ.
νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδέ τι δούρων
ἔστω φειδωλή, ἵνα εἴδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
νῶϊ κατακτείνας ἔναρα βροτόεντα φέρηται
νῆας ἔπι γλαφυράς, ἦ κεν σῷ δουρὶ δαμείη."
Ὣς φαμένη καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατ' Ἀθήνη.
οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·

Hectoris adversus Achillem consistentis oratio.

„Οὔ σ' ἔτι, Πηλέος υἱέ, φοβήσομαι, ὡς τοπάρος περ.
τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
μεῖναι ἐπερχόμενον· νῦν αὖτέ με θυμὸς ἀνῆκε,
στήμεναι ἀντία σεῖο. ἕλοιμί κεν, ἤ κεν ἁλοίην.
ἀλλ' ἄγε, δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι

θ', 297. — *δέμας καὶ ἀτ. φωνήν.* ν', 45 etc. — *ἠθεῖε.* ζ', 518.

231. λ', 348.

234—236. *γνωτῶν*, *fratrum.* ν', 697. — *νοέω*, *cogito*, decrevi. ω', 560. — *τιμήσασθαι.* intell. σὲ, quo referendum est ὃς sequens. Rom., Steph., E: τιμήσεσθαι. v. Matth. §. 506, 2. — *ὃς ἔτλης.* baccheus pro molosso. v. α', 70. *ἔτλης*, *sustinuisti*, ausus es.

240—246. *ἑξείης*, *deinceps.* α', 448, ζ, 241 etc. — Sch.: *τοῖον.* (ρ', 400 etc.) τοίως, οὕτως. — *ὑποτρομέουσιν*, *timent.* κ', 95, υ', 28, ο', 636 etc. — *ἐτείρετο.* ε', 153, θ', 81 etc. — E: *φειδωλὴ* ἐνταῦθα ἡ φειδὼ ἐῤῥέθη, γενομένη ἐκ τοῦ φείδω κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς, ὁμοίως τῷ τερπωλή [καὶ παυσωλή]. καὶ ἔστιν αὕτη μὲν μονογενὴς, ἡ δὲ φειδωλὴ χείρ, ἢ ψυχὴ, ἢ γνώμη, ἔχει καὶ ἀρσενικὸν γένος, κ. οὐδέτερον. — *εἴδομεν*, εἴδωμεν. — *ἔναρα βροτόεντα.* ζ', 480 etc. — *νῆας ἐ. γλαφυράς.* γ', 119 etc.

247. ordo: ὣς φαμ. Ἀθ. καὶ ἡγήσατο κερδ. non solum suasit, sed *etiam* praeivit astu. hyperbaton. similiter Pandarum Minerva decipit libro 4.

248. γ', 15, ε', 14 etc.

250—259. Sch.: *φοβήσομαι.* (ζ', 41, ε', 140 etc.) φεύξομαι. (*δίον*, *fugi*, a consequente: nam proprie est *timui.* v. ε', 566 etc. Schol. Leid.: φοβηθεὶς ἔφυγον. — *νῦν — ἀνῆκεν.* η', 152, κ', 389 etc. — *ἁλοίην.* v. ι', 588, ξ', 81 etc.) *θεοὺς ἐπιδώμεθα.* ὀμόσωμεν, ἐπόπτας καὶ μάρτυρας τῶν λεγομένων ποιησώμεθα. (supplendum ex sequente versu μάρτυρας. *testes dare* pariter dicunt Latini, Graeci autem eodem sensu etiam λαμβάνειν μάρτυρα, germ. *zu Zeugennehmen.* Eurip. Herc. fur. 181.: οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου Ἐσθλόν τι δράσας μάρτυρ'

μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων.
οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἔκπαγλον ἀεικιῶ, αἴ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
δώῃ καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι,
ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὣς δὲ σὺ ῥέζειν.

aequam conditionem, quam tulit Hector, Achilles adspernatur, et hastam in eum conjicit.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„Ἕκτορ, μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε.
ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά,
οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,

ἂν λάβοις πάτραν. — μάρτυροι. sic Hom., non μάρτυρες. v. α', 338, Od. π', 423 etc) ἐπίσκοποι. ἔφοροι, φύλακες. — Ap.: ἁρμονιάων. ἐπὶ μὲν τῶν συνθηκῶν· μάρτυροι — ἁρμ. ἐπὶ δὲ τῶν ἁρμογῶν· γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν. (Odyss. ε', 248.) — ἔκπαγλον, ἐκπάγλως, immodice, *immane*. — ἀεικιῶ. π', 545. — καμμονίην, καταμονίην, καταμονὴν, cum quis in acie stat, nec fugit. Xenoph. Cyr. 2, 1, 9.: τοῖς πολεμίοις δὲ (ποιήσεις) τὸ φεύγειν ἢ τὸ μένειν αἱρετώτερον. Tyrtaeus 2.: ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω. significatur autem victoria per synecdochen. Schol. A: ⋗ ὅτι καμμονίη νίκη, οὐ καθολικῶς, ἀλλὰ ἡ ἐκ καταμονῆς. διὸ ἐπὶ τῶν καταμαχούντων καὶ πυκτευόντων (ψ', 661.) τίθησιν, ἐπὶ δὲ δρομέων οὐκέτι. Ap.: τὴν ἐκ καταμονῆς νίκην etc. — Schol. A: ῥέζειν. ἀντὶ τοῦ ῥέζε. v. γ', 285, δ', 71.

260. ferociter Achilles Hectori respondet, sibique constat. D. Montbel.: „Il n'est personne qui ne soit frappé du ton opposé de ces deux discours. Dans celui d'Hector on retrouve tout le langage d'un homme qui prévoit une mort inévitable. La réponse altière et féroce d'Achille ne laisse aucun doute sur l'issue du combat. L'implacable ennemi parle en vainqueur, et cette certitude est dans tous les esprits. Ce qu'on ne peut se lasser d'admirer dans Homère, c'est l'expression toujours si franche, si naïve et si juste de tous les mouvements de l'ame. Il y a là quelque chose de plus qu'une simple fiction; partout la force de la vérité vous saisit, partout on sent la conviction intérieure du poete. Virgile, malgré son art prodigieux, laisse apercevoir le travail de l'esprit; toujours Hom. chante d'inspiration." praeclare Schubarth *Ideen* etc. p. 163.: „Dieser von Menschen und Göttern im dringendsten Augenblick verlassene, auf Alles verzichtende, nicht durch das stolze Gefühl des Eigenbesitzes einer ungeheuern, überwältigenden Kraft emporgehobene Hektor, der den zartesten Makel, den man an seiner Gesinnung, Reinheit u. Unschuld finden könnte, büssen zu müssen glaubt (99—110.), und besonnen das Schrecklichste, Fürchterlichste annahend erduldet (296—305.) — ist wohl grösser, steht wohl höher, menschlicher, göttlicher da als der Pelide, der nur wenige Augenblicke früher unsern äusseren Sinn erschütterte u. ausser sich setzte, wenn er mit den Flüssen sich balgt, und als Inneres von diesem Wahnsinn, von diesem Frevel an der Natur, ein schrecklich verschuldetes, durch Selbstsucht herbeigeführtes, Hinopfern des Liebsten enthüllt. Mag er der leiblich geborene Sohn einer Göttin seyn: Hektor. der Sohn einer sterblichen Mutter, zeigt in der That, was Menschen zu Göttern macht. — ὑπόδρα ἰδών. α', 148 etc.

261—265. ἄλαστε. (ω', 105, Odyss. α', 342 etc. cf. μ', 163.) ἀλάθητε. δεινὰ κ. ἀνεπίληστα εἰργασμένε. συνημοσύνας ἀγόρευε. ἀντὶ τοῦ μή μοι περὶ συνθηκῶν διαλέγου. ὁμ. θυμὸν ἔχουσιν. ὁμονοοῦσι. hymn. in Merc. 391.: ἀμφοτέρους δ' ἐκέλευσεν ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντας Ζητεύειν. ὁμοφρονεῖν et ὁμοφροσύνην dixit 6. et 9. l. Odysseae, ὁμοφροσύνας ibidem ο', 198. „Aristoph. Pace 1014.: οὐ γάρ πω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσι, Φυλόπιδος λῆξαι, πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ. (ibi Schol. haec nostri laudat.) Horat. Epod. 4.: *lupis et agnis quanta sortito obtigit, Tecum mihi discordia est.*" Cl. itidem Horat. Od. 1, 33, 7.: *prius Appulis Jungentur capreae lupis.* cf. Paroemiographos et, quos de proverbiali illo luporum et agnorum odio laudavit Boissonad., interpretes Aristaeneti p. 727. tigres pro lupis dixit Horat. epi-

ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν,
ὣς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶϊν
ὅρκια ἔσσονται, πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
αἵματος ἆσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο· νῦν σε μάλα χρὴ
αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
οὔ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις, ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη
ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ. νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις
κήδε' ἐμῶν ἑτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ θύων."

quam evitatam ab Hectore Achilli reddit Pallas.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο φαίδιμος Ἕκτωρ·
ἕζετο γὰρ προϊδών, τὸ δ' ὑπέρπτατο, χάλκεον ἔγχος,
ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἀνὰ δ' ἥρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
ἂψ δ' Ἀχιλῆϊ δίδου, λάθε δ' Ἕκτορα, ποιμένα λαῶν.

confidentius Hector Achillem alloquitur et impugnat.

Ἕκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλείωνα·
„Ἤμβροτες, οὐδ' ἄρα πώ τι, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
ἐκ Διὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μόρον. ἦτοι ἔφης γε·
ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων,

stola ad Pisones 13. — *διαμπερές*. ε', 112 etc. — *φιλήμεναι*, *φιλῆναι*, a forma *φίλημι*, cujus primam ν', 304. et alias producit. cf. ann. ad δ', 155.

267. ε', 289, ν', 78.

268. *παντοίης ἀρετῆς*, *omnigenae virtutis*. ο', 641.: *ἀμείνων παντοίας ἀρετὰς, ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχεσθαι*. idem est *μάχη πᾶσα* β', 823, ut H notavit, qui et η', 237—241 conferri jussit, quo discamus, quam multiplex sit ars bellica heroum. similiter ars tota aurifabri dicitur *τέχνη παντοίη* Odyss. ζ', 234 et ψ', 161., aurigandi *μῆτις παντοίη* ψ', 314, quam artem et *ἱπποσύναι παντοῖαι* significant ibidem 307., sicut poëticam *οἶμαι παντοῖαι* Odyss. χ', 347. „Virg. Aen. 12, 891.: *verte omnes tete in facies, et contrahe quidquid Sive animis sive arte vales.*" Cl. — *μιμνήσκεο*, *memor esto*. ν', 722, ω', 167, Odyss. γ', 142 etc.

269. ε', 602, π', 493.

270—272. *ὑπάλυξις*, *effugium*. Odyss. ψ', 287. — *ἔγχει ἐμῷ*. h. e. *ἐμοί*. v. 175, 176. — *ἀθρόα πάντα κήδεα*, *simul omnes dolores* caedesque. sic etiam Odyss. α', 43. de Aegistho: *νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε*. cf. ibidem β', 356, Iliad. β', 439, ξ', 38 etc. Sch.: *ἀποτίσεις*. *ἐκτίσεις*, *ἀποδώσεις*. — *ἔγχεϊ θύων*. λ', 180.

273. γ', 355, ε', 280 etc.

274. ν', 184, 404, π', 610 etc.

275—277. *ἕζετο*, *subsedit*. ξ', 495 etc. „Virg. Aen. 10, 522.: *ille astu subit, ac tremebunda supervolat hasta.*" Cl. — *ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη*. κ', 374. — „*ἀνὰ — δίδου*. Virg. Aen. 12, 785.: *fratrique ensem dea Daunia reddit.*" Cl.

279—281. *ἤμβροτες*. ε', 287, π', 336 etc. — *ἠείδης*, *noveras*. duo Veneti: *ἠείδεις*, Ald. 3.: *ἠείδης* etc. v. H, ann. ad α', 70., Th. §. 211, 33. Odyss. ι', 205.: *οὐδέ τις αὐτὸν Ἠείδη δμώων*. „*ἀρτιεπὴς* est, *qui loquitur apta, consentanea*, ut *αἰσχροεπὴς*, *παυροεπὴς*, qui foeda, pauca. sic Hesiodus Theog. 29. Musas vocat *ἀρτιεπείας*. *ἄρτια βάζειν* eodem sensu dixit Hom. ξ', 92." *Ex H.* recte Ap.: *ἀπηρτισμένος τοῖς λόγοις*, Schol. B: *ἀπηρτισμένος εἰς τὸ λέγειν, ὥστε πιστεύεσθαι*, Sch.: *ἀπηρτισμένος καὶ ἱκανὸς εἰπεῖν* etc. cf. Schn. h. v. — *ἐπίκλοπος μύθων*. Sch.: *παραλογιστικὸς, ἀπατεὼν, διὰ λόγων κλέπτειν τὴν ἀλήθειαν εἰδώς*. „Schol. A: *ἠσκηκὼς λόγοις ἀπατᾶν*. „Hesych. h. v. laudavit illa α', 132. *μὴ κλέπτε νόῳ*. *ἠπεροπῆα* et *ἐπίκλοπον*, *ψεύδεά τ' ἀρτύνοντας* junxit Odyss. λ', 364, *κερδαλέον* et *ἐπίκλοπον* ibidem ν', 291. Odyss. φ', 397.: *ἤ τις θηητὴρ κ. ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων*. Pind. Nem. 7, 32.: *σοφία δὲ κλέπτει παράγοισα μύθοις*." *Ex H et Kraus.* oratorem disertum, sed eundem subdolum, Achillem esse ait.

ὄφρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
οὐ μέν μοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις,
ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον,
εἴ τοι ἔδωκε θεός! νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι
χάλκεον! ὡς δή μιν σῷ ἐν χροῒ πᾶν κομίσαιο,
καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο,
σεῖο καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον."

resilit hasta ejus a scuto Achillis, nec vocatus praesto est Deïphobus.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλε Πηλείδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτε·
τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ. χώσατο δ' Ἕκτωρ,
ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός·
στῆ δὲ κατηφήσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος.
Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν ἀΰσας.
ᾔτεέ μιν δόρυ μακρόν· ὁ δ' οὔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
Ἕκτωρ δ' ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·

Minervae fraude patefacta Hector decernit mori fortiter.

„Ὢ πόποι, ἦ μάλα δή με θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν!
Δηΐφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωα παρεῖναι·
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακὸς, οὐδέ τ' ἄνευθεν,
οὐδ' ἀλέη. ἦ γάρ ῥα πάλαι τόγε φίλτερον ἦεν

283. θ', 95.

285—294. ἄλευαι, *vita*. γ', 360, ε', 28 etc. — ὡς δή μιν, εἴθε δὴ αὐτὸ, τὸ ἔγχος etc. „σ', 107.: ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν, ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο. cf. φ', 279, ω', 764." *Ex II.* — κομίσαιο, *auferas, gestes.* cf. ξ', 456. — ἀπεπλάγχθη, *excussa est.* λ', 351.: πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκὸς, Οὐδ' ἵκετο χρόα καλόν. φ', 593.: πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε Βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε· θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα. — χώσατο. hic quoque praeter E Sch.: συνεχύθη, ἐλυπήθη, ut ν', 165. sed facile carebimus ista interpretatione; quod nec Krauseum fugit. primum irascitur Hector, quia resiliit hasta ab Achillis clipeo; deinde dolet, se aliam non habere. dolentis enim est adstare κατηφήσαντα, quod ταυτολογίαν saperet, si verus esset Pseudodidymus. — idem: κατηφήσας. (Odyss. π', 342.) στυγνάσας. κατηφέας dixit Odyss. ω', 431, κατηφόνας Il. ω', 253, καταφείην cum alias, tum γ', 51, ubi v. ann. — μείλινον ἔγχος. ε', 655 etc. „Virg. Aen. 12, 915.: *Rutulos adspectat et urbem, Cunctaturque metu, telumque instare tremiscit*" etc. Cl. — λευκάσπιδα. κυρίως dictum ait Ap. intellexit igitur album clipeum, fortasse gypsatum (v. Schn. h. v.); sed H splendentem, secutus ille, ni fallor, Eustathium, qui sic: οἷα ἐπίσημον, ὡς εἰκὸς, ἔχοντα λευκὸν σάκος, καθὰ καὶ Ἀργεῖοι παρὰ Σοφοκλεῖ (Antig. 104.) λευκάσπιδες ἱστοροῦνται. τῷ δὲ παρασήμῳ (praestantia), φασὶ, τοῦ ὅπλου ἢ τοῦ φοροῦντος ἐμφαίνεται ἀρετή. prior Aeschylus Argivos appellaverat λεύκασπιν λαὸν Theb. 88. sed omnibus commune vix intelligi potest παράσημον sive ἐπίσημον. quare Heynei sententiae subscribo. v. Schn. v. λευκός.

295. asyndeton valde efficax in tali turba.

296. ἔγνω, ἔγνω τι, cognovit seu sensit aliquid; scil. id, quod jam dicturus est, deos se vocasse ad mortem. habet haec ellipsis, quo, velut obscuro instantis fati indicio, terreatur animus legentis. cf. 319.

297. Turnus apud Virg. Aen. 12, 894.: *non me tua fervida terrent Dicta, ferox; di me terrent et Jupiter hostis.* cf. ρ', 175—178. *Eichh.*

299—305. Ἀθήνη. Minervam se decepisse dicit propter Achillis verba 270. — Schol.: ἀλέη. (Odyss. ρ', 23.) ἔκκλισις, φυλακή. (ἀλέαν, *calorem*, de quo E, Hom. ignorat. ceterum intell. ἐστί: *nec effugium est.* — πάλαι, *olim, ante.* — τόγε. recte Excerpta MSS. Scholl.: τοῦτο τὸ ἀλέειν πάροιθε θεοῖς φίλτερον ἦν, ἀλλὰ νῦν οὐκ ἐστὶ φίλτε-

Ζηνί τε, καὶ Διὸς υἱεῖ, Ἑκηβόλῳ, οἵ με πάρος γε
πρόφρονες εἰρύατο· νῦν αὖτέ με Μοῖρα κιχάνει.
μὴ μὰν ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι."

pugna duorum heroum. letaliter vulneratus cadit Hector.

Ὣς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξὺ,
τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε, στιβαρόν τε,
οἴμησεν δὲ ἀλεὶς, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις,
ὅστ' εἶσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν,
ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωόν·
ὣς Ἕκτωρ οἴμησε, τινάσσων φάσγανον ὀξύ.
ὡρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψε
καλὸν, δαιδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ,
τετραφάλῳ· δειναὶ δὲ περισσείοντο ἔθειραι
χρύσεαι, ἃς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ
ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστὴρ,
ὣς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεὺς

ρον. h. e. *φίλον*. antea se vicisse ait ope deorum, et inprimis eorum summi, Jovis, et Trojanorum patrii Apollinis, quemadmodum ad deos omnia referebant prisci illi.) ε ἰ ρ ύ α τ ο. (α', 239 etc.) *εἰρύοντο*, *ἔσωζον*. ἀ σ π ο υ δ ε ί. *χωρὶς κακοπαθείας*. (h. e. *non ignave*, strenue. Veneti duo et unus Paris.: *ἀσπουδί*. v. ann. ad θ', 511. — „μ έ γ α ῥ έ ξ α ς τ ι. Virg. Aen. 9, 186.: *aut pugnam aut* aliquid *jamdudum invadere magnum Mens agitat mihi*. — κ α ὶ ἐ σ σ. π υ θ έ σ θ α ι. β', 119, γ', 287, Odyss. λ', 76, φ', 255, ω', 432. Cyrillus in Julianum p. 336.: *καὶ ὀψιγόνοισι*." *Ex H.* Virg. Aen. 2, 670.: *nunquam omnes hodie moriemur inulti*. Cl. idem ibid. 12, 676.: *Jamjam fata, soror, superant: absiste morari! Quo deus et quo dura vocat Fortuna, sequamur. Stat conferre manum Aeneae; stat quidquid acerbi est Morte pati, nec me indecorem, germana, videbis Amplius. hunc, oro, sine me furere ante furorem!* Eichh. versus praeclari, quos profert Cleomenes Spartanus ap. Polyb. 5, 38, Ciceroque usurpavit Epist. ad Att. 10, 1. et ad Div. 13, 15. *Ex Ern. et H.*

307—310. λ α π ά ρ η ν. γ', 359 etc. — ο ἴ μ η σ ε ν. 140. — ἀ λ ε ί ς. 12. — Ap.: ἀ μ α λ ή ν. (Odyss. ν', 14.) *ἁπαλὴν, νέαν*· ἁ ρ π ά ξ ω ν etc. similiter alii. Macedonum vocem esse ait Etym., h. e. serius quoque illis usitatam. — π τ ῶ κ α λ α γ ω ὸ ν, *pavidum leporem*. *πτῶκα* per se dixit ρ', 676. cf. κ', 361. „Virg. A. 9, 563.: *qualis ubi aut leporem, aut candenti corpore cycnum Sustulit, alta petens, pedibus Jovis armiger uncis; Quaesitum aut matri multis balatibus agnum Martius a stabulis rapuit lupus*. quem locum Macrob. Sat. 5, 12. recenset inter eos, in quibus poëtarum *par pene splendor amborum est*." Cl. Eichh. comparavit ο', 690, ρ', 674. et illa Ariosti, Orl. fur. 11, 20.: *via la porta, Come lupo tal' hor picciolo agnello, O l'aquila portar ne l'unghia torta Suole o colombo, o simile altro augello.*

313—315. ἀ γ ρ ἴ ο υ. v. ann. ad α', 193. Bentlejus: *ἀγριόφι*. — δ α ι δ ά λ ε ο ν. δ', 135 etc. — τ ε τ ρ α φ ά λ ῳ. ε', 743. — δ ε ι ν α ὶ δ ὲ etc., *furchtbar schüttert' umher die goldene mähne*. vulgo: *καλαὶ δὲ*, sed Scholl. A, T et Vict.: *αἱ πλείονες* δ ε ι ν α ὶ δ έ. sic γ', 337, λ', 42. et saepius: δ ε ι ν ὸ ν *δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν*. et ζ', 469.: *λόφον ἱππιοχαίτην*, Δ ε ι ν ὸ ν *ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα*. friget prae hoc τὸ *καλαὶ*, quidquid dicit E. ceterum cf. τ', 382, π', 795.

317—325. ε ἶ σ ι, *it*, fertur. — ν υ κ τ ὸ ς ἀ μ. 28. — ὃ ς κ ά λ λ ι σ τ ο ς — ἀ σ τ ή ρ. „*φαάντατον* appellat Odyss. ν', 93. Apollonius Rhod. 2, 40. de Polluce, Amycum invadente: *ὁ δ' οὐρανίῳ ἀτάλαντος Ἀστέρι Τυνδαρίδης, οὗπερ κάλλισται ἔασιν Ἑσπερίην διὰ νύκτα φαεινομένου ἀμαρυγαί*. Virg. Aen. 8, 589.: *qualis ubi Oceani perfusus Lucifer unda, Quem Venus ante alios astrorum diligit ignes, Extulit os sacrum coelo*. E Cl. et H. — ἀ π έ λ α μ π', *ἀπέλαμπέ*

πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἕκτορι δίῳ,
εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα.
τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη,
καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς,
φαίνετο δ', ᾗ κληῗδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι,
λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος.
τῇ ῥ' ἐπὶ οἷ μεμαῶτ' ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς·
ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκὴ,
οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια,
ὄφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
ἤριπε δ' ἐν κονίῃς· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς·

Achillis gloriatio et minae atroces.

„Ἕκτορ, ἀτάρ που ἔφης, Πατροκλῆ' ἐξεναρίζων,
σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα,
νήπιε! τοῖο δ' ἄνευθεν ἀοσσητὴρ μέγ' ἀμείνων
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμμην,
ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα. σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ
ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί."

τι. cf. 296. „Planudes ineditus: ἀπρόσωπόν ἐστι καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῇ χῖ ῥαψῳδίᾳ ὡς αἰχμῆς ἀ. εὐηκέος. (sic, et fortasse rectius. *Both.*) οὐδὲ γὰρ ἔχει τινὰ εὐθεῖαν, εἴτε ἐν τῷ λόγῳ, εἴτε ἔξωθεν, προσεχῶς νοουμένην· λαμβάνεται μέντοι διαλυόμενον, ἀντὶ τοῦ λαμπηδὼν ἐξήει." *Boissonad.* Sch.: εὐήκεος. καλῶς ἠκονημένης. — ὅπῃ εἴξειε μάλιστα, *ubi potissimum cederet* impulsum seu percussum corpus Hectoris. — τοῦ δὲ καὶ etc. *et tegebant* quoque *hujus reliquum corpus* etc. cf. inferius 435 etc. — ἄλλο τόσον. Suidas h. v. de Homero: οὕτως εἴωθε λέγειν ἄλλο τόσον, ἐπειδὰν ἀπολίπῃ τι τοῦ ὅλου μικρὸν ἀτελές. similiter Scholiastae. cf. σ', 378, ψ', 454, 5. — Πατρόκλοιο βίην. β', 658 etc. — ἐνάριξε. α', 191 etc. ceterum v. ρ', 188 — 195. — κατακτάς. β', 662 etc. — ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν. ἀπέχουσιν ὤ. αὐχένα. Sch.: καθ' ὃ μέρος αἱ κατακλεῖδες συνάπτουσι, διείργουσαι τὸν αὐχένα ἀπὸ τῶν ὤμων. cf. ϑ', 324, 5. — λαυκανίην, *jugulum*, germ. *den Schlund*. antiquior, ut videtur, scriptura; sed usitatior altera λευκανίη, quam et hic ostendit pars codicum. αὐχένα, λαυκ. asyndeton epexegeticum; h. e. αὐχένος λαυκ., colli partem eam, qua est jugulum. ω', 641.: νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἴθοπα οἶνον Λαυκανίης καθέηκα. Virg. Aen. 10, 906.: *juguloque haud inscius accipit ensem.*

328. mira anthropomorphosis: nam de hasta loquitur tanquam de animante, non percussisse illam dicens Hectoris guttur, ne statim interfectus compellari ab Achille amplius non posset. v. E, qui similia ista protulit Odyss. μ', 427.: ἦλθε δ' ἔπι νότος ὦκα, — Ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν. λέγει οὖν ἐνταῦθα, inquit, ὡς ἐὰν καὶ ἔμψυχον τὸ ἔγχος ἦν, καὶ ἔμφρον, κ. διὰ τοῦτο προνοητικῶς οὐκ ἀπέτεμε τὸν ἀσφάραγον. οὕτω δὲ καὶ ἐν ἄλλοις τόποις (v. c. λ', 573, φ', 168 etc.), ὡς πολλαχοῦ παρεσημάνθη, ψυχοῖ τὰ ὅπλα ὁ π. κατὰ αὐτόνομον γλυκύτητα. — Sch.: ἀσφάραγον. φάρυγγα, βρόγχον, germ. *die Luftröhre.* Pollux 2, 4. segm. 206.: Ὅμηρος τὸν στόμαχον κ. λαιμὸν λευκανίαν καλεῖ, καί φησι ψυχῆς ὤκιστον ὄλεθρον εἶναι, ὅτι διαιρεθεὶς ἀπόλλυσι τὴν ὁδὸν τῆς τροφῆς· τὸν δὲ βρόγχον ἀσφάραγον καλῶν, καὶ φωνῆς ὄντα πορείαν ἐπιστάμενος, ἄτμητον ἐπὶ Ἕκτορι τετήρηκεν, ὄφρα τί μιν — ἐπέεσσιν. nec tamen sibi constat vates noster, sed Odyss. ι', 373.: φάρυγος, inquit, ἐξέσσυτο οἶνος, Ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι. unde et Ap.: λαυκανίη. ὁ λαιμός. ὁ φάρυγξ.

331 — 336. ἔφης, *putabas.* — Sch.: ὀπίζεο. (σ', 216 etc.) ἐντροπὴν ἐποιοῦ. — ἀοσσητήρ. ο', 254, 735. — γούνατ' ἔλυσεν. ε', 176. — ἑλκήσουσι, *different*, dilaniabunt. ρ', 558. cf. λ', 453 — 455. — ἀϊκῶς, ἀεικῶς, ἀεικελίως. Sch.: αἰκιστικῶς, ὑβριστικῶς. Soph. El. 101.: ἀϊκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος. — κτεριοῦσιν. λ', 455, σ', 334.

frustra Hector ei supplicat.

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σῶν τε τοκήων,
* *μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν,*
ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ἅλις χρυσόν τε δέδεξο,
δῶρα, τά τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα."
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„μή με, κύον, γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκήων!
αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη,
ὤμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας!
ὣς οὐκ ἔσθ', ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι,
οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα
στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα·
οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι
Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὣς σέγε πότνια μήτηρ
ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή,
ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται."

mortem Achilli vaticinatur Hector moriens.

Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„ἦ σ' εὖ γιγνώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον

337, 8. *ὀλιγοδρανέων.* ο', 246, π', 843. — *καὶ γούνων, σ. τε τοκ.* *καὶ — τε*, ut *καὶ — δὲ* ap. Eurip. Hipp. 688, 689, Aeschylum Eum. 596, 570. cf. Matth. §. 607.

339 — 342. *μή με ἔα.* malim *μή μ' ἐάα.* v. ann. ad β', 165. — Sch.: *καταδάψαι.* (Odyss. π', 92. cf. λ', 481 etc.) *καταδαπανῆσαι, κατακόψαι.* — *σῶμα*, *cadaver.* γ', 23. ceterum v. η', 79, 80. comparavit Cl. Virg. Aen. 10, 903 et 12, 930 sqq.

345 — 357. *κύον.* λ', 362. — *γουνάζεο.* λ', 130 etc. — E: *ἀνείη. ἀναπείσοι.* „Tydei nota est immanitas, Menalippi ceredrum devorantis. Apollod. 3, 6, 8. nec dissimile votum Hecubae ω', 212, 213. cf. δ', 33 — 35., ubi ipsam Junonem ita saevituram putat Jupiter, ut revera saevierunt superiore seculo in Gallia." *Ex H et Kraus.* — *οἷά μ' ἔοργας.* non solum trucidaverat Patroclum Hector, sed etiam abscissum ejus caput pala suffigere cogitaverat. σ', 176, 177. — Sch.: *ἀπαλάλκοι.* (Odyss. δ', 766. cf. supra 196.) *ἀποδιώξοι.* (*σῆς κεφαλῆς*, *abs tuo capite*, abs te.) *εἰκοσινήριτ' ἄποινα.* *εἰκοσιπλασίονα, εἰκοσάκις ἐξισούμενα τῇ τοῦ σώματος σωτηρίᾳ. τὸ γὰρ ἐρίζειν ἐξισοῦσθαί ἐστι.* Schol. A: — *πρὸς εἴκοσιν ἐξισούμενα, εἰκοσαπλᾶ.* cf. Etym., Hesych. — *στήσωσιν*, *appenderint.* ν', 745. — „*ἐρύσασθαι* Sch. interpretatur *σταθμήσασθαι, ζυγοστατῆσαι*, Schol. B *ἀντιστῆσαι.* Scholl. Townl. et Vict.: *πρὸς χρυσὸν ἀντιστῆσαι.* est *ἐρύσ.* h. l. idem quod *ἕλκειν*, *ἕλκεσθαι* de libra et lancibus. Porphyr. Quaest. Hom. 25.: — *ἀπὸ τῶν ἑλκόντων τὸν ζυγόν.* Theognis 77.: *πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τέ κ. ἀργύρου ἀντερύσασθαι Ἄξιος.*" *Ex H.* — *γοήσεται.* φ', 124. — *κατὰ π. δάσονται.* *καταδάσονται π.* Sch.: *δάσονται.* (α', 368, ψ', 21, Odyss. γ', 66 etc.) *μερίσονται.* „Virg. A. 10, 557.: *non te optima mater Condet humi, patriove onerabit membra sepulcro; Alitibus linquére feris.*" Cl. — *προτιόσσομαι.* E: *δηλοῖ τὸ προσβλέπω, ἢ τὸ οἶδα κ. μαντεύομαι.* dubitat, utrum ab oculis, *ἀπὸ τῶν ὄσσων*, an ab omine, *ἀπὸ τῆς ὄσσης*, ducendum sit hoc verbum; nec negari potest, *ὄσσεσθαι* et inde derivata pertinere ad *ὄσσαν* α', 105, ρ', 381 et alias: verum hic quidem *προτιόσσομαι* est *adspicio*, ut Odyss. η', 31.: *μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο, μηδ' ἐρέεινε.* cf. ibid. ψ', 365. et ann. ad α', 105. *sane ut dudum mihi notum*, qualis esses, nunc *te adspicio*, *nec igitur te persuasurus eram.* haec horum est sententia. figu-

πείσειν· ἦ γὰρ σοίγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
φράζεο νῦν, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι
ἤματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
ἐσθλὸν ἐόντ', ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν."
Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε·
ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει,
ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην.
τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα δῖος Ἀχιλλεύς·
„Τέθναθι· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι."

Achilles mortui corpus spoliat, ceteri Graeci pro se quisque confodiunt.

Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος,
καὶ τόγ' ἄνευθεν ἔθηχ', ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
αἱματόεντ'. ἄλλοι δὲ περίδραμον υἷες Ἀχαιῶν,
οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν
Ἕκτορος· οὐδ' ἄρα οἵ τις ἀνουτητί γε παρέστη.

rate dictum est illud Odyss. ε', 389.: *πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὄλεθρον.* — *σιδήρεος.* Odyss. ε', 191, ψ', 172. cf. Il. ω', 205, Odyss. δ', 293 etc.

358—361. de praesagiis moribundorum v. π', 853. „sic Machaon moriens vaticinatur ap. Quintum 6, 426. cf. Jacobs. ann. ad Tzetzae Posthom. 385., Davis. ad Cic. de Div. 1, 30. Ern. laudavit Virg. Aen. 4, 607, 10, 739 seqq., Sil. Ital. 2, 696." *Ex H.* — Sch.: *μή τοι — γένωμαι. μή πως τῆς ἐκ θεῶν βλάβης αἴτιός σοι καταστῶ.* similiter Odyss. λ', 73. *μήνιμα* proprie est idem ac *μῆνις* et *μηνιθμὸς* π', 62., intelligitur autem ultio deorum a causa. — *ὅτε — πύλῃσιν.* cf. σ', 95, 96. Virg. Aen. 6, 57.: *Phoebe — Dardana qui Paridis direxti tela manusque Corpus in Aeacidae.* solum Apollinem caedis auctorem narrant Horat. Od. 4. 6. et Quintus 3., 30—176. Hyginus Fab. 107.: *Hectore sepulto, cum Achilles circa moenia Trojanorum vagaretur ac diceret, se solum Trojam expugnasse, Apollo iratus, Parin se simulans, talum, quem mortalem habuisse dicitur, sagitta percussit, et occidit.* patris caedem ulturus Neoptolemus Delphos profectus est, ibique periit, ut auctores sunt Euripides Andromacha 1029—1121. et Schol. Pindari Nem. 7, 58. plura H. ceterum de Hectoris corpore foedato nec statim reddito ceteri quoque dii et inprimis ipse Jupiter succensent Achilli ω', 112—116. — *τέλος θανάτοιο.* γ', 309, π', 502 etc.

362—364. π', 856—858. „Virg. Aen. 12. extr.: *illi solvuntur frigore membra, Vitaque cum gemitu fugit indignata sub umbras.*" Eichh.

365. Mezentius, ap. Virg. A. 10, 743.: *nunc morere! ast de me divum pater atque hominum rex Viderit.* Cl.

368—371. *ἄνευθεν ἔθηκε, seposuit*, ut manus liberas haberet, Hectorem spoliaturus. — *οἳ καὶ θηήσαντο* (η', 444 etc.) *φυὴν καὶ εἶδος ἀ. Ἕκτορος.* h. e. *οἳ θηήσ. καὶ φυὴν κ. ε.* etc. hyperbaton. *ἀγητόν.* ε', 787 etc. sic item, notante Valck., Herod. 9, 25. de Masistio: *ὁ δὲ νεκρὸς ἔην θέης ἄξιος μεγάθεος εἵνεκα καὶ κάλλεος. τῶνδε εἵνεκα καὶ ταῦτα ἐποίευν, ἐκλείποντες τὰς τάξις ἐφοίτεον θεησόμενοι Μασίστιον.* „Virgile (Aen. 8, 265.) dit la même chose de Cacus: *nequeunt expleri corda tuendo Terribiles oculos, voltum, villosaque setis Pectora semiferi.* Quintus Calaber au contraire (Paralip. 3, 180.) suppose qu'après la mort d'Achille les Troyens, encore effrayés, n'osaient s'approcher de ce héros. — En voulant donner une idée tros forte de la valeur d'Ach., l'auteur est sorti des bornes de la vérité. Il affaiblit la pensée en l'exagérant." *D. Montbel.* — *οὐδ' ἄρα — παρέστη.* similiter Eurip. de Neoptolemo occiso Androm. 1108.: *ὡς δὲ πρὸς γαῖαν πιτνεῖ, Τίς οὐ σίδηρον προσφέρει, τίς οὐ πέτρον, Βάλλων, ἀράσσων; πᾶν δ' ἀνάλωται δέμας Τὸ καλλίμορφον τραυμάτων ὑπ' ἀγρίων.* umbra Hectoris ap. epigrammatarium, Anthol. Palat. 2. p. 626.: *βάλλετε νῦν μετὰ πότμον ἐμὸν δέμας, ὅττι καὶ αὐτοὶ Νεκροῦ σῶμα λέοντος ἐφυβρίζουσι λαγωοί.* cf. Phaedri fab. 1, 21.

ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
„Ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι
Ἕκτωρ ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ!“
Ὣς ἄρα τις εἴπεσκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.

dubitat Achilles, utrum expectet, quid facturi sint Trojani, an ad castra redeat.

τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάριξε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
στὰς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
„Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
ὃς κακὰ πόλλ' ἔῤῥεξεν, ὅσ' οὐ ξύμπαντες οἱ ἄλλοι,
εἰ δ', ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν ξὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
ὄφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον, ὅντιν' ἔχουσιν,
ἢ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην τοῦδε πεσόντος,
ἦε μένειν μεμάασι καὶ Ἕκτορος οὐκέτ' ἐόντος.
ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
κεῖται πὰρ νήεσσι νέκυς ἄκλαυτος, ἄθαπτος,
Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
ζωοῖσιν μετέω, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀΐδαο,
αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου.
νῦν δ' ἄγ', ἀείδοντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
ἠράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον,

372. β', 271, γ', 297 etc.

373, 4. ἀμφαφάασθαι. Sch.: καθ-άπαξ (*semel* in Iliade, sed saepius hoc verbum usurpavit in Odyssea.) ψηλαφᾶσθαι. Ap.: ἀμφαφόωντα. διὰ χειρὸς ἔχοντα, ψηλαφῶντα. (malim ἀμφαφόωντας, quod legitur Odyss. τ', 586.) ἐπὶ μὲν τοῦ τὰ ὅπλα ψηλαφῶντος Ἀλεξ-άνδρου, ἐν τῇ ζ' Ἰλιάδος (322.), χωρὶς τῆς ἀμφὶ προθέσεως· ἀσπίδα κ. θώρηκα κ. ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα. σὺν δὲ τῇ προθέσει· (Odyss. φ', 195.) καί κ' ἀλαός τοι, ξεῖνε, διακρίνειε τὸ σῆμα Ἀμφαφόων. — ἐνέπρησεν. ι', 242, 585. — πυρὶ κηλέῳ. θ', 217, σ', 346 etc.

381—384. εἰ δὲ, εἰ δὴ, εἰ δή ποτε ἐπειρήθητε, *si unquam alias, nunc age decurrite circa urbem armati.* v. ann. ad ζ, 376. — πόλιν ἄκρην, ἀκρόπολιν, arcem Trojae. cf. ε', 460, ζ', 512. — πεσόντος — ἐόντος. homoeoteleuton. cf. β', 87. et infra 509, 510.

385. λ', 407, ρ', 97 etc. Scholl. Townl. et Vict.: ἐνταῦθα ἀνακόπτει τὸ δεξιὸν τῆς οἰκονομίας, τὸ πρὸ τῆς Πατρόκλου ταφῆς ἐξιέναι τὸν Ἀχιλλέα. E: σημείωσαι, ὅτι τὸ μὴ θελῆσαι τὸν Ἀχιλλέα πειραθῆναι τοῦ τείχους τῷ φαινομένῳ μὲν διὰ Πάτροκλον γίνεται, ἵνα ταχὺ τῇ ταφῇ ὁσιωθῇ, ἀληθῶς δὲ οὐκ ἐθέλει Ὅμ. τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα μὴ ἀχρεῖον δείξῃ τὸν κάματον τῷ Ἀχιλλεῖ· οὐ γὰρ ἦν γενναῖόν τι δρᾶσαι αὐτὸν, ὅτι μηδὲ πέπρωτο τὴν Τροίαν ὑπ' αὐτοῦ ἁλῶναι. obstabant fata, quominus ab Achille caperetur Ilion; itaque a consilio id faciendi revocandus erat, ne opera irrita gloriam ejus obscuraret. ad quam rem efficiendam dextre illi poëtam usum esse ajunt hoc praetextu, ut ante Patroclo inferias persolvendas esse diceret.

386—392. ἄκλαυτος, ἄθαπτος. Odyss. λ', 72.: *μή μ' ἄκλαυτον, ἄθαπτον, ἰὼν ὄπιθεν καταλείπειν.* cf. ibidem 54. quanti aestimarent veteres honorem sepulcri, vel ex flebili oratione Palinuri ap. Virg. intelligas Aen. 6, 363—371., ubi v. interpp. — καί μοι φ. γούνατ' ὀρώρῃ. ι', 606, κ', 90. — καταλήθονται, *obliviscuntur. quamvis sunt, qui mortuorum ap. Inferos obliviscantur* etc. — παιήονα. ἐπινίκιον. „cf. α', 473. Virg. quemvis cantum paeana dicit Aen. 6, 659. et 10, 738.“ *Ex Il.* — τόνδε, corpus Patrocli.

393, 4. „Abronus (Habronus) Silo ap. Senecam Suas. c. 2.: *ite, agite, c Danai, magnum paeana canentes, It*

ᾧ Τρῶες κατὰ ἄστυ, θεῷ ὥς, εὐχετόωντο.“

mox redit cum Graecis, alligato ad currum Hectoris corpore, quod turpiter foedatum videntes e muris Hecuba Priamusque ipse et Trojani lamentantur.

Ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα.
ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντας
ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας,
ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε, κάρη δ' ἕλκεσθαι ἔασεν·
ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' ἀείρας,
* μάστιξεν δ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.

triumphantes: belli mora concidit Hector. Virg. Aen. 11, 14.: *maxima res effecta, viri. timor omnis abesto, Quod superest: haec sunt spolia et de rege superbo Primitiae, manibusque meis Mezentius hic est.* E: *ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἠράμεθα μ. κῦδος καὶ ἑξῆς ἐχρησίμευσέ ποτε καὶ τῷ τῆς ἱστορίας Τίμωνι, ὃς ἐν τῷ συμπίνειν Λακύδῃ, κατὰ τὴν Ἀθηναίου* (10., p. 438 A.) *ἱστορίαν, νικήσας, καὶ ἰδὼν ἐκεῖνον πρότερον ἀπιόντα ἐκ τοῦ συμποσίου, ἔφη τὸ ἠρ. μέγα κῦδος κ. ἑξῆς ὅλον τὸν στίχον. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, φασί, Τίμωνος προαπιόντος ἐκ τοῦ πότου διὰ τὸ μὴ δυνηθῆναι ἐκπιεῖν τὴν προποθεῖσαν αὐτῷ κύλικα, ὁ νικήσας Λακύδης ἐπιλεξάμενος τῶν Ὁμήρου ἔφη τὸ* (ζ', 127, φ', 151.) *δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν.*“ Ex H. Sch.: *ἠράμεθα. ἐκτησάμεθα.* — *θεῷ ὥς, εὐχ.* ε', 78.: *θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ.* cf. 434, κ', 33, λ', 58 etc.

395 — 400. *Ἕκτορα δ. ἀεικέα μήδετο ἔργα.* sic item ψ', 24., ubi Schol. B: *μήσατο.* (sic.) *ἀντὶ τοῦ εἰργάζετο, ἐποίει,* quae verba duplicem accusativum adsciscunt. sed η', 478.: *παννύχιος δέ σφιν κακὰ μήδετο μητιέτα Ζεύς,* nec aliter in Odyssea γ', 132, ε', 233 et saepius. cf. Matth. §. 409, 1, b. — *μετόπισθε, a tergo.* — *τένοντας,* non *τένοντε,* ut vulgo, Vrat. d., unus Vindob. et Dionys. Halic. l. de struct. orat. s. 18., ubi haec laudavit. legitur quidem *ἀμφοτέρω* sive *ἄμφω τένοντε* δ', 521, ε', 307 et alias; sed non minus *τένοντες* π', 587, υ', 478, Odyss. γ', 450; et loco simili, ρ', 290, qui sic habet: *δησάμενος* (*Πάτροκλον*) *τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας.* itaque liberum hac de re esse arbitror judicium eruditorum, nec vereor ne mihi vitio vertant, quod expulerim homoeoteleuton. — *σφυρόν.* δ', 518, ρ', 290. — *πτέρνην, calcem.* — „*βοέους ἱμάντας.* balteo illo, quem Ajax Hectori donavit ζ', 303., pedes hujus Achillem religasse, auctor est Soph. Ajace 955—957.“ *Ex H.* — *μάστιξεν δέ. μάστ. δή.* quanquam addita a Metrico videtur particula, paulo frequentior illa h. l., neque necessaria. quae suspicio augetur eo, quod 3 Pariss. et Stephanus habent *μάστιξέν ῥ' ἐλάαν.* v. ε', 366, θ', 45, Odyss. γ', 484, 494, ζ', 82, ο', 192. quae locorum omnium alia est conditio. sane scribendum arbitror, sublato tibicine inutili: *μάστιξεν ἐλάαν.* ceterum Achilles recta tendit ad castra, nec *ter circum Iliacos muros raptat Hectorem*, ut narrat Virg. A. 1, 483. cf. Eurip. Androm. 106, 7. quaerunt Scholiastae, cur Hectorem tam foede ultus fuerit Achilles, Eetionem autem occisum non spoliaverit. Sch.: *διατί Ἀχ. θανόντα διασύρει τὸν Ἕκτορα; καὶ λέγομεν, οὐ δι' ὠμότητα, ὅσγε καὶ Ἠετίωνα φονεύσας οὐκ ἐσύλησεν, ἀλλὰ σὺν αὐτοῖς τοῖς ὅπλοις ἔθαψεν* (ζ', 417.), *ἀλλ' ὅτι πρότερον ὁ Ἕκτωρ εἰς τὸν Πάτροκλον ἀείκεα μήσατο ἔργα, οἷα καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ* (σ', 176. cf. Virg. Aen. 9, 465—467.), *κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἄνωγε πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς. παρανομοῦσι δὲ οὐχ οἱ ἀμυνόμενοι, ἀλλ' οἱ ἄρξαντες. ὁ δὲ Καλλίμαχός φησιν, ὅτι πάτριόν ἐστι Θετταλοῖς, τοὺς τῶν φιλτάτων φονέας σύρειν περὶ τοὺς τῶν φονευθέντων τάφους.* (v. ω', 16.) *Σίμωνα γάρ φησι, Θετταλὸν τὸ γένος, Εὐρυδάμαντα τὸν Μειδίου σύραι, ἀποκτείναντα Θράσυνον, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἅψασθαί τε τοῦ νόμου πρῶτον.* — *ὡς Θετταλὸν οὖν καὶ τὸν Ἀχιλλέα πατρίῳ ἔθει καὶ τοῦτο ποιῆσαι.* similiter autem ap. Romanos perduellium necatorum corpora, unco in collum fixo, ad scalas Gemonias trahebantur. v. Rupert. ann. ad Juvenal. 10, 66. crudeliores etiam fuere, qui vivos raptarent, velut Zethus et Amphion Dircen, et Alexander M. regem quendam Gazae urbis, auctore Dionysio Halic. l. de struct. verb. § 18., ed. Schäfer.

τοῦ δ' ἦν ἑλκομένοιο κονίσαλος, ἀμφὶ δὲ χαῖται
κυάνεαι πίτναντο· κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι
κεῖτο, πάρος χαρίεν, τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσι
δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ.
ὣς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δέ νυ μήτηρ
τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔῤῥιψε καλύπτρην
τηλόσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐσιδοῦσα.
ᾤμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ·
τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπασα
Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.

vix retinetur Priamus, quin supplex adeat Achillem.

λαοὶ μέν ῥα γέροντα μόγις ἔχον ἀσχαλόωντα,
ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων.
πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον·
„Σχέσθε, φίλοι, καί μ' οἶον ἐάσατε, κηδόμενοί περ,
ἐξελθόντα πόληος ἱκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν!
λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργὸν,
ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ
γῆρας. καὶ δέ νυ τῷδε πατὴρ τοιόσδε τέτυκται,

401—411. *κονίσαλος*. γ', 13, ε', 503. — *πίτναντο* Lips., Townl., Paris. C, unus Vindob., Aldi codex MS., Ern., W 1. ed., H. Scholl. Townl. et Vict.: *πίτναντο. ἐξεπετάννυντο, spargebantur.* perperam Ven. et alii libri: *πίλναντο*, confusis λ et τ litteris, ut saepe alias (v. Jacobs. praef. Anthol. Palat. p. 52. et ab eo citatum Bastium Comm. palaeogr. p. 768.); vel, si diis placet, *πίμπλαντο*, quod obtrudunt Aldinae edd. et E. nescit tamen hic, an ponendum sit *πίλναντο, τουτέστιν*, inquit, *ἐπέλαζον τῷ κονισσάλῳ*, genuinam scripturam *πίτναντο* ne novit quidem. legitur autem *πίτνα* φ', 7., ubi v. ann., *πιτνὰς* Odyss. λ', 392., h. e. interprete Ap. *ἐκτείνων*. cf. W praef. 1. ed. p. 31. — „Virg. A. 2, 270 : *in somnis ecce ante oculos moestissimus Hector Visus adesse mihi, largosque effundere fletus, Raptatus bigis, ut quondam, aterque cruento Pulvere, perque pedes trajectus lora tumentes.*“ Cl. — *τίλλε*. 78. — Sch.: *λιπαρήν*. (β', 44, ι', 156 etc.) *λαμπράν*. — *καλύπτρην*. *κρήδεμνον* dicit inferius 470, *λιπαροκρήδεμνον* Charin σ', 382. v. ann. ad ξ', 184. — *τηλόσε*. δ', 455. — *κώκυσεν*. σ', 37 etc. — *ᾤμωξεν*. ε', 68 etc. — *ἐλεεινά*. 37. — *κωκυτῷ τ' εἴχοντο*. *κατείχοντο ὑπὸ κωκυτῷ*, quemadmodum haec et ejusmodi alia dicta leguntur: *ἦ σ' αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει* ρ', 143, *πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει μήποτε* etc. Soph. El. 463., *ἔρωτι παιδὸς ἄρσενος σχεθεὶς* Eurip. Dan. 6. etc. cf. 458. — *ἐναλίγκιον*. ε', 5 etc. — *ὀφρυόεσσα*. Scholl. Townl. et Vict.: *ἐπὶ ὀφρυώδους τόπου κειμένη*. v. υ', 151. idem est aliis in locis *αἰπεινὴ, ἠνεμόεσσα*: v. γ', 305, ι', 419 etc. — Sch.: *σμύχοιτο*. (ι', 653.) *καταφλέγοιτο*. — *κατ' ἄκρης*. ν', 772. „Virg. A. 4, 667.: *lamentis, gemituque et femineo ululatu Tecta fremunt, resonat magnis plangoribus aether; Non aliter quam si immissis ruat hostibus omnis Carthago, aut antiqua Tyros, flammaeque furentes Culmina perque hominum volvantur perque deorum.*“ Cl. praeterea Eichh. comparavit Aen. 12, 604—611.

412—415. *ἔχον*, *κατεῖχον, retinebant* — Sch.: *ἀσχαλόωντα*. (β', 293.) *δυσανασχετοῦντα, λυπούμενον*. — *πυλάων Δαρδ*. 194. — *ἐλλιτάνευεν*, *ἐλίσσετο*. Odyss. κ', 481, Il. ι', 581, ω', 357. — *κόπρον* h. l. *κόνιν* interpretatur Ap. cf. Hesych., ω', 164, σ', 575. — *ἐξονομακλήδην, nominatim.* cf. Odyss. μ', 250. idem est *ὀνομακλήδην*, nisi quod *ἐξ* praepositio nonnihil auget vim verbi.

416—428. Sch.: *σχέσθε*. (φ', 379, Odyss. β', 70) *ἐπίσχετε*. (*κηδόμενοί περ, quamvis de me solliciti.* α', 586, 196 etc.) *ἀτάσθαλον*. (ν', 634, δ', 409 etc.) *ἁμαρτωλὸν, ἄδικον*. (*ὀβριμοεργόν*. ε', 403. — *αἰδέσσεται*,

Πηλεύς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
Τρωσί· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔθηκε.
τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
ὡς ἑνός, οὗ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω,
Ἕκτορος. ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι!
τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε, μυρομένω τε,
μήτηρ θ', ἥ μιν ἔτικτε, δυσάμμορος, ἠδ' ἐγὼ αὐτός."
Ὣς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται.

vitae pertaesa Hecuba deflet filium fortissimum.

Τρωῇσιν δ' Ἑκάβη ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο·
„Τέκνον, ἐγὼ δειλή τί νυ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα,
σεῦ ἀποτεθνηῶτος; ὅ μοι νύκτας τε καὶ ἦμαρ
εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ πελέσκεο, πᾶσί τ' ὄνειαρ
Τρωσί τε καὶ Τρωῇσι κατὰ πτόλιν, οἵ σε θεὸν ὣς
δειδέχατ'. ἦ γάρ καί σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα,
ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ Μοῖρα κιχάνει."

domi ad telam sedens cum ancillis Andromache audit fletus.

Ὣς ἔφατο κλαίουσ'. ἄλοχος δ' οὔπω τι πέπυστο
Ἕκτορος· οὐ γάρ οἵ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
ἤγγειλ', ὅττι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων,
ἀλλ' ἥγ' ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε.

αἰδέσηται.) τηλεθάοντας. (ζ', 148, ρ', 55.) πάνυ θάλλοντας, ἀκμάζοντας. (τῶν πάντων. genit. causae, uti et statim οὗ. — ἄχος ὀξύ. τ', 125.) κατοίσεται. κατοίσει, ἀποκοιμίσει. Ap. et Hesych.: κατάξει. — δυσάμμορος. 485, τ', 315.

429. τ', 338.

430—436. ἁδινοῦ ἐξ. γόοιο. σ', 316, 51. — Sch.: τί νυ βείομαι. ἀντὶ τοῦ, εἰς τί ἔτι βιώσω, ὅ ἐστι ζήσομαι. — (v. ο', 194. — ὅ μοι. ὅς μοι, vel ὅτι μοι, ut 445, α', 120, ο', 248 etc. — εὐχωλή. καύχησις, gloria, gloriandi causa. β', 160, θ', 64.) πελέσκεο. ὑπῆρχες, ἐγένου. ὄνειαρ. (486. Odyss. δ', 444, ο', 78.) ὠφέλεια. — θεὸν ὥς. ι', 302, γ', 2 etc. — „δειδέχατο. plusquamp., δεδεγμένοι ἦσαν, ἐδέχοντο, ut πελέσκεο, excipere solebant." Ex H. similiter, annotante Krauseo, Odyss. η', 69. de Arete, Alcinoi conjuge: ὣς κείνη πέρι κῆρι τετίμηταί τε καί ἐστιν Ἔκ τε φίλων παίδων, ἔκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο, Καὶ λαῶν, οἵ μίν ῥα θεὸν ὣς εἰσορόωντες Δειδέχαται μύθοισιν, ὅτε στείχῃσ' ἀνὰ ἄστυ. potest etiam h. l. δειδέχατ' intelligi δειδέχαται. ceterum v. ann. ad ν', 609. et cf. infra 491. — καί σφι Barocc., Mori liber et Paris. A, H et W 1. ed. merito id Valck. quoque praetulit ceterorum librorum scripturae frigidae κέ σφι, *magno decori illis* fuisses. imo ἦ καί σφι — ἔησθα, *sane eras quoque* (καί. v. 322.) *magno illis decori.* imitatur Tyrtaeus 1.: ὄφρ' ἄρα τῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ, Ἀνδράσι μὲν θηητὸς ἰδεῖν, ἐρατός τε γυναιξὶ, Ζωὸς ἐὼν, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών. — νῦν — κιχάνει. ρ', 478, 672. cf. supra 303.

437—448. adscripsit Eichh. haec et 460. 475, 508. Virgilianis Aen. 9, 473—502. — ἐτήτυμος. α', 558, Odyss. γ', 241 etc. — ἀλλ' — ὑψηλοῖο. paruisse dicunt Andromachen jusso mariti ζ, 490. Sch. ad 447.: ἐζήτηται δὲ, πῶς, τοσούτου γενομένου θορύβου, μόλις Ἀνδρομάχη προῆλθε. φασὶ δὲ, ὅτι ἡ προτέρα τοῦ ἀνδρὸς ἐπίπληξις ἡ ἐν τῇ ζ' σωφρονεῖν αὐτὴν ἠνάγκαζεν. — μυχῷ, *in conclavi.* Corn. Nepos prooemio: *neque sedet mulier nisi in interiore parte aedium, quae gynaeconitis appellatur; quo nemo accedit nisi propinqua cognatione conjunctus.* v. Feith. 3, 11, 8. — δόμου ὑψ., *domus excelsae,* quippe regiae Priami. v. ζ, 242—246. cf. ibid. 503, Odyss. α', 126, η', 131 etc. — δίπλακα πορφ. γ', 126. — „Sch.: θρόνα. ποικίλματα, ἄνθη. Hesych. h. v.: ἄνθη, καὶ τὰ ἐκ χρωμά-

κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοις κατὰ δῶμα,
ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
Ἕκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκ νοστήσαντι,
νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν, ὅ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου·
τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
ἡ δ' αὖτις δμωῇσιν ἐϋπλοκάμοισι μετηύδα·
„Δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον· ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται.
αἰδοίης ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον, ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ
στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γοῦνα
πήγνυται. ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.
αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος! ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
δείδω, μὴ δή μοι θρασὺν Ἕκτορα δῖος Ἀχιλλεὺς,
μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίονδε δίηται,
καὶ δή μιν καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς,
ἥ μιν ἔχεσκ', ἐπεὶ οὔποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν,
ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων."

quibus domo exterrita properat ad turrem, et conspecto marito concidit.

Ὣς φαμένη μεγάροιο διέσσυτο, μαινάδι ἴση,
παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἷξεν ὅμιλον,
ἔστη παπτήνασ' ἐπὶ τείχεϊ, τὸν δ' ἐνόησεν
ἑλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχέες δέ μιν ἵπποι
ἕλκον ἀκηδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν,
ἤριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε.

των ποικίλματα. Ap., h. l. citato: ἄνθη, nec aliter E. at Scholl. A et Townl.: τὰ βαπτὰ ἔρια (*lana tincta coloribus.*) — ἄλλως. ἄνθη ποικίλα, ἐξ ὧν βάπτουσι, *flores et herbae, quibus tingitur.* dici videntur flores textura expressi, variis coloribus. pharmaca et antipharmaca vox indicat ap. Theocr. 2, 59. et Nicand. Ther. 493. — ἔπασσεν. Hesych. v. πάσσε: — ἐπὶ δὲ τοῦ ἐποίκιλλε· πολλοὺς δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους. ἀφ' οὗ καὶ παστὸν λέγομεν γαμικὸν ποικίλον ὕφασμα κυρίως. Schol. A: πάσσειν Κύπριοι τὸ ποικίλλειν· ἀφ' οὗ παστὸς ὁ θάλαμος" etc. *Ex H.* — ἀπὸ πύργου, *a turri*, a parte turris illius, in qua stabant Priamus et Hecuba cum proceribus Trojanorum. — ἐλελίχθη, *tremuerunt.* Sch.: κλονοειδῶς ἐσείσθη ὑπὸ τρόμου. v. α', 530 etc. — κερκὶς, *radius textorius*, seu potius *spatha.* v. Schn. vv. κερκὶς et σπάθη, collata ann. ad α', 31.

450—455. Ap.: δεῦτε. (ν', 481, Odyss. β', 410, θ', 133.) ἄγετε δή. — ἴδωμαι. v. 130. — „ὅτινα, ut Odyss. θ', 204 et ο', 394, ὅτινας ο', 492. Vrat. tamen b et Paris. E: ἅτιν'. — ἀνὰ στόμα, *ad os.* Agamemnon κ', 94.: κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει, τρομέει δ' ὕπο φαίδιμα γυῖα. — πήγνυται, *fixa sunt*, torpent. ο', 315. — Sch.: αἲ γὰρ — ἔπος. (σ', 272.) εἴθε γὰρ μὴ ἤκουσα τοῦ λόγου τούτου. (δίηται. 189. — ἀγηνορίης. μ', 46, ι', 696. ἀγ. ἀλεγεινῆς, ut μάχης ἀλεγ. σ', 248, τ', 46 etc. — ἥ μιν ἔχεσκε, *quae habebat eum*, qua occupatus erat. 409.) τὸ ὃν μένος. τὴν ἰδίαν δύναμιν. cf. Odyss. λ', 514, 515, ν', 143.

460—468. διέσσυτο. β', 450 etc. — παπτήνασα. δ', 200 etc. — Ap.: ἀκηδέστως. (ω', 417, ζ, 60.) οὐ κηδεμονικῶς, ἀλλ' ὑβριστικῶς, adscripto ω', 417. Sch.: ἀφροντίστως, ἀμελῶς. Hesych. h. v. ἀνηλεῶς, ἀφροντίστως. — „νύξ. ἀχλὺν dixit ε', 696." *E Kraus.* — Sch.: ἀπὸ — ἐκάπυσσεν. ἀπέπνευσε (perperam libri: ἀνέπνευσε.) δὲ τὴν ψυχήν. κάπος γὰρ καλεῖται τὸ πνεῦμα κατὰ διάλεκτον, ἐξ οὗ καὶ κη-

τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα,
[ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ', ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,]
κρήδεμνόν θ', ὅ ῥά οἱ δῶκε χρυσέη Ἀφροδίτη
ἤματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἕκτωρ
ἐκ δόμου Ἠετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα.
ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες ἅλις ἔσταν,
αἵ ἑ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.

postquam ad se rediit, Hectoris et suam filiique orbi vicem dolet, mulieribus una lamentantibus.

ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
ἀμβλήδην γοόωσα μετὰ Τρωῇσιν ἔειπεν·

πος. v. Schn. v. κάπος. — χέε, *fudit*, defluere sivit. — δέσματα in Odyssea quidem α', 204 et θ', 278. vincula sunt seu catenae, hic autem *redimicula*. — σιγαλόεντα. ε', 226.

469. foetus inepti explicatoris, vel plurium. dixit Hom. δέσματα, h. e. δέσμα, diadema, usu pervulgato ap. poëtas numeri pluralis; at illi cum plura eum redimicula significasse sibi persuaderent, ista agglutinaverunt, putide enumerantes feminarum ornamenta, quibus si simul omnibus instructa processisset Andromache, risui fuisset, puto, Trojanis. quorum quidem ornamentorum ἄμπυξ haud minus languet quam ἀναδέσμη post δέσματα, siquidem, a prisco ἀμπὶ derivatum, nihil aliud est quam ἀμπέχον τι, h. e. δέσμα, quod per se etiam vox ἄμπελος indicare videtur, plantam scil., quae cingit vincitque alia claviculis. neque enim audiendus est Ap., cui τὸ ἄμπυξ sonet ἀναδεσμὸν τῶν τριχῶν, ἀπὸ τοῦ εἰς τὰ ἄνω πεπυκνῶσθαι. putide explicuit τὸ — πυξ, quae est mera terminatio, qua Graecorum abundat lingua, magno emolumento euphoniae. quemadmodum et ἄντυξ ab ἄντα proprie significat ἀνταῖόν τι, rem adversam, et ὄνυξ, ab ὄνω, aliquid, quod juvat munitque digitos; neque alio pertinet ὄνος, *jumentum* praecipuum. ceterum id vocab. hoc tantum loco usurpasse creditur Hom., nec frequens est ap. ceteros scriptores. dixit tamen Aeschylus Suppl. 394. Danaïdum ἄμπυκας πολυμίτους, Eurip. Hecub. 444. Dianae χρυσέαν ἄμπυκα. χρυσάμπυκας ἵππους hic noster habet ε', 358. et alias. cf. Böttigeri *Vasengemälde* 1, 2. p. 87. longe obscurior est notatio vocis κεκρύφαλος, peregrinae illius, nisi fallor, de qua Sch.: τὸν πρὸς ἡμῶν λεγόμενον κροκύφαντον, nec apertiora dant alii grammatici; nisi quod certum est, id quoque intelligendum esse genus quoddam redimiculi seu vittae. στρεπτῶν ἅμματα κεκρυφάλων dixit epigrammatarius Anal. 2. p. 13.; alius λιθοβλήτους κεκρυφάλους. Lycurgus Aeschyleus ap. Comicum Thesm. 135., conspecto Baccho: ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς πάτρα; τίς ἡ στολή; — τί βάρβιτος λαλεῖ κροκωτῷ; τί δὲ λύρα κεκρυφάλῳ; qui locus moveat suspicionem propter υ litteram productam, quam Hom. aliique corripiunt. ceterum ut ἄμπυξ, ita et κεκρύφαλος dicitur equorum ap. Xenoph. l. περὶ ἱππ. 6, 8. et Κυνηγ. 6, 7., scil. retinaculum seu lorum, quo frenum alligatur ad caput equi. quod superest, ἀναδέσμην alii ap. Ap. h. v. interpretantur διάδημα, alii μίτραν. πλὴν κόσμου εἶδος, inquit, περὶ τὴν κεφαλήν. καὶ ἔστι τῶν ἅπαξ εἰρημένων. — cf. similes locos Aeschyli Ag. 1155. et Euripidis Phoen. 1410 sequ.

470 — 474. κρήδεμνον. ξ', 184. Krause: „dieses κρήδ. hat Aphrodite der Andromache am Brauttage geschenkt. Eine Idee, die Catull u. Statius bei der Beschreibung der Hochzeit der Thetis u. Harmonia wiederhohlt haben. Aphrod. ist Geberin des Liebreizes, 3, 54, 64. (14, 198, 199.), Hesiod. Ἐργ. 65. Diesen erhielt Andromache durch den Schleier, den sie am Brauttage trug. — Die Erwähnung dieses Umstandes u. die Erinnerung an ihre Schönheit als Braut erhöht hier das Mitleiden." — ἕδνα. π', 178, 190 etc. — γαλόῳ. γ', 122. — εἰνατέρες. ζ', 383. — ἅλις. β', 90 etc. — εἶχον, κατεῖχον, *retinebant*. — ἀτυζ. ζ', 38. *quae consternatam illam inter se cohibebant, quominus se perderet*, se dejiceret de turri etc.

475. Odyss. ε', 458, ω', 348. cf. Il. λ', 359, δ', 152.

476. Ap.: ἀμβλήδην. οἷον ἀναβολάδην, ἀπὸ προοιμίου. ἀμβλήδην γοόωσα κατὰ δμωῇσιν (sic etiam Homeri codex Lips. et Dionys. Halic. περὶ συνθ. p. 15., sed minus bene.) ἔ-

„Ἕκτορ, (ἐγὼ δύστηνος!) ἰῇ ἄρα γεινόμεθ' αἴσῃ
ἀμφότεροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ,
ἐν δόμῳ Ἠετίωνος, ὅ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν,
δύσμορος αἰνόμορον! ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι!
νῦν δὲ σὺ μὲν Ἀΐδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης
ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις
χήρην ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὔτως,
ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε, δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ
ἔσσεαι, Ἕκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες, οὔτε σοὶ οὗτος.
ἢν γὰρ δὴ πόλεμόν γε φύγῃ πολύδακρυν Ἀχαιῶν,
αἰεί τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω
ἔσσοντ'· ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρήσουσιν ἀρούρας.

εἶπεν. similiter plerique alii, quia *ἀναβάλλεσθαι* dicuntur illi, qui canere incipiunt. verum significat *ἀναβάλλειν* etiam *emittere*, jaculari et similia. quare Pseudodidymus: *ἀναφέρουσα ἀθρόως τὸ πνεῦμα*, quod faciunt gementes sive singultantes v. H, ap. quem Dan. Heinsius: *ἀναβάλλουσα τὸν γόον.* dubites, utra harum explicationum alteri praeferenda sit. Apollonii adjuvat *τὸ ἐξάρχειν γόοιο* 430, alteram φ', 364. paraphrastes graecus: *μετὰ στεναγμοῦ θρηνοῦσα ἐν ταῖς θεραπαίναις (κατὰ δμωῇσιν) εἶπεν.* Voss.: *jetzt mit gebrochener klage vor Troja's frauen begann sie.*

477—486. *ἰῇ. μιᾷ*, *una* eademque *sorte.* — *ὑπὸ Πλάκῳ ὑλ.* ζ', 396. — Scholl. Townl.: *τυτθόν. ἀντὶ τοῦ τυτθὴν, ὡς θερμὸς ἀϋτμή.* h. in Merc. 110.: *ἄμπνυτο δὲ θερμὸς ἀϋτμή. ἡδὺν ἀϋτμὴν* dixit Odyss. μ', 369. v. Matth. §. 436, 2. — Sch.: *αἰνόμορον.* (Odyss. ι', 53, ω', 168.) *κακόμορον.* h. in Merc. 256.: *ῥίψω γάρ σε λαβὼν ἐς Τάρταρον ἠερόεντα, Ἐς ζόφον αἰνόμορον καὶ ἀμήχανον.* — *χήρην.* β', 289 etc. — *νήπιος αὔτως*, ut *ἄφρονα αὔτως* γ', 220, ubi v. ann. — *δυσάμμοροι.* τ', 315. — *ὄνειαρ.* 433.

489. *ἀπουρήσουσιν.* sic Harl., Mosc. 2., Paris. B et H. idem Sch. legerit necesse est, qui hoc ita interpretetur: *παραγενόμενοι ἀφαιρήσουσιν.* in lemmate tamen habet hodie vulgari solitum *ἀφαιρίσσουσι.* paraphrastes quoque: *ἕτεροι δὲ αὐτοῦ ἀφαιρήσονται τὰς ἀρούρας.* E. Hessus: *quando alii bona diripient quaecunque fuerunt Illius.* Buttmann. *Lexil.* I. p. 77.: — „Pindar, der *ἀπηύρα* etc. gar nicht, u. *ἀπούρας* nur Einmal hat, braucht es grade in demselben Zusammenhange Pyth. 4, 265: *ἄγρους — τοὺς ἀπούραις ἁμετέρων τοκέων νέμεαι.* Mit vielem Scheine lässt sich hieraus schliessen, dass P. das homerische *ἀπούρας* von *ὅρος*, *ἀφορίζω* abgeleitet habe. — Allein wie wenn *ἀπουρίσσουσιν* bloss einer sehr alten Deutelei seinen Ursprung verdankte? Wir sehen dass *ἀπαυρᾶν*, wo das Augment statt findet, im Hom. durch *ηυ* geschrieben wird, wo es nicht statt findet, durch *ου*. Nehmen wir nun an, dass, wie so haüfig der Fall ist, aus diesem ältesten Aorist (*ἀποῦραι*, oder als Aor. 2. *ἀπουρεῖν*, *wegnehmen*) ein Futur gebildet ward, so lautete dieses *ἀπουρήσω.* Und wirklich haben viele Handschriften, der treffliche Harlejanus an der Spitze, *ἀπουρήσουσιν:* ebenso der Venet. Scholiast im Lemma seines Scholions, worin er das Wort ohne weiters durch *ἀφαιρήσονται* erklärt. Mir wird es höchst wahrscheinlich, dass von dieser, wie man sieht, alten Variante die eine Lesart bloss dadurch entstanden ist, dass man hier etwas von Grenzen, von Abschmälerung des Erbgutes (wie es Voss übrigens sehr schön giebt [*denn andere werden ihm rings abschmälern das erbgut.*]) zu sehn glaubte, u. die Schreibart dem gemäss einrichtete. Allein 1) kommt nicht allein dies Verbum, sondern überhaupt *ὁρίζω* mit seinen Zusammensetzungen im Hom. durchaus weiter nicht vor. 2) ist *ἀφορίζειν τινί τι*, *einem etwas durch Grenzverrückung entziehen*, obgleich dies eine denkbare Verbindung wäre, auch in dem spätern Gebrauche dieses Verbi nicht nachzuweisen, als in einer Stelle des Isocrates (ad Philipp. p. 252. Wolf.), wo jedoch die Beziehung mit dem Dativ fehlt. — 3) ist der Gedanke an eine blosse Abschmälerung u. Grenzverrückung hier gar nicht so passend, als man denkt. Andromache muss in ihrem Schmerze zu dem

ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι·
πάντα δ' ὑπεμμήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
* δευόμενος δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς πατρὸς ἑταίρους,
ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε,
χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε.
τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε,
χερσὶν πεπληγὼς, καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων·
* „„ἔῤῥ' οὕτως· οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν.““
δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην,
Ἀστυάναξ, ὃς πρὶν μὲν ἑοῦ ἐπὶ γούνασι πατρὸς
μυελὸν οἶον ἔδεσκε καὶ οἰῶν πίονα δημὸν,
αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἕλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
εὕδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,

unmündigen Sohne sagen: „andre werden dir deine Ländereien wegnehmen, rauben.“ Lesen wir nun ἀπουρήσουσιν, so braucht Pindar den Hom. nicht falsch gedeutet u. an ὅρος gar nicht gedacht zu haben, sondern ihm schwebte nur, wie allen Dichtern, der homerische Sprachgebrauch vor der Seele, u. so brauchte er ἀπούρας als Particip des Verbi, das Hom. in eben diesem Zusammenhange brauchte.“

490. ἦμαρ ὀρφανικόν. ὀρφανία, quemadmodum ἦμαρ δούλιον est *servitus.* — Sch.: παναφήλικα. πάντων ἡλικιωτῶν ἐστερημένον, τουτέστιν ἐλαυνόμενον τῆς ἀπ' αὐτῶν διατριβῆς.

491. πάντα, πάντως. — ὑπεμμήμυκε debetur Toupio Epist. crit. p. 73. v. Schn. v. ὑπημύω. libri: ὑπεμνήμυκε, confusis μ et ν litteris, ut saepe factum. v. Tat. Jacobs. 129, 2., Porson. ann. ad Eurip. Hecub. 369, nos ad Comicum Pace 156. et Lys. 1127. Sch.: ὑπεμνήμυκε. καταμέμυκε, κατεστύγνακε, κάτω βλέπει. — recte Toupium secuti sunt H et W 1. ed. *semper dejecto vultu et madidis genis adstare solet.* de hoc usu perfecti v. 435.

492. Sch.: δευόμενος. (α', 134, ν', 472 etc.) ἐνδεὴς ὤν. ἄνεισι. paraphrastes graecus: ἀπέρχεται, interpres latinus: *vadit.* at hoc est εἶσι, non ἄνεισι, *redit*, ut 499. scil. iste locus huic videtur offecisse, cum, quod ibi legerant, hic quoque ponendum esse librarii existimarent. sic scribamus: δευόμενος δέ τ' ἂν εἶσι πάϊς etc., *darbend gehet das Kind dann wohl zu den Freunden des Vaters.* v. ann. ad δ', 176, ν', 215, supra 49. 499. paraphrastes: δεδρακρυμένος δὲ ἐπανέρχεται ὁ παῖς πρὸς τὴν χήραν μητέρα. quis dubitet, hunc non idem utroque loco legisse in suis libris?

493 — 497. ἄλλον — χιτῶνος. graphice descripsit puerum circumeuntem apud amicos patris, qui quoniam eum negligunt, alium eorum laena prehendit, alium tunica; quorum ille hunc convenisse videtur, utpote laena indutus, quam ponere solebant domi. — Sch.: κοτύλην. (Odyss. ο', 311, ρ', 12. cf. Il. ψ', 34.) νῦν εἶδος ποτηρίου. οὕτω λέγουσι καὶ τὸ τοῦ ἰσχίου ὀστοῦν (ε', 306.), καὶ πᾶν τὸ κοῖλον. (cf. Pollux h. v., Athen. 11. p. 478 D., cujus scrinia compilavit E, aliosque.) ὑπερῴην. τὸν καλούμενον οὐρανίσκον. (*palatum.* „vocem ὑπερ. illustrat Lenzius in Matthiaei Miscellaneis.“ *Boissonad.*) ἀμφιθαλής. κατὰ ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς θάλλων, ὅ ἐστιν ἔχων τοὺς γονεῖς ἀμφοτέρους. (δαιτύος nonnisi h. l. dixit. E: δαιτὺν δὲ τὴν δαῖτα λέγει, ὡς τὸ βρωτὺν [τ', 205.] καὶ ἐδητύν. [α', 469 etc.]) ἐστυφέλιξε. (ε', 437 etc.) μετὰ πληγῶν ὕβρισεν. ἐνίσσων. (ο', 198.) ἐπιπλήσσων, κακολογῶν.

498 — 504. codex Alteri: ἔῤῥ', οὗτος. sic recentiores. Anthol. Palat. 2. p. 517., 217, 2. Brunck. et Jacobs.: τί ποιεῖς; οὗτος, ὅρα μετάθου. ibi codex Palat. οὕτως, versu pessumdato. Sch.: οὕτως. ὡς ἔχεις. id vereor ne a Metrico profectum sit. — μεταδαίνυται, *convivatur.* ψ', 207, Odyss. σ', 48. — μυελὸν — δημόν. hyperbaton: ἔδεσκε μυελὸν οἶον καὶ π. δημ. οἰῶν. figurate Odyss. β', 290.: οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν, et similiter ibidem ν', 108.; quemadmodum et Latini *medullam* dicunt et nostrates *das Mark des Landes.* „significatur his vocabulis lautus victus, ut in sacris Hebraeorum litteris.“ *Ex H.* Sch.: μυελόν. τὸ νοστιμώτατον τῆς τροφῆς. νηπιαχεύων. νήπια φρο-

εὐνῇ ἔνι μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·
νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι, φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτών,
Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσιν·
οἶος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.
νῦν δέ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι, νόσφι τοκήων,
αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κύνες κορέσονται,
γυμνόν· ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται,
λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
ἀλλ' ἤτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ,
οὐδὲν σοίγ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς,
ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.“
῝Ως ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

νῶν, νηπιευόμενος. (*ἀγκαλίδεσσι.* σ', 555.) *θαλέων ε. κῆρ. πάντων τῶν πρὸς τὸ θάλλειν ἐμπλησθείς.* eadem habet paraphrastes, similia Ap. Hesych. h. v.: *τῶν θάλλειν ποιούντων — ἡδέων.* Scholl. Townl. et Vict.: *ἡδυσμάτων.* Schol. B: *παντοδαπῶν τροφῶν κ. ἐδεσμάτων.* E: *τὰ θάλεα, τὰ τοῦ θάλλειν αἴτια, ἀγαθά.* alii *παιγνίων.* a *θάλος.* Suidas h. v.: *τὴν μὲν ἐγὼ θαλέεσσιν ἀνέτρεφον*, h. e. ipso interprete *τρυφαῖς*, rebus floridis ac lautis. videtur sane *θάλος* h. l. idem significare *μεταφορικῶς* atque *ἄνθος*, *flos*, *Blüthe*, praecipua rerum, *exquisita* omnis generis, seu spectes victum et vestitum, habitumque domicilii, seu ceteras copias atque ornamenta facile viventium. cf. Kraus.

505—511. *πολλὰ πάθῃσι*, *sategerit* suarum rerum. v. 220. — Sch.: *ἁμαρτών. χωρισθείς.* — („*ἀφαμαρτὼν πατρός.* Andromache de se ad Hectorem ζ, 411.: *ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη Σεῦ ἀφαμαρτούσῃ χθόνα δύμεναι.*“ *Ex H.* — *Ἀστυάναξ. ἐμφατικῶς* ingeminat nomen faustum, a cujus spe jam decidit puer. — *ὃν*, *ὃ ὄνομα*, *quo nomine* Astyanactis *Trojani eum appellant.*) *ἔρυσο* (δ', 138, ε', 23 etc. cf. ζ', 403.) *ἐφύλαττες.* (*κορωνίσι.* α', 170 etc. — *αἰόλαι.* „Scholl. B, Townl., Vict.: *εὔστροφοι κ. ποικίλοι.* v. δ', 186. Porphyr. Quaest. Hom. 3., hoc versu laudato: *αἰόλαι οὖν εὐλαὶ ἀπὸ τοῦ εἱλεῖσθαι ταχέως λέγονται.*“ *Ex H.* — *εὐλαί.* τ', 26, ω', 414. — *κορέσονται* Harl., Lips., in quo tamen hic versus a manu altera adscriptus est, Mosc. 2. et 6 Parisienses. vulgo: *κορέσωνται*, quod posuisse videntur ex industria, quo vitarent homoeoteleuton, praesertim duplex: nam eodem modo etiam proximus versus finitur. sed neutrum genus abhorret ab usu hujus nostri, nec temere aut sine emphasi usurpari videtur. v. supra 383. — *λεπτὰ*, *tenuia*, quae pars est laudis vestium. v. ι', 657, σ', 595. — *χαρίεντα.* ε', 905.

512—514. *πυρὶ κηλέῳ.* θ', 217. — *ὄφελος.* ν', 236 etc. — *ἀλλὰ*, *saltem*, *ut saltem gloriae* atque honori *tibi sint apud Troës et Trojanas.* Eurip. Herc. fur. 324.: *κόσμον πάρες μοι παισὶ προσθεῖναι νεκρῶν, Δόμους ἀνοίξας,* — *῾Ως ἀλλὰ ταῦτά γ' ἀπολάχωσ' οἴκων πατρός.* cf. Phoeniss. 1569 etc. — Trojanas commemorare solet Hom. una cum viris, ubicunque significatur Trojanorum resp., non item graecas mulieres, quasi plus auctoritatis ap. illos habuerint feminae, fuerintque fortasse ipsi olim *γυναικοκρατούμενοι*, ut fere populi bellicosi. v. Welcker. *Aeschyl. Tril. Prom.* p. 586, nos ann. ad Aeschylum vol. 2. p. 414, 415.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Ψ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Ψ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Ἀχιλλεὺς τῶν νενομισμένων ἐπὶ τοῖς νεκροῖς μεταδίδωσι Πατρόκλῳ, πυρὰν νήσας, καὶ σφάξας ἐπ' αὐτῷ δυοκαίδεκα Τρωϊκοὺς νεανίσκους, καὶ κύνας, καὶ ἵππους, καὶ ἄλλα ἱερεῖα. ἔπειτα καὶ ἀγῶνα ἐπιτάφιον ποιεῖ, ἐν ᾧ νικᾷ ἵπποις μὲν Διομήδης, δρόμῳ δὲ Ὀδυσσεὺς, ἄλλοι δὲ ἄλλως. καὶ οὕτως ὁ ἀγὼν διαλύεται.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Ψ.

ΑΘΛΑ ΕΠΙ ΠΑΤΡΟΚΛΩΙ.

Postquam ceteri Graeci ad castra quisque sua redierunt, jussu Achillis Myrmidones in armis cursus equestres ducunt circa corpus Patrocli. quibus naeniam praeit Thetis.

Ὣς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο,
οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἴα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεύς,
ἀλλ' ὅγε οἷς ἑτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·
„Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι,
μὴ δή πω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους,
ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασιν ἆσσον ἰόντες
Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
αὐτὰρ ἐπεί κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο,

Annotationes. Vers. 2—11. ἐπειδή. v. Th. p. 176, nos ann. ad α', 416 etc. ἀκεφάλους ejusmodi versus vocant grammatici. — ἐσκίδναντο. α', 487 etc. — ταχύπωλοι. epitheton Graecorum generatim: v. δ', 232, ϑ', 161 etc. simile autem Trojanorum ἱππόδαμοι δ', 509, κ', 431 etc. de praestantia equorum Thessalicorum dictum est ann. ad β', 763. — ἐρίηρες ἑταῖροι. γ', 378, ϑ', 332, Odyss ι', 172 etc. — ὑπ' ὄχεσφι. h. e. interprete Schol. A: τοὺς ὑπὸ τοῖς ὀχήμασιν ἵππους. „infra 513: ὁ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵππους. v. et 130, ϑ', 136." *Ex H. et Kraus.* de ν ancipiti in verbo λύειν (7, 11, 27.) v. H et, quos laudavit, Eustathium et Etym. v. ϑύω, nos ann. ad ρ', 446. — μώνυχας ἵππους. ε', 236 etc. — Schol.: αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασι. κατὰ Ἀττικὸν (?) ἔθος πέφρακε χωρὶς τοῦ σύν. v. Matth. §. 400, f., Herm. ann. ad Viger. 409. — ὃ γὰρ — ϑανόντων. π', 457, 675. — ὀλοοῖο. ὀλοὸν, *perniciosum*, vocat luctum a causa. — τεταρπ., *nos oblectaverimus.* oxymoron verissimum, siquidem dulcedo quaedam, ut ait Ern., in ipso luctu sentitur. Ovid. Trist. 4, 3, 37.: *est quaedam flere voluptas.* sic itidem 98., eoque pertinet γόου ἵμερος 14. et γόος ἱμερόεις Odyss. κ', 398. ad jucundam malorum praeteritorum memoriam spectat illud in Odyssea, ο', 400: μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνήρ. — ὀλοοῖο — γόοιο. v. 70 et ann. ad

ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.“
  Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ᾤμωξαν ἀολλέες· ἦρχε δ' Ἀχιλλεύς.
οἱ δὲ τρὶς περὶ νεκρὸν ἐΰτριχας ἤλασαν ἵππους,
* μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἵμερον ὦρσε.
δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μήστωρα φόβοιο.
τοῖσι δὲ Πηλείδης ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου·

Achilles valedicit Patroclo.

„Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι!
πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην,
Ἕκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι,
δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.“

tum, projecto Hectoris corpore apud feretrum Patrocli, epulum funebre dat militibus.

Ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα,
πρηνέα πὰρ λεχέεσσι Μενοιτιάδαο τανύσσας
ἐν κονίῃς. οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστος
χάλκεα, μαρμαίροντα, λύον δ' ὑψηχέας ἵππους,
κὰδ δ' ἷζον παρὰ νηῒ ποδώκεος Αἰακίδαο,
μυρίοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ.

β', 87. — Sch.: *δορπήσομεν.* (Odyss. η', 215, Il. η', 370 etc.) *δειπνήσομεν.* v. ann. ad β', 381.

13. *ἐΰτριχας.* 301, 351. *καλλίτριχας* dixit ε', 323 et saepe alias. cf. inferius 525. „Virg. Aen. 11, 188.: *ter circum accensos cincti fulgentibus armis Decurrére rogos; ter moestum funeris ignem Lustravere in equis, ululatusque ore dedére. Spargitur et tellus lacrimis, sparguntur et arma.*“ Cl.

14. *μυρόμενοι.* 106, 109, ζ', 373 etc. — *μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἵμερον ὦρσε.* quid ad hanc rem, quaeso, opus Thetide, quae praesertim non adsit, cum tamen inter illos, *μετά σφι*, luctum incendere dicatur? nisi omnia me fallunt, a mala manu est nomen *Θέτις*, quod *θέτις* scriptum legitur in libris veteribus, ponendumque *θετὸς*, *θετὸς μετά σφι νεκρὸς*, *in medio ipsorum positus mortuus*; praeclara sententia. v. σ', 352, χ', 124, Feith. 1, 13, 3. Eurip. Iph. Aul. 211.: *θεὰν Πάλλαδ' ἐν μωνύχοις Ἔχων πτερωτοῖσιν ἅρμασιν θετόν.* figurate hic noster δ', 83.: *ἣ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι Ζεύς.* de ι et ο litteris confusis v. ann. ad Aeschyli Suppl. 41, Soph. Oed. Col. 1169 etc. inferius 108. et 153. de Achille: *τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο.*

15, 16. Sch.: *δεύοντο.* (ι', 56[illegible] etc.) *ἐβρέχοντο.* *ψάμαθοι.* (α', 48[illegible] etc.) *αἱ παραθαλάσσιοι ἄμμοι.* — „*τοῖον.* Hesych. h. v.: *τοιοῦτον οὕτως ἀγαθόν.* similiter alii. v. δ', 390 κ', 145, Odyss. δ', 206, infra 280 etc — *μήστωρα φόβοιο.* δ', 328, θ' 108.“ *Ex H.*

17, 18. σ', 316, 317.

19, 20. repetuntur hi versus infr[a] 179 et 180.

20, 21. *τὰ ὑπέστην.* v. σ', 333–337. — *ὠμὰ δάσασθαι.* χ', 34[illegible] 354.

24. χ', 395.

25—29. *πρηνέα.* β', 414, 418 et[c.] velut *προσκυνοῦντα*, more barbaro. [illegible] Schn. h. v. — Sch.: *πὰρ λεχέεσσ[ι]* *παρὰ τῷ φερέτρῳ, ἤγουν τῇ κλίν[ῃ]* (*ἔντεα χάλκεα, μαρμ.* σ', 130, μ[illegible] 195.) *ἀφωπλίζοντο.* *ἀφῃροῦντο τ[ὰ] ὅπλα.* (*ὑψηχέας.* ε', 772.) *τάφο[ς]* *τὸ περίδειπνον, τὸ ἐπὶ τοῖς τετελευτ[η]κόσι παρασκευαζόμενον.* — (Ap.: *τα[́]φος.* — *ἐπὶ τοῦ περιδείπνου.* lauda[t] que Odyss. γ', 309. et Il. ω', 804. il[l.] Villois.: — „Philemon ineditus: *τάφο[ς]* *τὸ μνῆμα, οὐχ ὁ μετὰ τὸ ταφῆναι, ὥ[ς]* *τινες οἴονται, περίδειπνος, ἀλλ' ἁπλῶ[ς]* *ὁ ἐπὶ νεκρῷ. ἐπὶ γοῦν Πατρόκλου μ[ή]πω ταφέντος τάφος τοιοῦτος γίνετα[ι]*

*πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ,
σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄϊες, καὶ μηκάδες αἶγες·
πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο·
πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔῤῥεεν αἷμα.

ipse aegre persuadetur, ut convivio Agamemnonis intersit, nec lavatur.

Αὐτὰρ τόνγε ἄνακτα, ποδώκεα Πηλείωνα,
εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἑταίρου χωόμενον κῆρ.
οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἷξον ἰόντες,
αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσαν
ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, εἰ πεπίθοιεν
Πηλείδην λούσασθαι ἄπο βρότον αἱματόεντα.
αὐτὰρ ὅγ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὅρκον ὄμοσσεν·
„Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι,
πρίν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χεῦαι,
κείρασθαί τε κόμην, ἐπεὶ οὔ μ' ἔτι δεύτερον ὧδε
ἵξετ' ἄχος κραδίην, ὄφρα ζωοῖσι μετείω.
ἀλλ' ἤτοι νῦν μὲν στυγερῇ πειθώμεθα δαιτί·

ὃς πρὸς ἑσπέραν γενόμενος κ. δόρπος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λέγεται, ὡς δηλοῖ τὸ δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες [11.], καὶ δόρπον ἐνωπλίσαντο ἕκαστος. [ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι. 55.]" etc.) μενοεικέα. (ι', 90.) θυμῆρες, αὔταρκες. (θυμήρη, αὐτάρκη.) δαίνυ. (ι', 70.) εὐώχει.

30—32. ἀργοί. ἀργὸς Homero vel *albus* dicitur, vel *celer*. atqui nigrae victimae immolabantur mortuis, nec celeritatis laudem habet bos. affectatum vero est quod in mentem venit nonnullis in scholiis, ἀργοὶ poëtam dixisse pro ἀργῶς, τουτέστι ταχέως ἐσφάττοντο οἱ βόες: nec placet, quod ibidem legas, albos vocari boves excoriatos a pinguedine, ὅτι ἀργοὶ βόες οἱ μετὰ τὸ σφαγῆναι κ. ἀποδαρῆναι λευκοὶ τῇ πιότητι, ut ait E. scribamus: ἀργῷ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ, ἀργῷ σιδ., h. e. secundum Schol. Vict., qui hoc enotavit e quibusdam libris: τῷ πολιῷ (261, ι', 366 etc.), seu potius λευκῷ, λαμπρῷ, quemadmodum αἴθωνα σίδηρον dixit δ', 485. et alias. depravatio proclivis ἀργῶι, ἀργοῖ, ἀργοί. Sch.: ὀρέχθεον. ἀπετείνοντο ἀναιρούμενοι. ἢ ἐφθέγγοντο, κ. ὥσπερ ἐπέστενον etc. Hesych.: ἐστέναχον, ἐμυκῶντο, ἐβρύχοντο. mitto alios. probabiliter Suidas: ὀρεχθεῖν, κινεῖν, ταράττεσθαι: quam significationem illustrat illis Comici Nub. 1313.: κἀνταῦθα πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν; *tum quomodo arbitramini cor palpitasse nobis?* — μηκάδες αἶγες. λ', 383. — ἀργιόδοντες ὕες. Odyss. θ', 60. cf. Il. ι', 535, κ', 264 etc. — θαλ. ἀλοιφῇ. ι', 463. cf. Odyss. ν', 410 etc.

33. ι', 464.

34. κοτυλήρυτον. τοσοῦτον τῷ πλήθει, ὥστε καὶ κοτύλῃ ἀρύσασθαι. Aristarchi interpretatio: v. Schol. A. similiter Schol. B et alii. de κοτύλη v. χ', 494.

35—42. ἄνακτα. α', 7. — Sch.: εἰς Ἀγαμ. ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν Ἀγαμ. (v. ann. ad ρ', 709 etc.) σπουδῇ (β' 99.) παρπεπιθόντες. (de accentu v. H h. l. et Matth. l. c. ad ξ', 209. — ἑταίρου. genit. causae. — χωόμενος κῆρ. α', 44 etc. — κηρύκεσσι λιγ. β', 442 etc.) τρίποδα. (σ', 344 etc.) λέβητα, βάσιν ἔχοντα τριῶν ποδῶν. — ἠρνεῖτο. τ', 304. — στερεῶς. ι', 506, κ', 263 etc.

43—50. θεῶν—ἄριστος. τ', 258, Odyss. τ', 303. cf. Il. ε', 756 etc. — οὐ μὰ Ζῆν' — οὐ θέμις etc. negatio duplex, de qua v. ζ, 130, σ', 500. — σῆμά τε χεῦαι. Odyss. λ', 75, infra 257. cf. Schn. v. χεύω. Sch.: χεῦσαι. (sic Ald. 2. et post editi libri usque ad novissimos. sed Ald. 3.: χεῦαι, ut MSS.) χῶσαι. — κείρασθαί τε κόμην, *comam tondere*, mortuo injiciendum. v. 135, 152, Feith. 1, 13, 6. — στυγ.

ἠῶθεν δ' ὄτρυνον, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
ὕλην τ' ἀξέμεναι, παρά τε σχεῖν, ὡς ἐπιεικὲς,
[νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα.]
* ὄφρ' ἤτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ
θᾶσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται."
"Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι
δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.

pernoctat Achilles in littore maris apud exercitum, tandemque fessus obdormit.

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος·
Πηλείδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
κεῖτο βαρυστενάχων πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐφ' ἠϊόνας κλύζεσκον,
εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,

πειθώμεθα δαιτί, *odiose pareamus convivio*, h. e. vocati id ineamus. — παρά τε σχεῖν. καὶ παρασχεῖν.

51. senserunt Knight., H et Montbel., haec profecta esse a nescio quo nugatore, qui explicaret verba ὡς ἐπιεικὲς, formulam dicendi notissimam, nec obscuram. θ', 431.: Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι δικάζετω, ὡς ἐπιεικές. Odyss. θ', 389.: ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήϊον, ὡς ἐπιεικές. cf. inferius 537. et τ', 147. Odyss. λ', 57.: Ἐλπῆνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα. haec et similia ibidem 155. legerat iste, nisi fallor, cum versiculum tornaret, cujus et sententia ταυτολόγος et obscura, et metrum amphibrachis duobus continuis deturpatum, decet talem artificem.

52. vexat me ἤτοι bis illatum in eadem sententia. ponamus ἠοῖ, *postero die*, quod cave putes pondere carere, cum dixerit ἠῶθεν, sed ἐμφατικῶς Achilles, morae impatiens bellique cupidissimus, ingeminat, *mane* id faciendum esse, quo citius ad expugnandam Trojam properare possit cum exercitu. malim quoque ἀποφλέγῃ, quod convenit τῷ ἀπ' ὀφθαλμῶν, lexicisque id verbum addendum esse arbitror, cum facile fieri potuerit ut hae praepositiones permiscerentur; quemadmodum 61. Vrat.: ἀπ' ἠιόνος. cf. 628 et ann. ad λ', 546. ita supersedebimus ἐβραΐζειν, quod fecit Barnesius.

53. Schol. A: θᾶσσον ἀπ' ὀφθ. ἵνα ταχύτερον ἐκτὸς τῆς ὄψεως ἡμῶν γένηται. E: τὸ δὲ ἐφεξῆς, ἤγουν τὸ λαοὶ δ' ἐπὶ ἔ. τρ., δηλοῖ ὡς οὐκ ἦν εἰς ἔργον τραπέσθαι τοὺς Ἀχαιοὺς, ἀλλ' ὡς ἐν ἑορτῇ παγκοίνῳ ἀεργοὺς εἶναι πρὸ τοῦ τὸν Πάτροκλον ταφῆναι. τοῦτο δὲ διὰ τιμὴν τοῦ νεκροῦ. ταφέντος οὖν ἐτράπησαν ἐπὶ ἔργα, δηλαδὴ τὰ τοῦ πολέμου, ὥς πού φησι (λ', 733.) μέγα ἔργον Ἄρηος.

54. η', 379, ι', 79 etc.

55. ἐσσυμένως. γ', 85 etc. — δόρπον ἐφοπλίσσαντες. η', 370, θ' 503, ι', 66 etc.

56, 57. α', 468, β', 431, Odyss. π' 479 sequ. cf. α', 602. etc.

58. α', 606. cf. Odyss. α', 424 etc.

59, 60. ἐπὶ θινὶ πολ. θαλ. α', 34 ι', 182 etc. „cf. Virgil. A. 8, 28." *Cl.* — βαρυστενάχων. α', 364 etc. — ἐν καθαρῷ, *in loco puro*. θ', 490, κ' 199. — ἐπ' ἠϊόνας κλύζεσκον. si H secundum Ven. et duo Vrat., ut Eurip. Troad. 1261.: ἔνοσις ἐπικλύσει πόλιν vulgo: ἠϊόνος, per se haud male; se alterum magnificentius est et εὐφωνότερον.

62. Odyss. υ', 56. ἔμαρπτε, *complexus est*. cf. ω', 679, ξ', 346, θ', 40 Odyss. ω', 390 etc. — Ap.: μελεδήματα. (Odyss. δ', 650, ο', 8 etc.) μεριμνήματα, ἀπὸ τοῦ τὸν μεριμνῶντ οἷον τὰ μέλεα ἔδειν, ὅ ἐστιν ἐσθίει quicum convenit Etymologo. sed ineptir videntur boni viri, nec aliud esse μελεδέω, unde μελέδημα, quam μελέω, μ λω, inserta δ littera, ut in verbis ἀμέρδω, ὕδω, ἐχθοδοπῆσαι, latinis *prodess prodire*, aliisque. v. Buttm. *Lexil.* I. 125. et grammaticos. „Orpheus (?) hymno in Somnum 5.: λυσιμέριμνε, κόπα ἡδεῖαν ἔχων ἀνάπαυσιν. —" *Cl.* cf. ann ad ξ', 233.

νήδυμος ἀμφιχυθείς· μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα
Ἕκτορ' ἐπαΐσσων προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.

cui apparet in somnis anima Patrocli, eumque exequias suas accelerare jubet, ut ad Inferos recipiatur.

ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο,
πάντ' αὐτῷ, μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ', εἰκυῖα,
καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο.
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
„Εὕδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλε', Ἀχιλλεῦ;
*οὐ μέν μευ ζώοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος.
θάπτε με ὅττι τάχιστα· πύλας Ἀΐδαο περήσω.
* (τῆλέ με εἴργουσι ψυχαί, εἴδωλα καμόντων,

63, 64. νήδυμος ἀμφ. ξ', 253, β', . — κάμε — Ἕκτορ' ἐπαΐσσων, …essus erat persequendo Hectorem. φ', …6.: ὁ δ' ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων. ω', 13.: ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα. cf. Odyss. …', 150., et de verbo κάμνειν β', 101 …tc. — Ἴλιον ἠν., *Ilium ventosum*, … e. altum. γ', 305, θ', 498 etc.

65 — 68. δειλοῖο. δειλαίου. v. …choll. et ρ', 670. — ἕστο. ξ', 178, τ', 93 etc. „Virg. Aen. 2, 270.: *in somnis …cce ante oculos moestissimus Hector Vi…us adesse mihi, largosque effundere fle…us, Raptatus bigis, ut quondam*" etc …l. — ὑπὲρ κεφαλῆς. β', 20.

69. λελασμένος. ε', 834. — ἔπλε', …πλεο, ut ἔκλε' ω', 202, ψεύδε' δ', …04. et alia hujuscemodi, quae comme…moravit Th. p. 209, inimicus ille quidem …postrophi in hoc genere, sed injuria. …ibri: ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ, quod κακόφω…ον. scilicet magna est in codd. ο et υ …itterarum similitudo, cumque omittere …ibrarii soleant apostrophum, proclivis …uit lapsus ἔπλευ pro ἔπλεο exarantium, …um praesertim illud ipse versus exposce…e videretur

70, 71. malim ἐμεῦ ζώοντος, ut α', …88, 453 etc. non semel ita erratum est …n his carminibus: v. τ', 287, χ', 13. — …ώοντος — θανόντος. 10. — ἀκή…δεις. ἠκήδεις, *negligebas*. Sch.: ἀ…φροντίστεις. scrib: ἠφροντ. ἀποκη…δήσαντε dixit eodem sensu 413 — πύλας Ἀ. περήσω. dictum ἀσυνδέτως. …v. 97, χ', 130. — πύλας Ἀ. ε', 646 etc.

72. recte, opinor, Bentlejus sine hia…tu: τῆλέ μ' ἐέργουσι. v. β', 617, Odyss. …λ', 502 etc. est haec vetus superstitio, …non intrare Inferorum regnum insepultos. …quos cum prohiberi dicit a sepultis, quo…minus flumen transeant, manifestum est, …non dici Oceanum, quem animae quae…vis mortuorum supervolare credebantur, itaque pervenire in locum quendam citra fluvium istum, quo in loco expectandum erat inhumatis, dum sepelirentur; sed intelligendus est Acheron, in quem quoniam influunt Pyriphlegethon et Cocytus, ὃς Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ, ut ait Odyss. κ', 514, unum fluvium dicit Patroclus, ξύνεσιν δύω ποταμῶν ἐριδούπων. fefellit, puto, viros doctos Odyss. κ', 529., quo loco Circe Ulyssem jubet, postquam Oceanum trajecerit, domum Orci, latiore sensu dicti ac velut exterioris, intrare et prope Acherontem fluvium immolare arietem et ovem nigram, idque ita, ut animalia quidem ista convertat ad Erebum regionemque subterraneam, ipse vero aversus *fluvium* prospiciat: quo facto multas animas adventuras esse ait; ut revera fit postea, cum accedente ad illum Elpenore inhumato, quem citra Acherontem errasse consentaneum est, tum ceteris sepultorum simulacris fluvium trajicientibus, ut sanguinem profusum bibant ibi fluvium intelligendum esse Oceanum, liquet: alioqui non retroverti juberetur Ulysses desiderio fluvii, ἱέμενος ποταμοῖο ῥοάων, tanquam ejus, per quem reditus ipsi pateret ad viventes. verum, qui hic dicitur fluvius, si esset Oceanus, citra eum mansisse putanda esset anima Patrocli, h. e. inter vivos; quod ineptum est. — Sch.: εἴδωλα. ἀπεικονίσματα. καμόντων. τῶν τεθνηκότων. ita et Odyss. λ', 475, ω', 14. cf. ibidem υ', 355, infra 104. et de verbo καμόντων γ', 278. νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα eodem sensu dicit Odyss. κ', 520. „Virg Georg. 4, 472.: *umbrae ibant tenues simulacraque luce carentum.*" Cl. similia de hac re etiam Groenlandi, Americani aliique populi rudiores commenti sunt: v. Völcker. *homer. Geogr.* p. 142. et docti adolescentis, Aemil. Lud. Hamelii thesin

οὐδέ μέ πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῶσιν,
ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ)
καί μοι δὸς τὴν χεῖρ'! ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις
νίσσομαι ἐξ Ἀΐδαο, ἐπήν με πυρὸς λελάχητε.
οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων
βουλὰς ἑζόμενοι βουλεύσομεν, ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κὴρ
ἀμφέχανε στυγερή, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ,
καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
τείχει ὕπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.

praeterea illi mandat, ut mox amborum ossa uno in loculo sepeliri curet.

ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἴ κε πίθηαι.
μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ', Ἀχιλλεῦ,
ἀλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
εὖτέ με τυτθὸν ἐόντα Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος
ἤγαγεν ὑμέτερόνδ' ἀνδροκτασίης ὕπο λυγρῆς,
ἤματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,

philos. de psychologia Hom, editam Paris. 1832.

73, 74. *μίσγεσθαι*, *misceri*, adire animas. v. ω', 91. σ', 216, δ', 456 etc. — *αὔτως*. α', 133 — Sch.: *ἀλάλημαι*. (Odyss. β', 370, λ', 166 etc.) πλανῶμαι. ab ἀλάλημι, quod ostendere videtur accentus verborum ἀλαλήμενος et ἀλάλησθαι. v. tamen H et, quem laudavit, Etym. h. v., Th. 296. et de forma simili ἀκάχημαι Matth. §. 222. — *εὐρυπ. Ἀ. δῶ*. Odyss. λ', 570, η', 363 etc.

75. *τὴν χεῖρα*. offendit Knigthium articulus, quo facile quidem careremus scribendo σὴν χ., cum has litteras confundi non sit insolitum; sed v. ann. ad α', 11. ceterum male codd.: καὶ — χεῖρ' ὀλοφύρομαι· οὐ etc., vel: — χεῖρ', ὀλ. quod Sch. et E intelligunt ἵνα ὀλοφύρωμαι. imo per se dixit ὀλοφύρομαι, ut ille apud Plautum Mil. glor. 4, 8, 27.: *fleo miser*.

76—81. *νίσσομαι*. ο', 576, ι', 381 etc. v. H et Schn. h. v. Ven., Townl. et tres Vrat., quos codd. W expressit: **νίσομαι**, quod futurum verbi **νίσσω**, sive inusitati νίω, esse putat E, **νίσσομαι** autem dictum ut δεδίσσω (δειδίσσω, δειδίσσομαι), nec necessarium oratoribus. — *ἐπήν με π. λελ.* η', 79, 80. — Sch.: *ἀμφέχανε*. περιέχανε, κατέπιεν. v. δ', 182, π', 350 etc., de *Κηρὶ* autem β', 302. sanguinem occisorum bibit ap. Hesiodum Scut. H. 251—256. — *λάχε*, *nacta est* fataliter. v. ι', 410, 411, υ', 127, 128. — *εὐηγενέων*. λ', 427. Aeschines or. in Timarch. p. 282. et 283. ed. Wolfii: — ἀπολέσθαι, Μαρνάμενον δηΐοις Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο. verba Ἑλ. ἕν. ἠϋκόμοιο leguntur ι', 339. idem 83.: — Ἀχιλλεῦ, Ἀλλ' ἵνα πέρ σε καὶ αὐτὸν ὁμοίη γαῖα κεκεύθῃ Χρυσέῳ ἐν ἀμφιφορεῖ, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ, Ὡς ὁμοῦ ἐτράφεμέν περ ἐν ὑμ. δόμοισιν, Εὖτε etc., ex quibus, partim obscuris aut ineptis, partim hoc ipso in loco temere sublectis, existimari potest audacia, quae tum fuit, interpolatorum, meritumque Aristarchi et criticorum Alexandrinorum, ejusmodi sordes expurgantium.

82. Sch.: *ἐφήσομαι*. ἐπισκέψομαι, ἐντελοῦμαι. „Odyss. ν', 7.: ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω.“ *Kraus*. Aeschines l. c.: ἄλλο δέ τοι ἐρέω· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν, ut α', 297. et saepe alias.

85—87. *τυτθόν*. ξ, 222 etc. — *Μενοίτιος*. α', 307, ι', 202 etc. — *Ὀπόεντος*. β', 531. — Sch.: *ὑμετερόνδε*. προσληπτέον *οἶκον*. sic Ἄϊδόσδε dixit η', 330. et saepius pro εἰς δόμον Ἄϊδος. v. Matth. §. 379. — *ἀνδροκτασίης*. ε', 909, η', 237 etc. de hac caede v. ann. ad μ', 1. E puerum a nonnullis Lysandrum vocari tradidit, παρὰ Ὀθρυονεῖ τῷ γραμματιστῇ ἀποκταθέντα; et similiter Schol. B. et Vict. hic quidem: — ἀπέκτεινε δὲ αὐτὸν παρὰ Ὀθρυονεῖ τῷ γραμματιστῇ, ὥς φησιν Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς ἐν Ἀστραγαλισταῖς. perperam liber: Ἀστρολογισταῖς. fuit haec haud dubie fabula; drama satyricum, ni fallor. Alexandri Aetoli epigramma quoddam in Venerem armatam legitur apud Planudem, Anthol.

νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς·
ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεὺς
ἔτραφέ τ' ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν.
ὣς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι."
[χρύσεος ἀμφιφορεύς, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ.]

haec ubi se ita facturum esse promisit Achilles, Patrocli anima, amplexus amici effugiens, redit sub terram.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Pal. 2. p. 677.; 3 autem versus ejus anapaesticos ex eorum genere, quos Aristophaneos vocant, protulit Gellius N. A. 15, 20., emendatos illos a Valck. ann. ad Phoeniss. 587. et 588.

88. de ludo *ἀστραγάλων* seu *talorum* v. Montbel. h. l., Nitzsch. ann. ad Odyss. α', 107, Comici interpp. Vesp. 295, Feith. 4, 6, 7., Conr. Levezow. *Amor u. Ganymedes, die Knöchelspieler*, 1820, 8, 25 pagg. etc. E: *ἐπαίζετο δὲ ἡ παιδιὰ τέσσαρσιν ἀστραγάλοις, ὧν ἕκαστος πτώσεις εἶχε τέσσαρας, οὐ μὴν ἓξ κατὰ τοὺς κύβους, ἐξ ἑβδομάδος κατ' ἀντίθετον συγκειμένας. ἀντέκειτο γὰρ μονὰς κ. ἑξὰς, εἶτα τριὰς κ. τετράς· δυὰς δὲ κ. πεντὰς ἐπὶ μόνων κύβων ἦν, ὡς ἐχόντων ἐπιφανείας ἕξ. ἦσαν δὲ, φασὶν, αἱ πᾶσαι πτώσεις τῶν ἀστραγάλων παραλαμβανομένων, ὡς ἔθος, πέντε κ. τριάκοντα, ὧν αἱ μὲν θεῶν ἐπώνυμοι, αἱ δὲ ἡρώων, αἱ δὲ ἐνδίξων ἀνδρῶν, αἱ δὲ ἑταιρίδων, αἱ δὲ ἀπό τινων συμβεβηκότων κατὰ τιμὴν ἢ χλεύην προσηγόρευνται. ἐλέγετο δέ τις ἐν αὐταῖς καὶ Στησίχορος, ὁ τὴν ὀκτάδα δηλαδὴ σημαίνων, ἐπεὶ ὁ ἐν Ἱμέρᾳ τῇ Σικελικῇ τάφος τοῦδε τοῦ μελοποιοῦ ἐξ ὀκτὼ γωνιῶν συνέκειτο· ἑτέρα δὲ ἐκαλεῖτο Εὐριπίδης, ἡ δηλαδὴ σημαίνουσα τὸ τεσσαράκοντα, ἐπειδὴ δοκεῖ ὁ Εὐρ. γενέσθαι εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τεσσαράκοντα προστατῶν μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν τριάκοντα. τῶν δὲ βόλων, φασὶν, ὁ μὲν τὸ ἓξ δυνάμενος Κῷος ἐλέγετο κ. ἑξίτης, ὁ δὲ τὸ ἓν Χῖος κ. κύων. ὅθεν κ. παροιμία Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐάσω, καθ' ἣν παρὰ Στραττίδι τῷ κωμικῷ τὸ Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐᾷ λέγειν· ὁ παραλαλεῖ κ. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος, ἢ Κῷος* etc. v. Aristoph. Ran. 921. frequentati esse videntur tali ludentes in artibus veterum. Plin. H. N. 34, 8, 19, 2. de Polycleto: *fecit et distringentem, et nudum talo incessentem; duosque pueros item talis nudos ludentes, qui vocantur Astragalizontes, et sunt in Titi imperatoris atrio; quo opere nullum absolutius plerique judicant.* ceterum Schol. A: *αἱ πλείους τῶν κατὰ ἄνδρα* (codd. privatorum dicit, non urbium, *τῶν κατὰ πόλεις*, seu *πολιτικῶν*. v. Hom. Heyn. 3., praef p. 36.)· *ἀμφ' ἀστραγάλῃσιν ἐρίσσας. καί ἐστιν Ἰωνικώτερον. ἀστραγάλαι δ' Ἔρωτος εἰσὶ μανίαι καὶ κυδοιμοί.* (intell. *Ἔρωτος.*) *Ἀνακρέων.* commemorant hanc *διττογραφίαν* etiam E et Schol. Vict.

89—92. *ἱππότα Πηλεύς* π', 33. cf. η', 125 etc. — Sch.: *ἐνδυκέως.* (ω', 158, Odyss. η', 256 etc.) *ἐπιμελῶς.* v. Schn. h. v. — *θεράποντα*, *ministrum.* v. ε', 580, ann. ad μ', 92. — *ὀνόμηνεν*, *nominavit*, quod et Francogalli dicunt *nommer*, Germani *ernennen.* — *ὁμή.* (δ', 437, ο', 209.) *ὁμοία, καὶ ἡ αὐτή.* — *ὣς δέ. ὣς δή.* — *σορός.* Hesych: *μνῆμα, θήκη.* v. ibi interpp. proprie *σορὸς* est arca quaevis. *λάρνακα* dixit ω', 795. merito insimularunt hunc versum, non quo verbum *ἀμφιφορεὺς* (170) male subjectum sit *τῷ σορὸς*, ut censet Schol. A, sed quia Patrocli personae minus congruit. idem Schol.: *ἐκ τῆς δευτέρας Νεκυΐας* (Odyss. ω', 74.) *φησὶν αὐτὸν μετενηνέχθαι.* Schol. Vict.: *ἐν πάσαις δὲ οὐκ ἦν ὁ στίχος, καὶ Ἀρίσταρχος ἐκ τῆς Νεκυΐας αὐτὸν ἐσπᾶσθαί φησι· δῶκε δὲ μήτηρ Χρύσεον ἀμφιφορῆα.* (Odyss. l. c.) *ἀλλ' ἐκεῖ εὐλόγως πρὸς τῆς ταφῆς.* hoc recte. aptum est personae Thetidis afferre urnam pretiosam, qua condatur cinis filii; sed Patrocli anima tale vas requirens olim suis et Achillis ossibus ineptit et frigore ferit verba *παθητικώτατα* illa *ὣς δὲ καὶ — ἀμφικαλύπτοι*, quibus oratio ejus optime concluditur. scilicet adscripserunt hisce ista ex ultimo libro Odysseae, neque id omnes eidem versui, sed alius alii; quod ex Aeschine intelligas, qui habet post 83.; adscripta autem nescio quis, qui ignoraret, unde essent, huc pertinere putans, cum praesertim auream phialam adhibitam legisset 253., versificavit, ut

„τίπτε μοι, ἠθείη κεφαλὴ, δεῦρ' εἰλήλουθας,
καί μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγώ τοι
πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις.
ἀλλά μοι ἆσσον στῆθι· μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε
ἀλλήλους ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο."
Ὣς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσιν,
οὐδ' ἔλαβε, ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς, ἠΰτε καπνὸς,
ᾤχετο τετριγυῖα. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς,
χερσί τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν·
„Ὦ πόποι, ἦ ῥά τίς ἐστι καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι
ψυχὴ, καὶ εἴδωλον· ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν.
παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
ψυχὴ ἐφεστήκει γοόωσά τε, μυρομένη τε,
καί μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν· ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ."

postero die Agamemnon ligna advehi jubet ad exstruendum rogum.

Ὣς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο,
μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς
ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
οὐρῆάς τ' ὤτρυνε, καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην,
πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει,
Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
οἱ δ' ἴσαν, ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,

fieri solet in hoc genere. ceterum Sch.: *Διόνυσος Ἥφαιστον γενόμενον ἐν Νάξῳ, μιᾷ τῶν Κυκλάδων, ξενίσας ἔλαβε παρ' αὐτοῦ χρύσεον ἀμφιφορέα. διωχθεὶς δὲ ὕστερον ὑπὸ Λυκούργου, κ. καταφυγὼν εἰς θάλασσαν, φιλοφρόνως αὐτὸν ὑποδεξαμένης Θέτιδος, ἔδωκεν αὐτῇ τὸν ἡφαιστότευκτον ἀμφιφορέα. ἡ δὲ τῷ παιδὶ ἐχαρίσατο, ὅπως μετὰ θάνατον ἐν αὐτῷ ἀποτεθῇ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ. ἱστορεῖ Στησίχορος.* Stesichoro auctore etiam A Schol. narrat hanc fabulam; ex quo intelligas corruptionis horum carminum antiquitatem. hinc Lycophron 273. Achillem caesum dicit *κρατῆρα Βάκχου δύεσθαι.* cf. H. importunum vero donum matris; praesertim ejus, quae non pro certo sciret, peregre moriturum esse filium.

94—98. *ἠθείη κεφαλή.* ζ', 518, χ', 229 etc. — *μίνυνθα*, *paulum.* α', 416 etc. de asyndeto v. 71. — *ὀλοοῖο τ. γόοιο.* 10.

99—107. Sch.: *ὠρέξατο. νῦν προετείνατο.* („δ', 307.: *ἔγχει ὀρεξάσθω.* Hesiod. Theog. 178.: *παῖς ὠρέξατο χειρὶ Σκαιῇ.*" *Ex H.*) *τετριγυῖα. τρίζουσα, ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦσα.* (cf. 714, ω', 6—9, β', 314. — *ταφών.* ι', 193 etc. — *ἀνόρουσεν.* α', 248 etc.) *συμπλατάγησε. ψόφον ἐποίησε, συνεκρότησεν.* (*ἔπος ὀλ.* ε', 683.) *φρένες: νῦν ὅλον τὸ σῶμα.* (praecordia, sanguis, sensus, vita. Schol. A: — *ἢ φρένας λέγει οὐ τὸ διανοητικὸν, ἀλλὰ μέρος τι τῶν* [cod. male *τό.*] *ἐντὸς τῶν σωμάτων, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ* [Odyss. ι', 301.]· *ἐν δὲ φρένες ἧπαρ ἔχουσι, καὶ πάλιν* [Il. π', 481.]· *ἔνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχαται. ἔστιν οὖν ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον σῶμα.* imo *vis vitalis*, vigor corporis et animi, quo vigore carent umbrae.) *ἔϊκτο. ὡμοίωτο. θέσκελον. ἀντὶ τοῦ θεσκέλως, ὅ ἐστι θείως κ. θαυμαστῶς.* — annotavit H, carpere haec Platonem *Πολιτ.* 3. princ., tanquam ea, quibus virtus animorum corrumperetur. *ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα*, inquit, *παραιτησόμεθα Ὅμηρόν τε κ. τοὺς ἄλλους ποιητὰς μὴ χαλεπαίνειν ἂν διαγράφωμεν, οὐχ ὡς οὐ ποιητικὰ κ. ἡδέα τοῖς πολλοῖς ἀκούειν, ἀλλ' ὅσῳ ποιητικώτερα, τοσούτῳ ἧττον ἀκουστέον παισὶ κ. ἀνδράσιν, οὓς δεῖ ἐλευθέρους εἶναι, δουλείαν θανάτου μᾶλλον πεφοβημένους* etc.

108—123. *τοῖσι — γόοιο.* 14. Voss.: *Sprachs, und allen erregt' er des grams wehmütige sehnsucht.* — *ἐπὶ — ὀρώρει*, *accessit ad illos* dux. v. 124. — *θεράπων.* 888, ζ', 18, ν', 386, β', 110. etc. — Sch.: *ἀγαπήνορος.* (ν', 756.) *ἀνδρείου.* — *ὑλοτόμους. ξυ-*

σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν·
πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἦλθον.
ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης,
αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμους ταναήκεϊ χαλκῷ
τάμνον ἐπειγόμενοι· ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
πίπτον. τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ
ἔκδεον ἡμιόνων· ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο,
ἐλδόμεναι πεδίοιο, διὰ ῥωπήϊα πυκνά.
πάντες δ' ὑλοτόμοι φιτροὺς φέρον (ὣς γὰρ ἀνώγει),
[Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.]
*κάδδ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερώ, ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεὺς
φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον, ἠδὲ οἷ αὐτῷ.

quo facto Myrmidones mortuum deducunt, plangunt, rogumque exstruunt.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντῃ παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
εἵατ' ἄρ' αὖθι μένοντες ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσε
χαλκὸν ζώννυσθαι, ζεῦξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον
ἵππους. οἱ δ' ὤρνυντο, καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον,

λοτόμους. — πολλά, multum, longe. — ἄναντα. προσάντη, ἀνωφερῆ. κάταντα. κατωφερῆ. πάραντα. τὰ κρημνώδη κ. γήλοφα. (imo potius τὰ παρατεταμμένα, *transversa*, ut H interpretatur. sed v. Schn. v. ἄναντα, quod recte habet pro adverbio, uti et κάταντα et πάραντα. „lex. Becker.: ἄναντα, ἄνω, ἀνωφερῆ, δυσχερῆ." *Boissonad.*) δόχμια. πλάγια. (μ', 148.: δοχμὼ τ' ἀΐσσοντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην. de pravo rhythmo hujus versus, quem rhythmum res velut expressit, diximus ann. ad ν', 4. episyemtosin reprehendit E: λέγεται ἡ τοιαύτη ἐπικὴ κακία [vitium epici carminis] ἐπισυνέμπτωσις, οὖσα λέξεων ὁμοιοκαταληξία, καὶ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἐπαλληλία. Montbel.: „Il ne faut pas songer à reproduire en français l'harmonie imitative de ce vers, qui peint d'une manière si admirable les efforts d'une marche pénible à travers des sentiers raboteux et difficiles Démétrius de Phalère l'a cité dans son Traité de l'Elocution. §. 226., pour prouver comment, avec le secours de syllabes rudes et fortes, on peut rendre visibles les objets dont on parle. Eustathe avait aussi remarqué la suite des consonnances qui se trouvent dans ce vers, et Pope dit qu'il n'est pas d'oreille qui ne sente ici la juste propriété des sons employés par le poète." — κνημούς. β', 821 etc. — πολυπίδακος. ξ', 157, ν', 59 etc. — ταναήκεϊ. η', 77, ω', 754 etc. — ἐπειγόμενοι, *festinantes*. ξ', 388 etc.) διαπλήσσοντες. διακόπτοντες. (Ap. et Hesych.: διασχίζοντες.) ἔκδεον. ἐξεδέσμευον. ποσσὶ δατεῦντο. (σ', 264, ε', 158 etc.) ἐμερίζοντο βαδίζουσαι· μερισμῷ γάρ τινι ὅμοιον γίνεται κατὰ τὴν πορείαν. „Scholl. Ven. et Vict.: διέκοπτον ταῖς ὁπλαῖς τὸ ἔδαφος. ἢ διεμερίζοντο τοῖς ποσὶ τὴν γῆν. (*carpebant viam.* cf. Etym. h. v." *Ex H.* — ἐλδ. πεδίοιο, *cupientes campum*, quo ingrederentur facilius quam per senticeta montium. v. E. — ῥωπ. πυκνά. ν', 199.) — φιτρούς. (μ', 29.) κορμούς. *stipites*.

124. versus malae notae, nec dubie ex interpretatione ortus. scil. verbis ὣς γὰρ ἀνώγει adscripsit aliquis Μηριόνης, quod nomen per se intelligitur, ut Achillis loco simili, ι', 686.; deinde alius totum versum 113. infersit, quo cursus orationis male interrumpitur.

125, 126. ἔνθ' ἄρ' Ἀχ. malim ἔνθα δ' Ἀ, h. e. ἔνθα δή. id minus aliquis intelligens mutaverit. quanquam luxuriat Hom. usu ejus particulae. ἐπισχερώ. λ', 668. — Sch.: φράσσατο. ἐβουλεύσατο. („Odyss. γ', 241.: ἀλλά οἱ ἤδη Φράσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν." *Ex H.*) ἠρίον. κατὰ γῆν (fort κατάγειον) μνῆμα, τάφον. v. Schn. h. v.

127 — 133. παρακάββαλον, παρακατέβαλον. cf. 683. — εἶατ'. η', 65, σ', 504 etc. — χαλκὸν ζώννυσθαι, *aere cingi*, armari.. — ἐν τεύχεσσιν

ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἡνίοχοί τε·
πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν,
μυρίοι. ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι,
θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, ἃς ἐπέβαλλον
κειρόμενοι. ὄπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεὺς,
ἀχνύμενος· ἕταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Ἄϊδόσδε.
Οἱ δ' ὅτε χῶρον ἵκανον, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεὺς,
κάτθεσαν, αἶψα δέ οἱ μενοεικέα νήεον ὕλην.

comam detonsam suam Patroclo dedicat Achilles.

ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
τήν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
„Σπερχεῖ', ἄλλως σοίγε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεὺς,
κεῖσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
σοί τε κόμην κερέειν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην,
πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόφι μῆλ' ἱερεύσειν

ἔδυνον. κ', 254 etc. idem alias dicit τεύχεα δύνεσθαι, δύνειν περὶ χροΐ, θωρήσσεσθαι etc.: v. π', 40, 129, θ', 43 etc. — ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισιν. ἀνέβησαν εἰς δίφρους. E Schol. B. dictum est ἐν δίφρ. pro δίφροισιν, ut Aeschylus Ag. 1334.: φεῦ, τίς ἂν — Μόλοι τὸν αἰεὶ φέρουσ' ἐν ἡμῖν Μοῖρ' ἀτέλευτον ὕπνον, et Eurip. Med. 628.: οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσι, pro ἡμῖν, ἀνδράσι. v. Porson. ann. ad locum Eurip. et Matth. §. 382, 4. Sch.: παραιβάται. οἱ ἐπὶ τῶν ἁρμάτων συμπολεμοῦντες, τουτέστι κύριοι τῶν ἁρμάτων. νέφος. πλῆθος νῦν. v. δ', 274, ρ', 755 etc.

135—143. „Schol. A: πάντα. ὅλον. πρὸς τὸ πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι. β', 809, θ', 58." H. Sch.: καταείνυον. κατεκάλυπτον, ἐσκέπαζον, τουτέστι πολλὰς τρίχας κατέβαλλον, ὥστε καλύπτειν τὸν νεκρόν. τοῦτο δὲ πρὸς τιμὴν ἐγίγνετο τῷ θνήσκοντι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φησι· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, Κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν. („laudata memoriter: v. supra 46, π', 457, 675, Odyss. ω', 190, 296, δ, 198." Ex H. tondebantur in luctu omnes nationes praeter Aegyptios, ut auctor est Herod. 2, 36. „sic Romanae mulieres in funere Virginiae: v. Dionys. Halicarn., et Ovid. Met. 3, 506. Q. Smyrn. 3, 683, 4. πύματον δῶρον vocat, Paus. 1. p. 223. l. 2. ed. Wechel. ἀπαρχὰς ἀπὸ τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν, h. e. velut primitias inferiarum." E Kraus. cf. Montbel., Feith. 1, 13, 6. — πέφραδε, demonstravit. ξ', 500, Odyss. α', 444, ξ', 3 etc. — μενοεικέα, sufficientem, placitam. ι', 90. Sch.: πολλὴν, a consequente. Schol. A.: τὴν ἱκανήν. — νήεον, accumularunt. 163, ι', 137. — τήν ῥα — τηλ. mos satis notus Graecorum comam vovendi Fluviis patriis. filii nunc pater consecrat Spercheo, de quo v. π', 174., et de ipso ritu Feith. 3, 10, 6. E: ὅτι ἔθος ἦν τρέφειν κόμην τοὺς νέους μέχρι καὶ ἀκμῆς, εἶτα κείρειν αὐτὴν ἐγχωρίοις ποταμοῖς. ἐποίουν δὲ οὕτω τιμῶντες τὸ καλὸν ὕδωρ. τρόφιμον γὰρ, φασὶ, καὶ συστατικόν ἐστι τοῦ ζῆν, κ. μάλιστα τὸ γλυκύ. — κουροτρόφοι οὖν ἐνομίζοντο οἱ ποταμοὶ διὰ τὴν ὑγρότητα, καθὰ κ. ὁ ἥλιος Ἀπόλλων (?) διὰ θερμότητα. κουροτρόφους δέ φαμεν τοὺς τὴν νεότητα τρέφοντας. — similiter alii Scholl., quorum Pseudodidymus ridiculo errore: — διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν καὶ εἰς τοὺς ποταμοὺς ὕδωρ ἐκόμιζον, τέκνων τε γενέσεως κ. παιδοτροφίας οἰωνὸν τιθέμενοι, pro — αἰτίαν καὶ τοὺς πλοκάμους εἰς ὕδωρ ἐκόμιζον. pejusque etiam Schol. A: καὶ εἰς τοὺς ποταμοὺς ἀπὸ τῶν ποταμῶν ὕδωρ ἐκόμιζον pro hoc: καὶ τοὺς πλοκάμους ἐπὶ τῶν etc. — cf. Athen. 12., p. 528. — τηλεθόωσαν, florentem, crescentem. — ὀχθήσας. α', 517 etc. — οἴνοπα πόντον. α', 350 etc.

144—151. ἄλλως, temere, frustra. — ἱερὴν ἑκατόμβην. α', 99. — Sch.: ἔνορχα. ὄρχεις ἔχοντα. gloss. Mosc. 2.: ἀῤῥενικά. caedi ajunt amnibus mares propter vim fertilitatis, τὸ

ἐς πηγὰς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις
ὣς ἠρᾶθ' ὁ γέρων, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι."
Ὣς εἰπὼν ἐν χερσὶ κόμην ἑτάροιο φίλοιο
θῆκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο.
καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος Ἠελίοιο,
εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αἶψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς·
„Ἀτρείδη (σοὶ γάρ τε μάλιστά γε λαὸς Ἀχαιῶν
πείσονται μύθοισι), γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἆσαι.
νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
ὅπλεσθαι· τάδε δ' ἀμφὶ πονησόμεθ', οἷσι μάλιστα
*κήδεός ἐστι νέκυς· παρὰ δ' οἵ τ' ἀγοὶ ἄμμι μενόντων.

ceteris dimissis, Achilles et curatores funeris cadaver imponunt pyrae, mortuoque justa persolvunt, mactatis cum solitis victimis, tum equis, canibus, et juvenibus 12 Trojanis.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας ἐΐσας·
κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον, καὶ νήεον ὕλην.
ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα·

γόνιμον, aquarum. Schol. Vict.: ἔνορχα τοῖς ποταμοῖς κ. Ποσειδῶνι δὲ διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὑγροῦ τὴν γένεσιν εἶναι· Ὠκεανόν τε, θεῶν γένεσιν. (ξ', 201.) σκεπτέον δὲ, μὴ μῆλα νῦν τοὺς ταύρους φησί· τούτους γὰρ τοῖς ποταμοῖς ἱέρευον· ταῦρον δ' Ἀλφειῷ. λ', 727. de hac significatione τοῦ μῆλα v. ann. ad ξ', 124.; sed hic quidem tauri significati sunt, opinor, vocabulo ἑκατόμβη, nunc autem aliud poëta dicit sacrificium, quod fontibus Sperchei facere voluerit Peleus. cf. 166 etc. — παρ' αὐτόφι. παρ' αὐτοῖς. τοῖς ταύροις, *apud tauros*, h. e. praeter hecatomben. sic Lips., Townl. et unus Vindob. alii etiam h. l. παρ' αὐτόθι. v. ν', 42. — νόον, *mentem*, consilium, votum. — Sch.: ὀπάσαιμι. (η', 205 etc.) παράσχοιμι. — φέρεσθαι, *auferre*, habere.

157 — 160. „γόοιο — ἆσαι, *est et luctus satietas* et modus. sic ν', 636.: πάντων μὲν κόρος ἐστί. de verbo ἆσαι v. ε', 203. ἔστι pro ἐστὶ olim vulgato scripserunt viri docti ex praecepto Scholiastae Vict.: ἐπαγγελτικῶς (h. e. ἐμφατικῶς, nec ut encliticum) προενεκτέον τὸ ἔστιν, ὡς· (549.) ἔστιν δ' ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκός. — ἀπὸ πυρκ., *ab incendio*, a rogo accendendo. — δεῖπνον — ὅπλεσθαι. τ', 172. — ἄνωχθι. κ', 67 etc. — ἀμφὶ, *circum*, apud mortuum. sic Barn., H. perperam alii conjuncte: ἀμφιπονησόμεθ', sine legitima caesura. — Sch: κήδεος. φρόντιδος ἄξιος, κηδεύσιμος. (idem est κήδειος. v. τ', 294.) κηδεμόνες γὰρ οἱ κύριοι, οἷς μάλιστα προσήκει τὸ φροντίζειν. pertinet hoc ad 163. intelligendi autem sunt curatores funeris, ab Achille constituti. Virg. Aen. 11, 60.: *toto lectos ex agmine mittit Mille viros, qui supremum comitentur honorem.* — παρὰ δ' οἵ τ' ἀγοί. sic vulgati olim codd.; at Ven., Harl., Mori, Mosc. 2., ed. Rom., E et Sch., secundum Aristarchum: οἱ ταγοὶ, probantibus plerisque viris doctis, cum et inusitata sit Homero vox ταγὸς, et a metro abhorreat, ut cujus prior producatur apud scenicos poëtas. restituit igitur Barn. ἀγοὶ, verbum frequens ap. hunc nostrum, idemque et Bentlejo placuit et Heyneo; recte quidem, me judice; sed eosdem miror ferre τὸ τὲ, quod abundare perperam putabat Dionysius Thrax. imo ponendum est οἵ γ' ἀγοὶ, *duces quidem*, quas particulas saepe confusas esse, nemo paulo humanior ignorat.

163, 164. κηδεμόνες, *curatores* funeris cf. 674. — Sch.: ἑκατόμπεδον ἔνθα κ. ἔνθα. τετράγωνον, ὥστε ἑκάστην πλευρὰν ἑκατὸν ποδῶν μέτρον ἔχειν. similiter alii. ed. Rom., E, T, Steph.: ἑκατόμποδον, quod repudiasse videntur Graeci, tanquam κακόφωνον, nisi vetustiores πόδα dixerint etiam πέδην seu πέζαν, quae est Hey-

ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἀχνύμενοι κῆρ·
πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς,
πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε, καὶ ἄμφεπον. ἐκ δ' ἄρα πάντων
δημὸν ἑλὼν ἐκάλυψε νέκυν μεγάθυμος Ἀχιλλεὺς
ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει·
ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας,
πρὸς λέχεα κλίνων. πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα στεναχίζων.
ἐννέα τῷγε ἄνακτι τραπεζῆες κύνες ἦσαν·
καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας·
δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλούς,
χαλκῷ δηϊόων (κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα)·

nei sententia haud inepta; quemadmodum Parthenon Athenis appellatus est ἑκατόμπεδος, h. e. ἑκατὸν ποδῶν. v. Etym., Suid., Hesych. h. v. — Virg. Aen. 6, 212—231. comparant Cl. et Eichh.

166. ι', 462.

167—173. ἄμφεπον. π', 124, σ', 348 etc. — Sch.: δρατά. ἐκδεδαρμένα. annotavit Schol. A, δρατὰ dictum esse pro δαρτὰ, a δέρω, litteris transpositis; cujusmodi vocabb. sunt κράτος, κραδίη. Schol. B.: νήει. ἐνήει, περὶ αὐτὸν ἐσώρευεν. — μέλιτος κ. ἀλείφατος. adipis quidem apertus usus est ad augendam flammam; mel autem inferiis adhibuisse videntur ἀλληγορικῶς, quo velut dulcesceret mortis amaritudo. cf. Odyss. ω', 67, 68. — ἐριαύχενας ἵππους. κ', 305, λ', 159 etc. *arduam cervicem* in equis laudat Horat. Sat. 1, 2, 89. — τραπεζῆες. χ', 69.

176. χαλκῷ δηϊόων. ρ', 566. cf. σ', 195. — κακὰ ἔργα *perniciosam* Trojanis illis *rem* interpretatur H, non eam, quae atrox et detestabilis visa fuerit poëtae. cui assentior. v. φ', 19, η', 478, ι', 591 etc. similiter quoque χ', 395.: Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα. vere tamen Montbel.: „On ne doit point ici considérer cette action d'Achille comme un sacrifice, quoiqu'il immole ces jeunes guerriers aux mânes de Patrocle; car ce n'était point une coutume commandée par les dieux et consacrée par le culte. Ach. ne sacrifie réellement qu'à sa vengeance et à sa férocité. Ainsi cet acte de cruauté froide, qui sans doute paraissait tout simple dans un temps où le droit de la guerre était l'esclavage ou la mort, ne doit pas être mis en parallèle avec ces sacrifices humains usités dans la Perse, et dont parle Herodote en ces termes, 7, 114.: „„J'ai ouï dire qu' Amestris, femme de Xerxès, étant dans un âge avancé, fit ensevelir 17 enfants des citoyens les plus illustres, pour se rendre propice la divinité qu'on dit exister sous terre."" On ne voit pas non plus que dans les siècles héroïques on fût en usage d'immoler sur les tombeaux ou les bûchers des hommes puissants leurs esclaves et leurs serviteurs, coutume atroce que César (de bello Gall. 6, 19.) trouva établie dans les Gaules, et qui subsiste encore dans les Indes, où les femmes elles-mêmes sont obligées de se jeter sur le bûcher qui consume le cadavre de leur époux. (cf. Kirchmann. de funeribus Rom., 3, 4.) Homère n'offre rien d' analogue à ces horribles coutumes; jamais il n'est question dans ses chants que la religion ait ordonné des sacrifices humains. Le sacrifice d'Iphigénie est même en opposition avec le récit d'Hom., puisqu' Agamemnon parle au 9. chant de cette jeune fille comme existant encore. Certainement par la suite la Grèce s'est déshonorée par cette superstition: les tragédies d'Hécube, d'Iphigénie en Aulide et d'Iphig. en Tauride en sont une preuve; les sacrifices humains ont même subsisté long-temps après, puisque Théophraste, cité par Porphyre (de abstinentia ab esu animal. 2. §. 27, p. 150, 1767, in 4.), dit que de son temps les Arcadiens sacrifiaient encore un homme aux fêtes de Jupiter Lycéen." — cf. Bosii Antiquit. graecar. brev. descr. p. 38. „Virg. 11, 81.: „*vinxerat et post terga manus, quos mitteret umbris Inferias, caeso sparsuros sanguine flammam.* et 10, 517.: *Sulmone creatos Quatuor hic juvenes, totidem quos educat Ufens, Viventes rapit, inferias quos immolet umbris, Captivoque rogi perfundat sanguine flammas.* quem locum inter alios citat Macrob. Sat. 5, 2, quo demonstret, *totam Aeneïda effigiatam esse ad exem-*

ἐν δὲ πυρὸς μένος ἧκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.
ᾤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·

Achilles supremum valedicit sodali.

„Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι!
[πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην.]
δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς
τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει· Ἕκτορα δ' οὔτι
δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν."

Hectoris corpus ab injuriis defendunt Venus et Apollo.

Ὣς φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο·
ἀλλὰ κύνας μὲν ἄλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
ἤματα καὶ νύκτας, ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ,
ἀμβροσίῳ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων.
τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
οὐρανόθεν πεδίονδε, κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα,
ὅσσον ἐπεῖχε νέκυς, μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο
σκήλει' ἀμφιπερὶ χρόα ἴνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν.

pyra non incensa, Achilles implorat opem Ventorum, quos Iris convenit.

Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἐκαίετο τεθνηῶτος.
ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
στὰς ἀπάνευθε πυρῆς δοιοῖς ἠρᾶτ' Ἀνέμοισι,

plar Iliados atque Odysseae Homericae." Cl.

177. Sch.: σιδήρεον. νῦν ἰσχυρόν. simili sensu ε', 4. et alias dicit ἀκάματον πῦρ, et ὀλοὸν ν', 629, ο', 604.

179, 180. 19, 20, ubi sublectus est versus 180, minime ille admittendus, ne soloecissare Homerum faciamus, qui τελέω dicit τελέσω: v. 20, Odyss. δ', 485, σ', 388. inde est quod extiterunt qui ita scriberent: πάντα γὰρ ἤδη τοι τετελεσμένα, ὥσπερ ὑπέστην, quod habent codd. Cantabr. et Townl. ceterum Sch.: χαῖρέ μοι. ἀντὶ τοῦ τέρπου, ὅ ἐστιν ἥδου. sed argutatur. Virg. Aen. 11, 97.: *salve aeternum mihi, maxime Palla, Aeternumque vale!* cf. 5, 80, 81. idem Sch. recte: δαπτέμεν. (λ', 481, π', 159.) ἐσθίειν, διακόπτειν. Schol. A: > ὅτι ἀπὸ κοινοῦ τὸ δαπτέμεν. Zeugma.

184—187. ἀπειλήσας, *gloriatus.* η', 96 etc. — ἀμφεπένοντο. φ', 203, δ', 220 etc. — ἄλαλκε. ι', 601 etc. — Sch: ῥοδόεντι ἐλαίῳ. (κ', 577, ξ', 171 etc.) τῷ ῥοδινῷ. (annotavit Schol. A, Homerum ἔλαιον dicere τὸ μύρον, quo nomine primus usus esse fertur Archilochus. cf. 281. fuit unguentum rosaceum inter antiseptica; quare oblinebant eo signa lignea, τὰ ξόανα, adversus aëris et humoris injuriam, ut Paus. refert 9. extremo. poëta tamen indurandi vim ei tribuere videtur, cum id adhibuisse dicat Venerem, ne corpus tractatum Hectoris laceraretur. ἰσχυροποιήσε τὸ σῶμα, inquit E, quemadmodum Sigfridi, fabulosi Germanorum heroïs, corpus, draconis ab eo interfecti sanguine delibutum, ita induruisse dicitur, ut corneam homines cutem putarent. cf. ω', 21. et H) ἀποδρύφοι. (ω', 21, Odyss. ε', 426, ρ', 480.) ἀποσπᾷ κ. ἀποσύρῃ. ἑλκυστάζων. ἕλκων.

188—191. κυάνεον νέφος. π', 66. — σκήλει', Schol. Vict.: σκήλειεν, εὐκτικῶς. Sch.: σκήλῃ. (sic.) σκληρύνῃ, ξηράνῃ. ὅθεν καὶ σκελετὸς ὁ ξηρός. — dedi ἀμφιπερὶ uno verbo, ut παρὲκ, ὑπὲκ, ἐπιπρὸ etc., quemadmodum Latini dicunt *circumcirca.* nec male Kraus. σκήλει' ἀμφιπερὶ intellexit ἀμφιπερισκήλειε, quod cui placebit, is per me scribet ἀμφίπερι per anastrophen. vulgo: ἀμφὶ περὶ χρόα etc. — ἴνεσιν. σὺν ἴνεσιν. Ap.: ἶνες. (Odyss. λ', 218.) τὰ διατεταμένα νεῦρα τοῦ σώματος.

Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλά,
πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ λιτάνευεν
ἐλθέμεν, ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθοίατο νεκροί,
ὕλη τε σεύαιτο καήμεναι. ὠκέα δ' Ἶρις
ἀράων ἀΐουσα μετάγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν.
οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαέος ἀθρόοι ἔνδον
εἰλαπίνην δαίνυντο· θέουσα δὲ Ἶρις ἐπέστη
βηλῷ ἔπι λιθέῳ. τοὶ δ' ὡς ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
πάντες ἀνήϊξαν, κάλεόν τέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος.
ἡ δ' αὖθ' ἕζεσθαι μὲν ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῦθον·
„Οὐχ ἕδος· εἶμι γὰρ αὖτις ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέζουσ' ἑκατόμβας
ἀθανάτοις, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν.
ἀλλ' Ἀχιλεὺς Βορέην ἠδὲ Ζέφυρον κελαδεινὸν
ἐλθεῖν ἀρᾶται, καὶ ὑπίσχεται ἱερὰ καλά,
ὄφρα πυρὴν ὄρσητε καήμεναι, ᾗ ἔνι κεῖται
Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.“

parent illi deae, itaque rogus concrematur.

Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπεβήσατο· τοὶ δ' ὀρέοντο

195—199. *Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ.* v. *ι*', 5. — „jungo *πολλὰ λιτάνευε.*“ *Boissonad.* — *χρυσέῳ δέπαϊ.* saepius hic noster memorat pocula aurea, craterem quoque aureum 119., argenteum autem 741. et alias. de usu metallorum aevo heroïco v. Köpke *Kriegswesen der Griechen*, 2. Kap. §. 1. H. Hase *Class. Alterthumskunde*, 1. Th. p. 9. de Graecia: „Edlere Metalle waren nicht im Uiberfluss. Der vorherrschende Kalkstein der meisten Gebirge enthält keine metallreichen Adern. Gold hatten Phönicier auf Thasos gegraben. Auch Thessalien gab einiges, und der den Pangäischen Gebirgen (v. ann. ad Rhes. 384.) entströmende Hebrus führte Flussgold. Silber fand man nur in Attika's Laurium, in Epirus und auf Siphnus. Dem grössern Bedürfnisse kam Asiens Uiberfluss entgegen, dessen Beute, späterhin dessen Sold, zu heiligem Geräth und zu Weihgeschenken verarbeitet, die Heiligthümer und die Tempelärarien reich machte, bis der Luxus des Philippischen Zeitalters lehrte, es zum Privatgebrauch zu verwenden.“ — *νεκροί*, cadavera Patrocli et occisorum juvenum Trojanorum. 175, 242. — Sch.: *σεύαιτο.* *ὁρμὴν λάβοι, ἐπειχθῇ.* velut *concitaretur ad ardendum.* — *ἀράων*, *precum.* — *μετάγγελος*, *internuncia.* vereor ne id etiam *ο*', 144. ponendum sit, quamvis ibi Ven. et alii quidam codd. habeant *μέτ' ἄγγελος.* quod hic voluisse videtur Schol. A, *μετ' ἄγγελος ἦλθ' Ἀ.*, h. e. *μετῆλθ' Ἀ.*, pro *μετῆλθεν Ἀνέμους*, soloecum est.

200—203. *δυσαής* Zephyrus vocatur etiam Odyss. *ε*', 295. et *μ*', 289., *ξ*' autem ejusdem carminis 458. *μέγας*, et *δ*', 567. dixit *ζεφύροιο ἀήτας λιγυπνείοντας*, *lautwehende Hauche des Westwinds.* cf. 208, *β*', 147, 148. nec tamen idem semper est ille ventus, ut qui *αἰὲν ἔφυδρος* appelletur Odyss. *ξ*', l. c. et vulgo pro leni habeatur; id quod aliter aliis in terris, praesertim in Asiae occidentalis littoribus, Troade atque Ionia, se habere observavit Woodius. Schol. A: *δυσαέος.* *σφοδρὸν πνεῦμα ἔχοντος.* Ap. *δυσαέος. δυσπνόου.* *Βορέαο δυσαέος.* memoriter ille, nisi fallor. vel scriptura est haec ejus, quem offenderet Zephyrus *δυσαής.* cf. H. — „*εἰλαπίνην δαίνυντο.* epulantur Venti, ut ceteri dii, more tum hominum, in otio.“ *Kraus.* — *βηλῷ.* *α*', 591, *ο*', 23. — *εἰς ἕ.* *πρὸς ἑαυτόν.* Ap.: *ἓ ἐγκλινόμενον μὲν αὐτὸν, ἢ αὐτὴν, ἢ αὐτὸ σημαίνει. — ὀρθοτονούμενον δὲ δηλοῖ ἑαυτὸν, ἢ ἑαυτὴν, οἷον· κάλεόν τε μιν* etc. cf. *δ*', 497. — *ἀνήνατο.* *η*', 93, *ι*', 675 etc.

205—210. *οὐχ ἕδος.* *λ*', 647. — *Αἰθιόπων ἐς γαῖαν.* de hoc sacro Aethiopum v. *α*', 423. — *μεταδαίσομαι*, *μετ—ωμαι.* — Sch.: *ὄρσητε.* (*γ*', 250, *δ*', 204 etc.) *ὁρμήσητε.*

ἠχῇ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονέοντε πάροιθεν.
αἶψα δὲ πόντον ἵκανον ἀήμεναι, ὦρτο δὲ κῦμα
πνοιῇ ὕπο λιγυρῇ· Τροίην δ' ἐρίβωλον ἱκέσθην,
ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην, μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαὲς πῦρ.
παννύχιοι δ' ἄρα τοίγε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον,
φυσῶντες λιγέως· ὁ δὲ πάννυχος ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἑλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
οἶνον ἀφυσσάμενος χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν,
ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.
ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων
νυμφίου, ὅστε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας,
ὣς Ἀχιλεὺς ἑτάροιο ὀδύρετο ὀστέα καίων,
ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊὴν, ἀδινὰ στεναχίζων.
Ἦμος δ' Ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
ὅντε μετὰ κροκόπεπλος ὑπεὶρ ἅλα κίδναται Ἠὼς,
τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ.
οἱ δ' Ἄνεμοι πάλιν αὖτις ἔβαν οἶκόνδε νέεσθαι,
Θρηΐκιον κατὰ πόντον· ὁ δ' ἔστενεν, οἴδματι θύων.

Achilles, ex brevi somno excitatus a proceribus, jubet ignem vino extingui, ossa legi sodalis et in vase aureo condi, tum modicum pro tempore cumulum constitui.

Πηλείδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἑτέρωσε λιασθεὶς,
κλίνθη κεκμηὼς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν.
οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνας ἀολλέες ἠγερέθοντο,
τῶν μιν ἐπερχομένων ὅμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν.
ἕζετο δ' ὀρθωθεὶς, καί σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἀτρεΐδαί τε, καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατ' αἴθοπι οἴνῳ
* πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα

214—220. *πόντον — ἀήμεναι.* similiter 229.: *πάλιν αὖτις ἔβαν οἶκόνδε νέεσθαι.* — *ἄμυδις.* ι', 6 etc. — *ἔβαλλον.* *ἀνέβαλλον.* — „*ὁ δὲ — γαῖαν.* Virg. Aen. 5, 98.: *vinaque fundebat pateris, animamque vocabat Anchisae magni, manesque Acheronte remissos.* cf. ibidem 77, 78.“ *E Cl. et Eichh.*

221. versus spondiacus, rei aptus lugubri, quam dicit.

223—225. *νυμφίου*, *desponsi*, vel *novi mariti.* „notat Schol. B *αὔξησιν*, quod non modo filius memoratur, sed *νυμφίος*, e quo spes nepotum esset patri.“ *Ex H.* — Sch.: *ἀκάχησε.* (ε', 24 etc. dixerunt *ἀκάχημι* pro *ἀχάχημι*, euphoniae gratia.) *ἐλύπησεν.* — Ap.: *ἑρπύζων.* (Odyss. α', 193, ν', 220.) *ἀντὶ τοῦ ἕρπων, πορευόμενος. κατ' ἐπέκτασιν δὲ λέγεται καὶ ἑρπυστάζων.* — „*ἀδινά.* 17, σ', 51, 316.“ H.

226—232. *Ἑωσφόρος* trisyllabum, ut *ἕως* monosyllabum α', 193. — Sch.: *ἑωσφόρος. ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν ἀνατέλλων λαμπρότατος ἀστὴρ, ὃς Ἕσπερος καλεῖται. οὗτος δ' ἐστὶν ὁ τῆς Ἀφροδίτης. ἐρέων. ἀπαγγέλλων.* „cf. β', 48, 49, Odyss. ν', 93, 94.“ *Ex H.* — *κροκόπεπλος.* θ', 1. — *ἐμαραίνετο*, *elanguit.* ι', 212. — *οἴδματι θύων.* φ', 232. — *λιασθείς.* α', 349 etc. — *κεκμηώς.* ζ', 261 etc.

233. ita Bentlejus, hiatum tollens, qui inest in vulgata scriptura *Ἀτρείωνα ἀολλέες.* firmat emendationem 236., ubi Harl., egregius codex, et Mosc. 2.: *Ἀτρεΐδαι*, ut 658., α', 17. et alias, non *Ἀτρείδη*, quod ceteri libri habent. forma haec patronymici legitur etiam α', 387, β', 445 et ω', 395.

234, 235. *ὅμαδος κ. δοῦπος.* hendiadys, *ὅμαδος δουπέων.* cf. ι', 569, Odyss. κ', 556. — *ἕζετο δ' ὀρθ.* β', 42 etc.

236. η', 385. cf. ann. ad 233. et 272.

238. *ὁπόσσον ἐπέσχε.* non pla-

ὀστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγωμεν,
εὖ διαγιγνώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται·
ἐν μέσσῃ γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἄνευθεν
ἐσχατιῇ καίοντ' ἐπιμὶξ, ἵπποι τε, καὶ ἄνδρες.
καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσέῃ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἄϊδι κεύθωμαι.
τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,
ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
εὐρύν θ', ὑψηλόν τε τιθήμεναι, οἵ κεν ἐμεῖο
δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λίπησθε."
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο ποδώκεϊ Πηλείωνι.
πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ,
ὅσσον ἐπὶ φλὸξ ἦλθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη·
κλαίοντες δ' ἑτάροιο ἐνηέος ὀστέα λευκὰ
ἄλλεγον ἐς χρυσέην φιάλην καὶ δίπλακα δημὸν,
ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν.
τορνώσαντο δὲ σῆμα, θεμείλιά τε προβάλοντο
ἀμφὶ πυρὴν, εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν·

cent amphibrachi duo continui. v. ann. ad ν', 4. Townl.: ὅσον. scribamus et hic et ω', 792.: πᾶσαν, ὅσσον ἐπέσχε. metro nescio quis metuens posuerit ὁπόσσον: sed vanum fuisse metum istum, ostendunt α', 193, ι', 392 etc.

239—248. Sch.: λέγωμεν. ἀναλέγωμεν. ἀριφραδέα. (326, Odyss. λ', 125 etc.) εὐεπίσημα, εὔγνωστα. (ἐπιμίξ. λ', 525 etc.) φιάλῃ. ἀγγείῳ κοίλῳ. (v. ann. ad 270. — θείομεν, θείωμεν.) πονέεσθαι. (β', 409, ι', 12.) πονεῖν, ἐνεργεῖν. — ἐπιεικέα τοῖον. Scholl. B et Vict.: ἠθικῶς, ἀντὶ τοῦ μικρὸν κ. σύμμετρον. δεικτικῶς dixit modicum tumulum ac temporarium; alterum autem, post exstruendum, majorem et splendidiorem; utrumque cenotaphium, siquidem ossa heroum asportanda erant domum ad parentes. Odyss. ο', 450.: παῖδα — τοῖον, ἀματροχόωντα θύραζε. — τιθήμεναι. infin. sensu imperativi. — „Scholl. Veneti et Vict.: δεύτεροι. ὕστεροι. ut δεύτατος, ὕστατος, τ', 51." H. — νήεσσι πολ. β', 175 etc.

250. „Virgile a dit aussi aux funérailles de Misenus (Aen. 6, 227.): *relliquias vino et bibulam lavere favillam.* Pline le naturaliste (14, 12. vel 14. ed. Milleri.) rapporte une loi de Numa qui défendait d'éteindre les bûchers funèbres avec du vin. „„*Numae regis lex est: Vino rogum ne respergito.*"" Pline ajoute: *Quod sanxisse illum propter inopiam rei, nemo dubitet.*" Montbel. — αἴθοπι οἴνῳ. α', 462 etc.

251—253. βαθεῖα dixit ab effectu comburendi, εἰς βάθος. — ἐνηέος, *mitis.* „648, φ', 96, ρ', 204, 670." H. cf. 281. *Kraus.* — ἄλλεγον, ἀνέλεγον. Montbel.: „On ne conçoit pas trop comment les os de Patrocle ne furent pas entièrement reduits en cendres, et comment on put les retrouver dans les débris d'un bûcher qui avait 100 pieds carrés (164.), quoiqu'on eût pris le soin de le placer au milieu de ce bûcher, tandis que les nombreux cadavres d'hommes et d'animaux étaient sur les bords. (241 seqq.) Du temps de Pline on avait un meilleur moyen pour que les dépouilles mortelles des rois ne fussent pas confondues avec les cendres du bûcher, on les enveloppait dans des tuniques d'*amiante* qui résiste à l'action du feu. Pline (H. N. 19, 4.) dit que cette pierre se nommait *vivum.* — *Vivum id vocant, ardentesque in focis conviviorum ex eo vidimus mappas, sordibus exustis, splendescentesque igni magis quam possent aquis.*"

254. σ', 352.

255—257. „τορνώσαντο, ut τορνώσεται Odyss. ε', 249. E: τορνώσασθαι δὲ κυρίως τὸ κυκλοτερῶς διαγράψαι, ὡς ἀπὸ τόρνου. λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς περιγράψαι. τορν. σῆμα. h. e. descripserunt locum, quem tumulus occuparet; aream, intra quam terra accumulanda esset circa rogum, humo egesta. cf. η', 435." *Ex H.* „θεμείλια, *fundamenta*, lapides haud dubie. cf. ω', 798.(?)" *Kraus.* — Sch.: χυτήν. χωστήν. οὐ πᾶσαν δὲ, ἀλλὰ

χεύαντες δὲ τὸ σῆμα πάλιν κίον.

quibus factis ludos in honorem mortui committit.

Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα·
νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε, τρίποδάς τε,
ἵππους θ', ἡμιόνους τε, βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα,
ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, πολιόν τε σίδηρον.

et primum quidem equestres.

Ἱππεῦσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἄεθλα
* θῆκε γυναῖκα ἄγεσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,
καὶ τρίποδ' ὠτώεντα δυωκαιεικοσίμετρον,
τῷ πρώτῳ· ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν
ἑξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν·
αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
καλὸν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὔτως·
τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύω χρυσοῖο τάλαντα·
πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε.

ἢν ἰδίως τοῖς νεκροῖς ἐπιχεομένην. similiter Schol. A et E, nec tamen γαῖα υτὴ quidquam aliud est quam χῶμα. . H et lexica.) χεύαντες. χώσαν-ες. — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς etc. locus raeclarus et multorum imitatione nobilis e ludis funebribus, quos inprimis usurpavit ista aetas. „v. Soph El. 642, Q. Smyrn. Paralip. 4., Nonn. Dionys. 7., Virg. Aen. 5, 104., Stat. Theb. 6., Fenelon. Telemacho 5.“ *Eichh.* conf. ', 700.

258 — 260. ἔρυκε, *retinuit* abeuntes, facto opere. — καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα. h. e. εὐρεῖ sive ἐν εὐρεῖ ἀγῶνι: *collocavit populum in cavea* seu *circo magno.* cf. 273, 452, η', 298. et de hoc usu accusativi σ', 485, φ', 382. similiter δρόμος et *cursus* dicitur, et *locus, in quo curritur.* v. 321. „νηῶν, *ex navibus*, quae in littore stabant, h. e. e castris nauticis. κλισίηθεν, inquit 564.“ E Schol. B. — Sch.: ἄεθλα. νικητήρια, ἔπαθλα. (λέβητας, τρίποδας. ι', 122, 123, 264 etc.) βοῶν τ' ἴφθιμα (α', 3 etc.) κάρηνα. περιφραστικῶς, βοῦς. cf. ι', 407, λ', 55 etc.

261. ι', 366.

263. γυναῖκα ἄγεσθαι. turpis hiatus. probabiliter Bentlejus: γυναῖκ' ἀγαγέσθαι. H: γυναῖκά τ' ἄγεσθαι. captivam dicit, seu servam. cf. 550. — ἀμύμονα ἔ. εἰδυῖαν. ι', 128, τ', 245.

264 — 270. Sch.: ὠτώεντα. (513.) ὦτα ἔχοντα. (*ansatum.*) δυωκαιεικοσίμετρον. δύο κ. εἴκοσι μέτρα χωροῦντα. (cf. 268. et Schn. v. τρίπους.) ἑξέτεα. ἑξαέτη. (sexennem quoque mulum donat inferius 655., neque causa est obscura. Aristot. H. A. 6, 22, 3. de equis: ἡ μὲν οὖν θήλεια πέντε ἐτῶν τέλος λαμβάνει μήκους καὶ ὕψους· ὁ δ' ἄῤῥην ἓξ ἐτῶν· μετὰ δὲ ταῦτα ἐν ἄλλοις ἓξ ἔτεσι τὸ πλῆθος λαμβάνει τοῦ σώματος, καὶ ἐπιδίδωσι μέχρι ἐτῶν εἴκοσι. Plinius de iisdem, H. N. 8, 65.: *feminae — quinquennio finem crescendi capiunt, mares anno addito.* fuit igitur equa ista in primo flore aetatis.) ἀδμήτην. ἀδάμαστον. (*indomitam*, eoque animosiorem. cf. κ', 293. domare solent ipsi heroës equos suos. Virg. Georg. 3, 89.: *talis Amyclaei domitus Pollucis habenis Cyllarus*) βρέφος. ὃ ἡμεῖς ἔμβρυον λέγομεν, ἐν τῇ γαστρὶ ὄν. „contra βρέφος dixit ἔμβρυον Odyss. ι', 245.“ H. — ἄπυρον. 885, ι', 122. — μέτρα, *sextarios.* 741. E: μέτρα ξέσται ἦσάν τινες. — κεχανδότα, *capientem*, a χαίνω. cf. 742. — λευκὸν ἔτ' αὔτως. h. e. λαμπρόν. concise dictum et significanter: *adhuc fulgidum sic*, scil. ut venerat ab artifice. Schol. B a correctione Heynei: λευκὸν δὲ τὸν καινόν. libri perperam: κενόν. E: ἄπυρον δὲ λέβητά φησι τὸν μήπω τεθέντα εἰς πῦρ, καὶ διὰ τοῦτο καὶ λευκὸν, ἢ ἀπὸ (male libri: λευκὸν ἀπὸ) χεύματος δηλαδὴ κασσιτέρου etc. posterior interpretatio aliena est. — τάλαντα. ι', 122. — rursus E: ἀμφίθετος δὲ φιάλη — κατὰ Ἀρίσταρχον ἡ ἑκατέρωθεν τίθεσθαι δυναμένη, κατὰ πυθμένα κ. κατὰ στόμα ἤτοι πρόσωπον,

στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
„Ἀτρείδα τε, καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
ἱππῆας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
* εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοὶ,
ἦ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε φεροίμην.
ἴστε γὰρ, ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι.
ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι, Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοὺς
πατρὶ ἐμῷ Πηλῆϊ, ὁ δ' αὖτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν.
ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μώνυχες ἵπποι·
τοίου γὰρ κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιόχοιο,
ἠπίου, ὅ σφωϊν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
χαιτάων κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ.
τὸν τώγ' ἑσταότες πενθείετον, οὔδεϊ δέ σφι
χαῖται ἐρηρέδαται, τὼ δ' ἕστατον ἀχνυμένω κῆρ.
ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατὸν, ὅστις Ἀχαιῶν
ἵπποισίν τε πέποιθε καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν."

certant Eumelus, Diomedes, Menelaus et Antilochus.

Ὣς φάτο Πηλείδης· ταχέες δ' ἱππῆες ἄγερθεν.
ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Εὔμηλος,
Ἀδμήτου φίλος υἱὸς, ὃς ἱπποσύνῃ ἐκέκαστο·
τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης,
ἵππους δὲ Τρῳοὺς ὕπαγε ζυγὸν, οὕς ποτ' ἀπηύρα
Αἰνείαν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων.
τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος,

ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, *τιθέασι Μασσαλιῶται τὰς φιάλας ἐπὶ πρόσωπον*. — ἔστι δὲ, φασὶν, *ἡ φιάλη* αὕτη χαλκεῖον ἐκπέταλον (patulum) λεβητῶδες, δύο ἔχων ὦτα, (?) δεχόμενον ψυχρὸν ὕδωρ, ἐπὶ πῦρ οὐκ ἐπιτιθέμενον· διὸ καὶ *ἀπύρωτον* αὐτήν φησι. mire dicit *χαλκεῖον*, qui *χρυσέην φιάλην* legerit 243. et 253. sed habet haec ab Athenaeo 11. p. 468, E. v. de varia materia hujusmodi vasorum Nitschianus liber, a Köpkeo editus, vol. 1. p. 543.

272. ita Lips., probante H. vulgo: *Ἀτρείδη*. cf. 233.

274. *ἐπὶ ἄλλῳ*, *alterius* heroïs gratia. — hiatui medeare scribendo *εἰ μὲν νῦν ἄλλῳ ἔπ' ἀ. Ἀχ.*

276—284. Sch.: *περιβάλλετον*. ὑπερβάλλουσι. de Achilleïs equis v. π', 149, 380. — *κλέος*. Ven. A, Mori liber, Barocc., E, W. alii: *σθένος*, quae videtur esse *διττογραφία*. — *ὑγρὸν ἔλαιον* hic et aliquoties in Odyssea dixit, ut alias *ὑγρὸν ὕδωρ*, *ὑγρὸν μέλι*, simplicitate antiqua. neque enim Nitzschio assentiar, haec ad vivum resecanti ann. ad Odyss. δ', 458. ceterum E haud male oleum intelligi posse putat unguentum, ut 186. comparavit Eichh. has Patrocli curas cum Andromachae θ', 188, 189., et Silviae pro cervo ap. Virg. A. 7, 483. — *ὕδατι λευκῷ*. *λαμπρῷ*, *fulgido*, cum in sole spectatur. contra β', 825. et alias idem vocat *μέλαν* a colore obumbratae aquae: nam naturalis omnium aquarum color tenuissimus est, ut ait Plin. H. N. 31, 5. extremo. — Sch.: *ἐρηρέδαται*. *ἐρηρεισμέναι εἰσί. τῇ γῇ προσπελάζονται.* derivant hanc formam ab *ἐρείδω*, quasi dixerint Graeci *ἐρηρείαται*, *ἐρηρέαται*, et δ interposito, Ionum more, *ἐρηρέδαται*, ab *ἐρείδω*, *ἤρεισμαι*, *ἐρήρεισμαι*, *ἐρήρεισνται*, cum facilius ducatur ab *ἐρέδω* sive *ἐρέσσω*, *ἐρέσω*, *ἤρεκα*, *ἤρεσμαι*, *ἐρήρεσμαι*, *ἐρήρεσνται*, *ἐρήρεδνται* (Matth. §. 30.), *ἐρηρέδαται*, *κεκινημέναι εἰσὶν*, ***humo admotae sunt***, humi deciderunt. ceterum haec verba cognata sunt, et recte vox 329. et in Odysseae 7. exponitur *ἐρηρεισμένοι εἰσί*. quod sensisse videtur Sch.

285, 286. Sch.: *στέλλεσθε*. *παρασκευάζεσθε*, *ὁρμᾶτε*. — *ἅρμασι κολλ.* δ', 366 etc.

287—305. *ἄγερθεν*, *ἠγέρθησαν*. δ', 152 etc. — *ἐκέκαστο*. β', 530, ε', 54 etc. — de *equis Aeneae* et pugna

διογενὴς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέας ἵππους,
Αἴθην τὴν Ἀγαμεμνονέην, τὸν ἑόν τε Πόδαργον·
(τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος
δῶρ', ἵνα μή οἱ ἕποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων· μέγα γάρ οἱ ἔδωκε
Ζεὺς ἄφενος, ναῖεν δ' ὅγ' ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι·)
τὴν ὅγ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν.
Ἀντίλοχος δὲ τέταρτος ἐΰτριχας ὡπλίσαθ' ἵππους,
Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς, ὑπερθύμοιο ἄνακτος,
τοῦ Νηληϊάδαο· Πυλοιγενέες δέ οἱ ἵπποι
ὠκύποδες φέρον ἅρμα. πατὴρ δέ οἱ ἄγχι παραστὰς
μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ, φρονέων νοέοντι καὶ αὐτῷ·

Nestor edocet filium, quibus artibus praemia consequatur.

„Ἀντίλοχ', ἤτοι μέν σε, νέον περ ἐόντ', ἐφίλησαν
Ζεύς τε, Ποσειδάων τε, καὶ ἱπποσύνας ἐδίδαξαν
παντοίας· τῷ καί σε διδασκέμεν οὔτι μάλα χρεώ.
οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἑλισσέμεν· ἀλλά τοι ἵπποι
βάρδιστοι θείειν· τῷ κ' οἴω λοίγι' ἔσεσθαι.

cum illo Diomedis v. ε', 363—453. — *Αἴθων, Πόδαργον.* nomina item Hectoris equorum, θ', 185. — de *Echepolo* Pherecydes tertio Historiarum ap. Schol. Victor.: *Κλεώνυμος δὲ ὁ Πέλοπος ᾤκει Κλεώναισι, καταστήσαντος Ἀτρέος. τοῦ δὲ γίνεται Ἀγχίσης, τοῦ δὲ Ἐχέπωλος.* ipse Schol.: *κρείττονα δὲ ἡγήσατο πολεμιστὴν ἵππον ὑπὲρ ἀπόλεμον ἄνθρωπον Ἀγαμέμνων:* et similiter Schol. B et Plut. de aud. poët. p. 32 F. et An vitios. pr. p. 498., hic quidem Aristotele auctore. fuit autem urbs Sicyon in ditione Agamemnonis: v. β', 572. Montbel: „Cette ville était à peu de distance de Corinthe et dans un pays si fertile que, pour exprimer une situation parfaite, le proverbe disait: *C'est être entre Sicyone et Corinthe.* (Scholie d'un manusc. de Leyde. cf. Schol. in Hom. Il., p. 85, in Il. β', 572., ed. Bekkeri. *Montbel.* oraculum, inter proverbia relatum. Schol. emendatus Comici ad Av. 904.: *Αἰσώπῳ τῷ μυθογράφῳ, χρωμένῳ περὶ πλούτου, ὁ θεὸς εἶπεν· εἰ τὸ μέσον κτήσαιο Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. εὔφορος γὰρ αὕτη ἡ χώρα. Both.*) On conçoit dès-lors pourquoi Échépolus consentit à donner un superbe coursier à Agamemnon pour ne pas aller à la guerre. Selon Strabon (8. p. 382.), elle eut d'abord le nom d'*Égiale*; mais je suppose que ce n'était qu'une épithète, (?) parce que Sic. se trouvait sur les bords de la mer, au sud du golfe de Corinthe. Elle eut ensuite le nom de *Mécone* (Strab., l. c.), et enfin celui de *Sic.* lui aurait été donné parce que son terroir était fertile en *concombres: τόπος δηλαδὴ περιέχων* (malim *πέρι ἔχων*, h. e. *περισσῶς.* v. ann. ad δ', 46. *Both.*) *σικυοὺς ἢ σίκυας . . . . ἐκ δὲ σικύων Σικυών.* (Eustath. p 1302, l. 19—20.)" dicit autem vir doctissimus antiquam Sicyonem, non seriore tempore conditam in colle munito. Strabo l. c.: *τὴν δὲ Σικυῶνα πρότερον Μηκώνην ἐκάλουν, ἔτι δὲ πρότερον Αἰγιαλούς. ἀνῳκίσθαι δ' αὐτὴν ἀπὸ θαλάσσης ὅσον εἴκοσι σταδίους, οἱ δὲ δώδεκα, φασὶν ἐπὶ λόφον ἐρυμνὸν Δήμητρος· τὸ δὲ παλαιὸν κτίσμα ἐπίνειόν ἐστιν, ἔχον λιμένα. ὁρίζει δὲ τὴν Σικυωνίαν καὶ τὴν Κορινθίαν ποταμὸς Νεμέα.* — cf. Mannert. vol. 8. p. 377, 378. — *δῶρα, δῶρον.* v. υ', 268. — *δρόμου ἰσχανόωσαν, cursus cupidum*, ut *ἰσχανόων φιλότητος* Odyss. θ', 288. Suid.: — *ἰσχανόω δὲ τὸ ἐπιθυμῶ γενικῇ.* cf. H. — *ἐΰτριχας.* 13. — *Πυλοιγενέες.* β', 54. — „*μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ*, ut *εἰπεῖν εἰς ἀγαθὸν* ι', 102." *Ex H.* v. ibi ann.

308, 309. *χρεώ.* ι', 75 etc. Sch.: *τέρματα.* (χ', 162, 333 etc.) *τέλη, καμπτῆρας. ἑλισσέμεν. εἱλεῖν, κάμπτειν.* intell. ex sequentibus *ἵππους.*

310. Sch.: *βάρδιστοι.* (530.) *βραδύτατοι.* — *τῷ κ' οἴω λ. ἔσ.* sic Harl., Lips., Mosc. 2. et unus Vindob., usu eleganti *τοῦ κέ.* v. δ', 176 etc. vulgo: *τῷ τ' οἴω* etc. — *λοίγια.* α', 518, φ', 533 etc.

τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
ἀλλ' ἄγε δὴ σὺ, φίλος, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
παντοίην, ἵνα μή σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα.
μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων ἠὲ βίηφι·
μήτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
νῆα θοὴν ἰθύνει, ἐρεχθομένην ἀνέμοισι·
μήτι δ' ἡνίοχος περιγίγνεται ἡνιόχοιο.
ἄλλος μέν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθὼς
ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
ἵπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατίσχει·
ὃς δέ κε κέρδεα εἰδῇ, ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους,
αἰεὶ τέρμ' ὁρόων στρέφει ἐγγύθεν, οὐδέ ἑ λήθει,
ὅππως τοπρῶτον τανύσῃ βοέοισιν ἱμᾶσιν,
ἀλλ' ἔχει ἀσφαλέως, καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει.
σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει.
ἕστηκε ξύλον αὖον, ὅσον τ' ὄργυι', ὑπὲρ αἴης,
ἢ δρυὸς, ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ·
λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκὼ,
ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ (λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς),

311—314. Sch.: *ἀφάρτεροι*. ἀμείνους, ταχύτατοι. malim *ταχύτεροι*, quae formae solent misceri in codd. — *μητίσασθαι*. κ', 48 etc. — *μῆτιν παντοίην* in laudem dixit, ut χ', 268. et alias *παντοίην ἀρετὴν*, *omne genus bellicae virtutis.* significat igitur *μῆτις παντοίη* artes varias modosque cursum equorum ineundi.

315—318. Sch.: *μήτι*. (pro *μήτιι*, per crasin: quare longa est posterior. cf. 500.) *συνέσει, τέχνῃ. ἐμφατικῶς* ingeminatum *μήτι* non fugit Eustathium. *κάλλους δὲ ποιητικὸν*, inquit, *τὸ κατὰ σχῆμα ἐπαναφορᾶς ἐν τρίσι στίχοις τεθῆναι τὸ μήτι καταρχάς.* — *οἴνοπι πόντῳ*. α', 350. — *ἐρεχθομένην*, *σαλευομένην, ἐλαυνομένην, ἐνοχλουμένην, ταρασσομένην*, ut explicant Etym. et Hesych. — *περιγίγνεται*, *superior est.* Hesych.: *περιττεύει.* Odyss. ϑ', 102, 252.

319—325. *ἄλλος* Bentl. et H., idque legerit necesse est A Schol., cum *ὃς* adspirandum esse dicat. cf. Schol. Vict. *ἄλλος*, alius atque ille prudentior, quem dicit 322. vulgo: *ἀλλ' ὃς*, intellecto verbo substantivo. — *ἀφραδέως*. γ', 436 etc. — *ἐπὶ πολλὸν*, *multum*, longe lateque. — *ἀνὰ δρόμον*, *ἐν δρόμῳ*, *in stadio.* v. Schn. h. v. — *οὐδὲ κατίσχει*, *nec continet* ille equos. — *κέρδεα*, dolos, *artes*, scientiam, quae promiscue dicit illa aetas, virtutes a vitiis parum distinguens, ut H annotavit. Sch.: *ὃς κέρδεα εἰδῇ. ἢ συνετὸς, ἢ πανοῦργος.* cf. 515, 709. Germani similiter: *wer seinen Vortheil versteht.* — Scholl. B et Townl.: *στρέφει ἐγγύθεν. κάμπτει ἐγγὺς τοῦ καμπτῆρος, ἵνα μὴ ἐξαγώνιος αὐτῷ γένηται ὁ δρόμος.* — *οὐδέ ἑ λήθει* (417) — *δοκεύει. neque eum latet, quomodo* seu qua lege *primum extendat equos*, h. e. citato cursu agat, *loris bovinis, sed firme continet* equos, *et praecedentem observat.* „sic π', 375.: *τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι*, et 475.: *ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν*, et infra 758.: *τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος.* h. e *σύντονος ἐγένετο. ἐκτείνονται γὰρ ἐν τῷ δρόμῳ οἱ ἵπποι*, ut ait Sch. ann. ad 375. cf. 403, 518." *Ex H.* Sch.: *τανύσῃ. ἐκτείνῃ. βοέοισιν ἱμᾶσιν. ἡνίαις.* E: *προὔχοντα τὸν προελαύνοντα νοοῦμεν, ἐπειδὴ καὶ ἔχειν λέγεται τὸ ἡνιοχικῶς ἐλαύνειν κατὰ τὸ ἔχε μώνυχας ἵππους.* 398, ε', 829. eo sensu etiam *σχεθέειν* dixit 466.

326—337. Sch.: *σῆμα. νῦν σημεῖον.* (*ἀριφραδές*. 240.) *αὖον.* (μ', 137.) *ξηρόν. ὄργυια.* (Odyss. ι', 325, κ', 167.) *ἡ τῶν δύο χειρῶν εἰς πλάτος ἔκτασις. καταπύθεται. σήπεται, φθείρεται.* „ilices et piceae non facile putrescunt. Schol. B: *Θεόφραστός φησι* (Hist. plant. 5, 5.), *τὰ τοιαῦτα ξύλα κατορυσσόμενα, ἢ ἐν λίμναις βρεχόμενα, μὴ σήπεσθαι· ἐὰν δὲ ἐν θαλάσσῃ ᾖ, σήπεται.*" *Ex H.* — *ἐρηρέδαται.* 284. — *ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ.* recte Scholl. *ξυνοχὰς* intelligunt *συμβο-*

ἤ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνηῶτος,
ἢ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους,
αὐτὸς δὲ κλινθῆναι ἐϋπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ,
ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖϊν· ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
κένσαι ὁμοκλήσας, εἶξαί τέ οἱ ἡνία χερσίν.
ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω,
ὡς ἄν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι
κύκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν,
μήπως ἵππους τε τρώσῃς, κατά θ' ἅρματα ἄξῃς.
χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείη δὲ σοὶ αὐτῷ
ἔσσεται. ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι!
εἰ γάρ κ' ἐν νύσσῃ γε παρὲξ ἐλάσῃσθα διώκων,
οὐκ ἔσθ', ὅς κέ σ' ἕλῃσι μετάλμενος, οὐδὲ παρέλθῃ,
οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα δῖον ἐλαύνοι,

λὰς ὁδοῦ, *conjunctionem viae*, h. e. interprete H locum illum, in quo via flexu facto a dextra parte metae transit in alteram. male Sch.: καθ' ὃ μάλιστα ἐστένωται ἡ ὁδός: quod et aliis in mentem venit. στεινωπὸν ὁδὸν dixit 416. — λεῖος — ἀμφὶς, *planus utrinque est hippodromus*, h. e. nec truncis arborum nec lapidibus obstructus. — σῆμα, *tumulus*, sepulcrum. lapides dici putem, non truncum arboris, ad quem illi positi erant. E tamen κατὰ παλαιοὺς, quos laudare solet: αὐτοὶ δέ φασι καὶ, inquit, ὅτι οὐ μόνον ἀγάλματα (columellae, cippi) ἦσαν τοῖς τύμβοις ἐφιστάμενα, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς ξύλα, ὡς ἐνταῦθα φαίνεται, καὶ λίθοι ἀνεικόνιστοι etc. „Virg Aen. 5, 129.: *hic viridem Aeneas frondenti ex ilice metam Constituit signum nautis*" etc. Eichh. — νύσσα. v. ann. ad 758. — προτέρων, παλαιῶν. 588, 790. — τῷ σὺ etc. τῷ ξύλῳ. — ἐγχρίμψας. η', 272, ν', 146. — αὐτὸς — χερσίν. ipsum paululum inclinari ad sinistram jubet, quo propius observet sinistrum equum et currum metae appropinquantem, dextrum vero equum exteriorem majore circulo currentem stimulare, immissis habenis, ne relinquatur. — ἐϋπλέκτῳ δίφρῳ, *affabre facto curru*, nihil amplius, ne viminibus contextum putes. cf. 436. εὐεργέα vel εὔξεστον eodem sensu dixit ε', 585, π', 402. et alias, Hesiodus autem similiter ἐϋπλεκέας δίφρους et πλεκτὰ ἅρματα Scut. Herc. 63, 306, 370. memoriter Plato Ione p. 537.: κλινθῆναι δὲ καὶ αὐτὸς ἐϋξέστῳ ἐ. δ., et similiter Xenophon Symp. 4, 6. — Scholl. B et Vict.: ἦκ' (γ', 155, σ', 596 etc.) ἐπ' ἀρ. τοῖϊν. κλιθῆναι ἠρέμα πρὸς τὸ μήτε (μήτι) στρέψαι (τρέψαι. H.) τὸν δίφρον, ἀλλὰ καὶ κουφισθῆναι τὸν δεξιὸν, καὶ περιδραμεῖν. ὁ δὲ ἀριστερὸς σχολαίτερος ἀνύει. — Sch.: κένσαι ὁμ. τῷ κέντρῳ πλῆξον, καὶ τῇ φωνῇ ἐπιπλήξας. εἶξαι ἡνία. ἀντὶ τοῦ ἐπιδοῦναι, χαλᾶσαι.

339 — 343. πλήμνη κύκλου. ε', 726. — δοάσσεται, δοάσσηται. ν', 458, ξ', 23 etc. modiolum rotae (germ. die *Nabe*) tam prope admoveri jubet metae, ut extremam ejus partem stringere videatur. „Virg. A. 5, 163: *littus ama, et laevas* stringat *sine palmula cautes; Altum alii teneant.* et 169.: *ille inter navemque Gyae scopulosque sonantes* Radit *iter laevum interior.*" *Kraus.* Sch.: κύκλου. (ε', 722 etc.) τροχοῦ. διὰ τοῦτο καὶ ποιητοῖο. (de hoc v. 718, ε', 198, μ', 470 etc. — λίθου. alterius duorum illorum lapidum, qui circumpositi erant trunco, metamque efficiebant. H: „alterutri e binis impingere poterat, non utrique simul") ἐπαυρεῖν. (λ', 572, ν', 649.) νῦν ψαῦσαι. (τρώσῃς. μ', 66. — „ἐλεγχείη χ', 100. cf. λ', 314, β', 235." *Ex H.*) πεφυλ. εἶναι. ἀντὶ τοῦ πεφύλαξο.

344 — 348. διώκων, *equis currens*, germ. *hinjagend.* — Scholl. B et Vict.: οὐκ ἔσθ', ὅς — παρέλθῃ. οὐδεὶς μετά σε ὁρμῶν καταλάβοι σε· εἰ δὲ καταλάβοι, ἀλλ' οὐ παρέλθοι. — Sch.: Ἀρείονα. Ποσειδῶν ἐρασθεὶς Ἐριννύος, (sic οἱ ἐν τῷ Κύκλῳ, secundum Schol. Vict. οἱ δὲ νεώτεροι, inquit, Ποσειδῶνος κ. Ἁρπυίας αὐτὸν γενεαλογοῦσι. Cererem Erinnyn dicit Paus. 8, 25. cf. Scholl. Venetos, Hesiod. Scut. H. 120, Apollod. 3, 6, 8, H.), μεταβαλὼν τὴν αὐτοῦ φύσιν εἰς ἵππον, ἐμί-

Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
ἢ τοὺς Λαομέδοντος, οἳ ἐνθάδε γ' ἔτραφεν ἐσθλοί."
Ὣς εἰπὼν Νέστωρ Νηλήϊος ἂψ ἐνὶ χώρῃ
ἕζετ', ἐπεὶ ᾧ παιδὶ ἑκάστου πείρατ' ἔειπε.

quintus accedit Meriones. sortiuntur.

Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος ἐΰτριχας ὡπλίσαθ' ἵππους·
ἂν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο.
πάλλ' Ἀχιλεύς, ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νεστορίδαο
Ἀντιλόχου· μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὔμηλος·
τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν· ὕστατος αὖτε
Τυδείδης, ὄχ' ἄριστος ἐών, λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππους·
στὰν δὲ μεταστοιχεί. σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεὺς
τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἷσεν
ἀντίθεον Φοίνικα, ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο,
ὡς μεμνέῳτο δρόμου, καὶ ἀληθείην ἀποείποι.

describitur certamen.

Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποιϊν μάστιγας ἄειραν,
* πέπληγόν θ' ἱμᾶσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν,

γῃ κατὰ Βοιωτίαν, παρὰ τῇ Τιλφούσῃ κρήνῃ. ἡ δὲ ἔγκυος γενομένη ἵππον ἐγέννησεν, ὃς διὰ τὸ κρατιστεύειν Ἀρείων ἐκλήθη. Κοπρεὺς δ' Ἁλιάρτου, βασιλεύων πόλεως Βοιωτίας, ἔλαβε δῶρον αὐτὸν παρὰ Ποσειδῶνος. οὗτος δὲ αὐτὸν Ἡρακλεῖ ἐχαρίσατο, γενομένῳ παρ' αὐτῷ. τούτῳ δὲ διαγωνισάμενος Ἡρακλῆς πρὸς Κύκνον, Ἄρεος υἱὸν, καθ' ἱπποδρομίαν ἐνίκησεν ἐν τῷ τοῦ Παγασαίου Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅ ἐστι πρὸς Τροιζῆνι. εἶθ' ὕστερον αὖθις ὁ Ἡρ. Ἀδράστῳ τὸν πῶλον παρέσχεν, ἐφ' οὗ μόνος ὁ Ἄδραστος ἐκ τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου διεσώθη, τῶν ἄλλων ἀπολομένων. ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Κυκλικοῖς. — ἐκ θεόφιν, *ex deo*, Neptuno. — de *Laomedontis* equis v. ε', 265 — 267. — ἔτραφεν, ἐτράφησαν. α', 251 etc.

349 — 361. ἐνὶ χώρῃ, in loco seu *sede sua*. — E: ἐπεὶ — ἔειπε. ἤγουν ἐπεὶ τῷ υἱῷ ἑκάστου πρακτέον πέρας ὑπέθετο. πείρατα, fines, mensuram, *modum*. — Sch.: μεταστοιχεί. κατὰ στοῖχον, ἐφεξῆς. (Schol. A: ἐπὶ στίχου, *eadem serie*, non alter post alterum, ut putant ceteri Scholiastae; quemadmodum discoboli ἑξείης stetisse dicuntur infra 839. recte H, si currus alius post alium steterit, iniquam fuisse dicit conditionem certantium. itaque et cursu pedestri (757) et in ludis Circensibus Romanorum eadem serie collocati erant cursores. sed alius alio propior stabat metae, et remotioribus majore contentione opus erat, ut antevenirent illos, qui interiores currebant. ceterum hic *diaulus* fuit. E: — οἱ δὲ παλαιοί φασι καὶ ὅτι οὐ δόλιχος ὁ δρόμος· κάμπτουσι γάρ· ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς ὁ καμπτήρ, τηλόθεν γὰρ ἐν λείῳ πεδίῳ τὰ τέρματα. διὸ οὐδὲ πολλάκις κάμπτουσιν, ὡς οἱ ἐν Ὀλυμπίοις κ. τοῖς λοιποῖς ἀγῶσιν ὕστερον. — δίαυλος ουν, φασὶ, μακρότατος ὁ δρόμος οὗτος τῶν ἱππέων. — λέγουσι δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι οἱ ἐνταῦθα ἡνίοχοι ἀρξάμενοι ἀπὸ Σιγείου, ἔνθα αἱ τοῦ Ἀχιλλέως νῆες ἦσαν, ἔτρεχον ἐπὶ τὸ Ῥοίτειον νόσφι νεῶν τῶν πρὸς τῷ αἰγιαλῷ, ἐφ' ἁλὸς ἢ ἀφ' ἁλὸς πολιῆς κατὰ τὸν ποιητήν. κατὰ μέντοι Ἀρίσταρχον ὁ τῶν ἱππέων τούτων δρόμος ἐγίνετο ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ τείχους (a vallo castrorum graecorum) ἄχρι τῆς θαλάσσης κ. τῶν ἐκεῖ κλισιῶν, πενταστadίῳ διαστήματι. recte Aristarchus, nec probanda est aliquot codicum scriptura ἀφ' ἁλὸς 374.) σκοπόν. ἐπίσκοπον, παρατηρητήν. (ὀπάονα, *ministrum*. v. ann. ad ι', 438.) ὡς μεμνέωτο (imo: μεμνέῳτο. Matth. §. 198.) δρόμου. ὅπως ἐπιμελοῖτο καὶ ἐπισκοποῖτο τὸν δρόμον, μήτις περὶ τὸν καμπτῆρα πανουργήσῃ.

363. ἱμᾶσιν prima longa, quae alias corripitur in thesi; non item in arsi, adjuvante ictu metrico, velut θ', 543. quare malim πέπληγόν τε ἱμᾶσιν.

ἐσσυμένως. οἱ δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο,
*νόσφι νεῶν, ταχέως· ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη
* ἵστατ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος ἠὲ θύελλα·
χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο.
ἅρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πίλνατο πουλυβοτείρῃ,
ἄλλοτε δ' ἀΐξασκε μετήορα· τοὶ δ' ἐλατῆρες
ἕστασαν ἐν δίφροισι· πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου,
νίκης ἱεμένων· κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος
ἵπποις, οἱ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο.

Diomedem, Apollini invisum, adjuvat Minerva, et Eumelum curru excutit.

Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι
ἂψ ἐφ' ἁλὸς πολιῆς, τότε δὴ ἀρετή γε ἑκάστου
φαίνετ', ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθη δρόμος. ὦκα δ' ἔπειτα
αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι·
τὰς δὲ μέτ' ἐξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι
Τρώϊοι, οὐδέ τι πολλὸν ἄνευθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς·
αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἐΐκτην,
πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον, εὐρέε τ' ὤμω,
θέρμετ'· ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην.
καί νύ κεν ἢ παρέλασσ', ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν,
εἰ μὴ Τυδέος υἷϊ κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,

364. διέπρησσον πεδίοιο. β', 785 etc. — νόσφι νεῶν, seorsum seu *procul a navibus* et littore. contrarium est τὸ τελέειν δρόμον ἐφ' ἁλὸς, *recurrere ad mare*, 373

365. quid? ὦκα ταχέως? scribamus νεῶν ταχέων vel ταχεῶν pro ταχειῶν, ut θῆλυς ἐέρση; ὠκέα Ἶρις etc. v. β', 786, Matth. § 436, 2. neque enim parallelismum Atticum excusaverim, de quo ad Eurip. Hec. 464. νεῶν ταχέων, ut alias θοάων, ὠκειάων etc. v. β', 619, Odyss. η', 36 etc.

366—372. ἵστατ' ἀειρ., *stabat*, h. e. erat, *sublata*. — ὥστε νέφος ἠὲ θύελλα, *tanquam nubes vel procella*. quid hoc sibi vult? aut quomodo procellae comparari per se potest pulvis excitatus per equos currentes? scribamus: ὥστε νέφος ἠδὲ θύελλα, *velut nubes et procella*, h. e. nubes procellosa, figura καθ' ἓν διὰ δυοῖν. sic Eurip. Phoen. 162. dixit ἀνεμώκεος δρόμον νεφέλας, et Alc. 237.: οὐρανίας δίνας νεφέλας δρομαίου. Horat. Od. 2, 16, 23.: *agente nubes Ocior Euro* etc. praeterea hae particulae non semel confusae sunt: v. Jacobs. Anthol. Pal. 3. p. 402. et 488. Sch : ἐῤῥώοντο. (λ', 50, α', 529 etc.) ἐκινοῦντο, ἐσείοντο. — μετὰ πν. ἀνέμοιο. Odyss. β', 148. idem ω', 342. et alias dicit ἅμα πν. ἀ., vel πνοιῇς ἀν., ut μ', 207. — Sch.: πίλνατο. (χ', 402.) προσεπέλαζε, προσήγγιζεν. μετήορα. (θ', 26.) ὑψηλά. πάτασσε. (η', 216, ν', 282.) ἐπάλλετο, ἠγωνία. — κονίοντες πεδίοιο. ν', 820. cf. 449. „Virg. Georg. 3, 103: *nonne vides, cum praecipiti certamine campum Corripuere ruuntque effusi carcere currus; Cum spes arrectae juvenum, exsultantiaque haurit Corda pavor pulsans? illi instant verbere torto, Et proni dant lora; volat vi fervidus axis; Jamque humiles, jamque elati sublime videntur Aëra per vacuum ferri*“ etc. Cl.

373—383. πύματον δρόμον, *extremam partem cursus* a meta ad carceres. cf. 768. — τάθη δρόμος. v. ann. ad 324. — „ἔκφερον, ἐξέφερον, *emicuerunt*, antecelluerunt, quod προέχειν dixit 325, ἐξάλλεσθαι 399.“ *Kraus.* cf. 759. — αἰεὶ — πετέσθην. laudat haec Demetr. l. de Elocut. s. 216., tanquam exemplum ἐναργείας. Kraus. comparavit ρ', 501, 502, infra 765, et illud Virgilii de equis in stadio currentibus Georg. 3, 111.: *humescunt spumis flatuque sequentum*. — πετέσθην. 449, ε', 366 etc. — Sch.: ἀμφήριστον. (527.) τὸν ἀμφοτέρωθεν ἐξισούμενον, ἢ ἀμφισβητήσιμον, („Virg. Aen. 5, 324.: *ecce volat, calcemque terit jam calce Diores, Incumbens humero; spatia et si plura supersint*, Transeat elapsus prior, ambiguumque relinquat. sic πολίτης ἀμφ-

ὅς ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα φαεινήν.
τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο,
οὕνεκα τὰς μὲν ὅρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας,
οἱ δέ οἱ ἐβλάφθησαν, ἄνευ κέντροιο θέοντες.
οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων
Τυδείδην, μάλα δ' ὦκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν,
δῶκε δέ οἱ μάστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνῆκεν.
ἡ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσ' ἐβεβήκει,
ἵππειον δέ οἱ ἦξε θεὰ ζυγόν· αἱ δέ οἱ ἵπποι
ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη·
αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη,
ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, στόμα τε, ῥῖνάς τε·
θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι· τὼ δέ οἱ ὄσσε
δακρυόφι πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος· ἐν γὰρ Ἀθήνη
ἵπποις ἧκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκε.
τῷ δ' ἄρ' ἔπ' Ἀτρείδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.
Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο·

Antilochus, graviter minatus equis, nisi properent, casu secundo praevertit Menelaum.

„Ἔμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅττι τάχιστα!
ἤτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὔτι κελεύω,
Τυδείδεω ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθήνη
νῦν ὤρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν·

ἤριστος ap. Suidam h. v." *Ex H.*) εἰ μὴ — Ἀπόλλων. δεόντως τῶν Εὐμήλου ἵππων προνοεῖται ὁ Ἀπόλλων, ἐπεὶ αὐτὸς ἀνεθρέψατο αὐτὰς κατὰ τὸν ποιητὴν, λέγοντα (β', 766.) τὰς ἐν Πιερίῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων, Ἄμφω θηλείας, φόβον Ἄρηος φορεούσας. δοκεῖ γὰρ κατὰ τὸν μῦθον Ἀπόλλων θητεῦσαι Ἀδμήτῳ, τῷ Εὐμήλου πατρί.

386—388. τὰς μέν. equas Eumeli. οἱ δὲ, ipsius Diomedis equi mares. — „ἐβλάφθησαν, *impediti sunt* in cursu. v. ζ', 39, η', 271, π', 331, infra 461, 545, 571, 774, 782. simili sensu dixit ἅρμα πεδῆσαι 585, idemque propemodum est σφάλλεσθαι." *Ex H.* — Sch.: ἐλεφηράμενος. (sic.) δι' ἀπάτης βλάψας. Ap. h. v.: ἀντὶ τοῦ βλάψας, quae interpretatio convenit Hesiodi de leone Nemeaeo dictis Theog. 330.: ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων. idem tamen Ap.: ἐλεφαίρονται. (Odyss. τ', 565.) βλάπτουσι καὶ ἐξαπατῶσι. Hesych. h. v.: βλάψας, διαψευσάμενος. v. Schn. v. ἐλεφαίρω. quanquam obscura est notatio hujus verbi. ceterum Sergesti casum, in saxis procurrentibus haerentis ap. Virg. A. 5, 204., comparavit Eichh.

392—398. ἦξε. Odyss. τ', 539. — Sch.: ἀμφὶς ὁδοῦ. χωρὶς κ. ἔξωθεν τῆς ὁδοῦ. (ῥυμός. ζ', 40 etc. — ἐλύσθη, ab ἐλύω, εἰλύω, εἰλέω, *devolutus est.* ω', 510, Odyss. ι', 433. Ap.: ἐλύσθη. παρεχύθη κ. ἔπεσε. — ἐξεκυλίσθη. ζ', 42. — περιδρύφθη, *circum laceratus est.* Odyss. ε', 426.: ἔνθα κ' ἀπὸ ῥινοὺς δρύφθη, ξὺν δ' ὀστέ' ἀράχθη.) θρυλλίχθη. συνετρίβη, ἐθραύσθη. „videtur θρύω idem esse quod τρύω, *attero*, unde τρύχω. concinit θράω, θραύω." *Ex H.* — τὼ δέ οἱ ὄσσε — φωνή. ρ', 695, 696. — ἔχε μ. ἵππους. v. ann. ad 325. et cf. 401.

403—409. „cf. θ', 185—197." *Kraus.* — ἔμβητον, *praevenite, impedite.* π', 93.: μήτις — θεῶν — ἐμβήῃ, ubi Sch.: ἐμποδίσῃ. cf. ω', 81. — Schol. Vict.: τιταίνετον. ἀντὶ τοῦ τιταίνεσθε. — „ἤτοι μὲν etc. Virg. A. 5, 194.: *non jam prima peto Mnestheus, neque vincere certo* etc. — ὤρεξε. ε', 33, ω', 102 etc. — fuerunt qui 405. et 406. expungerent, quasi scire haud potuerit Antilochus, obesse sibi Minervam. quibus bene respondit Schol. B, eum id suspicari, tanquam virum prudentem, quem-

ἵππους δ' Ἀτρείδαο κιχάνετε, μηδὲ λίπησθον,
καρπαλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ
Αἴθη, θῆλυς ἐοῦσα! τίη λείπεσθε, φέριστοι;
ὧδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·
οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
ἔσσεται, αὐτίκα δ' ὔμμε κατακτενεῖ ὀξέϊ χαλκῷ,
αἴ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον·
ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπεύδετον ὅττι τάχιστα!
ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι ἠδὲ νοήσω,
στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, οὐδέ με λήσει."
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ, ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν,
μᾶλλον ἐπιδραμέτην ὀλίγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα
στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης.
ῥωχμὸς ἔην γαίης, ᾗ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ
* ἐξέῤῥηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα,
τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος, ἁματροχιὰς ἀλεείνων·
Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.
Ἀτρείδης δ' ἔδδεισε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγώνει·

frustra eum retinere studet Menelaus, deinde castigat et strenue insequitur.

„Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι· ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους
(στεινωπὸς γὰρ ὁδὸς, τάχα δ' εὐρυτέρῃ παρελάσσεις),
μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεαι, ἅρματι κύρσας!"

admodum et infra 782. Ajax: ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας! — *κιχάνετε*, *assequimini*. λ', 441 etc. Odyss. θ', 329.: κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν. — Sch.: ἐλ. *καταχεύῃ*. (Odyss. λ', 432, ξ', 38, χ', 463.) ὄνειδος ἐπιβάλῃ. *φέριστοι*. (ζ', 123, ι', 110 etc.) βέλτιστοι, ἢ κάλλιστοι.

410. α', 212, θ', 286 etc.

411—416. Sch.: *κομιδή*. (θ', 186, Odyss. θ', 232, ω', 248 etc.) ἐπιμέλεια. οὐκ ἔτι ὑμῶν οὕτως ἐπιμελήσεται ὁ Νέστωρ. *ἀποκηδήσαντες*. (sic ille, uti et Vrat. A, ed. Flor., Hesych., Suidas, quasi ἀρώμεθα vel quippiam ejusmodi scriptum fuisset olim in nonnullis libris; quae conjectura est Tollii, ann. ad Ap. h. v.) ἀφροντιστήσαντες, ἀμελήσαντες. (idem dixisset ἀκηδήσαντες, ut 70.) *ἐφομαρτεῖτον*. (θ', 191, μ', 412.) ἐπιδιώκετε. — *ταῦτα*, id, quod dicet sequente versu. — *παραδύμεναι*; παραδῦναι. E: ἐκ πλαγίου ἐπιδραμεῖν, κ. οὕτως ἔμπροσθεν γενέσθαι, ὃ καὶ παρεισδῦναί φαμεν. — *λήσει*. 323.

417. μ', 413, infra 446. cf. ω', 265.

418—420. *μᾶλλον ἐπ.* 447. — *στεῖνος*. μ', 66. — *μενεχάρμης*. ι', 525, ν', 396 etc. — Sch.: *ῥωχμός*. ῥῆξις. ἔστι δὲ τόπος κεχαραγμένος ὑπὸ ὀμβρίου ὕδατος. *ᾗ ἀλέν*. ὅπου συνεστράφη, ὅ ἐστι συνεχύθη. fort.: συστραφὲν — συγχυθέν. Hesych.: συναθροισθέν.

421. 3 amphibrachi. malim: ἐξέῤῥηξεν ὁδοῦ, ἐβάθυνε etc.

422—428. Sch.: *ἁματροχιάς*. τὰς τῶν τροχῶν συγκρούσεις, τὰς ἀπὸ τῶν ἄλλων ἁρμάτων. (*ὁμοδρομίαν* dicit, quam et τὸ ὁμοστιχάειν significat ο', 635. Od. ο', 450.: παῖδα — ἁματροχόωντα θύραζε. τροχοὺς ap. Sch. et in Apollonii explicatione hac τὰς συνεμπτώσεις τῶν τροχῶν sive intelligas rotas curruum, sive τοὺς δρόμους, ut Etym. et Porphyr. Quaest. Hom. 4. perinde est. — *ἱππάζεαι*, *currum agis*. ap. recentiores ἱππάζεσθαι est *equitare*. v. Pollux et Suidas. *Ex Il.* — E: *ἄνεχε* ἀντὶ τοῦ ἔπεχε, ἀνασείραζε, ὃ δὴ ἀνάπαλιν ἔχει πρὸς τὸ *εἶχε Μενέλαος*, τουτέστιν ἤλαυνε, καὶ *Ἀντίλοχος ἔχεν ἵππους*. — *στεινωπὸς* — *παρελάσσεις*. jubet Antilochum Menelaus currum agere in eadem angustia viae, qua mox latiore futura eum praetervehi posse dicit. — *κύρσας*. (435, γ', 23.) συμπεσών.

Ὣς ἔφατ᾽· Ἀντίλοχος δ᾽ ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε,
κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς·
ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται,
ὅντ᾽ αἰζηὸς ἀφῆκεν ἀνὴρ, πειρώμενος ἥβης,
τόσσον ἐπεδραμέτην. αἱ δ᾽ ἠρώησαν ὀπίσσω
Ἀτρείδεω· αὐτὸς γὰρ ἑκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν,
μήπως ξυγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι,
δίφρους τ᾽ ἀνστρέψειαν ἐϋπλεκέας, κατὰ δ᾽ αὐτοὶ
ἐν κονίῃσι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
τὸν καὶ νεικείων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
„Ἀντίλοχ᾽, οὔτις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος!
ἔῤῥ᾽, ἐπεὶ οὔ σ᾽ ἔτυμόν γε φάμεν πεπνῦσθαι Ἀχαιοί!
ἀλλ᾽ οὐ μὰν οὐδ᾽ ὧς, ἄτερ ὅρκου, οἴσῃ ἄεθλον.“
Ὣς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·
„μή μοι ἐρύκεσθον, μηδ᾽ ἕστατον ἀχνυμένω κῆρ!
φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα
ἢ ὑμῖν· ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.“
Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δὲ, ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν,
μᾶλλον ἐπεδραμέτην, τάχα δέ σφισιν ἄγχι γένοντο.

Idomenei oratio de variis fortunis, quae ipsi fuisse videntur, cursorum appropinquantium.

Ἀργεῖοι δ᾽ ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο
ἵππους· τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
πρῶτος δ᾽ Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγὸς, ἐφράσαθ᾽ ἵππους·
ἧστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ.
τοῖο δ᾽, ἄνευθεν ἐόντος, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας
ἔγνω· φράσσατο δ᾽ ἵππον ἀριπρεπέα προὔχοντα,
ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ
λευκὸν σῆμ᾽ ἐτέτυκτο περίτροχον, ἠΰτε μήνη.

430—438. *κέντρῳ*, *cuspide* flagelli. v. ann. ad δ', 327. — *ἐπισπέρχων*. (Odyss. χ', 451.) ἐπισπουδάζων, ἀναγκάζων. — Scholl. B et Vict.: *ὡς — ἐοικώς*. προσποιούμενος μὴ ἀκούειν. *οὖρα*. ὁρμὴ, ὅ ἐστιν ἄφεσις. „δίσκουρα dixit 523, ἐπίουρα κ', 351, ubi Hesych.: ὅρια. idem tamen: οὖρα, ὁρμήματα. Odyss. ϑ', 124: ὅσσον τ᾽ ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόνοιϊν, Τόσσον ὑπεκπροθέων.“ *Ex H.* cf. ann. ad κ', l. c. — Schol B: *κατωμαδίοιο*. τοῦ κατὰ τῶν ὤμων (malim τὸν ὦμον. v. 500.) φερομένου (ad humeros adducti)· ἄνωθεν γὰρ αὐτὸν ῥίπτουσι. — *αἰζηός*. γ', 26 etc. — Sch.: *ἥβης*. νῦν ἀκμῆς. „ο', 359.: σθένεος πειρώμενος. cf. ib. φ', 282. idem per se indicat πειρώμενος π', 590.“ *Ex H.* — *ἠρώησαν*, ὥρμησαν. α', 303. cf. 468. *ἠρ. ὀπίσσω*, *post currebant*. male Ap.: ἀνεχώρησαν, nisi forte post ἠρ. exciderit ὀπίσσω. — *ἐπειγόμενοι*, *contendentes*. ε', 902 etc. — *νεικείων*. β', 243 etc.

439—447. *ὀλοώτερος*, *perniciosior*, malevolentior. — *ἔῤῥε*. ϑ', 164. — *ἔτυμον*, *vere*. — Sch: *πεπνῦσθαι*. σώφρονα κ. συνετὸν εἶναι. — *ἄτερ ὅρκου*. v. 579—585. — *ἢ ὑμῖν*, μᾶλλον ἢ ὑμῖν. de hac ellipsi v. infra 594, Aristoph. Pace 273, Plat. l. de Rep. 5., vol. 5. p. 174. ed. Tauchniz., Valck. Select. ad N. T., ed. Wassenb., t. 1. p. 224, 225. etc. — Sch.: *ἀτέμβονται*. (λ', 704 etc.) στέρονται. — *σφίσιν*, *illis*, Antilochi equis.

448. *ἐν ἀγῶνι*. 258, 451.

449. 372.

450—455. *ἐφράσατο*, *vidit*, agnovit. ο', 670. cf. 458. — *περιωπῇ*, *specula*. ξ', 8. — *τοῖο*, τούτου, *illius*, Diomedis. — *ὁμοκλητῆρος*. μ', 273. cf. 446 etc. — *ἀριπρεπέα*. ζ', 477 etc. — *προὔχοντα*. 325. — *ἄλλο τόσον*. χ', 322. — Sch.: *φοῖνιξ*. φοινικοῦς τὸ χρῶμα, ὅ ἐστι πυῤῥός. *περίτροχον*. περιφερές. *rotundum*. — *μήνη*. τ', 374.

στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
„Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
οἶος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι, ἦε καὶ ὑμεῖς;
ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται· αἱ δέ που αὐτοῦ
ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἳ κεῖσέ γε φέρτεραι ἦσαν.
ἤτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας,
νῦν δ' οὔπη δύναμαι ἰδέειν· πάντη δέ μοι ὄσσε
Τρωϊκὸν ἀμπεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι.
ἦε τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθη
εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας·
ἔνθα μιν ἐκπεσέειν ὀΐω, ξύν θ' ἅρματα ἆξαι·
αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν.
ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὔμμες ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε
εὖ διαγιγνώσκω· δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ
Αἰτωλὸς γενεὴν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει,
Τυδέος ἱπποδάμου υἱὸς, κρατερὸς Διομήδης."

ignominiose refellit eum Ajax minor.

Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας·
„Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; αἱ δέ τ' ἄνευθεν

457. β', 79 etc.

458—461. Sch.: αὐγάζομαι. θεωρῶ. Ap.: ὁρῶ etc. — Ap. et Hesych.: παροίτεροι. μᾶλλον ἔμπροσθεν προάγοντες. Schol. B: παροίτεροι, παρὰ τὸ πάρος, ἵν' ᾖ οἱ πρότεροι. καὶ πλεονάζει τὸ ι, ὡς ἐν τῷ μυχοίτατος (Odyss. φ', 146.)· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πάροιθεν, τοπικῶς. (similiter E. cf. H.) ἰνδάλλεται. (ρ', 213.) φαίνεται, ἢ ὁμοιοῦται. ἔβλαβεν. ἐβλάβησαν. — Schol. Vict.: κεῖσε. ἐκεῖσε, εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, πορευόμενοι. ἔστι δὲ ὡς τό· τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμὴν (δ', 455.), ἀντὶ τοῦ τηλόθι, καὶ Κύπρονδε. λ', 21.: πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος. frustra igitur Zenodotus et Aristophanes: κεῖθι.

462—469. τάς. ἅς. — Sch.: περὶ τ. βαλούσας. περιελθούσας τὸν καμπτῆρα. (activum usurpatum pro passivo vel neutro. Thuc. 7, 25., p. 277. ed. Haack.: ὥστε δεινὸν ἦν προσπλεῦσαι, μὴ οὐ προϊδών τις, ὥσπερ περὶ ἕρμα, περιβάλῃ τὴν ναῦν. — νῦν δέ. νῦν δή.) παπταίνετον. (δ', 200 etc.) περιβλέπουσιν. (σχεθέειν. v. ann. ad 325. — Ap.: ἐξηρώησαν. ἐξώρμησαν. Schol. B: ἔξω τοῦ δρόμου ὥρμησαν, κουφισθεῖσαι τοῦ ἡνιόχου. cf. 433. — E: ἐπεὶ — θυμόν. ἀντὶ τοῦ προεθυμήθησαν, ἢ καὶ ἐθυμώθησαν οἱ ἵπποι. Voss.: *und es entsprangen zerscheucht mit verwildertem geiste die stuten.*) ἀνασταδόν. (ι', 667.) ἀναστάντες.

473. ἐνένιπεν. ita Ven. et hic, et ο', 546, 552, π', 626, quod piget minus animadvertisse, cum ista loca tractarem. vulgo: ἐνένισπεν, quod alienum. sed ne ἐνέπιπτεν quidem ponendum fuit. v. Buttmanni egregiam disputationem de hisce formis *Lexil.* I. p. 282, 283. — quod attinet ad orationem Ajacis minoris, non abhorrere mihi videtur a moribus ducis quidem et militis strenui, sed nusquam laudati ob prudentiam, et in iram proni; qualis ille fuit, propterea et Minervae prae aliis Graecis invisus in Odyssea. v. ν', 701, 702, ξ, 520—522, et ab altera parte ν', 202—204, infra 774, Odyss. δ', 502 etc. Schol. Vict.: προγλωσσος ἀεὶ κ. θρασὺς Αἴας. καὶ νῦν τὸ ἴδιον νόσημα φυσικῶς ἑτέρῳ ἐπιτίθησι. διὸ ἐπὶ τῆς γλώσσης (τῇ γλ-ῃ) κολάζεται νῦν τε, κ. ἐν τῷ ναυαγίῳ. de hoc v. Odyss. l. c. Schol. B: ἀγροικώδης μὲν ἡ λοιδορία, ἀλλὰ μιμεῖται διαθέσεις τῶν θεατῶν. (imo ἀκροατῶν, sed loquitur de Homero tanquam de poëta scenico.) δέδοκται γὰρ τῷ ποιητῇ πᾶν εἶδος ἔργων κ. λόγων διαγράψαι. diversa ipsorum auditorum ingenia Homerum imitari dicit referendis diversis heroum dictis et factis.

474—481. τί πάρος λαβρ; τί προγλωσσεύῃ, ut Schol. A exponit. *quid praefestinas garrire?* Schol. B: λαβρ. λάβρως κ. οὐ μετὰ σκέψεως λαλεῖς. —

ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται.
οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον,
οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρκεται ὄσσε·
ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι. οὐδέ τί σε χρὴ
λαβραγόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.
ἵπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροίτεραι, αἳ τοπάρος περ,
Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκε."

cui par pro pari respondente Idomeneo cum res ad vim spectet, Achilles intercedit.

Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα·
„Αἶαν, νείκει ἄριστε, κακοφραδὲς (ἄλλα γε πάντα
δεύεαι Ἀργείων), ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής,
δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον, ἠὲ λέβητος,
ἴστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω,
ὁππότεροι πρόσθ' ἵπποι, ἵνα γνοίης ἀποτίνων."
Ὣς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσι.
καί νύ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένετ' ἀμφοτέροισιν,
εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον·
„Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν,
Αἶαν, Ἰδομενεῦ τε, κακῶς, ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε.
καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσᾶτον, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε
ἵππους· οἱ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης
ἐνθάδ' ἐλεύσονται. τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
ἵππους Ἀργείων, οἳ δεύτεροι, οἵ τε πάροιθεν."

primus cursum conficit Diomedes;

Ὣς φάτο· Τυδείδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων,
μάστι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν· οἱ δέ οἱ ἵπποι

τί π. λαβρεύεαι; — ἀλλ' αἰεὶ μ. λαβρεύεαι. οὐδέ τί σε χρὴ Λαβραγόρην ἔμεναι. vide infantiam militis, in qua et Thrasonem Terentianum reprehendit interpres vetus! — ἀερσίποδες. γ', 327. — Ap.: δίενται. (μ', 276 etc.) διώκουσι. h. e. *currunt*. — ὀξύτατον. ὀξυτάτως. — δέρκεται ὄσσε, pro δέρκονται. Matth. §. 302. — αἳ τοπάρος περ, eaedem *quae antea erant* priores. — Sch.: εὔληρα. τὰ ἡνία. Ap.: — οἱονεὶ εἴληρα, ἀπὸ τοῦ περιειλεῖσθαι τοὺς ἱμάντας χερσὶ τῶν ἡνιόχων. minus probabiliter Etym. h. v.: τὰ ἡνία, τὰ εἱλοῦντα κ. συνέχοντα τὰ ὑποζύγια.

483. ἄλλα γε. sic H ann. libri mendo frequente: ἄλλα τε.

484—487. δεύεαι, *inferior es*. „ν', 310, ρ', 142. cf. 670, ε', 636." H. — νόος ἀπηνής. π', 35. — Sch.: τρίποδος περ. (Odyss. ψ', 78.) περὶ τρίπ. συνθήκας ποιησώμεθα. (v. Hesych. h. v. et in δεῦρο, Suid. v. περίδου, Aristoph. Equ. 740 etc.) ἴστορα. (sic. v. σ', 501.) ἐπιστήμονα κ. μάρτυρα τῆς συνθήκης. (θείομεν, θῶμεν. — ὁππότεροι. „revocavi pristinum ὁππότεροι, pro recepto nunc ὁππότεραι. supra 480. παροίτεραι praestat τῷ παρ-οι, non quod poetae lubentius, ut ait H, feminino genere utantur, sed quod re ipsa de Eumeli equabus agatur. nunc ὁππ-οι praetuli, quod Idomeneus de Diomedis equis cogitet." *Boissonad*. v. 377. ἀποτίνων. (γ', 286 etc.) ἀποδούς.

493. ita Boissonad. secundum Vrat. A. vulgo: κακοῖς. — ἐπεὶ οὐδὲ (h. e. οὐ δή.) ἔοικε. α', 119, μ', 212 etc.

494—513. νεμεσᾶτον, *succensetis*. δ', 507 etc. — Τυδείδης — διώκων. hyperbaton: Τυδ. δὲ σχεδὸν ἦλθε μάλα διώκων. — μάστι. v. 315. adscripsit Bentl. κνήστι ex λ', 640. μάστιν Odyss. ο', 182. Aeolice dictum ait Ap. — Sch.: κατωμαδόν. κατὰ τὸν

ὑψόσ' ἀειρέσθην, ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον.
αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον·
ἅρματα δὲ, χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,
ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον· οὐδέ τι πολλὴ
γίγνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν
ἐν λεπτῇ κονίῃ· τὼ δὲ σπεύδοντε πετέσθην.
στῆ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι· πολὺς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρὼς
ἵππων, ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε.
αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγόν. οὐδ' ἐμάτησεν
ἴφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον,
δῶκε δ' ἄγειν ἑτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα,
καὶ τρίποδ' ὠτώεντα φέρειν· ὁ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵππους.

secundus Antilochus, tertius Menelaus, quartus Meriones.

Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηλήϊος ἤλασεν ἵππους,
κέρδεσιν, οὔτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον·
ἀλλὰ καὶ ὣς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους.
ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ῥά τ' ἄνακτα
ἕλκῃσιν πεδίοιο τιταινόμενος ξὺν ὄχεσφι,
(τοῦ μέν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι
οὐραῖαι· ὁ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλὴ
χώρη μεσσηγὺς, πολέος πεδίοιο θέοντος),
τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
λείπετ', ἀτὰρ ταπρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο,
ἀλλά μιν αἶψα κίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἠΰ
ἵππου τῆς Ἀγαμεμνονέης, καλλίτριχος Αἴθης.
εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισι,
τῷ κέν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.

ὦμον. (idem dixisset *μάστι κατωμαδίᾳ, flagello ad humerum* suum *adducto*, quo fortius feriret. cf. 431. emendanda sunt annotata ad ο', 352. — *ῥίμφα π. κέλευθον.* ξ', 282. — *κονίης ῥαθάμιγγες, pulveris sparsi particulae.* est enim ῥαθάμιγξ, quidquid spargitur, a ῥαίνω, quod v. ap. Schn. cf. λ', 536 etc. — *χρυσῷ πεπυκ., obducta auro.* v. β', 777. et de *κασσιτέρῳ* λ', 25.) *οὐδὲ — κατόπισθεν.* οὐδὲ βαθεῖα ἐγένετο ἡ τῶν τροχῶν ἐγχάραξις ἐπὶ τῆς γῆς. (*ἐπισσώτρων.* ε', 725. — *τὼ δὲ — nam illi* etc. graphica descriptio velocissime currentium equorum. — *ἀνεκήκιεν.* η', 262, ν', 705.) *λόφων.* (κ', 573.) νῦν αὐχένων, τραχήλων. (*δίφροιο παμφ.* θ', 320.) *ἐμάτησεν.* (ε', 233, π', 474.) ἀργὸς κ. ἄπρακτος ἔμεινε Schol. B: ἠμέλησε. *ὠτώεντα.* 264. ostendebatur Delphis tripus aereus, sic inscriptus, teste Phania ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ τυράννων ap. Athen. 6, 4. p. 232 C.: *χάλκεός εἰμι τρίπους, Πυθοῖ δ' ἀνάκειμαι ἄγαλμα, Καί μ' ἐπὶ Πατρόκλῳ θῆκεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς, Τυδείδης δ' ἀνέθηκε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, Νικήσας ἵπποισι παρὰ πλατὺν Ἑλλήσποντον.* habet hoc epigramma etiam E, Athenaeum ille solitus exscribere, legiturque ap. Jacobsium Anth. Pal. 1. p. 201.; quod cur pro mero lusu poëtico habeat H, non intelligo, cum antiquitatem sapiat, clarumque donariis divitiisque jam Homeri aevo fuerit templum Delphicum. v. ι', 404, 405. accedit quod Pythia instituisse Diomedem, et templum Apollinis ἐπιβατηρίου apud Troezenios dedicasse, auctor est Paus. 2, 32. fieri itaque potuit, ut vel ipse Diomedes, vel posterorum ejus aliquis, tripodem illum Delphis dedicaret.

515 — 531. *κέρδεσιν.* (322.) δόλοις, πανουργίαις. — *πεδίοιο.* 372 etc. — *τιταινόμενος.* 403. — *ὁ δέ τ' ἄ. μ. τρέχει.* ὁ τροχός. cf. 504. — *θέοντος* ἵππου. — *δίσκουρα.* v. 431. — *τῷ κέν μιν παρέλασσ', hac re,* hoc pacto, *illum praetervectus esset.* —

αὐτὰρ Μηριόνης, θεράπων ἐυς Ἰδομενῆος,
λείπετ' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν·
βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἅρμ' ἐν ἀγῶνι.

Eumelum Achilles miseratus, postremo advenientem, secundo praemio vult donare.

υἱὸς δ' Ἀδμήτοιο πανύστατος ἤλυθεν ἄλλων,
* ἕλκων ἅρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους.
τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
στὰς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε·
„Λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
* ἀλλ' ἄγε δή οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὡς ἐπιεικές,
δεύτερ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός."

sed impeditur ab Antilocho.

Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον, ὡς ἐκέλευεν.
καί νύ κέ οἱ πόρεν ἵππον (ἐπῄνησαν γὰρ Ἀχαιοί),
εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς,
Πηλείδην Ἀχιλῆα δίκῃ ἠμείψατ' ἀναστάς·
Ὦ Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἴ κε τελέσσῃς

ἀμφήριστον. 382. — δουρὸς ἐρωήν. ο', 358: — ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ Γίγνεται, ὁππότ' ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος ἧσι. — ἥκιστος, ἐλάχιστος. Ap.: ἥκιστος. ἐλάσσων. perperam Ven. et Lips., quique hos codd. expresserunt: ἤκιστος. Buttm. *Lexil.* I. p. 14.: „Ich erkenne in ἦκα (336 etc.) den echten Positiv von ἧσσον, ἥκιστα, und der Spiritus, wenn er nicht etwa gänzlich den alten Etymologen gehört, ist der ionische *lenis*, den einzele Formen eines sonst durchaus aspirirten Stammes ohne deutliche Ursach annahmen. — Der Positiv von ἥσσων, ἥκιστος kann ἠκὺς gewesen sein, wie von θάσσων, τάχιστος, ταχὺς, und so wie das Adverb τάχα zu diesem, verhält sich ἦκα oder ἦκα zu jenem. Aber darum erlaube ich nicht, auch Il. ψ', 531. ἤκιστος zu schreiben, was die alten Grammatiker schon aufgebracht haben. — Das ἅπαξ εἰρημένον, das wir hier haben, ist der dem ἥσσων entsprechende adjectivische Superlativ, der ausserdem bei den ältern Schriftstellern nicht vorkommt." etc.

533. duplici mendo affectus locus: nam primum minime quidem insolens est, componi duo vel plura participia ἀσυνδέτως: verum fit illud tamen ea lege, ut alterum altero definiatur et velut explicetur, nec conjungantur contraria, quae simul fieri non possint; quemadmodum λ', 188. Agamemnonem dicit θύνοντ' ἐν προμάχοισιν ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν, h. e. μανικῶς ἐν. hic autem Eumelus et trahere dicitur currum, et agere equos jugo solutos, quod fieri simul nequit, nisi forte putemus, heroëm modo servili ligatis circum corpus loris traxisse currum. mendosa igitur est vox ἕλκων. deinde nugas agunt, qui πρόσσοθεν intelligunt πρόσωθεν. et fac id posse, quomodo Eumelus e longinquo loco agere dicatur equos, qui stadio non exierit? nec magis illi audiendi sunt, qui πρόσσοθεν significare putant ἔμπροσθεν. mitto alios. itidem corrupta est haec vox, nec dubie scribendum: ἕλκονθ' ἅρματα καλὰ ἐλαύνων πρὸς ἕθεν ἵππους, *domum agens equos, pulcrum currum trahentes.* dualis ἕλκοντε plurali junctus nominis fefellisse videtur nescio quem imperitum, qui, Eumelum dici putans, scripserit ἕλκων, τῷ θ, quod pro copula habuerit, expuncto. πρὸς ἕθεν, πρὸς οἶκον ἕθεν, *domum suam*, ellipsi notissima: v. 86. ligatos utcunque ad temonem equos Eumelus egit pedes, non ex curru, quod facere eum puduit spe amissa victoriae.

536. λοῖσθος. λοίσθιος, λοισθήϊος, quod infra legitur 751. et 785. Sch.: ἔσχατος, ὕστατος. — ὤριστος. λ', 288.

537. scribamus ἀέθλια, quod conveniat verbo δεύτερα. α et ον permisceri solere sciunt codicum gnari.

542—545. δίκῃ ἠμείψατο. δικαίως ἀπεκρίθη. „Virg. A. 5, 340.: *hic totum caveae consessum ingentis et ora Prima patrum magnis Salius cla-*

τοῦτο ἔπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον,
τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβεν ἅρματα καὶ ταχέ' ἵππω,
αὐτός γ' ἐσθλὸς ἐών. ἀλλ' ὤφελεν ἀθανάτοισιν
εὔχεσθαι· τό κεν οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων.
εἰ δέ μιν οἰκτείρεις, καί τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,
ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκὸς,
καὶ πρόβατ', εἰσὶ δέ τοι δμωαὶ, καὶ μώνυχες ἵπποι·
τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον,
ἠὲ καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθήτω
ἀνδρῶν ὅς κ' ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χείρεσσι μάχεσθαι."

itaque thoracem pretiosum Eumelo dari jubet.

Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος,
καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δή με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο
Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσσω.
δώσω οἱ θώρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων,
χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο
ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται."
Ἦ ῥα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἑταίρῳ
οἰσέμεναι κλισίηθεν· ὁ δ' ᾤχετο, καί οἱ ἔνεικεν.
Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.

contendit cum Antilocho Menelaus de secundo praemio.

Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀχεύων,
Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κῆρυξ
χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν
Ἀργείους· ὁ δ' ἔπειτα μετηύδα ἰσόθεος φώς·

moribus implet, Ereptumque dolo reddi sibi poscit honorem." Cl. — τὰ φρονέων. ταῦτα φρ., *haec cogitans*, his motus, quae dicturus est.

546. αὐτός γ' ἐσθλὸς ἐὼν, *cum ipse quidem sit gnavus.* nominativi consequentiae. perperam libri: αὐτός τ' ἐ. ἐ. talia quivis impune corrigat.

548. carissimus Achilli fuit Antilochus. v. 556. Agamemnonis anima Odyss. ω', 76.: ἐν τῷ τοι κεῖται λεύκ' ὀστέα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ, Μίγδα δὲ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο θανόντος· Χωρὶς δ' Ἀντιλόχοιο, τὸν ἔξοχα τῖες ἁπάντων Τῶν ἄλλων ἑτάρων μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.

553. αὐτῆς, equae cum pullo. 265, 266.

559. Ald. 3. et T secundum Rom., ut suspicor: ἐγὼ δὲ καὶ τὸ τ., quod placuit Bentlejo et Heyneo, aptarique sine negotio posset versui scribendo ἐγὼ δὴ καὶ τὸ τ.; sed nolim deleri elegans illud temperamentum orationis, κὲ particulam, de qua v. ann. ad 310 etc. germanice id dicas: *so will ich Dies wohl erfüllen.*

562. Sch.: ἀμφ. (Odyss. θ', 405.) ᾧ κύκλῳ περικέχυται ὁ κασσίτερος. — „πολέος — ἔσται. Odyss. θ', 405.: ἄορ — πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται. cf. 885, σ', 719." *Ex H.*

565. omissus est hic versus in Ven., Townl., Vrat. A et b et uno Vind. quare uncinis eum inclusit W, nec desiderari ajunt Ern. et H. verum ita dubites, utri thoracem afferre dicatur Automedon, Achilline an Eumelo; quod non est pro perspicuitate Homerica. v. similia inferius 597, 624, 797, α', 446, Odyss. θ', 483, ξ', 113 etc. ceterum in verbis Εὐμήλῳ — τίθει intelligendum est Achillis nomen, vel eundem significans pronomen, ellipsi usitata.

566 — 578. ἀνίστατο. sic solent oratores. v. Odyss. β', 36, Il. β', 96 seqq. — θυμὸν ἀχεύων. σ', 461. — ἄμοτον. δ', 440 etc. — Sch.: ἐς μέ-

„Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας!
ᾔσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετήν, βλάψας δέ μοι ἵππους,
τοὺς σοὺς πρόσθε βαλών, οἵ τοι πολὺ χείρονες ἦσαν.
ἀλλ' ἄγετ', Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ,
μήποτέ τις εἴπῃσιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βιησάμενος Μενέλαος
οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἱ πολὺ χείρονες ἦσαν
ἵπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε.
εἰ δ', ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καί μ' οὔτινά φημι
ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεῖα γὰρ ἔσται.
Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, διοτρεφές, ἣ θέμις ἐστίν,
στὰς ἵππων προπάροιθε καὶ ἅρματος, αὐτὰρ ἱμάσθλην
χερσὶν ἔχων ῥαδινήν, ᾗπερ τοπρόσθεν ἔλαυνες,
ἵππων ἁψάμενος, γαιήοχον Ἐννοσίγαιον
ὄμνυθι, μὴ μὲν ἑκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι."

verum cedenti juveni et imprudentiam excusanti ipsi permittit equum, lebete contentus.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
„ἄνσχεο νῦν· πολλὸν γάρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι
σεῖο, ἄναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
οἶσθ', οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι·
κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.
τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη· ἵππον δέ τοι αὐτὸς
δώσω, τὴν ἀρόμην. εἰ καί νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο
μεῖζον ἐπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
βουλοίμην ἢ σοίγε, διοτρεφές, ἤματα πάντα
ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός.
Ἦ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
ἐν χείρεσσι τίθει Μενελάου. τοῖο δὲ θυμὸς

σον ἀμφ. δικ. οἱονεὶ μεσολαβήσατε τὴν δίκην, καὶ ἴσως δικάσατε. (Scholl. B, Leid., Vict.: ἐς μέσον. ἐξ ἴσου, ἐκ παραλλήλου, μὴ ἑτεροβαρῶς.) μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ. μηδ' ἑτέρῳ ἡμῶν βοηθεῖτε. „ἀρωγοὺς patronos in judicio dixit σ', 502." *Ex H.* — ὅτι οἱ etc. h. e. ὅτι — μὲν ἵπποι etc. τῷ μὲν respondet δὲ in verbis αὐτὸς δὲ etc. v. ann. ad λ', 171. veretur Men., ne quis deteriores quidem suis esse concedat equos Antilochi, hunc vero ipsum sibi praestare putet viribus et dexteritate. tardiores equos Antilochi dixit ipse Nestor 309, 310. cf. 444, 445.

579—585. εἰ δέ. h. e. εἰ δ' οὖν, *sin vero.* v. θ', 18, ι', 46 etc. alium sensum habet haec formula dicendi elliptica 581., de quo v. ζ, 376. similiter Latini: *age, si unquam, nunc jurato* etc. — ἐπιπλήξειν, *castigaturum esse.* μ', 211. — ἰθεῖα. δίκη, inquit E. potest etiam ὁδὸς intelligi, ut in ἰθεῖαν, *recta.* — ἱμάσθλην. θ', 43 etc. — Sch.: ῥαδινήν. εὐκίνητον. ἰσχνήν. Schol. Vict.: λεπτὴν, ἐπιμήκη. fortasse a ῥάδιξ, *ramus.* — γαιήοχον. ι', 183. — „μὴ μὲν in jurejurando, ut κ', 330, τ', 261." *Ex H.* — πεδῆσαι. v. ann. ad 387.

587—595. Sch.: ἄνσχεο. ἀνάσχου. *perfer*, ignosce. idem est ἐπιτλήτω τοι κραδίη 591. — πρότερος, *natu major.* — ἀρείων. β', 707, τ', 33 etc. — ὑπερβασίαι, germ. *Uibertretungen.* γ', 107, π', 18, Odyss. γ', 206 etc. — λεπτή, *levis*, debilis. Sch.: ἀσθενής. ἢ σοίγε —, μᾶλλον ἢ σ. etc. v. 445. — ἤματα πάντα, *in perpetuum.* π', 499 etc. — Sch: ἐκ θυμοῦ πεσέειν. ἀποπεσεῖν τῆς ψυχῆς, ὅ ἐστι μισηθῆναι. (α', 562.: ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ Μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι, ubi v. ann.) ἀλιτρός. (θ', 361.) ἁμαρτωλὸς εἰς θεούς.

ἰάνθη, ὡσεί τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση
ληΐου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι·
ὣς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ἀντίλοχε, νῦν μέν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτὸς,
χωόμενος, ἐπεὶ οὔτι παρήορος, οὐδ' ἀεσίφρων
ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
δεύτερον αὖτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν.
οὐ γάρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν·
ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες, καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
σός τε πατὴρ ἀγαθὸς, καὶ ἀδελφεὸς, εἵνεκ' ἐμεῖο·
τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, ἠδὲ καὶ ἵππον
δώσω, ἐμήν περ ἐοῦσαν, ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε,
ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.

quinto praemio, phiala, Nestorem Achilles donat, honoris causa.

Ἦ ῥα, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἑταίρῳ
ἵππον ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λέβηθ' ἕλε παμφανόωντα.
Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύω χρυσοῖο τάλαντα,
τέτρατος, ὡς ἔλασεν. πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον,
ἀμφίθετος φιάλη· τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεὺς,
Ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων, καὶ ἔειπε παραστάς·
„Τῆ νῦν, καί σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω,
Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι! οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
ὄψει ἐν Ἀργείοισι. δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον
αὔτως· οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις,
οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι, οὐδὲ πόδεσσι

598—600. *ἰάνθη*, *mollitus est*, sive exhilaratus. ο', 103. „proprie *ἰαίνεσθαι* est *intepescere*, *liquescere*. Odyss. μ', 175.: *αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἲς, Ἠελίου τ' αὐγή.* Apollon. Rhod. 3, 1019. de Medea: *ἰαίνετο δὲ φρένας εἴσω, Τηκομένη, οἷόν τε περὶ ῥοδέοισιν* (scr. *ῥοδίοισιν*, a *ῥόδιον*, quod vocab. lexicis addendum est.) *ἐέρση Τήκεται, ἠῴοισιν ἰαινομένη φαέεσσιν.*“ *Ex Il.* *ὡσεί τε ἰαίνεται*, *ut liquescit* et defluit ab aristis. — *ληΐου.* β', 147 etc. — Sch.: *ἀλδήσκοντος.* *αὐξομένου.* — *φρίσσουσιν*, *horrent* aristis. „Virg. Georg. 1, 314.: *spicea jam campis cum messis inhorruit.*“ Eichh. — *μετὰ φρεσί.* *ἐν φρ.* σ', 463, τ', 29 etc.

602—611. *ὑποείξομαι.* δ', 62, λ', 204 etc. — Sch.: *παρήορος.* *κεχαλασμένος τὸν λογισμόν. παράφρων.* v. ann. ad η', 156. — *ἀεσίφρων.* υ', 183. — Sch.: *νεοίη.* *νεότης. ὁ δὲ λόγος· νῦν δὲ τὸν νοῦν σου ἐξενίκησεν ἡ νεότης.* semel dixit. Schol. A: — *νεοίη ὡς ὁμοίη.* E: — *ἀπὸ τοῦ νέος νεοῖος, οὗ θηλυκὸν ἡ νεοίη, ὥσπερ καὶ ἄλλος ἀλλοῖος ἀλλοίη, καὶ ἕτερα πολλά.* — *ἔστι δὲ ἡ νεοίη ἡ αὐτὴ τῇ πολλαχοῦ ῥηθείσῃ νηπιέῃ* (stultitia. v. ι', 487, ο', 363.) etc. — *δεύτερον*, *postea.* — *ἀλέασθαι*, *cave.* ν', 436, υ', 302 etc. — *ἠπεροπεύειν.* γ', 399, ε', 349 etc. *λισσομένῳ*, *precanti*, deprecanti. — *ἐπιπείσομαι*, *obsequar.* α', 218 etc. — *ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.* ο', 94.

616—623. *ἀμφίθετος φιάλη.* 270. — *ἀγῶνα.* 258. — *τῆ*, *accipe.* ξ', 219. — *τάφου.* *ἐπιταφίου ἀγῶνος.* cf. 680. — Sch.: *κειμήλιον.* (ζ, 47 etc.) *ἀπόθετον κτῆμα.* (*αὔτως*, *sic*, sine certamine. — *πύξ.* γ', 237 etc. — *παλαίσεις.* verbum nonnisi h. l. lectum. *παλαισμοσύνην* dixit 701. et bis in 8. Odysseae.) *οὐδέ τ' ἀκ. ἐνδύσεαι.* (vetus error codicum, in quibus Veneti. plerique tamen: *ἐσδύσεαι*, ut

θεύσεαι· ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει."

gavisus dono senex narrat de ludis funebribus, factis olim in honorem Amaryncei, regis Epeorum, quibus ludis ipse interfuit.

Ὣς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, οὐδ' ἔτι χεῖρες
ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἀπαΐσσονται ἐλαφραί.
εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοὶ
Βουπρασίῳ, παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἄεθλα!
ἔνθ' οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετ', οὔτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
οὔτ' αὐτῶν Πυλίων, οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
πὺξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἤνοπος υἱόν·
Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη·
Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον, ἐσθλὸν ἐόντα·
δουρὶ δ' ὑπειρέβαλον Φυλῆά τε, καὶ Πολύδωρον.
οἴοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,

Aristarchus.) οὐδ' εἰς ἀκοντίου ἀγῶνα κατελεύσῃ. (ne ipsum quidem ἐσδύεσθαι praeterea usurpavit noster, sed δύεσθαι seu δῦναι, μάχην et similia passim dixit.) θ ε ύ σ ε α ι. (λ', 700.) δράμῃς.

626. α', 286, θ', 146, κ', 169, Od. σ', 170 etc.

627, 628. ο ὐ — π ό δ ε ς. h. e. οὐ γὰρ ἔτι πόδες εἰσὶν ἔμπεδα γυῖα. — ἀ π α ΐ σ σ ο ν τ α ι. vulgo: ἐπαΐσσονται, menda non infrequente: v. 52. nam mendam esse, ne dubites, cum abhorreat a sententia. E: ἀπαΐσσονται, ἢ ἐπαΐσσονται. Hesiodus, notante H, Theog. 150.: τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων — ἀΐσσονται.

629. η', 157, λ', 669.

630. meminit Nestor, ut solet (v. δ', 319, λ', 669., quae loca memoravit Schol. Vict.), pristinae virtutis suae in re simili. *Amaryncei* nomen in Elide clarum fuit. immigraverat pater ejus Pyttius e Thessalia in Elidem; ipse vero Amar. cum Molionidis opem tulit Augiae contra Herculem. (Paus. 5, 1. extr.) quo mortuo filii ludos funebres edixere *Buprasii* (β', 615, λ', 759.), quibus ludis Nestor interfuit. filiorum Amaryncei *Diores* commemoratur β', 622.; alius, *Hippostratus*, qui corrupit Hipponoi filiam Periboeam, post Oeneo nuptam, ap. Apollod. 1, 8, 4. *Ex H.*

633, 634. „vicini Epeorum erant *Pylii* et *Aetoli*, quorum hi quidem ex Elide oriundi. Apollod. 1, 7, 6. sequ., Paus. El. 1. p. 148." *E Kraus.* — Ἤ ν ο π ο ς. alius hic est ac Trojanus cognominis, cujus poëta meminit ξ', 445 et π', 401.

635—650. Ἀ γ κ α ῖ ο ν. alius est *Ancaeus* Arcas β', 609. — Π λ ε υ ρ ώ ν ι ο ν. de *Pleurone*, metropoli Aetolorum, v. β', 639. — ὅ ς μ ο ι ἀ ν έ σ τ η. h. e. κατ' ἐμοῦ, *in me*, ut A Schol. annotavit. sic Odyss. σ', 334.: μήτις τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ. alias ἀνίστασθαί τισιν est *surgere apud aliquos* ad dicendum. v. α', 68, 101 etc. — de *Iphiclo* et *Phileo* v. β', 628 et 705. *Polydorus* ille ignotus est: neque enim propter 632. et 633. videtur intelligi posse Hippomedontis Argivi filius cognominis, unus Epigonorum. — π α ρ ή λ α σ α ν. 382 etc. — Ἀ κ τ ο ρ ί ω ν ε. Cteatus et Eurytus. β', 621. — π λ ή θ ε ι, *propter multitudinem* cursorum, quorum alter alterum impediebat. ita factum est, ut fortius a duobus quam alii ab uno auriga incitati equi Actoridarum, qui simul eodem curru invehebantur, ceteros ipsiusque Nestoris praeverterent. — π ρ ό σ θ ε β α λ ό ν τ ε ς, *praevertentes.* 571.: βλάψας δέ μοι ἵππους, Τοὺς σοὺς πρόσθε βαλών. — Sch.: ἀ γ α σ σ ά μ ε ν ο ι. (ρ', 71, Odyss. δ', 181.) φθονή-

οὕνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφι λείπετ' ἄεθλα.
οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν,
ἔμπεδον ἡνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν.
ὥς ποτ' ἔον· νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων
ἔργων τοιούτων, ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ
πείθεσθαι· τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἡρώεσσιν.
ἀλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισι κτερέϊζε!
τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
ὥς μευ ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος, οὐδέ σε λήθω
τιμῆς, ἧστέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν."

sequitur pugilatus, minoribus praemiis propositis.

Ὣς φάτο· Πηλείδης δὲ πολὺν καθ' ὅμιλον Ἀχαιῶν
ᾤχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλείδαο.
αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα.
ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδησ' ἐν ἀγῶνι
ἑξέτε', ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι·
τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
„Ἀτρεῖδαί τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ,

σαντές μου τῇ νίκῃ. παρ' αὐτόφι λ. ἄ: παρ' αὐτοῖς, τοῖς ἵπποις, ἔκειντο τὰ ἆθλα. (maxima nimirum praemia erant victorum cursu equestri; quae praemia Nestori invidebant Actoris filii. — οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι, *nam illi erant duo.* Sch.: δίδυμοι. δύο. fibulam duobus canaliculis, αὐλοῖσιν διδύμοισι, dixit Odyss. τ', 227. possent et gemini intelligi, quamvis eos διδυμάονας vocet ε', 548 et tribus aliis locis, quae ibi indicavimus; sed nihil opus est. quod autem Aristarcho placuit, διφυεῖς seu συμφυεῖς fuisse istos fratres, Hesiodi videtur commentum esse. v. ann. ad λ', 709. — ἔμπεδον, *strenue.* ε', 527 etc. — ἔμπεδον ἡνιόχευ'. epanalepsis. v. β', 671, μ', 95, ν', 372, φ', 85 etc. — κέλευεν, *incitabat.* — ὥς ποτ' ἔον. λ', 761. — ἀντιοώντων ἔργων τοιούτων. v. ann. ad α', 31. — γήραϊ πείθεσθαι, ut νυκτὶ πιθέσθαι η', 282. — μετέπρεπον ἡρώεσσιν. β', 579, λ', 719, ν', 175 etc.) κτερέϊζε. (ω', 657, λ', 455 etc.) τίμα, θάπτε. (πρόφρων, *lubens.*) ἐνηέος. ἐπιεικοῦς, προσηνοῦς. *tibi benevolentis.* — οὐδέ σε λήθω — Ἀχαιοῖς, *neque te lateo quod attinet ad honorem, quo par est me honorari apud Achivos;* h. e. neque ignoras, quo honore afficiendus sim apud illos. — μενοεικέα. τ', 144, ι', 90 etc.

651—656. πολὺν καθ' ὅμιλον Ἀ. ᾤχετο, *abiit per magnam multitudinem Achivorum.* — αἶνον, *sermonem.* Odyss. ξ', 508.: αἶνος μέντοι ἀμύμων, ὃν κατέλεξας etc. cf. inferius 795. — Scholl. B et Vict.: ἀλεγεινῆς. (701, β', 787, δ', 99 etc.) πολυφρόντιδος, καὶ πολλῆς δεομένης τῆς ἐπισκέψεως. nec male *asperam* interpretaberis, vel *crudelem.* v. 660. *duros caestus* dixit Virg. A. 5, 478. — Sch.: ταλαεργόν. (662, Odyss. δ', 636 etc.) ὑπομονητικὸν περὶ τὰ ἔργα. — ἑξέτεα. v. ann. ad 266. — ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι, *quae difficillime domatur.* generalis descriptio mulorum, quorum contumacia in proverbium abiit, vel mulae ex onagro et equae generatae. Colum. R. R. 6, 37.: *mula non solum ex equa et asino, sed ex asina et equo, itemque onagro et equa generatur. — neque tamen ullum est in hoc pecore aut animo aut forma praestantius quam quod seminabit asinus; quanquam possit huic aliquatenus comparari, quod progenerat onager, nisi et* indomitum et servitio contumax, *silvestri more, strigosum patris praeferat habitum.* — ἀμφικύπελλον. α', 584.

658. Ἀτρεῖδαι. sic Ald. 2. et vulgo edd. MSS. et edd. Flor., Ald. 1. et 3. et Rom.: Ἀτρείδη. v. ann. ad 233.

ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω,
πὺξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν. ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων
δώῃ καμμονίην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοὶ,
ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίηνδε νεέσθω·
αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον."

gloriose ceteros provocat Epeus.

Ὣς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ ἠΰς τε, μέγας τε,
εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός·
ἅψατο δ' ἡμιόνου ταλαεργοῦ, φώνησέν τε·
„Ἆσσον ἴτω, ὅστις δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον·
ἡμίονον δ' οὔ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
πυγμῇ νικήσαντ', ἐπεὶ εὔχομαι εἶναι ἄριστος.
ἦ οὐχ ἅλις, ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν
ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.
ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
ἀντικρὺ χρόα τε ῥήξω, ξύν τ' ὀστέ' ἀράξω.
κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖθι μενόντων,
οἵ κέ μιν ἐξοίσουσιν, ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα."

660, 661. *μάλ' ἀνασχομένω.* „scil. *τὰς χεῖρας*, *alte elatis brachiis*, more pugilum. Virg. A. 5, 363.: *nunc si cui virtus animusque in pectore praesens, Adsit et evinctis* attollat brachia *palmis.*" Ex H. cf. 686, Apollon. Rhod. 2, 68. — *Ἀπόλλων*, tanquam praeses pugilatus. Sch.: *Φόρβας ἀνδρειότατος τῶν κατ' αὐτοῦ γενόμενος πυγμῇ ἐνίκα. καὶ τοὺς μὲν παριόντας ἀναγκάζων ἀγωνίζεσθαι ἀνῄρει· ὑπὸ δὲ τῆς πολλῆς ὑπερηφανείας ἐβούλετο καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς τὸ τοιοῦτο φρόνημα ἔχειν. διὸ Ἀπόλλων παραγενόμενος, καὶ συστὰς [αὐτῷ], ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὅθεν ἐξ ἐκείνου τῆς πυκτικῆς ἔφορος ἐνομίσθη ὁ θεός. ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Κυκλικοῖς.* commemorantur plures ejus nominis. hic quidem fuit Lapithae filius, rex Phlegyarum, qui iter Delphicum infestabat, teste Ovidio Met. 11, 413. cf. Philostrati Imag. 2, 19. et Heynei Opusc. vol. 5. p. 228. — *καμμονίην.* χ', 257.

665 et sequ. *Panopeus*, Phoci fil., cum interesset Amphitruonis bello contra Teleboas (Apollod. 2, 4, 7.), partem praedae furatus est laeso jurejurando, quo se omnes obstrinxerant, eam in commune collatum iri. igitur poenam metuens excessit Phocide et se contulit in Italiam, ubi Langariam seu Lagariam, Lucaniae oppidum, condidisse fertur. quem post illo secutus est filius *Epeus*, conditor et ipse habitus a nonnullis Langariae. certe Strabo 6. p. 404.: *μετὰ δὲ Θουρίους*, inquit, *Λαγαρία φρούριον, Ἐπειοῦ καὶ Φωκέων κτίσμα.* eum aquatorem fuisse ap. Graecos (*ὑδροφόρει τοῖς Ἀχαιοῖς*), tradit Schol. Vict. ann. ad 654, fortasse in poenam perjurii paterni. quam ejus conditionem servilem miserata Helena adduxit Atridas, ut eo munere levaretur, auctore Stesichoro palinodia in Helenam. v., quos praeter Scholiasten illum laudavit H, Athen. 10. p. 456, Lycophr. 930, E ad 676., et de Epeo cum narrata inferius hoc libro, tum Odyss. θ', 493, λ', 523., Virg. A. 2, 264 etc. fuit enim hic ille Epeus, qui post equum durateum fabricatus est. — *ἅψατο δ' ἡμιόνου.* similiter Dares ap. Virg. A. 5, 380. *alacris, cunctosque putans excedere palma, — laeva taurum cornu tenet* etc.

670—674. *ἦ — ἐπιδεύομαι; annon satis est, me esse militem instrenuum?* putatisne, ne pugilatu quidem me ceteris praestare? „recitarunt haec Plut. l. de laude sui p. 543 F et Aristides de inconcinne dicto t. 2. p. 374." *Ex H.* — *δαήμονα.* (ο', 411 etc.) *ἔμπειρον.* — *ἀντικρύ.* *διαμπερὲς*, vel Apollonio interprete *διαμπὰξ καὶ οἷον διόλου.* v. γ', 359, ε', 67 etc. — Sch.: *κηδεμόνες.* (163.) *ἐπιμεληταί. ἢ προσήκοντες κατὰ γένος.* hos *κηδείους* dixit τ', 294. cf. 695.

adversus quem solus procedit Euryalus, sed vincitur.

Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Εὐρύαλος δέ οἱ οἶος ἀνίστατο, ἰσόθεος φώς,
Μηκιστῆος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος,
ὅς ποτε Θήβασδ' ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο
ἐς τάφον· ἔνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.
τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο,
θαρσύνων ἔπεσιν, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην.
ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
δῶκεν ἱμάντας ἐϋτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.
τὼ δὲ ζωσαμένω βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα,
ἄντα δ' ἀνασχομένω χερσὶ στιβαρῇσιν ἅμ' ἄμφω
ξύν ῥ' ἔπεσον, ξὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν.
δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετ', ἔῤῥεε δ' ἱδρὼς

676. γ', 95, η', 92 etc. „Virg. A. 11, 119.: *dixerat Aeneas: olli obstupuere silentes.*" Cl.

678. hic quoque libri: *Μηκιστέως*, ut β', 566.

679, 680. ὅς, Mecisteus. — δεδουπότος. similiter Germani: *des gefallenen.* cf. ν', 426. quanquam hic quidem non videtur cogitandus esse ὁ ἐν πολέμῳ τεθνηκώς, ut Sch. interpretatur, sed simpliciter mortuus, ὁ πεσών, quod commune mortuis. „Schol. Vict.: δεδουπότος. ἢ ὡς ὑπερπαθήσαντος (moerore confecti), καὶ ῥίψαντος ἑαυτὸν ἐξ ὕψους· ἢ καταχρηστικῶς ἀποθανόντος. ceterum varia fuit fama de morte Oedipi: v. Paus. 1, 28. et 30. et Valck. ad Phoen. p. 569. idem Schol.: ὅτι βασιλεύοντα ἐν Θήβαις φησὶν ἀπολέσθαι, οὐχ ὡς οἱ νεώτεροι. καὶ Ἡσίοδός φησιν, ἐν Θήβαις αὐτοῦ ἀποθανόντος Ἀργείαν τὴν Ἀδράστου (Polynicis uxorem) σὺν ἄλλοις ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν κηδείαν Οἰδίποδος. cf. Schol. A." *Ex H.* Montbel.: „Il paraît bien, comme l'observe Clavier (Trad. d'Apollodore, t. 2. p. 391.), que, d'après Homère, Oedipe ne fut point chassé de Thèbes, et qu'il mourut sur le trône, puisqu' on célébra ses funérailles après sa mort. Selon Phérécyde, cité par le scholiaste d'Euripide (Phoeniss. 53), il régna à Thèbes après la mort de Jocaste, et même épousa deux autres femmes. — La plupart des aventures d'Oedipe ont été inventées (?) par les Tragiques. Déjà la poésie n'était plus la muse de l'histoire; ils arrangeaient à leur gré toutes les fictions, et adoptaient toutes les traditions pour rendre leurs drames plus intéressants." — Οἰδιπόδαο, Oedipi. v. Odyss. λ', 271. et de hoc usu patronymici Matth. §. 429, 3. ἐς τάφον, *ad funus.* 619. — Καδμείωνας. δ', 385, ε', 804.

681. ministrat Euryalo Diomedes cognatus. E: — ὅτι συγγενὴς ἦν τῷ Διομήδει Εὐρύαλος οὕτω. Ἀδράστου ἀδελφὸς Μηκιστεὺς, οὗ Εὐρύαλος· πάλιν Ἀδράστου θυγάτηρ Δηϊπύλη, ἧς Διομήδης. — μέγα — νίκην, *vehementer enim illi cupiebat de victoria.* v. η', 21, ν', 347 etc. — ζῶμα etc. cingebantur pugiles et luctatores, itemque usque ad Olymp. 14. cursores in stadio. v. H et quos laudavit de cursoribus, Paus. 1, 44., Dionys. Hal. 7, 72., Thuc. 1, 6, Corsin. Fast. Att. ad Ol. 14. Odyss. σ', 66: αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Ζώσατο μὲν ῥάκεσιν περὶ μήδεα. — παρακάββαλεν. E: περὶ τὰ αἰδοῖα ἔθετο, quasi Diomedes cinxisset Euryalum; sed satis ille habuit projicere cingulum ad ejus pedes. hinc ζωσαμένω 685. — ἱμάντας etc. fuerunt illo tempore caestus lora secta, quae manibus circumligarentur; post arte facti sunt, consutis coriis, quo indui possent manibus. ann. H. — ἀγραύλοιο. κ', 155 etc.

686, 687. ἀνασχομένω χερσίν, *elati manibus*, dictum est ut ποσὶ ταχύς et similia. v. Matth. §. 404, 6. „Virg. Aen. 5, 416.: *constitit in digitos extemplo arrectus uterque*, Brachiaque ad superas interritus extulit auras; *Abduxere retro longe capita ardua ab ictu*, Immiscentque manus manibus, *pugnamque lacessunt.*" Eichh.

688 — 698. Sch.: χρόμαδος. ποιὸς ἦχος* τοῦ χρωτὸς* σιαγόνων. (istud τοῦ videtur ortum esse e τοι, verbo ἀκε-

πάντοθεν ἐκ μελέων. ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ἐπειὸς,
κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
ἑστήκειν· αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.
ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς
θίν' ἐν φυκιόεντι, μέγα δέ ἑ κῦμα κάλυψεν,
ὣς πληγεὶς ἀνέπαλτ'. αὐτὰρ μεγάθυμος Ἐπειὸς
χερσὶ λαβὼν ὤρθωσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι,
οἵ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσιν,
αἷμα παχὺ πτύοντα, κάρη βάλλονθ' ἑτέρωσε,
κάδδ' ἀλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἷσαν ἄγοντες·
αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.

lucta decertant Ajax Telamonius et Ulysses.

Πηλείδης δ' αἶψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα,
δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς·
τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,
τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί·
ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκε,
πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, τῖον δέ ἑ τεσσαράβοιον.
στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
„Ὄρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθον!"
ὣς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
* ἂν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς.
ζωσαμένω δ' ἄρα τώγε βάτην ἐς μέσσον ἀγῶνα,
ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῇσιν,
ὡς ὅτ' ἀμείβοντες, τούστε κλυτὸς ἤραρε τέκτων,

φάλῳ, cum η littera initialis forte attrita esset. certe haud inepte scripsisset Pseudodidymus: ποιὸς ἦχος, ἤτοι κρότος σιαγόνων. rem ipsam explicant Scholl. Veneti: ἅμα γὰρ τρίζουσιν οἱ πύκται, ἐπείγοντες (H secundum Schol. Vict.: ἐπάγοντες) τὰς πληγάς. similiterque Etym., qui addit, pugiles ficus mordere solitos esse, ne dentes laederent stridendo. — δῖος. v. ann. ad α', 4. — παπτήναντα. δ', 200, 497, θ', 269 etc. — ἑστήκειν. v. ann. ad γ', 388.) ὑπήριπε. κατηνέχθη. (φρικός. φ', 126.) ἀναπάλλεται. ἀναπηδᾷ. (φυκιόεντι, *algoso*, a φῦκος, *alga*. v. ι', 7. et Schn. v. φῦκος. — ἀνέπαλτο, pro ἀνεπέπαλτο, ab ἀναπάλλεσθαι. v. Matth. §. 164. silet, quod consequens est, vehementer percussum concidisse. quare illum erigit Epeus, more pugilum, quibus prolapsos percutere haud licebat, ut annotarunt Scholl. B et Vict.) ἑτέρωσε. (δ', 492 etc.) εἰς τὸ ἕτερον μέρος. (Voss.: *das haupt zur seite gehänget.*) ἀλλοφρονέοντα. οὐκ ἐν αὐτῷ ὄντα, ἀλλ' ἐξιστάμενον τῇ διανοίᾳ. Ap.: ἀλλοῖα διανοούμενος, quod spectat ad Odyss. κ', 374.

701—709. ἀλεγεινῆς. 653. ἐμπυριβήτην, *igni imponendum*, non ἄπυρον. v. ι', 122, 264. et supra 267. Hesych.: τὸν ἐπιτιθέμενον πυρί. — πολλὰ δ' ἐπ. ἔργα. oratio πολυσύνδετος more prisco: nam recentior participium intulisset, πολλὰ ἔργα ἐπισταμένην. ceterum v. σ', 420 etc. „Schol. B: τῖον. ἀπετιμῶντο. *aestimabant*. ita dicunt τίειν τι ἶσόν τινι: v. ο', 439, Od. λ', 483." *Ex H.* posterius τῖον priorem corripit in thesi, sequente vocali. — ἂν δ' Ὀδυσεὺς π. ἀνίστατο. quis ferat ἂν bis illatum? scribamus: αὖ δ' Ὀδ. etc., *ab altera autem parte* etc. has voculas confundi solere, tam notum est quam quod maxime. v. vel 724. κέρδεα: 322.

711—721. ἀγκάς. ξ', 346. — ὡς ὅτ' ἀμείβοντες. intell. ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνουσιν ἀλλήλων. ὡς ὅτε. v. ann. ad 760. „Sch. et Schol. A: ἀμείβοντες. δοκοὶ μεγάλαι, ἀλλήλαις προσπί-

δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων.
τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
ἑλκόμενα στερεῶς· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρώς·
πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους,
αἵματι φοινικόεσσαι, ἀνέδραμον· οἳ δὲ μάλ' αἰεὶ
νίκης ἱέσθην τρίποδος πέρι ποιητοῖο.
οὔτ' Ὀδυσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὔδει τε πελάσσαι,
οὔτ' Αἴας δύνατο, κρατερὴ δ' ἔχεν ἶς Ὀδυσῆος.
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζον ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς,
δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
„Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ἤ μ' ἀνάειρ', ἢ ἐγώ σε· τὰ δ' ἂν Διῒ πάντα μελήσει.

tollit Ulyssem Ajax; idem illi Ulysses conatur facere, sed frustra; concidunt ambo. Achilles certamen dirimit.

Ὣς εἰπὼν ἀνάειρε. δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς·
κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
κὰδδ' ἔβαλ' ἐξοπίσω, ἐπὶ δὲ στήθεσσιν Ὀδυσσεὺς
κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
δεύτερος αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονὸς, οὐδέ τ' ἄειρεν,

ττουσαι, ὥστε βαστάζειν τὴν ὀροφὴν, αἵτινες καὶ συστάται καλοῦνται. Scholl. B et Vict.: οἱ συστάται (scil. δοκοὶ, quod etiam mascul. genere dicitur: v. Schäfer. ad Apoll. Rhod. 1, 1088.), οἳ τὸ σχῆμα τοῦ Λ στοιχείου ἀποτελοῦσι. pluribus declarat E, vulgo trabes istas προσφιλοῦντας vocari dicens. — *βίας ἀν. ἀλεείνων.* a parte significat usum domorum. cf. π', 212, 213. — *τετρίγει.* 101. — *θρασ. ἀ. χειρῶν.* h. e. χερσὶ θρασείαις. λ', 553, ν', 134 etc. — *φοινικόεσσαι.* κ', 133. Sch.: πελειώδεις, ἐρυθραί. (*ποιητοῖο.* 340.) *σφῆλαι.* Odyss. ρ', 464.) καταβαλεῖν, νικῆσαι. *ἔχε.* κατεῖχε. — „Schol. Vict.: — *ἀνίαζον,* εἰς ἀνίαν ἦγον. *taedio afficiebant* sic Odyss. τ', 322.: τῷ δ' ἄλγιον, ὅς κεν ἐκείνων Τοῦτον ἀνιάζῃ. frequentius tamen ἀνιάζειν est *taedio seu molestia affici* (v. φ', 270, Odyss. δ', 598.); itaque et olim in edd., usque ad Wolfii et Heynei, legebatur, secundum Rom. et T, ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί. sed plerique omnes MSS. habent alteram scripturam, quam et Scholl. B et Vict. ostendunt.

723. β', 173 etc.

724. libri, errore solito: τὰ δ' αὖ Διῒ π. μ., quod alienum. ρ', 515.: τὰ δέ κεν Διῒ πάντα μελήσει. de hoc usu τοῦ ἂν sive κὲ v. δ', 176 etc. pronomina enclitica contra Abronem defendit Apollonius l. de Syntaxi p. 130. cf. Hermann. l. de em. rat. gr. l. p. 74., nos ad Soph. Phil. 47. ceterum luctatores, viribus pares, ubi nihil aliud poterant, tollere se conabantur, prehenso adversarii seu tergo, seu cervice, seu pede; quam appellabant λαβήν. unde Comicus, notante E, Equ. 790.: λαβὴν γὰρ ἐνδέδωκας. Germani id dicunt *eine Blösse geben.* tergo complexus Ajax Ulyssem sustulit, hic autem pede flexo percussit illius poplitem; itaque ambo humi ceciderunt. „hoc versu abusus est Cajus Imp. in Jovem, cujus tonitru vecordi impietate aemulabatur. (Dio Cass. 59, 28.; Suet. Calig 22.) proverbii loco dici solitum esse, e Luciano aliisque intelligitur.“ *Ex H.*

726—731. Sch.: *κόψ' ὄπ. κώληπα τ.* ἔκρουσεν αὐτοῦ, φησὶν, ἐπιτυχὼν τὴν ἰγνύαν ὄπισθεν, ἥτις καὶ ἀγκύλη καλεῖται, ὡς τῶν μέσων ἐῤῥωμένως (perperam libri: ἐῤῥ-ων) περιπλέκεται. „ejusmodi fere est Antaei cum Hercule luctantis symplegma, Florentiae asservatum. v. Mus. Flor. t. 3. et picturam sepulcri Nasonum.“ *Ex H.* vocabant hanc ἰχνύων ἀφαίρεσιν sive ὑφαίρεσιν, ut narrant E et Schol. Vict. — *ἐπὶ δὲ στήθεσσιν,* in pectus Ajacis. *θηεῦντο.* η', 444, κ', 524 etc. haec ito-

ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
πλησίοι ἀλλήλοισι, μιάνθησαν δὲ κονίῃ.
καί νύ κε τοτρίτον αὖτις ἀναΐξαντ' ἐπάλαιον,
εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκε·
„Μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι·
νίκη δ' ἀμφοτέροισιν. ἀέθλια δ' ἶσ' ἀνελόντες
ἔρχεσθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί!"
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο,
καί ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην δύσαντο χιτῶνας.

proponuntur cursus praemia.

Πηλείδης δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα,
ἀργύρεον κρητῆρα τετυγμένον· ἓξ δ' ἄρα μέτρα
χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
πολλὸν, ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν,
Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἠεροειδέα πόντον,
στῆσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν·
υἷος δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκε
Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὔνηος.
καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον οὗ ἑτάροιο,
ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο·
δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ·
ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθήϊ' ἔθηκε.
στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

rum leguntur 881. — ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν, *inflexit autem genu* Ajacis, vehementer in pedes constituti, postquam paulum sublatus esset ab Ulysse. minus probabiliter E: ἄρας ὀλίγον — τῷ δεξιῷ γόνατι περιτρίβει τὸ ἀριστερὸν σκέλος, Ajacis puta. sic tamen et alii Scholl. ceterum hoc genus luctationis μεταπλασμὸν vel παρακαταγωγὴν appellatum esse tradunt.

735. Scholl. B et Vict.: μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι. μὴ καταπονεῖσθε κακοῦντες ἑαυτούς. Latini quoque figurate dicunt *atterere*.

738. η', 379, ι', 79 etc.

741—751. μέτρα. 268. — χάνδανεν. semel dixit. idem est χάζειν sive χαίνειν. — ἐνίκα, *vincebat*, praestabat. Scholl. B et Vict.: ἐνίκα. τοὺς ἄλλους δηλονότι κρατῆρας. — Σίδονες prima brevi, quam, arsi sublatam, producunt verba Σιδῶνος, Σιδονίην et similia Odyss. ο', 424, ν', 285, Il. ζ', 290 etc. „recitat versus 742. 3. et 4. Strabo 1. p. 70 A., ubi agit de Homeri notitia rerum geographicarum; iterumque haec respicit 16. p. 1098 B., quo loco Sidoniorum sollertiam praedicat, a quibus et earum mulieribus fabricata opera Phoenices Lemnum et in alias Aegaei maris insulas exportabant." *Ex H.* — πολυδαίδαλοι. γ', 132, Odyss. ζ', 15. et alias epitheton hoc est rerum affabre factarum, uti et δαίδαλος et δαιδάλεος. quominus tamen ponamus πολυδαίδαλον, prohibet vox εὖ, tum futura supervacanea. — ἠεροειδέα. Ap.: μέλανα. Voss.: *aber fönikische Männer, auf finsteren* wogen *ihn bringend, Boten in hafen ihn feil.* cf. Odyss. β', 263 etc. ἠέρα passim dicit caliginem. — Scholl. B et Vict.: στῆσαν. ἀντὶ τοῦ προσώρμισαν, ὡς τό· στῆσαν δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ. dicunt illi Odyss. ξ', 258.: στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ π. νέας ἀμφιελίσσας, qui versus habetur etiam ejus carminis 17., nec desunt loca similia, in quibus legitur στῆσαι νέα vel νέας. dixit tamen id poëta etiam στῆσαι per se Odyss. τ', 188.: στῆσε δ' ἐν Ἀμνισῷ, — ἐν λιμέσιν χαλεποῖσι, per ellipsin, puto, ejus nominis. — de *Thoante*, qui in Lemno regnavit, et *Euneo*, nepote ejus ex Iasone, v. ξ', 230., de *Lycaone* φ', 35. — ὦνον. φ', 41. — λοισθήϊα. 536. — comparatur Virg. A. 5, 286—314.

„Ὄρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!"

certant Ajax minor, Ulysses et Antilochus.

ὣς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
ἂν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱὸς,
Ἀντίλοχος· ὁ γὰρ αὖτε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα.
στὰν δὲ μεταστοιχεί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς·
τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος. ὦκα δ' ἔπειτα
ἔκφερ' Ὀϊλιάδης· ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ὀδυσσεὺς,
ἄγχι μάλ' ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο
στήθεός ἐστι κανὼν, ὅντ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσσῃ,
πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει
στήθεος· ὣς Ὀδυσεὺς θέεν ἐγγύθεν· αὐτὰρ ὄπισθεν
ἴχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι·
κὰδδ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ' ἀϋτμένα δῖος Ὀδυσσεὺς,
αἰεὶ ῥίμφα θέων. ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
νίκης ἱεμένῳ, μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον.
ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς

755, 756. *ἂν δ' Ὀδ.* h. e. *ἀνώρνυτο.* 837, 838, Matth. §. 594, 2. — *αὖτε, contra.* seniores cursu vincebant Ajax minor et Ulysses; contra Antilochus juniores.

757. in suspicionem adducit hunc versum Schol. A, tanquam sublectum 358. sed eadem cursus stadii fuit lex, quae certaminis curulis, ut una serie starent certantes. quidni igitur id, quod iterum factum est, iterum dicat poëta simplex, fastidiaque in hoc genere seriorum temporum ignorans?

758, 759. *ἀπὸ νύσσης. νύσσα* vulgari usu dicitur hippodromi, stadii autem *καμπτήρ.* sed parum in eo sibi constant vett., ut H notavit. Pollux **3**, 147. de *σταδιοδρόμοις* (quo nomine comprehendit *τοὺς ἀγωνιζομένους τὸ στάδιον, τὸν δολιχὸν, τὸν ἵππιον δρόμον*, et *τὸν δρόμον ἐν καμπῇ* seu *κάμπιον*, cui oppositus est *ὁ ἀκάμπιος*): *ὅθεν μὲν ἀφίενται*, inquit, *ἄφεσις, κ. ὕσπληγξ, κ. γραμμὴ, κ. βαλβίς. περὶ δὲ ὃ κάμπτουσι, νύσσα, κ. καμπτήρ. ἵνα δὲ παύονται, τέλος, κ. τέρμα, κ. βατήρ· ἔνιοι δὲ καὶ βαλβίς.* cf. L. Bosii Ant. gr. descr. br. p. 85. seqq. quem Pollux dicit *δρόμον κάμπιον, cursum flexum*, is idem haud dubie est atque usitatiore nomine appellari solitus *δίαυλος*, qui cursus itu et reditu peragebatur, ut cursus curulis; quae et veterum fere interpretum est sententia. hinc factum est, ut *ἡ ἄφεσις* etiam *νύσσα* vocaretur, quoniam ad eam, tanquam *νύσσαν, metam*, praemiaque ibi proposita, redeundum erat cursoribus. sic etiam vocabula *νύσσα* et *τέρμα* promiscue dicta sunt in superioribus 332. et 333. cf. geminum locum Odyss. *θ'*, 121. *τέτατο δρόμος.* v. ann. ad 324. — *ἔκφερε.* 376.

760. hyperbaton. ordo: *ὡς ὅτε κανών τίς τέ ἐστι μάλα ἄγχι στήθεος γυναικὸς ἐϋζ.*, *velut cum radius textorius admodum prope est seu versatur a pectore mulieris. κανών τις γυναικὸς* pro *καν. γυναικός τινος*, per hypallagen.

761—763. Sch.: *κανών. ὁ κάλαμος, περὶ ὃν εἱλεῖται ὁ μίτος, ὁ ἱστουργικός.* (*Spule, Weberschiff.*) *τανύσσῃ. ἐπιτείνῃ. πηνίον. εἴλημα κρόκης. Einschlag.* v. Schn. vv. *πηνίον, μίτος, ἱστὸς* etc., nos ann. ad *α'*, 31. — *παρὲκ* idem propemodum est quod *παρά*: v. *κ'*, 391. — *μίτον, stamen*, germ. *den Aufzug, die Kette.* Voss.: *sowie dicht an des schöngegürteten* (malim *wohlgegürteten*, et mox *wohl* pro *schön*, siquidem textricem dicit servam, vel mercenariam, quam bene cinctam esse oportet, quo bene, nec veste fluente impedita, opus faciat.) *weibes Busen das Webschiff fliegt, das schön mit den händen sie auswirft, Ziehend das garn vom knauel zum eintrag; nahe dem busen Lenket sie.*

764—768. *ἴχνια — ἀμφ. ἐπέβαινεν αὐτοῦ τοῖς ἴχνεσι πρὶν ἢ κονιορτωθῆναι. ἀϋτμένα.* (Odyss. *γ'*, 289.) *ἀναπνοὴν, ἆσθμα.* cf. Virg. A. 5, 324. — „*πύματον δρόμον.* 373. Virg.

εὔχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ὃν κατὰ θυμόν·

Minerva invocata Ulysses superior abit.

„Κλῦθι, θεά! ἀγαθή μοι ἐπίῤῥοθος ἐλθὲ ποδοῖϊν!"
ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας, καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐξασθαι ἄεθλον,
ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων (βλάψεν γὰρ Ἀθήνη),
τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων,
οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
ἐν δ' ὄνθου βοέου πλῆτο στόμα τε, ῥῖνάς τε.
κρητῆρ' αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
ὡς ἦλθε φθάμενος· ὁ δὲ βοῦν ἕλε φαίδιμος Αἴας.
στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο,
ὄνθον ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·

„Ὢ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἣ τοπάρος περ,
μήτηρ ὣς, Ὀδυσῆϊ παρίσταται, ἠδ' ἐπαρήγει!"

Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν.
Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον,
μειδιόων, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Antilochi modesta oratio.

„Εἰδόσιν ὔμμ' ἐρέω πᾶσιν, φίλοι, ὡς ἔτι καὶ νῦν
ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους.
Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·
οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων.
ὠμογέροντα δέ μίν φασ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
* ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.

A. 5, 327.: *jamque fere spatio extremo, fessique, sub ipsam Finem adventabant.*" Ex H. h. e. ad carceres, quamque νύσσαν dixit 758.

770—784. ἐπίῤῥοθος. δ', 390. — ἐπαΐξασθαι ἄεθλον, αἴξασθαι ἐπὶ ἄ., *deferri*, involare, *in praemium.* — Sch.: ὄλισθεν. (υ', 470.) ἔπεσεν. ὄνθος. ἡ τῶν βοῶν κόπρος. ἐριμύκων. (υ', 497.) μεγαλοφώνων. μυκηθμὸς γὰρ ἡ τῶν βοῶν φωνή. „Virg. A. 5, 357.: *simul his dictis faciem ostentabat, et udo Turpia membra fimo. risit pater optimus olli*" etc. Eichh. — παρίσταται. ε', 212, κ', 279 etc. — ἐπαρήγει. ω', 39. cf. α', 521 etc. — ἡδὺ γέλασσαν. β', 270, λ', 378 etc.

790, 791. προτέρης — προτέρων. 332. — Sch.: ὠμογέροντα. οὕτω λέγουσιν ἤτοι τοὺς ἔτι συνεστῶτας, καὶ μήπω πάνυ γέροντας, ἀλλὰ πλησίον τοῦ γήρως· (*semisenem* ejusmodi virum appellavit Plautus Mil. glor. 3, 1, 54.) ἢ τοὺς πρὸ ὥρας καὶ παρ' ἡλικίαν γεγηρακότας: velut Laërtem Ulyssis patrem, quem conjux μάλιστα Ἤκαχ' ἀποφθιμένη, καὶ ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν, ut ait Odyss. ο', 357. metaphora a pomis vel carnibus crudis. similiter ap. Virg. A. 6, 304. Charon est *jam senior, sed* cruda *deo viridisque* senectus. „Nous disons aussi pour une vieillesse rigoureuse, *une verte vieillesse*, expression que Gresset (Epitre au P. Bougeant.) applique dans le sens propre à un vieux ormeau." *Montbel.*

792. animadvertit P. Knightius, nusquam hunc nostrum dativum nominis Ἀχιλλεὺς in trisyllabum contraxisse. huc accedit, quod sublestae fidei est scriptura Ἀχιλλεῖ. Schol. Vict.: Ἀχιλλῆϊ,

Ὣς φάτο· κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα.
τὸν δ' Ἀχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
„Ἀντίλοχ', οὐ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,
ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω."

jam armis certant Ajax major et Diomedes.

Ὣς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα, καὶ τρυφάλειαν,
τεύχεα Σαρπήδοντος, ἅ μιν Πάτροκλος ἀπηύρα.
στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

„Ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω,
τεύχεα ἑσσαμένω, ταμεσίχροα χαλκὸν ἑλόντε,
ἀλλήλων προπάροιθεν ὁμίλου πειρηθῆναι."
[ὁππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλὸν,
ψαύσῃ δ' ἐνδίνων, διά τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα,
τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
καλὸν, Θρηΐκιον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων.
τεύχεα δ' ἀμφότεροι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων·
καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.]

διὰ τοῦ η. scribamus Ἀχιλῆϊ, et apud Homerum sic: πόσσ' ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλῆϊ. mutasse haec videntur illi, qui nescirent, corripi posse mediam τοῦ Ἀχαιοῖς, ut Eurip. Iph. Aul. 157. et 158., qui sunt anapaesti dim.: Ἀχαΐων στρατιὰν ὡς κατίδοιμ' ἄν, Ἀχαΐων τε πλάτας τὰς ναυσιπόρους. idem verbi γεραιὸς mediam corripuit Med. 133. et Hipp. 148., ut Tyrtaeus 1, 20. ipse Hom. Odyss. ν', 379.: ἔμπαϊον, οὐδὲ βίης —, et simili licentia Odyss. ξ', 94. οὔποθ' ἓν ἱερεύουσ' ἱερήϊον, quamvis acuta diphthongo verbi ἱερεύουσι, quemadmodum et non semel dixit οἶος priore brevi. cf. Th. p. 222. et 223. — πόσσ', ut ν', 497.

793—800. Sch.: κύδηνεν. (ε', 448 etc.) ἐδόξασεν. („Schol. A: μέλεος (κ', 480.) μάταιος καὶ πρὸς οὐδέν. οἱ δὲ νεώτεροι τὸν ταλαίπωρον μέλεον. qui sint οἱ νεώτεροι, docet Schol. Vict.: μάταιος· οὐκ οἰκτρὸς, ὡς Τραγικοί." *Ex H.*) αἶνος. νῦν λόγος. cf. 652. facete Plautus Most. 1, 3, 95.: *ob istuc verbum ne nequidquam, Scapha, tam lepide dixeris, Dabo aliquid hodie ferculi — tibi, Philematium mea.* — „ἀλλά τοι — ἐπιθήσω. versus est ap. Pollucem 9, 54. E: ἐπιθήσω, ἐπιβαλῶ, ἐπέκεινα τοῦ ἀέθλου δώσω." *Ex H.* — δολ. ἔγχος. γ', 346 etc. — τρυφάλειαν. γ', 372 etc. — Σαρπήδοντος. μ', 379. quaerit H, quo jure Patrocli hereditas ad Achillem pervenerit.

803. 804. τεύχεα ἑσσαμένω. ξ', 372, τ', 233 etc. — ταμεσίχροα. δ', 511. — πειρηθῆναι. ε', 220 etc.

805—810. locus ineptiarum plenus, quem merito ab Homero abjudicarunt Critici. neque enim ejusmodi σκιαμαχίας est τὸ ψαύειν ἔνδινα, *tangere intestina*, h. e. perfodere; nec graviter vulnerati post accipi poterant convivio. dein res inaudita est, quam dicit, quicunque hunc pannum assuit, τεύχεα ἀμφότεροι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων, *arma haec ambo communia ferant;* quod nusquam fit, nec fieri potest. tum inepte verba διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα huc transscripsit bonus vir ex Δολωνείᾳ, κ', 298. et 469., quibus in locis eorum alia est ratio. Thracii quoque ensis aptior commemoratio est ν', 577. scilicet isti, quisquis fuit, haec Achillis oratio parum ornata esse videbatur, si tribus illis versibus finiretur, cum vel uno versu Achilles certamina edixerit in superioribus.

periclitante autem Ajacis vita, Graeci absistere eos a pugna, pariaque praemia auferre jubent.

Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
ἂν δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο, κρατερὸς Διομήδης.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
ἐς μέσον ἀμφοτέρω ξυνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
δεινὸν δερκομένω· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιούς.
ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
[τρὶς μὲν ἐπήϊξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὡρμήθησαν.]
ἔνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην
νύξ', οὐδὲ χρό' ἵκανεν· ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ.
Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο
αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ.
καὶ τότε δή ῥ' Αἴαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοὶ
παυσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἶσ' ἀνελέσθαι.
αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρως
ξὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι.

disco vincit Polypoetes;

Αὐτὰρ Πηλείδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,

817. versus ταυτολόγος, quem qui procudit, similia legerit ε', 436. et alias.

818—825. ἀσπίδα π. ἐΐσην. γ', 347 etc. — νύξε. ε', 46 etc. — ἵκανεν, *pervenit*, penetravit. β', 171 etc. hic finis erat ejusmodi certaminis, usque ad corpus adversarii penetrare armis, seu cutem ejus stringere. E ann. ad 806.: — ἦν οὖν σκοπὸς τοῖς ὁπλίταις (ὁπλίταις ἀεθλευταῖς, ut dixit in superioribus.) μικρόν τι ψαῦσαι χροὸς εἰς ἔνδειξιν ἐπιτηδειότητος τῆς εἰς μάχην. — ὅτι δὲ ζηλωτὸν ἐν τοῖς παλαιοῖς καὶ τὸ μονομαχεῖν, ὡς μέγα πολέμου γύμνασμα, καὶ ὡς ἀνδρίας κ. ῥωμαλεότητος ἔνδειξις, πρόδηλόν ἐστι. rarius tamen fuit hoc genus certaminis. — ἔρυτο. ν', 555. — ἐπ' α. κῦρε. Sch.: ἤγγιζεν, ἐπετύγχανεν. γ', 23.: λέων — μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας. *petebat* cervicem, non petiit, neque assecutus est; quae vis propria est imperfecti. — περιδδείσαντες. λ', 508, ο', 123 etc. cervice tantum vulnerabilem fuisse Ajacem, tradiderunt recentiores. Sch.: ἱστόρηται, ὅτι κατ' ἐκεῖνο καιροῦ ἔτυχεν Ἡρακλῆς τῇ νήσῳ Σαλαμῖνι κατά τινα χρείαν προσπλεύσας, Τελάμωνι δὲ ἄρτι γενέσθαι τὸν παῖδα Αἴαντα. ἐπιστὰς οὖν Ἡρ., κ. ἀναλαβὼν τὸν παῖδα, περιέβαλε τῇ λεοντῇ· ἐφ' ᾧ εὔξατο αὐτὸν γενέσθαι ἄτρωτον. ὁ δὲ ηὐξήθη, κ. τὸ πᾶν τοῦ σώματος ἐγένετο ἄτρωτον πλὴν τοῦ αὐχένος· τοῦτο γὰρ τὸ μέρος ἐδόκει τότε κατὰ τύχην μὴ περιβεβλῆσθαι τῇ λεοντῇ. similiter Schol. B. „trajecit tamen ipse Ajax latus suum gladio. v. Soph. Ajace, Pind. Isthm. 6, 51, Apollod. 3, 12, 6. varie ornata fabula fortasse originem traxit ex eo, quod Ajax tota Iliade non vulneratur. notant et hoc Aristides in Platon. 2. p. 258. ed. Jebb. et alii, eum in nullo certamine praemium abstulisse; quo minus mirabimur spem illius destitutam in armorum judicio.“ *Ex H.* commemoravit Monthel. similem fabulam de Achille puero, Stygis undis immerso ap. Statium Achill. 1, 269. et Serv. in Aen. 6, 57.; nec ejusmodi miraculis etiam seriore aevo abstinuerunt poëtae. Chriemhildis in carmine vetusto Germanorum de Nibelungis 3621.: *do von des drachen wunden flos das heisse blut, Und sich darinne badet der chunc reche gut, Do gehaftet im zwischen der herte* (partem duriorem tergi inter humeros, ut Zeuneus interpretatur.) *ein lindenblat vil breit; Da mach man in verhowen.* — φάσγανον. ε', 81 etc. — κολεῷ. α', 194 etc. — ἐϋτμήτῳ. κ', 567, φ', 30. — τελαμῶνι. β', 388 etc.

826—829. annotarunt, Homerum σόλον dixisse, qui esset δίσκος. Schol. A:

ὃν πρὶν μὲν ῥίπτασκε μέγα σθένος Ἠετίωνος·
ἀλλ' ἤτοι τὸν ἔπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
τὸν δ' ἄγετ' ἐν νήεσσι ξὺν ἄλλοισι κτεάτεσσι.
στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
„Ὄρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίονες ἀγροὶ,
ἕξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς
χρεώμενος· οὐ μὲν γάρ οἵ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου
ποιμὴν, οὐδ' ἀροτὴρ, εἶσ' ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει.“
Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
ἂν δὲ Λεοντῆος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο,
ἂν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης, καὶ δῖος Ἐπειός·
ἑξείης δ' ἵσταντο. σόλον δ' ἕλε δῖος Ἐπειὸς,
ἧκε δὲ δινήσας· γέλασαν δ' ἔπι πάντες Ἀχαιοί.
δεύτερος αὖτ' ἀφέηκε Λεοντεὺς, ὄζος Ἄρηος·
τοτρίτον αὖτ' ἔῤῥιψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
[χειρὸς ἄπο στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων.]
ἀλλ' ὅτε δὴ σόλον εἷλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
ὅσσον τίς τ' ἔῤῥιψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ,

διαφέρει δὲ σόλος κ. δίσκος, ὅτι ὁ μὲν δίσκος πλατύς ἐστι κ. κυκλοτερὴς, ὁ δὲ σόλος στρογγύλος κ. σφαιροειδής. Ap.: *σόλος. Ἀπίων, δίσκος σιδηροῦς. ὁτὲ δὲ δίσκος λίθινος. ἐπὶ μὲν τοῦ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀγῶνος· σόλον αὐτοχόωνον. παρὰ δὲ τοῖς Φαίαξι* (Odyss. ϑ', 190.)· *βόμβησεν δὲ λίθος.* discum nonnisi lapideum novit Schol. Vict.: *ὁ δὲ δίσκος λίθος ἦν κυκλοτερὴς, μέσην ἔχων ὀπὴν, ἐξ ἧς ἐχάλων καλώδιον πρὸς τὸ μετεωρίζοντας βάλλειν* etc. sed v. 834. rursum Ap.: *αὐτοχόωνον. αὐτοχώνευτον, ἢ καὶ ὡς* (imo *εἰκαίως*) *κεχωνευμένον.* Schol.: *τὸν καθ' ἑαυτὸν κεχωνευμένον, καὶ μηδὲν ἔχοντα ἐπείσακτον.* massam dicunt, qualis venit ex fusura, non polita, nec rasa, seu verbis Hesychii *ἀπ' αὐτῆς τῆς χωνείας τὸ τέλειον ἔχουσα, κ. μὴ προσδεομένη ἄλλου τινὸς εἰς συμπλήρωσιν.* E comparavit *αὐτόξυλον ἔκπωμα* ap. Soph. Phil. 35., h. e. poculum ex mero et nativo ligno factum. cf. Schn. v. *χοάνη.* — *Ἠετίωνος.* ζ, 414 et seqq. — *νήεσσι — κτεάτεσσι.* v. τ', 47 etc.

831 — 835. tam magnam esse ait massam ejus disci, ut quamvis lati sint agri victoris, tamen ad eorum usum per 5 annos non opus ei futurum sit ferrum emere in urbe vicina. — *πολλὸν ἀπόπροθι*, longe extenti, *ingentia rura*, ut Virgiliano verbo utar. — Sch.: *πίονες ἀγροί.* (Odyss. δ', 757, ϑ', 560. cf. Il. β', 549, ε', 710 etc.) *νῦν εὐδαίμονες.* (*περιπλ. ἐνιαυτούς.* Odyss. α', 16. cf. β', 551 etc.) *χρεώμενος. χρώμενος, ἢ χρήζων.* *ἀτεμβόμενος.* (λ', 704 etc.) *στερόμενος.* — *εἶσ'*, *ibit.* — *ἀλλὰ παρέξει*, *sed praebebit* ipse illis ferrum necessarium, ab se dabit domo, ut cui tanta massa metalli suppetat.

838 — 841. *ἂν δὲ* etc. v. 755. — *Λεοντῆος κρ. μένος.* h. e. *κρατερὸς Λεοντεύς.* v. ann. ad β', 658. — *ἀντιθέοιο.* α', 264 etc. — *ὄζος Ἄρηος.* β', 540.

843. versus *ἀθετούμενος*, nec injuria. Schol. Vict.: *μετενήνεκται ὁ στίχος ἀπὸ τῆς Φαιακίας.* (Odyss. ϑ', 192., ubi plures discum jaciunt.) *γελοῖον γὰρ τὸ πάντων ἐπὶ δυοῖν.* —

844 — 847. *μενεπτόλεμος.* β', 740 etc. — *ἔῤῥιψε*, jacere solet. — Ap.: *καλαύροπα. ξύλον, ὅπερ οἱ βουκόλοι ἔχουσι.* Schol. A interpretatur *τὸ ῥόπαλον, ἀπὸ τοῦ κάλου*, h. e. *ξύλου, καὶ τοῦ ῥέπειν.* et similiter Sch.: *τὴν βουκολικὴν ῥάβδον. ἔστι δὲ ξύλον κατὰ τὸ ἕτερον μέρος ῥοπὴν ἔχον, ὅ ἐστι βάρος.* Antimachus ap. Scholl. B, Vict. et Apollonii Rhod. 4, 974.: *πάντες δ' ἐν χείρεσσι καλαύροπας οὐατοέσσας εἶλον.* habetur ibi accurata descriptio ba-

ἡ δὲ θ' ἑλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας,
τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἐβόησαν.
ἀνστάντες δ' ἕταροι Πολυποίταο κρατεροῖο
νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἔφερον βασιλῆος ἄεθλον.

sagittando Teucer et Meriones.

Αὐτὰρ ὁ τοξευτῇσι τίθει ἰόεντα σίδηρον,
κὰδδ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα,
ἱστὸν δ' ἔστησεν νηὸς κυανοπρώροιο
τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις· ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδὸς, ἧς ἄρ' ἀνώγει
τοξεύειν. ὃς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν,
πάντας ἀειράμενος πελέκεας οἶκόνδε φερέσθω·
ὃς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ, ὄρνιθος ἁμαρτών
(ἥσσων γὰρ δὴ κεῖνος), ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα.
Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τεύκροιο ἄνακτος,
ἂν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐῢς Ἰδομενῆος.
κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες·
Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχεν. αὐτίκα δ' ἰὸν
ἧκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι
ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
ὄρνιθος μὲν ἄμαρτ' (ἐμέγηρε γάρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων)·
αὐτὰρ ὁ μήρινθον βάλε πὰρ πόδα, τῇ δέδετ' ὄρνις·
ἀντικρὺς δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς ὀϊστός.
ἡ μὲν ἔπειτ' ἤϊξε πρὸς οὐρανὸν, ἡ δὲ παρείθη
μήρινθος ποτὶ γαῖαν· ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί.
σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς

culi pastoritii, quem semel hic noster dixit. — Sch.: *ἑλισσομένη.* συστρεφομένη. — *βοῦς ἀγελαίας.* λ', 728 etc. — *ἀγῶνος.* 258.

850 — 855. *ἰόεντα*, *nigrum*, ut ἰοειδέα πόντον α', 298 etc. πολιὸν simili sensu dixit 261. — *σίδηρον*, *ferrum*, ferreas bipennes et ἡμιπέλεκκα, quae praemia hujus certaminis proponit. — Scholl. B et Vict.: *πελέκεας.* (γ', 60, ν', 391 etc.) διστόμους πελέκεις δίχα τῶν στειλειῶν. (sine manubriis, quae Hom. dixit πέλεκκα ν', 612.) *ἡμιπέλεκκα* δὲ τοὺς μονοστόμους πελέκεις. diverso genere certaminis foramina securium, quibus foraminibus immittuntur harum manubria, sagittis trajiciunt in Odyssea. v. Odyss. φ', 120, τ', 575. — *κυανοπρώροιο.* 878, ο', 692. — Sch.: *μηρίνθῳ.* (857, 866 etc.) σπάρτῳ, σχοινίῳ. — *ὃς μέν κε — ἡμιπέλεκκα.* oratio recta immissa sine indicio pro obliqua, quam adhuc usurpavit; Scholiastae vocant transitum ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ εἰς τὸ μιμητικόν. v. de hoc genere dicendi Vigerus et Grammatici; quo quidem raro usus est Homerus. — *τρήρωνα πέλειαν.* ε', 778 etc. — „cf. Virg. Aen. 5, 485.“ *Cl.*

861 — 863. *κυνέῃ χαλκήρεϊ.* γ', 316 etc. — *ἐπικρατέως.* π', 67. — Sch.: *ἠπείλησεν.* (872, υ', 83 — 85.) ηὔξατο. — *ἄνακτι*, *deo* alicui. v. ξ', 326.

864. 873, δ', 102.

865 — 870. *ἅμαρτε.* θ', 311 etc. — *ἐμέγηρε.* δ', 54, ν', 563 etc. libri: *ἅμαρτε, μέγηρε*, amphibrachis duobus continuis. v. ann. ad υ', 4. — *ἀντικρὺς* hic et 876. Bentl. libri: ἀντικρύ. v. γ', 359. — *πικρὸς ὀϊστός.* δ', 118 etc. — *ἡ μὲν*, ἡ πέλεια. — *ἡ δὲ*, ἡ μήρινθος. — *παρείθη*, a παρίημι, *demissa est*, decidit. — *κελάδησαν*, *acclamarunt*, plauserunt. Hesych.: ἤχησαν. v. θ', 541, σ', 576 etc. — Sch.: *ἐξείρυσε* (υ', 194.) *χειρός.* δηλονότι τοῦ Τεύκρου· τῷ γὰρ αὐτῷ

τόξον· ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχεν πάλαι, ὡς ἴθυνεν.
αὐτίκα δ' ἠπείλησεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
ὕψι δ' ὑπὸ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλειαν·
τῇ ῥ' ὅγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην,
ἀντικρὺς δὲ διῆλθε βέλος. τὸ μὲν ἂψ ἐπὶ γαίῃ
πρόσθεν Μηριόναο πάγη ποδός· αὐτὰρ ἡ ὄρνις,
ἱστῷ ἐφεζομένη νηὸς κυανοπρώροιο,
αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, ξὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν.
ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
ἂν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρε,
Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας.

jaculatum progressus ipse Agamemnon primo praemio ornatur ab Achille sine certamine, Meriones autem, qui una surrexerat, secundo.

Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
κὰδ δὲ λέβητ' ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα,
θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καί ῥ' ἥμονες ἄνδρες ἀνέσταν,
ἂν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
ἂν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐῢς Ἰδομενῆος.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
„Ἀτρείδη, ἴδμεν γάρ, ὅσον προβέβηκας ἁπάντων,

τόξῳ ἐχρῶντο. „sic item proci in Odyssea, φ', 74 et seqq.“ *Kraus.*

871. ὡς ἴθυνεν, *quasi dirigeret* sagittam, germ.: *als ob er zielte.* dudum adstitit Meriones, sagittam manu tenens gestu dirigentis, ita ut, arcu jam arrepto, statim posset eam imponere et jaculari. ὡς, ὡσεί: v. Viger. 8, 10, 5.

875—880. τῇ, *ibi*, sub nubibus. — πάγη. δ', 185, κ', 374 etc. recta, qua eam jaculatus erat Meriones, sagitta relapsa est et humo fixa ante pedes ejus; pariterque avis percussa recta decidit, ita ut malo insidens, ἐφεζομένη, h. e. ad eum adhaerescens, inclinato capite et alis distentis, exspiraret. quae facta merito admiratus est Graecorum exercitus, tanquam documenta haud vulgaris peritiae sagittandi. — λίασθεν, ἐλιάσθησαν. Sch.: διεχωρίσθησαν. *solvebantur*, laxabantur. Pindarus, notante E, Pyth. 1, 12.: εὕδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετὸς, ὠκεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρωθεν χαλάξαις. — πτάτο. ε', 282, π', 856 etc.

885—888. ἄπυρον. 267. — ἀνθεμόεντα. proprie dixit λειμῶνα ἀνθεμόεντα β', 467, Πύρασον ἀνθεμόεντα ibidem 695. et similia; figurate autem in Odyssea quoque, γ', 440., ἀνθεμόεντα λέβητα, et ib. ω', 274. κρατῆρα πανάργυρον ἀνθεμόεντα, *floridum*. Schol. B: ἀπὸ τῶν ἐντετορευμένων ἀνθῶν, ἃ ἄνθεμα καλοῦσι. quibus haec subjecit Schol. Vict.: καὶ Πίνδαρος (Ol. 2, 130.)· ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ, *flores aureos* pratorum. praepostere Ap.: ἀνθεμόεντα, ἀναθεματικὸν, ἢ διηνθισμένον ποικίλως, siquidem consequens est τὸ ἀναθεματικὸν, cum lebetes affabre effictis floribus ornatos dedicare solerent in templis; quod genus artium non abhorrere ab ingenio aevi Homerici, vel sola descriptio scuti Achillei satis ostendat. v. Köpkei *Kriegsw. d. Gr.* p. 46. et seqq. — „itidem Ap.: ἥμονες, ἀκοντισταί. καὶ ἥματα (891.), τὰ ἀκοντίσματα. Schol. A: ἥμονες, οἱ ἀκοντισταὶ, ἀπὸ τοῦ ἱέναι. ρ', 515.: ἧσω γὰρ καὶ ἐγώ. — θεράπων. 113. Hesychio et Etymologo θεράποντες sunt οἱ ἐν δευτέρᾳ τάξει φίλοι, non vero ὁπλοφόροι, ut apud Cretenses. v. Stoeber. Animadv. in Feithium p. 34. et ab eo laudatus E ad τ', 143.

890—897. ἴδμεν — ἄριστος. sententia causalis, priore loco posita, ut η', 73, ρ', 252 etc. — Sch.: προβέβη-

ἠδ' ὅσσον δυνάμει τε καὶ ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος,
ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
ἔρχευ, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνῃ ἥρωϊ πόρωμεν,
εἰ σύγε σῷ θυμῷ ἐθέλοις· κέλομαι γὰρ ἔγωγε.“
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
δῶκε δὲ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
Ταλθυβίῳ κήρυκι δίδου περικαλλὲς ἄεθλον.

κας. (ζ', 125, π', 54.) ὑπερβέβηκας, προσελήλυθας. (*antecellis.*) ἔπλευ. (ι', 54.) ἐγένου. — κέλομαι γ. ἔγωγε, *nam equidem id ita fieri jubeo,* si tibi placet.

— κήρυκι. more secutus erat praeco regem suum, ut ei operam praestaret, sicubi opus esset. v. Feith. p. 169, α', 320, β', 50 etc.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Ω.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Ω ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Ζεὺς, κηδόμενος Ἕκτορος, Θέτιν πρὸς Ἀχιλλέα πέμπει, ὅπως ἀποδῷ τοῦ ἥρωος τὸ σῶμα, Ἶριν δὲ πρὸς Πρίαμον, ὅπως, λύτρα κομίσας Ἀχιλλεῖ, τὸν νεκρὸν τοῦ παιδὸς ἀπολάβοι. ὁ δὲ προπεμφθεὶς ὑπὸ Ἑρμοῦ, κοιμίσαντος*) τοὺς Ἑλληνικοὺς φύλακας, παραγίνεται πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἱκετεύσας αὐτὸν ἀπολαμβάνει τὸν υἱὸν, καὶ ἀνακομίσας εἰς τὴν πόλιν θάπτει, καὶ ἐπ' αὐτῷ δεῖπνον ἄγει.

*) minus bene E: καὶ κοιμίσας.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Ω.

ΕΚΤΟΡΟΣ ΛΥΤΡΑ.

Ludis editis, Graeci coenant et somno indnlgent; Achilles autem pervigilat noctem illam, maneque Hectoris corpus, curru religatum suo, raptat circa tumulum Patrocli; quod tamen Apollo ab omni injuria vindicat.

Λῦτο δ' ἀγὼν, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
ἐσκίδναντ' ἰέναι. τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
κλαῖε, φίλου ἑτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὕπνος
ᾕρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Πατρόκλου ποθέων ἀδροτῆτά τε, καὶ μένος ἠΰ,
ἠδ' ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἄλγεα,
ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.
τῶν μιμνησκόμενος θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,

Annotationes. Levibus de causis hunc librum in suspicionem adducere conati sunt quidam docti, quos refellit H excursu 1., quem ei addidit. M : „Tout ce chant a été regardé comme apocryphe par quelques critiques modernes, entre autres par Jensius (Observv. de stilo Homeri, ad calcem Lucubrationum Hesych.) et par Dawes (Miscell. crit. p. 257. ed. anni 1818.); mais les raisons qui donnent sont de peu de valeur. Les anciens grammairiens se taisent sur ce point. Ce qu'il y a de sûr, c'est que ce chant renferme des beautés d'un ordre non moins élevé que celles des chants précedents, et qu'on y trouve la scène la plus noble et la plus touchante de toute l'Iliade, cette admirable entrevue de Priam et d'Achille pour la rançon du cadavre d'Hector, morceau qui sans contredit appartient à la plus belle antiquité.“ — Vers. 1 — 12. Sch : *ἀγών.* (η', 298, σ', 376, ψ', 258 etc.) *νῦν τὸ ἄθροισμα τῶν θεατῶν.* *δόρποιο* (η', 370, ι', 88 etc.) *μέδοντο.* *ἐπεμελοῦντο τροφῆς καὶ ὕπνου.* (Ap.: *ταρπήμεναι.* [Odyss. ψ', 346. cf. ib. 212.] *τερφθῆναι.* — „*οὐδέ μιν — πανδαμάτωρ.* similiter Odyss. ι', 372. notant E et alii Scholl., Simonidem somnum dixisse *δαμασίφωτα.*“ *Ex H.* — *ἀδροτῆτα.* π', 857, χ', 363. — *μένος ἠΰ.* ρ', 456, υ', 80. — *τολύπευσε*, *peregit.* ξ', 86.) *πείρων.* (π', 405 etc.) *διαπερῶν.* (per zeugma *πείρων* referendum est ad *πτολέμους.* legitur hic versus etiam in Odyssea, θ', 183, ν', 91, 264. — *θαλερὸν δάκρυον.* Odyss. λ', 390, Il. β', 266 etc. — *κατὰ — εἶβεν.* π', 11, Odyss. λ',

ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε
ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής· τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς
δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός. οὐδέ μιν ἠὼς
φαινομένη λήθεσκεν ὑπεὶρ ἅλα τ', ἠϊόνας τε,
ἀλλ' ὅγ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους,
Ἕκτορα δ' ἕλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν·
τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενοιτιάδαο θανόντος
αὖτις ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο, τόνδε δ' ἔασκεν
ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα. τοῖο δ' Ἀπόλλων
πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροΐ, φῶτ' ἐλεαίρων,
καὶ τεθνηότα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτε
χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων.

miserantur Hectorem dii praeter Junonem, Neptunum et Minervam.

Ὣς ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων·
τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες,
κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐΰσκοπον Ἀργειφόντην.
ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἑήνδανεν, οὐδέ ποθ' Ἥρῃ,
οὐδὲ Ποσειδάων', οὐδὲ γλαυκώπιδι κούρῃ,
ἀλλ' ἔχον, ὥς σφι πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρὴ,
καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης,
ὃς νείκεσσε θεὰς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο,

390 etc. — *τότε δὲ*, *tum vero*, deinde vero.) *δινεύεσκε.* ἀνεστρέφετο. — *ἀλύων.* ε', 352.

15—24. *Ἕκτορα δέ.* Ἕκτ. δή. — Schol. A: *πανέσκετο.* ἀναπαυέσκετο. — *προπρηνέα.* γ', 218, Odyss. χ', 98. pingit praepositio actionem eorum, qui proni cadunt: neque enim concedendum est grammaticis, nihil significare. sic etiam verba προπάλαι, προπάροιθε, πρόπας et similia explicanda sunt. — *ἀεικείην.* αἰκίαν, *injuriam*, foeditatem. cf. Odyss. υ', 308, α', 341, ν', 395 etc. simile officium Apollo praestitit Hectori ψ', 188, et Jovis jussu Sarpedoni π', 678—680, pariterque Thetis Patroclo τ', 38, 39.; ex quo intelligas, quanta cum cura Hom. caveat, ne turpia visu taedium creent auditoribus. nihil autem turpius cadavere putri et vermibus infestato. contra nihil non audent in hoc genere inferiores poëtae, velut scriptor scuti Herculei 264—270, quem merito castigavit Longinus l. de Subl. sect. 9. — *ἵνα ἑλκ.* ψ', 187. — Sch.: *κλέψαι — Ἀργειφόντην.* Ζεὺς ἐρασθεὶς Μαίας, τῆς Ἀτλαντίδος, λαθὼν Ἥραν ἐμίγη. ἡ δὲ ἔγκυος γενομένη ἐν Κυλλήνῃ τῆς Ἀρκαδίας Ἑρμῆν ἐγέννησεν, ὅστις ἐπιθυμίαν ἔσχε τοῦ κλέπτειν, ὅτι καὶ Ζεὺς κλέψας τὴν Ἥραν ἐμίγη Μαίᾳ. καὶ δήποτε, τῆς μητρὸς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς λουομένης, λαθὼν ὑφείλετο τὰς ἐσθῆτας· γυμναὶ δὲ ἐκεῖναι ἠπόρουν, τί πράξωσι. γέλωτα δὲ διὰ τοῦτο Ἑρμῆς κινήσας ἀπέδωκεν αὐταῖς τὰς ἐσθῆτας. ἔκλεψε δὲ καὶ τὰς Ἀπόλλωνος βοῦς. ἡ ἱστορία παρ' Ἐρατοσθένει. ponenda puto verba ἡ ἱστ. π. Ἐρατ. post αὐταῖς τὰς ἐσθῆτας: nam superioris mythi auctor fuisse videtur Eratosthenes; alter notus est ex hymno Hom. in Mercurium. ceterum hic honestum ejus dei furtum agitur; quemadmodum ἐξέκλεψεν Ἄρηα ε', 390. — Ap.: *ἐΰσκοπον.* (109, Odyss. α', 38 etc.) τὸν εὖ πάντα σκοπούμενον.

27—30. „*ἔχον.* διέκειντο, οὕτως διαθέσεως εἶχον, ὡς ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς. Scholl. B, V, M. occurrit aliis locis pro ἀντέχειν, ut μ', 433." H. — *Ἀλ. ἕνεκ' ἄτης.* ζ', 356. — *νείκεσσε*, *objurgavit*, vituperavit Junonem et Minervam, tanquam turpiores Venere, nec praemio dignas. Schol. A: τὸ νείκεσεν (imo νεικέσαι.) οὐκ ἔστι κρῖναι, ἀλλ' ἐπιπλῆξαι, ἢ διαφέρεσθαι. Suidas: νεικέσαι παρ' Ὁμήρῳ τὸ λοιδορεῖν, ἀλλ' οὐ τὸ κρῖναι. E: κατεδίκασε φιλονείκως κ. ὀνειδιστικῶς. Hesych.: ὕβρισε, ἔκρινεν. bene habet ὕβρισε, ἔκρινεν non est nauci. sic tamen et Sch.: *νείκεσσε θεάς.* νῦν ἔκρινε. nec melius Schol. B: τὸ *νείκεσεν* ἄκυρον ἐπὶ δικαστοῦ. ἐπὶ γὰρ δικαζομένων αὐτὸ τίθησιν, ὡς τό· *δύο δ' ἄνδρες ἐνεί-*

τὴν δ' ᾔνησ', ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.

quos tandem increpat Apollo.

ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς,
καὶ τότ' ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
„Σχέτλιοί ἐστε, θεοί, δηλήμονες! οὔ νύ ποθ' ὑμῖν
Ἕκτωρ μηρί' ἔκηε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε, νέκυν περ ἐόντα, σαῶσαι
ᾗ τ' ἀλόχῳ, ἰδέειν, καὶ μητέρι, καὶ τέκεϊ ᾧ,
καὶ πατέρι Πριάμῳ, λαοῖσί τε, τοί κέ μιν ὦκα
ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν·
ἀλλ' ὀλοῷ Ἀχιλῆϊ, θεοί, βούλεσθ' ἐπαρήγειν,
ᾧ οὔτ' ἂρ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα
γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσι, λέων δ' ὣς ἄγρια οἶδεν,
* ὅστ' ἐπεὶ ἂρ μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ
εἴξας εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν·
ὣς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδὼς

[ν]εον εἵνεκα ποινῆς. σ', 498. similiter oppositis verbis νεικεῖν et αἰνεῖν [κ]', 249.: Τυδείδη, μήτ' ἄρ με μάλ' [α]ἴνεε, μήτε τι νείκει. — temere Macrobius Sat. 5, 16.: *nullam commemorationem de judicio Paridis Homerus admittit.* Scholiastae quoque haec insimularunt. v. H. et M. — μέσσαυλον. [λ]', 547. — ᾔνησε, *praedicavit*, probavit, praetulit. θ', 9, ψ', 552 etc. — πόρε, ut πόρον inferius 60 etc. — μαχλοσύνην, *libidinem*, h. e. moecham, adulteram. res dicta pro persona, figura satis nota. Ap.: μαχλοσύνη. ἀκολασία, καταφέρεια. Suidas: μαχλοσύνη. κατωφέρεια, γυναικομανία. Ἡσιόδειος ἡ λέξις. λέγει γὰρ (scil. Ἡσίοδος.) περὶ τῶν Προίτου θυγατέρων· εἵνεκα μαχλοσύνης στυγερῆς τέρεν ὤλεσαν ἄνθος. 3 alios versus, cum hoc conjungendos, habent Etym. h. v. et E ad Odyss. ν', 433. cf. H ann. ad Apollod. 2, 2, 3. et Ruhnken. Epist. crit. p. 109.

31. frequentatur ap. Hom. duodenarius numerus pariter ac novenarius, de quo v. ann. ad α', 53. recte H: „noli in hoc numero sapientiam arcanam quaerere. usus tulit, ut pro numero incerto et indefinito duodenarius diceretur." ipsam vocem δώδεκα metro aptam esse ait, indeque fortasse fieri, ut 12 hostes caesi ferantur aliquoties. cf. inferius 229, 230 etc.

33, 34. σχέτλιοι. β', 112, ι', 630, σ', 13. — Sch.: δηλήμονες. (Odyss. σ', 84, σ', 116, φ', 308.) βλαπτικοί. (germanice dicas: *boshafte Verderber.*) E.: — ἐκ τούτου δὲ παρῳδήσας (?) ἐν Ὀδυσσείᾳ (ε', 118.) φησί· σχέτλιοί ἐστε, θεοί, ζηλήμονες. — οὔ νυ — τελείων; „Virg. A. 10, 619.: — *tua larga Saepe manu multisque oneravit limina donis.*" Eichh. μηρί' ἔκηε. α', 40 etc.

36 — 41. ἰδέειν. ὥστε ἐκείνην ἰδεῖν αὐτόν. — τέκεϊ ᾧ. v. α', 416, γ', 35 etc. — κτέρεα. v. 235. — κήαιεν — κτερίσαιεν. v. ann. ad β', 87, 657 etc. vett. edd. praeter Rom.: κτερίσειαν, de quo Schol. Vict.: Ὁμηρικώτερον δὲ τὸ κτερίσειαν, ὡς τίσειαν Δαναοί. (α', 42.) Odyss. γ', 285.: ὄφρ' ἕταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειεν. utraque forma utuntur Hom et ipsi Attici. — θεοί, *dii*, cum dii sitis, quibus aequitas et humanitas curae esse debeant. — ἐπαρήγειν. μ', 456, ψ', 783. — ἐναίσιμοι. ζ', 521. — Sch.: γναμπτόν. εὔκαμπτον, εὔπιστον. proprie dictum γναμπτὸς λ', 416. et alias occurrit, ἐπιγνάμπτειν autem figurate β', 14. et ι', 510. (τιμήν, ἥτ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει φρένας ἐσθλῶν.) eodem sensu στρεπτὰς φρένας dixit ο', 203., ut H annotavit. — ἄγρια οἶδεν. h. e. ἄγριός ἐστιν, ut Odyss. ι', 189. de Polyphemo: ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμίστια ᾔδη, et Il. π', 72. εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων Ἤπια εἰδείη, ubi v. ann.

42. ὅστ' ἐπεὶ εἴξας. dictum oportuit εἴξῃ, quod proponit Schol. A, vel εἶξαι: sed verisimilius est ἐπὶ, ἐπιείξας, a quo verbo ductum est ἐπιεικτός. non semel confusa ἐπὶ et ἐπεὶ, velut in Anthol. Pal. de non elisa praeposi-

γίγνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι.
μέλλει μέν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
ἠὲ κασίγνητον ὁμογάστριον, ἠὲ καὶ υἱόν,
ἀλλ' ἤτοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέηκε·
τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
αὐτὰρ ὅγ' Ἕκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
ἵππων ἐξάπτων περὶ σῆμ' ἑτάροιο φίλοιο
ἕλκει· οὐ μήν οἱ τόγε κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον.
μὴ ἀγαθῷ περ ἐόντι νεμεσσηθῶμέν οἱ ἡμεῖς·
κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων."

irata respondet illi Juno.

Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλενος Ἥρη·
εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, Ἀργυρότοξε,
εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλῆϊ καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμήν.
Ἕκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν·
αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτὴ
θρέψα τε, καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν,
Πηλέϊ, ὃς πέρι κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισι.

tione v. ann. ad τ', 75, ψ', 135. „ι', 594. εἴξας ῷ θυμῷ." *E Krauseo.*

45. Hesiodus O. et D. 316., qui sumserit ex Homero. magnopere pudorem et juvare dicit homines observatum, et nocere dimissum. — Schol.: σίνεται. (Odyss. λ', 111 etc.) βλάπτει. — ὀνίνησι. hymn. in Merc. 577.

46—54. μέλλει, ἔοικεν. α', 564 etc. — Sch.: ὀλέσσαι. ἀντὶ τοῦ ὀλωλέναι, ἀόριστον ἀντὶ ὑπερσυντελικοῦ. ὁμογάστριον. (φ', 95.) φαίνεται Ὅμ. προτιμῶν τὴν μητρὸς ἀδελφότητα. („Scholl. B, Vict., Mosc.: — οὗτοι γὰρ ἐνδιάθετοι [v. Schn. h. v.] ἀδελφοὶ, h. e. veri et germani fratres, sicut ἐνδιαθέτως est ἀληθῶς. Helena γ', 238. de Dioscuris: τώ μοι μία γείνατο μήτηρ." *Ex H.* — κλαύσας κ. ὀδ. μεθέηκε, *cessare solet a luctu.* v. Matth. §. 549. alias per se dixit hoc verbum (δ', 516, ζ, 523, κ', 121.), vel genitivo junxit. — „τλητὸν sensu activo dixit pro τλήμονι, ut πολύτλητοι γέροντες Odyss. λ', 38.; contra ἄχος ἄτλητον τ', 367" etc. *Ex H.* de munere *Parcarum* Kraus. evolvi jussit Odyss. η', 197, 198. et Hesiod. Theog. 219. cf. tamen Odyss. α', 17, ϑ', 167—177, infra 525 etc., quibus ex locis intelligas, eadem nunc Parcarum, nunc deorum officia dici, neque haec recondita atque obscura ad vivum resecanda esse. — κάλλιον, ἄμεινον, καλὸν, ἀγαθόν. η', 352, φ', 136, 169. — μὴ—ἡμεῖς. intell. δέδοικα, *vercor, ne illi nos aliquando succenseamus, quamvis bono,* h. e. forti, seu nobili. cf. 63.) κωφὴν (λ', 390, ξ', 16.) — μενεαίνων. ἀντὶ τοῦ ἀναίσθητον σῶμα ὑβρίζει. Epicharmus ap. Plut. de Fort. c. 3.: νοῦς ὁρῇ, καὶ νοῦς ἀκούει, τἄλλα κωφὰ καὶ τυφλά. nam ita scribendum est. E: — κωφὴν γῆν ἁπλῶς φησιν ἀντὶ τοῦ ἀναίσθητον, διὰ τὸ καὶ ἀπὸ γῆς τὸ σῶμα εἶναι, καὶ βαρὺ, καὶ γαιῶδες· τὸ δέ γε σῶμα τοῦ ζῶντος γαῖα μὲν, οὐ κωφὴ δέ. σεμνότερον δὲ ὁ π. Ἐμπεδοκλέος εἶπεν· ἐκεῖνος γὰρ νέκυες, φησὶ, κοπρίων ἐκβλητότεροι. cf. ann. ad η', 99. Genes. 2, 7.: *finxit vero Jehova deus hominem de pulvere terrae.* et ibidem 3, 19.: *nam pulvis es, et in pulverem reverteris.* laudarunt hunc versum cum alii, tum Aristot. Rhet. 2, 3., ubi enumerat ea, quibus ira placari potest.

56. εἴη—ἔπος, ut εἴη κεν καὶ τοῦτ', εἴ μοι ἐθέλοιτε etc. Odyss. ο', 434. *fuerit hoc ita,* ut dicis, *si pari loco habendus est Hector atque Achilles.*

58—62. γυναῖκα μαζὸν, pro γυναικεῖον, ut Ἕλληνα στρατὸν et alia ejusmodi. v. ε', 580, ι', 567 etc. — „θήσατο. a θάω. Ap.: ἐθήλασεν. Athen. 9, p. 396 F.: θῆσθαι δέ ἐστι τὸ θηλάζειν τὸ γάλα (v. Odyss. δ', 89, Callim. h. in Jovem 48. *Montbel.*) — διὰ τὸ ἐντίθεσθαι τὰς θηλὰς εἰς τὰ στόματα τῶν βρεφῶν. — ἀτίτηλα. ε', 271 etc. — πέρι, περισσῶς. Odyss. ϑ', 63.: τὸν πέρι Μοῦσα φίλησε. cf. ib. υ', 69. περὶ πάντων dixit simili sensu υ', 304. (πέρι et ibi scripserim. v. Matth. §. 318.) —

πάντες δ' ἀντιάασθε, θεοί, γάμου· ἐν δὲ σὺ τοῖσι
δαίνυσ', ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἕταρ', αἰὲν ἄπιστε!"

cujus linguam compescit Jupiter, et Thetin arcessi jubet.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
„Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν.
οὐ μὲν γὰρ τιμή γε μί' ἔσσεται, ἀλλὰ καὶ Ἕκτωρ
φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἳ ἐν Ἰλίῳ εἰσίν,
* ὥς γὰρ ἔμοιγ', ἐπεὶ οὔτι φίλων ἡμάρτανε δώρων.
οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
λοιβῆς τε, κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
ἀλλ' ἤτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν, οὐδέ πη ἔστι
* λάθρῃ Ἀχιλλῆος, θρασὺν Ἕκτορα· ἦ γάρ οἱ αἰεὶ

ηρι, ἐν κῆρι. ι', 118." *Ex H.* cf. 35. similiter Juno ap. Apollon. Rhod. :, 790—809. et educatam ab se esse it Thetin, et nuptam Peleo, optimo nortalium, quoniam Jovis amorem recuasset. Apollodorus autem 3, 13, 5.: τινὲς δὲ λέγουσιν, inquit, *μὴ βουληθεῖσαν Θέτιν Διῒ συνελθεῖν, ὑπὸ Ἥρας τραφεῖσαν, Δία δὲ ὀργισθέντα θνητῷ ἐθέλειν αὐτὴν συνοικῆσαι.* de *nuptiis Pelei et Thetidos* non est quod multis dicamus. v. Barnes. h. l. et H ann. ad Apollod. l. c., Pind. Nem. 4., Aeschyl. ψυχοστασίᾳ ap. Plat. de Rep. 2., Eurip. Iphig. Aul. 939—966, Catull. 64 etc. Schol. Vict.: ἀντιάασθε. μεταλαμβάνετε. ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἄντρῳ τοῦ Χείρωνος. eodem sensu dicitur ἀντιᾶν τι: v. α', 31 etc.

63. δαίνυσ'. h. e. ἐδαίνυσο. ita Mori liber et W 1. ed. vulgo δαίνυ', quasi δαίνυο sive ἐδαίνυο diceretur pro ἐδαίνυσο. scil. confundentes librarii ο et σ litteras similes alteram omiserunt, cum δαίνυσο scriptum esset in autographis, vel ibi reperientes δαίνυσ neglecto apostropho, ut fieri solet, legere sibi visi sunt δαίνυο, cui ἀμέτρῳ substituerunt δαίνυ'. cf. λ', 454, ubi simili menda codd. vulgati habent ἐρύουσι, sed Harl. et meliores libri ἐρύσουσι. — κακῶν, *ignobilium*, nec a diis genus ducentium, ut Achilles duxit, quem propterea ἀγαθὸν appellasse videtur Apollo 53. Schol. Vict.: κακῶν. Ἀλεξάνδρου καὶ Ἕκτορος. Ἡσίοδος (O. et D. 716.)· μηδὲ κακῶν ἕταρος. sed solus hic quidem Hector agitur. pluralis pro singulari illatus est ἐμφατικῶς, ut passim. — Scholl. B, Vict., Mosc.: αἰὲν ἄπιστε. ὡς ὑποσχόμενος βοηθήσειν Ἀχαιοῖς· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας Ἥρη λισσομένη. β', 31. interpres: *semper perfide.* malim: *s. contumax*, nec obediens. Apollodorus 3, 10, 4. postquam narravit, Aesculapium, mortuos suscitantem, fulmine percussum esse ab Jove: διὰ τοῦτο ὀργισθεὶς Ἀπόλλων, inquit, κτείνει Κύκλωπας, τοὺς τὸν κεραυνὸν Διῒ κατασκευάσαντας. Ζεὺς δὲ ἐμέλλησε ῥίπτειν αὐτὸν εἰς Τάρταρον· δεηθείσης δὲ Λητοῦς ἐκέλευσεν αὐτὸν ἐνιαυτὸν ἀνδρὶ θητεῦσαι etc.

65, 66. Ap.: ἀποσκύδμαινε. (cf. inferius 592.) ὀργίζου, χολοῦ. Scholl. B, Vict., Mosc.: ὥσπερ ἐρίζω ἐριδμαίνω, σκύζω σκυδμαίνω. — μία, *una*, h. e. eadem Hectoris et Achillis. ὁμὴν dixit 57.

68. ὥς γὰρ ἔμοιγ'. vix temperare mihi potui, quin perscriberem hoc, quod genuinum esse sentio: ὡς παρ' ἔμοιγ', *me quidem judice.* Herod. 3. extremo: Ζωπύρου δὲ οὐδεὶς ἀγαθοεργίην Περσέων ὑπερεβάλετο παρὰ Δαρείῳ κριτῇ. Schol. A: ὅσον ἐπὶ τῇ ἐμῇ κρίσει. quis dubitet eum legisse ὡς παρ' ἔμοιγε? nunc tamen lemma habet vulgata, cujusmodi mendis scatent scholia. permisceri inter se solere γὰρ et παρ', tralaticium est: v. ann. ad Aeschyl. Eum. 386, Eurip. Herc. fur. 1128 etc. — ἡμάρτανε δώρων, *deliquit quod attinet ad munera*, diis ferenda. de hoc genitivo v. η', 409, ν', 310 etc.

69, 70. δ', 48. 49.

71—76. κλέψαι, τὸ κλέψαι, τὴν κλοπήν. de hoc usu infinitivi v. ε', 253, φ', 101. — οὐδέ πη — θρασὺν Ἕκτορα. inepte hic quidem (nam longe alia ratio est versus 786.) Hector mortuus vocatur θρασύς. quod sensit Schol. Vict. ἄμεινον δὲ γράφειν, inquit, νέκυν Ἕκτορα. at, o bone, ita cuivis quidvis substituas contra fidem librorum. imo sic scribamus: — ἐάσομεν, οὐδέ πή ἐστι λάθρῃ Ἀχιλλῆος θρασὺ, Ἕκτορα. Soph. Phil. 106.: οὐκ ἆρ' ἐκείνῳ

μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ.
ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἆσσον ἐμεῖο,
ὄφρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεὺς
δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπό θ' Ἕκτορα λύσῃ."

convenit Iris Thetin, quae illam sequitur.

Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
* μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης
ἔνθορε Μείλανι πόντῳ· ἐπεστονάχησε δὲ λίμνη.
ἡ δὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
ἥτε, κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα,
ἔρχεται ὠμηστῇσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα.
εὗρε δ' ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ Θέτιν, ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι
εἵαθ' ὁμηγερέες ἅλιαι θεαί· ἡ δ' ἐνὶ μέσσῃς
κλαῖε μόρον οὗ παιδὸς ἀμύμονος, ὅς οἱ ἔμελλε
φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις·
„Ὄρσο, Θέτι· καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς."
τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
„Τίπτε με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ

γ' οὐδὲ προσμῖξαι θρασύ; ibi Schol.: οὐκοῦν οὐδὲ προσελθεῖν αὐτῷ εὔθαρσές ἐστι καὶ ἀσφαλές; — nota hyperbaton ἀλλ' ἤτοι κλ. μὲν ἐάσομεν Ἕκτορα· οὐδέ πη — θρασύ· ἦ γὰρ etc. negat furto surripiendum esse Hectorem: neque enim id tutum esse, etiamsi clam Achille fieri possit, quoniam assidue adsit Thetis. Sch.: *μήτηρ παρμ.* (δ', 11.) ἔξωθεν ἡ μήτηρ παραμένει φυλάττουσα. — „εἴ τις, εἴθε τις. cf. κ', 111." *Ex H.* — *δώρων.* 264, Matth. §. 356.

77. θ', 408.

78—84. haud male Vratisl. d: Σαμοιο καὶ Ἴμβρου. de *Samo* insula v. ν', 12. — *Ἴμβρου παιπ.* ν', 33. — dedi *Μείλανι πόντῳ* pro μείλανι. Sch.: Μέλανι. τῷ καὶ νῦν καλουμένῳ Μέλανι πόντῳ. Schol. Vict.: μείλανι (Μείλ.) πόντῳ. ἀντὶ τοῦ Μείλανι Κόλπῳ, ὃς ἀπὸ Μέλανος ποταμοῦ καταφερομένου εἰς αὐτὸν ὠνόμασται. — νῦν δὲ Καρδιανὸς ὁ κόλπος ὀνομάζεται. cf. E. „*Melas pontus* est Sinus inter Thraciam continentem et Chersonesum Thracicam; in quo intimo est Cardia urbs et Melas fl. nomen ad mare proximum pertinuisse, in quo jacent istae insulae, ex Apollon. Rhod. verbis illis intelligas 1, 922.: κεῖθεν δ' εἰρεσίῃ Μέλανος διὰ βένθεα πόντου Ἱέμενοι τῇ μὲν Θρηκῶν χθόνα, τῇ δὲ περαίην Ἴμβρον ἔχον καθύπερθεν. ibi hunc versum adscripsit Schol. nobilis erat sinus piscatione pelamydum: v. Oppian. Hal. 4, 514 seqq." *Ex H.* — *ἐπεστ. δὲ λίμνη*, *ingemuit mare*, h. e. resonavit, gravi deae corpore impulsum. „cf. β', 781—785." *E Kraus.* — „Schol. Vict.: *μολυβδαίνῃ.* τῷ μολύβδῳ, ὃς πρὸς τῇ ὁρμιᾷ καὶ τῷ ἀγκίστρῳ ἐστὶ, πρὸς τὸ θᾶττον καθικνεῖσθαι τοῦ βυθοῦ. οἱ δὲ τὴν βολίδα. (*das Senkblei.*) — hoc alienum est. comparatur Iris in mare delapsa massae plumbeae, funiculo appensae supra hamum, quo is gravior descendat in fundum." *Ex H.* — *κέρας.* Schol. A: σύριγγα ἐκ κέρατος βοείου. Sch.: οἱ μὲν κυρίως· οἱ δὲ τὴν τρίχα. (λ', 385.) ἄμεινον δὲ νοεῖν κεράτιόν τι προσκεῖσθαι τῷ ἀγκίστρῳ, ἵνα μὴ οἱ ἰχθύες ἀποβιβρώσκωσι τὴν ὁρμίαν. falluntur quoque pisces cornu illo, cujus color maris est simillimus, ut H notavit. — *ἐμβεβαυῖα*, *immissa.* E: ἐπιβεβηκυῖα, ἤτοι ἐπικειμένη. — idem: *ἔρχεται*, κατέρχεται, *descendit.* „cf. Odyss. λ', 251—254. — *ὠμηστῇσιν*, *cruda vorantibus.* v. λ', 454, χ', 67. figurate Achillem dixit ὠμηστὴν infra 207. — *ἐν σπῆϊ γλαφ.* σ', 402. — *ὁμηγερέες.* α', 57 etc.

88, 89. *ὄρσο.* δ', 204. — *ἄφθιτα*, *immortalia*, utpote dei. *ἄφθιτα μήδεα εἰδώς*; ut πυκνὰ vel πεπνυμένα μ. ε. γ', 202, η', 278 etc. — *ἀργυρόπεζα.* α', 538 etc.

90—92. *ἄνωγε.* intell. ex iis, quae sequuntur, μίσγεσθαι ἀθαν. v. ann. ad

μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν· ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.
εἶμι μὲν, οὐδ' ἅλιον ἔπος ἔσσεται, ὅττι κεν εἴπῃ."
Ὣς ἄρα φωνήσασα κάλυμμ' ἕλε δῖα θεάων
κυάνεον, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος·
βῆ δ' ἰέναι· πρόσθεν δὲ ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
ἡγεῖτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης.
ἀκτὴν δ' εἰσαναβᾶσαι ἐς οὐρανὸν ἀϊχθήτην·
εὗρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
εἵαθ' ὁμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες.
ἡ δ' ἄρα πὰρ Διῒ πατρὶ καθέζετο, εἶξε δ' Ἀθήνη·
Ἥρη δὲ χρύσεον καλὸν δέπας ἐν χερὶ θῆκε,
καί ῥ' εὔφρην' ἐπέεσσι· Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·

Jupiter Thetin Achilli nuntiare jubet iram deorum propter ignominiose habitum Hectoris corpus; quod ut redimat, venturum esse cum donis dicit Priamum.

„Ἤλυθες Οὔλυμπόνδε, θεὰ Θέτι, κηδομένη περ,
πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν. οἶδα καὶ αὐτός·
ἀλλὰ καὶ ὣς ἐρέω, τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ.
κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐΰσκοπον Ἀργειφόντην·
αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω,
αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων.

σ', 422. minus probabiliter H secundum Scholl. B, Vict. et Mosc.: — θεὸς, αἰδέομαι δὲ, Μίσγεσθ' etc. — ἔχω — θυμῷ. γ', 412. — ἅλιον ἔπος. σ', 324. Iidem Scholl.: οὐ ματαιώσω τὴν κέλευσιν αὐτοῦ.

93—102. κάλυμμα, vestem, seu velum, non καλύπτρην (χ', 406, Odyss. ε', 232, 237), ut visum est nonnullis. hymno in Cererem, 42.: κυάνεον δὲ κάλυμμα κατ' ἀμφοτέρων βάλετ' ὤμων. atrae fere erant vestes lugentium. Iocasta Euripidea Phoen. 293.: ὅθεν ἐμάν τε λευκόχροα κείρομαι Δακρυόεσσ' ἀνιεῖσα κόμαν, Ἄπεπλος φαρέων λευκῶν, τέκνον· Δυσόρφναια δ' ἀμφιτρυχῆ ταδ' ἀμείβομαι. Propert. 4, 7, 27.: *quis nostro furvum te funere vidit? Atram quis lacrimis incaluisse togam?* contra mortuorum corpora candidis vestibus tegebant. v. σ', 353, Feith. p. 99. etc. — κυάνεον. α', 528 etc. — ἔσθος. hymn. Hom. in Solem 13.: καλὸν δὲ περὶ χροῒ λάμπεται ἔσθος. — βῆ δ' ἰέναι. δ', 199 etc. — Sch.: λιάζετο. (α', 349, ο', 520 etc.) ἀντὶ τοῦ διΐστατο. cf. ν', 29. — εἶξε δ' Ἀθήνη. loco cessit honoris causa. Schol. Vict.: ἐκ δεξιῶν, ὥς φησι Πίνδαρος (Pindari fragm. 78., p. 119. ed. Heyn. cf. ed. Thiersch. vol. 2. p. 274.)· πῦρ πνέοντος ἅτε κεραυνοῦ Ἄγχιστα δεξιὰν κατὰ χεῖρα πατρὸς Ἵζεαι. καὶ ἐν τῷ Καπιτωλίῳ δὲ οὕτως ἵδρυται ἡ Ἀθηνᾶ. de hoc v. Hederich. *mythol. Lex.* p. 1633. Schol. B: ἡ μὲν Ἀθηνᾶ, ὡς νεωτέρα, τοῦ θρόνου ὑπείκει· ἡ δὲ Ἥρα, ὡς βασιλὶς, τῇ δεξιώσει φιλοτιμεῖται. — εὔφρηνε. ε', 688 etc. Voss.: *freundliche wort' ihr sagend.* — „Sch. ὤρεξεν. ἐνεχείρισεν. hausto potu reddidit poculum Junoni.“ *Ex H.*

105—111. Sch.: πένθος ἄλαστον. (Odyss. α', 342, ω', 422. cf. Il. χ', 261.) ἀνεπίληστον, χαλεπόν. — ὀτρύνεσκον, *hortabantur* ceteri dii. — προτιάπτω. προσάπτω καὶ παρέχω. *tribuo* servoque Achilli gloriam illam, ut apud se habeat corpus inimici, nec nisi dato pretio idoneo reddat. — Scholl. B, Vict., Mosc.: αἰδῶ — φυλάσσων, *reverentiae atque amicitiae tuae memoriam servans in posterum.* Schol. Vict.: εἵνεκεν τῶν δεσμῶν. v. α', 396—406. minus bene Scholl. B, Vict., Mosc.: λείπει ὁ καὶ, ἵν' ᾖ· καὶ εἰς ὕστερον θέλων τὴν πρὸς σὲ φιλίαν τηρῆσαι.

αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ, καὶ υἱέϊ σῷ ἐπίτειλον!
σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ θεοὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Ἕκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν·
αἴ κέν πως ἐμέ τε δείσῃ, ἀπό θ' Ἕκτορα λύσῃ.
αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἶριν ἐφήσω,
λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά τε θυμὸν ἰήνῃ.“

persuadet filio Thetis, ut Jovi et diis obediat.

Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα,
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα,
ἷξεν δ' ἐς κλισίην οὗ υἱέος. ἔνθ' ἄρα τόνγε
εὗρ' ἀδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
ἐσσυμένως τ' ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντ' ἄριστον·
τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο.
ἡ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ,
χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
„Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
σὴν ἔδεαι κραδίην, μεμνημένος οὔτε τι σίτου,
οὔτ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι
μίσγεσθ'. οὐ γάρ μοι δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη

112. asyndeton patheticum.

113—119. Ap.: *σκύζεσθαι.* (134, δ', 23 etc.) *χολοῦσθαι, ἢ σκυθρωπάζειν.* — *αἴ κέν πως* etc., *si forte me reveritus fuerit* etc. — *Πριάμῳ μεγαλήτορι.* ζ', 283. — *ἐφήσω.* „insolens usus verbi *ἐφίημι*, quod alias est *ἐφορμῶ*, velut α', 518. Schol. B: *τὸ ἐφήσω οὐκ ἔστιν ἐπιπέμψω ἁπλῶς, ἀλλ' ἔστιν ἐντολὰς αὐτῇ δοὺς πέμψω.* — *τά κε θυμὸν ἰήνῃ. εὐφράνῃ, διαχέῃ.* sic aliquoties hoc libro, τ', 174 etc.“ *Ex H.*

121. β', 167, δ', 74 etc.

123—125. *ἀδινὰ στενάχοντα.* σ', 124, ψ', 226. — *ἐσσ. τ' ἐπένοντο.* codd. Athenaei ap. Schweigh. Animadv. p. 104.: *ἐσσ. τε πένοντο.* in vulgatis Homeri libris desideratur particula. *ἐντύνοντ' ἄριστον.* sic Vratisl. d., nec aliter Odyss. π', 2. legitur ap. Athen. 1, 9, p. 11 B. recte igitur Cl. expulit vulgatam scripturam *ἐντύνοντο ἄρ.*, cum primam vocis *ἄριστον* et inde derivatarum producant Aeschylus Agam. 303., Aristophanes passim, et Theocritus 15, 146. Sch.: *ἐντύνοντο* (ι', 203 etc.) *ἄριστον. παρεσκευάζοντο, εὐτρεπίζοντο. ἄριστον δὲ λέγει νῦν τὸ πρωϊνὸν, ὃ ἡμεῖς λέγομεν ἀκράτισμα· ὥσπερ αὖ πάλιν τὸ παρ' ἡμῖν ἄριστον ὁ ποιητής φησι δεῖπνον, μεθ' ὃ δεῖ πονεῖν* (!), *τὸ δὲ δεῖπνον δόρπον.* v. ann. ad β', 381. et ad Aeschylum l. c. — Sch.: *λάσιος.* (β', 851 etc.) *δασὺς, τετριχωμένος.* — *ἱέρευτο.* β', 402 etc.

127. α', 361, ε', 372 etc.

128—130. *τέο, τίνος.* β', 225, Odyss. δ', 463, π', 305. — *ὀδυρ. καὶ ἀχεύων.* ι', 608, Odyss. β', 23, δ', 100 etc. — *σὴν ἔδεαι κραδίην.* v. ζ, 202. „Pythagoreum illud *μὴ ἐσθίειν τὴν καρδίαν*, quo vetamur animum moerore conficere, hinc ductum esse putant Scholiastae; quod Plut. vita Homeri sect. 19. vocat *καταθυμοβορῆσαι.* (Virg. Aen. 12, 801, notante Cl.: *nec te tantus edat tacitam dolor.*) — *ἀγαθὸν — μίσγεσθαι.* naturalia non sunt turpia, ut ajunt. Aristot. Ethic. 3, 13.: *πᾶς γὰρ ἐπιθυμεῖ, ὅταν ἐνδεὴς ᾖ, ξηρᾶς ἢ ὑγρᾶς τροφῆς, ὁτὲ δ' ἀμφοῖν· καὶ εὐνῆς, φησὶν Ὅμηρος, ὁ νέος καὶ ἀκμάζων.* juvenis Homerus, quem Iliadem cecinisse arbitrantur, seniorem vero Odysseam. Chiron apud Horat. Epod. 13, 12: *invicte mortalis, dea nate puer Thetide, — Illic omne malum vino cantuque levato, Deformis aegrimoniae dulcibus alloquiis.*“ Ex H. cf. Horat. Od. 1, 9, 15 et Montbel.

131, 132. π', 852, 853. de verbo *βέω* cf. ζ', 113, ο', 194, χ', 431. sententiam causalem priore loco posuit, siquidem hic ordo est: *ἀλλ' ἐμέθεν ξύνες*—

ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή·
ἀλλ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα, Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι.
σκύζεσθαί σοί φησι θεούς, ἓε δ' ἔξοχα πάντων
ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Ἕκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας.
ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα."
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„τῇδ' εἴη, ὃς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει."

Irin Priamo nuntiam mittit Jupiter.

Ὣς οἵγ' ἐν νηῶν ἀγύρει, μήτηρ τε καὶ υἱὸς,
πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
Ἶριν δ' ὤτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱρήν·
„Βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα! λιποῦσ' ἕδος Οὐλύμποιο
ἄγγειλον Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴλιον εἴσω,
λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ,
οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
κῆρυξ τίς οἱ ἕποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐΰτροχον, ἠδὲ καὶ αὖτις
νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος·
τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν Ἀργειφόντην,
ὃς ἄξει, εἵως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ.
αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει·
οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων,
ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός."
Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα,
ἷξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπήν τε, γόον τε.
παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς
δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον· ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραιὸς

εἰμι· οὐ γάρ μοι etc. v. ann. ad η', 73, ρ', 252 etc. — *Μοῖρα κρατ.* 209, ε', 83 etc.

139—141. Schol. Vict.: *τῇδε*, ἀντὶ τοῦ ἐνθάδε, ὡς (ρ', 512.)· *τῇδε γὰρ ἔβρισαν.* Sch.: ἐνταῦθα ἔστω, ἐνθάδε ἡκέτω, ὁ κομίζων τὰ λύτρα. — *πρόφρονι θυμῷ.* πρόθυμος, lubens. v. θ', 23 etc. — *ἐν νηῶν ἀγύρει.* ἐν νηῶν ἀγῶνι. ο', 428, π', 661.

148—158. *οἶον, μηδέ τις — ἀνήρ.* fortius affirmat id, quod dicit, negato contrario. Soph Oed. R. 58.: γνωτὰ, κοὐκ ἄγνωτα. Oed. Col. 362.: βαιοῦ, κοὐχὶ μυρίου χρόνου. cf. ibidem 121, Eurip. Alc. 507 etc. — *μελέτω*, *curae sit*, sollicitudinem afferat. — Sch.: *πομπόν.* (ν', 416 etc.) σύνοδον, ὁδηγόν. *ὀπάσσομεν.* (η', 206 etc.) παράσχωμεν. (*ἐρύξει*, *prohibebit*, ne eum occidant. — *ἄσκοπος*, *imprudens*, temerarius. Ap.: ἀνόητος, τὸ δέον μὴ [νοῶν.] σκοπῶν. adscripta vox emendata vitiosae, more librariorum, qui nihil delent.) *ἀλιτήμων.* (186) ἁμαρτωλός. („sic etiam Ap., Hesych. et alii Schol. A.: ὁ ἑκουσίως ἀδικῶν. observant vett. ap. Scholl. B, Vict. et Mosc., memorari peccatorum fontes tres, δι' ἀσυνεσίαν, ἢ ἀκόντως, ἢ ἑκουσίως." *Ex H.* cf. 570.) *ἐνδυκέως.* (438, ψ', 90 etc.) ἐπιμελῶς. *πεφιδήσεται.* (ο', 215, υ', 464 etc.) φείσεται. ἀπὸ μέσου παρακειμένου.

160—170. *ἐνοπήν.* γ', 2, ι', 150 etc. „cf. Virg. A. 11, 213—216." *Cl.* — *αὐλῆς.* v. ann. ad ζ', 242. — Sch.: *ἔφυρον.* (Odyss. ι', 397, σ', 21 etc.)

ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ πολλὴ
κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος,
τήν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσι.
θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο,
τῶν μιμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
στῆ δὲ παρὰ Πρίαμον Διὸς ἄγγελος, ἠδὲ προσηύδα,
τυτθὸν φθεγξαμένη (τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα)·

Iridis oratio apud Priamum.

„Θάρσει, Δαρδανίδη Πρίαμε, φρεσὶ, μηδέ τι τάρβει·
οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω,
ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα. Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
ὅς σευ, ἄνευθεν ἐὼν, μέγα κήδεται, ἠδ' ἐλεαίρει.
λύσασθαί σε κέλευσεν Ὀλύμπιος Ἕκτορα δῖον,
δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ,
οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
κῆρυξ τίς τοι ἕποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐΰτροχον, ἠδὲ καὶ αὖτις
νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.

ἔδευον, ἔβρεχον. ἐντυπὰς ἐν χλ. κεκ. οὕτως φησὶν αὐτὸν κεκαλύφθαι τῇ χλανίδι, ἐντετυπωμένοις ἱματίοις, ὅλον τὸ σῶμα, ὥστε μόνον τὸν τῶν μελῶν τύπον φαίνεσθαι. Schol. A: ἐντυπὰς ἐν ἴσῳ τῷ ἐντυπαδίῳ· ὥστε διὰ τοῦ ἱματίου τὸν τοῦ σώματος τύπον φαίνεσθαι. Ap.: ἐντ. ἐν χλ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων ἐν τῇ Ω τῆς Ἰλιάδος. οὐχ ἁπλῶς ὧδε περικεκαλυμμένος, (perperam libri οὐδὲ περ — ως.) ἀλλ' ὡς τετυπῶσθαι τὸ πρόσωπον, καὶ τὸ ὅλον σῶμα. („similiter E, Hesych., Suidas. at Jensius l. c. in prolegomenis hujus libri ἐντυπὰς κεκαλυμμένον dici putat eum, qui veste obvolutus pectus prae luctu pulsat. [nec Schneidero de hac voce convenit cum grammaticis graecis, sed *prostratum* intelligit Priamum, verbum ἐντυπόω cogitans, opinor, non ἐντύπτω inusitatum, quod adscripsit. videtur autem ἐντυπὰς esse accus. plur. vocabuli ἐντυπὴ, ut ἀγκὰς τοῦ ἀγκή. v. Schn. v. ἀγκάς.] Apoll. Rhod. 1, 263.: πατὴρ ὀλοῷ ὑπὸ γήρᾳ Ἐντυπὰς ἐν λεχέεσσι καλυψάμενος γοάασκεν. v. ibid. 2, 861. Q. Smyrn. 5, 528.: ἐντυπὰς ἐν κονίῃσι, *corpore expresso in pulvere.* Schol. Vict.: — ἐντεῦθεν (?) ὁ Σικυώνιος γραφεὺς (Timanthes: v. Plin. H. N. 35, 10., p. 694. ed. Harduin.) μαθητευθεὶς, τῆς ἐν Αὐλίδι Ἰφιγενείας γράφων τὴν σφαγὴν, ἐκάλυψε τὸν Ἀγαμέμνονα. cf. E." *Ex II.*) κόπρος. κοινῶς μὲν τὰ κόπρια. (infra 640. cf. χ', 414.), νῦν δὲ ἡ κόνις. (Virg. A. 12, 611.: *canitiem immundo perfusam pulvere turpans.* quod addit, *it scissa veste Latinus*, a more aevi heroïci abhorret, sed apud Judaeos usitatum fuit in luctu: v. Montbel. et ab eo laudatos libros Feithii, 3, 15., Genes. 37, 34., 2. Reg. 1, 11.) καταμήσατο. κατεχέατο, κατεσπάσατο. (Hesych. ἐπεσώρευσεν, ἐπεσπάσατο. ab ἀμᾷν, cujus verbi et ab eo ductorum prima corripi videtur ap. Hom., velut γ', 359, η', 253, Odyss. ι', 247., nec nisi ictu metrico produci inferius 451, λ', 67, σ', 551, τ', 223, Odyss. φ', 301.; apud recentiores autem modo producitur, quemadmodum Theognis dixit 107.: οὔτε γὰρ ἂν, πόντον σπείρων, βαθὺ λήϊον ἀμῷς, modo corripitur, velut Eurip. Inus fragm. 4.: ἔπειτ' ἀμᾶσθε τῶνδε δύστηνον θέρος, et Apoll. Rhod. 4, 374.: φασγάνῳ αὐτίκα τόνδε μέσον διὰ λαιμὸν ἀμῆσαι. cf. ann. ad δ', 155, σ', 435 etc. — νυοί. γ', 49, χ', 65 etc.) κέατο. (610, ν', 763. cf. λ', 658 etc.) ἔκειντο. — tacita Iris advenit, et a solo Priamo conspicitur. — τυτθὸν φθεγξ., *submissa voce loquens.* Scholl. B, Vict., Mosc.: πρὸς τὸ μὴ ἐκπλῆξαι τὸν γέροντα. — τὸν δὲ — γυῖα. θ', 452.

172. κακὸν ὀσσομένη, *malum meditata*, infesta. v. ann. ad α', 105. — Schol. A: τόδ', ἐνταῦθα.

173, 174. β', 26, 27, 63, 64.

μηδέ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος·
τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἅμ' ἕψεται Ἀργειφόντης,
ὅς σ' ἄξει, εἵως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ.
αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός."

profecturus ad Achillem Priamus solus consilium suum aperit Hecubae.

Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις·
αὐτὰρ ὅγ' υἷας ἄμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην
ὁπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα,
κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει·
ἐς δ' ἄλοχον Ἑκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε·
„Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθε,
λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι!

189, 190. proprie dicit *ἅμαξαν*, *plaustrum*, germ *das Wagengestell*, *πείρινθα* autem τὸ ἐπικείμενον τῇ ἁμάξῃ πλινθίον (addit Hesych. τετράγωνον), ἐφ' οὗ φέρουσι τὰ φορτία, ὃ καὶ ὑπερτερίαν (Odyss. ζ', 70. cf. Pollux 1, 144.) καλοῦσιν, ut Sch. interpretatur, lat. *scirpeam* sive *sirpeam*, germ. *den Wagenkorb*. Xenophon Agesil. 8, 7. vocat τὸ κάνναθρον a κάννῃ, h. e. ψιάθῳ, *junco*, utpote viminibus junceis contextum. in curribus ea pars appellatur δίφρος. cf. H, η', 426, μ, 448, Apoll. Rhod. 3, 872 etc. — *ἐΰτροχον*, *rotis bene instructam*, idque ut plurimum 4 (Odyss. ι', 242.), apud Scythas vero etiam 6. v. Blomfield. ann. ad Aeschyl. Prom. 687. et, quem laudavit, Hippocr. de Aëre et Aqu. 93 — *ὁπλίσαι*, *instruere*, apparare. cf. Odyss. β', 289 etc.

191. ζ, 288, Odyss. ο', 199. cf. γ', 382. Schol. Vict.: *κηώεντα*. εὐώδη, διὰ τὴν κέδρον. „ex cedro facta erant conclavia cum arcis et cistis, ad avertendas blattas et tineas." *Ex H.*

192—194. *γλήνεα*. Ap., h. l. c.: κοροκόσμια. h. e., Hesychio et Suida interpretibus: τὰ παρθένων κοσμήματα. hic quidem γλήνεα sensu latiore sunt ἀγάλματα, κειμήλια, res pretiosae, quae cum cura asservari solent, germ. *Kleinode*. v. infra 228—235. Sch.: πολλῆς θεᾶς ἄξια, κόσμια. ἢ χρήματα, κατὰ Ἠλείους. [οἱ δὲ ἀξιοθέατα.] γλήνη δὲ παρὰ τὸ γλαμυρὸν, ἤτοι δίϋγρον. ὅθεν Ἀρχέδημος ὁ γλάμων (Aristoph. Ran. 550.), καὶ παροιμία Ἐν τυφλῶν πόλει γλαμυρὸς βασιλεύει. ἢ ἀπὸ μέρους εἴρηκε· γλήνας γὰρ κυρίως τὰ ἀκροκόσμια (imo κοροκόσμια) λέγουσι. cf. ann. ad ξ, 183. — *κεχάνδει*, *continebat*. ψ', 268. — *δαιμονίη*. interpres lat.: *infelix*, Voss.: *armes Weib*. ita quidem h. l. reddas, itemque ζ', 486. et Odyss. ψ', 166. et 264. verum aliter se res habet α', 561, γ', 399, δ', 31 et Odyss. τ', 71. Camerarius: „habet haec vox apud Hom. semper aliquam increpationis significationem, sed non semper acerbam." nec nihil, nec omnia dixit; sed difficile est uno verbo exprimere notionem τοῦ δαιμόνιος, nisi quod jam daemonas geniosque nolim admisceri, secus ac cum scriberem annotationem ad α', 561, potiusque δαιμονίους interpreter δαίμονας, quo sensu Archilochus dixit δαίμονας μάχης, h. e. δαήμονας, *scientes*, idque vel earum rerum, quae sciri oportet; vel contra illarum, quae nihil ad nos pertinent, quibus rebus qui student, eos Arnobius et recentiores appellant *sciolos*. qui cum πολυπράγμονες atque arrogantes esse soleant, inde, opinor, δαιμόνιοι dici generatim coeperunt illi, qui dictis factisve modum excederent, velut luctui nimis indulgentes Hecuba et Andromache, circumspectatrix Juno, Paridis et amorum studiosior Venus, denique hospitem acerbe increpans Melantho serva in Odyssea, τ', 71. cf. Montbel. — Sch.: *Διόθεν*. (ο', 489.) παρὰ τοῦ Διός.

197. *age igitur, dic mihi, quid tibi*

αἰνῶς γάρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει
κεῖσ' ἰέναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν."

ejulat anus, et eum retinere studet.

Ὣς φάτο· κώκυσεν δὲ γυνή, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
„ὤ μοι, πῇ δή τοι φρένες οἴχονθ', ᾗς τοπάρος περ
ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους, ἠδ' οἷσιν ἀνάσσεις;
πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
υἱέας ἐξενάριξε! σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
* εἰ γάρ σ' αἱρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν
ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνήρ, ὁ δὲ οὔ σ' ἐλεήσει,
οὐδέ τί σ' αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἄνευθεν
ἥμενοι ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὥς ποθι Μοῖρα κραταιὴ
γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή,
ἀργίποδας κύνας ἆσαι, ἑῶν ἀπάνευθε τοκήων,
ἀνδρὶ πάρα κρατερῷ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι
ἐσθέμεναι προσφῦσα! τότ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο

hoc esse videtur? quid sentis de hoc eventu? quid faciendum putas?

198—200. Sch.: αἰνῶς. (α', 555 etc.) λίαν, πάνυ. — μένος καὶ θυμός. hendiadys, μένος πρόθυμον, προθυμία. — κώκυσεν, *ejulavit*. σ', 37, χ', 407 etc.

201—206. πῇ δή τοι φρένες οἴχονται; *quo tandem tibi mens abit?* sic ε', 472.: Ἕκτορ, πῇ δή τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες; et ν', 219.: Ἰδομενεῦ, — ποῦ τοι ἀπειλαὶ Οἴχονται, ubi v. ann. „Virg. A. 5, 465.: *infelix, quae tanta animum dementia cepit?*" Cl. Eichh. adscripsit Aen. 2, 519—524. — Sch.: ἔκλεο. (Odyss. ν', 299. cf. ibid. ρ', 418.) ἐνδόξως ἐφημίζου. (v. Schn. v. κλέω, Monk. ann. ad Eurip. Alcest. 459. ἔκλεο pro ἐκλέεο, per syncopen. — ἐπ' ἀνθρώπους, pro ἐν seu παρ' ἀνθρώποις, *ap. homines*, ut Odyss. α', 298.: οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, quae Kraus. adscripsit.) σιδήρειον ἦτορ. (521., ubi haec iterum leguntur. cf. χ', 357 etc.) ἰσχυρὰ ψυχή, ἐξ οὗ ἀπηνὴς καὶ σκληρά. — αἱρήσει καὶ ἐσόψ. ὀφθ., *capiet et oculis adspiciet* agnoscetque. φ', 555.: αἱρήσει με καὶ ὥς, κ. ἀνάλκιδα δειροτομήσει. ita haec utcunque explices. quodsi quis tamen est, quem offendat hysteronproteron, quod inest in verbis σ' αἱρήσει καὶ ἐσόψ. ὀφθ., ei auctor sum ut ponat ἀθρήσει, tautologia emphatica, ut Odyss. τ', 478.: ἡ δ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη, οὔτε νοῆσαι. cf. inferius 337. facile pro ἀθρήσει scriptum per oscitationem fuerit ἀτρήσει, dein αἱρήσει.

207. perperam libri: — ἀνὴρ ὅδε, οὔ σ' ἐλ. nusquam ὅδε usurpatur nisi in personis ac rebus praesentibus et iis, quae sunt in conspectu. hoc intellexerunt illi, qui scripserunt ὅγε, velut librarii Barocc., Townl., Vrat. A et d, et Mosc. 2., et edd. vett. praeter Rom., quam T secutus edidit ὅδε. ὁ δέ, *ille vero*. nec male scripseris ὁ δή, quae voculae confundi solent. Boisson., auctore Lambertio: — ἀνήρ, ὅγε οὔ σ' ἐλ. cf. 398. — ὠμηστής. 82.

208, 209. αἰδέσεται, *reverebitur* supplicem. τῷ δέ, *illi vero*, Hectori. — ὥς, *sic*. — Μοῖρα κραταιή. 132.

210. ν', 128.

211—216. ἀργίποδας. Sch.: ταχύποδας. v. α', 50, σ', 283 etc. — ἆσαι. ε', 289 etc. — τοῦ — προσφῦσα. immane votum, quale est Achillis χ', 346, ubi v. ann. προσφῦσα majus quiddam est quam, quod dicit Sch., προσελθοῦσα, scil. *inhaerens* in corpore Achillis. „ἐνδακοῦσα. spectat ad h. v. Hesych. cf. Odyss. μ', 433, Apoll. Rhod. 1, 1200." *Ex H.* Virg. A. 4, 600.: *non potui abreptum divellere corpus, et undis Spargere? non socios, non ipsum absumere ferro Ascanium, patriisque epulandum apponere mensis?* Eichh. — ἄντιτα ἔργα. nota periphrasis. cf. Odyss. ρ', 51, 60. ποινὴν vel τίσιν hanc dicit ξ', 484, χ', 19, quae loca Cl. notavit, et alias. ἄντιτα. ἀνάτιτα. E: ἄντιτα ἀντὶ τοῦ ἀντίποινα, ἀντιτιμώρητα, ἀντίσηκα τοῦ

παιδὸς ἐμοῦ· ἐπεὶ οὔ ἑ κακιζόμενόν γε κατέκτα,
ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων
ἑσταότ', οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς."

perstat tamen ille in sententia, et dona promit.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής·
„μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε, μηδέ μοι αὐτὴ
ὄρνις ἐν μεγάροισι κακὸς πέλευ· οὐδέ με πείσεις.
εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,
ἢ οἳ μάντιές εἰσι θυοσκόοι, ἢ ἱερῆες,
ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
νῦν δ' (αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ, καὶ ἐέδρακον ἄντην)
εἶμι, καὶ οὐχ ἅλιον ἔπος ἔσσεται. εἰ δέ μοι αἶσα
τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
βούλομαι· αὐτίκα γάρ με κατακτείνειν Ἀχιλλεὺς,
ἀγκὰς ἑλόντ' ἐμὸν υἱὸν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην."
Ἦ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέῳγεν.
ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,
δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα,
ἐκ δὲ δύ' αἴθωνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας,
ἐκ δὲ δέπας περικαλλὲς, ὅ οἱ Θρῇκες πόρον ἄνδρες,

Ἕκτορος φόνου etc. — ἐπεὶ οὔ ἑ — ἀλεωρῆς. dignum esse ait Hectorem, cujus caedem vel atrocissime ulciscatur, utpote viri fortissimi. Sch.: οὔ ἑ κακ. οὐ δειλιῶντα αὐτόν. — Τρώων καὶ Τρωϊάδων. v. ann. ad χ', 514. — ἀλεωρῆς, *munimenti*, murorum turriumque Trojae, quo se recipere poterat, si vellet. Priamus χ', 56.: ἀλλ' εἰσέρχεο τεῖχος, itidemque Hecuba ibidem 84.: ἄμυνε δὲ δήϊον ἄνδρα, Τείχεος ἐντὸς ἰών. de voce ἀλ. v. μ', 57, ο', 533.

218. κατερύκανε, κατέρυκε. semel dixit, quemadmodum θιγγάνω, λανθάνω, μανθάνω, pro θίγω, λάθω, μάθω, aliaque hujuscemodi verba usurpantur.

219. ita Mosc. 2. vulgo ἐνί. v. ann. ad μ', 218. Sch.: ὄρνις κακός. κακὸς οἰωνὸς κ. μάντις.

221. Sch.: θυοσκόοι. οἱ τὰς θυσίας ἐπιτελοῦντες, κ. δι' αὐτῶν μαντευόμενοι, ἢ οἱ λιβανομάντιες. annotavit Schol. A, μάντιας θυοσκόους esse μάντεις θυτὰς, qui et ἐμπυροσκόπους appellentur, μάντιας autem ἱερεῖς extispices. τὰ μὲν γὰρ θυμιάματα, inquit, θύη καλεῖται, τὰ δὲ σπλάγχνα ἱερά· κοινὸν δέ ἐστι τὸ μάντις. similiter ceteri Scholiastae praeter Pseudodidymum, qui satis habuit vocabulum ἱερῆες interpretari θῦται.

222. β', 81. Sch.: νοσφ. ἀποτρεποίμεθα.

223—227. ἐσέδρακον, *adspexi*. Odyss. ι', 146, τ', 476. — ἀγκάς. ξ', 364. — ἐπὴν — εἵην, *postquam luctus desiderium explevero*. v. α', 469 etc.

228—236. Sch.: φωριαμῶν. κιβωτίων. (Ap.: φωριαμοῖς. κιβωτοῖς. quod pertinet ad Odyss. ο', 104. similiter alii. Sch. Vict.: φωριαμός. ἔχει γὰρ, ἃ φοροῦμεν etc.) ἐπιθήματα. πώματα. (ἀνέῳγεν. v. π', 221. — πέπλοι non unius modi fuerunt: v. ε', 194, 734, ζ', 90, infra 796 etc. — ἁπλοΐδας χλαίνας Schol. exponit ἁπλᾶς. v. ann. ad γ', 126. — τάπητας. κ', 156, π', 224., qui locus omnino comparandus est. — φάρεα. β', 43, θ', 220, Odyss. κ', 543. — χιτῶνας. β', 42, η', 736 etc. — στήσας, *appendens*. χ', 350, τ', 247 etc. — πάντα. σ', 373, 470. — αἴθωνας. ι', 123. — τρίποδας. θ', 290, λ', 699 etc. — πίσυρας. ο', 680, ψ', 171 etc. — λέβητας. ι', 123, τ', 244 etc. — δέπας. α', 471, ι', 203 etc. — Θρῆκες. socii Trojanorum. β', 844. Schol. Vict.: — ὡς φιλοπόται οἱ Θρᾷκες πο-

ἐξεσίην ἐλθόντι, μέγα κτέρας· οὐδέ νυ τοῦπερ
φείσατ' ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρων, πέρι δ' ἤθελε θυμῷ
λύσασθαι φίλον υἱόν.

Trojanorum lamentantium turbam abigit ex aedibus.

ὁ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας
αἰθούσης ἀπέεργεν, ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων·
„Ἔῤῥετε, λωβητῆρες, ἐλεγχέες! οὔ νυ καὶ ὑμῖν
οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες;
ἦ οὔνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκε,
παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὔμμες!
ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
κείνου τεθνηῶτος, ἐναιρέμεν! αὐτὰρ ἔγωγε,
πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν, κεραϊζομένην τε,
ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἄϊδος εἴσω.“

deinde filios inclamat superstites, eosque currui jungere equos jubet.

Ἦ, καὶ σκηπανίῳ δίεπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
σπερχομένοιο γέροντος. ὁ δ' υἱάσιν οἷσιν ὁμόκλα,
νεικείων Ἕλενόν τε, Πάριν τ', Ἀγάθωνά τε δῖον,
Πάμμονά τ', Ἀντίφονόν τε, βοὴν ἀγαθόν τε Πολιτὴν,
Δηΐφοβόν τε, καὶ Ἱππόθοον, καὶ Διὸν ἀγανόν·

τήρια χαρίζονται.) ἐξεσίην. (Odyss. φ', 20.) κατὰ δημοσίας ἔξοδον πρεσβείας. (Ap.: κατὰ πρεσβείαν. παρὰ τὸ ἵημι, ἥσω, ἐσία καὶ ἐξεσία. — κτέρας, κτῆμα. v. κ', 216, supra 38., ubi quod legitur κέρεα, Ap. interpretatur ἐντάφια, Schn. vv. κέρας et κέρος. — πέρι, περισσῶς, vehementer. „non definit poëta pretium, quo redemtus fuit Hector; ἀπερείσι' ἄποινα, h. e. λύτρα, dixit 276. at seriores narrant, Priamum corpus Hectoreum aequali pondere auri pensasse, et postea par pro parvi retulisse Trojanos, cum Achillis corpus redimendum esset. v. Lycophron et ejus Schol. 269. sequ.“ *Ex H.*

238—246. αἰθούσης. 323, 644, ζ, 243, ι', 468. — ἐνίσσων. ο', 198. ἔῤῥετε. θ', 164, ι', 377 etc. — λωβητῆρες. β', 275, λ', 385. — ἐλεγχέες. δ', 242. cf. 260. Sch.: κηδήσοντες. πενθήσοντες. (sic et ceteri Scholl., convenitque haec interpretatio verbis οὔ νυ — γόος, *nonne et vobismet ipsis domi lugendi materia est.* subjicit tamen Schol. Vict.: βαρήσοντες τὸν ἐν κήδει ὄντα παραμυθησάμενοι. id H probans: „quod alias est κήδειν,“ inquit, „nunc est κηδεῖν. Hesych.: κηδέων, ἀνιῶν. Voss. quoque: *habet auch ihr nicht Gram im Hause genug, dass ihr herkommt, mich zu bekümmern?*) ἦ οὔνεσθε. ἦ ἐφήδεσθέ μοι, κ. ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς εὐφραίνεσθε, ἀπὸ τοῦ ὄνασθαι. (quae sequuntur, pertinent ad Aristarchi scripturam ἦ ὀνόσασθ', quam in lemmate habet Schol. Vict., commemorant Schol. A et Ap.) ἦ ἐκφαυλίζετε κ. μικρὸν ἡγεῖσθε. — ῥηΐτεροι — ἐναιρέμεν, *facilius occidendi.* cf. σ', 258. ἐναιρέμεν pro ἐναίρεσθαι, modo dicendi satis noto, quem explicuit Suidas v. ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθός. cf. H et interpp. Horat. Od. 2, 4, 10.: *ademtus Hector Tradidit fessis leviora tolli Pergama Grajis.* Latinus ap. Virg. Aen. 7, 595., notante Eichh.: *ipsi has sacrilego pendetis sanguine poenas.* — ῥηΐτεροι μᾶλλον. pleonasmus, de quo v. Matth. §. 458. — ἀλαπαζομένην. β', 367 etc. — κεραϊζ β', 861 etc. — δόμον Ἄϊδος εἴσω. γ', 322, η', 131 etc.

247—252. σκηπανίῳ. ν', 59. — Sch.: δίεπε. διώκει. (imo διῴκει, a διοικεῖν, *ordinavit.* β', 207.: ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατὸν, ubi v. ann.) ἢ διεξῄει. (?) σπερχομένοιο. (λ', 110, ν', 334, τ', 317 etc.) ἐπειγομένου. (*concitati* ac festinantis, prae ira. Pindarus Nem. 1, 60.: σπερχθεῖσα θυμῷ, quod Th. reddidit *empörten Herzens.* cf. H.) ὁμόκλα. (σ', 156.) διεκελεύετο μετὰ ὀνείδους. (dedi Πολιτὴν et Διὸν pro Πολίτην, Δῖον, mutato accentu nominum propriorum. v. ann. ad β', 704.) Δηΐφοβον. Ἀλεξάνδρου τοξευθέντος

ἐννέα τοῖς ὁ γεραιὸς ὁμοκλήσας ἐκέλευε·
„Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες! αἴθ' ἅμα πάντες
Ἕκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῇς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι!
ὤ μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινά φημι λελεῖφθαι,
Μήστορά τ' ἀντίθεον, καὶ Τρωΐλον ἱππιοχάρμην,
Ἕκτορά θ', ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐῴκει
ἀνδρός γε θνητοῦ πάϊς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο!
τοὺς μὲν ἀπώλεσ' ἄρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται,
ψεῦσταί τ', ὀρχησταί τε, χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι,
ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες.
οὐκ ἂν δή μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα,
ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο;

peragunt patris jussum filii, et redimendi Hectoris pretium currui imponunt.

Ὣς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα, πατρὸς ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν,
ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν ἐΰτροχον ἡμιονείην,
καλὴν, πρωτοπαγέα· πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς·
κάδδ' ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ᾕρεον ἡμιόνειον,
πύξινον, ὀμφαλόεν, εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός·

ὑπὸ Φιλοκτήτου, Πρίαμος τὸν Ἑλένης γάμον ἔπαθλον ἔθηκε τῷ ἀριστεύσαντι κατὰ τὴν μάχην, Δηΐφοβος δὲ γενναίως ἀγωνισάμενος ἔγημεν αὐτήν. ἡ ἱστορία παρὰ Λυκόφρωνι. (168 et sequ. cf. Virg. Aen. 6, 511—525. *Ἱππόθοον.* Pelasgorum dux cognominis memoratur *β'*, 840. — de *Dio* Schol. Vict.: *Φερεκύδης τὸν Δῖον νόθον υἱὸν Πριάμου φησίν.* — *ἐννέα.* tot igitur supererant de 50. v. inferius 495 et *ζ'*, 245.

253—257. *κατηφόνες.* Ap.: *κατηφείας* (*π'*, 498, ubi v. ann.) *ἄξια πράττοντες* etc. — Sch.: *πεφάσθαι.* (*β'*, 122 etc.) *ἀναιρεῖσθαι.* — *πανάποτμος*, *infelicissimus.* 493. — de *Troïlo* E: *ὅν φασιν ἵππους ἐν τῷ Θυμβραίῳ* (in campo sive agro Thymbraeo: v. ann. ad *κ'*, 430.) *γυμνάζοντα λόγχῃ πεσεῖν ὑπ' Ἀχιλλέως.* — *ὃς θεὸς ἔσκε* etc. *θεοειδής, θεοείκελος.* cf. inferius 630.

260—264. *ἐλέγχεα. β'*, 235. cf. supra 239. — Schol. A: *χοροιτ. ἄριστοι. χοροιτύπος* (pro *χοροτύπος*, ut *ὀλοοίτροχος* pro *ὀλοότροχος*. v. ann. ad *ν'*, 137.) *ὁ χορευτής, ἤτοι ὁ τύπους ἐν τῷ χορεύειν τῶν ποδῶν ποιῶν, ἢ ὁ τύπτων τὸ ἔδαφος* (*den Tanzplatz*). *καὶ Ὅμ.* (Odyss. *θ'*, 264.)· *πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν.* Sch.: *εἰς χοροὺς ἐπιτήδειοι.* — *ἐπιδήμιοι* (*ι'*, 64, Odyss. *α'*, 194, 233.) *ἁρπ. τὰ τῶν πολιτῶν ἁρπάζοντες, καὶ οὐ τὰ τῶν πολεμίων.* — *ἐπιθεῖτε, ἐπιθείητε:* simile *διακρινθεῖτε γ'*, 102. adscripsit Schol. Vict. — *πρήσσωμεν ὁδοῖο.* Odyss. *ο'*, 47, 219. intell. *τὶ ὁδοῖο. ξ'*, 282.: *ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον.* cf. *α'*, 483 etc. de hoc usu genitivi v. supra 76.

265—274. *ὁμοκλήν. ζ'*, 137 etc. — *ἐκ μὲν ἄειραν, ἐξάειρον*, *extulerunt*, non evexerunt. cf. *κ'*, 504, 505. — Ap. emendatus v. *πρωτοπαγής:* — *πρωτοπαγέα δὲ, πρώτως παγεῖσαν, ὅ ἐστιν ἐξόχως. ἢ πρῶτον πεπηγυῖαν, ὅ ἐστι καινήν. ἔστι γὰρ τὸ μὲν τάξεως, τὸ δὲ ποιότητος.* exscripsit haec Pseudodid. cf. *ε'*, 194. — Schol. Mosc.: *ᾕρεον. ἐλάμβανον.* Hesych. emend.: *κατὰ δ' ᾕρεον. κατελάμβανον.* — *πύξινον*, *buxeum.* duritiem buxi commendat Plin. H. N. 16, 16., ob quam hodieque xyloglyphi utuntur eo ligno. E: *τὸ δὲ πύξινόν ἐστι μὲν καὶ πρὸς στεῤῥότητα, ἔχει δέ τι καὶ κάλλους, βασιλικῇ πρέποντος ἀπήνῃ. — γίνεται δὲ — ὁ πύξος, ὅθεν καὶ τὸ πυκνὸν,— ἐπειδὴ πάνυ πυκνὸν ξύλον τὸ πύξινον.* — *ὀμφαλόεν*, *umbilico instructum.* E ann. ad 273.: — *οἱ ἀκριβέστεροι ὀμφαλόεν φασὶ τὸ ὑπεροχάς τινας ἔχον ἐν μέσῳ, αἷς αἱ ἱμάντες περιειλοῦνται, ἢ τὸ ἔχον μέσον ὀμφαλὸν, ᾧ προσδεῖται ἱμᾶσιν ὁ ῥυμός.* minus ipse probare videtur illud, quod praeterea perscripsit: *ἢ κύκλους τινὰς κοίλους ἔχον ὀμφαλοειδεῖς, ἢ γλύμμα τι κοῖλον περὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ, ὅπου οἱ ἱμάντες πε-*

ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ ἐννεάπηχυ.
καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκαν ἐϋξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ,
πέζῃ ἔπι πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον·
τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλὸν, αὐτὰρ ἔπειτα
ἑξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔκαμψαν.
ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες ἐϋξέστης ἐπ' ἀπήνης
νήεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα·
ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας, ἐντεσιεργοὺς,
* τούς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα.
ἵππους δὲ Πριάμῳ ὕπαγον ζυγὸν, οὓς ὁ γεραιὸς
αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν ἐϋξέστῃ ἐπὶ φάτνῃ·
τὼ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσι
κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.

affert Hecuba marito vinum, quo libato Jovem precetur, ut incolumis redeat.

Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθ' Ἑκάβη τετιηότι θυμῷ,

ριτίθενται, ὡς δηλοῖ τὸ τρὶς δ' ἑκ. ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλὸν, ὅ ἐστιν ἐπὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ. et τὸ ζυγὸν et τὸν ζυγὸν dixisse videtur hic noster, quemadmodum legitur ap. eum δεσμὸς et δεσμὰ, δόρπος et δόρπα, ut H annotavit. v. ann. ad ι', 187. — Schol. Vict. emend.: οἰήκεσσιν. κρίκοις (annulis), δι' ὧν ἐνειρόμεναι αἱ ἡνίαι τοὺς ἵππους οἰακίζουσιν. ἡ γὰρ ἡνία τρόπον τινὰ οἴαξ ἐστι τοῦ ἅρματος. — Scholl. B, Vict., Mosc.: ζυγόδεσμον. ᾧ προσδεῖται ὁ ζυγὸς τῷ ῥυμῷ. Ap.: ζυγόδεσμον (neutro genere), ὁ ἱμὰς τοῦ ζυγοῦ. — τὸ μὲν, τὸ ζυγόν. inepte Scholl. B et Mosc.: τὸ ζυγόδεσμον, a qua interpretatione vel vox κατέθηκαν deterrere illos poterat. vidit hoc doctissimus Montbel. — πέζῃ. E: πέζαν δὲ ῥυμοῦ πρώτην τὸ ἄκρον φησὶν, ᾧ ἐπίκειται ὁ ζυγός. λέγεται δὲ πέζα, ἐπεὶ κάτω κ. ἐπὶ γῆς γίνεται, ὅτε λυθῇ ὁ ῥυμὸς, ὃς οὕτω λέγεται διὰ τὸ ῥύειν κ. ἑλκύειν τὴν ἅμαξαν. Schol. B: πᾶν τὸ ἄκρον πέζα καλεῖται. „recte," inquit H, „ut ποῦς. sic πέζα χιτῶνος, ἡ ὤα, ap. Apoll. Rhod. 4, 46., *ora vestis*." — Schol. B: ἕστορι. τῷ κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ ἐμπεπηγότι πασσαλίσκῳ, περὶ ὃν ὁ κρίκος, ἐμβαλλόμενος τῷ ζυγῷ, ἐντίθεται. E: ἕστωρ δὲ πάσσαλος τῷ ζυγῷ ἐνιέμενος, ἐν ἄκρῳ τῷ ῥυμῷ πεπηγὼς, ἔνθα κρίκος ἐμβάλλεται, καὶ τὸ ζυγόδεσμον ἀποδέδεται εἰς συνοχὴν τοῦ ζυγοῦ. Schol. A: ἕστορι, — ἀπὸ τῆς ἕσεως, ab eo, quod immittitur sive infigitur temoni. „Hesychio ἕστωρ est σφὴν, ἔμβολος, γόμφος, στύλος. similiter lex. rhetor. ap. E. cf. Scheffer. de re vehic. 1, 11." *Ex H.* — ἔδησαν τὸ ζυγόν. — αὐτὰρ — ἔκαμψαν. postquam lora τοῦ ζυγοδέσμου utrique umbilico jugi alligaverant, temonem loris illis ex ordine circumligarunt, finemque, γλωχῖνα, utriusque lori inflexerunt, ἔκαμψαν, h. e. nexerunt. Sch.: γλωχῖνα. τὴν γωνίαν. λέγει δὲ τὸ τέλος τοῦ ἱμάντος.

275 - 282. εὐξέστης. η', 5 etc. — ἀπήνης. Ap.: ἀπήνη, ἅμαξα, ἀπὸ τοῦ ἀπιέναι(!)· κούρῃ δ' ἐπεβήσετ' ἀπήνης. Odyss. ζ', 78. — νήεον. ψ', 139, 163. — κρατερώνυχας. Odyss. ζ', 253. cf. ε', 329 etc. — ἐντεσιεργούς. Ap.: νῦν λέγει ἔντεσιν (malim ἐν ἔντεσιν) ἐργαζομένους, καὶ μὴ ψιλῶς νωτοφόρους etc. ἔντεα dicit *instrumentum curule*, ut Pind. Ol. 13, 27.: ἱππείοις ἐν ἔντεσσιν, *den Rosswerkzeugen.*

277. malim τὰς, ut 325. permiscentur passim α et ου. — Schol. Vict.: Μυσοὶ, πλησίον ὄντες Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος. (β', 852.) ἢ ὡς καὶ παρὰ Μυσοῖς διαφόρων ὄντων. Ἀνακρέων· ἱππόθορον Μυσοὶ εὑρεῖν μίξιν ὄνων πρὸς ἵππους. (ab interprete haud dubie sunt verba πρὸς ἵππους. cetera ad metrum revoces ita scribendo: ἱππόθορον εὗρε Μυσὸς Μίξιν ὄνων) — ἀτίταλλεν. π', 191 etc. — πυκινὰ — ἔχοντες, *periti* ejus rei, vel generatim prudentes. cf. γ', 202, infra 674, 325 etc.

283, 284. ἀγχίμολον. δ', 529 etc. — τετ. θυμῷ. λ', 555, ρ', 664. cf.

οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφι,
*χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην·
στῆ δ' ἵππων προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
„Τῆ, σπεῖσον Διῒ πατρὶ, καὶ εὔχεο, οἴκαδ' ἱκέσθαι
ἂψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν, ἐπεὶ ἆρ σέγε θυμὸς
ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης.
ἀλλ' εὔχευ σύγ' ἔπειτα κελαινεφεῖ Κρονίωνι,
Ἰδαίῳ, ὅστε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται·
αἴτει δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅστε οἱ αὐτῷ
φίλτατος οἰωνῶν, καί εὑ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
δεξιὸν, ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
τῷ πίσυνος, ἐπὶ νῆας ἴῃς Δαναῶν ταχυπώλων.
εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἑὸν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεὺς,
οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην
νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι, μάλα περ μεμαῶτα.“

quod ille facit, deumque poscit omen secundum.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πρίαμος θεοειδής·
„ὦ γύναι, οὐ μέν τοι τόδ' ἐφιεμένῃ ἀπιθήσω·
ἐσθλὸν γὰρ Διῒ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ.“
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὤτρυν' ὁ γεραιὸς
χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀκήρατον· ἡ δὲ παρέστη
* χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.

λ', 556 etc. — *μελίφρονα.* ζ', 264 etc.

285. χρυσέῳ | ἐν δέπα|ϊ, ὄ|φρᾰ λεί|ψαντε κι|οίτην. versus paulo durior propter licentiam bis usurpatam, idque in pedibus continuis. leguntur tamen haec totidem verbis in Odyssea, ο', 148—150., nec dubium est, ferri posse, cum breves syllabae finales vocabulorum δέπαϊ et ὄφρα caesura extollantur. alioqui scribendum esse dicerem, facillimo genere emendandi: ἐν δέπαϊ χρυσέῳ. sic Odyss. ν', 260.: ἐν δ' οἶνον ἔχευεν Ἐν δέπαϊ χρυσέῳ, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν, et similiter σ', 121. καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δειδίσκετο, φώνησέν τε. quod ψ', 196. et alias legerant, χρυσέῳ δέπαϊ, placuisse librariis videtur, tanquam ἐμφατικώτερον. — *λείψαντε*, *libatione facta.* η', 481 etc.

286—298. *ἔπος — ὀνόμαζε.* α', 361 etc. — *τῆ.* ξ', 219 etc. — *Ἰδαίῳ.* 308, γ', 276 etc. — *αἴτει δεξιόν.* ordo: αἴτει δ' ἄγγελον ταχὺν, ὅστε — μέγιστον, οἰωνὸν δεξιὸν, *posce nuntium ejus celerem — omen faustum.* figurate οἰωνὸν, proprie dixit οἰωνῶν. — Schol. Vict.: *φίλτατος.* ἢ ὅτι τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αὐτῷ ἐγεννήθη· ἢ ὅτι ὁρμῶντι αὐτῷ ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἐφάνη κ. ἐφάνισεν αὐτῷ τὰ μέλλοντα. τινὲς δέ φασιν, ὅτι γεννηθέντα Δία εἰς οὐρανὸν ἐκόμισεν etc. cf. E et ann. ad θ', 246. Sch.: *καὶ — μέγιστον.* ὃς ἰσχυρότατός ἐστι τῶν λοιπῶν ὀρνίθων. Venetus codex: κράτος ἐστὶ μάλιστα. — *ἐποτρύνουσα.* ζ', 439 etc. — *μεμαῶτα.* α', 590 etc.

300—304. Sch.: *ἐφιεμένῃ.* (Odyss. ν', 7. cf. Il. ρ', 697.) ἐντελλομένῃ, ἢ ὑποτιθεμένῃ. (paret uxori Priamus, et utile suadenti, et id, quod fieri soleret in suscipiendis rebus magnis ac periculosis. v. ι', 170—178 etc. — *Διῒ χ. ἀνασχέμεν.* ζ', 275, α', 450 etc. — *ταμίην.* ζ', 381 etc.) *ἀκήρατον.* (ο', 498.) ἀδιάφθορον. *χέρνιβον.* νῦν τὸ ἀγγεῖον τὸ ὑποδεχόμενον τὸ ταῖς χερσὶν ἐπιβαλλόμενον ὕδωρ, ὃ καὶ λέβητά φησι. *πρόχοον.* τὸν παρ' ἡμῖν καλουμενον ξέστην. (? E: *χέρνιβον* Ὁμήρῳ μὲν ἀσυνήθως, ἅπαξ γὰρ νῦν εἶπεν, ἡμῖν δὲ συνήθως, τὸ χερόνιπτρον, ὡς παρασημειοῦνται καὶ οἱ παλαιοί· τουτέστι τὸ τοῦ ὑγροῦ ὑποδεκτικὸν ἀγγεῖον, ὃ λέβητα καλεῖν αὐτὸς εἴωθεν. ἄλλως μέντοι χέρνιβα λέγειν ἔθος αὐτῷ τὸ κατὰ χειρῶν διδόμενον ὕδωρ. (similiter Philemon ap. Villois. ann. ad Ap. v. χέρνιβα.) *πρόχοος* δὲ ὁ τὸ τοιοῦτον ὕδωρ χέων λέβης. Moeris Att.: πρόχους Ἀττικῶς· κατάχυσις Ἑλ-

νιψάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο·
εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκεϊ, λεῖβε δὲ οἶνον,
οὐρανὸν εἰσανιδών, καὶ φωνήσας ἔπος ηὔδα·
„Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν,
πέμψον δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅστε σοι αὐτῷ
φίλτατος οἰωνῶν, καί εὑ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
δεξιόν, ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
τῷ πίσυνος, ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυπώλων.“

dato atque accepto omine felici senex cum praecone proficiscitur in castra Graecorum.

Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς.
αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε, τελειότατον πετεηνῶν,
μόρφνον, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.
ὅσση δ' ὑψορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται
ἀνέρος ἀφνειοῖο, ἐῢ κληῖσ' ἀραρυῖα,
τόσσ' ἄρα τοῦ ἑκάτερθεν ἔσαν πτερά· εἴσατο δέ σφι
δεξιὸς ἀΐξας ὑπὲρ ἄστεος. οἳ δὲ ἰδόντες
γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
Σπερχόμενος δ' ὁ γεραιὸς ἑοῦ ἐπεβήσετο δίφρου,
ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην,
τὰς Ἰδαῖος ἔλαυνε δαΐφρων· αὐτὰρ ὄπισθεν
ἵπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευε
καρπαλίμως κατὰ ἄστυ. φίλοι δ' ἅμα πάντες ἕποντο,

ληνικῶς. Odyss. α', 136.: χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα, et similiter illo carmine δ', 52, η', 172, ο', 135, ρ', 91., saepiusque habet χέρνιβα. quae res induxit Bentlejum et Knightium, ut hoc ponerent: χέρνιβά τ' ἀμφίπολος, probabili quidem correctione, cum α et ον permisceri in libris constet, ipseque Ap. v. χέρνιβα, quo loco haec profert, non χέρνιβον ostendat, sed χέρνιβα.

306, 307. π', 231, 232. Scholl. B, Vict. Mosc.: ἐν μέσῳ τῆς αὐλῆς, ὅπου καὶ βωμὸς τοῦ ἑρκείου Διὸς ἦν, πρὸς ὃν μετὰ τὴν ἅλωσιν φυγὼν (Vict. καταφυγὼν) ἀπέσφακται.

308. γ', 276, 320 etc. comparatur Virg. A. 2, 689—691.

315. θ', 246.

316, 317. μόρφνον. genus aquilarum. Aristot. H. A. 9, 32.: — ἕτερον δὲ γένος ἐστὶν ἀετῶν, ὃ πλάγγος καλεῖται, δεύτερος μεγέθει κ. ῥώμῃ. οἰκεῖ δὲ βήσσας, κ. ἄγκη, κ. λίμνας· ἐπικαλεῖται δὲ νηττοφόνος, κ. μόρφνος· οὗ καὶ Ὅμ. μέμνηται ἐν τῇ Πριάμου ἐξόδῳ. — notatio hujus nominis incerta est. v. H et Schn. h. v. Sch.: ἤτοι περὶ φόνους μεμορηκότα, τὸν φόνιον, ἢ μέλανα. ἢ ἅρπαγα. οἱ δὲ ἀετοῦ εἶδος. — idem: περκνόν. τὸν αὐτὸν τῷ προειρημένῳ. μέλανα. ἀφ' οὗ καὶ τὸν μελαινόμενον καρπὸν περκάζειν λέγομεν. ὑψορόφοιο. (γ', 423 etc.) ὑψηλοστέγου, ὑψηλοῦ.

318. ita Tryphon ap. Schol. A. item Sch., qui sic: εὖ ταῖς κλεισὶν ἡρμοσμένη, ἀσφαλής. δύναται καὶ ὑφ' ἕν, ἵν' ᾖ εὔκλειστος. Odyss. σ', 293.: περόναι — κληῗσιν ἐϋγνάμπτοις ἀραρυῖαι. libri vulgati, auctore Aristarcho: ἀ. ἀφν., εὐκλήϊς, ἀραρυῖα. de voc. κληῒς dictum est ann. ad ξ', 168. cf. 455.

319—333. εἴσατο, apparuit, visus est. v. ann. ad μ', 118. — ἰάνθη, recreatus est. — αἰθούσης ἐριδούπου. v. ann. ad ι', 472. Sch.: ἐριδούπου. (Odyss. γ', 399, ο', 146 etc.) μεγαλοήχου. Voss.: *lenkte darauf aus dem thor u. der dumpfumtönenden halle.* — Ἰδαῖος. praeco. 282. — δαΐφρων, *peritus*, prudens. v. ann. ad β', 23. — ἐφέπων. (λ', 177, π', 724 etc.), *immittens*, incitans. μάστιγι κέλευε. ψ', 642. — καρπαλί-

πόλλ' ὀλοφυρόμενοι, ὡσεὶ θάνατόνδε κιόντα.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,
οἱ μὲν ἄρ' ἄψοῤῥοι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,
παῖδες καὶ γαμβροί.

mittit Jupiter Mercurium, qui senem, a nemine Graecorum visum, ad Achillem perducat.

τὼ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆν'
ἐς πεδίον προφανέντε· ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα.
αἶψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ηὔδα·
„Ἑρμεία (σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν
ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι, καί τ' ἔκλυες, ᾧ κ' ἐθέλῃσθα),
βάσκ' ἴθι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
ὣς ἄγαγ', ὡς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ τε νοήσῃ
τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλείωνάδ' ἱκέσθαι."
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργειφόντης·
αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,

μως. α', 359 etc. — ὀλοφυρόμενοι. ε', 871 etc. — κιόντα. α', 348, λ', 284 etc. — πόλιος κατέβαν, ἔβαν κατὰ πόλιος, *profecti erant per urbem*, vel *ex urbe*. Odyss. ω', 205.: οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβαν, τάχα δ' ἀγρὸν ἵκοντο etc. cf. α', 44, Matth. §. 581. — Ἑρμείαν. Quum ex Mercurii ministerio argumentum sibi sumserint critici nuperi, quo librum Ω Homero abjudicarent, eos refellit in Spicilegio ad vasa graeca Wagnerus. B. Montbel.: „Ce passage prouve ce que j'ai dit ailleurs (voy. les Observ. sur le v. 100 du 2. chant de l'Il. et 137 du 7. de l'Od.), que Mercure était une divinité propice, un dieu favorable aux mortels. Comme c'est ici Merc. et non Iris que Jupiter charge d'un message, le scholiaste dit que le poète prévient toute recherche à ce sujet, en nous instruisant de la cause qui fait préferer Merc.; c'est qu'il ne s'agissait pas ici d'une simple ambassade, puisque Jup. recommande à Merc., par amour pour Priam, de le dérober à tous les regards jusqu' à ce que celui-ci soit arrivé près d' Achille. Le scholiaste de Pierre Victorius fait observer aussi que Merc. est armé de la baguette destinée à endormir les gardes et à réveiller Priam. Quoique les scholies n'en disent rien, il est probable que ces observations étaient adressées à ceux qui s'autorisaient de ce passage pour soutenir que l'Iliade n'était pas du même auteur que l'Odyssée. En effet, dans l'Od. (ε', 29. cf. Od. κ', 277., où Mercure se rend auprès d'Ulysse pour le préserver des maléfices de Circé.) Jup. lui-même dit que Merc. est son messager." cf. ann. ad Vitam Homeri, vol. 1. p 6.

335—338. Schol. A: ἑταιρίσσαι. φίλον γενέσθαι καὶ ἑταῖρον. Ap.: ἑταίρῳ γενέσθαι καὶ συνεργῷ. h. in Ven. 95.: *Χαρίτων — αἵτε θεοῖσι Πᾶσιν ἑταιρίζουσι.* ἀγαπάζειν id dicit 464. Voss: *männern gesellig zu nahn.* vix aptum est huic loco id, quod legitur ap. Schol. Mosc.: — ἢ φιλοποιήσασθαι· πρὸς γὰρ τὸ φίλον αὐτὸν Ἀχιλλεῖ ποιῆσαι πέμπεται, quasi ἑταιρ. intelligendum esset ἑταιρίσαι τινά. sic quidem ν', 456.: μερμήριξεν, Ἤ τινά που Τρώων ἑταρίσσαιτο, *sibi socium adjungeret.* — ἔκλυες, *exaudire soles.* — Πηλείωνάδε, πρὸς Πηλείωνα. v. Scholl.

339—345. haec itidem leguntur Odyss. ε', 43—49, et 340—342., paucis mutatis, ibidem α', 96. — διάκτορος. β', 103. — ὑπὸ — πέδιλα. β', 44 etc. — τά μιν φέρον etc. Virg., quo loco haec expressit, Aen. 4, 238.: *dixerat. ille patris magni parere parabat Imperio; et primum pedibus* talaria *nectit Aurea*, quae sublimem alis, *sive aequora supra, Seu terram, rapido pariter cum flamine* portant. alata dixit talaria Mercurii, more recentiorum: nam ap Hom. soleae deorum non alis instructae sunt, sed divina vi portandi et sublimes extollendi illos praeditae; id quod pulcre ostendit J. H. Vossius in Epistolis mythol. 1, 19—22., qui ἡφαιστοτεύκτοις eas soleas annumerat. v. ann. ad

ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο·
εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης.
αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκανε·
βῆ δ' ἰέναι, κούρῳ αἰσυμνητῆρι ἐοικώς,
πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη.

convenit Priamum personatus Mercurius, seque illi comitem offert ad ferendam opem noctu proficiscenti.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρὲξ Ἴλοιο ἔλασσαν,
στῆσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιεν
ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν.
τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κῆρυξ
Ἑρμείαν, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, φώνησέν τε·
„Φράζεο, Δαρδανίδη· φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.
ἄνδρ' ὁρόω· τάχα δ' ἄμμε διαῤῥαίσεσθαι ὀΐω.
ἀλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, ἤ μιν ἔπειτα
γούνων ἁψάμενοι λιτανεύσομεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ."
Ὣς φάτο· σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δείδιε δ' αἰνῶς,

ν', 20. — *ἅμα πν. ἀνέμοιο*, *celeritate ventorum.* v. π', 149, τ', 415., Voss. l. c. p. 129. — *ῥάβδον*, τὸ κηρύκειον, caduceum, qua sopit excitatque viventes, animas autem mortuorum ad Inferos deducit. Virg. l. c.: *tum virgam capit; hac animas ille evocat Orco Pallentes, alias sub tristia Tartara mittit.* Schol. Vict.: ταύτην (τὴν ῥάβδον) Ἀπόλλων αὐτῷ ἔδωκεν, ὥς φησι Φερεκύδης. cf. h. Hom. in Merc. 529—532. — *θέλγει*, *delenit.* μ', 255. Eichh. ann. ad Virg. Aen. 4, 558, 559.: „Quant au portrait de Mercure, imité d'Homère (Il. 2, 57. et 24, 347.), il a produit chez les modernes une foule de copies, représentant des messagers célestes. Les plus remarquables sont l'ange du Tasse (*Jérusalem*, *ch.* 1. *st.* 13.); ceux de Milton (*Paradis*, *ch.* 3, 624 et 636.); et celui de Klopstock (*Messiade*, *ch.* 9, 485.)"

347, 348. *αἰσυμνητῆρι.* sic Ven. B, Barocc., Cantabr., Mori liber, Townl., unus Vindob., Vrat. b., H. Vrat. d. *αἰσιμνητῆρι*, quod eodem recidit. Hesych. plane: *αἰσυμνητῆρι.* vulgo tamen habetur *αἰσυητῆρι*, vocab. obscurum, forte, opinor, ortum, cum, *ν* littera omissa propter *μ* similem, haec ipsa quoque supra scripta evanuisset (*αἰσυμητῆρι*, *αἰσῡητῆρι*, *αἰσυητῆρι*). Schol. A.: αἰσυητῆρι. Ἀρίσταρχος αἰσυμνητῆρι, τουτέστι βασιλικῷ. Sch.: *αἰσυητῆρι.* (scrib. κούρῳ αἰσυμνητῆρι.) βασιλικῷ νέῳ. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐντίμῳ, τηροῦντι τὰ αἴσια, ὅ ἐστι τὰ δίκαια. v. Schn. h v. *juveni regi* pro *regio*, βασιλεῖ τὴν μορφὴν ἐοικότι, ut explicant Schol. B et alii, adscripto illo ex Odyss. ν', 222.: ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ, — *Παναπάλῳ*, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασι. Odyss. ω', 252.: οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι Εἶδος κ. μέγεθος· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας. cf. ib. ρ', 416, υ', 194, Il. γ', 170. — Sch.: *πρῶτον ὑπηνήτῃ.* ἀρχομένῳ γενειάζειν. ὑπῆναι δὲ καλοῦνται αἱ τρίχες αἱ περὶ τὰ χείλη, ὁ μύσταξ ἄρτι φυόμενος. οἱ δὲ κοινῶς εἶπον τὸ γένειον. *χαριεστάτη ἥβη.* ὡραία ἀκμή.

349—361. *σῆμα — Ἴλοιο.* κ', 415. — *ὄφρα πίοιεν Ἐν ποταμῷ.* notum *ἰδίωμα* Graecorum. Phaedrus quoque fab. 25.: *ubi canes Currentes dicunt bibere in Nilo flumine.* v. Viger. p. 610, 611. — *δὴ γὰρ*, ἤδη γὰρ, *jam enim.* — Sch.: *ἐξ ἀγχιμόλοιο.* (δ', 529 etc.) ἐκ τοῦ συνέγγυς. (*ἐφράσσατο*, *animadvertit.* ψ', 450, 453 etc. — *φράζεο.* ε', 440 etc. — Ap., hoc versu adscripto: *φραδέος.* συνετοῦ. ἀφραδέας dixit Odyss. λ', 475, ἀφραδέως γ', 436 etc.) *διαῤῥαίσεσθαι.* (β', 473 etc.) διαφθαρήσεσθαι. — *λιτανεύσομεν*, λιτ—ωμεν. — „*σὺν — χύτο*, συγχεῖσθαι elegans hoc sensu, quod et Latini dicunt *confundi.* Suet.

ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
στῆ δὲ ταφών· αὐτὸς δ' Ἐριούνιος ἐγγύθεν ἐλθὼν,
χεῖρα γέροντος ἑλὼν, ἐξείρετο καὶ προσέειπε·
„Πῆ, πάτερ, ὧδ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ἰθύνεις
νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
οὐδὲ σύγ' ἔδδεισας μένεα πνείοντας Ἀχαιοὺς,
οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασι;
τῶν εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
τοσσάδ' ὀνείατ' ἄγοντα, τίς ἂν δή τοι νόος εἴη;
οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσὶ, γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ,
ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὰ, καὶ δέ κεν ἄλλον
σεῦ ἀπαλεξήσαιμι· φίλῳ δέ σε πατρὶ ἐΐσκω."

amborum colloquium.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
„οὕτω πη τάδε γ' ἐστὶ, φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις.
ἀλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
ὅς μοι τοιόνδ' ἧκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,
αἴσιον, οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς,
πέπνυσαί τε νόῳ· μακάρων δ' ἔξ ἐσσι τοκήων."
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
„ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,

Caes. 7." *Ex Ern.* — ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν. λ', 668 etc. — ταφών. ι', 193 etc. — Ἐριούνιος. υ', 72, 34 etc. — ἐξείρετο. ε', 756 etc.

363—371. νύκτα δι' ἀμβροσίην. β', 57. cf. ξ', 78. — μένεα πνείοντας. γ', 8. — Schol. Mosc.: ἀνάρσιοι. (Od. κ', 459 etc.) ἀνάρμοστοι τὴν γνώμην, ἐχθροί. — νύκτα θοήν. κ', 394. — ὀνείατα, χρήματα, res pretiosas. v. ann. ad ι', 91. — νόος, *mens*, consilium. *quid cogitares* facere? — οὔτ' αὐτὸς — χαλεπήνῃ. hyperbaton. ordo: οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσι, ἄνδρ' ἀπ. — χαλεπ., γέρων — ὀπηδεῖ. vidit hoc H. Stephanus, alii non videntes turbant propter similia Odyss π', 71. et φ', 132. Sch.: ἀπαμύνασθαι. ἀποκωλύσαι, ἀποδιῶξαι. (ὅτε — χαλεπήνῃ. τ', 183.) οὐδέν. νῦν οὐδαμῶς. ἀπαλεξήσαιμι. (Odyss. ρ', 364.) ἀποστρέψαιμι.

373. οὕτω πη τάδε γ' ἐστὶ, *ita quidem hoc est*; verum est, quod dicis, me imprudenter profectum esse noctu, senem cum sene. — φίλον τέκος. 425. ejusmodi nomine compellari a senioribus solent juniores, et illi vicissim ab his patris, velut Priamus 362. v. ann. ad κ', 192.

374—377. ὑπερέσχεθε χεῖρα. δ', 249 etc. — Sch.: ὁδοιπόρον. συνοδόν. — (ἀντιβολῆσαι. δ', 342 etc.) αἴσιον. δεξιὸν, δίκαιον. (semel αἴσιον, saepe dixit αἴσιμον, αἴσιμα etc., sed diverso sensu. v. ζ, 62, θ', 72, Odyss. ψ', 14 etc. — εἶδος ἀγητός. ε', 787 etc) πέπνυσαι. συνετὸς εἶ, πεπαίδευσαι. semel dixit, πεπνυμένους autem saepissime. — μακάρων — τοκήων. beatos dicit parentes, quorum talis sit filius. nugantur vett., qui, opes parentum Mercurii praedicari putantes, quos parentes haud novit Priamus, omne genus felicitatis, formam, prudentiam, opulentiamque, his verbis significasse Homerum sibi persuaserunt. ad ipsam triadem Peripateticorum delabuntur Pseudoplutarchus vita Homeri et Scholiastae, quorum Victorii: τριὰς ἀγαθῶν, inquit, ἀπὸ ψυχῆς ἢ (scr. καὶ) τύχης. imo hisce probatum iverunt, fuisse Homerum Peripateticum. „notum est enim, sectas eum sibi omnes vindicasse. v. vel Seneca epist. 88." *Ex H.*

379. α', 286 etc.

380. κ', 384, 405, infra 656, Odyss. α', 169 etc.

ἠέ πη ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
ἄνδρας ἐς ἀλλοδαποὺς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ;
ἦ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρὴν,
δειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὤριστος ὄλωλε,
σὸς πάϊς· οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν."
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
„τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, τέων δ' ἔξ ἐσσι τοκήων,
ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες;"

Achillis se ministrum dicit Mercurius.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
„πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιὲ, καὶ εἴρεαι Ἕκτορα δῖον.
τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσας
Ἀργείους κτείνεσκε, δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ.
ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεὺς
εἴα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρείωνι.
τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ' ἤγαγε νηῦς εὐεργής·
Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι, πατὴρ δέ μοί ἐστι Πολύκτωρ.
ἀφνειὸς μὲν ὅγ' ἐστὶ, γέρων δὲ δὴ, ὡς σύπερ ὧδε·
ἓξ δέ οἱ υἷες ἔασιν, ἐγὼ δέ οἱ ἕβδομός εἰμι.
τῶν μέτα παλλόμενος κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἕπεσθαι·
νῦν δ' ἦλθον πεδίονδ' ἀπὸ νηῶν· ἠῶθεν γὰρ
θήσονται περὶ ἄστυ μάχην ἑλίκωπες Ἀχαιοί.
ἀσχαλόωσι γὰρ οἵδε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν."
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
„εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
εἶς, ἄγε δή μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον,
ἢ ἔτι πὰρ νήεσσιν ἐμὸς πάϊς, ἠέ μιν ἤδη
ᾗσι κυσὶν μελεϊστὶ ταμὼν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς."

381, 382. notant Scholl. B et Vict., id revera factum esse, cum Polydorum filium in Thraciam mitteret Priamus, auctore Euripide Hecuba.

384, 385. ὤριστος. λ', 288 etc. μάχης, *quod ad pugnam* bellumque *attinet.* — οὐκ ἐπεδεύετο. Schol. B: οὐχ ὑστέριζεν. v. ε', 636, ψ', 483, 484, etc.

387, 388. τίς δὲ — φέριστε. ζ', 123, ο', 247. — Sch.: τέων. (Odyss. ξ', 119, κ', 39 etc.) τίνων. (Matth. §. 152. ann. etc. — ὅς μοι Venetus uterque, Townl., Vrat. A, ed. Rom., H: ὥς μοι. — καλὰ, καλῶς, εὖ.) οἶτον. (γ', 417 etc.) μόρον. — ἀπότμου, infelicis. cf. Odyss. υ', 140, α', 219. — ἔνισπες. β', 80 etc.

390—396. πειρᾷ ἐμεῖο, καὶ εἴρεαι Ἕκτορα δ. hendiadys: *me tentans de Hectore sciscitaris?* cf. 433. — μάχῃ κυδ. ζ', 124 etc. — δαΐζων. η', 247 etc. — εὐεργής. Odyss. θ', 567, μ', 166 etc.

398. sic Harl., Townl., Mosc. 2. et unus Vindob. vulgo: ὅδ' ἐστί. v. ann. ad 207.

400—404. παλλόμενος, *sortitus.* ο', 191. — ἑλίκωπες Ἀχ. α', 389, γ', 190. — ἀσχαλόωσι. β', 293 etc. — καθήμενοι, *sedentes*, otiosi. v. α', 134, σ', 305. — Sch.: ἴσχειν. ἐπίσχειν, κωλῦσαι. „ἐσσυμένους πολέμου, ut ἐσσύμενός περ ὁδοῖο Odyss. δ', 733, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο ibid. α', 309 etc.; vel ἴσχειν πολέμου, *retinere a bello.*" Ex H. v. Matth. §§. 316. et 331.

407—409. πᾶσαν ἀληθείην κατ. h. e. πᾶν τὸ ἀληθὲς, *dic verum, nihil reticescens.* „similiter ψ', 361, Odyss. ρ', 122, η', 297" etc. *Ex H* — Sch.: μελεϊστί. κατὰ μέλος, *membratim.* „cf. Schol. B, Hesych. διαμε-

de corpore Hectoris bonum animum habere jubet Priamum: neque enim id canes dilaniasse.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
„ὦ γέρον, οὔπω τόνγε κύνες φάγον, οὐδ' οἰωνοί,
ἀλλ' ἔτι κεῖνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηῒ
αὔτως ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτη δέ οἱ ἠὼς
κειμένῳ, οὐδέ τί οἱ χρὼς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαὶ
ἔσθουσ', αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
ἦ μέν μιν περὶ σῆμα ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο
ἕλκει ἀκηδέστως, ἠὼς ὅτε δῖα φανήῃ·
οὐ δέ μιν αἰσχύνει. θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθὼν,
οἷον ἐερσήεις κεῖται, περὶ δ' αἷμα νένιπται,
οὐδέ ποθι μιαρός. ξὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν,
ὅσσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν.
ὥς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἷος ἑῆος,
καὶ νέκυός περ ἐόντος, ἐπεί σφι φίλος πέρι κῆρι“
Ὣς φάτο· γήθησεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
*„ὦ τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι

λεῖστι idem dixit Odyss. ι', 291. et σ', 349.“ *Ex H. et Kraus.*

413—422. *αὔτως*, *sic* ut ante jacuit, incolumis. „Schol. Vict. emendat.: *αὔτως*. (sic, ut plerique libri. v. α', 133.) *ὁμοίως τῷ ὅτε μετήλλαξεν*, *pariter ut vita excessit*“ Ex H. — *χρώς*, corpus. δ', 510 etc. — *σήπεται.* β', 135, τ', 27., qui locus omnino comparandus est. v. et supra 14—21. — *ἀρηϊφάτους.* τ', 31, Odyss. λ', 41. — *ἀκηδέστως.* χ', 465. — Sch.: *θηοῖό κεν.* (η', 444, ψ', 728 etc.) *θαυμάσειας ἄν.* — „Schol. Vict.: *ἐερσήεις.* *δεδροσισμένος, ὑγρότητα ἔχων, οὐ κατεσκελετευμένος. τοῦτο γὰρ διὰ τὴν νεφέλην Ἀπόλλων* (ψ', 188.), *ὥς πού φησιν* (ξ', 350, 351.)· *ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο, στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἐέρσαι.* similiter Scholl. B et Mosc. Ap.: *ἐερσήεις. δροσώδης κ. ἁπαλός· οἷον ἐερσ. κεῖται. καί* (ξ', 348.)· *λωτόν θ' ἑρσήεντα* etc. infra 757.: *νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι κεῖσαι.* annotavit Ern., similiter Latinos *roscidum* dicere pro tenero, molli, pulcro.“ *Ex H.* — *νένιπται*, *ablutum est.* η', 425.: *ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἄπο βρότον αἱματόεντα.* cf. λ', 828, 829 etc. — *μιαρός ἐστι.* Sch.: *μεμιασμένος.* idem: *μέμυκε.* (637.) *συμμέμυκε.* (*clausa sunt.* negavit Aristot., auctore Schol. Vict., cadaverum vulnera coire; sed ita natura comparatum esse, ut hient, oris seu labiis disjunctis. recte ille; sed cura deorum (ψ', 184—191.) contrarium nunc evenit in corpore Hectoris. Suidas v. *μεμυκότα* — *ἐκ παρατηρήσεως* [ex observatione peritorum] *Ὅμηρός φησι, τῶν ἐν πολέμῳ τρωθέντων τὰ τραύματα μὴ μύειν, μόνον δὲ τοῦ Ἕκτορος κατὰ θείαν πρόνοιαν.*) *ἐτύπη.* *ἐκ χειρὸς ἐτρώθη.* — *πολέες — ἔλασσαν.* χ', 369—375. — *ἑῆος*, *ἀγαθοῦ.* v. ann. ad α', 393. — *φίλος ἐστί.*

425—430. *καὶ ἐναίσιμα* etc. *etiam* diis justa praebere, non solum hominibus. Sch.: *ἐναίσιμα.* (β', 353, ζ, 519, Odyss. ρ', 321 etc.) *καθήκοντα.* „*justa, debita dona*, h. e. sacrificia, ab *αἶσα*, *portio.*“ Ex H. — *διδοῦναι* insolenter dixit pro *διδόναι.* E: — *τινὰ τῶν ἀντιγράφων ἐτόλμησαν γράψαι διδοῦναι πρὸς ὁμοιότητα ἴσως τοῦ τιθέναι τιθεῖναι διὰ διφθόγγου, ἢ τιθῆναι διὰ τοῦ η, ἐξ οὗ τὸ τιθήμεναι, παθὸν οὕτω πρὸς εὐχρηστίαν μέτρου.* hoc Catone contenti fuerunt editores. sed vereor ne Homeri esse arbitremur id, quod est librariorum, genuina infuscantium. nam quid, quaeso, est, quod poëtam coëgisse dicamus, ut inusitatam formam usurparet? cave credas metrum, ut putat E. poterat enim ille salvo metro dicere: *ὦ τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν διδόναι καὶ ἐν. δῶρα ἀθ.* accedit, quod pleraque exemplaria Eustathii aevo habuerunt *διδόναι*, ut hodieque Vrat. A et ed. Romana. id invenientes Metrici videntur male correxisse, cum non meminissent, saepe interpretationes fraudi fuisse verbis rarioribus. quid multa? dixit, opinor, noster *ἐναίσιμα δῶρα τι-*

ἀθανάτοις! ἐπεὶ οὔποτ' ἐμὸς πάϊς, εἴποτ' ἔην γε,
λήθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι.
τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ.
ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλεισον,
αὐτόν τε ῥῦσαι, πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσιν,
ὄφρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκωμαι."

Priami dona recusans Mercurius aurigat, et sopitis custodibus invehitur in castra Graecorum.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
„πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιὲ, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις,
ὅς με κέλεαι σέο δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆα δέχεσθαι.
τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι
συλεύειν, μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καί κε κλυτὸν Ἄργος ἱκοίμην,
ἐνδυκέως ἐν νηῒ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων·
οὐκ ἄν τίς τοι, πομπὸν ὀνοσσάμενος, μαχέσαιτο."
Ἦ, καὶ ἀναΐξας Ἐριούνιος ἅρμα καὶ ἵππους
καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσὶν,
ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἠΰ.
ἀλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο,
οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο.
τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος Ἀργειφόντης
πᾶσιν· ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας,

θῆναι ἀθανάτοις, *justa dona ponere seu persolvere diis.* dixere Graeci vulgo τιθέναι τόκον, εἰσφορὰς etc. id poëta eleganter transtulit ad sacrificia, quae velut justa homines praebent diis. Virg. A. 8, 61.: *mihi victor honorem Persolves* etc. insolens illud τιθῆναι boni viri illi, qui olim descripserunt chartas antiquas, interpretati fuerint διδόναι, quod apertum quia multis placuit, mox e margine in ipsum ordinem immigrasse videtur, ut fieri solet in hoc genere. velut apud Plautum Curculione, 4, 3, 3., vulgo haec leguntur: *nunc nisi tu mihi propere properas dare jam triginta minas, Quas ego apud te deposivi, vitam propera ponere;* sed in edd. mediis: *dare triginta minas*, exclusa particula ταυτολόγῳ, quam nemo requisiverit. at *dare* metro non sufficit. nempe simili menda id scriptum esse arbitror, cum Plautus dedisset, eleganti paronomasia: *nunc nisi tu m. pr. properas ponere trig. minas* etc. — εἴποτ' ἔην γε. γ', 180. — ἀπεμνήσαντο, *meminere*, ut Hesiodus Theog. 503.: οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων. semel hoc dixit, saepius autem ἐπιμνᾶσθαι, et habent hoc ipso loco aliquot MSS. et vett. edd. praeter Rom. ἐπεμνήσαντο. — θανάτοιο π. αἴσῃ. 750. cf. α', 418 etc. — ἄλεισον. λ', 774. — „αὐτόν τε ῥῦσαι, *et me ipsum tutare.* αὐτὸν, ἐμὲ αὐτὸν, ut inferius 503. similiter, ubi altera persona agitur, αὐτὸν est σεαυτὸν, velut β', 263. cf. Reiz. ann. ad Hesiod. Theog. 470. in ed. Wolf., et Fischer. Animadv. ad Weller. t. 2. p. 238." *E Krauseo.*

433—439. πειρᾷ ἐμεῖο. 390. — Scholl. B, Vict., Mosc.: παρὲξ Ἀχιλῆα. ἐκτὸς Ἀχιλλῆος, ἢ χωρὶς, ὡς τὸ (μή με) παρὲξ ἄγε νῆα (Odyss. ο', 200.), καὶ πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν. ι', 7. *seorsum ab Achille*, clam Achille. — δείδοικα. α', 555 etc. — κῆρι. 61. sic θυμῷ pro ἐν θυμῷ 236. — ἐνδυκέως. 158. — Sch.: ὁμαρτέων. (μ', 400 etc.) συντυχών. ἀκολουθῶν. ὀνοσσάμενος. (δ', 535, ι', 55 etc.) καταφρονήσας.

440—446. ἀναΐξας ἅρμα, ἀΐξας ἀνὰ ἅρμα. — νέον, νεωστὶ, modo, ut Odyss. γ', 318.: κεῖνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν Ἐκ τῶν ἀνθρώπων. cf. Ap. h. v. et infra 475. — Schol. Vict.: δόρπα, ὡς λύχνα. — praeterea E comparat τὸ ζυγὸν, τὸ δεσμὸν, τὸ κέλευθον. v. θ', 502, ι', 66, 88., collata ann. ad β', 381. — φυλακτῆρες, φύλακες. ι', 66, 80, 85 etc. — ὀχῆας. Townl.:

ἐς δ' ἄγαγε Πρίαμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπήνης.

aperit deus fores tabernaculi Achillei, et, invectis Priami donis, ipsum introire jubet; tum, deposita persona hominis, redit in Olympum.

Ἀλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο
ὑψηλὴν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες (ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν
λαχνήεντ' ὄροφον, λειμωνόθεν ἀμήσαντες,
ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι
σταυροῖσιν πυκινοῖσι· θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς
εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιῤῥήσσεσκον Ἀχαιοὶ,
τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων,
τῶν ἄλλων, Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιῤῥήσσεσκε καὶ οἶος),
δή ῥα τόθ' Ἑρμείας ἐριούνιος ὦξε γέροντι
ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλείωνι,
* ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονὶ, φώνησέν τε·
„Ὦ γέρον, ἤτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα,
Ἑρμείας· σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν.
ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ' Ἀχιλῆος
ὀφθαλμοὺς εἴσειμι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη,
ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
τύνη δ' εἰσελθὼν λαβὲ γούνατα Πηλείωνος,
καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠϋκόμοιο
λίσσεο, καὶ τέκεος, ἵνα οἱ ξὺν θυμὸν ὀρίνῃς."

ὀχῆα, ut 566. cf. μ', 121, 291, ν', 124, sed etiam μ', 455 et 460.

450—458. Sch.: δοῦρα. νῦν ξύλα. (ἐλάτης. ξ', 287.) κέρσαντες. (λ', 559, ξ', 466 etc.) περικόψαντες, σχίσαντες. — ἔρεψαν ὄροφον, germ. *sie dachten das Dach*, more Graecorum dixit, quem attigi ann. ad δ', 324, σ', 245 etc. non magis autem differunt inter se vocabb. ὄροφος et ὀροφὴ, quam γόνος et γονὴ, ἦχος et ἠχὴ, τρόχος et τροχὴ, φόνος et φονὴ, nec concesserim Pseudodidymo, ὄροφον esse εἶδος καλάμου πρὸς ὀροφὴν ἐπιτηδείου, quod genus calami ignorant Theophrastus et plantarum historiae scriptores. sed calamos poëta vocat ὄροφον, quia illis integebantur domus et conclavia. — Sch.: λαχνήεντ' ὄροφον. τὸν δασύν. λέγει δὲ τὴν ἀπὸ τῆς καλάμης ὕλην, καὶ τῆς τούτων κόμης. (Plin. H. N. 24, 11., secundum Dioscoridem: *arundinum* lanugo [ἡ ἀνθήλη τῶν καλάμων], *illita auribus, obtundit auditum.*) λειμωνόθεν ἀμ. (v. ann. ad 165.) ἐκ λειμῶνος θερίσαντες. σταυροῖσιν. (Odyss. ξ', 11.) ὀξέσι ξύλοις, σκόλοψι. („hinc apparet, Graecorum κλισίας fuisse tuguria, stipitibus compacta. v. excurs. 17. ad Virg. Aen. 1." etc. H. cf. Köpkei *Kriegsw. d. Gr.* p. 180, 181.) ἐπιβλής. (intell. ὀχεύς.) ὁ τῇ θύρᾳ ἐπιβαλλόμενος μοχλός. ἐπιῤῥήσσεσκεν. ἐπέβαλλεν, ἐπέκρουεν, *ἢ μετετίθετο.* scribamus ἤγουν ἐπετίθετο. fefellit compendium τοῦ ἤγουν, de quo Bast. ap. Bredow. Epist. Paris. p. 53 seqq. — ἀναοίγεσκον. praepositio verbalis haud elisa. v. ann. ad 42. — κληῖδα. τὸν μοχλόν. v. ann. ad 318. — δῶρα Πηλείωνι, ut Hesiodus Th. 93.: τοίη τοι Μουσέων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισι. v. ann. ad τ', 35.

459. alienus est dativus. scribamus ἐπὶ χθόνα, ut λ', 618.: αὐτοὶ μέν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα etc. α et ι alias quoque permixta deprehendas.

462—467. πάλιν εἴσομαι, redibo. v. φ', 335 etc. — νεμεσσητὸν, *indignum.* — βροτοὺς ἀγαπαζέμεν. idem in superioribus, 335., dixit ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι. interpres lat.: *mortales fovere palam.* Voss.: *denn unanständig ja wär' es, Wenn ein unsterblicher gott für sterbliche sorgte so sichtbar.* — τύνη. ε', 485 etc. — „ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς. nunc τὴν εἰς ἔλεον κίνησιν notat; at infra 568. τὸν εἰς χόλον ἐρεθισμόν. cf. 560." *Ex H.*

supervenit Achilli Priamus, eique supplicat pro filio redimendo.

Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον
Ἑρμείας· Πρίαμος δ' ἐξ ἵππων ἆλτο χαμᾶζε,
Ἰδαῖον δὲ κατ' αὖθι λίπεν. ὁ δὲ μίμνεν ἐρύκων
ἵππους, ἡμιόνους τε· γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἴκου,
τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἵζεσκε διΐφιλος. ἐν δέ μιν αὐτὸν
εὗρ'· ἕταροι δ' ἀπάνευθε καθείατο. τὼ δὲ δύ' οἴω,
ἥρως Αὐτομέδων τε, καὶ Ἄλκιμος, ὄζος Ἄρηος,
ποίπνυον παρεόντε· νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς,
ἔσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα στὰς
χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας
δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἵ οἱ πολέας κτάνον υἷας.
ὡς δ' ὅταν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅστ' ἐνὶ πάτρῃ
φῶτα κατακτείνας ἄλλων ἐξίκετο δῆμον,
ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας,
ὣς Ἀχιλεὺς θάμβησεν, ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα,
θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.
τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπε·

flebilis Priami oratio.

„Μνῆσαι πατρὸς σοῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
τηλίκου, ὥσπερ ἐγὼν, ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ.
καὶ μέν που κεῖνον περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες

470—483. *ἐρύκων.* λ', 48 etc. — *ἰθὺς οἴκου.* ε', 849 etc. — *ἐν δὲ, ἔνδον δέ.* praepositio sensu adverbii. Matth. §. 594. — *Alcimus* idem qui Alcimedon π', 197 etc. — *ὄζος Ἄρηος.* β', 540 etc. — *ποίπνυον.* α', 600, ξ', 155 etc. — *νέον.* 444. — *ἔσθων, ἐσθίων.* θ', 231.: ἔσθοντες κρέα πολλά. — *ἄτη πυκινὴ*, *magna calamitas.* dictum, ut πυκινὸν ἄχος π', 599. Sch.: ἔθος ἦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, τὸν ἀκούσιον φόνον ἐργασάμενον φεύγειν ἐκ τῆς πατρίδος, κ. παραγίνεσθαι εἴς τινος οἰκίαν ἀνδρὸς πλουσίου, κ. καθίζειν ἐπὶ τῆς οἰκίας (imo: ἑστίας. vidit H.), συγκεκαλυμμένον, καθαρσίων δεόμενον. exempla καθάρσεως habentur ap. Herod. 1, 35, Paus. 2, 31, Apollod. 2, 6, 2; 3, 13, 2; Apollon. Rhod. 4, 700 et seqq., quae loca H commemoravit. ipsum poëtam evolvi jussit Montbel. ψ', 84 90 et Odyss. ο', 224. sic ap. Schillerum Johannes parricida veste obvolutus supplicat Tellio. — *ἀφνειοῦ.* β', 570 etc. — *θάμβος, θάμβησεν.* α', 199, γ', 342 etc.

486—506. exemplar orationis ad commovendam miserationem compositae; de quo Quintil. 10, 1, 49.: *epilogus quidem quis unquam poterit illis Priami rogantis Achillem precibus aequari?* cf. Dionys. Hal. Art. rhet. 9, 15., Rollin *Traité des Etudes* etc. — Sch: *τηλίκου.* τοιαύτην ἡλικίαν ἔχοντος. (Peleum senem decrepitum vidimus τ', 334—336. Schol. Vict.: Ζηνόδοτος πρεσβύτερον Πηλέα φησὶν, ἐπεί γε συστρατεύσας Πηλεῖ Ἡρακλῆς ἀπέδοτο Ἡσιόνῃ μικρὸν ὄντα τὸν Πρίαμον. E quoque multo majorem natu esse ait Peleum, qui comes fuerit Herculi in expeditione ista, cum captus est Laomedontis puer Priamus, tum Podarces dictus. v. Apollod. 2, 6, 4. sed recte H primum haec ἔξω τοῦ ἔπους esse dicit; deinde per se inepta esse: nam in mythis semel poëtarum usu receptis non quaeri de annis; sumi certas heroum γενεὰς, ad quas pleraque revocentur; quemadmodum Peleus interfuisse dicatur expeditioni Argonautarum; item venationi Calydoniae; minus etiam poëtas connubia ad veritatem temporumque rationes exigere. — *ὥσπερ ἐγώ.* proprie dictum oportuit ἥλικος ἐγώ. sic ὅσσον et ὣς sibi respondent Odyss. η', 108, 109., ut Schol. Vict. annotavit. est sane Hom. in hoc genere negligentior. — *ὀλοῷ*, *pernicioso*, funesto. v. γ', 133 etc. — *γήραος οὐδῷ.* χ', 60 etc. — *καὶ — τείρουσι.* non revera sic esse ait, sed

τείρουσ', οὐδέ τίς ἐστιν ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι·
ἀλλ' ἤτοι κεῖνός γε, σέθεν ζώοντος ἀκούων,
χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπί τ' ἔλπεται ἤματα πάντα
ὄψεσθαι φίλον υἱὸν, ἀπὸ Τροίηθε μολόντα·
αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινά φημι λελεῖφθαι.
πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἷες Ἀχαιῶν·
ἐννεακαίδεκα μέν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτοὺς,
τὸν σὺ πρώην κτεῖνας, ἀμυνόμενον περὶ πάτρης,
Ἕκτορα. τοῦ νῦν εἵνεχ' ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
λυσόμενος παρὰ σεῖο, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
ἀλλ' αἰδεῖο θεοὺς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
μνησάμενος σοῦ πατρός! ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ·
ἔτλην δ', οἷ' οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.“

motus Achilles illius precibus collacrimat, et solatur senem.

Ὣς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο·
ἁψάμενος δ' ἄρα χειρὸς ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
τὼ δὲ μνησαμένω, ὁ μὲν Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο,
κλαῖ' ἁδινὰ, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθείς·
αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἑὸν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὖτε
Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
αὐτὰρ ἐπεί ῥα γόοιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεὺς,
[καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων,]
αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὦρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,

fieri posse ut ita sit, quae vis est ποὺ particulae. Schol. Vict.: ὁ μὲν ἀντὶ τοῦ μήν. hos versus H ansam dedisse putat Tragicis ad fingendum Pelei grandaevi calamitates.) ἀμφὶς ἐόντες. περὶ αὐτὸν οἰκοῦντες. — ἀρήν. v. ξ', 485. — λοιγόν. α', 67 etc. — ἐπί τ' ἔλπεται, *et porro sperat.* — πανάποτμός εἰμι. — ἰῆς ἐκ νηδύος, *uno ex ventre* Hecubae. plures uxores duxit Priamus, more barbarorum, quem notant Athenaeus 13. p. 556. et, illum secutus E h. l., cum pellices tantum habere liceret Graecis, et ne id quidem impune omnibus, quod vel ex Agamemnonis caede intelligas, cui caedi Cassandrae amorem praetendit Clytaemnestra. v. φ', 84 — 88 et ann. ad α', 31, ι', 664. — εἴρυτο. π', 542. — αὐτοὺς, τοὺς ἀστούς. — ἀπερείσι' ἄποινα. α', 13 etc. — αὐτόν τε. intell. ἐμὲ, ut 430. — ἔτλην δὲ, *sustinui enim.* 519. — ἐπιχθόνιος. α', 266 etc. — ἀνδρὸς — ὀρέγεσθαι. hyperbaton, siquidem ordo hic est: ὀρ. στόμα ποτὶ χεῖρε ἀνδρὸς παιδ., *ore admoveri manibus viri ejus, qui filium occiderit.* Schol. Vict.: χεῖρε δυϊκῶς. εἶπε γάρ (478.)· καὶ λάβε (κύσε) χεῖρας δεινὰς etc. item Sch.: τοῦ φονέως μου τῶν παίδων τὰς χεῖρας προσάγειν τῷ στόματι, καὶ φιλεῖν. sed graece χεῖρε ὀρέγεσθαι non potest intelligi *alterius* admovere manus. nec gestum illum Thetidis α', 501. manu fecisse dicitur Priamus.

507 — 510. πατρός. genit. causae. ἵμερον — γόοιο. ψ', 14. — ἦκα. γ', 155 etc. — ἐλυσθείς. ψ', 393. — γόοιο τετάρπετο. ψ', 10, ι', 701, infra 633.

514. versus ineptus Schol. Vict.: ἀθετεῖ ὁ Θρᾷξ (Dionysius Thrax)· ὁ γὰρ ἵμερος περὶ μόνην τὴν ψυχήν. — „possis commemorare, tanquam simile, illud ζ', 140.: θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἵλετο γούνων: sed metus sentitur pedibus maxime et manibus.“ H.

515 — 526. χειρός. χειρί. v. π', 406,

οἰκτείρων πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

verba facit Achilles de varia fortuna mortalium.

„Ἆ δείλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν!
πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
υἱέας ἐξενάριξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἕζευ ἐπὶ θρόνου· ἄλγεα δ' ἔμπης
ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ.
οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
ζώειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσίν.
δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει
δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δέ τ' ἐάων.
ᾧ μέν κ' ἀμμίξας δοίη Ζεὺς τερπικέραυνος,
ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δοίη, λωβητὸν ἔθηκε,
καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει,

η', 410. — ἆ δειλέ. λ', 441 etc. — ἄνσχεο, ἀνάσχεο, *tolerasti.* — ἔτλης. 505. — ἐξενάριξα. ε', 151 etc. similia dixit Hecuba in superioribus, 203—205. — κατακεῖσθαι, *jacere*, quiescere. — ἐάσομεν, ἐάσωμεν. — πρῆξις, *actio* vel *processus.* nihil proficit luctus. Schol. Vict.: πρῆξις. ἄνυσις διὰ θρήνου. λείπει δὲ (?) ἡ ἕξ. ὅτι δὲ ἄπρακτον ἡ ἀνία, καὶ οἱ φιλόσοφοί φασι, καθὸ μὴ διορθοῦταί τι τῶν ἠτυχημένων. sententia saepe usurpata. v. inprimis, monstrante H, Soph. El. 132—136. — „ἐπεκλώσαντο. Schol. B: εἱμαρμένον ἐποίησαν, ἐπεμοίρησαν. a κλώθειν, unde et nomen Κλωθώ. Odyss. α', 17.: τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ, οἶκόνδε νέεσθαι. ib. γ', 208.: ἀλλ' οὔ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον. cf. Odyss. θ', 579, π', 64, Eurip. Or. 12., ubi v. Schol., collato indice Scriptorum rei rust., a Schneidero editorum, v. Tela." *Ex H.* — Sch.: ἀκηδέες. (φ', 123.) ἄλυποι. „versus modo singuli, modo conjuncte laudati a scriptoribus, Stob. Serm. 96. et 123., Plut. de aud. poët. p. 20 F. et p. 22 B, aliisque. — δειλοῖσι. δειλαίοις, οἰζυροῖς." *Ex H.*

527—533. comparant mythum de Pandorae dolio ap. Hesiodum O. et D. 94 seqq., et alterum quorundam e recentioribus de uno dolio bonorum et duobus malorum; cujusmodi et illud est ap. Pind. Pyth. 3, 145.: ἓν παρ' ἐσλὸν πήματα σύνδυο δαίονται βροτοῖς Ἀθάνατοι. — κακῶν. h. e. ἕτερος μὲν κακῶν, ellipsi haud insolita, quam notarunt Schol. Venetus A et Pindari l. c. Plato de Rep. 2. p. 379 D., ubi haec laudat suo modo: ὁ μὲν ἐσθλῶν, αὐτὰρ ὁ δειλῶν. — ἕτερος δέ τ' ἐάων. sic H, hiatum vitans, qui inest in scriptura librorum hac ἕτ. δὲ ἐάων. — ἐάων, *bonorum.* Odyss. θ', 325, 335. — ἀμμίξας, ἀναμίξας, *commiscens* bona et mala. — Sch.: ἄλλοτε μέν τε — ἐσθλῷ. ἀντὶ τοῦ, ὁτὲ μὲν ἐν κακοῖς γίνεται, ὁτὲ δὲ ἐν ἀγαθοῖς. κύρεται. (γ', 23, ψ', 428, 821.) ἐντυγχάνει, κυριεύει. — „λωβητὸν ἔθηκεν, ἐλωβήσατο, λωβᾶται, βλάπτει. Soph. Phil. 1051.: ὢ τλάμων ἄρ' ἐγὼ Καὶ μόχθῳ λωβατός, h. e. βλαπτόμενος." *Ex H.* Schol. Soph. l. c.: ἐπίπονος. cf. Wakefield. — βούβρωστις. Schol. A: κυρίως ὁ μέγας καὶ χαλεπὸς λιμός· νῦν δὲ ἀντὶ τῆς μεγάλης ἀνίας κ. λύπης κεῖται ἡ λέξις etc. similiter Sch. et alii; sed recte H famem inopiamque infelicium dici putat, ut Callim. h. in Cer. 103.: νῦν δὲ κακὴ βούβρωστις ἐν ὀφθαλμοῖσι κάθηται, et Horat. A. P. 96.: *Telephus et Peleus — pauper et exul* etc. Eurip. Phoen. 367.: πόθεν δ' ἐβόσκου, πρὶν γάμοις εὑρεῖν βίον; Πολυνείκης. Ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν. nihil magis quam famem timent heroës. τ', 353.: ἡ δ' Ἀχιλῆϊ Νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν Στάξ', ἵνα μή μιν λιμὸς ἀτερπὴς γούναθ' ἵκηται. Eurylochus Odyss. μ', 342.: πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσι, Λι-

φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε βροτοῖσιν.
ὣς μὲν καὶ Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
ὄλβῳ τε, πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσι,
καί οἱ θνητῷ ἐόντι θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν·
ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακὸν, ὅττι οἱ οὔτι
παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων,
ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδέ νυ τόνγε
γηράσκοντα κομίζω, ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
ἧμαι ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων, ἠδὲ σὰ τέκνα.
καὶ σὲ, γέρον, τοπρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι
(ὅσσον Λέσβος ἄνω, Μάκαρος ἕδος, ἐντὸς ἐέργει,
καὶ Φρυγίη καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων,
τῷ σε, γέρον, πλούτῳ τε, καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι)·
αὐτὰρ ἐπεί τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίωνες,
αἰεί τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ', ἀνδροκτασίαι τε.
ἄνσχεο, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν·
οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος,
οὐδέ μιν ἀνστήσεις· πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα."

μῷ δ' οἴκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν. — Sch.: φοιτᾷ. (γ', 449 etc.) ἐπιπορεύεται, ἐπέρχεται.

535—545. πάντας — ἐκέκαστο. h. e. ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις. Odyss. ω', 508.: οἳ τὸ πάρος περ Ἀλκῇ τ', ἠνορέῃ τε, κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν. cf. β', 530, δ', 339, Odyss. δ', 725 etc. — Sch.: γονή. (Odyss. δ', 755.) γέννησις. κρειόντων. κρατίστων. (imo: κρατούντων. recte interpres: *soboles regno successura.*) παναώριον. παντελῶς ἄωρον ἀποθανούμενον, κ. νέον κομιδῇ δύσμορον. (γηράσκοντα κομίζω. id una voce dicitur γηροκομῶ, ut B et Schol. Vict. notarunt. Sch.: κομίζω. ἐπιμελείας ἀξιῶ. — ἧμαι, *sedeo*, retineor. α', 134 etc.) κήδων. (ι', 615 etc.) λυπῶν. — καὶ σὲ, *te quoque.* — εἶναι, *fuisse.* v. Matth. §. 499. — ὅσσον Λέσβος ἄνω etc. regnum Priami significat partibus utrinque extremis, Lesbo insula ad meridiem, et Phrygia atque Hellesponto ad orientem et septentrionem. ἄνω, καθύπερθε, *supra*, ultra alias regiones intermedias. non ex abundanti addi solent ejusmodi adverbia, ut visum est nonnullis, sed faciunt ad declarandam et velut ob oculos ponendam rem, quae dicitur. de *Lesbo* v. ι', 664, Odyss. δ', 342. et generatim de ditione Priami ann. ad β', 816. Sch.: Λέσβος — ἕδος. ἀντὶ τοῦ οἰκητήριον. ἔκτισε γὰρ τὴν Λέσβον Μάκαρ ὁ Κρινάκου, καὶ ἐβασίλευσεν αὐτῆς. (similiter Schol. A. Μακαρεὺς ὁ Κρινάκου τοῦ Διὸς ex Hesiodo et aliis poëtis memoratur ap. Diod. Sic. 5, 81., κατοικῶν δ' ἐν Ὠλένῳ, inquit, τῆς τότε Ἰάδος, νῦν δ' Ἀχαΐας καλουμένης. εἶχε δὲ λαοὺς ἠθροισμένους, τοὺς μὲν Ἴωνας, τοὺς δ' ἐξ ἄλλων ἐθνῶν παντοδαπῶν συνεῤῥυηκότας. καὶ τὸ μὲν πρῶτον τὴν Λέσβον κατῴκισε, (male codd.: κατῴκησε.) μετὰ δὲ ταῦτα, ἀεὶ μᾶλλον αὐξόμενος διά τε τὴν ἀρετὴν τῆς νήσου, κ. τὴν ἰδίαν ἐπιείκειάν τε καὶ δικαιοσύνην, τὰς συνέγγυς νήσους κατεκτᾶτο, καὶ διεμέριζε τὴν χώραν, ἔρημον οὖσαν. ex Heliadis est ille *Macar*, de quo dicit Schol. B, qui occiso fratre Tenage ex Rhodo profugerunt. Diod. 5, 57.: τούτων δὲ Μάκαρ μὲν εἰς Λέσβον ἀφίκετο, Κάνδαλος δὲ εἰς τὴν Κῶ etc. cf. h. Hom. in Apoll. 37.) ἐέργει. (β', 617 etc.) ἀποχωρίζει, διορίζει. ἀπείρων. (η', 446 etc.) μέγας. πλατὺν eodem sensu dixit Hellespontum ρ', 432. et η', 86., ubi v. ann.

546. hanc scripturam invenisse in libris videtur E. vulgo: τῶν σε etc., trepidantibus viris doctis. ille igitur: τῶν, inquit, ἤγουν ἐφ' ὧν, ἢ ὧν πάντων πλέον, (!) ἢ καὶ ἄλλως δίχα τοῦ ν, τῷ, ἀντὶ τοῦ διὸ etc. — Sch.: κεκάσθαι. κεκοσμῆσθαι. v. 535.

549—558. ἀλίαστον. 760, β', 797 etc. — πρήξεις, *proficies.* cf. 524. — ἀκαχήμενος. ε', 24 etc. — οὐδέ μιν — πάθησθα. *neque enim illum suscitabis; quin potius ipse graviori malo implicabere.* v. ann. ad α', 29. — „ἀν-

instat Priamus; sed male accipitur ab Achille.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
„μή με πω ἐς θρόνον ἵζε, διοτρεφὲς, ὄφρα κεν Ἕκτωρ
κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδὴς, ἀλλὰ τάχιστα
λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
πολλὰ, τά τοι φέρομεν. σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεί με πρῶτον ἔασας."
[αὐτόν τε ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος Ἠελίοιο.]
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς
Ἕκτορά τοι λῦσαι. Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε
μήτηρ, ἥ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
καὶ δέ σε γιγνώσκω, Πρίαμε, φρεσὶν, οὐδέ με λήθεις,
ὅττι θεῶν τίς σ' ἦγε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
οὐ γάρ κε τλαίη βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
ἐς στρατόν· οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι, οὐδέ κ' ὀχῆας
ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων.
τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς,
μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω,
καὶ ἱκέτην περ ἐόντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς."

accepto tamen pretio, lavari et vestibus involvi jubet corpus Hectoris, ipseque id feretro et plaustro imponit.

Ὣς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
Πηλείδης δ' οἴκοιο, λέων ὥς, ἆλτο θύραζε,
οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε δύω θεράποντες ἕποντο,
ἥρως Αὐτομέδων ἠδ' Ἄλκιμος, οὕς ῥα μάλιστα
τῖ' Ἀχιλεὺς ἑτάρων μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
οἳ τόθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους, ἡμιόνους τε,
ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος,

στήσεις. cf. 756, Soph. El. 137, Eurip. Alc. 945, 946. — „ἀκηδής. Sch. B: κηδείας παρ' ἐμοῦ μὴ τυχών. id ἀκηδέστως dixit 417." *Ex H.* lex. Bekk. p. 364.: ἀκηδὴς, ἄταφος. — Sch.: ἀπόναιο. (λ', 762 etc.) ἀπολαύσειας. — ἔασας, *dimisisti* abs te salvum. v. 569, 684 et ann. ad υ', 312. hunc sensum τοῦ ἔασας qui minus perspicerent, adjecisse videntur putida illa αὐτόν τε — Ἠελίοιο, quae non leguntur in melioribus libris, cum a Veneto discessi. alii scripserunt ἕασας, ἐχαροποίησας, ἀπὸ τοῦ ἥδω, ἥσω, ἧσας, καὶ ἐν διαιρέσει ἕασας, ut Etymologus interpretatur p. 307, 6.; sed p. 398, 6. istud ἕασας duxit ab ἑῶ, τὸ εὐφραίνομαι, cum cogitaret haud dubie εὐφραίνω. v., si tanti est, H.

560—570. ἐρέθιζε, *irrita.* offendit Achillem necessitas reddendi corporis Hectorei propter amorem Patrocli. v. 592—595. quare Priamum ea de re verba facere vetat, ne ipse irato sibi poenas det, quamvis supplex ad pedes suos provolutus. cf. 586. — καὶ δέ σε — Ἀχαιῶν. notus dicendi modus Graecorum pro hoc καὶ δὴ γιγνώσκω, ὅτι θεῶν τίς σ' ἦγε etc. — ἡβῶν. ε', 550, μ', 282 etc. — φυλάκους etiam Herodotus dixit. alioqui ponere suaderem φύλακας, ut quod depravatum videri posset propter α et ου litterarum similitudinem in libris scriptis. — Sch.: μετοχλίσσειε. (Odyss. ψ', 188.) μετακινήσειε. — Διὸς, Διὸς ξενίου. — ἀλίτωμαι. 586, τ', 265 etc. — ἐφετμάς. α', 495 etc.

572—584. οἴκοιο, ἐξ οἴκοιο. Matth. §. 331, ε', 187 etc. — Sch.: καλήτορα. ἐπιθετικῶς τὸν κήρυκα, ἀπὸ τοῦ βοᾷν κ. συγκαλεῖν τὸν ὄχλον. „est καλήτωρ idem, qui post Homerum fuit κλήτωρ. comparat E ἀστυβοώτην infra

κάδδ' ἐπὶ δίφρον εἷσαν· ἐϋξέστου δ' ἀπ' ἀπήνης
ἥρεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.
κάδδ' ἔλιπον δύο φάρε', ἐΰννητόν τε χιτῶνα,
ὄφρα νέκυν πυκάσας δώῃ οἶκόνδε φέρεσθαι.
δμωὰς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ', ἀμφί τ' ἀλεῖψαι,
νόσφιν ἀειράσας, ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱὸν,
μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένῃ κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο,
παῖδα ἰδὼν, Ἀχιλλῆϊ δ' ὀρινθείη φίλον ἦτορ,
καί ἑ κατακτείνειε, Διὸς δ' ἀλίτηται ἐφετμάς.
τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
αὐτὸς τόνγ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας,
ξὺν δ' ἕταροι ἤειραν ἐϋξέστην ἐπ' ἀπήνην,
ᾤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·

Patrocli animam Achilles allocutus, ne sibi succenseat, Priamum adhibet in convivium, Niobes fata miserabilia memorans, quae tamen cibum sumserit.

„Μή μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, αἴ κε πύθηαι
εἰν Ἄϊδός περ ἐὼν, ὅτι Ἕκτορα δῖον ἔλυσα
πατρὶ φίλῳ, ἐπεὶ οὔ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα·
σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσσ' ἐπέοικεν."
Ἦ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἤϊε δῖος Ἀχιλλεὺς,
ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ, ἔνθεν ἀνέστη,
τοίχου τοῦ ἑτέρου, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον·
„Υἱὸς μὲν δή τοι λέλυται, γέρον, ὡς ἐκέλευες,
κεῖται δ' ἐν λεχέεσσ'. ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφιν
ὄψεαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου.
καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,

701. et ἠπύτην η', 384." *Ex H.* — ἐρύσαιτο, *retraheret*, h. e. reprimeret. v. ε', 456 etc. quidam libri ap. Schol. A.: κατερύκοι, quod placuit Heyneo et Schneidero v. ἐρύομαι, nobis autem videtur esse interpretatio vocabuli sensu rariore usurpati.

592—595. Sch.: σκυδμαινέμεν. σκύζεσθαι. (113. Schol. Vict.: τοῦτο σκυδάζειν Σοφοκλῆς φησιν ἐν τῷ Αἴαντι. minime, nec aliunde novimus id verbum. sed Eurip. El. 763 dixit χὠ μὲν σκυθράζει, h. e. σκυθρωπάζει: hoc dicere puto Scholiasten.) ἀποδάσσομαι. (ρ', 231, χ', 118.) ἀπομερίσω. impertire Patroclo vult Achilles de pretio corporis Hectorei, sive ludis funebribus denuo celebrandis, ut putant Scholiastae, sive sepulcro splendidiore exstruendo.

597—607. κλισμῷ. θ', 435. — τοίχου τοῦ ἑτέρου. ι', 219. — ἄγων, *avehens* illum. — Sch.: καὶ γὰρ — σίτου. Νιόβη θυγάτηρ μὲν ἦν Ταντάλου, γυνὴ δὲ Ἀμφίονος. συνοικοῦσα δὲ αὐτῷ παῖδας ἔσχε δυοκαίδεκα, ἓξ μὲν θηλείας, ἓξ δὲ ἄῤῥενας, ἐπαρθεῖσά τε τῷ πλήθει τῶν παίδων, κ. τῇ καλλονῇ, ὠνείδιζε τῇ Λητοῖ, ὅτι δύο μόνους ἐγέννησεν, Ἀπόλλωνα κ. Ἄρτεμιν, κ. ὅτι εὐτεκνοτέρα αὐτῆς ἐστιν. ἀγανακτήσαντες δὲ οἱ θεοὶ ἔπεμψαν τοῖς παισὶν αὐτοῖς (αὐτῆς) θάνατον· καὶ Ἀπόλλων μὲν τοὺς ἄῤῥενας ἀναιρεῖ κυνηγετοῦντας ἐν Κιθαίρωνι, Ἄρτεμις δὲ τὰς θηλείας ἐπ' οἴκου οὔσας. θρηνοῦσαν οὖν τὴν Νιόβην ἀφάτως τὸ τοιοῦτον δυστύχημα Ζεὺς ἐλεήσας εἰς λίθον μετέβαλεν, ὃς καὶ μέχρι νῦν ἐν Σιπύλῳ τῆς Φρυγίας ὁρᾶται παρὰ πάντων, πηγὰς δακρύων προϊέμενος. ἡ ἱστορία παρ' Εὐφορίωνι. (alii aliter. v. inprimis Apollod. 3, 5, 6. cum annotatis Heynei, Ovid. Met. 6, 146 seqq., et Fabronii librum de signis Niobes et ejus liberorum, quae Florentiae asser-

τῇπερ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες.
τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
χωόμενος Νιόβῃ, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
οὕνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῄω·
φῆ δοιὼ τεκέειν, ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς.
τὼ δ' ἄρα, καὶ δοιώ περ ἐόντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν.
οἱ μὲν ἄρ' ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
κατθάψαι· λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων.
τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ Οὐρανίωνες·
ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα·
* νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν,
ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς

vantur. — pro 12 liberis recentiorum alii 14, alii 20 numerarunt. cf. Gell. 20, 7., Aelian. V. H. 12, 36 etc. „Narrat Crates Epistola 20. inedita, Diogenem a piratis captum, quum socios lacrymantes cerneret, non despondisse animum, sed, ἄρτου ἐπιλαβόμενος, ἤσθιε, καὶ ἡμῖν προσώρεγεν· ἀπονευόντων δὲ ἡμῶν, προσδέξασθαι ἔφη· καὶ γάρ τ' ἠ. Νιόβη ἐμν. σίτου. καὶ τοῦτο μετὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος εἰπὼν etc. meminit hujus versus Seneca Epist. 63.“ *Boisson.* — ἀπ' ἀργ. βιοῖο. h. e. ἀργυρέῳ βιῷ. causam indicat ἀπὸ, ut ἐκ, διά, ὑπό. v. Matth. § 401, ann. 2. — ἰοχέαιρα. ε', 53 etc.) ἰσάσκετο. ἐξισοῦτο.

610 — 614. ἐν φόνῳ, ἐν αἵματι, ut ἐν φονῇσι κ', 521. minus bene Scholl. B, Vict. et E: ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ ἐφονεύθησαν. — λαοὺς δέ. δὲ causale. lepide Sch.: λαοὺς — Κρονίων. ἀντὶ τοῦ λιθίνους τὰς ψυχὰς κ. ἀσυμπαθεῖς ἐποίησε πρὸς τὸ μὴ θάψαι. mirum sane, quos sepeliri noluerit Jupiter a civibus, eos deinde ab ipsis diis sepeliri. solus hoc tradidit Homerus. — κάμε, *fessa est.* φ', 26.: ὁ δ' ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων. cf. ψ', 63, Odyss. φ', 150.

614. non magis nobis quam Scholiastae A placet ter illata ἐν praepositio. Vrat. b. mendose: πέτραις ἢ ἐν οὔρ. scribamus πέτρῃσι καὶ οὔρ. haud raro confusa καὶ et ἤ: v. α', 114, ι', 231. Sch.: οἰοπόλοισιν. (ν', 473, Odyss. λ', 573 etc.) ἐρήμοις. „rediit ad patrem Niobe liberis interfectis, et ab Jove precibus impetravit, ut in lapidem mutaretur, teste Apollodoro. — *Sipylus* et montis et urbis Lydiae nomen est. urbem terrae motu periisse auctor est Democles ap. Strab. 1. p. 58., fuitque totus iste tractus ipsius geographi memoria ignibus subterraneis infestatus. v. Strab. 12. p. 578. et sequ. Paus. 1, 21.: — ταύτην τὴν Νιόβην καὶ αὐτὸς εἶδον, ἀνελθὼν ἐς τὸν Σίπυλον τὸ ὄρος. ἡ δὲ πλησίον μὲν πέτρα καὶ κρημνός ἐστιν, οὐδὲν παρόντι σχῆμα παρεχόμενος γυναικὸς, οὔτε ἄλλως, οὔτε πενθούσης· εἰ δέ γε ποῤῥωτέρω γένοιο, δεδακρυμένην δόξεις ὁρᾶν κ. κατηφῆ γυναῖκα. quales naturae lusus etiam alibi gentium invenias, velut duo lapides, monacho et monachae se amplexis similes prope Isenacum oppidum Thuringiae, quorum historiam fabulosam Wielandius carmine celebravit.

615, 616. „Schol. Vict.: — θεῶν δὲ εὐνὰς, ὅτι πατρὶς θεῶν. καὶ Πίνδαρος (Nem. 1. princ.) δέμνιον Ἀρτέμιδος τὴν Ὀρτυγίαν φησί. (β', 783.: εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.) Ῥέα γὰρ, φοβηθεῖσα τὰς ἀπειλὰς Κρόνου, σὺν ταῖς θυγατράσιν ᾤκησε Σίπυλον κρυφίως, καὶ ἱερὸν αὐτῷ (imo αὐτῶν. *Both*) ἐκεῖ. scholion haud contemnendum: servavit enim mythum antiquum, quo sententia versus declaratur, alias obscura. tum is, qui haec adscripsit, versum sequentem, tam molestum, in suo codice habere non potuit: alioqui non deos dixisset loco Nympharum.“ *Ex H.* potuit sane fieri, ut versum 616. procuderet aliquis, cui definiendum esse videretur, quaenam essent illae deae (nam deas intelligebat, non deos, ut ille, quem auctorem sequitur Schol. Vict.); quam rem ut declararet, in promtu erant petrarum et montium incolae Nymphae Naïades. sed nolim tamen tantam valere suspicionem, ut tollantur ea, quae nec per se inepta sint,

* Νυμφάων, αἵτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐῤῥώσαντο,
ἔνθα, λίθος περ ἐοῦσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα, δῖε γεραιὲ,
σίτου! ἔπειτά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίοισθα,
Ἴλιον εἰσαγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται."

Ἦ, καὶ ἀναΐξας ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
σφάξ'· ἕταροι δ' ἔδερόν τε, καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον,
μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν,
ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα
Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ
καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
ἤτοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλῆα,
ὅσσος ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει.
αὐτὰρ ὁ Δαρδανίδην Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεὺς,
εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν, καὶ μῦθον ἀκούων.
αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες,

in omnibus libris habeantur. magis ıto corruptum esse nomen Ἀχελώϊον, ıod et veteres offendit, cum ad Lydiam ›n pertineant Acarnaniae, Achajae et hessaliae fluvii cognomines, nec exploıtum sit de illo Acheloo, quem in Sipy- monte oriri ait Paus. 8, 38., auctore, ıto, Homero h. l., pridem depravato. cil. controversa est scriptura Ἀχελώϊον. : τινὲς τὸν ἐνταῦθα εἰρημένον Ἀχεώϊον Ἀχελήϊον γράφουσι, λέγοντες ποαμὸν εἶναι ἀπὸ Σιπύλου εἰς τὴν τῶν Σμυρναίων ῥέοντα γῆν. Sch. et Scholl. Veneti, eadem scriptura memorata: Ἀχέλης ὰρ ποταμὸς ἀπὸ Σιπύλου ῥέει εἰς τὴν Σμυρναίων γῆν. ipse Schol. Vict., ab I emendatus: τινὲς, αἵτ' ἀμφ' Ἀχεήσιον. (sic.) ποταμὸς δὲ Λυδίας, ἐξ ὗ πληροῦται Ὕλλος. καὶ Ἡρακλέος νοήσαντος ἐπὶ τῶν τόπων, ἀναδόντων αὐτῷ θερμὰ λουτρὰ τῶν ποταμῶν, τοὺς παῖδας Ὕλλον ἐκάλεσε καὶ τὸν ἐξ Ὀμφάλης Ἀχελῆτα, ὃς Λυδῶν ἐβασίλευσεν. εἰσὶ δὲ καὶ Νύμφαι Ἀχελητίδες, ὥς φησι Πανύασις. οἱ δὲ Ἀχελῶον, ὁμώνυμον τῷ Αἰτωλῷ etc. igitur hic quoque legit versum 616.; nec consequens est, eum, qui deorum patriam dixerit Sipylum, propterea Naïadas quasdam expellere ex eo, fluvium indigenam accolentes. quare servanda haec esse arbitror, sed scribendum Ἀχελήσιον vel Ἀχελήϊον, quod nomen rarius oblitteratum videtur a tritiori. ceterum non modo hunc versum, sed etiam duos antecedentes, et eum, qui sequitur, futilibus de causis Scholiastae et alii insimulaverunt. — ἐῤῥώσαντο, ruere seu *moveri solent*. Sch.: αἵτινες περὶ τὸ ὕδωρ χορεύουσι. v. α', 529, λ', 50, ψ', 367 etc. „id alias dicit δινεῖσθαι. Hesiodus Theog. 8.: ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο Καλοὺς, ἱμερόεντας, ἐπεῤῥώσαντο δὲ ποσσίν." *Ex H.*

617—620. θεῶν — πέσσει. ἐκπέσσει κήδεα θεῶν, *deorum*, h. e. a diis immissas, *calamitates* concoquit, mollit, domat perferendo. v. 639, α', 81, β', 237 — Ἴλιον εἰσαγαγών. Eurip. Hec. 1088.: μόνον δὲ σὺν τέκνοισί μ' εἰσάγει Δόμους. v. 719, 700, κ', 195, φ', 269 etc.

621, 622. ἄργυφον, ἀργόν. albus color faustus. — Sch.: ἄμφεπον. (π', 124, σ', 559 etc.) περιεῖπον, περὶ αὐτὸν ἠσχολοῦντο. — κατὰ κόσμον. β', 214 etc.

623, 4. α', 465, β', 428 et seqq.

625, 6. similiter ι', 216, 217.

627, 8. ι', 91, 92. cf. α', 469.

630—633. ὅσσος, οἷός τε, *quantus et qualis.* ὅσσος ad corporis indolem spectat, οἷος ad animi. — θεοῖσι — ἐῴκει. cf. 258. — ἄντα. ν', 184 etc. — Sch.: ἀγαθήν. νῦν ἐπὶ τοῦ εἴδους. (id Germani quoque vulgo dicunt *sein gutes Ansehn.*) τάρπησαν. (513.) ἐκορέσθησαν, ἐτέρφθησαν.

τὸν πρότερος προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής·

primum post mortem Hectoris se epulatum et jam dormiturum esse ait Priamus.

„Λέξον νῦν με τάχιστα, διοτρεφὲς, ὄφρα κεν ἤδη
ὕπνῳ ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.
οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς πάϊς ὤλεσε θυμὸν,
ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἴθοπα οἶνον
λαυκανίης καθέηκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.“
Ἦ ῥ', Ἀχιλεὺς δ' ἑτάροισιν ἰδὲ δμωῇσι κέλευσε
δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι.
αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι,
αἶψα δ' ἄρα στόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐγκονέουσαι.
τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

ex quo Achilles quaerit, quot diebus justa facturus sit filio.

„Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε, μήτις Ἀχαιῶν
ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουληφόρος, οἵτε μοι αἰεὶ
βουλὰς βουλεύουσι παρήμενοι, ἣ θέμις ἐστί·
τῶν εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
αὐτίκ' ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.
ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
ποσσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν Ἕκτορα δῖον,
ὄφρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.“

635—642. Sch.: **λέξον.** νῦν κοίμισον. (**ὕπνῳ ὕπο**, *sub somno*, h. e. ei cedens sive obsecutus. Matth. §. 593. — **μύσαν**, *clausi fuerunt* oculi. 420. — **πέσσω.** 617. — **αὐλῆς ἐν χόρτοισι.** λ', 773. de re ipsa, quam dicit, v. 163—165.) **πασάμην.** (φ', 76.) ἐγευσάμην. — **λαυκανίης.** χ', 325.

644—648. Odyss. η', 336—340. — **αἰθούσῃ.** 238. „moris Graecorum erat, in porticu ante aedes lectum parare hospitibus, velut Telemacho ap. Menelaum et Ulyssi ap. Antinoum, Odyss. δ', 296, η', 335 sequ.“ *Ex Il.* — Sch.: **δέμνια.** (Odyss. δ', 297, η', 336 etc.) τὰς κοίτας. (proprie *structa*, δεμόμενα, structa cubilia. putide Ap.: δ. τὰ στρώματα, ἀπὸ τοῦ δέμας ἐν αὐτοῖς μένειν.) **ῥήγεα.** (ι', 657.) τὰ βαπτὰ στρώματα. (**τάπητας.** π', 224. cf. κ', 156. — **δάος**, *facem.* Odyss. δ', 300 etc. δαΐδας dixit ibidem β', 105 et alias.) **ἐγκονέουσαι.** (Odyss. η', 340, ψ', 291.) ἐνεργοῦσαι, σπεύδουσαι.

649—658. **ἐπικερτομέων.** ἐπισκώπτων, ut Hesych. interpretatur. v. 744. non in Priamum jocatur aut eum irridet, sed naso adunco suspendit senatores, qui sibi semper assident, et vel levissimas res ad summum ducem referunt ipsumque Agamemnonem, qui pondus addit nugis. ipsa illa paronomasia βουληφόρος, βουλὰς βουλεύουσι videtur esse ejus, qui non magni penderet istos consiliatores, lubentiusque armis quam verbis rem gereret. — **ἀνάβλησις.** β', 380.) **ποσσῆμαρ.** πόσαις ἡμέραις. (**μέμονας**, *intendis*, cogitas, vis. η', 36 etc.) **κτερεϊζέμεν.** (38.) ἐνταφιάζειν. — **μένω**, *maneam* in castris, *et milites a pugnando retineam.* 667, 670, ψ', 53.

poscit ad id Priamus 11 dies induciarum, quos Achilles concedit.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
„εἰ μὲν δή μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἕκτορι δίῳ,
ὧδέ κέ μοι ῥέζων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
οἶσθα γάρ, ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, τηλόθι δ' ὕλη
ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.
ἐννῆμαρ μέν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοάοιμεν,
τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, δαινῦτό τε λαός·
ἑνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν·
τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίξομεν, εἴπερ ἀνάγκη."
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
„ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὡς σὺ κελεύεις·
σχήσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας."
Ὣς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
ἔλλαβε δεξιτερήν, μήπως δείσει' ἐνὶ θυμῷ.
οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὗδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
τῷ δ' ἄρ Βρισηῒς παρελέξατο καλλιπάρῃος.

excitat dormientem Priamum Mercurius, eumque curru revehit ad Scamandrum.

Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
εὗδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
ἀλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
ὁρμαίνοντ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
νηῶν ἐκπέμψειε, λαθὼν ἱεροὺς πυλαωρούς.
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
„Ὦ γέρον, οὔ νύ τι σοίγε μέλει κακόν, οἷον ἔθ' εὕδεις
ἀνδράσιν ἐν δηΐοισιν, ἐπεί σ' εἴασεν Ἀχιλλεύς.
καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας·
σεῖο δέ κε ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα
παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἴ κ' Ἀγαμέμνων
γνώῃ σ' Ἀτρείδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί."

660—673. τάφον. Schol. Vict.: τὴν κηδείαν. — „ἐέλμεθα. εἰλούμεθα, συγκλειόμεθα. μ', 38. (cf. ν', 524, σ', 287. — ἐννῆμαρ. cf. ε', 784. ducit hinc Montbel. *novendialia sacra* Romanorum. v. Horat. Od. 5, 17, 48, Serv. ann. ad Aen. 5, 64 apud Graecos minus definitum erat tempus mortuos lugendi, ut docet Feith. 1, 13, 7. umbrae quidem ipsae id quam brevissimum sibi exoptabant: velut Patrocli ψ', 71—74.) δαινῦτο, δαινύοιτο, ut λελῦτο δὲ γυῖα ἑκάστου Odyss. σ', 237." *Ex H.* — Schol. A et Sch.: ἐπὶ καρπῷ — δεξ. ἐδεξιώσατο τὸν γέροντα. Schol. B: πρὸς πίστιν ἡ δεξιά. promittit haec confidenter Priamo Achilles, quia certus erat, valenti sibi auctoritate obtemperaturum esse Agamemnonem. — ἐν προδ. δόμου. ἐν αἰθούσῃ. — πυκινὰ — ἔχοντες. 282.

679—684. ἔμαρπτεν, *complexus est.* ψ', 62. cf. θ', 405 etc. — ὁρμαίνοντα. κ', 4 etc. — ἱεροὺς πυλ., ut φυλάκων ἱερὸν τέλος κ', 56. — πυλαωρούς. φ', 530. — στῆ — κεφαλῆς. ita solent somnia et umbrae. β', 20, ψ', 68. — οἷον, ὡς. — εἴασεν. 557.

687, 8. τοὶ, οἱ, ut E interpretatur, vel σοί. — γνώῃ σε, *norit te,*

Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, κήρυκα δ' ἀνίστη.
τοῖσιν δ' Ἑρμείας ζεῦξ' ἵππους, ἡμιόνους τε,
ῥίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατὸν, οὐδέ τις ἔγνω.

mane Trojam reversum patrem prima agnoscit Cassandra.

Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο,
[Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,]
Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον,
Ἠὼς δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν.
οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων οἰμωγῇ τε, στοναχῇ τε,
ἵππους· ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον. οὐδέ τις ἄλλος
ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν, καλλιζώνων τε γυναικῶν,
ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρη, ἰκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
Πέργαμον εἰσαναβᾶσα, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν,
ἑσταότ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀστυβοώτην·
τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμιόνων ἴδε κείμενον ἐν λεχέεσσι·
κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ·
„Ὄψεσθε, Τρῶες καὶ Τρωάδες, Ἕκτορ' ἰόντες,
εἴποτε καὶ ζώοντι μάχης ἐκ νοστήσαντι
χαίρετ', ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν, παντί τε δήμῳ!"

confluunt omnes ad videndum corpus Hectoris.

Ὡς ἔφατ'· οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλεϊ λίπετ' ἀνὴρ,
οὐδὲ γυνή· πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος·
ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι.
πρῶται τῶνγ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
τιλλέσθην, ἐπ' ἄμαξαν ἐΰτροχον ἀΐξασαι,
ἁπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὅμιλος.
καί νύ κε δὴ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἕκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,
εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετηύδα·
„Εἴξατέ μοι, οὐρεῦσι διελθέμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
ἄσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε."

collocatur et lugetur mortuus.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ διέστησαν, καὶ εἶξαν ἀπήνῃ.
οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα

h. e. rescierit, te adesse, teque detinuerit.

692, 3. ξ', 433, 4, φ', 1, 2. abest 693. a Veneto et Harlejano, nec dubium videtur, quin ex margine libri in ipsum ordinem immigraverit.

701 — 709. Sch.: ἀστυβοώτην. ἐπιθετικῶς τὸν κήρυκα, ἀπὸ τοῦ ἐν ἄστει βοᾷν. (v. ann. ad 577.) ὄψεσθε. θεάσεσθε. (Etym.: — ὄψεσθε, φησὶ, προσιόντες· ὥστε εἰς θέαν αὐτοὺς προσκαλεῖται [malim προκαλ.], ὡς ἂν εἴ τις λέγῃ· δεῦτε καὶ ἀκούσεσθε, δεῦτε κ. ὄψεσθε. — χαίρετ', ἐχαίρετε.) ἀάσχετον. (ε', 892.) ἀνυπομόνητον, ἀκατάσχετον. ξύμβληντο. (ξ', 27 etc.) συνέτυχον, ἀπήντησαν.

710. τῶνγ'. ita Townl. Harl.: τῷ δ', h. e. τῶν δ'. perperam vulgati codd.: τόνγ'.

711 — 720. τιλλέσθην. χ', 406 etc. Sch.: οὐρεῦσι. (α', 50, ψ', 111, 115.)

τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδοὺς,
* θρήνων ἐξάρχους, οἵτε στονόεσσαν ἀοιδὴν
οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
τῇσιν δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα·

Andromachae lamentatio;

„Ἆνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, καδδέ με χήρην
λείπεις ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὔτως,
ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε, δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἴω
ἥβην ἵξεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἥδε κατ' ἄκρης
πέρσεται. ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅστε μιν αὐτὴν
ῥύσκευ, ἔχες δ' ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα!
αἳ δή τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσι,
καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῇσι· σὺ δ' αὖ, τέκος, ἢ ἐμοὶ αὐτῇ
ἕψεαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου· ἤ τις Ἀχαιῶν
ῥίψει, χειρὸς ἑλὼν, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
χωόμενος, ᾧ δή που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτωρ,
ἢ πατέρ', ἠὲ καὶ υἱὸν, ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας.
οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαῒ λυγρῇ·
τῷ καί μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ.
ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας,
Ἕκτορ· ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρά.
οὐ γάρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας,

ἡμιόνοις. *τρητοῖς.* καλῶς κατασκευασμένοις. τετρημένοις. v. ann. ad γ', 448.

721. scriptura vulgata, quae ferri nequit. Venetus: θρήνους ἐξάρχουσ'. οἵ τε στον. ἀ. Ald. 3.: θρήνων ἐξάρχουσ', οἵ τε στ. ἀοιδήν. ita scribamus: θρήνους ἐξάρχουσ' οἵ τε στ. ἀοιδήν. h. e. οἳ ἐξάρχουσι θρήνους καὶ στ. ἀ., *qui carmina lugubria auspicari solent*; quemadmodum Tibullus: *Messalam terra dum sequiturque mari.* v. ann. ad τ', 84 et 221. ceterum funeribus tantum Trojani adhibuisse videntur cantores, ἀοιδοὺς, non item conviviis, ut Graeci in otio, velut Odyssea: nam in Iliade ne apud illos quidem apparent. Schol. Vict.: δεινοπενθεῖς γὰρ οἱ βάρβαροι. ἀθετητέος δὲ ὁ Μουσῶν ἐπ' Ἀχιλλεῖ θρῆνος. (Od. ω', 60.)

725—739. *ἀπ' — ὤλεο.* h. e. ἀπώλεο νέος αἰῶνος. *αἰῶνος*, *quod attinet ad vitam.* v. 68. — *πάϊς — δυσάμμοροι.* χ', 484, 5. — *κατ' ἄκρης.* ν', 772. — Sch.: *ἐπίσκοπος.* φύλαξ. *ῥύσκευ.* συνεῖχες, ἔσωζες, ἐῤῥύου. (cf. χ', 507. — *ἔχες*, *habebas* in manu tua, tanquam tibi commissa ad tutandum. huc pertinere suspicor verba illa Pseudodidymi in superioribus συνεῖχες, ἔσωζες, et contra τὸ ἐφύλαττες, quod hic habet, ad ῥύσκευ, ut scribendum sit: ῥύσκευ. ἐῤῥύου, ἐφύλαττες, quod respondet verbo ἐπίσκοπος. paulo rarior significatio verbi ἔχειν.) *ὀχήσονται.* ἐπιβήσονται. *ἀεθλεύων.* κακοπαθῶν, πονῶν. *πρὸ ἄνακτος.* ὑπὲρ δεσπότου. *ἀμειλίχου.* (ι', 158, 568.) ἀπηνοῦς, χαλεποῦ. *ἤ τις — ἑλών.* ἐντεῦθεν κινηθέντες οἱ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ (velut Eurip. Andromacha.) ῥιπτόμενον κατὰ τοῦ τείχους ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰσάγουσι τὸν Ἀστυάνακτα. nec tamen sic omnes recentiores. Schol. Vict.: οἱ δὲ νεώτεροί φασιν αὐτὸν οἰκιστὴν ὕστερον γεγενῆσθαι Τροίας, καὶ ἄλλων πόλεων. — *λυγρὸν ὄλ.* λυγρῷ ὀλέθρῳ. Matth. §. 426. — *ὀδὰξ — οὖδας.* β', 418, τ', 61 etc. — *ἐν δαῒ λυγρῇ.* ν', 286.

741. ϱ', 37.

οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὗτέ κεν αἰεὶ
μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσα.“
῝Ως ἔφατο κλαίουσ᾽· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

deinde Hecubae;

τῇσιν δ᾽ αὖθ᾽ Ἑκάβη ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο·
„Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων!
ἦ μέν μοι ζωός περ ἐὼν φίλος ἦσθα θεοῖσιν·
οἱ δ᾽ ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ.
ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
πέρνασχ᾽, ὅντιν᾽ ἕλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
ἐς Σάμον, ἔς τ᾽ Ἴμβρον, καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν·
σεῦ δ᾽ ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκεϊ χαλκῷ,
πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἑοῦ περὶ σῆμ᾽ ἑτάροιο,
Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ᾽ ὥς.
νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι
κεῖσαι, τῷ ἴκελος, ὅντ᾽ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.“
῝Ως ἔφατο κλαίουσα, γόον δ᾽ ἀλίαστον ὄρινε.

tum Helenae et totius populi.

τῇσι δ᾽ ἔπειθ᾽ Ἑλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο·
„Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων!
ἦ μέν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,

744. *πυκ. ἔπος.* Schol. B.: *πυκ. ἔπος τὸ πρὸς βιοτείαν λυσιτελές.* verbum sapiens, monitum prudens, cujus haud obliviscare. laudat hunc versum Plut. de Consol. p. 117 B. *Ex H.*

745—759. *μεμνήμην.* E: *ἀνάλογον εὐκτικὸν, κατὰ τὸ κέκλημαι κεκλήμην, καὶ τὰ ὅμοια* etc. usitatius est *μεμνοίμην*, quod habent Lips. et unus Vindob. — *ἁδινοῦ ἐ. γόοιο.* σ΄, 316, χ΄, 430, ψ΄, 17. — *πέρνασκε*, *vendere solebat.* cf. σ΄, 292, χ΄, 45. — *ἁλὸς ἀτρυγ.* α, 316 etc. — *Σάμον.* ν΄, 12. — *Ἴμβρον.* ν΄, 33, ξ΄, 281. — *ἀμιχθαλόεσσαν. ἤτοι ἀπρόσμικτον, ἢ ῥᾳδίως οὐ μίγνυται ὁ ἀπὸ τῆς θαλάσσης, καθὸ ἀλίμενός ἐστιν* (Soph. Phil. 201. vocat *γῆν οὔτ᾽ εὔορμον, οὔτ᾽ οἰκουμένην.*)· *ἢ διὰ τοὺς ἐνοικοῦντας ἀγρίους* (Odyss. θ΄, 294: *Σίντιας ἀγριοφώνους*, de quibus ad α΄, 594.), *καὶ θηριώδεις, καὶ λῃστρικὸν βίον ἐπανῃρημένους.* (successere tamen illis incolae mansuetiores; e quibus Thoas, ejusque filia Hypsipyle, ex qua Jason suscepit Euneum, quicum Graeci commercia exercebant v. η΄, 468 seqq. utramque interpretationem habent Sch. et Etym., priorem tantum Ap. hoc versu adscripto et Hesych. *Ex H.* Schol. Vict. inhospitalem Trojanis insulam dici putat propter Euneum: — *ἄμικτον Τρωσὶ διὰ τὸ Εὔνειον* [*Εὐνείου*] *εἶναι.*) *ἔνιοι δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ τὴν ὀμιχλώδη ἀπέδοσαν.* non addidit, quo pacto id significare possit hoc vocab. contra satis aperta est notatio *ἀμίχθαλος, ἀμιχθαλόεις*, ut *ἀμύγδαλος, ἀμυγδαλόεις* etc. alienius etiam est illud, quod protulerunt inter alia Scholl. B et Vict.: *κατὰ Κυπρίους εὐδαίμονα.* sic Cypria Homericis admiscere illi solent. — *ταναηκέϊ χαλκῷ.* η΄, 77 etc. — Sch.: *ῥυστάζεσκεν.* (Odyss. π΄, 109, υ΄, 319. cf. ib. σ΄, 223) *εἷλκεν, ἔρυσεν.* (*ἑρσήεις.* 419.) *πρόσφατος. νεωστὶ πεφονευμένος.* *ὅντ᾽ ἀργ. Ἀπ.* — *κατέπεφνεν. ἀντὶ τοῦ, ὃν συνέβη αἰφνιδίῳ κ. ὀξεῖ θανάτῳ τελευτῆσαι.* v. Odyss. ε΄, 123, 124, λ΄, 171, 172., ubi tali morti opponitur tristior ex morbo longiore, et ο΄, 407—411.

760—771. *ἀλίαστον.* 549. — *δᾱέρων.* ζ, 344, ξ΄, 156. 769 haec vox ε eliso pronuntianda est, vel α corripiendum propter vocalem, quae sequitur, ini-

ὅρ μ' ἄγαγε Τροίηνδ'. ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι!
ἤδη γὰρ νῦν μοι τόδ' ἐεικοστὸν ἔτος ἐστὶν,
ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης.
ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον,
ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
δαέρων, ἢ γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
ἢ ἑκυρή (ἑκυρὸς δὲ πατὴρ ὣς ἤπιος αἰεί),
ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες.
[σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν.]
τῶ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἀχνυμένη κῆρ·
οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
ἤπιος, οὐδὲ φίλος, πάντες δέ με πεφρίκασιν."
"Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων.

Hectoris sepultura.

λαοῖσιν δ' ὁ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
„Ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε, μηδέ τι θυμῷ
δείσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς."
"Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε
ζεύγνυσαν, αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγερέθοντο.
ἐννῆμαρ μὲν τοίγε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·
ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς,
καὶ τότ' ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἕκτορα δακρυχέοντες,
ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἕκτορος ἔγρετο λαός.
[αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,]
πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ
πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοί θ', ἕταροί τε,
μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν.

tio versus, quale est ι', 5. „ἐεικοστὸν ἔτος. conficiunt 20 illos annos hoc modo, ut 10 in apparatu bellico consumtos esse dicant post raptum Helenae, totidemque in oppugnanda Troja. v. Sch., Schol. A, E, Schol. Townl. ad τ', 326. Juno δ', 27.: καμέτην δέ μοι ἵπποι Λαὸν ἀγειρούσῃ, Πριάμῳ κακά." Ex Il. — ἀσύφηλον. ι', 643. — γαλόων — εὐπέπλων. ζ, 378, 383. Sch.: παραιφάμενος. παρειπὼν, παραμυθησάμενος. cf. λ', 792, ο', 404.

772. versus ταυτολόγος, nec Homero dignus.

775—781. πάντες — πεφρίκασιν. (δ', 282, λ', 383 etc.) νῦν βδελύττονται, ὅ ἐστι μισοῦσι. (E: — μάλιστα δειλιῶσιν ὡς ὀλεθρίαν, καὶ, ὡς ἂν καιρίως εἴποι τις, ἐῤῥίγασι κ. στυγοῦσι. — ἀπείρων. 342, 545, η', 446 etc. — πυκινὸν λόχον. δ', 392, ζ, 187. — ἐπέτελλε, edixit. significatus verbi rarior.) πημανέειν. (ο', 42 etc.) βλάψειν, κακώσειν.

784—789. ἀγίνεον. (Odyss. ξ, 105 etc.) ἦγον. — Sch.: φαεσίμβροτος. ἡ φαίνουσα κ. παρέχουσα τὸ φῶς τοῖς ἀνθρώποις. similiter Ap. et Suidas h. v. — θρασύν. hoc velut proprio epitheto Hector etiam mortuus appellatur. — ἔγρετο. β', 41 etc.

790. versus sublectus haud dubie α', 57., quo carent codd. Ven., Lips., Townl. et Vrat. A, item ed. Flor. et E.

791—793. ψ', 237—239.

794—804. μυρόμενοι. ζ, 373 etc.

καὶ τάγε χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες,
πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν,
αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν, αὐτὰρ ὕπερθεν
πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισι·
ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἵατο πάντη,
μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.
χεύαντες δὲ τὸ σῆμα πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
εὖ ξυναγειρόμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
δώμασιν ἐν Πριάμοιο, διοτρεφέος βασιλῆος.
Ὣς οἵγ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.

— *θαλερὸν δάκρυ.* β', 266 etc. — Sch.: *κατείβετο.* (ο', 37, Odyss. ε', 152 etc) *κατεφέρετο, κατέῤῥει.* *λάρνακα.* (σ', 413.) *κιβωτόν.* (*θήκην*, *arcam*, quam hodie vocant *sarcophagum.* non unum semper fuit genus sepulturae. nam potest *λάρναξ* illa esse arca, qua cadaver ipsum conditur; potest etiam intelligi arcula, quo reponantur ossa vel vas cujuslibet formae, cinerem defuncti continens. Patrocli quidem ossa phiala, Hectoris autem arca reposita humantur. *Ex H.*) *κάπετον.* (ο', 356, σ', 564.) *τάφρον. ὄρυγμα.* (*σῆμα*, *χῶμα*, *tumulum*, sive terram aggestam in formam, saepeque altitudinem, collis. v. β', 811, ζ', 419, η', 86, κ', 415 etc.) *σκοποί.* (β', 792 etc.) *κατάσκοποι.* *εἵατο.* (η', 65 etc.) *ἐκάθηντο.* *χεύαντες.* (ξ', 436, ψ', 257.) *χώσαντες.* *ἀμφίεπον.* (β', 525, π', 124 etc.) *περιεῖπον, ἠσχολοῦντο.*

ADDENDA ET EMENDANDA.

Cum sero acceperim J. Fr. Boissonadei editionem Iliadis (2 voll. formae min., Paris. 1823.) et D. Montbelii annotationes ad id carmen, lingua francogallica scriptas, (*Observations sur l'Iliade d'Homère.* Par Dugas Montbel etc., Paris, 1829 et 1830, 2 voll. foliorum octon., pagg. 474 et 402. idem vir doctissimus Iliadem francogallice versam bis edidit, et nunc cum maxime occupatus est in vertenda atque explicanda Odyssea. praeterea scripsit disputationem de Homeri carminibus, quam laudavi ann. ad ι', 222.) faciendum mihi duxi, ut potiora ex his libris virorum clarissimorum excerperem et cum lectoribus meis communicarem. significabo illorum observationes litteris B et M.

A, 4. contra Magi apud Persas. Cic. Tuscul. Qu. 1, 45.: *Magorum mos est non humare corpora suorum, nisi a feris sint ante laniata.* cf. Herod. 1, 140., qui ejus Persarum moris videtur oblitus esse 7, 10, ubi Artabanus Mardonium a canibus avibusque laniatum iri dicit. M. cf. ann. ad η', 333. — 15. Arcadius de Accentibus p. 180.: ἡ ἀνὰ ... κατὰ Ἀττικοὺς κ. Ἴωνας δοτικῇ· χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, ἀντὶ τῆς σύν. B. — 42. hinc Horat. Epist. 1, 2, 14.: *quidquid delirant reges, plectuntur Achivi.* similiter Hesiodus O. et D. 240.: πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα, Voltair. de deliciis Henrici 3., *Henriad.* 3.: *et le peuple lassé, poussant de vains soupirs, Gémissait de leur luxe et payait leurs plaisirs.* *E M.* — 44 Planudes in Dialogo inedito: Ὅμηρος τὴν κατὰ ἀντὶ τῆς ἀπὸ λαμβάνει, καὶ ἐν παραθέσει, οἷον, βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων (π', 677.), καὶ, βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων· καὶ ἐν συνθέσει, ὅταν λέγῃ κατατεθνειῶτας τοὺς ἀποτεθνηκότας. B. — 68. Calchantem Agamemnon Megaris arcessivit, ut bello Trojano interesset vates, auctore Paus. 1, 43. *E M.* — 76. jungebant ὄμνυμι et συντίθημι, ὅρκοι et συνθῆκαι. v. notata ad Eunapium. infra *B*, 339.: συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια. B. — 106. μάντι κακῶν. alio sensu chorus Thebanarum ap. Aeschylum Theb. 758.: μάντις εἰμὶ τῶν κακῶν, *auguror mala;* similiter autem Priamus Cassandram vocat κακόμαντιν ap. Tryphiod. Excid. Trojae 408. Voss.: *unglücksseher.* M: *devin de malheurs.* Virg. minus ἐμφατικῶς, judice M., Aen. 3, 246.: *infelix vates.* — 114. ann. v. 10. scr. προσζευχθεῖσαν. — 148. Scholiastes Philostrati Her. p. 499. ait, ταυρηδὸν adverbium idem esse atque τὸ παρὰ τοῦ Ὁμήρου λεγόμενον ὑπόδρα. B. — 154. equis inprimis omni aevo nobilis fuit Thessalia. quare εὔπωλον vocat scriptor Argonauticorum, quae Orphei nomen mentiuntur, 59. Theocrit. 18, 30.: πιείρᾳ μεγάλα ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρᾳ Ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος, Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος. cf. Athen. 7, 5, p. 278, E et 12, 9, p. 534, B. *E M.* — 156. ἐπειῆ. id passim reponendum est. — argute Virg. Aen. 3, 383.: *longa procul longis via dividit invia terris.* „Homère n'a jamais de ces sortes d'antithèses; il exprime toujours sa pensée avec simplicité. — En général, dans la peinture des sentiments ou des idées, Virgile est plus riche, plus orné, plus subtil que le poète grec. Dans la peinture des objets physiques, Homère est plus expressif, plus vrai, plus naïf que *Virgile.* — nous trouverons toujours la cause de ces différences dans la nature même de la civilisation où chaque poète était placé. Voici encore la même pensée exprimée par Ovide (Trist. 4, 7, 21.): *innumeri montes inter me teque, viaeque, Fluminaque, et campi, nec freta pauca jacent.* Observez que, si Ovide est le plus abondant des trois, ce n'est pas pour donner plus d'éclat à ses images, mais pour présenter son idée sous un plus grand nombre de formes.“ — M. — 162. eruditae va-

rietatis est alia lectio ἢ ἔπι. vulgatam exhibet Etym. M. p. 342, 13. B. — 184. καλλιπάρηον. v. ann. ad β', 212. — 206. γλαυκῶπις. v. ann. ad β', 166. — 220. Planudes in Dial. ined.: τὸ ἀπειθέω καὶ διὰ τοῦ ι Ὅμηρος γράφει οὐδ' ἀπίθησεν. B. — 242. Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο. Horat. Epod. 17, 12.: *homicidam Hectora.* E M. — 260. ὑμῖν etiam Boissonadeo placuit, tanquam aptum orationi senis incalescentis. — 273. Planudes Dial. ined.: ξύνιον, ἀντὶ τοῦ ξυνίεσαν. B. — 291. jam olim Duportus in Gnomol. Hom προθέουσιν interpretatus est προτιθεῖσι. E autem: προτρέχουσι, nec ita male, modo id non intelligas, ut ille, προτρέχουσι τοῦ μυθήσασθαι, sed πρὸς τὸ μυθήσασθαι, ἐν τῷ μυθ. *E B.* — 330. multa schematis κατ' ἀπόφασιν exempla protulit M.; quod genus dicendi ab iis usurpatum fuisse videatur initio, qui nollent definite loqui, ne forte modum excedendo iram Nemeseos incurrerent. „Cette tournure est adoptée par nos premiers auteurs, quoique plus rarement que par les anciens. Dans Corneille, Chimène dit à Rodrigue (le Cid, act. 3., sc. 4.): Va, *je ne te hais point.* Ce qui suit prouve que Chimène ne veut parler ici que de l'excès de sa passion" etc. M. — 349. lacrymas Achillis a reprehensorum calumniis defendit Riccius Dissert. 13. B. — 410. similiter, ut videtur Dammio (Lexic. col. 190.), scriptor Proverbiorum in libris sacris, c. 1, 31.: *comedent de fructu viae suae, et ex consiliis suis pravis saturabuntur.* M. — 426. ann. scr. φ', 438. — 446. brevitatem Homeri admiratur M. „Quel est le poète qui, dans cette position, n'eût pas déployé toutes les ressources de son imagination pour peindre et la joie du père en revoyant sa fille, et le bonheur de cette jeune captive en retrouvant son temple, sa famille e sa liberté? Plusieurs critiques ont dit qu' Hom. était plein de longueurs; Voltaire le traite sans façon de *babillard outré;* (Stances sur les Poètes épiques, t. 26 p. 295. ed. de Kehl.: *Plein de beautés et de défauts, Le vieil Homère a mon estime; Il est, comme tous ses héros, Babillard outré, mais sublime.*) d'autres, au contraire, ont loué sa brièveté. (Quintil. 10, c. 1.) Mais, en quelle occasion Hom est-il bref? en quelle occasion est-il prolixe? — A cette époque, la civilisation sortait à peine de la barbarie; les sentiments étaient vrais, profonds, mais peu compliqués; dès lors, on devait les exprimer avec énergie, concision et simplicité. A cette époque aussi, les objets physiques frappaient vivement l'imagination des hommes; dès lors la peinture de ces objets devait être expressive, fidèle et riche de détails" etc. — 471. de modo vini distribuendi v. M h. l. et ann. ad 597. — 501. idem annotavit. ramos supplicum lana involutos haud novisse aevum heroïcum, qua de re et Plinii l. l. adscripsit, et Hecubae Eurip 329. — 521. Planudes Dial. ined.: νεικεῖν Ὅμ. ἀεὶ τὸ κακολογεῖν κ. λοιδορεῖσθαί φησι. B. similiter vulgo in Germania meridiana dicunt *einen zanken.* B. — 528 — 530. Virg. Aen. 9, 106 et 10, 115.: *annuit* etc. Ovid. Met. 1, 179.: *terrificam capitis concussit terque quaterque Caesariem, cum qua terras, mare, sidera movit.* Horat. Od. 3. 1.: *Jovis — Cuncta supercilio moventis.* his adscriptis Rollinus (*Traité des Études*, t. 1. p. 436. ed. de Letronne.) ita loquitur: „Ces 3 poètes semblent avoir partagé entre eux les 3 vers d'Hom., et les 3 circonstances qui y sont employées. Virgile s'en est tenu au signe de tête; Ovide à l'agitation des cheveux; et Horace au mouvement des sourcils." Ainsi on peut dire de ces 3 poètes ce qu'on disait des généraux qui vinrent après Turenne: ils sont la monnaie d'Homère. M. pro Ovidio Rollinus substituere poterat Catullum 64, 168 — 170, quem ille videtur imitatus esse. — 599. Platon, dans sa République, 3, 6., p. 266. Bip., blâme amèrement ce passage, comme donnant une fausse idée de la divinité. Il s'élève aussi avec beaucoup de force contre toute l'aventure de Vulcain, rapportée plus haut, et pense qu'il est très-dangereux que l'esprit des enfants soit nourri de ces fables. Platon a raison, il parle en philosophe; et, au milieu de toutes les extravagances du paganisme, il tâche, autant que possible, d'en détruire les funestes effets Mais pourquoi s'en prendre aux poètes? Toujours il veut croire que ces conceptions bizarres sont le fruit de leur imagination; tandis qu'au contraire, si on avait supposé qu'elles fussent inventées, elles auraient été sans danger: alors elles n'auraient, été pour les enfants des Grecs que ce qu'elles sont pour les enfants de nos jours, d'aimables mensonges, ou des monuments de la folie humaine. C'est précisément parce que les aventures de ces dieux avaient leurs racines dans les croyances populaires, qu'elles paraissaient si dangereuses à Platon. Il ne l'ignorait pas; il savait très-

bien sans doute que tous ces dieux n'étaient point *éclos du cerveau des poètes;* mais n'osant attaquer ouvertement les superstitions de son siècle, peut-être craignant la ciguë de Socrate, il rejetait sur la poésie toutes les absurdités qui répugnaient à sa raison; et quand, quelques pages plus loin, il propose de renvoyer le poète, en répandant des parfums sur sa tête, en le couronnant de bandelettes, il se sert d'une expression qui certes ne convient nullement à un simple inventeur de fictions et de mensonges: *Honorons-le*, dit-il, *comme un être sacré*, *προσκυνοῖμεν ἂν αὐτὸν, ὡς ἱερόν.* (ibid. p. 284.) En effet, dans la première antiquité, les poètes étaient les seuls gardiens des traditions *sacrées*, puisqu'ils revêtaient d'un langage particulier (?) les croyances des peuples et leurs faits historiques. M.

B, 20. adstant supra caput dormientium somnia, umbrae et dii, sicubi per somnum apparent hominibus. de umbris v. etiam ψ', 68, de diis Odyss. δ', 803. de somniis M: „Cette fiction tient à ce que, dans les idées d'Hom., les Songes sont de véritables divinités qui revêtent une forme humaine. — Voilà pourquoi aussi Hom. se sert de la même tournure, quand il est question de personnages qui agissent dans ses poèmes. Ainsi, lorsque la vieille Euryclée s'approche de Pénélope endormie, et qu'elle se dispose à la réveiller, il est dit *qu'elle se place sur la tête de Pénélope.*" *στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς.* similiter apud Virg. 4, 702. Iris Didonis *supra caput adstitit.* et de Hyla, per somnum apparente Herculi, Valer. Flacc. Argon. 4, 24.: *stansque super carum tales caput edere voces.* E M. pendere in aëre finguntur ejusmodi personae supra dormientes. Polydori umbra ap. Eurip. Hecuba 30.: *νῦν δ' ὑπὲρ μητρὸς φίλης Ἑκάβης ἀΐσσω, σῶμ' ἐρημώσας ἐμόν, Τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος.* — 166. *γλαυκῶπις.* Voss. α', 206. et alias (nam hic quidem id epitheton non expressit): *blauaügige.* malim: *glanzaügige.* v. Schn. v. *γλαυκός.* Ap. v *γλαυκῶπις:* — *γλαυκιόων δ' ἰθὺς φέρεται* (λέων). *οἷον πυρῶδες βλέπων. διὰ δὲ τῆς ὄψεως καὶ τὸ τῆς διανοίας πυρῶδες ὁρᾶται τῆς θεοῦ. ὥσπερ δὲ Ζεὺς εἴρηται παρὰ τὸ ζῆν, οὕτως* (?) *καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἀπὸ τοῦ αἴθειν* (ita Villois perperam libri: *αἴθην.*) *ἐκ τῆς ὄψεως.* — 206. B secundum Dionem Chrysost. Orat. 1. p. 47. ed. Venetae et cod. Reg. 2958.: — *ἵνα σφίσι βουλεύῃσι.* fatetur tamen fieri posse, ut memoria vacillarit Dio, cum similia legisset ι', 99. nobis quidem fuit cum ponendum videretur *ἵνα φωσὶν βασ.*, *ut viris imperet*, necdum poenitet conjecturae, quamvis dativus *φωσὶ* non legatur ap. Hom., qui frequentat *φῶτα* et *φῶτας.* — 212. de *Thersite* Philoctetes ap. Soph. Phil. 418.: *Θερσίτης τις ἦν, Ὃς οὐκ ἂν εἵλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν, ὅπου Μηδεὶς ἐῴη*, *τουτέστιν*, inquit E, *οὕτω θρασὺς ἦν, ὥστε καὶ κωλυόμενός τι λέγειν, ὡς μὴ δέον λέγεσθαι, ὁ δὲ τὸ αὐτὸ πολλάκις ἐλάλει.* nunquam Hom. nisi a parte describit pulcritudinem hominum aut deorum; turpes autem viros duo produxit, Thersiten et Eurybaten, Ulyssis praeconem, Odyss. τ', 244 — 248, gibbosum quidem utrumque, sed illum improbum ac temerarium, hunc probum et prudentem. numinum item par finxit turpe, idque et ipsum eodem vitio claudicandi, Vulcanum et *Λιτάς*, *Preces*, Jovis filias, quas praeterea *ῥυσάς* quoque et *παραβλῶπας ὀφθαλμώ* esse ait allegorice. pariter Virgilius satis habuit Didonem appellare *forma pulcherrimam* Aen. 1, 500, Catullus 2. desiderium suum *nitens* etc. quorum modestiam utinam alii imitati essent, nec verbis describere tentassent, quae marmore tantum coloribusque effingi possunt! velut personatus Dares libro de excidio Trojae c. 12. et 13. descripsit ab se visos, si diis placet, heroas et heroïnas Homericas; in quibus Briseïdem *formosam*, *alta statura*, *candidam*, *capillo flavo et molli*, *superciliis junctis*, *oculis venustis*, *corpore aequali*, *blandam*, *affabilem*, *verecundam*, *animo simplici*, *piam;* Ariostus autem Alcinae imagini depingendae 5 strophas impendit, *Orl. fur.* 7, 11 — 15, quibus non magis movet animos lectorum quam simplici illo verbo 9.: *la bella Alcina.* — 238. hanc clausulam, quae et aliis locis occurrit, sumsit Horat.: *quidquid dicam*, *aut erit*, *aut non* (Sat. 2, 5, 59.) B. — 255. *ἧσαι*, *sedes*, sedere soles otiosus in castris v. α', 134, 416 etc. mire M: „Il faut observer, d'après M. Coraï (*Πλουτ. Βίοι παραλλ.*, *μέρ. τέταρτ.*, *σελ.* 419), que le verbe *ἧμαι*, *οὐ κάθημαι*, joint à un participe comme ici, ne signifie pas *s'asseoir*, mais *se plaire*, *s'amuser à*; ainsi *ἧσαι ὀνειδίζων* veut dire: *tu te plais à outrager*, ce qui donne un sens très-bon." vereor sane, quod pace virorum doctissimorum dixerim, is modus dicendi ut pertineat ad Homerum et vett. Grae-

corum scriptores. v. Bähr. ann. ad Plutarchi Pyrrhum cap. 16. p. 189., et ab eo laudatum Berglerum ann. ad Alciphr. 1, 25. p. 102. — 319. lepide Piccolo, doctus Neograecus, ap. M: „Le serpent dévore les 8 passereaux et la mère; ce sont les 9 années de la guerre. Troie succombe à la dixième, devient un monceau de ruines; c'est qui est figuré par la metamorphose du serpent en pierre. Sans cela pourquoi la ville ne tomberait-elle pas plutôt la neuvième année que la dixième?" — 489. et sequ. pone virgulam post γλῶσσαι et ἄῤῥηκτος. — *490—493. haec male cohaerent, nec integra videntur. ita scribendum est, ni fallor: *— ἦτορ ἐνείη. *Εἰ μὲν Ὀλυμπιάδες — ἦλθον, Ἀρχοὺς ἂν νηῶν* etc., *quodsi meminerint Musae, quot Ilium profecti sint, fieri posse putem ut duces navium et naves universas dicam.* pluribus verbis exprimenda fuit vis ἂν particulae elegantis, cui saepe αὖ substituerunt librarii. de μὲν et μὴ confusis v. ann. ad Aeschyl. Agam. 419. in ὅσοι intelligendum est ex sequentibus ἀρχοὶ νηῶν. omnem militum multitudinem se dicere posse negat; duces posse ait, si Musae memoraverint; id quod eas facere jussit in superioribus. asyndeton verborum εἰ μὲν etc. est patheticum. auget autem postremam sententiam, 487. significatam, mentione facta navium, ut fieri solet in hoc genere. — 546—556 addubitarunt haec viri docti, et sunt qui addita putent a gloriosis Atheniensibus, cum in unum corpus colligerent carmina Homeri. quos Trojam profectos esse negavit Daphidas ap. Suidam v. Δαφίδας. v. P. Knight., H, M. fieri sane potest, ut ab aliena manu sint versus 547—551.; sed reliquis deletis oblitteratur nomen Menesthei, celebratum in sequentibus; itemque Petei, de quo dicta non produnt ingenium interpolatoris. — 568. post haec nescio quis male feriatus inseruit duos versus, qui leguntur in certamine Homeri et Hesiodi, Hesiod. Loesner. p. 495. sunt autem hujuscemodi: *ἐν δ' ἄνδρες πολέμοιο δαήμονες ἐστιχόωντο Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο.* — 658. *βίη Ἡρακληείη.* „Les Latins ont des tournures analogues; c'est à dire qu'ils employaient une qualité distinctive de la personne pour exprimer la pers. elle-même. Ainsi Horace, Sat. 1, 2, 32.: *inquit* sententia dia *Catonis*, pour *inquit Cato*, et Sat. 2, 1, 72.: virtus *Scipiadae et* mitis sapientia *Laeli Nugari cum illo — soliti.* C'est de là que nous sont venues sans doute ces manières de parler usitées dans nos langues modernes: *sa majesté*, *son éminence*, *sa grace*, *son altesse* etc. Dans les siècles heroïques, on disait *sa force*, parce qu'alors la force du corps était la qualité qu'on appréciait davantage." M. cf. ejus ann. ad 172. hujus libri. ceterum modum illum dicendi jam occupavit adulatio sub Imperatoribus Romanorum, cum vereri coepissent homines, ne omnes nomine aut pronomine civiliter appellando offenderent dominos, praesertim superbos. quare non ipses appellabant, sed eorum *pietatem* (Plin. Epist. 10, 1.), *mansuetudinem* (Eutrop. praef.), *majestatem nominis* (Martial. 8. dedicatione), *divinitatem* (Auson. Gratiarum act.), *περιφραστικῶς.* — 671. proverbii loco dici coepit Nirei venustas, sicut nostra memoria Murati, regis Neapolitanorum, qui vulgo audiebat eques pulcher, *le beau cavalier*, sed simul strenuus fuit usque ad temeritatem. Horat. Od. 5, 15, 22.: *formaque vincas Nirea.* cf. Lucian. Dial. mort. 9. quos laudavit M. — 813. lexicon in Bekkeri Anecd. p. 221.: *Βατίειαν, τὴν οἰκίαν τὴν ἀπὸ Βάτωνος δεσπότου, ἢ σκεῦός τι, ἢ κόσμον, ἢ χωρίον.* — Circa haec nomina subtilius satagit Proclus in Cratylum p. 38. B. — 844. not. scr. 525 pro 528. — 871. pari *epanaphora* Musaeus 268.: *νυμφίε, πολλὰ μόγησας, ἃ μὴ πάθε νυμφίος ἄλλος· Νυμφίε, πολλὰ μόγησας*, ubi Schraderus plurima e Nonno exempla hujus figurae protulit. item Oppianus Cyn. 2, 300.: *Βούβαλος αὖτε πέλει μείων δέμας Εὐρυκέρωτος, Μείων Εὐρυκέρωτος, ἀτὰρ Δόρκου μέγ' ἀρείων.* Dionys. Perieg. 633.: *τὸν δ' ἐς βορέην ὁρόωντα, Ἐς βορ. ὁρ. καὶ ἐς λίβα γείτονα πόντου Εὐξείνου.* Pseudo-Orpheus Lith. 64.: *ἀοσσητῆρα δὲ μόχθον, Μόχθον ἀοσσητῆρα βίον μάλα πεφρίκασι.* qui haec adscripsit, B: „Talia," inquit, „nec mirum, Ovidio placuere, qui dixit Fast. 2, 400.: *in tam praecipiti tempore ferret opem; Ferret opem certe, si non ope mater egeret.* adde 3, 724, 4, 722 etc. Ariostus quoque hac figura frequentissimus est. sic Orlandi c. 12, 6.: *Con voce orrenda il cavalier richiama, Richiama il cavaliero e lo minaccia.* adde 7, 3, 12, 28, 60, 13, 15 etc. Miltonus, poëta omnium gravissimus, sic lusit loco suavissimo, 4, 467.: *what thou seest, What there thou seest, fair creature, is thyself.* et 5, 699.: *now ere night, Now ere dim night had disincumber'd heav'n.*" idem ad *ν*, 372.: Planudes ineditus: *δὶς οὐ τὸ αὐτὸ μόνον στοιχεῖον λαμβάνεται, οἷον ἵππος,*

σύννομος, ἀλλὰ καὶ συλλαβὴ, οἷον ἀλαλάζω, μεμένηκα, προπροκυλινδόμενος· καὶ λέξις, ὡς Ὅμ. Ἰλιάδι (Ε, 31)· Ἄρες, Ἄρες βροτολοιγε, μιαιφ, τειχ., καὶ Θεόκριτος ἐν Κύκλωπι (Id. ια', 72)· Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ —, καὶ ἰοὺ ἰού (Aristoph. Nub. init.). ὁμοίως δὲ δὴ καὶ λόγος αὐτοτελής· καὶ γὰρ μέχρι τοῦδε τὸ αὐτὸ πρόεισιν· ὡς Ὅμ. Ἰλιάδι· τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ. καὶ Θεόκρ. Βουκολιασταῖς (Id. ι', 1.)· Βωκολιάσδεο, Δάφνι, τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, Ωιδᾶς ἄρχεο πρᾶτος κ. τ. λ. — 872. ann. scr.: *quas* im. est *Amphimachus*.

Γ, 2. ἐνοπῇ, *cum clamore*. Buttmann. *Lexil.* I. p. 288.: „Es ist ausgemacht, dass ἐνοπή weiter nichts bedeutet als *Ton*, *Stimme*, *Geschrei*, u. also ganz auf den einfachen Begriff des Stammes ΕΠΩ zurückgeht, wozu ὄψ u. ἠπύω gehören, u. wovon die gewöhnliche Bedeutung von εἰπεῖν u. ἐνέπειν nur abgeleitet ist.“ αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν dixit noster κ', 13., tempestatis ἰαχήν τ' ἐνοπήν τε Hesiodus Theog. 708. plura de hac re v. apud ipsum Buttmannum. — 31. „φίλον ἦτορ, *son coeur*. Horace a dit aussi, Od. 4, 7, 19.: *cuncta manus avidas fugient heredis, amico Quae dederis animo.* tout ce que vous aurez donné *à l'esprit ami* (à vos goûts) echappera aux mains avides d'un héritier.“ *E M.* — 54. acute Knight. Proleg. in Hom. §. 59. δεικτικῶς et ἐμφατικῶς Hectorem dicere ait Paridis *praesentis* τὰ δῶρα Ἀφροδίτης, τὴν κόμην, τὸ εἶδος, non item κίθαριν, quam scil secum ille non habuerit; nec alio modo articulum usurpari dicit ap. poëtam locis genuinis. „neque Paris,“ inquit, „in excusatione articulum adhibet: ab ejus enim persona gestus omnis emphaticus in sua δῶρα tum prorsus alienus fuisset.“ ann. B. — 95. Planudes Dial. ined.: ἀκὴν ἐγ. σιωπῇ. ἤτοι ἥσυχοι· ἐπίῤῥημα ἀντὶ ὀνόματος. B. — 121. Helenam Trojae fuisse negavit Herod. 2, 120., fidem ille habens Aegyptiorum sacerdotibus. eam famam non multo antiquiorem Herodoto censet M.; quam secutus est Euripides Helena. — 126. ann. scr: — ἁπλοῖς [ω', 230, Odyss. ω', 276. — 151. καθ' ὕλην, quae clausula et alibi legitur, idem est ac ἐν ὕλῃ. — Antiatticistes Bekk. p. 104.: κατ' ἀγρὸν, ἀντὶ τοῦ ἐν ἀγρῷ· Ἄμφις Δακτυλίῳ. B. multi sunt Graeci scriptores in praedicanda voce cicadarum; non item, notante M, Latini. Virg. Georg. 3, 323.: *et cantu querulae rumpunt arbusta cicadae.* cf. ejusdem Eclog. 2, 13. J. H. Voss. ibidem ad 5, 77. (*Des P. Virgilius Maro ländliche Gedichte*, übers. u. erklärt von J H. Voss. 2. verm. Aufl., herausg. von Abraham Voss. 1830. 1. Th. p. 218.): „die südliche *Cikade* oder Baumgrille, *Cicada plebeja* und *Orni Linn.*, die auch Singer und von den Holländern in Amerika Leierer genannt wird, ist runder als die Heuschrecke, *locusta*, dunkelgrün oder braun u. gelblichgefleckt, mit durchsichtigen, silbern oder rostfarb geaderten u. braunfleckigen, Flügeln, u. Blättchen darunter an der Brust, die ein helles Geschwirr geben; aus der Schnauze gehen 3 hornartige hohle Fasern, wodurch sie den Saft der Blätter u. Blüten, nach der Meinung der Alten aber nur Thau, einsaugt. Sie bewohnt weder freie Felder, noch kalte u. schattige Waldungen, u. singt in der Hitze der längsten Tage, da sie der Puppe entschlüpft. Hesiodus Schild 388—392.“ — 156—158. non modo pulcra fuit Helena, dum vixit, sed umbra ejus turpes tactu suo formosas reddere credebatur. v. quae de uxore Aristonis, regis Lacedaemoniorum, narrant Herod. 6, 61. et Paus. 3, 7, 7. *E M.* — 179. scriptor Hebraeus Sapient. 8, 15., simplicitate Homerica: *in multitudine bonus videbor, et in bello strenuus.* Ex eodem. — 300, 301. Hesiod. O. et D. 280.: εἰ γάρ τίς κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεύειν Γιγνώσκων, τῷ μέν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύοπα Ζεύς· Ὃς δέ κε μαρτυρίῃσιν ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας Ψεύσεται, ἐν δὲ δίκην βλάψας, νήκεστον ἀάσθῃ, Τοῦδέ τ' ἀμαυροτέρη γενεὴ μετόπισθε λέλειπται· Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων. cf. oraculum, Glauco datum, ap. Herod. 6, 86; Paus. 2, 18; Liv. 1, 24. *E M.* — 331. Rudolphus in dissert. de sede deorum Hom. p. 14. ἐπισφύρια cum Scholiaste esse putat τὰ τῶν σφυρῶν καλύμματα. B. — 436. scr. δαμείης. — 445. Cette île se nomme aujourd'hui *Macronisi;* elle est à peu de distance du cap Sunium (*capo Colone*). M.

Δ, 24. malim Ἥρης. — 31. Virg. A. 1, 231.: *quid meus Aeneas in te committere tantum, Quid Troes potuere?* E M. — 116. pharetrae cum πώματι, seu operculo, imaginem ex antiquo opere effictam videsis in Millini Monum. ined. t. 1.

p. 329; coll. p. 361. B. — 117. Ap.: *ἀβλῆτα.* ἅπαξ εἴρηται ἡ λέξις ἀβλῆτα κ. τ. λ. οὔποτε ἄλλοτε βεβλημένον, καινόν. ἢ πολυβλῆτα, (?) οἷον πολλοὺς βεβληκότα. Apoll. Rhod. 3, 279.: τόξα τανύσσας Ἰοδόκης ἀβλῆτα πολύστονον ἐξέλετ' ἰόν. — „*πτερόεντα.* Lafontain. *Fab.* 2, 6.: *mortellement atteint d'une fléche* empennée." *E M.* — 127. Virg. Aen. 4, 408.: *quis tibi tunc, Dido, cernenti talia sensus?* etc. Boileav. *Lutrin* 3, 160.: *que fais tu, chantre, hélas! dans ce triste moment? Tu dors d'un profond somme* etc. E M. — 157. B: — μάχεσθαι. Ὣς — πάτησαν! „Vividae hujus distinctionis," inquit, „Hesychius mihi fuit auctor." — 167. Virg. A. 8, 352.: *nigrantem* Aegida. *Ex eodem.* — 194. haerent interpp. in verbis *Μαχάονα φῶτα.* sed infra *Λ*, 92. similis est locutio: ἕλε δ' ἄνδρα Βιήνορα. Sic Hebraica Numerorum 12, 3., in primis saltem vocibus a Graecis interpp. apte reddita: καὶ ὁ ἄνθρωπος Μουσῆς . . . Atque legere memini (nam liber nunc non est ad manum) ab incolis insulae Timoris Peronem vocatum fuisse *Peronem hominem*, *Peronem virum*, quod cum Moyse et Homero convenit. B. — 218. *φάρμακα.* cf. λ', 846—848. — 223. *βρίζοντα.* v. Aeschyl. Choeph. 884 idem figurate Eum. 265.: βρίζει γὰρ αἷμα κ. μαραίνεται χερός. Odyss. ι', 151.: ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν. *E M.* — 257. „L'alliance d'Idomenée et des Atrides tenait à une origine commune. D'après Hérodote, 7, 171., la Crète fut peuplée en grande partie par des Grecs qui vinrent s'y établir après une expédition malheureuse que les Crétois entreprirent contre la Sicile, pour venger la mort de Minos. Pas un de ceux qui partirent pour cette guerre ne revint dans sa patrie; et les soldats échappes des combats furent jetés par la tempête sur les côtes orientales de l'Italie, où ils fondèrent une ville. Les Grecs vinrent donc se fixer, dans une île que les malheurs de la guerre avaient rendue presque déserte; et à l'époque du siège de Troie ils ne furent pas des moins empressés, dit Herodote, à secourir Ménélas. D'ailleurs, Hom. nous apprend qu' Idom. et Mén. etaient unis par les liens de l'hospitalité. Hélène dit, au 3. chant, 232., qu'elle avait vu souvent à Lacedémone le roi de la Crète." M. — 274. Eurip. Hecub. 866.: Ἑλλάνων νέφος. Liv. 35, 49.: *rex contra peditum equitumque nubes jactat.* Virg. A. 7, 793.: *insequitur* nimbus *peditum.* Cette métaphore est si naturelle, qu'elle est de toutes les langues et de tous les temps. *Idem.* — 295, 6. Ces héros ne reparaissant nulle autre part, comme chefs des soldats de Pylos, M. Knight suppose avec quelque vraisemblance que ces 2 vers ont été interpolés. Il est d'ailleurs étonnant que dans cette nomenclature il ne soit pas fait mention d'Antiloque et de Thrasymède les 2 fils de Nestor. M. — 372. scr. πτωκαζέμεν. — 502. Virg. A. 9, 418. *E M.* — 526. Phrynichus Apparatu: Χολλάδες, διὰ δυοῖν λλ, αἱ τῆς γαστρὸς διὰ παχύτητα ἐπιπτύξεις· Ὅμ. δὲ δι' ἑνός, τὰ ἔντερα. B.

E, 4—6. — Virg. A. 10, 270.: *ardet apex capiti, cristisque a vertice flamma Funditur, et vastos umbo vomit aureus ignes; Non secus ac liquida si quando nocte cometae Sanguinei lugubre rubent, aut Sirius ardor.* Macrobe, Sat. 5, 13., qui compare le vers quatre de ce chant aux 2 premiers vers de Virgile, que je viens de citer, donne l'avantage à Homère. M. — 83. *πορφύρεος.* ὁ δι' αἵματος. sic item Basilius, Gregorii Naz. Scholiastes, in Notitiis MSS. t. XI, 2, p. 97. hunc versum respicit Eunap. p. 26., ubi v. quae notavi, collato Jacobs. ad Anal. t. 10. p. 148. susurravit haec Julianus, cum veste purpurea Caesarum indueretur, auctore Ammiano. *E B.* — 127. dubitat tamen mox Diomedes, ζ', 123. 128, utrum mortalis sit Glaucus, an deus; neque id ἁμάρτημα, ut videtur, μνημονικὸν fugit Scholiastes. M: „Peut-être doit-on transporter ailleurs l'épisode de Glaucus et de Diomède, comme l'ont pensé quelques critiques. (vid. Schol. Ven. ζ', 119)" — 209. annotavit B, placere poëtis mentionem πασσάλου. Latona hymno Hom. in Apoll.: ἀπ' ὤμων ἑλοῦσα Τόξον ἀνεκρέμασε πρὸς κίονα πατρὸς ἑοῖο, Πασσάλου ἐκ χρυσέου. Pind. Ol. 1, 27.: Δωρίαν ἀπὸ φόρμιγγα πασσάλου λάμβανε. Eurip. Hecub. 875.: ξυστὸν δ' ἐπὶ πασσάλῳ. cf. eundem Heracl. 679 Shakespear.: *my unscour'd armour hung by the wall so long* etc. — 211. *ἡγεόμην Τρώεσσιν*, ut χ'. 101. cf. β', 864, α', 71. *E M. ducebam Troas.* — 302. ann. scr. *Aen.* 12, 897. — 342. uncinis haec inclusit W, quoniam Hom. *αἷμα θεοῖο* dixit 339 sed aliud ille nomen haud reperiens, quo significaret liquorem illum divinorum corporum, similem sanguinis humani, ita locutus est; non quo verum eum sanguinem cogitaret. M: „J'ai tâché de sauver cette contradiction

en traduisant: *aussi n'ont-ils point un sang grossier comme les hommes.*“ certe nescio quid abrupti nec Homerici habere mihi videtur oratio, versu illo deleto. — 392. nodum in scirpo quaerunt viri docti, qui mirantur, Herculem hic Amphitryonis, statimque Jovis filium appellari. loquitur poëta more tum hominum, qui utramque genealogiam usurpabant (Theocritus 14, 103.: Ἀργείῳ κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος); idque eo magis, quod ne pater quidem ejusmodi mortalis dedecori fuit heroï celeberrimo. saepius tamen Jovis eum filium vocat, utpote magis honorifico nomine summi dei: v. ξ', 265, τ', 105 seqq. sic item Hesiodus, quamvis curiose distinguens patres gemellorum, quos peperit Alcmena, Scut. H. 48—56, tamen identidem Herculem appellat Ἀμφιτρυωνιάδην, et in Theogonia 316. καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς, inquit, ἐνήρατο νηλέϊ χαλκῷ Ἀμφιτρυωνιάδης, plane ut Hom. h. l. cf. Theocr. 15, 42, 71, 152, 159., Ovid. Met. 9, 140, 210, 229 etc. — 487. λίνου πανάγρου. Aeschylus Ag. 357.: ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ Νὺξ φιλία, — Ἥτ' ἐπὶ Τροίας πύργοις ἔβαλες Στεγανὸν δίκτυον. E M. — 526. scholium Townlejani libri ap. Porsonum ad Od. *M.* 325.: διασκ. ἀέντες, ὡς τιθέντες· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἄημι. τὸ δὲ παρ' Ἡσιόδῳ (Th. 875.) ἄλλοτε δ' ἄλλοι ἀεῖσιν αἰολικόν. B. — 665. ἐπεφράσατο et ἐνόησεν nunc fere sunt synonyma, et ex solita abundantia poëtae apposita. — B. festinantes ministri Sarpedonis non cogitabant de extrahenda hasta. — 677. scr. Κοιράνον. — 703, 4. Virg. A. 11, 664.: *quem telo primum, quem postremum, aspera virgo, Dejicis, aut quot humi morientia corpora fundis?* Il est rare que Virgile soit aussi concis que son modèle. Presque toujours il amplifie, il renchérit sur lui. J'ai souvent l'occasion de faire cette remarque, et je ne me lasse pas de la répéter, parce qu'elle caractérise la manière, ou pour mieux dire le siècle des deux poëtes. *Ex eodem.* — 730. figurate Aeschylus Ag. 192. dixit ἀνάγκας λέπαδνον, Eurip. autem Or. 1294. et Iph. A. 396. ἀνάγκης ζυγὸν et ζεύγματα. E M. — 741. v. ann. ad β', 54. — 751. Lexicon Bekkeri p. 390.: ἀνακλῖναι, ἀνοῖξαι. — 797. τείρετο. B maluit τρίβετο, quod habent bene multi codd., quia ἔτειρεν legitur in superioribus. — 861. non mihi magis quam Boissonadeo placent composita Ἄρης et ἄρηος. sed quid faciendum? similia ipse B congessit ann. ad Planudis Met. p. 366. — 887. de accentu τοῦ ζώς non consentiunt grammatici. est ζῶς in lex. Bekk. Anecd. p. 347. B. malim sane ζῶς, ut σῶς. v. H.

* Z, 3. versus frigidus; nec placent composita verba ἴθυσε et ἰθυνομένων. illi nescio quis adscripsit, puto, explicandi gratia ἀλλ. ἰθυν. dein Metricus adjecit χαλκ. δοῦρα, sublectum illud Odyss. ε', 309 quo versu deleto concinnior est oratio. — 38. de *myrica* Voss. ann. ad Virg. l. c.: „die welsche *Tamariske*, die schon Plin. für die griech. *Myrike* erklärt, *Tamarix Gallica L*, ist ein südlicher Strauch oder Baum an Seen u. Sümpfen, X, 13, von rauher balsamisch bitterer Rinde, schwanken Zweigen, die zu Besen dienen, u. kleinem Laube, wie der Cypresse u. Heide; aus der rothen Blüte des Spätfrühlings entstehn längliche Kapseln mit kleinem haarigem Saamen, welchen Plin. verkannte. Bei uns wächst eine kleinere u. gröbere Gattung, *Tam. Germanica.*“ vir doctissimus, Eyriès, ap. M: „*le tamarin* (*tamarindus* Linn., germ. *Tamarinde.* „ein schöner, der Akazie in Blattform und Wuchs ähnlicher Baum“ etc. Wilmsen *Handb. d. Naturgesch.* 3. p. 969. *Both.*) est un grand arbre qui ne croît que dans la zone torride, il est de l'ancien et du nouveau monde, il ne pourrait supporter le climat de la Troade. Homère a voulu parler du *tamaris*, petit arbre qui cependant devient fort gros, et s'élève à une quinzaine de pieds. Par conséquent ses branches ont pu arrêter les chevaux d'Adraste, car d'ailleurs il est très-touffu; et Achille a pu appuyer sa lance contre son tronc. (φ', 18.) On connaît 2 espèces de *tamaris*; elles croissent très-bien dans le voisinage de la mer, et ne redoutent pas le contact de l'eau salée. Le *tamarix gallica*, qui est la plus grosse, devait être très-commun dans les plaines de Troie.“ — 88. viguit cultus *Minervae Iliacae* usque ad aevum Xerxis, ut M annotavit. Herod. 7, 43.: ἐπὶ τοῦτον δὴ τὸν ποταμὸν (Scamandrum) ὡς ἀπίκετο Ξέρξης, ἐς τὸ Πριάμου Πέργαμον ἀνέβη, ἵμερον ἔχων θεήσασθαι. θεησάμενος δὲ, καὶ πυθόμενος κείνων ἕκαστα, τῇ Ἀθηναίῃ τῇ Ἰλιάδι ἔθυσε βοῦς χιλίας· χοὰς δὲ οἱ Μάγοι τοῖσι Ἥρωσι ἐχέαντο. — 142. οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν. Horat. μεταφορικῶς Od. 2, 14, 10.: *quicunque terrae munere vescimur.* M: — „on ne trouve jamais dans Hom. l'expression de δῶρον, vel δῶρα ἀρούρης, vel γῆς, *le don de la terre.*

Il ne personnifie point la terre.“ — 146. Schol. Venetus *τοίη δὲ*, quod scripsi, monente et vindicante Buttmanno ad Philoctetem. B. — 184. *Σολύμοισι.* Tacit. Hist. 5, 2.: -- *clara alii Judaeorum initia: Solymos, carminibus Homeri celebratam gentem, conditae urbi Hierosolymam nomen e suo fecisse.* Comme on voit, cette prétendue origine n'a d'autre fondement que l'étymologie du mot *Hierosolyma.* E M. — 150. virgula distingue post *εἶδῆς*. — 197. *Pisandrum* vocat Strabo 12. p. 573. et 13. p. 630. *Ex eodem.* cf. H. — 219. cf. Virg. A. 8, 166—168. M. — 233. Virg. A. 3, 83; 11, 164. diu mansit hic mos hospitum. Cic. or. pro rege Dejot. §. 3.: *per dextram te istam oro, quam regi Dejotaro hospes hospiti porrexisti* E M. — 241. scr. 242. et v. 13.: *annotavit.* — 290. de artibus *Sidoniorum* cf. *ψ'*, 743, Odyss *δ'*, 613 sqq., Reg. 3, 7, 13 sqq., quae loca laudavit M, et ann. ad *σ'*, 289. — 296. Virg. A 1, 479., notante M: *interea ad templum non aequae Palladis ibant Crinibus Iliades passis, peplumque ferebant Suppliciter tristes, et tunsae pectora palmis.* — 300. Colligunt ex his Schol. B, Leid. et E, non sorte, nec genere, nec unius voluntate, sed populi suffragiis creatam fuisse hanc sacerdotem. *Ex H.* ann. M, ap. Aegyptios nullo sacerdotio fungi potuisse mulieres, teste Herod. 2, 35. — *311. recte hunc versum delevit Knight., auctore Schol. A, tanquam *ταυτολόγον.* videtur esse *διττογραφία*, et quidem scriptura, quam correctores seu librarii damnantes subscripserint emendata, vitiosis non expunctis, quemadmodum nihil expungere solebat illud genus hominum, ne codices foedarentur lituris. cf M. — 394. praeclarus locus, de quo cum alii dixerunt, tum perite et multo cum judicio Rollinus *Traité des études*, t. 1. p. 439. ed. Letronn. ann. M. — 403. de morte *Astyanactis* in expugnatione Trojae M evolvi jussit Tzetz in Lycophr. 1263, Paus. 10, 25, Serv. in Aen. 489. et fragm. parvae Iliadis. Andromachen profectam esse cum puero ad Molossos, auctor est Eurip. Androm.; nec aliter Racin. tragoedia cognomini. Manetho et Vincentius de Beauvais ap. Annium Viterb. (Commentar. super opera divers. p. 160. ed. princ. 1498.) ab eo regum Galliae originem ducere non dubitarunt: quare et *Francionem* appellatum esse dicunt. quos pessimos auctores historiae (v. Ginguené sur Annius de Viterbe dans la *Bibl. universelle*) secutus Ronsardus (*Franciade*, principio.) ita loquitur: *Muse, entends-moi des sommets du Parnasse, Guide ma langue, et me chante la race Des rois françois issus de Francion, Enfant d'Hector, Troyen de nation, Qu'on appelait en sa jeunesse tendre Astyanax, et du nom de Scamandre.* facete M: „Beaucoup de poètes n'ont pas établi leurs fictions sur d'aussi bons fondements historiques.“ similia de Luso fabulantur poetae et vett. historici Lusitanorum. — 459. Soph. Ajace 472.: *ἴδετε τὴν ὁμευνέτιν Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ* etc. *E M.* — 464. „— alors les tombeaux en pierre n'étaient pas en usage, et l'on se contentait d'élever des monceaux de terre sur le lieu de la sépulture. — On retrouve chez beaucoup d'autres peuples le même usage, — et le mot *tumulus* chez les Latins n'a pas d'autre origine. Cet amas de terre n'était qu'une indication; voilà aussi pourquoi un tombeau dans Hom est si souvent appelé *σῆμα*, *signe*, *marque* Quelquefois aussi l'on plaçait sur ce tertre une colonne (*π'*, 457 et 675, et *ϱ'*, 434) ou même une désignation spéciale à l'homme, comme dans l'Odyssée (*μ'*, 15.) Ulysse plante une rame sur le tombeau d'Elpénor.“ M. — 478. B secundum aliquot libros, quos item W 1. ed. secutus est: *ὧδε βίην ἀγαθόν τε, καὶ Ἰλίου* etc. „Quum diphthongi productio ante vocalem,“ inquit, „facili opera potest vitari, vitanda est.“ — 523 similiter Agam. de Menelao *κ'*, 121., et comparari potest utrumque par horum fratrum ingenio, moribus ac dignitate. — 524. Lexicogr. in Bekkeri Anecd. p. 176. *ὑπὲρ* hic ait esse *ἀντὶ τῆς κατὰ*, locumque recitans habet male *σοι* pro *τοι*, et *μεθίεις*, ut omnes libri ceteri, non *μεθιεῖς*, quod e conjectura Heynii nunc W recepit, qui et *E*, 880 *ἀνιεῖς* pro *ἀνίεις*, et *K*, 121 *μεθιεῖ* pro *μεθίει*, priscis lectionibus, exhibet. Vix putaverim codd. omnes in pravo accentu conspirare; in iotacismi mendo consensum illum non valde mirer. Nec omittendum in Od. *Δ*, 372. *μεθίεις* lectionem esse codicis Harl., Hesychii et Scholiastae Platonis: cf. ibi Porsonus. B.

H, 70. *τεκμαίρεται* idem est ac *σῆμα τίθησι θ'*, 171. B. — 91. Electra ap. Soph. El. 927., spe gloriae futurae incitans sororem, ut Aegisthum secum interficiat: *τοιαῦτά τοι*, inquit, *νῷ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν, Ζώσαιν θανούσαιν θ' ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος.* *E M.* — 99. Propert., munera ab Illyrico praetore Cynthiae data devovens, 2, 13, 45., hinc colorem sumsit: *Haec videam ra-*

nidas in vanum ferre procellas, Qua tibi terra, velim, qua tibi fiat aqua. ibi v. Burmannum. B. — 125. Syagrus, aegre ferens, ducem belli creatum esse Gelonem, Syracusarum regem, ap. Herod. 7, 158.: ἦ κε μέγ' οἰμώξειεν ὁ Πελοπίδης Ἀγαμέμνων. Racin. Phédre 4, 6.: Oh, combien frémira son ombre épouvantée! Ex eodem. — 133. H, assentiente M, ad Celadontem pugnatum fuisse putat, verbisque Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα significari tantum oppidi Pheae situm, a quo oppido procul fluebat Celadon, Jardanus autem id alluebat. — 333. de Persis Herod. 3, 16.: ἐκέλευσέ μιν ὁ Καμβύσης κατακαῦσαι, ἐντελλόμενος οὐκ ὅσια· Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι πῦρ. Dioscorides Anthol. Pal. 1. p. 351.: Εὐφράτην μὴ καῖε, Φιλώνυμε, μηδὲ μιήνῃς Πῦρ ἐπ' ἐμοί· Πέρσης εἰμὶ etc. cf. Diog. Laërt. prooem. p. 5. §. 7. ita etiam hac in re, ut in aliis, disconveniebat inter Persas et Graecos. v. ann. ad α', 4. E M. — 334. antiquissimus est mos colligendi ossa mortuorum. v., monstrante M, Exod 13, 19.; Reg. 2, 21, 13, 14. — 336. recte H ἐξαγ. refert ad ἐκ πεδίου, educentes ex campo tumulum. hoc item dicas ἀγ. ἐν πεδίῳ: itaque id quidam adscripserunt, quod occupavit edd. vett. — 410. maximi faciebant veteres illi sepulturam, cum honoris causa ap. viventes Inferosque (v. ζ', 60, Odyss. λ', 72.), tum metu, ne corpora inhumata lacerarentur. (v. α', 4, 5 etc.) Dido ap. Virg. A. 4, 620: cadat ante diem, mediaque inhumatus arena. sed alias, antiquitatis immemor, idem poëta loquitur more seriorum, qui religionem priscam exuerant; velut Anchises Aen. 2, 646.: facilis, inquit, jactura sepulcri. nec magis sollicitus Horat. Od. 2, 20, 24.: sepulcri Mitte supervacuos honores. Seneca Epist. 92.: nil tumulum curo: sepelit Natura relictos. et pridem Ennius (ed. Hessel. p. 61.): nemo me lacrumeis decoret, nec funera fletu Faesit. E M. — 433. scr ἄρα. — 446. hinc Maro Aen. 1, 48.: quisquam numen Junonis adoret Praeterea, aut supplex aris imponat honorem? E M.

Θ, 39, ann. scr. θυμῷ. — 72. ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν. Eschyle, Sept. cont. Theb. 21., faisant allusion a cette expression d'Hom., a dit avec beaucoup de hardiesse: εὖ ῥέπει θεός. E M. — 206. placuit Wolfio hic et alibi distinctio insuavis Ζῆ- Ν', quam quidem exhibent Veneti libri, et Bastius ad Gregor. p. 938. defendit. At in syllaba Ζῆ- versum claudente major fit mora, quam ut Ν' αὐτοῦ possit recte pronunciari. Nec Ζῆν' caret incommodo (?) Negligentior paulo fuit poeta, ni scribendum sit Ζῆν. B. — 282. souvent (α', 414, ε', 70, χ', 421, Odyss. λ', 67 etc) Hom. emploie le verbe τρέφειν, nourrir, dans le sens d'élever, faire l'éducation. Autrefois notre verbe nourrir avait la même acception. Brantôme (Mém. de Brantôme sur les vies des dames illustres, p. 3., éd. de Leyde 1722.) a dit: „Elle (Anne de Bretagne) était très-vertueuse, sage, honneste, biendisante . . . . aussi avoit-elle esté nourrie par madame de Laval . . . qui lui avoit esté donnée par le duc François s n père, pour gouvernante." Corneille (Nicomède, A. 2. sc. 3, v. 9.): Si vous faites état de cette nourriture, Donnez ordre qu'il règne etc. M. — 367. M de Cerbero: „Virgile, Aen. 6, 417., lui donne 3 gosiers, trifauci, et l'auteur de la Théogonie, 312, suppose qu'il a 50 têtes, πεντηκοντακάρηνον. Pictoribus atque poëtis" etc. — 439. Il arrive souvent à notre poète de transformer en noms propres les épithètes de quelques divinités. Ainsi, non seulement l'adjectif ἐννοσίγαιος, mais ceux de ἐνοσίχθων, qui a le même sens (qui ébranle la terre) de γαιήοχος, qui ceint la terre, (?) sont tour à tour épithètes et noms propres. (noms propres. ν', 59, 83, υ', 13, 405, φ'. 435; épithètes η'. 445, ν', 65, Odyss. α', 68, θ', 322.) — Juvénal, imitant Hom., — en parlant de Xercès, Sat. 10, 182.: ipsum compedibus qui vinxerat Ennosigaeum. Hom. change aussi en noms propres les épithètes de Mercure et d'Apollon le premier, nommé Ἑρμῆς, ou plutôt Ἑρμείας, reçoit les noms d'Ἀργειφόντης, qu'on peut traduire par meurtrier d'Argus, de Ἐριούνιος, très-utile, très-propice, mots qui se trouvent aussi employés comme épithètes. (noms propres, φ', 497, ω', 339, 360 etc; épith. υ', 34, ω', 457, 679.) Apollon est désigné par les épithètes de Ἑκάεργος, de Ἕκατος, qui lance au loin, de Ἀργυρότοξος. (α', 37, 385, 473 etc.) La même observation peut s'appliquer à Vulcain, dont les épithètes κυλλοποδίων et ἀμφιγυήεις, boiteux, sont aussi noms propres. (σ', 371, 383, 393, Odyss. θ', 349. voyez les observations sur le v. 331 du 21. ch. de Il.), et au Soleil, nommé Ὑπερίων, supergradiens (τ', 398, Odyss. μ', 133.). Je crois que c'est à tort qu'il est toujours nom propre dans Wolf. Mais

il n'en est pas de même pour les héros, qui conservent toujours leurs noms propres ou leurs noms patronimiques. — 527. tuetur haec Ruhnken. Epist. crit. 1. p. 56. simili tautologia dictis ι', 124, ν', 481, Odyss. β', 64, ν', 390. „On pourrait discuter sur la parité des exemples que cite Ruhnkenius, mais il vaut mieux dire avec H qu'il est impossible de déterminer d'une manière précise si ce qui nous paraît redondant et superflu doit appartenir à quelque main moderne, ou bien au style, encore informe, et à la simplicité des hommes et des temps" etc. M. putes, Homerum vel rhapsodos hisce explicare voluisse auditoribus insolentius verbum *Κηρεσσιφορήτους*. certe auditores, praesertim simplices et rudiores, talia ferunt, non item lectores.

I, 5 ann. circa finem pone punctum ante *Hesiodus*. — 48. Cette pensée, et le mouvement même de la phrase, a été heureusement imité par Racine, *Iphig.* act. 1. sc. 2.: *Et quand moi seul enfin il faudrait l'assiéger, Patrocle et moi, seigneur, nous irons vous venger.* M. — 189. annotavit Athen. 14. p. 624 A., solum ex illis heroïbus Achillem musica solari otia sua, et animi ardorem temperare. *Ex M.* dicitur tamen h. l. etiam Patroclus lyra cecinisse alternis. — 214. de *salis* pretio, usuque ejus symbolico in foederibus faciendis et ad significandam sapientiam, v. M et, quos laudavit, praeter Scholiastas, Plut. Symp. 5, 10, Levit. 2, 13, Numer. 18, 19, Paralip. 2, 13, 5., Evang. Matth. 5, 13. — 219. Phrynichus Apparatu p. 42. *θῦσαι*, *ἀντὶ τοῦ θυμιᾶσαι· θεοῖσι — θυηλάς. λέγει δὲ θυηλὰς τὰς τεθυμένων ἱερείων.* rursus p. 44. *βούλεται λέγειν τὰς ἀπαρχὰς τῶν ἐν τῇ εὐωχίᾳ παρατιθεμένων, ὅπερ εἰώθασι ποιεῖν, ὅταν προσφέρωνται τροφήν.* B. posterior harum annotationum pertinet ad h. l., quo convivium agitur. — 225. *χαῖρε.* hoc verbo se invicem salutabant vett. Graeci; recentiores dicebant *οὖλε*, quod tamen et in Odyssea legitur, ω', 401, *ἀσπάζομαι* (Aristoph. Plut. 320.), *ὑγίαινε*, *ἔῤῥωσο*. v. M. — 312, 313. adscripsit M Neoptolemi verba, magni plena spiritus, ap. Soph. Phil. 86 seqq. — „*ἄλλος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου*, ait Phrynichus Apparatu p. 82. et hunc versum recitat" etc. *E B.* — 378. *τὸ κὰρ capillum* intelligentibus assentitur B., commemoratque Arabum apprime huc faciens proverbium *vilior quam capillus decidens*, quod ex inedita Meidanii sylloge proverbiorum Arabicorum protulit Gesenius. — 383. *ἑκατόμπυλοι.* similiter, E annotante, Herod. 1, 179. de urbe Babylone: *πύλαι δὲ ἐνεστᾶσι πέριξ τοῦ τείχεος ἑκατὸν, χάλκεαι πᾶσαι.* *E M.* — 485. educavit Achillem Phoenix, secundum Homerum, non Centaurus Chiron, quae seriorum fama est, Apollonii Rhod. 1, 558., ubi v. Schol., Orphei personati Argon. 383—385, Apollodori 3, 13, 6, Platonis de Rep. 3., ed. Bip. 6, p. 271 etc. magistrum tamen Achilli in re medica fuisse Chironem, tradit ipse Hom. λ', 830., commerciumque ejus cum Peleo memorat π', 143. Xenophon de Venat. 1. Achillem recensuit inter discipulos Chironis *κυνηγεσίοις καὶ ἑτέροις καλοῖς*. cf. ann. ad δ', 219. et M. — 504. scr. *αἵ ῥα*. — 505. lexicon Sophisticum Bekkeri p. 448.: *ἀρτίπους, ὑγιεῖς τοὺς πόδας ἔχων.* B. — 551. *ἐδύναντο.* H et B, secundum Excerpta codicis Victor. ap. Bentlejum: *ἐθέλεσκον.* Scholl. Ven. et Lips.: *ἐν τῇ Ἀριστοφάνους· οὐδ᾽ ἐθέλεσκον. καὶ, ὅτι Ὁμηρικόν· οὐδ᾽ ἔθελε προρέειν.* (φ', 366.) ita ν', 106. minus aptus ad probandum usum *τοῦ ἐθέλειν* pro *δύνασθαι* est κ', 311., quem versum laudavit B; sed v. eundem annotatis ad Nicetam. vulgatum *ἐδύναντο* H habet pro interpretatione. — 597. haec addi velim annotationi: Oisianus Ahlwardt. 1. p. 130.: *seid Scharen vergleichbar im Kampf.* — 607. *ἄττα.* Ce qu'il y a d'assez étonnant, c'est que, selon M. Peignot (*Amusements philol.*, 2. éd., Dijon 1824. p. 214.), ce même mot *atta* signifie *père* en langage gothique, et que les Biscayens disent encore aujoud'hui *aita.* E M. — 671. lex. Bekk. p. 392.: *ἀνασταδὸν, ἀνιστάμενοι.* B.

K, 68. Herod. 7, 143.: — *τῷ οὔνομα μὲν ἦν Θεμιστοκλέης, παῖς δὲ Νεοκλέος ἐκαλέετο.* Paus. 3, 14. in descriptione memorabilium urbis Spartae: *κεῖται δὲ καὶ στήλη πατρόθεν τὰ ὀνόματα ἔχουσα, οἳ πρὸς Μήδους τὸν ἐν Θερμοπύλαις ἀγῶνα ὑπέμειναν.* Romani praenominibus gaudebant: v. Hor. Sat. 2, 5, 32. hinc Virg. A. 11, 731.: *nomine quemque vocans.* M: „S'il eût dit *nomine paterno*, il n'aurait pas été compris par les Romains. Quoiqu'ils eussent adopté dans leur langage certains noms patronimiques, tels que: *Atrida*, *Hyrtacides*, *Aeneades*, ces sortes de terminaisons n'étaient qu'une traduction littérale des noms propres des Grecs, elles ne s'appliquaient point à ceux des naturels du pays." —

95. scr. τρομέει δ' ὕπο. — 238. lex. Bekk. p. 354.: *αἰδοῖ εἴκων*, αἰδούμενος. B. — 298. Homeri brevitatem praedicat E, prolixa esse visa dicens veteribus illa Xenophontis Ages. 2, 14.: ἐπεί γε μὴν ἔληξεν ἡ μάχη, παρῆν δὴ θεάσασθαι, ἔνθα συνέπεσον ἀλλήλοις, τὴν μὲν γῆν αἵματι πεφυρμένην, νεκροὺς δὲ κειμένους φιλίους καὶ πολεμίους μετ' ἀλλήλων, ἀσπίδας δὲ διατεθρυμμένας, δόρατα συντεθραυσμένα, ἐγχειρίδια γυμνὰ κουλεῶν τὰ μὲν χαμαί, τὰ δ' ἐν σώμασι, τὰ δ' ἔτι μετὰ χεῖρας. Ern. hunc inprimis locum cogitasse censet Quintilianum 10, 1., ubi et ipse laudat Homeri brevitatem. *E M.* — 324. lex. Bekk. p. 427.: ἄπο δόξης, ἄπο εἰκασμοῦ. et hic τῆς ἄπο tonus in plurimis invenitur edd. B. — 485. Oppianus Halieut. 3, 541, de domo pueri orbi, quem quisque spoliat: κτῆσιν ἀεὶ κείροντες ἀσημάντοιο δόμοιο. *E M.* — 498. ap. Virg. A. 1, 472. Diomedes avertit Rhesi equos. *Ex eodem.* —

Λ, 1—2. tollit hos versus Knight., quod nulla praeterea reperiatur ap. Hom. apotheosis. qua ratione et ἅπαξ εἰρημένα omnia expungemus. — 68. *μάκαρος*, *beati*, opulenti. sic ω', 377.: μακάρων δ' ἐξ ἐσσι τοκήων, et Hesiodus O. et D. 549. μακάρων ἐπὶ ἔργοις, h. e. Guyeto interprete *felicium agricolarum*, *divitum*. Horat. Od. 2, 4, 13: *nescias an te generum beati Phyllidos flavae decorent parentes.* E M. — 256. lex. Bekk. p. 397.: *ἀνεμοτρεφὲς*, τὸ ἐν εὐηνέμοις τόποις τεθραμμένον· εὔτονον γὰρ τοῦτο. B. — 144. Virg. A. 10, 707—715 comparat M. — 547. Phrynichus Apparatu: χωρεῖν ἐπὶ σκέλος, τὸ ὀπίσω ἀναχωρεῖν, μὴ δόντα τοῖς ἐναντίοις τὰ νῶτα. Ὅμ. δὲ λέγει *ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων*. — 630. J'ai déjà fait observer (ann. ad δ', 438.) que les héros ne mangeaient que de la viande rôtie. Cependant Athénée (Deipn. epit., lib. 1. p. 24, E, F.) sappuie de ce passage pour soutenir que l'usage des légumes ne leur était pas inconnu. Il faut dire à cela que cet exemple est unique dans les poèmes d'Hom., et qu'ensuite, il semblerait par ce passage même, qu'ici l'ognon était moins servi comme nourriture que comme un excitant pour boire davantage. M. — 709. duos fuisse Moliones, non συμφυεῖς, ostendimus ann. ad ψ', 639. cf. M.

Μ, 343. probabiliter B: — θέων. Αἴαντα etc., junctis verbis ἔρχεο θέων, ut ἷξε θέων Πάτροκλος λ', 807. et Pseudo-Diogenes Epist. 6.: ἧκέ τις θέων.

Ν, 106. *ἐθέλεσκον*. v. ann. ad ι', 551.

Ξ, 457. est quidem „facilis descensus Averni." Tamen, ut in loco declivi, potest prodesse descendenti scipio. hinc ferocis Polydamantis ironia. Quod noto ob interpretum quorundam hallucinationes. B. — 472. Theocr. 25, 28.: οὔ σέ γέ φημι κακῶν ἔξ Ἔμμεναι. *Idem.*

Ο, 23. *βηλοῦ*, quem Tragici dicunt βαλόν. v. ann. ad Aeschyl. Cho. 534. notavit et B. — 31. haud male B, secundum aliquot libros: ἀπολήξῃς. — 105. ita W. vulgo: — ἀφρονέοντες, Ἦ ἔτι. B: — ἀφ—τες, Ἤ τι secundum Harl. placet. — 236. lex. Bekk. p. 402.: *ἀνηκούστησεν*, οὐκ ἤκουσεν. B. — 292. hoc malit B: — ἔλυσεν. Ὡς καὶ etc. — 347. „Il est à remarquer" etc. subscribendum hisce nomen Montbelii. — 394. lex. Bekk. p. 364.: *ἀκήματα*, ἰήματα. B. — 352. v. ann. ad ψ', 500. — 358. scr. ἔπι, ut φ', 251. — 451. quaerunt acriter interpp., qui potuerit Clitus vulnus in cervice, idque retro, sumere? Non tendebat Clitus recta ad naves, sed oblique ad locum quo pugna erat validissima; idcirco non potuit ex adverso vulnerari. Et quaerunt quo modo χαριζόμενος dictus sit. Poterat auriga Polydamanta currus ascensorem, dum rediret, seorsim exspectare; sed, prae ardore et bene merendi de civibus studio, currum in proelium agebat, usurus, pro re nata, gladio. Et statim Polydamas novum aurigam non ita longe vagari jubet. B. — 552. scr. ἐνένιπεν. v. ann. ad ψ', 473. — 621. vernacule verbis *nourri*, *bien nourri*, utimur ut rerum magnitudinem significemus, oratione humili; quod graeco τροφόεις apte convenit. B. — 696. ann. scr.: μὴ κεκοπ. 727. Ἀλλ' ἔμιμνον, clamavit e tumulo voce alta et horribili heros ipse, quum petulantior quidam pastor Trojanus ipsius umbram Homerico hemistichio lacesseret, Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε. Rem narrat Philostratus Her. p. 64, ubi cf. nota. B.

Π, 44. lex. Bekk. p. 365.. *ἀκμῆτες*, μὴ κάμνοντες. — 134. Scholiastes Townlejani libri, ap. Dobraeum Add. ad Plut. p. 135, legit Ποικ., ἀστ., κακῶν βελέων ἀλεωρήν: quod ex Vespis 615, Τάδε κέκτημαι, πρόβλημα κακῶν σκευὴν βελέων ἀλεωρήν, firmabat Porsonus. B. διττογραφία. — 149. scr. Βαλίαν. — 718. lex. Bekk. p. 420.: *ἀπερείσια*, ἄπειρα τῷ πλήθει. *Idem.* — 379. Idem

lex. p. 396.: *ἀνεκυμβαλίαζον*, *κτύπον ἐποίουν*, *ἐκρότουν*. B. — 670. Ibid. p. 387.: *ἄμβροτα*, *θεῖα*, *ἄφθαρτα*. *Id.*

P, 363. lex. Bekk. p. 390.: *ἀναιμωτὶ*, *ἄνευ αἵματος*. B. — 392. Ibid. p. 379.: *ἀλοιφῇ*, *τὸ λίπος*. *Id.*

Σ, 56. *ἀνέδραμεν*. Schol. Philostrati Her. p. 379.: *ἀναδραμεῖν*, *ὡς ἐπὶ φυτοῦ κ. ἡλικίας χρήσιμον*. cf. ibi notam. Anna Comnena 1. pag. 9.: *ἀναδρομῇ σώματος κ. κάλλει προσώπου κοσμούμενος*. *E B.* — 186. lex. Bekk. p. 324.: *ἀγάννιφον*, *λίαν χιονιζόμενον*. B. — 192. item B, auctore Buttmanno ann. ad Menonem c. 36, e codice Vindob, cujus tamen libri mentio nulla fit ap. H: — *οἶδα*, *τοῦ ἂν* etc. — 316. lex. Bekk.: *ἀδινοῖο γόοιο*, *τοῦ ἀθρόως ἐκχεομένου*. *Σειρήων δὲ ἀδινάων* (Odyss. *ψ'*, 326.), *τῶν συνεχῶς ᾀδουσῶν*, *ὁ Ἡλιόδωρος ἔφη*. B.

T, 102. Planudes ined., hunc versum recitans, habet in fine, *στήθεσσι κελεύει*, et notat *λείπειν εἰπεῖν*. B. — 140. Idem ibidem: *Δῶρα — παρ. λείπει*, *ἕτοιμός εἰμι*. Sic *I*, 688.: *εἰσὶ καὶ οἵδε τάδ' εἰπέμεν*. Potest subaudiri *ὥστε*. Vernacule oratione humili: „ils sont pour le dire." B. — 153. Planudes ined.: *Ὡς δέ τις ὑμείων ... τὸ τὶς ἀντὶ τοῦ ἕκαστος*. Id. — 242. proverbialem formulam *ἅμα ἔπος ἅμα ἔργον* pluribus illustrant interpp. Aristaeneti 2, 7, p. 668. B. — 276. Planudes ibidem: *λῦσεν δ' ἀ. αἰψ. ἀντὶ τοῦ αἰψηρῶς· καὶ ὀξὺς ἔδραμεν*, *ἀντὶ τοῦ ταχέως*. Id. cf. Bähr. ann. ad Plut. Pyrrh. pag. 238. — 290. Plan.: *ὥς μοι δέχεται*, *ἀντὶ τοῦ διαδέχεται*. B. — 304. Idem ap. Eundem: *ἀρνεῖται καὶ ὁ λέγων μὴ πεποιηκέναι τόδε τι· ἀρνεῖται καὶ ὁ μὴ θέλων ποιῆσαι τόδε τι*, *οἷον λίσσομ... ἠρνεῖτο στοναχίζων*, *ἀντὶ τοῦ ἀπηγόρευεν*. — 321. *σῇ ποθῇ*, desiderio *tui*, vel *tuo*. sic *θρῆνος ὁ ὑμὸς*, *gemitus propter me*, ap. Aeschylum Prom. 386., ubi v. Blomfield., *σὸς πόθος* ap. Hom. Odyss. *λ'*, 202, Moschum 2, 153, Procopium Epist. 15. aliosque recentiores. *E B.*

Υ, 138. B secundum cod. Cantabrig.: — *ἄρχωσι μάχης ἰδὲ Φ. Ἀπ.*, nec spernit *καὶ* pro *ἢ* substitutum a Barnesio, auctore Lesbonacte. „Poterit quoque vitari," inquit, „soloecismus recepta, post Aldinam, Harlejani et Vindobonensis lectione *ἄρχῃσι*, in eamque primum inclinabam, sed pluralia quae sequuntur me retinuerunt." duo nomina singulari numero *τῷ ἢ* juncta singulari verbo, non plurali, nectenda esse ait; itaque et ap. Horat. Sat. 2, 1, 65. Bentleji probat scripturam, ex melioribus libris repositam, hanc: *num Laelius* et (pro *aut*) *qui Duxit ab oppressa meritum Carthagine nomen*, *Ingenio offensi aut laeso doluere Metello?* cf. Markland. ad Iphig. Aul. 195, Dorvill. Miscell. Observ. 5. p. 304, Welcker. ann. ad Alcmanem p. 20. — 227. lex. Bekk. pag. 403.: *ἀνθέρικες*, *αἱ τῶν σταχύων προβολαί*. B. — 247. Phrynichus Apparatu p. 24.: *ἁμαξιαῖα χρήματα*, *μεγάλα*, *ἃ φέροι ἂν ἅμαξα*, *οὐκ ἄνθρωπος ἢ ὑποζύγιον*. *καὶ ὁ Ποιητής*, *οὐδ' — ἄροιτο*. *οὐκ ἔστι ταῦτα πολιτικά* (*civilia*, vulgaria. v. Schn. v. *πολιτικός*. *Both.*)· *τῷ μέντοι Ποιητῇ δίδοται λέγειν*. *Id.* — *304. scribamus *πέρι πάντων*.

Φ, 14. lex. Spirituum p. 234: *ὁρμενος ὁ διαγερθείς* (fort. *διεγερθείς*. *Both.*), *ὡς ἀπὸ τοῦ ὄρρω*, *ψιλοῦται*. cf. Not. ad Herodiani Epimer. p. 102. B. — 67. lex. Bekk. p. 399.: *ἀνέσχετο*, *ἀνέτεινεν*. *Id.* — 394. Grammaticus in meis ad Planudis Met. notis p. 652.: *τὸ δὲ ποδάνιπτρα*, *κυνάμυια*, *ἀπὸ τοῦ ποδόνιπτρα κ. κυνόμυια*, *κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς α*. B. — 537. Planudes ined.: *λόγοι μετατίθενται*, *ὡς τὸ καλούμενον σχῆμα πρωθύστερον*, *οἷον· οἱ δ' ἄνεσάν τε πύλας κ. ἀ. ὀχ. μετὰ γὰρ τὸ ἀπωσθῆναι τοὺς μόχλους ἀνίενται*, *ἤτοι ἀνοίγονται*, *αἱ πύλαι*. *Idem.*

ΒΩΘΕΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΤΟΥ ΕΚΔΟΣΙΝ ΟΜΗΡΟΥ.

ϑ Τίς ποτε προσπλάζεις σὺ, ἀειρόμενος νεφέεσσι,
Καί με καλεῖς;

Ὅμηρος.

Χαῖρε, Σκυθικὸν γένος· εἰμὶ δ' Ὅμηρος.

ϑ Ὦ πόποι, οὐ γάρ μοι νεμεσίζεαι, ἡμερινοῖσι
Καὶ νυχίοισι πόνοις σῇ ἐφημένῳ, ὥς τινι Τροίῃ,
Βίβλῳ;

Ὅμηρος.

Μὴ τάρβει· φιλέων φιλέοντι παρέστην
Ἤματί σοι προτέρῳ, νεφέλῃ κεκαλυμμένος ὤμους,
Νῦν δ' ἥκω φανερός. Σὺ γὰρ οὐ σημάντορος ἀνδρὸς,
Ὥσπερ Ἀρίσταρχος, σπεῦδες κρότον, οὐδέ τι φεύγεις
Δύνειν αἰώνων βαθέα μόνος, ἀλλ' ἐμέ τ' αὐτὸν,
Καὶ Μοῦσαν σέβεαι, νοέεις τε θεᾶς ὄπα καλὴν,
Ἄσπετα δι' ἐτέων συνετοῖς κελάδουσαν ἀπείρων.
Ἀλλὰ πρόσω ἐλάσαι, μηδ' ἔξορος ἀλλοπροσάλλῳ
Χρυσῷ ἐνιπνεῦσαι, μήτ' ἀλλοτρίας μένε τιμὰς,
Ἀλλ' οὐ πάνδημον Ἰακῆς χάριν ἔλπεο Μούσης.

LGr
H766Bo

113902

Author Homer

Title Carmina; ed. by Bothe. Vol.2.

UNIVERSITY OF TORONTO
LIBRARY

Do not
remove
the card
from this
Pocket.

Acme Library Card Pocket
Under Pat. "Ref. Index File."
Made by LIBRARY BUREAU